Prolog

— Dragoni, zise Mollander. Înhață un măr zbârcit de pe jos şi îl azvârli dintr-o mână în alta.

— Aruncă mărul, îl îndemnă Alleras Sfinxul. Scoase o săgeată din tolbă şi o potrivi în arc.

— Mi-ar plăcea să văd un dragon. Roone era cel mai tânăr dintre ei, un băiat scund şi îndesat, căruia îi mai lipseau doi ani până să devină bărbat. Mi-ar plăcea foarte mult.

Iar mie mi-ar plăcea să dorm în brațele lui Rosey, gândi Pate. Se foi neliniştit pe bancă. Mâine fata putea să fie a lui. *Am s-o duc departe de Oraşul Vechi, peste marea îngustă, într-unul dintre Oraşele Libere.* Acolo nu erau maesteri, nu era nimeni care să-l învinuiască.

Auzea râsul Emmei prin fereastra oblonită de deasupra, îngemănat cu glasul mai grav al bărbatului cu care se întreținea. Era cea mai vârstnică dintre slujnicele de la Pana şi Stacana, trecută de patruzeci de ani, dar încă atrăgătoare într-un anume fel plinuț. Rosey era fiica ei, un boboc abia înflorit de cincisprezece ani. Emma decretase că fecioria lui Rosey avea să coste un dragon de aur. Pate economisise nouă cerbi de argint şi un urcior plin cu stele de aramă şi gologani, dar nu-i slujeau la nimic. Ar fi avut mai multe şanse să clocească un dragon adevărat decât să strângă toți banii de care avea nevoie pentru un dragon de aur.

— Te-ai născut prea târziu pentru dragoni, flăcăule, îi spuse lui Roone Armen Acolitul. Armen purta la gât o curea de piele, pe care erau înşirate zale de metal, cositor, plumb, aramă şi, ca majoritatea acoliților, părea să creadă că novicilor le creşteau napi pe umeri în loc de capete. Ultimul a pierit în timpul domniei Regelui Aegon al Treilea.

— Ultimul dragon din *Westeros,* spuse Mollander.

— Aruncă mărul, îl îndemnă Alleras. Era un tânăr chipeş Sfinxul lor. Toate slujnicele se dădeau în vânt după el. Până şi Rosey îl atingea uneori pe braț când îi aducea vin, iar Pate nu putea decât să scrâşnească din dinți, prefăcându-se că nu observă.

— Ultimul dragon din Westeros *a fost* ultimul dragon, zise Armen cu încăpățânare. E un lucru bine ştiut.

— *Mărul,* insistă Alleras. Dacă nu cumva ai de gând să-l mănânci.

— Poftim. Târându-şi piciorul şchiop, Mollander făcu un salt scurt, se răsuci şi azvârli mărul, cu brațul întins, direct în cețurile care atârnau deasupra râului Mied. De n-ar fi fost piciorul, ar fi devenit cavaler, întocmai ca tatăl său. Dar avea putere în brațele acelea groase şi în umerii lați. Departe şi iute zbură mărul…

… dar nu la fel de iute ca săgeata care şuieră în urma lui, o vergea lungă de un

Prolog

— Dragoni, zise Mollander. Înhaţă un măr zbârcit de pe jos şi îl azvârli dintr-o mână în alta.

— Aruncă mărul, îl îndemnă Alleras Sfinxul. Scoase o săgeată din tolbă şi o potrivi în arc.

— Mi-ar plăcea să văd un dragon. Roone era cel mai tânăr dintre ei, un băiat scund şi îndesat, căruia îi mai lipseau doi ani până să devină bărbat. Mi-ar plăcea foarte mult.

Iar mie mi-ar plăcea să dorm în braţele lui Rosey, gândi Pate. Se foi neliniştit pe bancă. Mâine fata putea să fie a lui. *Am s-o duc departe de Oraşul Vechi, peste marea îngustă, într-unul dintre Oraşele Libere.* Acolo nu erau maesteri, nu era nimeni care să-l învinuiască.

Auzea râsul Emmei prin fereastra oblonită de deasupra, îngemănat cu glasul mai grav al bărbatului cu care se întreţinea. Era cea mai vârstnică dintre slujnicele de la Pana şi Stacana, trecută de patruzeci de ani, dar încă atrăgătoare într-un anume fel plinuţ. Rosey era fiica ei, un boboc abia înflorit de cincisprezece ani.

Emma decretase că fecioria lui Rosey avea să coste un dragon de aur. Pate economisise nouă cerbi de argint şi un urcior plin cu stele de aramă şi gologani, dar nu-i slujeau la nimic. Ar fi avut mai multe şanse să clocească un dragon adevărat decât să strângă toţi banii de care avea nevoie pentru un dragon de aur.

— Te-ai născut prea târziu pentru dragoni, flăcăule, îi spuse lui Roone Armen Acolitul. Armen purta la gât o curea de piele, pe care erau înşirate zale de metal, cositor, plumb, aramă şi, ca majoritatea acoliţilor, părea să creadă că novicilor le creşteau napi pe umeri în loc de capete. Ultimul a pierit în timpul domniei Regelui Aegon al Treilea.

— Ultimul dragon din *Westeros,* spuse Mollander.

— Aruncă mărul, îl îndemnă Alleras. Era un tânăr chipeş Sfinxul lor. Toate slujnicele se dădeau în vânt după el. Până şi Rosey îl atingea uneori pe braţ când îi aducea vin, iar Pate

nu putea decât să scrâşnească din dinţi, prefăcându-se că nu observă.

— Ultimul dragon din Westeros *a fost* ultimul dragon, zise Armen cu încăpăţânare. E un lucru bine ştiut.

— *Mărul,* insistă Alleras. Dacă nu cumva ai de gând să-l mănânci.

— Poftim. Târându-şi piciorul şchiop, Mollander făcu un salt scurt, se răsuci şi azvârli mărul, cu braţul întins, direct în ceţurile care atârnau deasupra râului Mied.

De n-ar fi fost piciorul, ar fi devenit cavaler, întocmai ca tatăl său. Dar avea putere în braţele acelea groase şi în umerii laţi. Departe şi iute zbură mărul…

… dar nu la fel de iute ca săgeata care şuieră în urma lui, o vergea lungă de un 9

metru din lemn auriu, cu pene stacojii. Pate nu văzu săgeata înhăţând mărul, dar o auzi. O bufnitură înfundată răsună peste râu, urmată de un pleoscăit.

Mollander fluieră.

— L-ai nimerit. Frumos.

Nici pe jumătate la fel de frumos ca Rosey. Pate adora ochii ei căprui, sânii ei înmugurind şi felul în care zâmbea ori de câte ori îl vedea. Adora gropiţele din obrajii ei. Uneori umbla desculţă când servea, ca să simtă iarba sub picioare. Pate adora şi asta. Adora mirosul ei proaspăt şi curat, felul în care i se cârlionţa părul pe după urechi. Îi adora până şi degetele picioarelor. Într-o seară, îl lăsase să-i maseze picioarele şi să se joace cu ele, iar el născocise câte o istorioară amuzantă

pentru fiecare deget, ca s-o facă să chicotească.

Poate că ar face mai bine să rămână pe acest ţărm al mării înguste. Cu banii strânşi, ar putea să cumpere un măgar, iar el şi Rosey ar putea să-l călărească pe rând, cutreierând prin Westeros. Poate că Ebrose nu-l socotea demn să poarte argintul, dar Pate ştia să pună un os la loc sau să vindece o febră cu lipitori.

Oamenii din popor i-ar fi recunoscători pentru ajutorul lui. Dacă ar putea învăţa să

tundă părul şi să bărbierească, ar putea chiar să devină frizer. *Ar fi de-ajuns, atât timp cât aş avea-o pe Rosey.* Rosey era tot ce-şi dorea pe lume.

Nu fusese întotdeauna aşa. Cândva, visase să devină maester într-un castel, în slujba unui lord cu dare de mână, care să-l preţuiască pentru înţelepciunea lui şi să-i ofere un cal alb, de rasă, drept mulţumire pentru serviciile aduse. Cât de mândru ar mai fi călărit, cât de măreţ, zâmbind oamenilor de rând când trecea pe lângă ei pe drum...

Într-o seară, în sala comună de la Pana şi Stacana, după cea de-a doua stacană

de cidru teribil de tare, Pate se fălise că nu va fi mereu un novice.

— Cât se poate de adevărat, strigase Leneşul Leo. Vei fi un fost novice care va creşte porci.

Goli stacana, până la ultimele drojdii. Terasa hanului, scăldată în lumina torţelor, era, în dimineaţa aceasta, o insulă de lumină într-un ocean de neguri. În aval, flacăra îndepărtată a Turnului Înalt plutea în întunericul umed ca o lună

portocalie, înceţoşată, dar lumina nu reuşea să-i ridice moralul.

Alchimistul ar fi trebuit să sosească deja. Oare fusese totul doar o glumă

nemiloasă, sau omul păţise ceva? N-ar fi fost prima oară când norocul îi juca feste lui Pate. Odată, se socotise norocos să fie ales să-l ajute pe Arhimaesterul Walgrave la îngrijirea corbilor, fără să-i treacă măcar prin minte că va ajunge să-i aducă bătrânului mâncarea, să-i mături camerele şi să-l îmbrace în fiecare dimineaţă. Toată lumea spunea că Walgrave uitase despre corbi mai multe decât ştiuseră vreodată cei mai mulţi dintre maesteri, aşa că Pate presupusese că putea spera cel puţin la o verigă neagră de fier, dar descoperise că Walgrave nu-i putea acorda aşa

ceva. Bătrânul rămăsese arhimaester doar cu titlu onorific. Chiar dacă

fusese cândva un mare maester, acum veşmintele sale îi ascundeau cel mai adesea 10

lenjeria murdară, şi, cu o jumătate de an în urmă, nişte acoliţi îl găsiseră plângând în bibliotecă, incapabil să găsească drumul înapoi spre camerele sale. Maester Gormon stătea în spatele măştii de fier în locul lui Walgrave, acelaşi Gormon care îl acuzase cândva de furt pe Pate.

În mărul de pe malul apei, o privighetoare începu să cânte. Era un sunet dulce, o bine-venită alinare după ţipetele stridente şi nesfârşitele cârâieli ale corbilor pe care-i îngrijise ziua întreagă. Corbii albi îi ştiau numele şi şi-l murmurau unul altuia, ori de câte ori dădeau cu ochii de el: *Pate, Pate, Pate,* până când îi venea să

urle. Păsările mari şi albe erau mândria Arhimaesterului Walgrave. Voia să fie mâncat de ele după ce va muri, dar Pate avea o bănuială că păsările voiau să-l mănânce şi pe el.

Poate că de vină era cidrul teribil de tare – nu venise aici cu gând să bea, dar Alleras făcea cinste, sărbătorindu-şi veriga de aramă, iar sentimentul de vinovăţie îi făcuse sete – însă aproape că i se părea că trilurile privighetorii spuneau: *Aur pentru fier, aur pentru fier, aur pentru fier.* Ceea ce era de-a dreptul ciudat, căci erau vorbele pe care i le spusese străinul în seara când Rosey îi adusese faţă în faţă.

— Cine eşti? îl întrebase Pate, iar bărbatul răspunsese:

— Un alchimist. Pot preschimba fierul în aur. Şi pe urmă moneda se afla în mâna lui, dansându-i pe deasupra degetelor, cu aurul moale, galben, strălucind în lumina lumânărilor. Pe o parte era un dragon cu trei capete, pe cealaltă, capul unui rege mort. *Aur pentru fier,* îşi amintea Pate, *n-ai să mai găseşti o asemenea ocazie. O doreşti? O iubeşti?*

— Nu sunt hoţ, îi răspunsese omului care-şi zicea alchimist. Sunt un novice al Citadelei.

Alchimistul îşi înclinase capul şi spusese:

— Dacă te răzgândeşti, mă voi întoarce aici peste trei zile, cu dragonul meu.

Trecuseră trei zile. Pate revenise la Pana şi Stacana, încă neştiind sigur ce anume era, dar în loc de alchimist, dăduse peste Mollander şi Armen Sfinxul, cu Roone după ei. Ar fi dat de bănuit dacă nu li s-ar fi alăturat.

Pana şi Stacana nu se închidea niciodată. De şase sute de ani, hanul stătea neclintit pe insula sa de pe Mied şi nici măcar o dată uşile lui nu fuseseră închise.

Deşi clădirea înaltă, din lemn, era înclinată spre sud, aşa cum se înclinau uneori novicii după ce dădeau pe gât o halbă, Pate se aştepta ca hanul să rămână în picioare încă şase sute de ani, vânzând vin şi bere şi cidru teribil de tare oamenilor râului şi ai mării, fierarilor şi cântăreţilor, preoţilor şi prinţilor, novicilor şi acoliţilor Citadelei.

— Oraşul Vechi nu e lumea întreagă, declară Mollander, zgomotos. Era fiul unui cavaler şi cât se poate de beat.

De când primise vestea că tatăl său murise la Apa Neagră, se îmbăta aproape în fiecare seară. Chiar şi în Oraşul Vechi, departe de lupte şi apărat de ziduri, 11

Războiul Celor Cinci Regi îi atinsese pe toţi… deşi Arhimaesterul Benedict insista că nu avusese loc niciodată un război dus de cinci regi, de vreme ce Renly Baratheon fusese ucis înainte ca Balon Greyjoy să se încoroneze.

— Tatăl meu spunea mereu că lumea e mai mare decât castelul oricărui lord, continuă Mollander. Dragonii trebuie să fie cele mai neînsemnate dintre lucrurile pe care le poţi găsi în Qarth, Asshai şi Yi Ti. Poveştile marinarilor…

— … sunt poveşti marinăreşti, îl întrerupse Armen. *Marinari,* dragul meu Mollander. Du-te la docuri şi pun rămăşag că vei găsi mateloţi care să-ţi povestească despre sirenele cu care s-au culcat sau cum şi-au petrecut un an în burta unui peşte.

— Şi de unde ştii tu că nu-i adevărat? Mollander umbla prin iarbă, cu pas apăsat, căutând mere. Ar trebui să fi fost şi tu în burta peştelui, ca să poţi jura că

nu s-au aflat acolo. O poveste spusă de un singur marinar, da, pe seama asta am putea râde, însă când vâslaşii de pe patru corăbii diferite spun aceeaşi poveste în patru limbi diferite…

— Poveştile *nu* sunt aceleaşi, insistă Armen. Dragoni în Asshai, dragoni în Qarth, dragoni în Meereen, dragoni Dothraki, dragoni eliberând sclavi… fiecare istorisire e altfel decât precedenta.

— Diferă doar în amănunte. Mollander devenea mai încăpăţânat la beţie, şi era căpos chiar şi treaz. Cu toţii vorbesc despre *dragoni* şi despre o frumoasă tânără

regină.

Singurul dragon de care-i păsa lui Pate era făcut din aur galben. Se întreba ce se întâmplase cu alchimistul. *Cea de-a treia zi. A spus că va fi, aici.*

— Mai e un măr lângă piciorul tău, îi strigă Alleras lui Mollander, iar eu mai am două săgeţi în tolbă.

— La naiba cu tolba ta! Mollander ridică fructul căzut. Ăsta e plin de viermi, se plânse el, dar îl aruncă. Săgeata ajunse mărul din urmă în timp ce începea să

coboare şi îl despică în două. O jumătate ateriza pe acoperişul unui turnuleţ, se rostogoli pe un acoperiş aflat mai jos, săltă şi căzu la două palme de Armen. Dacă

tai un vierme în două, ai doi viermi, îi informă acolitul.

— Dacă ar merge aşa şi cu merele, nimeni n-ar mai trebui să sufere vreodată

de foame, zise Alleras, afişând unul dintre zâmbetele sale blajine. Sfinxul zâmbea mereu, ca şi cum ar fi ştiut vreo ghiduşie secretă. Asta îi dădea un aer răutăcios, care se potrivea de minune cu bărbia-i ascuţită, cu şuviţa de păr coborâtă pe mijlocul frunţii şi cu desişul de bucle negre ca tăciunele, tunse scurt.

Alleras avea să devină maester. Se afla doar de un an la Citadelă, dar îşi făurise deja trei zale în colanul de maester. Armen avea într-adevăr mai multe, dar pe fiecare şi-o

dobândise cu câte un an de trudă. Cu toate acestea, avea să devină

şi el maester. Roone şi Mollander rămăseseră novici cu gâturile goale, dar Roone era prea tânăr, iar Mollander prefera să bea în loc să citească.

Însă Pate...

12

Era de cinci ani la Citadelă, sosit pe când nu avea mai mult de treisprezece ani, dar gâtul îi rămânea la fel de golaş ca în ziua în care venise din ţinuturile Apusului. De două ori se considerase pregătit. Prima oară, i se înfăţişase Arhimaesterului Vaellyn ca să-şi demonstreze cunoştinţele de astronomie. În schimb, aflase de unde i se trăgea lui Vaellyn Oţet porecla. Doi ani i-au trebuit lui Pate să-şi adune curajul să încerce din nou. De data aceasta s-a supus examinării bunului, bătrânului Arhimaester Ebrose, renumit pentru glasul său blajin şi mâinile delicate, dar suspinele lui Ebrose se dovediseră la fel de dureroase ca înţepăturile lui Vaellyn.

— Un ultim măr, promise Alleras, şi am să-ţi spun care e bănuiala mea despre aceşti dragoni.

— Ce-ai putea să ştii tu şi să nu ştiu eu? mormăi Mollander. Ochi un măr de pe o creangă, făcu un salt, îl culese şi-l aruncă. Alleras trase coarda arcului lângă

ureche, întorcându-se cu graţie pentru a urmări ţinta în zbor. Slobozi săgeata în clipa în care mărul începu să coboare.

— Întotdeauna ratezi ultima oară, zise Roone.

Mărul căzu în apele râului, neatins.

— Vezi? adăugă novicele.

— Ziua în care le nimereşti pe toate e ziua în care încetezi să mai progresezi.

Alleras destinse coarda şi vârî arcul în husa lui de piele. Era sculptat din inimă-de-aur, un lemn rar şi legendar din Insulele Verii. Pate încercase odată să-l îndoaie, dar nu reuşise. *Sfinxul pare sfrijit, dar are putere în braţele-i subţiri,*

cugetă el, în timp ce Alleras îşi azvârli un picior peste bancă, întinzându-se după

cupa cu vin. Dragonul are trei capete... anunţă el, cu vorba lui tărăgănată, dornisheană.

— Asta e o şaradă? vru să ştie Roone. În poveşti, sfincşii vorbesc întotdeauna în şarade.

— Nicio şaradă. Alleras sorbi din vin. Ceilalţi dădeau pe gât stacane din cidrul teribil de tare pentru care era renumit hanul Pana şi Stacana, dar el prefera vinurile exotice, dulci, din ţara mamei sale. Nici măcar în Oraşul Vechi asemenea vinuri nu se vindeau pe puţin.

Cel care îl poreclise Sfinxul pe Alleras fusese Leo Leneşul. Un sfinx are puţin de ici, puţin de colo: chip de om, trup de leu, aripi de şoim. Alleras era la fel: tatăl său era dornishean, mama, o băştinaşă cu pielea tuciurie din Insulele Verii. Avea şi el pielea neagră ca tăciunele. Şi, asemeni sfincşilor din marmură verde care străjuiau poarta principală a Citadelei, Alleras avea ochii de onix.

— Nu s-a pomenit vreodată un dragon cu trei capete, doar pe scuturi şi flamuri, zise hotărât Armen Acolitul. A fost o figură heraldică, nimic mai mult. În plus, Targaryenii sunt toţi morţi.

— Nu toţi, spuse Alleras. Regele Cerşetor avea o soră.

— Credeam că i-au zdrobit capul de zid, zise Roone.

— Nu, preciza Alleras. Capul lui Aegon, fiul cel mic al Prinţului Rhaegar, a fost zdrobit de zid, de către bravii oameni ai Leului de Lannister. Noi vorbim despre sora lui Rhaegar, născută la Piatra Dragonului, înainte de căderea sa. Cea căreia i se spune Daenerys.

— *Născută din Furtună,* acum îmi amintesc. Mollander ridică stacana, împroşcând cidrul rămas: În cinstea ei! Înghiţi cu nesaţ, izbi stacana de masă, râgâi şi se şterse la gură cu dosul palmei. Unde e Rosey? Regina noastră de drept merită încă un rând de cidru, ce ziceţi?

Armen Acolitul îl privi alarmat:

— Coboară glasul, nebunule. N-ar trebui nici să glumeşti cu asemenea lucruri.

Nu ştii niciodată cine te poate auzi. Păianjenul are urechi peste tot.

— Hai, nu face pe tine, Armen. Propuneam o băută, nu o rebeliune.

Pate auzi un chicot. Un glas molcom, mucalit, strigă din spatele lui:

— Ştiam eu că eşti un trădător, Broscoiule! Leo Leneşul se clătina lângă

piciorul podului vechi de lemn, în haine de satin cu dungi verzi şi aurii şi o capă

scurtă din mătase neagră prinsă pe umăr cu un trandafir de jad. Vinul pe care şi-l vărsase pe piept fusese un vin roşu, vârtos, judecând după culoarea petelor. O

şuviţă de păr blond-cenuşiu îi cădea peste un ochi.

Văzându-l, Mollander se zbârli:

— La naiba! Pleacă! N-ai ce căuta aici. Alleras îi aşează o mână pe braţ ca să-l liniştească, iar Armen se încruntă:

— Leo. Lordul meu, înţelesesem că eşti tot închis în Citadelă pentru…

— … încă trei zile. Leo Leneşul ridică din umeri. Perestan zice că lumea e veche de patruzeci de mii de ani. Mollos vorbeşte de cinci sute de mii. Ce înseamnă trei zile, te-ntreb eu? Deşi erau o duzină de mese libere pe terasă, Leo se aşează lângă ei. Plăteşte-mi o cupă de vin auriu de Arbor, Broscoiule, şi poate că

n-am să-l informez pe tata despre toastul tău. Am avut ghinion la Hanul cu Noroc şi mi-am dat ultimul cerb pe masa de cină. Purcel de lapte cu sos de prune, umplut cu castane şi trufe. Omul mai trebuie să şi mănânce. Voi ce-aţi mâncat?

— Carne de oaie, mormăi Mollander. Nu părea prea încântat. Am împărţit o pulpă de oaie fiartă.

— Sunt convins c-a fost săţioasă. Leo se întoarse către Alleras: Fiul unui lord ar trebui să fie cu dare de mână, Sfinxule. Înţeleg că ţi-ai dobândit zaua de aramă.

Voi bea pentru asta.

Alleras îi răspunse cu un zâmbet:

— Nu dau de băut decât prietenilor. Şi nu sunt fiul unui lord, ţi-am mai spus.

Mama mea era negustorească.

Ochii căprui ai lui Leo sclipeau de răutate şi de vin.

— Mama ta a fost o maimuţă din Insulele Verii. Dornishenii se dau la tot ce are o gaură între picioare. Fără supărare. Poate că eşti brun ca o nucă, dar cel puţin te speli. Spre deosebire de porcarul nostru pătat. Flutură o mână către Pate.

14

Dacă l-aş lovi în gură cu stacana, i-aş putea sparge jumătate din dinţi, gândi Pate.

Pate Pătatul, porcarul, era un erou din mii de snoave picante, un mocofan de treabă, nătâng, care reuşea întotdeauna să-i înfrângă pe graşii lorzi mărunţi, pe cavalerii trufaşi şi pe septonii pompoşi care îl hărţuiau. Cumva, prostia lui se dovedea, în cele din urmă, un fel de şiretenie grosolană, iar poveştile se sfârşeau întotdeauna cu Pate Pătatul aşezat în jilţul lordului sau culcându-se cu fiica vreunui cavaler. Dar acelea erau poveşti. În lumea reală, băieţii porcari nu o duceau niciodată atât de bine. Pate se gândea uneori că mama lui trebuie să-l fi urât ca să-i dea aşa un nume. Alleras nu mai zâmbea.

— Ai să-ţi ceri scuze.

— Oare? făcu Leo. Cum aş putea, cu gâtlejul aşa de uscat…

— Îţi faci Casa de ruşine cu fiecare cuvânt pe care-l rosteşti, îi spuse Alleras.

Faci de ruşine Citadela fiindcă eşti unul de-al nostru.

— Ştiu. Aşa că dă-mi nişte vin, ca să-mi pot îneca şi eu ruşinea.

Mollander spuse:

— Am să-ţi smulg limba din rădăcină.

— Serios? Şi atunci cum am să vă mai spun despre dragoni? Leo ridică din umeri. Corcitura are dreptul să ştie. Fiica Regelui Nebun trăieşte şi a clocit trei dragoni.

— Trei? făcu Roone uluit.

Leo îl bătu uşor pe mână.

— Mai mulţi de doi şi mai puţini de patru. În locul tău, deocamdată n-aş

încerca să obţin zaua de aur.

— Lasă-l în pace, îl avertiză Mollander.

— Ce Broscoi galant! Cum vrei tu. Fiecare om de pe fiecare corabie care a călătorit la o sută de leghe de Qarth vorbeşte despre dragonii ăştia. Câţiva chiar îţi vor spune că i-au văzut. Magul e înclinat să-i creadă.

Armen îşi strânse buzele, dezaprobator.

— Marwyn e nebun. Arhimaesterul Perestan e primul care poate să-ţi spună

asta.

— Şi Arhimaesterul Ryam zice la fel, punctă Roone.

Leo căscă.

— Marea e udă, soarele e cald şi animalele din menajerie urăsc mastiful.

Are o poreclă pentru fiecare, gândi Pate, dar nu putea nega faptul că Marwyn aducea mai mult a mastif decât a maester. Se spunea că se însoţea cu târfele şi vrăjitorii rătăcitori, că vorbea cu ibbanezii păroşi şi băştinaşii negri ca smoala din Insulele Verii, pe limba lor, şi că aducea jertfe unor zei ciudaţi în templele mici ale marinarilor, jos, la cheiuri. Oamenii spuneau că l-au văzut în oraşul subteran, în gropile şobolanilor şi în bordelurile negre, în tovărăşia comedianţilor, a cântăreţilor, a mercenarilor şi chiar a cerşetorilor. Unii chiar şopteau că omorâse 15

cândva un om cu pumnii.

Când Marwyn se întorsese în Oraşul Vechi, după ce îşi petrecuse opt ani în îndepărtatele ţinuturi răsăritene, căutând cărţi pierdute şi studiind cu vrăjitorii şi descântătorii, Vaellyn Oţet îl poreclise Marwyn Magul. În

scurt timp, numele se răspândise în tot Oraşul Vechi, spre nemărginita iritare a lui Vaellyn.

— Lasă farmecele şi rugăciunile pe seama preoţilor şi a septonilor şi îndreaptă-ţi mintea spre învăţarea adevărurilor în care omul se poate încrede, îl sfătuise cândva Arhimaesterul Ryam pe Pate, însă inelul şi sceptrul şi masca lui Ryam erau din aur, iar colanul maesterului său nu avea nicio za de oţel valyrian.

Armen se uită în josul nasului la Leo Leneşul. Avea nasul perfect pentru aşa ceva, lung, subţire şi ascuţit.

— Arhimaesterul Marwayn crede în multe lucruri ciudate, spuse el, dar nu are mai multe dovezi despre existenţa dragonilor decât Mollander. Nu sunt decât alte poveşti marinăreşti.

— Te înşeli, spuse Leo. În apartamentul Magului arde o lumânare de sticlă.

Peste terasa luminată de torţe se aşternu liniştea. Armen oftă şi clătină din cap.

Mollander începu să râdă. Sfinxul îl cercetă pe Leo cu ochii săi mari şi negri.

Roone avea un aer pierdut.

Pate ştia despre lumânările de sticlă, deşi nu văzuse niciodată una arzând. Erau secretul cel mai prost păzit al Citadelei. Se spunea că fuseseră aduse în Oraşul Vechi din Valyria, cu o mie de ani înaintea Urgiei. Auzise că erau patru, una verde şi trei negre, toate înalte şi răsucite.

— Ce sunt aceste lumânări de sticlă? întrebă Roone.

Armen Acolitul îşi drese glasul.

— Cu o noapte înainte ca un acolit să-şi rostească jurămintele, trebuie să stea de veghe în criptă. Nu i se îngăduie să aprindă niciun opaiţ, nicio torţă, nicio lampă, nicio candelă... doar o lumânare de obsidian. Trebuie să-şi petreacă

noaptea în întuneric, dacă nu poate aprinde acea lumânare. Unii încearcă. Cei nechibzuiţi şi cei încăpăţânaţi, cei care au cercetat aceste aşa-zise mistere înalte.

Adesea se taie la degete, căci se spune că muchiile lumânării sunt ascuţite ca briciul. Apoi, cu mâinile însângerate, trebuie să aştepte zorile, cugetând la eşecul lor. Cei mai înţelepţi se culcă pur şi simplu sau îşi petrec noaptea în rugăciune, dar în fiecare an se găsesc câţiva care trebuie să încerce.

— Da. Pate auzise aceleaşi poveşti. Dar la ce bun o lumânare care nu luminează defel?

— E o lecţie, răspunse Armen, ultima lecţie pe care trebuie s-o învăţăm înainte de a primi colanurile de maesteri. Lumânarea de sticlă e menită să semnifice adevărul şi învăţătura, lucruri rare, frumoase şi fragile. E în formă de lumânare ca să ne reamintească faptul că un maester trebuie să răspândească lumină oriunde slujeşte, şi este ascuţită ca să ne aducă aminte că, uneori, cunoaşterea poate fi periculoasă. Oamenii învăţaţi pot deveni aroganţi în ştiinţa lor, dar un maester 16

trebuie să rămână mereu umil. Lumânarea de sticlă ne reaminteşte şi asta. Chiar şi după ce a rostit jurămintele, a primit colanul de maester şi a purces să-şi îndeplinească misiunea, un maester se va gândi la bezna privegherii sale şi îşi va aminti cum nimic din ce-a făcut n-a putut aprinde lumânarea... căci, fie şi cu învăţătură, unele lucruri nu sunt posibile.

Leo Leneşul izbucni în râs.

— Nu sunt posibile pentru tine, vrei să zici. Am văzut cu ochii mei lumânarea arzând.

— Ai văzut arzând o lumânare, nu mă îndoiesc, răspunse Armen. O lumânare din ceară neagră, probabil.

— Ştiu ce-am văzut. Lumina era stranie şi strălucitoare, mult mai strălucitoare decât cea pe care o răspândeşte oricare lumânare din ceară de albine sau din seu.

Arunca umbre ciudate şi flacăra nu pâlpâia deloc, nici măcar când prin uşa deschisă din spatele meu a pătruns un curent de aer.

Armen îşi încrucişa braţele.

— Obsidianul nu arde.

— *Sticla dragonului,* preciza Pate. Oamenii din popor îi spun sticla dragonului. Cumva, lucrul acesta i se părea important.

— Aşa e, cugetă Alleras Sfinxul, şi dacă în lume există din nou dragoni…

— Dragoni şi lucruri mai întunecate, zise Leo. Oile cenuşii au închis ochii, dar mastiful vede adevărul. Puterile străvechi se deşteaptă. Umbrele se mişcă. O eră

de spaimă şi de uimire se va pogorî curând asupra noastră, o eră a zeilor şi a eroilor. Se întinse, cu zâmbetul său leneş pe buze. Asta merită încă un rând, aş

zice.

— Suntem destul de beţi, se împotrivi Armen. Zorile vor veni peste noi mai repede decât ne-ar plăcea şi Arhimaesterul Ebrose ne va vorbi despre proprietăţile urinei. Cei care au de gând să dobândească o za de argint ar face bine să nu-i piardă prelegerea.

— Departe de mine gândul să vă opresc de la degustarea de urină, zise Leo.

Eu, unul, prefer gustul vinului auriu de Arbor.

— Dacă am de ales între tine şi urină, am să beau urină. Mollander se îndepărtă de masă. Haide, Roone.

Sfinxul întinse mâna după husa arcului.

— Mă duc şi eu la culcare. Sper să visez dragoni şi lumânări de sticlă.

— Toţi? Leo ridică din umeri. Ei, bine, Rosey va rămâne. Poate că am s-o stârnesc pe dulcea noastră bucăţică şi am s-o fac femeie.

Alleras observă căutătura lui Pate.

— Dacă nu are un gologan pentru o cupă de vin, nu poate avea niciun dragon de aur pentru fată.

— Da, întări Mollander. Pe lângă asta, e nevoie de un bărbat ca s-o facă

femeie. Hai cu noi, Pate. Bătrânul Walgrave se va trezi la răsăritul soarelui. Va 17

avea nevoie de tine să-l duci la privată.

Dacă astăzi îşi aminteşte cine sunt. Walgrave deosebea un corb de altul fără

nicio dificultate, dar cu oamenii nu se descurca la fel de bine. Uneori părea să

creadă că Pate era cineva pe nume Cressen.

— Nu chiar acum, le spuse prietenilor săi. Mai rămân un pic. Nu se crăpase încă de ziuă, nu tocmai. Alchimistul mai putea să vină şi Pate voia să fie acolo dacă apărea.

— Cum vrei, zise Armen. Alleras îl privi lung pe Pate, apoi îşi aruncă arcul peste un umăr zvelt şi porni către pod, după ceilalţi. Mollander era atât de beat, încât era nevoit să se sprijine cu o mână de umărul lui Roone, ca să nu cadă.

Citadela nu era la mare depărtare după cum zboară vulturul, însă niciunul dintre ei nu era vultur, iar Oraşul Vechi era un adevărat labirint, un oraş împânzit de ulicioare, alei întortocheate şi străzi înguste, sinuoase.

— Cu grijă! îl auzi Pate spunând pe Armen, în timp ce negurile râului îi înghiţeau pe toţi patru. E o noapte umedă şi pietrele sunt alunecoase.

Când dispărură, Leo Leneşul îl cercetă ursuz pe Pate, peste masă.

— Ce trist! Sfinxul a şters-o cu tot argintul lui, lăsându-mă pe mâna lui Pate Pătatul, porcarul. Se întinse, căscând. Ce face drăgălaşa noastră Rosey, mă rog?

— Doarme, i-o tăie scurt Pate.

— Goală, fără îndoială. Leo rânji. Chiar crezi că merită un dragon? Cred că

într-o zi trebuie să aflu.

Pate era destul de chibzuit cât să nu răspundă la asta. Leo nu avea nevoie de niciun răspuns.

— Mă gândesc că după ce-i iau fecioria, o să-i scadă preţul într-atât încât şi-o vor putea permite până şi porcarii. Ar trebui să-mi mulţumeşti.

Ar trebui să te omor, gândi Pate, dar nu era nici pe departe destul de beat cât să-şi pună viaţa la bătaie. Leo

învăţase meşteşugul armelor şi era cunoscut pentru înverşunarea cu care mânuia sabia şi pumnalul. Iar dacă Pate ar reuşi cumva să-l omoare, asta ar însemna să-şi piardă capul. Pate avea un singur nume, în vreme ce Leo avea două, iar cel de-al doilea era *Tyrell.* Ser Morun Tyrell, comandant al Gărzii Oraşului Vechi, era tatăl lui Leo. Mace Tyrell, Lord de Highgarden şi Păzitor al Sudului, era vărul lui Leo. Iar Bătrânul Oraşului Vechi, Lordul Leyton de Hightower, care avea printre numeroasele sale titluri pe acela de „Protector al Citadelei”, era un stegar jurat al Casei Tyrell. *Nu-l lua în seamă,* îşi zise Pate.

Spune lucrurile astea doar ca să te rănească.

Către răsărit, negurile se luminau. *Zorile,* îşi dădu seama Pate. *Au sosit zorile, iar alchimistul, nu.* Nu ştia dacă ar trebui să râdă sau să plângă. *Oare rămân hoţ, chiar dacă pun totul înapoi şi nu află nimeni?* Era o altă întrebare la care nu avea răspuns, ca acelea pe care i le puseseră cândva Ebrose şi Vaellyn.

Când se ridică de pe bancă, cidrul teribil de tare i se urcă dintr-odată la cap.

Puse o mână pe masă, ca să se sprijine.

18

— Las-o pe Rosey în pace, spuse el, în loc de bun-rămas. Fă bine şi las-o în pace, altfel s-ar putea să te omor.

Leo Tyrell îşi dădu la o parte părul din ochi.

— Nu mă duelez cu porcari. Pleacă.

Pate se întoarse şi traversă terasa. Paşii îi răsunau pe scândurile îmbătrânite ale vechiului pod. Când ajunse pe malul celălalt, cerul răsăritului se înroşea. *Lumea e largă,* îşi spuse. *Dacă aş cumpăra măgarul ăla, aş putea încă să cutreier drumurile şi cărările Celor Şapte Regate, punându-le oamenilor lipitori şi pigulindu-le ouăle de păduchi din păr. Aş putea să mă îmbarc pe o corabie, să*

trag la vâsle şi să călătoresc spre Qarth, pe la Porţile de Jad, să văd cu ochii mei dragonii ăia afurisiţi. Nu trebuie să mă întorc la bătrânul Walgrave şi la corbi.

Însă picioarele îl purtară înapoi spre Citadelă.

Când prima rază de lumină străpunse norii la răsărit, clopotele dimineţii începură să răsune dinspre Septul Marinarilor, de lângă port. Septul Lordului li se alătură o clipă mai târziu, apoi Cele Şapte Sanctuare, din grădinile lor de dincolo de Mied şi, în cele din urmă, Septul înstelat, care fusese reşedinţa Înaltului Septon vreme de o mie de ani, înainte ca Aegon să poposească la Debarcaderul Regelui.

Sunetul clopotelor era o muzică grandioasă. *Dar nu atât de dulce ca a unei mici privighetori.*

Auzea şi cântec de glasuri, dincolo de dangătul clopotelor. În fiecare dimineaţă, la primele raze de lumină, preoţii roşii se adunau să dea bineţe soarelui în faţa modestului lor templu de lângă chei. *Căci noaptea e neagră şi plină de spaime.* Pate îi auzise strigând aceste vorbe de sute de ori, cerându-i zeului lor, R’hllor, să-i apere de întuneric. Lui, Cei Şapte îi erau de-ajuns, dar auzise că

Stannis Baratheon se închina acum la focurile de noapte. Mersese până acolo încât aşezase pe stindardele sale inima înflăcărată în locul cerbului încoronat.

Dacă are să cucerească Tronul de Fier, va trebui să învăţăm cu toţii cuvintele cântecului preoţilor roşii, gândi Pate, dar nu era de aşteptat ca asta să se întâmple.

Tywin Lannister îl zdrobise pe Stannis, cu tot cu al său R’hllor, la Apa Neagră şi, cât de curând, avea să îi vină de hac şi să înalţe capul lui Baratheon, pretendentul la tron, într-o suliţă, deasupra porţilor Debarcaderului Regelui.

Pe măsură ce negurile nopţii se risipeau, Oraşul Vechi prindea contur în jurul său, ivindu-se, ca o nălucă, din umbrele primilor zori. Pate nu văzuse niciodată

Debarcaderul Regelui, dar ştia că era un oraş de chirpici, o întindere răsfirată de străzi noroioase, acoperişuri de paie şi colibe de lemn. Oraşul Vechi era zidit din piatră şi toate străzile sale, până la ultima uliţă, erau pietruite. Când se crăpa de ziuă, oraşul era mai frumos ca oricând. La vest de Mied, Castelele Ghildelor mărgineau ţărmul, ca un şir de

palate. În amonte, cupolele şi turnurile Citadelei se înălţau pe ambele maluri ale râului, legate între ele prin poduri de piatră, înţesate de castele şi case. În aval, sub zidurile de marmură neagră şi ferestrele arcuite ale Septului înstelat, casele celor evlavioşi se îngrămădeau ca nişte copii adunaţi la 19

picioarele unei bătrâne doamne.

Iar mai departe, acolo unde Miedul se lărgea, pătrunzând în Golful Şoaptelor, se ridica semeţ Turnul Înalt, cu făcliile sale strălucind în întuneric. Din locul în care se afla, sus, pe faleza Insulei Bătăliei, umbrele sale tăiau oraşul ca o sabie.

Cei născuţi şi crescuţi în Oraşul Vechi cunoşteau fiecare ceas al zilei după locul în care cădea umbra aceea. Unii susţineau că, din vârf, puteai ajunge cu privirea până la Zid. Probabil că de aceea, de mai mult de zece ani, Lordul Leyton nu mai coborâse de acolo, preferând să-şi conducă oraşul din nori.

Carul unui măcelar trecu huruind pe lângă Pate, pe drumul râului, cu cinci purceluşi guiţând speriaţi în spate. Ferindu-se din calea lui, Pate scăpă în ultima clipă să fie împroşcat de un orăşean care îşi deşerta oala de noapte pe fereastră, chiar deasupra lui. *Când voi fi maester într-un castel, voi avea un cal pe care să-l călăresc,* gândi el. Apoi se împiedică de o piatră de pavaj şi se întrebă pe cine păcălea. N-avea să aibă nici colan, nici loc la masa unui lord, nici armăsar alb, de călărit. Avea să-şi petreacă zilele ascultând croncănitul corbilor şi frecând petele de rahat de pe izmenele Arhimaesterului Walgrave.

Stătea pe un genunchi, încercând să-şi şteargă noroiul de pe veşminte, când auzi un glas spunând:

— ’Neaţa, Pate.

Alchimistul stătea deasupra lui.

Pate se ridică:

— Cea de-a treia zi… spuneai că vei putea fi găsit la Pana şi Stacana.

— Erai cu prietenii tăi. N-am vrut să mă amestec în anturajul tău. Alchimistul purta o mantie cu glugă, maro şi fără semne distinctive. Soarele la răsărit se mijea peste acoperişuri, dincolo de umărul lui, astfel că Pate distingea cu greu chipul ascuns de glugă. Te-ai hotărât ce eşti?

Chiar trebuie să mă facă s-o spun?

— Bănuiesc că sunt un hoţ.

— Aşa mă gândeam şi eu.

Partea cea mai grea fusese atunci când se aşezase în patru labe, să scoată cutia de valori de sub patul Arhimaesterului Walgrave. Deşi cutia era solidă şi legată cu fier, lacătul era spart. Maester Gormon îl bănuise pe Pate de spargerea acestuia, dar nu era adevărat. Walgrave însuşi îl spărsese, după ce pierduse cheia care îl deschidea.

Înăuntru, Pate găsise o pungă cu cerbi de argint, o şuviţă de păr blond legată cu o panglică, miniatura pictată a unei femei care semăna cu Walgrave (chiar şi la mustaţă) şi o mănuşă de cavaler, din solzi de oţel. Walgrave susţinea că mănuşa aparţinuse unui prinţ, deşi nu părea să-şi mai poată aminti care anume. Când Pate o scuturase, cheia căzuse din ea, pe podea.

Îşi amintea că gândise: *Dacă o ridic, sunt un hoţ.* Cheia era veche şi grea, din fier negru, şi ar fi trebuit să deschidă orice uşă a Citadelei. Doar arhimaesterii 20

aveau asemenea chei. Ceilalţi le purtau asupra lor sau le ascundeau la loc sigur, dar dacă Walgrave ar fi ascuns-o pe a lui, n-ar mai fi văzut-o nimeni, niciodată.

Pate înhăţase cheia şi era deja la jumătatea drumului spre uşă când se întorsese să

ia şi argintul. Un hoţ era un hoţ, fie că fura mult, fie că puţin. *Pate* îl strigase unul dintre corbii albi. *Pate, Pate, Pate.*

— Mi-ai adus dragonul? îl întrebă pe alchimist.

— Dacă ai ceea ce-mi trebuie.

— Dă-mi-l aici, vreau să-l văd. Pate nu avea de gând să se lase păcălit.

— Drumul râului nu e locul potrivit. Vino.

N-avea timp să se gândească, să-şi cântărească opţiunile. Alchimistul se îndepărta. Pate n-avea decât să-l urmeze sau să rămână pe vecie şi fără Rosey, şi fără dragon. Îl urmă. În timp ce mergeau, îşi strecură palma în mânecă. Simţea cheia, ascunsă în buzunarul secret pe care îl cususe acolo. Veşmintele maesterilor erau pline de buzunare. Ştia asta încă de pe vremea când era copil.

Trebuia să alerge ca să ţină pasul cu mersul mai întins al alchimistului.

Înaintară pe o ulicioară, cotiră pe după un colţ, străbătură Piaţa Hoţilor şi Uliţa Zdrenţăroşilor. În cele din urmă, omul o luă pe o altă ulicioară, mai îngustă decât prima.

— E destul de departe, spuse Pate. Nu e nimeni prin preajmă. O facem aici.

— Cum doreşti.

— Vreau dragonul meu.

— Negreşit. Moneda ieşi la iveală. Alchimistul şi-o plimbă peste degete, aşa cum făcuse atunci când Rosey îi adusese laolaltă.

În lumina dimineţii, dragonul scânteia, poleind cu aur degetele alchimistului.

Pate înhaţă dragonul din mâna alchimistului. Simţea aurul cald în palmă. Duse moneda la gură şi o muşcă, aşa cum îi văzuse pe alţii făcând. La drept vorbind, nu prea ştia ce gust trebuia să aibă aurul, dar nu voia să pară prost.

— Cheia? întrebă alchimistul politicos.

Ceva îl făcu pe Pate să şovăie.

— Ce cauţi, vreo carte? Se spunea că unele dintre vechile suluri valyriene încuiate în beciuri erau singurele exemplare care mai rămăseseră pe lume.

— Nu-i treaba ta ce caut.

— Nu. *Gata, s-a încheiat,* îşi spuse Pate. *Du-te. Aleargă înapoi la Pana şi Stacana, trezeşte-o pe Rosey şi spune-i că e a ta.* Însă mai zăbovea. Arată-ţi chipul.

— Cum doreşti. Alchimistul îşi dădu gluga la o parte. Era un om ca oricare, iar chipul lui era un chip ca oricare. Un

chip obişnuit, de bărbat tânăr, cu obrajii cărnoşi şi umbra unei bărbi. Pe obrazul drept, se desluşea vag o cicatrice. Avea nasul coroiat şi un smoc de păr negru, des, care îi cădea în bucle strânse în jurul urechilor. Nu era un chip pe care Pate să-l recunoască.

— Nu te cunosc.

— Nici eu pe tine.

— Cine eşti?

— Un străin. Nimeni. Zău.

— Oh. Pate rămăsese fără cuvinte. Scoase cheia şi o aşeză în mâna străinului, simţindu-se ameţit, aproape buimac. *Rosey,* îşi reaminti. Atunci, s-a făcut.

Străbătuse jumătate din ulicioară când pietrele de pavaj începură să se mişte sub picioarele lui. *Pietrele sunt alunecoase şi ude,* gândi el, dar nu despre asta era vorba. Îşi simţea inima bubuind în piept.

— Ce se întâmplă? întrebă el. I se înmuiaseră picioarele. Nu înţeleg.

— Şi nu vei înţelege niciodată, îi răspunse un glas, cu tristeţe.

Pietrele se ridicară năvalnic să-l sărute. Pate încercă să strige după ajutor, dar glasul îl părăsea şi el. Ultimul său gând se îndreptă către Rosey.

PROFETUL

Profetul îneca oameni la Marele Wyk când veniră să-i spună că regele e mort.

Era o dimineaţă mohorâtă şi rece, iar marea era plumburie, asemenea cerului.

Primii trei oameni îi oferiseră Zeului Înecat vieţile lor fără teamă, dar cel de-al patrulea avea credinţa şubredă şi, cu plămânii râvnind după aer, începu să se zvârcolească. Stând în valuri până la brâu, Aeron îl înhaţă de umeri şi îi cufundă

capul înapoi în apă, în timp ce băiatul gol încerca să fure o gură de aer.

— Fii curajos, spuse el. Din mare am venit şi în mare trebuie să ne întoarcem.

Deschide gura şi soarbe adânc din binecuvântarea zeului. Umple-ţi plămânii cu apă, ca să poţi muri şi renaşte. N-are niciun rost să te împotriveşti.

Fie băiatul nu-l putea auzi cu capul sub apă, fie credinţa îl părăsise cu totul.

Începu să dea din picioare şi să se smucească atât de sălbatic, încât Aeron fu nevoit să strige după ajutor. Patru dintre oamenii săi înecaţi se avântară în valuri, să-l înşface pe nenorocit şi să-l ţină sub apă.

— Stăpâne care te-ai înecat pentru noi, se rugă preotul, cu glasul adânc ca marea, fie ca Emmond, slujitorul tău, să renască din mare, asemeni ţie. Dă-i binecuvântarea sării, dă-i binecuvântarea pietrei, dă-i binecuvântarea oţelului.

În cele din urmă, totul se isprăvi. Din gura băiatului nu se mai ridicau bule de aer şi membrele îi rămaseră fără vlagă. Emmond plutea, cu faţa în jos, la malul mării, palid, rece şi liniştit.

În acel moment, Părumed îşi dădu seama că trei călăreţi se alăturaseră

oamenilor săi înecaţi, pe prundişul malului. Aeron îl cunoştea pe Sparr, un bătrân tras la faţă, cu ochii umezi, al cărui glas tremurat era lege în această parte a Vechiului Wyk. Era însoţit de fiul său Steffarion şi de un alt tânăr a cărui mantie roşie, tivită cu blană, era prinsă pe umăr cu o broşa somptuoasă înfăţişând cornul de război, negru cu auriu, al Casei Goodbrother. *Unul dintre fiii lui Gorold,* hotărî

22

pe dată preotul. Trei fii înalţi născuse soţia lui Goodbrother la bătrâneţe, după o duzină de fiice, şi se spunea că nimeni nu-i putea deosebi. Preotul nu avea timp să

cugete dacă acesta era Greydon sau Gormond sau Gran.

Mormăi un ordin răstit şi oamenii săi înecaţi îl înhăţară de mâini şi de picioare pe băiatul mort, pentru a-l duce la mal. Preotul îi urmă, despuiat, doar cu o piele de focă acoperindu-i părţile ruşinoase. Cu pielea zgribulită, picurând, se apropie de ţărm, împroşcând în jur, păşind pe nisipul ud şi rece şi pe pietrişul spălat de ape. Unul dintre oamenii săi înecaţi îi întinse o robă grea din pânză aspră, marmorată, vopsită în nuanţe de verde, albastru şi gri, culorile mării şi ale Zeului Înecat. Aeron îşi îmbrăcă roba şi îşi scutură părul. Negru şi ud, părul său nu mai fusese atins de nicio lamă de când Aeron se ridicase din mare. Îi acoperea umerii ca o mantie zdrenţuită, scămoşată, revărsându-i-se până mai jos de brâu. Aeron îşi ţesuse şuviţe de alge prin păr şi prin barba-i încâlcită, netunsă.

Oamenii lui înecaţi formară un cerc în jurul băiatului mort, rugându-se. Norjen îi mişca mâinile, în timp ce Rus îngenunchease călare peste el, pompându-i pieptul, dar cu toţii se dădură la o parte pentru Aeron. Acesta despărţi cu degetele buzele reci ale băiatului şi îi dădu lui Emmond sărutul vieţii, iarăşi şi iarăşi, până

când marea ţâşni din gura sa. Băiatul începu să tuşească şi să scuipe, iar ochii i se deschiseră, clipind, plini de spaimă.

Încă unul reîntors. Se spunea că era un semn al îngăduinţei Zeului Înecat. Tot al doilea preot pierdea câte un om, din când în când, chiar şi Târle Cel-de-Trei-Ori-Înecat, care fusese cândva considerat atât de sfânt încât fusese ales să

încoroneze un rege. Dar niciodată Aeron Greyjoy. El era Părumed, cel care văzuse castelele scufundate ale zeului şi se întorsese să povestească despre ele.

— Ridică-te, îi spuse băiatului care scuipa apă, lovindu-l peste spatele gol.

Te-ai înecat şi te-ai întors la noi. Ce-i mort nu poate muri niciodată.

— … Ci se ridică. Băiatul tuşi violent, împroşcând apă. Renaşte. Fiecare cuvânt rostit era un supliciu. Renaşte. Emmond se ridică, clătinându-se, în picioare. Mai tare. Şi mai puternic.

— Acum aparţii zeului, îl înştiinţa Aeron. Ceilalţi oameni înecaţi se strânseră

în jurul lui şi fiecare îi dădu un pumn şi un sărut, primindu-l în rândul frăţiei.

Unul îl ajută să îmbrace o robă din pânză aspră, în nuanţe de albastru, verde şi gri.

Un altul îi înmâna o măciucă din lemn adus la mal de valuri. Acum eşti al mării, iar marea te-a înarmat, continuă Aeron. Ne rugăm să mânuieşti măciuca fără

cruţare împotriva tuturor vrăjmaşilor zeului nostru. Abia apoi se întoarse preotul către cei trei călăreţi, care priveau din şa: Aţi venit să fiţi înecaţi, lorzii mei?

Sparr tuşi:

— Eu am fost înecat pe când eram copil, spuse el. Iar fiul meu, când a fost botezat.

Aeron pufni: Nu avea nicio îndoială că Steffarion Sparr fusese dat Zeului Înecat curând după naştere. Cunoştea şi obiceiul, o cufundare iute într-o cadă cu 23

apă de mare care abia dacă uda capul pruncului. Nu era de mirare că oamenii de fier fuseseră învinşi, ei care

odinioară stăpâneau oriunde se făcea auzit sunetul valurilor.

— Ăsta nu e un înec adevărat, le spuse călăreţilor. Cel care nu moare cu adevărat nu poate spera să se ridice din morţi. De ce aţi venit, dacă nu ca să vă

dovediţi credinţa?

— Fiul Lordului Gorold a venit la tine cu veşti. Sparr făcu semn către tânărul în mantie roşie.

Băiatul nu părea să aibă mai mult de şaisprezece ani.

— Da, şi care dintre ei eşti tu? vru să ştie Aeron.

— Gormond. Gormond Goodbrother, cu voia ta, stăpâne.

— Voia Zeului Înecat trebuie s-o împlinim noi. Ai fost înecat, Gormond Goodbrother?

— În ziua botezului, Părumed. Tatăl meu m-a trimis să te caut şi să te duc la el. Trebuie să te vadă.

— Iată-mă aici. Lordul Gorold poate să vină să-şi desfete ochii. Aeron luă din mâna lui Rus o ploscă de piele, abia umplută cu apă din mare. Preotul scoase dopul şi luă o înghiţitură.

— Trebuie să te duc la fortăreaţă, insistă tânărul Gormond, de pe cal.

Se teme să descalece, ca să nu-şi ude cizmele.

— Trebuie să împlinesc misiunea zeului. Aeron Greyjoy era un profet. Nu suporta să primească ordine de la lorzii mărunţi, ca un rob oarecare.

— La Gorold a venit o pasăre, interveni Sparr.

— Corbul unui maester, de la Pyke, confirmă apoi Gormond.

Aripi întunecate, vorbe întunecate.

— Păsările zboară peste sare şi piatră. Dacă sunt veşti care mă privesc, spune-le acum.

— Veştile pe care le aducem sunt doar pentru urechile tale, Părumed, spuse Sparr. Nu sunt lucruri pe care să le pot rosti aici, de faţă cu ceilalţi.

— Aceşti *ceilalţi* sunt oamenii mei înecaţi, slujitorii zeului, întocmai ca mine.

N-am secrete faţă de ei, nici faţă de zeul nostru, a cărui mare sfântă se află lângă

mine.

Călăreţii schimbară priviri.

— Spune-i, hotărî Sparr, şi tânărul în mantie roşie îşi luă inima-n dinţi.

— Regele e mort, spuse el, fără ocolişuri. Trei cuvinte simple, dar marea însăşi se cutremură când le rosti.

Patru regi erau în Westeros, dar Aeron nu trebui să întrebe despre care dintre ei era vorba. Balon Greyjoy era cel care domnea peste Insulele de Fier, nimeni altul. *Regele e mort. Cum e cu putinţă?* Aeron îşi văzuse fratele mai mare cu mai puţin de o lună în urmă, când se întorsese la Insulele de Fier, după atacul asupra Ţărmului Stâncos. Părul sur al lui Balon încărunţise pe jumătate cât timp preotul 24

fusese plecat, iar umerii îi erau mai încovoiaţi decât atunci când corabia pornise în larg, totuşi, una peste alta, regele nu păruse bolnav.

Aeron Greyjoy îşi clădise viaţa pe doi piloni puternici. Acele trei cuvinte simple doborâseră unul dintre ei. *Nu-mi mai rămâne decât Zeul Înecat. Fie ca el să mă facă puternic şi neobosit ca marea.*

— Spune-mi cum a murit fratele meu.

— Înălţimea Sa traversa un pod la Pyke, când a căzut şi s-a izbit de stâncile de dedesubt.

Cetatea Casei Greyjoy se înălţa pe un promontoriu abrupt, cu fortăreţele şi turnurile construite pe mormane masive de piatră care ţâşneau din mare. Cetatea Pyke era străbătută de poduri arcuite, din piatră cioplită şi de corzi unduitoare din funie de cânepă şi scânduri de lemn.

— Era furtună când a căzut? îi întrebă Aeron.

— Da, răspunse tânărul, era.

— Zeul Furtunii l-a doborât, decretă preotul. Mii şi mii de ani, marea şi cerul fuseseră în război.

Din mare se născuseră oamenii de fier şi peştii care le erau sprijin chiar şi în toiul iernii, dar furtunile aduceau

numai chin şi jale.

— Fratele meu Balon ne-a redat măreţia, continuă Aeron, ceea ce a atras mânia Zeului Furtunii. Acum petrece în castelele scufundate ale Zeului Înecat, cu sirenele care-i împlinesc orice dorinţă. Noi, cei care am rămas în urma lui în această vale stearpă şi mohorâtă, suntem cei care trebuie să isprăvim măreaţa lui lucrare. Astupă plosca la loc. Voi sta de vorbă cu nobilul tău tată. Cât avem de mers până la Hammerhorn?

— Şase leghe. Poţi călări pe acelaşi cal cu mine.

— Un singur om călăreşte mai repede ca doi. Dă-mi calul tău, şi Zeul Înecat te va binecuvânta.

— Ia calul meu, Părumed, se oferi Steffarion Sparr.

— Nu, al lui e mai puternic. Calul tău, băiete.

Băiatul şovăi preţ de o clipă, apoi descăleca şi îi întinse hăţurile lui Părumed.

Aeron îşi azvârli piciorul gol, ars de soare, în scară şi săltă în şa. Nu-i plăceau caii

– erau fiinţe din ţinuturile verzi şi îi făceau pe oameni mai slabi –, dar nevoia îl împingea să călărească. *Aripi întunecate, vorbe întunecate.* Se pregătea o furtună, o auzea în valuri, iar furtunile nu aduceau decât nenorocire.

— Ne întâlnim la Pebbleton, lângă turnul Lordului Merlyn, le spuse oamenilor săi înecaţi, în timp ce întorcea capul calului.

Drumul era bolovănos, pe dealuri, prin păduri şi defileuri stâncoase, de-a lungul unei cărări înguste care adesea părea că dispare sub copitele calului.

Marele Wyk era cea mai întinsă dintre Insulele de Fier, atât de vastă încât unii dintre lorzii săi aveau pământuri care nu se mărgineau cu marea sfântă. Gorold Goodbrother era unul dintre aceştia. Fortăreaţa lui era pe Măgurile de Cremene, 25

mai departe de tărâmul Zeului Înecat decât oricare alt loc de pe insule. Oamenii lui Gorold trudeau în minele lui, în bezna de piatră din măruntaiele pământului.

Unii trăiau şi mureau fără să vadă apa sărată. *Nu e de mirare că asemenea oameni sunt morocănoşi şi nebuni.*

În timp ce călărea, gândurile i se îndreptau către fraţii săi.

Nouă fii se zămisliseră din trupul lui Quellon Greyjoy, Lordul Insulelor de Fier. Harlon, Quenton şi Donel fuseseră născuţi de prima soţie a lui Quellon, o femeie din Casa Stonetree. Balon, Euron, Victarion, Urrigon şi Aeron erau fiii celei de-a doua, o Sunderly de la Saltcliffe. A treia oară Quellon îşi luase ca soţie o fată din ţinuturile verzi, care îi dăruise un băiat bolnăvicios, debil, pe nume Robin, fratele pe care era cel mai bine să-l uite. Preotul nu ţinea minte nimic despre Quenton sau Donel, care muriseră în faşă. Pe Harlon şi-l amintea doar vag, stând livid şi neclintit în camera fără ferestre din turn şi vorbind cu glas şoptit, tot mai slab cu fiecare zi, pe măsură ce vărsatul-de-vânt îi transforma în piatră limba şi buzele, *într-o zi ne vom ospăta cu peşte în castelele scufundate ale Zeului Înecat, toţi patru, împreună cu Urri.*

Nouă fii se zămisliseră din trupul lui Quellon Greyjoy, însă doar patru trăiseră

să devină bărbaţi. Aşa era ursita în această lume rece, unde bărbaţii pescuiau în mare, munceau pământul şi mureau, în timp ce femeile aduceau pe lume, în paturi de sânge şi suferinţă, copii cu zilele numărate. Aeron fusese ultimul şi cel mai neînsemnat dintre cei patru krakeni, Balon, cel dintâi şi cel mai viteaz, un băiat aprig şi neînfricat, care trăise doar ca să redea oamenilor de fier străvechea lor glorie. La zece ani, urcase Stâncile de Cremene către turnul bântuit al Lordului Orb. La treisprezece, ştia să tragă vâslele unei corăbii lungi şi să danseze dansul degetelor la fel de bine ca orice bărbat al insulelor. La cincisprezece, navigase împreună cu Dagmer Cleftjaw către Treptele de Piatră şi participase o vară

întreagă la jafuri. Acolo omorâse primul om şi îşi luase primele două neveste de sare. La şaptesprezece ani, Balon era căpitan al propriei corăbii. Era tot ceea ce trebuia să fie

un frate mai mare, deşi nu-i arătase vreodată lui Aeron altceva decât dispreţ. *Eram slab şi păcătos, iar dispreţul era mai mult decât meritam. Mai bine să fii dispreţuit de Balon Viteazul decât iubit de Euron Ochi-de-Cioară.* Şi dacă

vârsta şi suferinţa îl aspriseră pe Balon mai mult cu fiecare an, îl făcuseră, în acelaşi timp, mai dârz ca orice om de pe pământ. *S-a născut fiu de lord şi a murit rege, ucis de un zeu gelos,* gândi Aeron, *iar acum se apropie furtuna, o furtună*

cum nu au mai cunoscut aceste insule.

Se întunecase de mult când preotul zări zidurile crenelate ale Hammerhornului înălţându-se către semiluna de pe cer. Fortăreaţa lui Gorold era masivă şi impunătoare, construită din bucăţi mari de piatră smulse din stâncile care se conturau în spatele ei. La poalele zidurilor, intrările peşterilor şi ale vechilor mine se căscau ca nişte guri negre, ştirbe. Porţile de fier ale Hammerhornului fuseseră

închise şi zăvorâte pentru noapte. Aeron le izbi cu o piatră până când zdrăngănitul 26

trezi străjerul.

Tânărul care îl lăsă să intre era copia fidelă a lui Gormond, al cărui cal îl luase.

— Tu care eşti? îl întrebă Aeron.

— Gran. Tatăl meu te aşteaptă înăuntru.

Castelul era umed şi rece, bântuit de umbre. Una dintre fiicele lui Gorold îi oferi preotului un corn cu bere. O alta scormonea un foc mohorât, care răspândea mai mult fum decât căldură. Gorold Goodbrother însuşi vorbea în şoaptă cu un bărbat subţire, în veşminte gri, alese, purtând la gât un colan din multe metale care îl recomanda drept maesterul Citadelei.

— Unde e Gormond? întrebă Gorold când îl văzu pe Aeron.

— Se întoarce pe jos. Cere-le femeilor tale să iasă, lordul meu. Şi maesterului.

Lui Aeron nu-i plăceau maesterii. Corbii lor erau făpturi ale Zeului Furtunii, şi nu avea încredere în leacurile lor, de când cu Urri. *Niciun bărbat adevărat nu ar alege o viaţă de robie, nici nu şi-ar făuri un colan al sclaviei pe care să-l poarte la gât.*

— Gysella, Gwin, lăsaţi-ne singuri, zise scurt Goodbrother. Şi tu, Gran.

Marele Maester Murenmure va rămâne.

— Va pleca, insistă Aeron.

— Acesta e castelul meu, Părumed. Nu eşti tu cel care decide cine trebuie să

plece şi cine să rămână. Maesterul rămâne.

Omul ăsta trăieşte prea departe de mare, îşi spuse Aeron.

— Atunci voi pleca eu, îi spuse el lui Goodbrother. Paiele uscate foşniră sub picioarele lui negre şi goale când se întoarse şi se îndepărtă cu paşi mari. Se părea că făcuse tot drumul degeaba.

Aeron era aproape lângă uşă când maesterul îşi drese glasul şi spuse:

— Euron Ochi-de-Cioară şade pe Stânca Mării.

Părumed se întoarse. Sala deveni dintr-odată mai rece. *Ochi-de-Cioară e la capătul lumii. Balon l-a alungat acum doi ani şi a jurat că, dacă se întoarce, va plăti cu viaţa.*

— Povesteşte, zise el cu glas răguşit.

— A sosit la Lordsport a doua zi după moartea regelui şi a revendicat castelul şi coroana, în calitate de frate mai mare al lui Balon, spuse Gorold Goodbrother.

Acum trimite corbi, chemând în Pyke căpitanii şi regii din toate insulele, să plece genunchiul şi să i se închine, ca rege al lor.

— Nu. Aeron Părumed nu-şi măsura cuvintele. Doar un om credincios poate să stea pe Stânca Mării. Ochi-de-Cioară nu-şi venerează decât propria mândrie.

— Ai fost la Pyke nu de mult şi te-ai întâlnit cu regele, spuse Goodbrother.

Ţi-a spus Balon ceva despre succesorul lui?

Da. Vorbiseră în Turnul Mării, cu vântul şuierând în spatele ferestrelor şi marea fremătând dedesubt. Balon clătinase din cap cu disperare când auzise ce avea de spus Aeron despre ultimul său fiu în viaţă.

27

— Lupii au făcut din el un nevolnic, aşa cum mă temeam, spusese regele. Mă

rog zeului să-l fi omorât, ca să nu se poată pune în calea Ashei.

Aceea era slăbiciunea lui Balon: se regăsea în fiica lui sălbatică şi îndărătnică

şi credea că-i poate urma la tron. Se înşela şi Aeron încercase să-i deschidă ochii.

— Nicio femeie nu va reuşi vreodată să stăpânească oamenii de fier, nici măcar o femeie ca Asha, îi explicase el, dar Balon era surd la lucrurile pe care nu voia să le audă.

Înainte ca preotul să apuce să-i răspundă lui Gorold Goodbrother, gura maesterului se deschise din nou.

— De drept, Stânca Mării le aparţine lui Theon sau Ashei, dacă prinţul e mort.

Aşa e rânduiala.

— Rânduiala ţinuturilor verzi, zise Aeron cu dispreţ. Ce ne pasă nouă? Noi suntem oameni de fier, fiii mării, aleşi de Zeul Înecat. Nicio femeie nu poate domni peste noi, niciun bărbat necredincios.

— Dar Victarion? întrebă Gorold Goodbrother. El are Flota de Fier. Crezi că

Victarion va ridica pretenţii, Părumed?

— Euron este fratele cel mai mare... începu timid maesterul.

Aeron îl reduse la tăcere cu o privire. În micile oraşe de pescari şi în marile cetăţi de piatră deopotrivă, o asemenea privire din partea lui Părumed făcea fecioarele să leşine şi copiii să alerge ţipând la mamele lor şi era mai mult decât destul ca să-l potolească pe robul cu colan la gât.

— Euron e mai în vârstă, spuse preotul, dar Victarion e mai credincios.

— Se va ajunge la război între ei? întrebă maesterul.

— Oamenii de fier n-au voie să verse sângele oamenilor de fier.

— Un sentiment pios, Părumed, spuse Goodbrother, dar fratele tău nu-l împărtăşeşte. A poruncit înecarea lui Sawane Botley pentru că a spus că Stânca Mării îi aparţine de drept lui Theon.

— Dacă a fost înecat înseamnă că nu s-a vărsat sânge, răspunse Aeron.

Maesterul şi lordul schimbară o privire.

— Trebuie să trimit vorbă la Pyke, şi asta curând, spuse Gorold Goodbrother.

Părumed, am nevoie de sfatul tău. Ce să fie, loialitate sau sfidare?

Aeron îşi mângâie barba, gândind: *Am văzut furtuna şi numele ei este Euron Ochi-de-Cioară.*

— Deocamdată, trimite-i doar tăcere, îi spuse lordului. Trebuie să mă rog pentru a afla răspunsul.

— Roagă-te cât pofteşti, spuse maesterul. Asta nu schimbă rânduiala cu nimic.

Theon e moştenitorul de drept şi Asha după el.

— *Tăcere!* răcni Aeron. Prea mult te-au ascultat oamenii de fier, maester, trăncănind despre ţinuturile verzi şi legile lor. E timpul să dăm din nou ascultare mării. E timpul să ascultăm glasul zeului. Glasul lui Aeron răsuna în sala plină de fum, atât de încărcat de putere încât nici Gorold Goodbrother, nici maesterul său 28

nu îndrăzniră să-i răspundă. *Zeul Înecat este cu mine,* gândi Aeron. *Mi-a arătat calea.*

Goodbrother îi propuse să înnopteze în tihnă la castel, însă preotul refuză.

Arareori dormea sub acoperişul unui castel şi niciodată atât de departe de mare.

— Tihna mi-o voi găsi în adâncul mării, în castelele scufundate ale Zeului Înecat. Ne-am născut pentru suferinţă, pentru ca suferinţa noastră să ne întărească.

N-am nevoie decât de un cal odihnit care să mă ducă la Pebbleton.

Goodbrother i-l oferi bucuros. Îl trimise cu el pe fiul său Greydon ca să-i arate preotului cea mai scurtă cale printre munţi, către mare. Mai era o oră până să se crape de ziuă când porniră la drum, dar caii lor erau vânjoşi şi sprinteni şi înaintau repede, în ciuda întunericului. Aeron închise ochii şi rosti în gând o rugăciune, iar după o vreme începu să moţăie în şa.

Sunetul veni domol, un scârţâit de balamale ruginite.

— Urri, murmură el şi se trezi speriat. *Nu e nicio balama aici, nicio uşă, niciun Urri.* Un topor tăiase în zbor jumătate din mâna lui Urri la paisprezece ani, în timp ce juca dansul degetelor, pe când tatăl şi fraţii lui mai mari erau plecaţi la război. Cea de-a treia soţie a Lordului Quellon fusese din Casa Piper de la Castelul Pinkmaiden, o fată cu sâni mari şi moi şi ochi de căprioară. În loc să-l tămăduiască pe Urri după Vechea Rânduială, cu foc şi apă de mare, l-a dat pe mâna maesterului ei din ţinuturile verzi, care a jurat că poate să-i coasă la loc degetele lipsă. A făcut-o şi, mai târziu, a folosit poţiuni şi alifii şi ierburi, dar mâna a putrezit şi Urri a făcut febră. Când maesterul i-a tăiat braţul, era deja prea târziu.

Lordul Quellon nu s-a mai întors niciodată din ultima sa călătorie. Zeul Înecat, în mărinimia sa, i-a oferit o moarte pe mare. Cel care s-a întors a fost Lordul Balon, cu fraţii săi Euron şi Victarion. Când a auzit de cele întâmplate cu Urri, Balon i-a tăiat maesterului trei degete cu un satâr şi a trimis-o pe soţia tatălui său să i le coasă la loc. Alifiile şi poţiunile l-au lecuit pe maester la fel de bine ca pe Urrigon. A murit delirând, iar cea de-a treia nevastă a Lordului Quellon l-a urmat curând după aceea, când moaşa i-a scos un prunc născut mort din pântece. Aeron se bucurase. Securea lui

fusese cea care retezase mâna lui Urri, pe când dansau împreună dansul degetelor, ca nişte prieteni şi fraţi ce erau.

Şi acum se simţea ruşinat amintindu-şi anii care urmaseră după moartea lui Urri. La şaisprezece ani îşi zicea bărbat, dar de fapt era un butoi de vin cu picioare. Cânta, dansa (dar nu dansul degetelor, asta niciodată), glumea, pălăvrăgea şi îşi bătea joc. Cânta la fluier, făcea jonglerii, călărea şi era în stare să

bea mai mult decât toţi cei din Casele Wynch şi Botley şi chiar decât jumătate din Casa Harlaw. Zeul Înecat hărăzea pe fiecare cu un dar, chiar şi pe el: nimeni nu urina mai mult şi mai departe decât Aeron Greyjoy, după cum o dovedea la fiecare ospăţ. Odată, făcuse prinsoare pe noua sa corabie împotriva unei turme de capre că poate să stingă un foc doar cu mădularul său. Aeron se ospătase cu carne 29

de capră preţ de un an întreg şi dăduse corăbiei sale numele de *Potopul Auriu,* dar Balon l-a ameninţat că-l spânzură de catarg când a auzit ce fel de berbec avea de gând să aşeze la prora sa.

În cele din urmă, *Potopul Auriu* s-a scufundat la Insula Frumoasă în timpul primei rebeliuni a lui Balon, spintecată în două de falnica galeră de război numită

Furia, când Stannis Baratheon l-a prins pe Victarion în cursă şi a zdrobit Flota de Fier. Însă zeul nu isprăvise cu Aeron şi l-a purtat la mal. Nişte pescari l-au luat ostatic şi l-au dus în lanţuri la Lannisport, iar restul războiului şi l-a petrecut în măruntaiele pământului, la Casterly Rock, dovedind că krakenii pot să urineze mai mult şi mai departe decât leii, mistreţii sau găinile.

Omul acela e mort. Aeron se înecase şi renăscuse din mare, ca profet al zeului.

Niciun muritor nu-l înspăimânta, aşa cum nu-l înspăimântau nici întunericul…

nici amintirile, oasele sufletului. *Sunetul unei uşi deschizându-se, ţipătul balamalelor ruginite de fier. Euron s-*

a întors. N-avea importanţă. El era preotul Părumed, iubit de zeu.

— Se va ajunge la război? întrebă Greydon Goodbrother, pe când soarele lumina dealurile. Un război al fratelui împotriva fratelui?

— Dacă asta e voia Zeului Înecat. Niciun om necredincios nu poate sta pe Stânca Mării.

Ochi-de-Cioară va lupta, asta e sigur. Nicio femeie nu-l putea înfrânge, nici măcar Asha. Femeile erau făcute să-şi poarte bătăliile pe patul de naştere. Iar Theon, dacă era în viaţă, era la fel de lipsit de speranţă, un băiat cu ifose şi capricii. La Winterfell îşi dovedise valoarea, atâta câtă era, dar Ochi-de-Cioară nu era un copil infirm. Punţile corăbiilor lui Euron erau pictate în roşu, ca să ascundă

sângele de care erau îmbibate. *Victarion. Rege trebuie să fie Victarion, altfel furtuna ne va nimici pe toţi.*

Greydon îl părăsi când soarele era sus, ca să ducă vestea morţii lui Balon verilor săi, în turnurile lor de la Downdelving, Pana Ciorii şi Lacul Leşului. Aeron îşi văzu singur de drum, urcând dealuri şi coborând văi de-a lungul unei cărări pietroase care devenea tot mai largă şi mai umblată pe măsură ce se apropia de mare. Poposea ca să propovăduiască în fiecare sat şi în curţile lorzilor mărunţi.

— Din mare suntem născuţi şi în mare ne vom întoarce cu toţii, le spunea.

Glasul său era adânc ca marea şi răsuna ca valurile. Zeul Furtunii, în mânia lui, l-a smuls pe Balon din castelul său şi l-a doborât, iar acum el se desfată în castelele de apă ale Zeului Înecat. Ridica mâniile: *Balon a murit! Regele a murit!* Dar un rege se va ridica din nou! Căci ce e mort nu moare niciodată, ci renaşte, mai tare şi mai puternic! *Un rege se va ridica!*

Unii dintre cei care îl auzeau îşi aruncau sapa şi târnăcopul pentru a-l urma, astfel că, atunci când ajunse, în cele din urmă, să audă vuietul valurilor, o duzină

de oameni veneau în urma lui, înrâuriţi de zeu şi dornici să fie înecaţi.

Pebbletonul găzduia mai multe mii de pescari, ale căror colibe se îngrămădeau 30

la poalele unui bastion cu câte un turnuleţ în fiecare colţ. Patruzeci dintre oamenii înecaţi ai lui Aeron îl aşteptau acolo, aşezaţi de-a lungul unei plaje gri de nisip, în corturi din piele de focă şi colibe din lemn. Aveau mâinile aspre de sare, zgâriate de năvoade şi parâme, bătătorite de vâsle, târnăcoape şi securi, dar acum acele mâini ţineau măciuci din lemn plutitor, tari ca fierul, căci zeul le dăduse arme din arsenalul său din adâncul mării.

Construiseră un adăpost pentru preotul lor, dincolo de linia valurilor. Aeron se vârî bucuros în el, după ce îşi înecase cei mai noi adepţi. *Zeul meu,* se rugă el, *vorbeşte-mi cu vuietul valurilor şi spune-mi ce să fac. Căpitanii şi regii aşteaptă*

cuvântul tău. Cine să fie regele nostru în locul lui Balon? Cântă-mi în limba leviatanului, ca să-i pot afla numele. Spune-mi, o, Stăpâne de sub ape, cine are puterea să înfrunte furtuna ce se abate peste Pyke?

Deşi drumul la Hammerhorn îl ostenise, Aeron Părumed nu-şi găsea odihna în coliba sa de lemn acoperită cu ierburi negre din mare. Norii se îngrămădeau, acoperind ca o manta luna şi stelele, iar întunericul se aşternea gros peste mare şi peste sufletul său. *Balon o prefera pe Asha, trup din trupul său, dar o femeie nu poate domni peste oamenii de fier. Trebuie să fie Victarion.* Nouă fii se născuseră

din trupul lui Quellon Greyjoy şi Victarion era cel mai puternic dintre ei, un taur de bărbat, neînfricat şi respectuos. *Iar aici se ascunde pericolul nostru.* Un frate mai mic e dator să-i dea ascultare celui mai mare, iar Victarion nu era omul care să se împotrivească tradiţiei. *Dar nu-l mai iubeşte pe Euron, de când a murit femeia.*

Afară, peste sforăiturile oamenilor săi înecaţi şi peste bocetul vântului, Aeron auzea bubuitul valurilor, ciocanul

zeului chemând la luptă. Aeron se furişă din micul său adăpost, afară, în răcoarea nopţii. Gol rămase, palid, sfrijit şi înalt, şi gol păşi în marea neagră de sare. Apa era rece ca gheaţa, dar nu se retrase din faţa mângâierii zeului său. Un val îl izbi în piept, făcându-l să se clatine. Următorul se sparse deasupra capului său. Simţea gustul sării pe buze şi prezenţa zeului în preajmă-i, iar în urechi îi răsuna slava cântecului său. *Nouă fii s-au născut din trupul lui Quellon Greyjoy, iar eu am fost cel mai neînsemnat, slab şi speriat ca o fată. Dar s-a isprăvit. Omul acela s-a înecat, iar zeul m-a făcut puternic.* Marea rece şi sărată îl înconjura, îl îmbrăţişa, pătrundea prin carnea-i slabă, de om, şi-i atingea oasele. *Oase,* gândi el. *Oasele sufletului. Oasele lui Balon şi ale lui Urri.*

Adevărul se află în oasele noastre, căci carnea putrezeşte, iar oasele dăinuie. Iar pe dealul Naggăi, oasele Castelului Regelui Cenuşiu...

Şi astfel, slab, palid şi tremurând, Aeron Părumed se întoarse la ţărm, luptându-se cu valurile, mai înţelept decât atunci când pusese piciorul în mare.

Căci găsise răspunsul în oasele sale, iar calea se deschidea limpede în faţa lui.

Noaptea era atât de rece încât trupul său parcă scotea aburi în timp ce se întorcea, clătinându-se, la coliba lui, dar în cămin ardea focul şi somnul veni uşor de data aceasta, netulburat de ţipătul balamalelor de fier.

31

Când se trezi, era o zi senină şi vântoasă. Aeron mancă supă de scoici şi alge, fiartă deasupra unui foc de lemne plutitoare. De îndată ce termină, Merlyn coborî din bastion cu câţiva străjeri, ca să-l viziteze.

— Regele a murit, îi spuse Părumed.

— Da. A venit o pasăre. Şi acum o alta. Merlyn era un bărbat pleşuv, rotofei şi cărnos care îşi zicea „Lord”, după obiceiul ţinuturilor verzi, şi se îmbrăca în blănuri şi catifele. Un corb m-a chemat la Pyke, celălalt la Zece Turnuri. Voi,

krakenii, aveţi prea multe braţe, sfârtecaţi omul în bucăţi. Ce zici, preotule? Unde să-mi trimit corăbiile?

Aeron se încruntă.

— Zece Turnuri, zici? Care kraken te cheamă acolo? Zece Turnuri era reşedinţa Lordului de Harlaw.

— Prinţesa Asha. A ridicat pânzele şi se îndreaptă spre casă. Cititorul trimite corbi, chemându-i pe toţi prietenii ei la Harlaw. Spune că Balon voia ca ea să şadă

pe Stânca Mării.

— Zeul Înecat va hotărî cine şade pe Stânca Mării, decretă preotul. Îngenun-chează, ca să-ţi dau binecuvântarea. Lordul Merlyn îngenunche, iar Aeron destupă

plosca şi turnă un şuvoi de apă de mare pe ţeasta lui pleşuvă. Stăpâne, care te-ai înecat pentru noi, fie ca Meldred, slujitorul tău, să renască din mare. Dă-i binecuvântarea mării, dă-i binecuvântarea pietrei, dă-i binecuvântarea oţelului.

Apa se prelinse pe obrajii dolofani ai lui Merlyn, udându-i barba şi mantia din blană de vulpe. Ce e mort nu moare niciodată, încheie Aeron, ci renaşte, mai tare şi mai puternic. Dar când Merlyn se ridică, îi spuse: Stai şi ascultă, ca să poţi răspândi cuvântul zeului.

La un metru deasupra apei, valurile se spărgeau în jurul unui bolovan de granit. Acolo stătea Aeron Părumed, ca toţi discipolii săi să-l poată vedea şi să

poată auzi cuvintele pe care le rosteşte.

— Din mare ne-am născut şi în mare ne vom întoarce, începu el, aşa cum mai făcuse de zeci de ori. Zeul Furtunii, în mânia sa, l-a smuls pe Balon din castelul său şi l-a doborât, iar acum el se desfată în adâncul mării. Ridică mâinile: *Regele de fier a murit!* Dar un alt rege se va ridica din nou. Căci ce e mort nu moare niciodată, ci renaşte, mai tare şi mai puternic!

— *Un rege se va ridica!* strigară oamenii înecaţi.

— Aşa va face. Trebuie. Dar cine? Părumed ascultă o clipă, însă doar valurile îi răspunseră. *Cine va fi regele nostru?*

Oamenii înecaţi începură să-şi lovească ciomegele unele de altele.

— *Părumed!* strigară ei. *Părumed Rege! Aeron Rege! Îl vrem pe Părumed!*

Aeron clătină din cap.

— Dacă un tată are doi fii şi unuia îi dă o secure, iar altuia un năvod, pe care dintre ei vrea să-l vadă ajuns războinic?

— Securea e pentru războinic, îi răspunse Rus, năvodul pentru pescarul 32

mărilor.

— Dă, încuviinţă Aeron. Zeul m-a dus în adâncul mării şi a înecat omul nevrednic care eram. Când m-a aruncat la mal, mi-a dat ochi să văd, urechi să aud şi glas ca să-i răspândesc cuvântul, ca să pot fi profetul său şi să aduc învăţătura lui celor care au uitat. N-am fost făcut să stau pe Stânca Mării… aşa cum n-a fost făcut nici Euron Ochi-de-Cioară. Căci am auzit glasul zeului, care spune: *Niciun om necredincios nu poate sta pe tronul meu, Stânca Mării.*

Merlyn îşi încrucişa braţele peste piept.

— Atunci să fie Asha? Sau să fie Victarion? Spune-ne, preotule!

— Zeul Înecat vă va spune, dar nu aici. Aeron întinse mâna către faţa rotundă

şi palidă a lui Merlyn. Nu căuta la mine, nici la legile oamenilor, ci la mare.

Ridică pânzele şi întinde vâslele, lordul meu, şi du-te în Vechiul Wyk. Tu, împreună cu toţi căpitanii şi regii. Nu vă duceţi la Pyke, să vă închinaţi în faţa celor necredincioşi, nici la Harlaw, să vă însoţiţi cu femeile uneltitoare. Îndreptaţi prora către Vechiul Wyk, unde s-a înălţat Castelul Regelui Cenuşiu. În numele Zeului Înecat, vă chem. *Vă chem pe toţi!* Lăsaţi-vă palatele şi bordeiele, castelele şi cetăţile şi

întoarceţi-vă pe dealul Naggăi să faceţi un plebiscit! Merlyn îl privi cu gura căscată.

— Un plebiscit? N-a mai avut loc un plebiscit adevărat de…

— *… de prea mult timp!* strigă Aeron în agonie. Însă la începutul vremurilor, oamenii de fier îşi alegeau propriii regi ridicându-i pe cei mai destoinici dintre ei.

E timpul să ne întoarcem la Vechea Rânduială, căci numai astfel ne vom ridica din nou. Printr-un plebiscit a fost ales Urras Picior-de-Fier ca Mare Rege şi i s-a aşezat o coroană de lemn pe frunte. Sylas Flatnose, Harrag Hoare, Bătrânul Kraken… plebiscitul i-a ridicat pe toţi. Iar din *acest* plebiscit se va ivi un om care va isprăvi lucrarea începută de Regele Balon şi ne va redobândi libertatea. Vă

repet: *nu vă duceţi* la Pyke, nici la Cele Zece Turnuri din Harlaw, ci la Vechiul Wyk. Căutaţi dealul Naggăi şi rămăşiţele Castelului Regelui Cenuşiu, căci în acel loc sacru, unde luna s-a înecat şi s-a ridicat, ne vom găsi un rege demn, un rege *credincios.* Aeron îşi înălţă din nou mâinile osoase spre cer. *Ascultaţi!* Ascultaţi valurile! Ascultaţi glasul zeului! Ne vorbeşte şi spune: *Numai printr-un plebiscit ne vom afla regele!*

Un vuiet se înălţă la acestea şi oamenii înecaţi îşi loviră ciomegele unul de altul.

— *Plebiscit!* strigau ei. *Plebiscit, plebiscit. Rege doar prin plebiscit!* Şi tumultul lor răsuna atât de puternic încât, cu siguranţă, Ochi-de-Cioară auzea strigătele tocmai din Pyke, iar Zeul Furtunii din castelul său dintre nori. Iar Aeron Părumed ştia că izbutise.

33

CĂPITANUL GĂRZILOR

— Portocalele roşii sunt răscoapte, remarcă prinţul cu glas obosit când căpitanul îl scoase pe terasă.

După aceea, nu mai vorbi ore în şir.

Era adevărat. Câteva portocale căzuseră, desfăcându-se pe marmura rozalie.

Mirosul lor dulceag, înţepător, umplea nările lui Hotah de fiecare dată când trăgea aer în piept. Fără îndoială, prinţul simţea şi el mirosul, stând la umbra copacilor, în scaunul rulant pe care i-l făcuse Maester Caleotte, cu pernele din puf de gâscă

şi roţile huruitoare din abanos şi fier.

Vreme îndelungată, nu se auzi decât bălăceala copiilor în iazuri şi izvoare, iar o dată, un molcom *fleoşc,* când o altă portocală căzu împrăştiindu-se pe terasă. Pe urmă, din celălalt capăt al palatului, căpitanul desluşi bocănitul îndepărtat al cizmelor pe marmură.

Obara. Îi cunoştea pasul: întins, grăbit, furios. În grajdurile de lângă porţi, calul ei era, probabil, înspumat şi însângerat din pricina pintenilor. Întotdeauna călărea armăsari şi fusese auzită fălindu-se că poate stăpâni oricare cal din Dorne… şi oricare bărbat. Căpitanul auzea şi alţi paşi, cei iuţi, târşâiţi, ai Maesterului Caleotte, gonind în urma ei.

Obara Sand mergea întotdeauna prea repede. *Aleargă după ceva ce nu poate prinde niciodată,* îi spusese cândva prinţul fiicei lui, în prezenţa căpitanului.

Când îşi făcu apariţia sub arcul triplu, toporul lui Areo Hotah ţâşni într-o parte, aţinându-i calea. Capul toporului era prins pe un mâner din frasin de munte, lung de doi metri, astfel că Obara nu putea să-l ocolească.

— Doamna mea, până aici. Glasul lui era un mârâit gros, încărcat de accente din Norvos. Prinţul nu vrea să fie deranjat.

Înainte ca el să vorbească, chipul ei fusese de piatră. Apoi se aspri şi mai mult.

— Îmi stai în cale, Hotah. Obara era cea mai mare dintre Şerpoaicele Nisipului, o femeie osoasă, de aproape treizeci de ani, cu ochii apropiaţi şi părul castaniu ca blana de şobolan al târfei din Oraşul Vechi care o născuse. Pe sub mantia marmorată de mătase, în nuanţe de cenuşiu şi auriu, hainele ei de călărie erau din piele veche maro, roase şi moi. Erau cel mai delicat lucru din înfăţişarea ei. Peste un şold

purta un bici răsucit, peste spate un scut rotund din oţel şi aramă.

Suliţa şi-o lăsase afară. Pentru asta, Areo Hotah mulţumi zeilor. Ştia că, deşi era ageră şi puternică, femeia nu se putea măsura cu el… însă *ea* nu ştia, iar Areo nu voia să-i vadă sângele pe marmura rozalie.

Maester Caleotte se mişcă de pe un picior pe altul.

— Lady Obara, eu am încercat să-ţi spun…

— Ştie că tatăl meu e mort? îl întrebă Obara pe căpitan, fără să-i acorde maesterului mai multă atenţie decât unei muşte, dacă vreo muscă ar fi fost destul de nesăbuită încât să-i bâzâie în jurul capului.

34

— Da, răspunse căpitanul. A venit o pasăre. Moartea venise la Dorne pe aripi de corb, scrisă mărunt şi pecetluită cu un strop de ceară roşie, tare. Caleotte trebuie că presimţise ce cuprindea scrisoarea aceea, căci i-o dăduse lui Hotah ca s-o înmâneze. Prinţul i-a mulţumit, dar multă vreme n-a rupt sigiliul. Toată

după-masa şezuse cu pergamentul în poală, privind copiii la joacă. I-a privit până

când soarele a apus şi aerul rece al serii i-a gonit în casă, apoi a privit lumina stelelor pe luciul apei. Luna era pe cer când l-a trimis pe Hotah să aducă o lumânare, ca să-şi poată citi scrisoarea sub portocali, în întunericul nopţii. Obara îşi atinse biciul.

— Mii de oameni traversează nisipurile pe jos, spre Drumul Oaselor, ca s-o ajute pe Ellaria să-l aducă pe tatăl meu acasă. Templele septime sunt pline până la refuz, iar preoţii roşii au aprins focurile. În lupanare, femeile se culcă cu fiece bărbat care se apropie de ele şi refuză orice fel de plată. La Sunspear, pe Braţul Frânt, de-a lungul Sângelui Verde, în munţi, departe, în nisipul adânc, pretutindeni, *pretutindeni* femeile îşi smulg părul din cap şi bărbaţii urlă de furie.

Aceeaşi întrebare se aude pe toate buzele – ce va face Doran? *Ce va face fratele său ca să-l răzbune pe prinţul nostru ucis?* Obara se apropie de căpitan: Iar tu spui că *nu vrea să fie deranjat?*

— Nu vrea să fie deranjat, repetă Areo Hotah. Căpitanul gărzilor îl cunoştea pe prinţul pe care îl păzea. Cândva, demult, un tânăr neştiutor venise din Norvos, un băiat cu umeri laţi şi o claie de păr negru. Părul acela era alb acum, iar trupul său purta urmele multor bătălii… dar puterea nu-l părăsise şi îşi păstra toporul ascuţit, aşa cum îl învăţaseră preoţii bărboşi. *Nu va trece,* gândi el şi spuse:

— Prinţul priveşte copiii la joacă. Nu trebuie să fie deranjat *niciodată* când priveşte copiii la joacă.

— Hotah, spuse Obara Sand, te vei da la o parte din calea mea, altfel am să-ţi iau toporul ăla şi…

— Căpitane, se auzi din spate comanda, las-o să treacă. Voi vorbi cu ea.

Glasul prinţului suna răguşit.

Areo Hotah îşi ridică toporul dintr-o mişcare şi păşi într-o parte. Obara îi aruncă o ultimă privire lungă şi trecu pe lângă el cu paşi mari, cu maesterul zorind în urma ei. Caleotte nu era mai înalt de un metru şi jumătate şi avea capul pleşuv ca un ou. Avea faţa atât de netedă şi de dolofană încât era greu să-i ghiceşti vârsta, dar era aici dinaintea căpitanului, o slujise chiar şi pe mama prinţului. În ciuda vârstei şi a dimensiunilor sale, era încă destul de sprinten şi isteţ, dar blajin.

Nu se poate pune cu nicio Şerpoaică a Nisipului, gândi căpitanul.

La umbra portocalilor, prinţul şedea în scaunul său, cu picioarele bolnave de gută sprijinite în faţă şi pungi grele sub ochi… deşi Hotah nu-şi dădea seama dacă

tristeţea sau guta îi alungau somnul. Jos, în izvoare şi iazuri, copiii erau încă la joacă. Cei mai mici nu aveau mai mult de cinci ani, cei mai mari aveau nouă sau zece.

Jumătate erau fete, jumătate băieţi. Hotah îi auzea bălăcindu-se şi strigându-35

se cu glasuri subţiri, ascuţite.

— N-a trecut aşa de mult de când erai şi tu unul dintre copiii din iazurile alea, Obara, spuse prinţul când femeia îngenunche în faţa scaunului său pe roţi.

Obara pufni.

— Au trecut douăzeci de ani, sau aproape la fel de mulţi ca să nu mai conteze.

Şi nu am fost aici multă vreme. Sunt progenitura târfei, sau ai uitat? Când el nu-i răspunse, femeia se ridică şi îşi aşează mâinile în şolduri. Tatăl meu a fost ucis.

— A fost omorât în luptă, în timpul unui duel judiciar, punctă Prinţul Doran.

După lege, asta nu e o crimă.

— A fost *fratele* tău.

— A fost.

— Ce-ai de gând să faci în privinţa morţii sale?

Prinţul îşi întoarse cu grijă scaunul, ca s-o privească în faţă. Deşi nu avea decât cincizeci de ani, Doran Martell părea mult mai bătrân. Trupul i se desluşea moale şi fără contur pe sub veşmintele de pânză, iar picioarele erau greu de privit. Guta îi înroşise şi îi umflase încheieturile într-un mod grotesc, genunchiul său stâng era un măr, dreptul un pepene, iar vârfurile picioarelor i se transformaseră în struguri roşii, atât de copţi încât dădeau impresia că ar putea exploda la cea mai mică

atingere. Până şi povara unei cuverturi l-ar fi făcut să tremure, deşi purta durerea fără să se plângă. *Tăcerea este prietena prinţilor,* îl auzise căpitanul spunându-i odată fiicei sale. *Cuvintele sunt ca săgeţile, Arianne. Odată slobozite, nu le mai poţi aduce înapoi.*

— I-am scris Lordului Tywin…

— Scris? Dacă ai fi pe jumătate bărbatul care a fost tatăl meu…

— Nu sunt tatăl tău.

— Asta ştiam. Glasul Obarei era încărcat de dispreţ.

— Ai vrea să mă duc la război.

— Nu sunt atât de naivă. Nici măcar nu trebuie să-ţi părăseşti scaunul.

Lasă-mă pe *mine* să-mi răzbun tatăl. Ai o oaste în Trecătoarea Prinţului. Lordul Yronwood are o alta pe Drumul Oaselor. Dă-mi-o mie pe una, iar lui Nym pe cealaltă. Las-o să meargă pe drumul regelui, în timp ce eu scot lorzii hotarelor din castelele lor şi mă întorc spre Oraşul Vechi.

— Şi cum poţi spera să stăpâneşti Oraşul Vechi?

— Va fi de-ajuns să-l jefuiesc. Marea bogăţie a Casei Hightower…

— Vrei aur?

— Sânge vreau.

— Lordul Tywin ne va trimite capul Muntelui.

— Şi capul Lordului Tywin cine ni-l va trimite? Muntele a fost întotdeauna jucăria lui.

Prinţul arătă către iazuri.

— Obara, uită-te la copii, dacă doreşti.

— Nu doresc. Mi-aş dori mai mult să-mi vâr suliţa în burta Lordului Tywin.

L-aş pune să cânte *Ploile din Castamere* în timp ce i-aş scoate maţele şi aş căuta aurul.

— *Uită-te,* repetă prinţul. Îţi poruncesc. Câţiva dintre copiii mai mari stăteau întinşi, cu faţa în jos, pe marmura rozalie şi netedă, bronzându-se la soare. Mai încolo, alţii se bălăceau în mare. Trei copii construiau un castel de nisip cu o ţepuşă înaltă, care semăna cu Turnul Suliţei de la Vechiul Palat. Vreo douăzeci şi ceva se adunaseră în iazul mare ca să privească luptele, în timp ce copiii mai mici călăreau prin apa adâncă până la brâu pe umerii celor mai voinici şi încercau să se arunce unul pe altul în apă. De fiecare dată când o pereche cădea, pleoscăitul era urmat de hohote de râs. Priviră o fată brună ca o nucă trăgând un băiat cu o claie

de păr blond de pe umerii fratelui său şi azvârlindu-l în iaz cu capul în jos.

— Tatăl tău a jucat cândva acelaşi joc, aşa cum am făcut şi eu înaintea lui, spuse prinţul. Erau zece ani între noi, aşa că eu am părăsit iazurile când el era destul de mare ca să se joace, dar îl priveam când veneam s-o vizitez pe mama.

Era atât de aprig, încă de mic copil. Iute ca un şarpe de apă. L-am văzut adesea doborând băieţi mult mai mari decât el. Mi-a amintit asta în ziua când a plecat spre Debarcaderul Regelui. A jurat că va fi ultima oară, altfel nu l-aş fi lăsat să

plece.

— Să-l *laşi* să plece? râse Obara. De parcă l-ai fi putut opri. Vipera Roşie din Dome mergea unde voia.

— Aşa e. Aş vrea să pot găsi un cuvânt de alinare…

— N-am venit aici pentru *alinare.* Glasul ei era plin de ranchiună. În ziua când tata a venit să mă revendice, mama n-a vrut să plec. „E fată”, a spus ea, „şi nu cred că e a ta. Am mai avut o mie de bărbaţi.” Tata a aruncat suliţa la picioarele mele şi i-a dat mamei un dos de palmă, iar ea a început să plângă. „Fată sau băiat, ne purtăm bătăliile noastre”, a spus el, „dar zeii ne lasă să ne alegem armele.” A arătat către suliţă, pe urmă către lacrimile mamei mele, iar eu am ridicat suliţa.

„Ţi-am spus că e a mea”, a zis tata şi m-a luat. Mama şi-a înecat amarul în băutură

şi a murit într-un an. Se spune că plângea când a murit. Obara se apropie de scaunul prinţului. Lasă-mă să folosesc suliţa, nu-ţi cer mai mult.

— Îmi ceri foarte mult, Obara. Am să mai stau să mă gândesc.

— Ai stat deja prea mult.

— Poate că tu ai dreptate. Am să-ţi trimit vorbă la Sunspear.

— Prea bine, dacă vorba e „război”. Obara se întoarse pe călcâie şi, cu paşi mari, la fel de furioasă cum venise, se

îndreptă spre grajduri, unde o aşteptau un cal odihnit şi un alt galop.

Maester Caleotte rămase în urma ei.

— Prinţul meu? întrebă omuleţul rotofei. Acum te dor picioarele?

Prinţul schiţă un zâmbet.

— E soarele fierbinte?

37

— Să-ţi aduc nişte prafuri pentru durere?

— Nu, vreau să am mintea limpede.

Maesterul şovăi.

— Prinţul meu, oare este… este prudent s-o laşi pe Lady Obara să se întoarcă

la Sunspear? Fără doar şi poate, va aţâţa oamenii de rând. L-au iubit şi ei pe fratele tău.

— Cu toţii l-am iubit. Îşi apăsă degetele pe frunte. Nu. Ai dreptate. Trebuie să

mă întorc şi eu la Sunspear.

Omuleţul rotofei şovăi:

— Oare e înţelept?

— Nu înţelept, dar necesar. Mai bine trimite un călăreţ la Ricasso cu vorbă

să-mi deschidă apartamentele din Turnul Soarelui. Anunţ-o pe fiica mea Arianne că mâine voi fi acolo.

Mica mea prinţesă. Căpitanul se topise de dorul ei.

— Vei fi văzut, îl preveni maesterul.

Căpitanul înţelese. Cu doi ani în urmă, când părăsiseră Sunspearul pentru pacea şi izolarea Grădinilor de Apă, guta Prinţului Doran nu fusese nici pe jumătate atât de gravă. Pe atunci, încă umbla, chiar dacă încet, sprijinit de un toiag, cu o grimasă la fiecare pas. Prinţul nu voia ca duşmanii lui să ştie cât de nevolnic devenise, iar Palatul Vechi şi oraşul din umbra acestuia mişunau de ochi.

Ochi, gândi căpitanul, *şi trepte pe care prinţul nu le poate urca. Va trebui să*

zboare ca să ajungă în vârful Turnului Soarelui.

— Trebuie să fiu văzut. Cineva trebuie să liniştească apele. Dornul trebuie să-şi aducă aminte că încă are un prinţ. Zâmbi obosit. Aşa bătrân şi infirm cum e.

— Dacă te întorci la Sunspear, va trebui să-i acorzi o audienţă Prinţesei Myrcella, spuse Caleotte. Cavalerul ei alb va fi cu ea… şi *ştii* că acest cavaler îi trimite scrisori reginei sale.

— Îmi închipui.

Cavalerul alb. Căpitanul se încruntă. Ser Arys venise la Dorne ca să-şi însoţească prinţesa, aşa cum odinioară venise Areo Hotah cu a sa. Până şi numele lor sunau ciudat de asemănător. Areo şi Arys. Dar asemănarea se sfârşea acolo.

Căpitanul părăsise Norvosul, cu preoţii lui bărboşi, dar Ser Arys Oakheart slujea şi acum Tronul de Fier. Hotah simţise o anumită tristeţe ori de câte ori îl văzuse pe omul în mantie lungă, albă ca neaua, când prinţul îl trimitea la Sunspear.

Simţea că, într-o zi, se vor lupta şi atunci Oakheart va muri, cu toporul căpitanului zdrobindu-i ţeasta. Îşi trecu mâna peste mânerul neted de frasin al toporului şi se întrebă dacă ziua aceea era aproape.

— După-amiaza e pe sfârşite, spunea prinţul. Vom aştepta până dimineaţă.

Vezi să-mi fie pregătită lectica la primii zori.

— Cum porunceşti. Caleotte se înclină scurt. Căpitanul se dădu la o parte ca să-i facă loc să treacă şi îi ascultă paşii îndepărtându-se.

38

— Căpitane? Glasul prinţului era domol. Hotah se apropie cu paşi mari, cu o mână strânsă pe mânerul toporului. Simţea în palmă lemnul de frasin, neted ca pielea unei femei. Când ajunse lângă scaunul rulant, izbi cu capătul în pământ, ca să-şi vestească prezenţa, dar prinţul nu avea ochi decât pentru copii.

— Ai avut fraţi, căpitane? îl întrebă el. La Norvos, când erai copil? Dar surori?

— Din fiecare. Doi fraţi, trei surori. Eu eram cel mai mic. *Cel mai mic şi cel nedorit. O gură în plus de hrănit, un băiat voinic care mânca prea mult şi care creştea repede din haine.* Nu era de mirare că-l vânduseră preotului bărbos.

— Eu am fost cel mai mare, spuse prinţul, şi totuşi sunt ultimul. După ce Mors şi Olyvar au murit în leagăn, am renunţat să mai sper la fraţi. Aveam nouă ani când a apărut Elia, eram scutier la Ţărmul Sării. Când a sosit corbul cu vestea că

mamei îi venise sorocul cu o lună mai devreme, eram destul de mare ca să înţeleg că asta însemna că pruncul nu va trăi. Chiar şi când Lordul Gargalen mi-a spus că

am o soră, l-am asigurat că va muri în scurt timp. Dar ea a trăit, prin îndurarea Mamei. Şi, un an mai târziu, a sosit Oberyn, ţipând şi dând din picioare. Eram bărbat în toată firea când ei se jucau în iazurile astea. Şi totuşi iată-mă aici, în timp ce ei s-au dus.

Areo Hotah nu ştia ce să spună. Era doar un căpitan al gărzilor şi încă străin de aceste meleaguri şi de zeul lor cu şapte feţe, chiar şi după toţi aceşti ani. *Slujeşte.*

Supune-te. Apără. Rostise acest jurământ la şaisprezece ani, în ziua când se însoţise cu securea sa. *Jurăminte simple pentru oameni simpli,* spusese preotul bărbos. Nu fusese pregătit să povăţuiască prinţi îndureraţi.

Încă bâjbâia după câteva cuvinte pe care să le spună, când o altă portocală

căzu, cu o bufnitură puternică, la nici două palme de locul unde era aşezat prinţul.

Doran se crispa la auzul sunetului, ca şi cum l-ar fi rănit cumva.

— Ajunge, oftă el, ajunge. Lasă-mă, Areo. Lasă-mă să mai privesc copiii câteva ore.

Când soarele apuse, se făcu răcoare şi copiii intrară să cineze, însă prinţul rămase sub portocali, privind în depărtări, peste iazurile neclintite şi marea de dincolo. Un slujitor îi aduse un castron cu măsline violacee, lipie, brânză

şi terci de linte. Mancă puţin şi bău o cupă din vinul tare, dulce şi greu care îi plăcea.

După ce o goli, o umplu din nou. La un moment dat, în orele negre şi adânci ale dimineţii, somnul îl găsi în scaunul său. Abia atunci îl duse căpitanul înapoi, de-a lungul galeriei luminate de lună, pe lângă un şir de piloni canelaţi şi printr-o arcadă fermecătoare, către un pat mare, cu aşternuturi scrobite şi reci, într-o cameră cu vedere la mare. Doran gemu în timp ce căpitanul îl mişca, însă zeii erau buni şi nu se trezi.

Odaia căpitanului era alături de cea a prinţului. Se aşeză pe patul îngust, îşi luă

gresia şi pânza uleiată dintr-o nişă de lângă pat şi se puse pe treabă. *Să-ţi ascuţi mereu toporul,* îi spusese preotul bărbos în ziua când îl arseseră cu fierul roşu.

Aşa făcea mereu.

39

În timp ce-şi ascuţea securea, Hotah se gândea la Norvos, la oraşul de sus, de pe colină, şi de jos, de lângă râu. Îşi amintea şi acum sunetele celor trei clopote, dangătul grav al Noomului care îi făcea să-i tremure fiecare oscior, glasul mândru şi puternic al Narrahului şi râsul cristalin al Nyelului. Gustul prăjiturilor de iarnă

îi umplu iarăşi gura, încărcat de ghimbir, seminţe de pin şi bucăţi de cireşe, alunecând pe gât cu *nahsa,* lapte fermentat de capră servit în cupe de fier şi îndulcit cu miere. O văzu pe mama sa, în rochia ei cu guler de veveriţă, cea pe care o purta o singură dată pe an, când se duceau să vadă urşii dansând pe Treptele Păcătosului. Şi simţea mirosul greu de păr ars, ca atunci când preotul îi atinsese coşul pieptului cu fierul înroşit. Durerea fusese atât de cumplită încât i se păruse că inima i s-ar putea opri, dar Areo Hotah nici nu clipise. Părul nu-i crescuse niciodată la loc peste semnul securii.

Abia când ambele muchii erau atât de ascuţite încât s-ar fi putut bărbieri cu ele, căpitanul îşi aşeză pe pat nevasta de

frasin şi fier. Căscând, îşi scoase veşmintele soioase, le azvârli pe podea şi se întinse pe salteaua sa de paie. Gândul la fierul înroşit îi provocă mâncărime şi, înainte să închidă ochii, se scarpină. *Ar fi trebuit să adun portocalele căzute,* îşi zise el, şi adormi visând la gustul lor dulce-

înţepător şi la senzaţia lipicioasă a sucului roşu pe degete.

Dimineaţa veni prea devreme. În faţa grajdurilor era pregătită cea mai mică

dintre cele trei lectici purtate de cai, cea din lemn de cedru cu draperii roşii de mătase. Căpitanul alesese douăzeci de suliţaşi care să-l însoţească. Ceilalţi zece rămaşi aveau să păzească pământurile şi copiii, dintre care unii erau fii şi fiice de mari lorzi şi negustori bogaţi.

Cu toate că prinţul spusese că vor pleca la primii zori, Areo Hotah ştia că avea să întârzie. În vreme ce maesterul îl ajută pe Doran Martell să se îmbăieze şi îi bandajă încheieturile umflate cu fâşii de pânză înmuiate în loţiuni calmante, căpitanul îmbrăcă o cămaşă din solzi de aramă, pe potriva rangului său, şi o mantie amplă din mătase cenuşie cu galben, care să ferească arama de soare. Ziua se anunţa fierbinte şi căpitanul îşi lepădase de mult capa grea din păr de cal şi tunica din piele cu ţinte pe care le purtase în Norvos, veşminte în care, la Dorne, te puteai coace de viu. Îşi păstrase coiful de fier, cu creasta din ţepuşe ascuţite, dar acum îl purta acoperit de mătase portocalie, înfăşurată printre şi peste ţepuşe.

Altfel, din pricina soarelui bătând pe metal, capul i-ar fi bubuit înainte de a apuca să vadă palatul.

Prinţul nu era nici acum gata de drum. Se hotărâse să ia micul dejun înainte de a pleca şi mâncă portocale roşii şi o farfurie cu ouă de pescăruş cu bucăţele de şuncă şi ardei iute. Apoi nu se lăsă până nu-şi luă rămas-bun de la copiii care deveniseră preferaţii săi: băiatul lui Dalt şi odraselele lui Lady Blackmont şi bucălata fetiţă orfană al cărei tată vânduse postav şi mirodenii în susul şi-n josul Sângelui

Verde. Cât timp vorbi cu copiii, Doran îşi acoperi picioarele cu o superbă pătură myrisheză, ca să-i scutească de priveliştea încheieturilor sale 40

umflate şi bandajate.

Porniră la drum abia la prânz, prinţul în lectica sa, maester Caleotte călare pe un măgar, ceilalţi pe jos. Cinci suliţaşi mergeau înainte şi cinci în urmă şi câte cinci flancau lectica în fiecare parte. Areo Hotah îşi ocupă locul obişnuit la stânga prinţului, odihnindu-şi securea pe un umăr în timp ce mergea. Drumul de la Sunspear la Grădinile de Apă trecea pe lângă mare, astfel că se bucurau de mângâierea unei brize proaspete şi răcoroase în timp ce înaintau prin ţinutul golaş, brun-roşiatic de stâncă, nisip şi copaci contorsionaţi şi piperniciţi.

La jumătatea acelui drum, una dintre Şerpoaicele Nisipului îi ajunse din urmă.

Îşi făcu apariţia dintr-odată, pe o dună, cocoţată pe un armăsar auriu ca nisipul, cu coama fină ca mătasea albă. Chiar şi călare, Lady Nym avea o înfăţişare graţioasă, într-o rochie liliachie, sclipitoare, şi o capă de culoarea untului şi a aramei, care se ridica la fiecare pală de vânt, dând impresia că avea să-şi ia zborul. Nymeria Sand avea douăzeci şi cinci de ani şi era mlădioasă ca o trestie.

Părul ei negru şi drept, purtat într-o cosiţă lungă legată cu un şnur auriu-roşcat, forma un „v” deasupra ochilor săi negri, aşa cum avusese şi tatăl său. Cu pometii săi înalţi, buzele cărnoase şi pielea albă ca spuma laptelui, era înzestrată cu toată

frumuseţea care îi lipsea surorii sale... însă mama Obarei fusese o târfă din Oraşul Vechi, în timp ce Nym se născuse din cel mai nobil sânge al vechiului Volantis. O

duzină de suliţaşi călare o escortau, cu scuturile rotunde sclipind în soare. O

urmară în josul dunei.

Prinţul dăduse la o parte perdelele lecticii, ca să se bucure din plin de briza ce sufla dinspre mare. Lady Nym se

apropie de el, strunindu-şi frumoasa iapă aurie, ca să meargă în ritmul lecticii.

— Bine te-am găsit, unchiule, strigă ea, ca şi cum ar fi venit aici din întâmplare. Pot să te însoţesc până la Sunspear? Căpitanul se afla în partea cealaltă a lecticii faţă de Lady Nym, dar îi auzea fiecare cuvânt.

— M-aş bucura, răspunse Prinţul Doran, deşi căpitanul nu simţea bucurie în glasul lui. Guta şi jalea nu sunt buni tovarăşi de drum. Căpitanul ştia că, prin asta, prinţul voia să spună că fiecare pietricică îi înfigea o ţepuşă în încheieturile umflate.

— Cu guta n-avem încotro, spuse ea, dar tatăl meu n-avea nevoie de jelanie.

Răzbunarea era mai pe gustul lui. Este adevărat că Gregor Clegane a recunoscut că a omorât-o pe Elia, împreună cu copiii ei?

— Şi-a urlat vinovăţia în faţa curţii întregi, recunoscu prinţul. Lordul Tywin ne-a promis capul lui.

— Iar un Lannister îşi plăteşte întotdeauna datoriile, punctă Lady Nym, deşi am impresia că Lordul Tywin are de gând să ne plătească datoria cu propria noastră monedă. A venit o pasăre de la dragul nostru Ser Daemon care jură că

tatăl meu l-a gâdilat pe monstrul ăla de mai multe ori când s-au luptat. Dacă e aşa, Ser Gregor e ca şi mort, şi asta nu datorită lui Tywin Lannister.

41

Prinţul făcu o grimasă. Dacă era din pricina gutei sau a vorbelor nepoatei sale, căpitanul nu-şi putea da seama.

— Poate fi aşa.

— Poate? Eu zic că este.

— Obara ar vrea să mă trimită la război.

Nym râse.

— Da, vrea să ardă Oraşul Vechi din temelii. Urăşte oraşul ăla pe cât de mult îl iubeşte surioara noastră.

— Şi tu?

Nym aruncă o privire peste umăr, către însoţitorii ei care veneau călare, la câţiva paşi în urmă.

— Eram în pat, cu gemenele Fowler, când a ajuns vorba la mine, o auzi căpitanul spunând. Ştii care e deviza Casei Fowler? *Lasă-mă să zbor.* E tot ce-ţi cer. Lasă-mă să zbor, unchiule. N-am nevoie de o oaste măreaţă, doar de o dulce surioară.

— Obara?

— Tyene. Obara e prea gălăgioasă. Tyene e atât de dulce şi de blândă încât nimeni n-o va bănui. Obara ar vrea să transforme Oraşul Vechi în rugul funerar al tatălui nostru. Dar eu nu sunt atât de lacomă. Patru vieţi mi-ar fi de-ajuns.

Gemenii de aur ai Lordului Tywin, ca plată pentru copiii Eliei. Bătrânul leu pentru Elia. Şi, în sfârşit, micul rege pentru tatăl meu.

— Băiatul nu ne-a greşit cu nimic.

— Băiatul e un bastard născut din trădare, incest şi adulter, dacă e să-i dăm crezare Lordului Stannis. Tonul zglobiu dispăruse din glasul ei şi căpitanul se pomeni privind-o cu ochii mijiţi. Sora ei, Obara, îşi purta biciul la şold şi suliţa la vedere. Lady Nym nu era mai puţin înverşunată, însă îşi ţinea pumnalele bine ascunse. Numai sângele regal poate spăla moartea tatălui meu.

— Oberyn a murit în duel, luptând pentru o cauză care nu era a lui. Eu nu pot numi asta crimă.

— Numeşte-o cum vrei. Noi le-am trimis cel mai de soi bărbat din Dorne, iar ei ne trimit înapoi un sac de oase.

— A mers dincolo de tot ce i-am cerut. „Ia aminte la acest rege băieţandru şi la consiliul lui şi bagă de seamă care le e tăria şi care slăbiciunea.” Aşa i-am spus, pe terasă. Mâncam portocale. „Găseşte-ne prieteni, dacă e vreunul de găsit. Află

ce poţi despre moartea Eliei, dar ai grijă să nu-l provoci pe Lordul Tywin fără

motiv.” Acestea au fost cuvintele mele. Oberyn a râs şi mi-a răspuns: „Când am provocat eu pe cineva… *fără motiv?* Mai bine i-ai preveni pe Lannisteri să nu mă

provoace ei pe mine.” Voia dreptate pentru Elia, dar nu era dispus să aştepte…

— A aşteptat şaptesprezece ani, îl întrerupse Lady Nym. Dacă ai fi fost tu cel ucis, tatăl meu şi-ar fi condus oştirile spre nord înainte să ţi se răcească trupul.

Dacă ai fi fost tu, acum suliţele ar cădea ca ploaia asupra hotarelor.

42

— Nu mă îndoiesc.

— Aşa cum n-ar trebui să te îndoieşti nici de asta, prinţe: surorile mele şi cu mine nu vom aştepta şaptesprezece ani pentru răzbunarea *noastră.* Dădu pinteni iepei şi se îndepărtă la galop către Sunspear, cu alaiul gonind în urma ei.

Prinţul se sprijini pe perne şi închise ochii, dar Hotah ştia că nu doarme. *Are dureri.* Pentru o clipă, se gândi să-l strige pe Maester Caleotte, dar, dacă l-ar fi vrut, Prinţul Doran l-ar fi chemat chiar el.

Umbrele după-amiezii deveniseră lungi şi întunecate, iar soarele roşu şi umflat ca încheieturile prinţului, înainte ca drumeţii să zărească la răsărit turnurile Sunspearului. Prima dată Turnul Suliţei, înalt de cincizeci de metri şi având în vârf o suliţă din oţel aurit care adăuga încă zece metri Înălţimii Sale, apoi măreţul Turn al Soarelui, cu a sa cupolă de aur şi vitralii, iar la sfârşit mohorâta Corabie de Nisip, ca o monstruoasă galeră naufragiată şi prefăcută în stâncă.

Doar trei leghe de coastă despărţeau Sunspearul de Grădinile de Apă, dar, cu toate acestea, erau două lumi diferite. Acolo, copiii zburdau goi în soare, muzica răsuna în curţile pavate cu piatră, iar aerul era încărcat de mirosul de lămâi şi de portocale roşii. Aici, aerul mirosea a praf, sudoare şi fum, iar nopţile forfoteau de murmurul glasurilor. În loc de marmura trandafirie a Grădinilor de Apă, Sunspear era construit din lut şi paie, în culori brune şi cenuşii. Străvechea fortăreaţă a Casei Martell se înălţa în capătul de est al unui mic promontoriu de piatră şi nisip, înconjurat din

trei părţi de mare. Către vest, la umbra zidurilor groase ale Sunspearului, dughene din cărămizi de pământ şi colibe fără ferestre se sprijineau de castel ca lipitorile de carena unei galere. La vest de acestea, se iviseră grajduri, hanuri, crâşme şi lupanare, multe dintre ele înconjurate de ziduri proprii, însă şi mai multe coşmelii se ridicaseră la poalele *acelor* ziduri. *Aşa şi aşa şi iar aşa, cum ar spune preotul bărbos*. Comparativ cu Tyrosh, Myr sau Marele Norvos, oraşul din umbră nu era decât o aşezare mică, dar era locul care aducea cel mai mult a oraş adevărat pe care îl aveau aceşti dornisheni.

Lady Nym sosise cu câteva ore înaintea lor şi, fără îndoială, îi anunţase pe străjeri de venirea lor, căci Poarta Triplă era deschisă când ajunseră lângă ea.

Numai aici porţile erau înşirate una în spatele celeilalte, ca să permită oaspeţilor să treacă pe sub toate cele trei Ziduri Şerpuitoare direct către Vechiul Palat, fără

să fie nevoiţi să-şi croiască drum prin nesfârşite uliţe înguste, curţi tainice şi bazaruri gălăgioase.

Prinţul Doran trăsese draperiile de îndată ce li se înfăţişase Turnul Suliţei, însă

oamenii de rând îl întâmpinau cu strigăte în timp ce lectica trecea printre ei.

Şerpoaicele Nisipului i-au aţâţat la culme, gândi căpitanul nelinişţit. Traversară

sordida semilună exterioară şi trecură prin cea de-a doua poartă. Dincolo, vântul duhnea a smoală, a apă sărată şi a alge în putrefacţie, iar mulţimea se îngroşa cu fiecare pas.

— *Faceţi loc pentru Prinţul Doran!* răcnea Areo Hotah, izbind cărămizile cu 43

capătul suliţei. *Faceţi loc pentru Prinţul din Dorne!*

— Prinţul e mort! ţipă o femeie, în spatele lui.

— La arme! urlă un bărbat de la un balcon.

— *Doran! se* auzi glasul unui om distins. La arme!

Hotah renunţă să se mai uite după cei care glăsuiau, gloata era prea numeroasă

şi o treime din oameni strigau. *La arme! Răzbunare pentru Viperă!*

Când ajunseră la cea de-a treia poartă, străjerii împingeau oamenii la o parte ca să facă loc pentru lectica prinţului, iar mulţimea arunca înspre ei cu tot ce apuca.

Un băiat zdrenţăros ţâşni pe lângă un suliţaş cu o rodie pe jumătate putredă într-o mână, dar când îl văzu pe Areo Hotah în calea lui, cu securea pregătită, lăsă

fructul să cadă fără să-l arunce şi dădu bir cu fugiţii. Alţii, mai în spate, aruncau cu lămâi coapte şi verzi şi cu portocale, strigând: *Război! Război! La arme!* Unul dintre străjeri fu lovit în ochi cu o lămâie, iar căpitanul însuşi se pomeni cu o portocală strivindu-se de piciorul lui.

Din lectică nu venea niciun răspuns. Doran Martell rămase, înveşmântat în mantie, între pereţii lui de mătase, până când zidurile mai groase ale castelului îi înghiţiră pe toţi, iar bariera-ghilotină coborî în spatele lor, cu un scârţâit sonor.

Strigătele se pierdură încet în depărtare. Prinţesa Arianne îşi aştepta tatăl în curtea exterioară, cu jumătate din curteni în jurul ei: bătrânul şi orbul seneşal Ricasso, Ser Manfrey Martell, castelanul, tânărul maester Myles, cu veşmintele sale cenuşii şi barba mătăsoasă şi parfumată, patruzeci de cavaleri dornisheni în veşminte unduitoare, în zeci de culori. Mica Myrcella Baratheon stătea cu septa ei, iar Ser Arys din Garda Regală asuda în zalele vopsite în alb.

Prinţesa Arianne se apropie cu paşi mari de lectică, în sandale din piele de şarpe legate până deasupra genunchilor. Părul ei era o coamă de cârlionţi negri ca tăciunele care îi cădeau până la talie, iar pe frunte purta o cunună din sori de aramă. *E încă o făptură mititică,* gândi căpitanul. Dacă Şerpoaicele Nisipului erau înalte, Arianne semăna cu mama sa, care nu avea mai mult de un metru şaizeci.

Cu toate acestea, sub cingătoarea împodobită cu nestemate şi straturile vaporoase de mătase violet şi brocart

galben se desluşea un trup de femeie, cu forme rotunde şi voluptuoase.

— Tată, rosti ea solemn când draperiile se dădură la o parte, întoarcerea ta e o bucurie pentru Sunspear.

— Da, am auzit veselia. Prinţul schiţă un zâmbet palid şi cuprinse obrazul fiicei sale cu o mână roşie şi umflată. Arăţi bine. Căpitane, fii bun şi ajută-mă să

cobor de-aici.

Hotah îşi vârî securea în banduliera pe care o purta de-a curmezişul spatelui şi îl cuprinse pe prinţ în braţe, cu blândeţe, ca să nu-i lovească încheieturile umflate.

Chiar şi aşa, Doran Martell îşi înăbuşi un suspin de durere.

— Le-am poruncit bucătarilor să pregătească un ospăţ pentru seara aceasta, spuse Arianne, cu toate mâncărurile tale preferate.

44

— Mă tem că nu le-aş putea aprecia efortul cum se cuvine. Prinţul îşi roti încet privirea prin curte. N-o văd pe Tyene.

— Ar vrea să-ţi vorbească în particular. Am trimis-o în sala tronului, să te aştepte acolo.

Prinţul oftă.

— Foarte bine. Căpitane? Cu cât isprăvesc mai iute, cu atât mai repede mă pot odihni.

Hotah îl purtă pe braţe pe treptele lungi de piatră ale Turnului Soarelui, către camera mare, circulară, de sub cupolă, unde ultimele raze de lumină ale după-

amiezii coborau pieziş prin ferestrele groase din sticlă multicoloră, împestriţând marmura cu zeci de diamante colorate. Acolo îl aştepta cea de-a treia Şerpoaică a Nisipului.

Şedea cu picioarele încrucişate pe o pernă, lângă daisul înalt unde se aflau jilţurile, dar se ridică de îndată ce intrară. Era înveşmântată într-o rochie mulată

din brocart azuriu, cu mâneci din mătase myrisheză, care o făcea să arate la fel de nevinovată ca Fecioara însăşi. Într-o

mână ţinea broderia la care lucrase, în cealaltă, o pereche de ace de aur. Tot de aur îi era şi părul, iar ochii, lacuri albastre, adânci… şi, totuşi, cumva, îi aminteau căpitanului de cei ai tatălui ei, deşi Oberyn avusese ochi negri ca noaptea. *Toate fiicele Prinţului Oberyn au ochii lui de viperă,* îşi dădu seama, dintr-odată, Hotah. *Culoarea nu contează.*

— Unchiule, grăi Tyene Sand. Te aşteptam.

— Căpitane, ajută-mă să mă aşez în jilţ.

Pe dais se aflau două jilţuri, aproape identice, numai că pe spătarul unuia era gravată suliţa familiei Martell, iar pe al celuilalt, soarele orbitor al Rhoynului, care fluturase pe catargele corăbiilor Nymeriei când poposiseră pentru prima oară

la Dorne. Căpitanul îl aşează pe prinţ sub suliţă şi se dădu la o parte.

— Te doare atât de tare? Glasul Tyenei era blând şi înfăţişarea dulce, ca fragii verii. Mama ei fusese preoteasă, iar Tyene avea un aer de inocenţă aproape nepământeană. Aş putea să-ţi uşurez în vreun fel suferinţa?

— Spune ce ai de spus şi lasă-mă să mă odihnesc. Sunt obosit, Tyene.

— Am făcut asta pentru tine, unchiule. Tyene desfăcu broderia la care lucra. Îl înfăţişa pe tatăl ei, Prinţul Oberyn, zâmbind, în veşminte roşii din cap până-n picioare, călare pe un armăsar de nisip. Când o termin, îţi aparţine, ca să te ajute să ţi-l aminteşti.

— N-am cum să-l uit pe tatăl tău.

— Asta e bine de ştiut. Mulţi îşi pun întrebări.

— Lordul Tywin ne-a promis capul Muntelui.

— E *atât* de bun… dar sabia unui călău nu e un sfârşit pe măsura bravului Ser Gregor. Ne-am rugat atât de mult pentru moartea lui, se cuvine să se roage şi el pentru asta. Cunosc otrava pe care a folosit-o tatăl meu şi nu există alta mai lentă

şi mai chinuitoare. În curând, s-ar putea să-l auzim urlând până şi aici, la 45

Sunspear.

Prinţul Doran oftă.

— Obara îmi cere război. Nym s-ar mulţumi cu crima. Iar tu?

— Război, răspunse Tyene, dar nu războiul surorii mele. Dornishenii luptă cel mai bine acasă, aşa că eu zic să ne ascuţim suliţele şi să aşteptăm. Când Lannisterii şi Tyrellii ne vor ataca, îi vom îneca în sânge în trecători şi îi vom îngropa sub vârtejurile de nisip, aşa cum am mai făcut de o sută de ori.

— *Dacă* ne vor ataca.

— O, dar trebuie, altfel regatul va fi sfârtecat din nou, aşa cum a fost înainte să

ne însoţim cu dragonii. Aşa mi-a spus tata. Spunea că trebuie să-i mulţumim Pezevenghiului pentru că ne-a trimis-o pe Prinţesa Myrcella. E atât de frumoasă, nu crezi? Mi-aş dori să am bucle ca ale ei. E născută să fie regină, întocmai ca mama ei. În obrajii lui Tyene înfloriră gropiţe. Aş fi onorată să organizez nunta şi să mă ocup şi de făuritul coroanelor. Trystane şi Myrcella sunt atât de nevinovaţi, mă gândeam la aur alb, poate... cu smaralde, să se potrivească ochilor Myrcellei.

O, ar fi bune şi diamantele şi perlele, atât timp cât copiii sunt căsătoriţi şi încoronaţi. Apoi nu mai trebuie decât s-o salutăm pe Myrcella ca Prima pe Numele Său, Regina a Andalilor, a Rhoynarilor şi a Primilor Oameni şi moştenitoarea de drept a Celor Şapte Regate ale Westerosului, şi să aşteptăm venirea leilor.

— Moştenitoarea *de drept?* pufni prinţul.

— E mai mare decât fratele ei, explică Tyene, ca şi când prinţul ar fi fost vreun nătărău. După lege, Tronul de Fier trebuie să-i revină ei.

— După legea *dornisheană.*

— Când bunul Rege Daeron s-a căsătorit cu Prinţesa Myriah şi ne-a adus în regatul său, s-a convenit că legea

dornisheană va domni de-a pururi în Dorne. Iar *Myrcella* se află, din întâmplare, în Dorne.

— Aşa e. Tonul prinţului era plin de ranchiună. Lasă-mă să mă gândesc la asta.

Tyene deveni arţăgoasă.

— Gândeşti prea mult, unchiule.

— Oare?

— Aşa zicea tata.

— Oberyn gândea prea puţin.

— Unii oameni *gândesc* pentru că se tem să *facă.*

— E o diferenţă între teamă şi prudenţă.

— O, trebuie să mă rog să nu te văd niciodată *speriat,* unchiule. S-ar putea să

uiţi să respiri. Tyene ridică o mână…

Căpitanul lăsă capătul securii pe pardoseala de marmură, cu o bufnitură.

— Doamna mea. Mergi prea departe. Coboară de pe dais, rogu-te.

— N-am vrut să-i fac niciun rău, căpitane. Îmi iubesc unchiul, după cum ştiu 46

că şi el l-a iubit pe tatăl meu. Tyene plecă genunchiul în faţa prinţului. Am spus tot ce-am avut de spus, unchiule. Iartă-mă dacă te-am jignit, inima mi-e zdrobită.

Mai am parte de dragostea ta?

— De-a pururi.

— Atunci dă-mi binecuvântarea şi voi pleca. Doran ezită o fracţiune de secundă înainte de a aşeza mâna pe creştetul nepoatei sale.

— Fii curajoasă, copilă.

— O, cum nu? Sunt fiica *lui.*

De îndată ce plecă, Maester Caleotte se năpusti pe dais.

— Prinţul meu, ea n-a… uite, lasă-mă să-ţi văd mâna. Prima dată îi cercetă

palma, apoi o întoarse cu blândeţe, mirosind dosul degetelor prinţului. Nu, bine.

Asta e bine. Nu sunt zgârieturi, aşa că…

Prinţul îşi retrase mâna.

— Maester, aş putea să te rog să-mi aduci nişte lapte de mac? Un degetar mi-ar fi de-ajuns.

— Macul. Da, negreşit.

— Acum, aş zice, îl îndemnă cu blândeţe Doran Martell şi Caleotte porni în goană către scări.

Afară, soarele apusese. Lumina de sub cupolă era scăldată în albastrul asfinţitului şi toate diamantele de pe podea se stingeau. Prinţul stătea în jilţul său, sub suliţa Martell, cu chipul palid de durere. După o lungă tăcere, se întoarse către Areo Hotah:

— Căpitane, spuse el, cât de loiali sunt străjerii mei?

— Loiali. Căpitanul nu ştia ce altceva să spună.

— Toţi? Sau unii?

— Sunt oameni buni. Buni *dornisheni.* Vor face după cum le ordon. Îşi izbi securea de podea. Îţi voi aduce capul oricărui om te va trăda.

— Nu vreau niciun cap. Vreau supunere.

— O ai. *Slujeşte, Supune-te. Apără. Jurăminte simple pentru un om simplu.*

De câţi oameni e nevoie?

— Te las pe tine să decizi. S-ar putea ca o mână de oameni destoinici să ne slujească mai bine decât douăzeci. Vreau ca totul să se termine cât mai repede şi mai discret cu putinţă, fără vărsare de sânge.

— Repede, discret şi fără vărsare de sânge, da. Care ţi-e porunca?

— Le vei găsi pe fiicele fratelui meu, le vei lua ostatice şi le vei închide în celulele din vârful Turnului Suliţei.

— Şerpoaicele Nisipului? Gâtlejul căpitanului era uscat. Toate… toate opt, prinţul meu? Şi cele mici?

Prinţul chibzui.

— Fiicele Ellariei sunt prea mici ca să reprezinte un pericol, dar unii ar putea încerca să le folosească împotriva mea. Ar fi cel mai bine să fie în mâinile 47

noastre. Da, şi pe cele mici… dar mai întâi duceţi-le la adăpost pe Tyene, Nymeria şi Obara.

— Cum porunceşte prinţul meu. Inima căpitanului era tulburată. *Micii mele prinţese nu îi va plăcea asta.* Dar Sarella? E femeie în toată firea, are aproape douăzeci de ani.

— Dacă nu se întoarce la Dorne, n-am ce să fac în privinţa Sarellei, doar să mă

rog să se dovedească mai înţeleaptă decât surorile ei. Pe ea las-o cu… jocul ei.

Adună-le pe celelalte. Nu-mi voi găsi odihna până nu voi şti că sunt toate în siguranţă şi sub pază.

— Voia ţi se va împlini. Căpitanul şovăi. Când se va afla, oamenii vor urla în gura mare pe străzi.

— Întregul Dorne va urla, spuse Doran Martell, cu un glas obosit. Nu pot decât să mă rog ca Lordul Tywin să-i audă, la Debarcaderul Regelui, ca să ştie ce prieten loial are la Sunspear.

CERSEI

Se visă pe Tronul de Fier, sus, deasupra tuturor.

Dedesubt, curtenii erau nişte şoricei multicolori. Lorzi semeţi şi mândre doamne îngenuncheau în faţa ei. Bravi cavaleri tineri îşi aşezau săbiile la picioarele sale, cerându-i favoruri, iar regina le zâmbea de la înălţimea ei. Până

când piticul apăru ca din senin, arătând-o cu degetul şi hohotind de râs. Lorzii şi doamnele începură să chicotească, ascunzându-şi zâmbetele în spatele mâinilor.

Abia atunci îşi dădu seama regina că era goală.

Oripilată, încercă să se acopere cu mâinile. Ţepii şi lamele Tronului de Fier muşcară în carnea ei când se ghemui să-şi ascundă ruşinea. Sângele îi şiroia roşu pe picioare, în timp ce dinţi de oţel îi sfârtecau torsul. Când încercă să se ridice, piciorul îi alunecă într-o gaură din metalul răsucit. Cu cât se zbătea mai mult, cu atât tronul o înghiţea, sfâşiindu-i halci de carne de pe piept şi de pe pântece, spintecându-i braţele şi picioarele până când sclipiră lipicioase şi roşii.

Şi în tot acest timp, fratele ei ţopăia dedesubt, râzând.

Glasul lui vesel îi răsuna încă în urechi când simţi o uşoară atingere pe umăr şi se trezi brusc. În prima clipă, i se păru că mâna face parte din coşmar şi Cersei ţipă, însă era doar Senelle. Chipul fetei era alb de spaimă.

Nu suntem singure, îşi dădu seama regina. În jurul patului ei se înălţau umbre ameninţătoare, siluete înalte, cu cămăşi de zale scânteind sub mantii. Oamenii înarmaţi nu aveau ce căuta aici. *Unde sunt străjerii mei?* Camera era întunecată, luminată doar de lămpaşul pe care unul dintre musafirii nepoftiţi îl ţinea ridicat.

Nu trebuie să par speriată. Cersei îşi dădu pe spate părul răvăşit de somn şi întrebă:

— Ce vreţi de la mine? În lumina lămpaşului păşi un bărbat şi Cersei văzu că

mantia îi era albă. Jaime? *Am visat un frate, dar celălalt a venit să mă trezească.*

— Înălţimea Ta. Glasul nu era al fratelui ei. Lordul Comandant a spus să

venim să te luăm. Avea cârlionţi, dar părul lui Jaime era blond şi mat, ca al ei, în timp ce al acestui bărbat era negru şi lucios. Se holbă la el, nedumerită, în timp ce bărbatul îngăimă ceva despre o privată şi o arbaletă şi rosti numele tatălui ei. *Încă*

visez, gândi Cersei. *Nu m-am trezit, iar coşmarul nu s-a sfârşit. Tyrion va ieşi în curând de sub pat şi va râde de mine.*

Dar asta era o nebunie. Fratele ei pitic era jos, în celulele negre, condamnat să

moară chiar astăzi. Îşi privi mâinile, întorcându-le ca să se asigure că avea toate degetele. Când îşi trecu o palmă de-a lungul braţului, avea pielea de găină, dar neatinsă. Nu avea tăieturi la picioare, nici răni pe tălpi. *Un vis, n-a fost decât un vis. Am băut prea mult aseară, aceste temeri sunt născute din vin. Eu voi fi cea care va râde în seara asta. Copiii mei vor fi în afara primejdiei. Tronul lui Tommen va fi asigurat, iar frăţiorul meu pocit va putrezi, mai scurt cu un cap.*

Jocelyn Swyft era lângă ea, zorind-o să bea dintr-o cupă. Cersei luă o înghiţitură de apă amestecată cu lămâie, atât de acră încât o scuipă. Auzea vântul nopţii zornăind obloanele şi vedea ciudat de limpede. Jocelyn tremura ca o frunză, la fel de speriată ca Senelle. Ser Osmund Kettleblack se înălţa deasupra ei. În spatele lui stătea Ser Boros Blount, cu un lămpaş. La uşă se aflau străjeri Lannister, cu leii aurii sclipindu-le pe crestele coifurilor. Păreau şi ei speriaţi.

Oare e cu putinţă? se întrebă regina. *E cu putinţă să fie adevărat?*

Se ridică şi o lăsă pe Senelle să-i aşeze un halat pe umeri, ca să-şi ascundă

goliciunea. Cersei şi-l legă singură, cu degetele ţepene şi neîndemânatice.

— Nobilul meu tată are străjeri în preajma lui zi şi noapte, spuse ea. Îşi simţea limba grea. Mai luă o înghiţitură de apă cu lămâie şi o învârti în gură, ca să-şi împrospăteze respiraţia. Un fluture de noapte intrase în lămpaşul pe care-l ţinea Ser Boros. Cersei îi auzea bâzâitul şi îi vedea umbra aripilor care loveau sticla.

— Străjerii erau la locurile lor, Înălţimea Ta, spuse Osmund Kettleblack. Am găsit o uşă ascunsă în spatele şemineului. Un culoar secret. Lordul Comandant a coborât să vadă unde duce.

— Jaime? Teroarea o cuprinse, iute ca o furtună. Jaime ar trebui să fie cu *regele...*

— Băiatul n-a păţit nimic. Ser Jaime a trimis o duzină de oameni să-l vegheze.

Înălţimea Sa doarme liniştit.

Sper să aibă parte de un vis mai dulce decât mine şi de o trezire mai blândă.

— Cine este cu regele?

— Ser Loras are onoarea, dacă îţi e pe plac. Nu-i era pe plac. Tyrellii erau singurii dregători pe care regii-dragoni îi ridicaseră mult peste rangul lor.

Vanitatea le era depăşită doar de propria ambiţie. Ser Loras putea fi el frumos ca un vis de fecioară, dar sub mantia-i albă era un Tyrell până în măduva oaselor.

49

Din câte ştia ea, fructul putred al acestei nopţi putea să fi fost plantat şi crescut la Highgarden.

Însă aceasta era o bănuială pe care nu îndrăznea s-o spună cu voce tare.

— Lăsaţi-mă o clipă să mă îmbrac. Ser Osmund, mă vei însoţi la Turnul Mâinii. Ser Boros, trezeşte-i pe temniceri şi asigură-te că piticul e tot în celula lui.

Cersei refuza să-i rostească numele. *N-ar fi avut niciodată curajul să ridice mâna împotriva tatei,* îşi spuse ea, dar trebuia să se asigure.

— Cum porunceşte Înălţimea Ta. Blount îi predă lămpaşul lui Ser Osmund.

Lui Cersei nu-i displăcea să-l vadă plecând. *Tata n-ar fi trebuit să-l reprimească*

în rândul mantiilor albe. Omul se dovedise un laş.

Pe când ajunseră să părăsească Fortăreaţa lui Maegor, cerul se luminase într-un intens albastru-cobalt, dar stelele sclipeau încă. *Toate, în afară de una,* gândi Cersei. *Steaua strălucitoare a Apusului a căzut, iar nopţile vor fi mai întunecoase de-acum.* Se opri pe podul basculant care traversa şanţul uscat, rămânând cu privirea pierdută la ţepuşele de dedesubt. *N-ar îndrăzni să mă mintă*

despre aşa ceva.

— Cine l-a găsit?

— Unul dintre străjeri, răspunse Ser Osmund. Lum. A mers să se uşureze şi l-a găsit pe Lordul Tywin în privată.

Nu, nu e cu putinţă. Nu aşa moare un leu.

Regina se simţea ciudat de calmă. Îşi amintea momentul când, copilă fiind, îi căzuse primul dinte. N-o duruse, dar spaţiul gol din gură îi părea atât de ciudat încât nu se putea abţine să-l atingă mereu cu limba. *Acum, în lume a rămas un gol, acolo unde s-a aflat tata, iar golurile trebuie umplute.*

Dacă Tywin Lannister era, într-adevăr, mort, nimeni nu era în siguranţă… şi, cel mai puţin dintre toţi, fiul ei urcat pe tron. Când leul se prăbuşeşte, îşi fac apariţia fiarele mai mici: şacalii, vulturii şi câinii sălbatici. Vor încerca s-o dea la o parte, aşa cum au făcut întotdeauna. Va trebui să se mişte repede, ca atunci când murise Robert. Ar putea fi isprava lui Stannis Baratheon, printr-o unealtă de-a lui.

Ar putea foarte bine să fie preludiul unui alt atac asupra oraşului. Cersei spera că

aşa stăteau lucrurile. *Foarte bine, să vină. Îl voi zdrobi, întocmai cum a făcut tata, iar de data aceasta va muri.* Stannis n-o speria, nu mai mult decât o speriase Mace Tyrell. Nimeni n-o speria. Era o fiică a neclintitului Casterly Rock, o leoaică. *Nimeni nu mă va mai obliga să mă recăsătoresc.* Casterly Rock era acum al ei, împreună cu toată puterea Casei Lannister. Nimeni nu-i va mai ieşi din cuvânt. Chiar şi atunci când Tommen nu va mai avea nevoie de o regentă, Doamna de Casterly Rock va rămâne o putere în ţinut.

Răsăritul soarelui pictase vârfurile turnurilor într-un roşu aprins, dar noaptea se cuibărea încă la poalele zidurilor. Castelul era atât de liniştit încât Cersei ar fi putut crede că toţi oamenii săi erau morţi. *Ar trebui să fie. Nu se cuvine ca Tywin Lannister să moară singur. Un asemenea om merită o suită care să se îngrijească*

de nevoile lui în iad.

Patru suliţaşi în mantii roşii şi coifuri cu creste în forma unor coame de lei erau postaţi la poarta Turnului Mâinii.

— Nimeni nu intră şi nu iese fără permisiunea mea, le spuse Cersei. Îi venea uşor să poruncească. *Şi tatăl meu avea oţel în glas.*

În turn, fumul torţelor îi irită ochii, dar Cersei nu lacrimă, nu mai mult decât ar fi lăcrimat tatăl ei. *Sunt singurul fiu adevărat pe care l-a avut vreodată.* Urcând, paşii îi scârţâiau pe treptele de piatră. Continua să audă fluturele de noapte bătând sălbatic din aripi în lămpaşul lui Ser Osmund. *Mori,* îi transmise regina în gând, iritată, *zboară în flacără şi isprăveşte odată.*

Alte două santinele în mantii roşii stăteau în capul scărilor. Lester cel Roşu murmură o vorbă de condoleanţe când Cersei trecu pe lângă el. Regina răsufla greu şi îşi simţea inima tremurându-i în piept. *Treptele,* îşi spuse, *turnul ăsta blestemat are prea multe trepte.* Îi trecu vag prin minte să-l doboare.

Holul era plin de nătărăi care vorbeau în şoaptă, de parcă Lordul Tywin ar fi dormit, iar ei s-ar fi temut să-l trezească. Străjeri şi slujitori deopotrivă se dădură

la o parte din calea ei, mişcându-şi gurile. Le văzu gingiile roz şi limbile bălăbănindu-se, dar cuvintele lor nu erau mai desluşite decât bâzâitul fluturelui.

Ce caută aici? De unde au aflat? După lege, pe ea trebuiau s-o cheme prima. Ea era Regina Regentă, oare uitaseră?

În faţa dormitorului Mâinii stătea Ser Meryn Trant, în armură şi mantie albe.

Viziera coifului îi era deschisă şi pungile de sub ochi îl făceau să pară pe jumătate adormit.

— Scoate-i pe oamenii ăştia afară. Tatăl meu e în privată?

— L-au dus înapoi în patul său, doamna mea. Ser Meryn dădu uşa în lături, lăsând-o să intre.

Lumina dimineţii îşi croia drum printre obloane, pictând zăbrele aurii peste paiele risipite pe podeaua dormitorului. Unchiul ei Kevan era în genunchi lângă

pat, încercând să se roage, dar abia reuşea să-şi smulgă cuvintele. Lângă şemineu se îngrămădeau santinele. Uşa secretă despre care îi vorbise Ser Osmund se căsca în spatele tăciunilor, nu mai mare decât un cuptor. Un om ar fi trebuit să se târască. *Dar Tyrion e doar jumătate de om.* Gândul o înfurie. *Nu, piticul e încuiat într-o celulă neagră.* Nu putea fi isprava lui. *Stannis,* îşi spuse ea. *Stannis a fost în spatele acestei fapte. Încă are adepţi în oraş. El sau Tyrellii...*

Se vorbise mereu despre un coridor secret în Fortăreaţa Roşie. Se presupunea că Maegor cel Crud îi omorâse pe cei care construiseră castelul, ca să păstreze secretul. *Oare câte alte dormitoare au uşi ascunse?* Dintr-odată, Cersei îl văzu aievea pe pitic ieşind târâş din spatele unei tapiserii în camera lui Tommen, cu un pumnal în mână. *Tommen e bine păzit,* îşi spuse. Dar Lordul Tywin fusese şi el bine păzit.

Pentru o clipă, nu-l recunoscu pe omul mort. Avea părul ca tatăl ei, da, dar 51

acesta era negreşit altcineva, un bărbat mai mic şi mult mai bătrân. Cămaşa de noapte îi era adunată la piept, lăsându-l gol de la brâu în jos. Săgeata îl nimerise în pântece, între ombilic şi mădular, şi era înfiptă atât de adânc încât nu i se mai zărea decât penajul de la capăt. Părul pubian îi era năclăit de sânge.

Mirosul o făcu să-şi încreţească nasul.

— Scoateţi săgeata, porunci ea. Omul acesta e Mâna Regelui! *Şi tatăl meu.*

Nobilul meu tată. Ar trebui să ţip şi să-mi smulg părul din cap? Catelyn Stark, se spunea, îşi sfârtecase faţa în fâşii însângerate când Freyii îl uciseseră pe nepreţuitul ei Robb. *Ţi-ar plăcea, tată?* îi venea să-l întrebe. *Sau ai vrea să fiu puternică? Tu ai plâns după tatăl tău?* Bunicul ei murise pe când ea avea doar un an, dar Cersei ştia povestea. Lordul Tytos se îngrăşase foarte mult şi, într-o zi, pe când urca scările către ţiitoarea lui, inima i-a crăpat. Tatăl ei era plecat la Debarcaderul Regelui, unde slujea ca Mână a Regelui Nebun. Lordul Tywin era adesea plecat la Debarcaderul Regelui, când ea şi Jaime erau mici. Dacă a plâns când a aflat despre moartea tatălui său, a făcut-o unde nimeni nu i-a văzut lacrimile.

Regina îşi simţea unghiile săpând în palme.

— Cum l-aţi putut lăsa aşa? Tatăl meu a fost Mână pentru trei regi, un om de seamă cum n-au mai văzut Cele Şapte Regate. Pentru el trebuie să sune clopotele, aşa cum au sunat pentru Robert. Trebuie să fie îmbăiat şi îmbrăcat pe potriva rangului său, în veşminte de hermină şi brocart şi mătase purpurie. Unde e Pycelle? *Unde e Pycelle?* Se întoarse către străjeri. Puckens, adu-l pe Marele Maester Pycelle. Trebuie să-l vadă pe Lordul Tywin.

— L-a văzut, Înălţimea Ta, spuse Puckens. A venit, a văzut şi a plecat să

cheme surorile tăcute.

După mine au trimis la urmă. Când îşi dădu seama, se înfurie aproape mai presus de cuvinte. *Iar Pycelle preferă să*

fugă să trimită un mesaj în loc să-şi murdărească mâinile zbârcite. Nu e bun de nimic.

— Găsiţi-l pe Maester Ballabar, porunci ea. Găsiţi-l pe Maester Frenken. Pe oricare dintre ei. Puckens şi Ureche-Surdă alergară să-i împlinească porunca.

Unde e fratele meu?

— A coborât în tunel. Există un culoar vertical, cu trepte de fier prinse în piatră. Ser Jaime s-a dus să vadă cât e de adânc.

Are doar o mână, îi venea să le strige. *Ar fi trebuit să meargă unul dintre voi.*

Nu e treaba lui să coboare scări. Oamenii care l-au omorât pe tata ar putea fi acolo, jos, aşteptându-l. Geamănul ei fusese întotdeauna pripit şi se părea că nici măcar pierderea unei mâini nu-l învăţase ce e prudenţa. Cersei era gata să

poruncească străjerilor să coboare după el şi să-l aducă înapoi, când Puckens şi Ureche-Surdă se întoarseră cu un bărbat cărunt între ei.

— Înălţimea Ta, spuse Ureche-Surdă, omul ăsta susţine că e maester.

Bărbatul făcu o plecăciune adâncă.

— Cum pot să mă pun în slujba Înălţimii Tale?

Chipul îi era vag cunoscut, dar Cersei nu-l putea identifica. *Bătrân, dar nu atât de bătrân ca Pycelle. Omul ăsta mai are niţică vlagă în el.* Era înalt, deşi uşor gârbovit, cu riduri în jurul ochilor săi albaştri, îndrăzneţi. *Are gâtul gol.*

— Nu ai colan de maester.

— Mi-a fost luat. Numele meu este Qyburn, cu voia Înălţimii Tale. Am tratat mâna fratelui tău.

— Cioata, vrei să spui. Acum şi-l amintea. Venise cu Jaime de la Harrenhal.

— N-am putut salva mâna lui Ser Jaime, e adevărat. Dar priceperea mea i-a salvat braţul, poate chiar viaţa. Citadela mi-a luat colanul, dar nu mi-a putut lua ştiinţa.

— S-ar putea să te descurci, hotărî ea. Dacă mă dezamăgeşti, vei pierde mai mult decât un colan, te asigur. Scoate săgeata din burta tatălui meu şi pregăteşte-l pentru surorile tăcute.

— Cum porunceşte regina mea. Qyburn se duse lângă pat, se opri şi întoarse capul. Şi cu fata ce să fac, Înălţimea Ta?

— Fata? Cersei nu observase cel de-al doilea cadavru. Se apropie de pat cu paşi mari, azvârli la o parte maldărul de cuverturi însângerate şi o văzu acolo, goală, rece şi roz… mai puţin faţa, care devenise la fel de neagră ca a lui Joff la ospăţul său de nuntă. Un lanţ de mâini aurii era pe jumătate îngropat în carnea gâtului ei, răsucit atât de strâns încât îi sfâşiase pielea. Cersei şuieră ca o pisică

furioasă. *Ea* ce caută aici?

— Acolo am găsit-o, Înălţimea Ta, răspunse Ureche-Surdă. E târfa Pezevenghiului. De parcă asta ar fi explicat de ce se afla aici.

Nobilul meu tata nu avea nevoie de târfe, gândi ea. *După moartea mamei noastre nu s-a mai atins niciodată de vreo femeie.* Îi aruncă străjerului o privire de gheaţă.

— Asta nu e… când tatăl său a murit, Lordul Tywin s-a întors la Casterly Rock, unde a găsit o… o femeie de teapa ăsteia… acoperită de bijuteriile mamei sale şi purtând una dintre rochiile ei. A smuls de pe ea bijuteriile, rochia şi toate celelalte. Timp de două săptămâni a fost purtată goală pe străzile Lannisportului, să mărturisească fiecărui om pe care-l întâlneşte că e o hoaţă şi o stricată. Aşa se ocupa Lordul Tywin Lannister de târfe. Niciodată… femeia asta se afla aici cu vreun alt scop, nu pentru…

— Poate că Lordul o interoga pe fată despre stăpâna ei, sugeră Qyburn. Sansa Stark a dispărut în noaptea în care a fost ucis regele, după câte am auzit.

— Aşa e. Cersei se agăţă cu aviditate de această idee. O interoga, negreşit. Nu încape îndoială. Îl vedea pe Tyrion, cu căutătura lui răutăcioasă, cu gura strâmbată

a batjocură sub nasu-i în ruină. *Şi cum altfel s-o interoghezi mai bine decât goală, cu picioarele larg desfăcute?* şoptea piticul. *Aşa-mi place şi mie s-o interoghez.*

Regina îşi întoarse privirea. *N-am să mă uit la ea.* Dintr-odată, era prea mult şi 53

să fie în aceeaşi cameră cu femeia moartă. Dădu buzna pe lângă Qyburn, afară, în hol.

Lui Ser Osmund i se alăturaseră fraţii săi, Osney şi Osfryd.

— În dormitorul Mâinii se află o femeie moartă, le spuse Cersei celor trei fraţi Kettleblack. Nimeni nu trebuie să afle vreodată că a fost aici.

— Da, stăpână. Ser Osney avea cicatrici pe obraz, acolo unde îl zgâriase alta dintre târfele lui Tyrion. Şi ce să facem cu ea?

— Daţi-o hrană la câini. Luaţi-o de ţiitoare. Ce-mi pasă mie? *N-a fost niciodată aici.* Am să-i tai limba oricui va îndrăzni să spună că a fost. M-aţi înţeles?

Osney şi Osfryd schimbară o privire.

— Da, Înălţimea Ta.

Cersei îi urmă înapoi în dormitor şi îi privi înfăşurând fata în păturile însângerate ale tatălui său. *Shae, o chema Shae.* Ultima oară vorbiseră în seara de dinaintea duelului piticului, după ce acel şarpe dornishean zâmbitor se oferise să-i fie campion. Shae se arătase interesată de anumite giuvaiere pe care i le dăduse Tyrion şi anumite promisiuni pe care i le-ar fi făcut Cersei, un conac în oraş şi un cavaler care s-o ia de nevastă. Regina spusese răspicat că târfa nu va primi nimic de la ea până nu le va spune unde plecase Sansa Stark.

— I-ai fost cameristă. Vrei să cred că nu ştiai nimic despre planurile ei?

spusese ea. Shae plecase cu ochii în lacrimi.

Ser Osfryd săltă trupul înfăşurat în pături pe umăr.

— Vreau lanţul ăla, spuse Cersei. Ai grijă să nu zgârii aurul. Osfryd dădu din cap şi porni spre uşă. Nu, nu prin

curte. Cersei făcu semn către culoarul secret.

Este un tunel care coboară în temniţe. Pe-acolo.

Chiar când Ser Osfryd se lăsă pe un genunchi în faţa şemineului, tunelul se luminã şi regina auzi zgomote. Jaime ieşi cocoşat, ca o bătrână, stârnind nori de funingine din ultimul foc al Lordului Tywin.

— Daţi-vă la o parte din calea mea! le spuse fraţilor Kettleblack.

Cersei se năpusti spre el.

— I-ai găsit? I-ai găsit pe criminali? Câţi erau? Era convinsă că erau mai mulţi. Un singur om nu l-ar fi putut ucide pe tatăl ei.

Chipul fratelui ei geamăn era răvăşit.

— Culoarul vertical coboară într-o încăpere unde se întâlnesc mai multe tuneluri. Sunt închise cu porţi de fier, legate cu lanţuri şi zăvorâte. Trebuie să

găsesc cheile. Îşi roti privirea prin dormitor. Făptaşul s-ar putea să stea ascuns în ziduri. Acolo e un labirint şi e întuneric.

Şi-l imagina pe Tyrion furişându-se printre ziduri, ca un şobolan monstruos.

Nu. Eşti nebună. Piticul e în celula lui.

— Loviţi zidurile cu ciocanele. Doborâţi turnul, dacă trebuie. Vreau să-i găsiţi.

Oricine a făcut asta, vreau să moară.

54

Jaime o cuprinse în braţe, strângându-i talia cu mâna cea bună. Mirosea a cenuşă, dar avea în păr soarele dimineţii, scăldându-l într-o strălucire aurie. Îi venea să-i apropie faţa, să-l sărute. *Mai târziu,* îşi spuse, *mai târziu va veni la mine, căutând alinare.*

— Suntem moştenitorii lui, Jaime, şopti ea. De noi va depinde să-i ducem misiunea la bun sfârşit. Trebuie să iei locul tatei ca Mână. Cu siguranţă, acum îţi dai seama. Tommen va avea nevoie de tine…

Jaime se smulse de lângă ea şi ridică braţul, vârându-i cioata în faţă.

— O Mână fără mână? Proastă glumă, surioară. Nu-mi cere să preiau conducerea.

Unchiul lor auzi riposta. Qyburn la fel, şi fraţii Kettleblack, care se căzneau să-şi treacă povara prin cenuşă. Până şi străjerii auziră, Puckens şi Hoke Picior-de-Cal şi Ureche-Surdă. *Până la apusul soarelui, va afla tot castelul.*

Cersei simţi căldura năvălindu-i în obraji.

— Să preiei conducerea? N-am spus nimic despre aşa ceva. Voi domni eu până când fiul meu ajunge la vârsta cuvenită.

— Nu ştiu pe cine să compătimesc mai mult, răspunse fratele ei. Pe Tommen sau Cele Şapte Regate.

Cersei îi dădu o palmă. Braţul lui Jaime se ridică să pareze lovitura, iute ca o pisică… numai că pisica aceasta avea o cioată de schilod în loc de mâna dreaptă.

Degetele lui Cersei lăsară urme roşii pe obrazul lui.

Sunetul îl ridică pe unchiul lor în picioare.

— Tatăl vostru zace aici *mort.* Aveţi decenţa să vă certaţi afară!

Jaime îşi plecă creştetul, spăşit.

— Iartă-ne, unchiule. Sora mea e bolnavă de durere. Se pierde cu firea.

Îi venea să-l pălmuiască din nou pentru asta. *Trebuie să fi fost nebună să cred că poate fi Mână.* Mai bine ar desfiinţa această funcţie. Când i-a adus ei vreo Mână altceva decât suferinţă? Jon Arryn i-l băgase în pat pe Robert Baratheon şi, înainte de a muri, începuse să adulmece în preajma ei şi a lui Jaime. Eddard Stark preluase întocmai rolul lui Arryn şi, din cauză că se vârâse în treburile ei, fusese nevoită să scape de Robert mai devreme decât ar fi vrut, înainte să se poată ocupa de fraţii lui infecţi. Tyrion o vânduse pe Myrcella dornishenilor, îl făcuse ostatic pe unul dintre fiii ei şi îl ucisese pe celălalt. Iar când Lordul Tywin se întorsese la Debarcaderul Regelui…

Următoarea Mână îşi va şti locul, îşi promise Cersei. Va trebui să fie Ser Kevan. Unchiul ei era neobosit, prudent, de nădejde, obedient. Se putea bizui pe el, la fel ca tatăl ei. *Mâna nu se ceartă cu capul.* Trebuia să domnească peste un regat, dar avea nevoie de oameni noi care s-o ajute să-l stăpânească. Pycelle era un boşorog linguşitor, Jaime îşi pierduse curajul odată cu mâna sabiei, iar Mace Tyrell şi bunii săi amici Redwyne şi Rowan nu erau demni de încredere. După

cum îi cunoştea, era posibil să fi avut un rol în toate cele întâmplate. Lordul Tyrell 55

trebuie că ştia că nu va domni niciodată peste Cele Şapte Regate atât timp cât trăia Tywin Lannister.

Cu el va trebui să fiu prudentă. Oraşul era plin de oamenii lui, reuşise chiar să-şi vâre unul dintre fii în Garda Regală şi avea de gând să-şi vâre fiica în patul lui Tommen. Încă o înfuria gândul că tatăl ei îşi dăduse consimţământul ca Tommen să se însoare cu Margaery Tyrell. *Fata are de două ori vârsta lui şi e de două ori văduvă.* Mace Tyrell susţinea că fiica lui era încă virgină, dar Cersei avea îndoieli. Joffrey fusese ucis înainte să apuce să se culce cu ea, dar prima oară

fusese măritată cu Renly… *un bărbat poate prefera să guste dintr-un vin cu mirodenii, dar dacă-i pui o halbă de bere în faţă, o va da pe gât cât ai clipi.*

Trebuia să-i poruncească Lordului Varys să afle ce putea.

Gândul o făcu să încremenească. Uitase de Varys. *Ar trebui să fie de faţă. El e mereu de faţă.* Ori de câte ori se întâmpla ceva important în Fortăreaţa Roşie, eunucul îşi făcea apariţia din senin. *Jaime e aici, şi unchiul Kevan, Pycelle a venit şi a plecat, dar Varys nu.* Un deget rece îi atinse şira spinării. *A fost complice.*

Probabil se temea că tata avea de gând să-i ia capul, aşa că a lovit primul.

Lordului Tywin nu-i plăcuse niciodată maestrul şoptitorilor, cu zâmbetul lui afectat. Iar dacă era cineva care

cunoştea secretele Fortăreţei Roşii, acesta era cu siguranţă maestrul şoptitorilor. *Probabil că a făcut cauză comună cu Lordul Stannis. Au fost împreună în consiliul lui Robert, în definitiv…*

Cersei se îndreptă cu paşi mari spre uşa dormitorului, către Ser Meryn Trant.

— Trant, adu-mi-l pe Lordul Varys. Scâncind şi zvârcolindu-se, dacă e nevoie, dar teafăr.

— Cum porunceşte Înălţimea Ta.

Dar de îndată ce un străjer al Gărzii Regale se îndepărtă, un altul se întoarse.

Ser Boros Blount era roşu la faţă şi sufla greu, după ce urcase în goană scările.

— Dispărut, gâfâi el, când o văzu pe regină. Se prăbuşi pe un genunchi.

Piticul… celula e deschisă, Înălţimea Ta… nici urmă de el, nicăieri…

Visul era adevărat.

— Am dat poruncă, spuse ea. Trebuia să fie ţinut sub pază, zi şi noapte…

Pieptul lui Blount sălta.

— Unul dintre temniceri a dispărut şi el. Rugen îl chema. Pe alţi doi i-am găsit dormind.

Îi venea să urle, dar se stăpâni.

— Sper că nu i-ai trezit, Ser Boros. Lasă-i să doarmă.

— Să doarmă? Îşi ridică privirea, cu gura căscată, nedumerit. Da, Înălţimea Ta. Cât să-i las…

— Pe vecie. Vezi să doarmă pe vecie, ser. N-am să tolerez străjeri care dorm în post. *E în ziduri. L-a ucis pe tata, aşa cum a ucis-o pe mama, aşa cum l-a ucis pe Joff.* Regina ştia că piticul va veni s-o omoare şi pe ea, întocmai cum îi prezisese bătrâna, în cortul acela întunecat. *I-am râs în faţă, dar ea avea puteri.*

56

Mi-am văzut viitorul într-o picătură de sânge. Soarta. Simţea că picioarele i se scurg, ca apa. Ser Boros încercă s-o

apuce de braţ, dar regina se feri de atingerea lui. Din câte ştia, putea fi una dintre uneltele lui Tyrion.

— Piei din calea mea, spuse ea. *Piei!* Se clătină, căutând să-şi recapete echilibrul.

— Înălţimea Ta, spuse Blount. Să-ţi aduc o cană cu apă?

De sânge am nevoie, nu de apă. De sângele lui Tyrion, de sângele fratelui meu netrebnic. Torţele se învârteau în jurul ei. Cersei închise ochii şi-l văzu pe pitic rânjindu-i. *Nu,* gândi ea, *nu. Aproape scăpasem de tine.* Dar degetele piticului se închiseră în jurul gâtului ei şi Cersei simţea cum încep să se strângă.

BRIENNE

— Caut o fată de treisprezece ani, îi spuse jupânesei cărunte de lângă fântâna satului. O fecioară de viţă nobilă şi foarte frumoasă, cu ochi albaştri şi păr arămiu.

S-ar putea să călătorească împreună cu un cavaler trupeş de patruzeci de ani, sau poate cu un bufon. Ai văzut-o?

— Nu, din câte-mi amintesc, răspunse femeia, lovindu-se cu degetele peste frunte. Dar o să casc ochii, asta am să fac.

Fierarul n-o văzuse nici el, nici septonul din templul satului, nici porcarul cu porcii lui, nici fata care scotea ceapă din grădină şi nici vreunul dintre localnicii pe care Fecioara din Tarth îi găsi printre bordeiele de chirpici din Rosby. Dar nu se dădea bătută. Acesta este cel mai scurt drum către Duskendale, îşi zise Brienne.

Dacă Sansa a venit pe-aici, cineva trebuie s-o fi văzut. La porţile castelului, adresă aceeaşi întrebare unor suliţaşi ale căror blazoane înfăţişau trei „V-uri roşii pe un fundal de hermină, însemnele Casei Rosby.

— Dacă e pe drumuri în vremurile astea, nu va mai fi fecioară pentru multă

vreme, zise cel mai vârstnic dintre cei doi suliţaşi. Cel mai tânăr voia să ştie dacă

fata avea părul arămiu şi între picioare.

N-am să găsesc aici niciun ajutor. Încălecând, Brienne zări în capul satului un băiat uscăţiv, cocoţat pe un cal bălţat. *Cu el n-am vorbit,* gândi ea, însă băiatul dispăru în spatele septului înainte să apuce să-l chestioneze. Nu se osteni să alerge după el. Probabil că nu ştia mai multe decât ceilalţi. Rosby nu era altceva decât un sat lângă drum, întins ca-n palmă; Sansa n-ar fi avut niciun motiv să zăbovească

aici. Întorcându-se la drum, Brienne porni spre nord-est, pe lângă livezi de meri şi câmpuri de ovăz şi în curând lăsă castelul şi satul departe în urmă. Îşi spuse că

avea să-şi găsească fugara la Duskendale. *Dacă nu cumva a luat-o în altă*

direcţie. „Am s-o găsesc şi am s-o apăr”, îi promisese Brienne lui Jaime, la Debarcaderul Regelui. „De dragul mamei sale. Şi al tău.” Nobile cuvinte, dar de vorbit era uşor. Mai greu era cu faptele. Zăbovise prea mult în oraş şi aflase prea 57

puţin. *Ar fi trebuit să pornesc la drum mai repede... dar încotro?* Sansa Stark dispăruse în noaptea morţii Regelui Joffrey şi, dacă de atunci cineva o văzuse sau dacă avea vreo idee încotro s-ar fi putut îndrepta, acel cineva păstra tăcerea. *Faţă*

de mine, cel puţin.

Brienne credea că fata părăsise oraşul. Dacă s-ar fi aflat încă la Debarcaderul Regelui, mantiile aurii ar fi dat de ea. Trebuie să se fi dus altundeva… dar *altundeva* e un loc mare. *Dacă aş fi o tânără fecioară, singură şi speriată, în pericol de moarte, ce-aş face?* se întrebase. *Unde m-aş duce?* Pentru ea, răspunsul veni uşor. S-ar întoarce la Tarth, la tatăl ei. Însă tatăl Sansei fusese decapitat sub ochii ei. Nobila ei mamă era moartă şi ea, ucisă la Gemeni, iar Winterfellul, marea fortăreaţă a Casei Stark, fusese prădat şi pârjolit şi oamenii lui ucişi. *Nu are o casă către care să alerge, nici tată, nici mamă, nici fraţi.* Ar putea la fel de bine să fie în următorul oraş sau pe o corabie către Asshai.

Chiar dacă Sansa Stark ar fi vrut să se ducă acasă, cum ar fi putut ajunge acolo? Drumul regelui nu era sigur, până şi un copil ar şti asta. Oamenii de Fier ocupaseră Moat Cailin, de-a curmezişul Gâtului, iar la Gemeni se aflau Freyii, care îi omorâseră pe fratele Sansei şi pe nobila ei mamă. Fata ar fi putut pleca pe mare dacă ar fi avut bani, dar portul de la Debarcaderul Regelui era şi acum o ruină, iar râul, un hăţiş de cheiuri sfărâmate şi galere arse şi scufundate. Brienne întrebase de-a lungul docurilor, dar nimeni nu-şi amintea ca vreo corabie să fi plecat de la Debarcaderul Regelui în noaptea morţii Regelui Joffrey. Un bărbat îi spuse că la mal

erau ancorate câteva corăbii de negoţ care descărcau mărfurile cu barca, dar şi mai multe se întindeau pe coastă, până la Duskendale, unde portul era mai animat ca oricând.

Iapa Briennei era arătoasă şi păşea ţanţoşă. Erau mai mulţi călători decât s-ar fi aşteptat. Fraţi cerşetori treceau de-a valma, cu străchinile atârnate la gât pe bucăţi de sfoară. Un tânăr septon trecu la galop pe lângă ea, pe un buiestraş de soi, ca al unui lord, iar mai târziu întâlni un grup de surori tăcute care clătinară din cap când Brienne le adresă aceeaşi întrebare. La sud, trecu greoi o caravană de care cu boi, pline de grâne şi de saci cu lână, iar mai târziu trecu pe lângă un porcar cu porcii lui şi o femeie bătrână într-o lectică trasă de cai, cu o escortă de gărzi călare.

Brienne îi întreba pe toţi dacă văzuseră o fată de viţă nobilă, de treisprezece ani, cu ochi albaştri şi părul arămiu. Nimeni n-o văzuse. Întrebă şi despre drumul pe care-l avea de străbătut.

— De-aici şi până la Duskendale drumul e destul de sigur, îi spuse un bărbat, dar după Duskendale, în păduri e plin de proscrişi şi rătăciţi.

Doar pinii şi sequoia mai aveau frunzişul verde, foioasele îşi îmbrăcaseră

mantiile de aur şi purpură sau se dezbrăcau, întinzându-şi crengile brune şi golaşe către cer. Fiecare pală de vânt ridica vârtejuri de frunze moarte peste drumul brăzdat de făgaşe. Foşneau, alergând pe lângă copitele vânjoasei iepe murge pe care i-o dăduse Jaime Lannister. *Mai uşor găseşti o frunză în vânt decât o fată*

pierdută în Westeros. Se pomeni întrebându-se dacă Jaime îi dăduse misiunea aceasta ca un fel de glumă crudă. Poate că Sansa Stark era moartă, decapitată

pentru rolul jucat în moartea Regelui Joffrey, îngropată în vreun mormânt fără

nume. Cum să ascunzi mai bine uciderea ei decât trimiţând o fătucă mare şi proastă din Tarth s-o găsească?

Jaime n-ar face asta. A fost sincer. Mi-a dat sabia şi a botezat-o Devotata.

Oricum, nu conta. Îi promisese Catelynei că îi va aduce fiicele înapoi şi nicio promisiune nu era mai solemnă decât una făcută în faţa celor morţi. Jaime susţinea că fata mai mică era moartă de mult; Arya pe care Lannisterii o trimiseseră la nord să se mărite cu bastardul lui Roose Bolton era o impostoare.

Astfel, mai rămânea doar Sansa. Brienne trebuia s-o găsească.

Când se lăsă seara, Brienne văzu un foc arzând în preajma unui pârâu. Lângă

el, doi bărbaţi frigeau peşte, cu armele şi armurile aşezate grămadă sub un copac.

Unul era bătrân şi altul întru câtva mai tânăr, dar departe de a fi în floarea vârstei.

Cel mai tânăr se ridică s-o întâmpine. Avea un burduhan pe care se întindeau şnururile vestei sale din piele pătată de căprioară. O barbă lăţoasă, neîngrijită, de culoarea aurului vechi îi acoperea obrajii şi bărbia.

— Avem destul păstrăv pentru trei, ser, strigă el.

Nu era prima oară când Brienne era confundată cu un bărbat. Îşi dădu la o parte coiful, lăsându-şi părul să se reverse liber. Era galben, de culoarea paielor murdare şi aproape la fel de sfărâmicios. Lung şi firav, îi flutura pe umeri.

— Îţi mulţumesc, ser.

Cavalerul rătăcitor o privi printre gene atât de atent încât Brienne îşi dădu seama că era, cu siguranţă, miop.

— Doamnă, nu-i aşa? Înarmată şi îmbrăcată în armură. Illy, o, zei, uită-te câtă

e!

— Şi eu am luat-o drept cavaler, spuse mai vârstnicul cavaler, întorcând păstrăvul.

Dacă ar fi fost bărbat, despre Brienne s-ar fi spus că e mare. Pentru o femeie era imensă. *Monstruoasă* era cuvântul

pe care îl auzise toată viaţa. Era lată în umeri şi încă şi mai lată în şolduri. Avea picioare lungi şi braţe groase. Pieptul îi era mai mult muşchi decât sâni. Avea mâini mari, tălpi enorme. Şi, în plus, era urâtă, cu o faţă pistruiată, cabalină, şi dinţi care păreau aproape la fel de mari ca gura. Nu avea nevoie să i se amintească nimic din toate acestea.

— Domnilor, întrebă ea, aţi văzut pe drum o fecioară de treisprezece ani? Are ochi albaştri şi păr arămiu şi s-ar putea să fie însoţită de un bărbat corpolent, roşu la faţă, de patruzeci de ani.

Miopul cavaler rătăcitor se scarpină în cap.

— Nu-mi amintesc o asemenea fată. Ce fel de păr e cel arămiu?

— Brun-roşcat, explică bărbatul mai vârstnic. Nu, n-am văzut-o.

— N-am văzut-o, domniţă, îi zise bărbatul mai tânăr. Hai, descăleca, peştele e 59

aproape gata. Eşti înfometată?

Era, cum să nu, dar era şi precaută. Cavalerii rătăcitori aveau o reputaţie proastă. „Un cavaler rătăcitor şi un cavaler hoţ sunt două feţe ale aceleiaşi săbii”, aşa se spunea. *Ăştia doi nu par prea periculoşi.*

— Aş putea şti cum vă numiţi, domnilor?

— Eu am onoarea să fiu Ser Creighton Longbough, despre care cântă

cântăreţii, se prezentă cel pântecos. Poate vei fi auzit de faptele mele de la Apa Neagră. Tovarăşul meu e Ser Illifer Lefterul.

Dacă exista vreun cântec despre Creighton Longbough, nu era unul de care Brienne să fi auzit. Numele lor nu însemnau pentru ea mai mult decât însemnele lor. Scutul verde al lui Ser Creighton înfăţişa doar o căpetenie brună şi o scobitură

adâncă făcută de vreun topor de război. Ser Illifer purta o giruetă în auriu şi culorile herminei, deşi întreaga lui înfăţişare sugera că nu cunoscuse niciodată

altceva decât aurul şi hermina vopsite. Avea pe puţin şaizeci de ani şi o faţă

ascuţită şi îngustă sub gluga unei pelerine din pânză aspră. Purta haine de zale, dar fierul era acoperit de pete de rugină, ca nişte pistrui. Brienne era cu un cap mai înaltă decât amândoi, avea un cal mai bun şi era mai bine înarmată. *Dacă mă*

tem de unii de teapa lor, aş putea la fel de bine să-mi schimb sabia lungă pe o pereche de ace de tricotat.

— Vă mulţumesc, bunii mei domni, spuse ea. Voi gusta bucuroasă din păstrăvul vostru. Brienne săltă jos, îşi deşeuă iapa şi o adapă înainte s-o priponească la păscut. Îşi aşează armele, scutul şi desagile de şa la rădăcina unui ulm. Până când isprăvi, păstrăvul era gata rumenit. Ser Creighton îi aduse un peşte, iar ea se aşează pe pământ, cu picioarele încrucişate, să mănânce.

— Mergem la Duskendale, domniţă, îi spuse Longbough, rupându-şi bucata de păstrăv cu degetele. Ai face bine să vii cu noi. Drumurile sunt primejdioase.

Brienne ar fi putut să le spună mai multe despre primejdiile drumurilor decât ar fi vrut să ştie.

— Mulţumesc, ser, dar n-am deloc nevoie de protecţia voastră.

— Insist. Un adevărat cavaler trebuie să apere sexul slab.

Brienne mângâie mânerul sabiei.

— Asta mă va apăra, ser.

— O sabie nu e mai bună decât cel care o mânuieşte.

— O mânuiesc destul de bine, ser.

— Cum pofteşti. N-ar fi politicos să contrazic o femeie. Te vom conduce la Duskendale. Trei împreună ar putea avea un drum mai lipsit de griji decât unul singur.

Am fost trei când am pornit de la Riverrun, dar Jaime şi-a pierdut mâna, iar Cleos Frey viaţa.

— Caii voştri n-ar putea ţine pasul cu iapa mea.

Juganul brun al lui Ser Creighton era un animal bătrân şi cocârjat, cu ochi 60

urduroşi, iar calul lui Ser Illifer era costeliv şi părea lihnit de foame.

— Mârţoaga mea m-a slujit destul de bine la Apa Neagră. Am făcut mare măcel acolo şi m-am ales cu o duzină de trofee, insistă Ser Creighton. Ai auzit de Ser Herbert Bolling? Acum nu vei mai avea ocazia să-l întâlneşti. L-am omorât pe loc. Când săbiile se ciocnesc, nu-l vei găsi niciodată pe Ser Creighton Longbough la coada armatei.

Camaradul lui râse înfundat.

— Creigh, las-o baltă. Una ca ea nu are nevoie de unii ca noi.

— Una ca mine? Brienne nu era sigură ce voia să spună.

Ser Illifer îndreptă un deget osos către scutul ei. Deşi vopseaua era crăpată şi cojită, blazonul pe care îl purta înfăţişa limpede un liliac negru pe un fond împărţit transversal, argintiu şi auriu.

— Porţi scutul unui mincinos, la care nu ai niciun drept. Stră-străbunicul meu a contribuit la uciderea ultimului Lothston. Nimeni n-a îndrăznit de atunci să

etaleze liliacul ăla negru ca faptele celor care l-au purtat.

Scutul era cel pe care Jaime îl luase din armurăria de la Harrenhal. Brienne îl găsise în grajduri, împreună cu iapa şi multe altele: şa şi căpăstru, cămaşă de zale şi coif mare cu vizieră, pungi cu aur şi argint şi un pergament mai valoros decât toate celelalte.

— Mi-am pierdut scutul, explică ea.

— Un cavaler adevărat e singurul scut de care are nevoie o fecioară, declară

Ser Creighton cu încăpăţânare.

Ser Illifer nu-i acordă nicio atenţie.

— Un om desculţ îşi caută o cizmă, unul înfrigurat, o mantie? Dar cine ar vrea să se acopere de ruşine? Lordul Lucas, Codoşul, a purtat liliacul ăla, şi fiul său, Manfryd zis Gluga Neagră. De ce să porţi asemenea însemne, mă întreb, dacă nu cumva propriul tău păcat e încă şi mai murdar… şi mai *proaspăt?* Scoase pumnalul din teacă, o armă urâtă, din

fier de duzină. O femeie monstruos de mare şi monstruos de vânjoasă, care îşi ascunde propriile însemne. Creigh, priveşte-o pe Fecioara din Tarth, cea care a spintecat beregata regală a lui Renly.

— Asta-i o minciună.

Renly Baratheon fusese pentru ea mai mult decât un rege. Îl iubise din prima zi când venise la Tarth, în peregrinarea lui tacticoasă menită să-i marcheze trecerea la maturitate. Tatăl ei îl întâmpinase cu un ospăţ şi îi poruncise Briennei să fie de faţă, altfel s-ar fi ascuns în camera ei, ca un animal rănit. Avea pe-atunci vârsta Sansei şi se temea mai mult de zâmbetele zeflemitoare decât de săbii.

— Vor şti despre trandafir, i-a spus Lordului Selwyn, vor râde de mine. Dar Luceafărul de Seară nu s-a lăsat înduplecat.

Iar Renly Baratheon o tratase cu toată curtoazia, ca şi cum ar fi fost o fecioară

în toată legea, şi frumoasă pe deasupra. Chiar dansase cu ea şi, în braţele lui, se simţise graţioasă şi picioarele îi plutiseră pe ringul de dans. Mai târziu, urmând 61

exemplul lui Renly, o invitaseră şi alţii. Din ziua aceea, nu îşi mai dorise altceva decât să fie aproape de Lordul Renly, să-l slujească şi să-l apere. Dar, în cele din urmă, dăduse greş. *Renly a murit în braţele mele, dar nu eu l-am omorât,* gândi ea, însă aceşti cavaleri rătăcitori n-aveau cum să înţeleagă.

— Mi-aş fi dat viaţa pentru Regele Renly şi aş fi murit fericită, spuse ea. Nu i-am făcut niciun rău. Jur pe sabia mea.

— Doar un cavaler jură pe sabia lui, remarcă Ser Creighton.

— Jură pe Cei Şapte, o îndemnă Ser Illifer Lefterul.

— Pe Cei Şapte, atunci. Nu i-am făcut niciun rău Regelui Renly. Jur pe Mama.

Să n-am parte de îndurarea ei dacă mint. Jur pe Tatăl şi cer să mă judece drept. Jur pe Fecioară, pe Babă, pe Fierar şi

pe Războinic. Şi jur pe Străin, fie ca el să mă ia acum, dacă mint.

— Ştie să jure, pentru o fată, recunoscu Ser Creighton.

— Mda. Ser Illifer Lefterul ridică din umeri. Ei, bine, dacă a minţit, zeii se vor ocupa de ea. Îşi strecură înapoi pumnalul în teacă. Prima gardă e a ta.

În timp ce cavalerii rătăcitori dormeau, Brienne se plimbă fără odihnă

împrejurul locului de popas, ascultând trosnetul focului. *Ar trebui să-mi văd de drum, cât mai pot.* Nu-i cunoştea pe aceşti oameni, dar nu se îndura să-i lase fără

apărare. Chiar şi în miez de noapte, pe drum treceau călăreţi şi în pădure se auzeau zgomote care ar fi putut sau nu să fie bufniţe sau vulpi în căutare de pradă.

Aşadar, Brienne se plimbă de colo-colo, gata în orice clipă să tragă sabia din teacă.

Una peste alta, veghea ei fu uşoară. Abia *apoi* veni greul, când Ser Illifer se trezi şi spuse că o înlocuieşte. Brienne întinse o pătură pe pământ şi se cuibări, închizând ochii. *Nu voi dormi,* îşi spuse, cu toate că o dureau toate oasele. Nu-i venise niciodată uşor să doarmă în prezenţa bărbaţilor. Chiar şi în taberele Lordului Renly, riscul de a fi siluită o pândise mereu. Era o lecţie pe care o învăţase la umbra zidurilor Highgardenului şi, din nou, când ea şi Jaime căzuseră

în mâinile Bravilor Camarazi.

Răcoarea pământului se strecură prin păturile Briennei, pătrunzându-i, umedă, până în oase. În scurt timp, fiecare muşchi îi era încordat şi amorţit, de la maxilar până în vârful picioarelor. Se întreba dacă şi Sansei Stark îi era frig, oriunde s-ar afla. Lady Catelyn spusese că Sansa era o făptură delicată, căreia îi plăceau prăjiturile cu lămâie, rochiile de mătase şi cântecele despre cavaleri, însă fata îşi văzuse tatăl decapitat şi, după aceea, fusese obligată să se mărite cu unul dintre ucigaşii lui. Dacă numai jumătate din poveşti erau adevărate, piticul era cel mai crud dintre toţi Lannisterii. *Dacă într-adevăr ea l-a otrăvit pe Regele Joffrey,*

cu siguranţă Pezevenghiul i-a forţat mâna. Era singură, fără prieteni la curtea aceea. La Debarcaderul Regelui, Brienne o găsise pe o anume Brella, care fusese una dintre slujnicele Sansei. Femeia îi spusese că între Sansa şi pitic relaţiile fuseseră mai degrabă reci. Poate că fugea şi de el, aşa cum fugea de crima 62

împotriva lui Joffrey.

Orice vis va fi visat Brienne se risipi când zorile o deşteptară. Picioarele îi erau înţepenite, ca lemnul, din pricina pământului rece, dar nimeni nu se atinsese de ea şi toate lucrurile îi rămăseseră intacte. Cavalerii rătăcitori erau sculaţi şi-şi vedeau de treburi. Ser Illifer tăia o veveriţă pentru micul dejun, în vreme ce Ser Creighton stătea cu faţa la un copac, urinând pe îndelete. *Cavaleri rătăcitori,* gândi ea, *bătrâni, rotofei şi de prisos, însă oameni de treabă.* Se bucura să afle că mai existau oameni cumsecade pe lume.

Mâncară veveriţă friptă şi terci de ghindă şi murături, în timp ce Ser Creghton o desfată cu isprăvile lui de la Apa Neagră, unde omorâse o duzină de cavaleri de temut de care Brienne nu mai auzise până atunci.

— O, a fost o bătălie pe cinste, spuse el, o încăierare straşnică şi sângeroasă.

Mărturisi că şi Ser Illifer luptase vitejeşte în bătălie, dar Illifer însuşi nu povesti prea multe.

Când veni vremea să pornească din nou la drum, cavalerii o flancară, ca nişte străjeri ce apărau o mare doamnă… deşi doamna aceasta era mai vânjoasă decât cei doi protectori ai săi şi mai bine înarmată.

— A trecut cineva pe lângă noi, cât timp aţi stat voi de veghe? îi întrebă

Brienne.

— Cum ar fi o fată de treisprezece ani, cu părul arămiu? făcu Ser Illifer Lefterul. Nu, domniţă, nu. Nimeni.

— Eu am avut câţiva, interveni Ser Creighton. Un argat pe un cal bălţat şi, o oră mai târziu, câţiva bărbaţi pe jos, cu toiege şi coase. Ne-au zărit focul şi s-au oprit să se uite lung

la caii noştri, dar le-am arătat o scânteie din sabia mea şi le-am spus să-şi vadă de drum. Băieţi răi, după cum arătau, şi disperaţi, dar nu atât de disperaţi încât să se joace cu Ser Creighton Longbough.

Nu, gândi Brienne, *nu într-atât de disperaţi.* Se întoarse ca să-şi ascundă

zâmbetul. Din fericire, Ser Creighton era prea pătruns de povestea epopeicei sale bătălii cu Cavalerul Găinii Roşii ca să remarce veselia fetei. Îi plăcea să aibă

tovarăşi de drum, chiar şi ca aceştia doi.

Pe la prânz, Brienne auzi un cântec străbătând printre copacii bruni, golaşi.

— Ce se aude? întrebă Ser Creighton.

— Glasuri, ridicate în rugăciune. Brienne cunoştea cântarea. *Cer Războinicului să-i protejeze, şi Babei să le lumineze calea.*

Ser Illifer Lefterul îşi scoase sabia bătătorită şi îşi struni calul, aşteptându-i.

— Sunt pe-aproape.

Cântecul umplu pădurile ca un tunet pios. Şi, dintr-odată, izvorul sunetului se ivi pe drum, în faţa lor. Un grup de fraţi cerşetori venea în frunte, bărbaţi bărboşi, zburliţi, în haine aspre, unii desculţi, alţii în sandale. În urma lor mărşăluiau vreo şaizeci de bărbaţi, femei şi copii jerpeliţi, o scroafă pătată şi câteva oi. Mulţi dintre bărbaţi aveau securi şi încă şi mai mulţi bâte butucănoase de lemn şi 63

ciomege. În mijlocul lor se rostogolea un car cu două roţi din lemn gri, crăpat, înţesat de cranii şi bucăţi de oase rupte. Când dădură cu ochii de cavalerii rătăcitori, fraţii cerşetori se opriră şi cântecul se stinse.

— Buni cavaleri, grăi unul, Mama vă iubeşte.

— Şi pe tine, frate, spuse Illifer. Cine sunteţi?

— Oameni sărmani, zise un bărbat vânjos, cu o secure. În ciuda răcorii tomnatice a pădurii, nu purta cămaşă, iar pe piept avea incrustată o stea cu şapte colţuri. Războinicii andali îşi gravaseră asemenea stele în carne când trecuseră

pentru prima oară marea îngustă, ca să cotropească regatele Primilor Oameni.

— Mergem către oraş, zise o femeie înaltă din urma carului, să ducem aceste oseminte sfinte la Baelor cel Binecuvântat şi să căutăm sprijin şi protecţie din partea regelui.

— Veniţi cu noi, prieteni, îi îndemnă un bărbat mic şi slab, într-o robă

zdrenţuită de septon, care purta la gât un cristal atârnat de o sfoară. Westerosul are nevoie de fiecare sabie.

— Aveam de gând să mergem la Duskendale, afirmă Ser Creighton, dar poate că v-am putea conduce la Debarcaderul Regelui.

— Dacă aveţi bani să ne plătiţi pentru escortă, adăugă Ser Illifer, care părea pe cât de lefter pe atât de pragmatic.

— Vrăbiile n-au nevoie de aur, spuse septonul.

Ser Creighton era descumpănit.

— Vrăbii?

— Vrabia este cea mai umilă şi cea mai obişnuită dintre păsări, aşa cum noi suntem cei mai umili şi cei mai obişnuiţi dintre oameni.

Septonul avea o faţă suptă şi ascuţită şi o barbă scurtă, sură, castanie cu fire albe. Părul său rar era pieptănat pe spate şi legat la ceafă, iar picioarele îi erau desculţe şi negre, noduroase şi tari ca nişte rădăcini de copac.

— Acestea sunt oasele unor oameni sfinţi, ucişi pentru credinţa lor. I-au slujit pe Cei Şapte, chiar şi în moarte. Unii au murit de foame, alţii au fost torturaţi.

Templele au fost jefuite, fecioarele şi mamele siluite de păgâni şi închinători la demoni. Până şi surorile tăcute au fost necinstite. Mama noastră din Ceruri plânge de durere. E timpul ca toţi cavalerii unşi să se lepede de stăpânii lor lumeşti şi să

se pună în slujba Tatăl nostru Sfânt. Veniţi cu noi către oraş, dacă-i iubiţi pe Cei Şapte.

— Eu îi iubesc, nu zic ba, spuse Illifer, dar trebuie să şi mănânc.

— La fel ca toţi copiii Mamei.

— Avem drum la Duskendale, insistă Ser Illifer.

Unul dintre fraţii cerşetori scuipă şi o femeie gemu.

— Sunteţi falşi cavaleri, spuse bărbatul voinic cu steaua gravată pe piept. Alţi câţiva îşi agitară toiegele.

Septonul desculţ îi potoli cu un cuvânt:

64

— Nu judecaţi, căci judecata aparţine Tatălui. Lăsa-ţi-i să treacă în pace. Sunt şi ei nişte biete fiinţe omeneşti, pierdute pe acest pământ.

Brienne îşi îndemnă iapa să se apropie.

— Şi sora mea e pierdută. O fată de treisprezece ani, cu părul arămiu, plăcută

la vedere.

— Toţi copiii Mamei sunt plăcuţi la vedere. Fie ca Fecioara să vegheze asupra acestei biete copile... şi asupra ta, aş zice. Septonul ridică pe umăr una dintre oiştile carului şi începu să tragă. Fraţii cerşetori îşi reluară cântecul. Brienne şi cavalerii rătăcitori rămaseră în şa, până când procesiunea trecu agale pe lângă ei, pe drumul brăzdat de făgaşe către Rosby. Sunetul incantaţiei lor se pierdu încet, apoi muri.

Ser Creighton ridică o bucă de pe şa şi se scarpină.

— Ce fel de om ar ucide un septon sfânt?

Brienne ştia ce fel de om. Îşi amintea că, lângă Iazul Fecioarelor, Bravii Camarazi legaseră un septon de călcâie de creanga unui copac şi îi folosiseră

trupul ca ţintă de tras cu arcul. Se întreba dacă oasele lui erau stivuite în căruţă, împreună cu toate celelalte.

— Trebuie să fii nebun ca să siluieşti o soră tăcută, spunea Ser Creighton. Şi să pui mâna pe ea... se spune că sunt soţiile Străinului şi că părţile lor femeieşti sunt reci şi ude ca gheaţa. Aruncă o privire către Brienne: Oh... scuze.

Brienne îşi zori iapa către Duskendale. După o clipă, Ser Illifer se luă după ea, iar Ser Creighton îi urmă.

Trei ore mai târziu, dădură peste un alt grup care îşi croia drum către Duskendale, un negustor şi slujitorii lui, însoţiţi de un alt cavaler rătăcitor.

Negustorul călărea o iapă sură, în timp ce slujitorii lui trăgeau pe rând căruţa.

Patru se munceau în făgaşe, în timp ce alţi doi mergeau lângă roţi, dar când auziră

tropot de cai, se grupară în jurul căruţei, cu ciomege de frasin în mâini.

Negustorul avea o arbaletă, cavalerul o sabie.

— Mă veţi ierta dacă sunt suspicios, strigă negustorul, dar vremurile sunt tulburi şi îl am doar pe bunul Ser Shadrich să mă apere. Cine sunteţi?

— Păi, zise Ser Creighton ofensat, eu sunt renumitul Ser Creighton Longbough, proaspăt întors din bătălia de la Apa Neagră, iar acesta este tovarăşul meu, Illifer Lefterul.

— Nu vrem să vă facem niciun rău, spuse Brienne.

Negustorul o cântări şovăitor din priviri.

— Domniţă, ar trebui să fii acasă, la adăpost. De ce eşti îmbrăcată atât de nefiresc?

— Îmi caut sora. Nu îndrăznea să pomenească numele Sansei, care era acuzată

de regicid. E o fecioară de viţă nobilă şi foarte frumoasă, cu ochi albaştri şi păr arămiu. Poate că aţi văzut-o cu un cavaler trupeş de patruzeci de ani sau cu un bufon beţiv.

65

— Drumurile sunt pline de beţivi şi fecioare zdruncinate. Cât despre cavaleri trupeşi, e greu pentru orice om cinstit să-şi păstreze pântecele rotund când atât de mulţi n-au ce mânca… deşi Ser Creighton al tău n-a flămânzit, s-ar părea.

— Am oase mari, zise apăsat Ser Creighton. Vrei să călătorim împreună o vreme? Nu mă îndoiesc de vitejia lui Ser Shadrich, dar pare mărunţel, iar trei săbii sunt mai multe decât una.

Patru săbii, gândi Brienne, dar îşi muşcă limba. Negustorul se uită către escorta lui.

— Ce spui, ser?

— O, n-ai de ce să te temi de ăştia trei. Ser Shadrich era un bărbat prevăzător, cu căutătură de vulpe, nas ascuţit şi o claie de păr portocaliu, călare pe un roib mic şi sprinten. Deşi nu putea să aibă mai mult de un metru şaizeci, avea un comportament fudul. Ăsta e bătrân, celălalt gras, iar cel voinic e femeie. Lasă-i să

vină.

— Cum spui. Negustorul coborî arbaleta.

Când îşi continuară drumul, cavalerul tocmit rămase în urmă şi o privi pe Brienne de sus până jos, de parcă ar fi fost o pulpă bună de şuncă în saramură.

— Eşti zdravănă, fătucă, aş zice. Zeflemeaua lui Ser Jaime o rănise adânc, vorbele piticului abia o atingeau.

— Uriaşă, în comparaţie cu unii.

Bărbatul râse.

— Sunt destul de mare acolo unde contează, fătucă.

— Negustorul ţi-a zis Shadrich.

— Ser Shadrich de Viroaga Umbroasă. Unii îmi zic Şoarecele Smintit. Îşi întoarse scutul şi-i arătă blazonul, un şoarece mare şi alb, cu ochi roşii, fioroşi, pe un fond cu romburi maro şi albastru. Maroul reprezintă pământurile pe care le-am cutreierat, albastrul râurile pe care le-am traversat. Şoarecele sunt eu.

— Şi eşti smintit?

— O, da. Un şoarece obişnuit fuge de sânge şi război. Şoarecele Smintit le caută.

— S-ar părea că arareori le găseşte.

— Găsesc destule. E-adevărat, nu sunt un cavaler al turnirurilor, îmi păstrez vitejia pentru câmpul de luptă, femeie.

Femeie era un termen oarecum mai bun decât *fătucă,* presupunea.

— Tu şi bunul Ser Creighton aveţi multe în comun, atunci.

Ser Shadrich râse.

— O, mă îndoiesc, dar s-ar putea ca tu şi cu mine să căutăm acelaşi lucru. O

surioară pierdută. Cu ochi albaştri şi păr arămiu? Bărbatul râse din nou. Nu eşti singurul vânător din pădure. Şi eu o caut pe Sansa Stark.

Brienne rămase cu chipul împietrit, ca o mască, încercând să-şi ascundă

spaima.

— Cine e această Sansa Stark şi de ce o cauţi?

— Din dragoste, de ce altceva?

Brienne încreţi fruntea.

— Dragoste?

— Da, dragostea pentru aur. Spre deosebire de bunul Ser Creighton, eu chiar am luptat la Apa Neagră, dar de partea învinşilor. Răscumpărarea m-a ruinat. Ştii cine e Varys, sper. Eunucul a oferit o pungă dolofană de bani pentru această fată

de care tu n-ai auzit niciodată. Nu sunt un om lacom. Dacă vreo matahală de fată

m-ar ajuta s-o găsesc pe această copilă năzdrăvană, aş împărţi banii Păianjenului cu ea.

— Credeam că eşti în slujba acestui negustor.

— Numai până la Duskendale. Hibald e pe cât de fricos pe atât de cărpănos. Şi e *foarte* fricos. Ce zici, fătucă?

— Nu cunosc nicio Sansa Stark, insistă ea. Pe sora mea o caut, o fată de viţă

nobilă…

— … cu ochi albaştri şi păr arămiu, da. Şi, mă rog, cine e cavalerul acesta care călătoreşte cu sora ta? Sau l-ai numit bufon? Ser Shadrich nu aşteptă răspunsul, ceea ce era bine, căci Brienne nu avea niciunul. Un oarecare bufon a dispărut de la Debarcaderul Regelui în noaptea în care a murit Regele Joffrey, un bărbat voinic, cu nasul plin de vene sparte, un anume Ser Dontos cel Roşu, fost cavaler de Duskendale. Sper că sora ta şi bufonul *ei* nu vor fi confundaţi cu fata

Stark şi Ser Dontos. Ar fi mare ghinion. Bărbatul dădu pinteni calului şi o luă la trap.

Nici măcar Jaime nu o făcuse prea des să se simtă atât de neghioabă. *Nu eşti singurul vânător din pădure.* Brella îi povestise cum îl văduvise Joffrey pe Ser Dontos de blazonul de cavaler, cum se rugase Lady Sansa pentru viaţa lui. *A ajutat-o să fugă,* hotărâse Brienne, când auzise povestea. *Găseşte-l pe Ser Dontos şi o vei găsi pe Sansa.* Ar fi trebuit să ştie că vor mai fi şi alţii care-şi vor da seama. *Unii ar putea chiar să fie mai puţin agreabili decât Ser Shadrich.* Nu putea decât să spere că Ser Dontos o ascunsese bine. *Dar dacă e aşa, cum s-o găsesc eu vreodată?*

Se gârbovi şi călări mai departe, încruntată.

Se lăsa noaptea pe când grupul ajunse la un han, o clădire înaltă, de lemn, ridicată la bifurcaţia unui râu, peste un pod vechi de piatră. Aşa se şi numea hanul, îi spuse Ser Creighton, Podul Vechi de Piatră. Hangiul era un prieten de-al lui.

— Un bucătar bunicel, iar camerele n-au mai mulţi purici ca altele, îi asigură

el. Cine vrea un pat cald în noaptea asta?

— Noi nu, dacă nu cumva prietenul tău le dă de gratis, spuse Ser Illifer Lefterul. N-avem bani de camere.

— Pot plăti eu pentru toţi trei.

Brienne nu ducea lipsă de bani. Jaime se îngrijise de asta. Găsise în desaga de 67

şa o pungă plină cu cerbi de argint şi steluţe de aramă şi una mai mică, înţesată cu dragoni de aur, alături de un pergament care poruncea tuturor supuşilor loiali ai regelui s-o sprijine pe cea care îl înfăţişa, Brienne din Casa Tarth, care călătorea cu treburi pentru Înălţimea Sa. Era semnat, cu un scris copilăresc, de Tommen, Primul pe Numele Său, Rege al Andalilor, al Rhoynarului, al Primilor Oameni şi Stăpân al Celor Şapte Regate.

Hibald era şi el de părere să facă un popas şi le ceru oamenilor lui să lase carul lângă grajduri. O lumină caldă,

gălbuie, strălucea prin ochiurile în formă de diamant ale ferestrelor hanului, iar Brienne auzi nechezatul unui armăsar care adulmecase mirosul iepei sale. Îşi desfăcea şaua când pe uşa grajdului ieşi un băiat şi spuse:

— Lasă-mă să te ajut, ser.

— Nu sunt niciun *ser,* îi răspunse ea, dar poţi să-mi iei iapa. Vezi să fie hrănită, ţesălată şi adăpată.

Băiatul roşi:

— Să-mi fie cu iertare, domniţă, credeam…

— Se întâmplă mereu. Brienne îi dădu căpăstrul şi îi urmă pe ceilalţi în han, cu desăgile de şa peste umăr şi pătura vârâtă sub un braţ.

Podeaua de lemn a sălii comune era acoperită de rumeguş, iar aerul mirosea a fân, a hamei şi a carne. Deasupra focului sfârâia o friptură, lăsată, pentru moment, în voia ei. Şase localnici şedeau la o masă, discutând, dar se întrerupseră când străinii îşi făcură intrarea. Brienne le simţea privirile. În ciuda zalelor, a mantiei şi a pieptarului, se simţea dezbrăcată. Când un bărbat spuse: „Ia uite-acolo”, Brienne ştiu că nu vorbea despre Ser Shadrich.

Hangiul apăru cu câte trei halbe în fiecare mână, împroşcând bere la fiecare pas.

— Ai camere, jupâne? îl întrebă negustorul.

— S-ar putea, răspunse hangiul, pentru cine are bani.

Ser Creighton Longbough se arătă ofensat.

— Naggle, aşa întâmpini tu un vechi prieten? Sunt eu, Longbough.

— Ba bine că nu. Îmi datorezi şapte cerbi. Arată-mi nişte arginţi şi-am să-ţi arăt un pat. Hangiul aşează halbele, una câte una, împroşcând în continuare bere pe masă.

— Am să plătesc eu o cameră pentru mine şi una pentru cei doi tovarăşi ai mei. Brienne făcu semn către Ser Creighton şi Ser Illifer.

— Iau şi eu o cameră, zise negustorul, pentru mine şi bunul Ser Shadrich.

Slujitorii mei vor dormi jos, în grajduri, dacă nu te superi.

Hangiul îi măsură din priviri.

— Ba mă supăr, dar poate c-am să-i las. O să vreţi să cinaţi? Acolo, la frigare, e carne bună de capră.

— Eu, unul, am să judec singur cât e de bună, anunţă Hibald. Oamenii mei se 68

vor mulţumi cu pâine şi unsoare.

Şi astfel cinară. Brienne gustă şi ea din friptura de capră, după ce-l urmă pe hangiu pe scări în sus, îi vârî câteva monede în palmă şi îşi lăsă lucrurile în cea de-a doua cameră pe care acesta i-o arătă. Comandă carne şi pentru Ser Creighton şi Ser Illifer, de vreme ce şi ei îşi împărţiseră păstrăvul cu ea. Cavalerii rătăcitori şi septonul dădură pe gât şi nişte bere, ca să alunece carnea mai bine, dar Brienne bău o cană cu lapte de capră. Asculta discuţiile de la masă, sperând că, printr-o minune, va auzi ceva care s-o ajute s-o găsească pe Sansa.

— Veniţi de la Debarcaderul Regelui, i se adresă lui Hibald unul dintre localnici. E adevărat că Regicidul a fost schilodit?

— Adevărat, răspunse Hibald. Şi-a pierdut mâna dreaptă.

— Da, întări Ser Creighton, mâncată de un lup străvechi, după câte am auzit, unul dintre monştrii veniţi din nord. Nimic bun nu vine vreodată dinspre nord.

Până şi zeii lor sunt ciudaţi.

— N-a fost niciun lup, se auzi Brienne spunând. Ser Jaime şi-a pierdut mâna din cauza unui mercenar din Qohor.

— Nu-i uşor lucru să lupţi cu mâna stângă, remarcă Şoarecele Smintit.

— Aş! exclamă Ser Creighton. Eu, unul, lupt la fel de bine cu ambele mâini.

— O, n-am nicio îndoială. Ser Shadrich ridică halba în cinstea lui.

Brienne îşi aminti lupta ei cu Jaime Lannister, în pădure. Abia reuşise să-i ţină

sabia la distanţă. *Era slăbit după temniţă şi legat cu lanţuri la încheieturi. Niciun cavaler din Cele Şapte Regate n-ar fi putut să-i ţină piept dacă ar fi fost în putere,*

nestingherit de lanţuri. Jaime făcuse multe lucruri mârşave, dar omul ştia să lupte! Schilodirea lui fusese monstruos de crudă. Una era să ucizi un leu, alta să-i tai laba şi să-l laşi rănit şi derutat.

Dintr-odată, simţi că nu mai poate suporta nicio clipă larma din sala comună.

Îşi murmură saluturile de noapte bună şi se duse la culcare. Tavanul camerei ei era scund. Intrând cu o lumânare subţire în mână, Brienne trebuia să se aplece, dacă nu voia să-şi spargă capul. Singurele obiecte erau patul mare, în care ar fi putut dormi şase oameni, şi ciotul unei lumânări de seu pe pervaz. O aprinse cu lumânarea ei, zăvori uşa şi atârnă centura sabiei de un stâlp al patului. Avea o teacă grosolană, din lemn îmbrăcat în piele maro, crăpată, şi o sabie încă şi mai urâtă. O cumpărase la Debarcaderul Regelui, ca să înlocuiască sabia pe care i-o furaseră Bravii Camarazi. *Sabia lui Renly.* Suferea şi acum ştiind că o pierduse.

Dar mai avea o sabie lungă, ascunsă în pătură. Se aşeză pe pat şi o scoase la iveală. Aurul sclipi galben în lumina lumânării şi rubinele mocniră roşii. Când scoase Devotata din teaca împodobită, i se tăie răsuflarea. Negre şi roşii erau apele, adânci în oţel. *Oţel valyrian, făurit cu vrăji.* Era o sabie demnă de un erou.

Când era mică, doica ei îi umpluse mintea cu poveşti despre vitejie, desfătând-o cu nobilele isprăvi ale lui Ser Galladon din Morne, ale lui Florian Nebunul, ale Prinţului Aemon, ale Cavalerului Dragon şi ale altor campioni. Fiecare purta o 69

sabie renumită şi, cu siguranţă, locul Devotatei era în preajma lor, chiar dacă al ei nu.

— O vei apăra pe fiica lui Ned Stark cu propria lui sabie, o asigurase Jaime.

Îngenunchind între pat şi perete, luă sabia în mâini şi rosti o rugăciune mută

către Babă, a cărei lampă de aur le arăta oamenilor calea în viaţă. *Călăuzeşte-mă,* se rugă ea, *luminează-mi calea, arată-mi drumul care duce la Sansa.* Dăduse greş

cu Renly, dăduse greş cu Lady Catelyn. Nu avea voie să înşele şi aşteptările lui Jaime. *Mi-a încredinţat sabia lui. Şi mi-a încredinţat onoarea lui.*

Mai apoi, se întinse pe pat cât de bine putu. Pe cât era de lat, pe atât era de scurt, astfel că Brienne se culcă de-a curmezişul. De jos, auzea zornăitul halbelor şi glasuri răzbătând pe scări în sus. Puricii despre care pomenise Longbough îşi făcură apariţia. Scărpinatul o ajută să rămână trează.

Îl auzi pe Hibald urcând scările şi, ceva mai târziu, auzi şi cavalerii.

— … N-am ştiut niciodată cum îl cheamă, spunea Ser Creighton, trecând pe lângă camera ei, dar pe scut purta o găină sângerie, iar sabia lui picura sânge…

Glasul pieri şi, undeva, sus, o uşă se deschise şi se închise.

Lumânarea Briennei se stinse. Întunericul se lăsă peste Podul Vechi de Piatră

şi hanul deveni atât de liniştit încât putea auzi susurul râului. Abia atunci se ridică

să-şi adune lucrurile. Deschise uşurel uşa şi ascultă, apoi coborî scările desculţă.

Afară, îşi încălţă cizmele şi alergă la grajduri ca să-şi înşeueze iapa murgă, cerându-şi iertare în gând de la Ser Creighton şi Ser Illifer, în timp ce încăleca.

Unul dintre slujitorii lui Hibald se trezi când trecu călare pe lângă el, dar nu făcu nicio mişcare s-o oprească. Copitele iepei răsunară pe podul vechi de piatră. Apoi copacii se închiseră în jurul ei, negri ca smoala, plini de fantasme şi amintiri. *Vin după tine, Lady Sansa,* gândi ea, călărind prin întuneric. *Nu-ţi fie teamă, nu-mi voi găsi odihna până când nu te voi găsi.*

SAMWELL

Sam citea despre Ceilalţi când văzu şoarecele.

Avea ochii roşii şi îl usturau. *N-ar trebui să îi frec atât de mult,* îşi spunea mereu, în timp ce se freca. Din cauza prafului, ochii îl înţepau şi îi lăcrimau, iar praf era aici peste tot. Praful umplea aerul de fiecare dată când întorcea o pagină

şi se ridica în nori cenuşii ori de câte ori muta un morman de cărţi ca să vadă ce s-ar putea ascunde dedesubt.

Nu ştia cât de mult trecuse de când dormise ultima oară, dar nu mai rămăseseră

nici două degete din lumânarea groasă de seu pe care o aprinsese când se apucase de maldărul zdrenţuit de pagini libere pe care le găsise legate cu sfoară. Era înfiorător de obosit, dar îi era greu să se oprească. *Încă o carte,* îşi spusese, *apoi mă opresc. Încă o filă, numai una. Încă o pagină, apoi mă duc sus, mă odihnesc* 70

şi iau o îmbucătură. Dar mereu mai era încă o pagină după aceea şi apoi încă una, şi încă o carte care aştepta în josul maldărului. *Doar arunc o privire, să văd despre ce este asta,* se gândea şi, fără să-şi dea seama, se pomenea la jumătatea ei.

Nu pusese nimic în gură de când mâncase strachina aceea de supă de fasole cu costiţă împreună cu Pyp şi Grenn. *Ei, bine, în afară de nişte pâine cu brânză, dar asta a fost doar o gustare,* gândi el. Atunci aruncă o privire la talgerul gol şi zări şoarecele ospătându-se cu firimituri de pâine.

Şoarecele era cât jumătate din degetul lui mic, avea ochi negri şi blana moale, gri. Sam ştia că ar trebui să-l omoare. Poate că şoarecii preferau pâinea şi brânza, dar mâncau şi hârtie. Găsise o grămadă de murdărie de şoareci printre

rafturi şi stive, iar unele dintre copertele de piele ale cărţilor dădeau semne că fuseseră

ronţăite.

Dar o făptură atât de mică. Şi de înfometată. Cum ar putea să-i poarte pică

pentru câteva firimituri? *Mănâncă totuşi cărţi…*

După ore de stat pe scaun, spatele lui Sam era ţeapăn ca o scândură, iar picioarele îi erau pe jumătate amorţite. Ştia că nu era destul de iute ca să prindă

şoarecele, dar poate ar reuşi să-l strivească. Lângă cotul său se odihnea un exemplar masiv, legat în piele, al *Analelor Centaurului Negru,* relatarea extrem de detaliată a Septonului Jorquen despre cei nouă ani în care Orbert Caswell slujise ca Lord Comandant al Rondului de Noapte. Exista câte o pagină pentru fiecare zi a misiunii sale, fiecare părând să înceapă cu „Lordul Orbert s-a sculat în zori şi s-a uşurat”, cu excepţia ultimei, care spunea: „Lordul Orbert a fost găsit mort dimineaţa.”

Niciun şoarece nu se poate pune cu Septonul Jorquen. Foarte încet, Sam apucă

tomul cu mâna stângă. Era gros şi greu, iar când încercă să-l ridice cu o singură

mână îi alunecă din degetele dolofane şi căzu la loc, cu o bufnitură. Şoarecele dispăru într-o clipită, iute ca săgeata. Sam se simţea uşurat. Dacă ar fi strivit biata făptură mititică, ar fi avut coşmaruri.

— Dar n-ar trebui să mănânci cărţile, spuse el cu voce tare.

Poate că ar fi bine să aducă mai multă brânză data viitoare când avea să

coboare aici.

Era surprins cât de mult din lumânare arsese. Oare când mâncase supa de fasole cu costiţă, astăzi sau ieri? *Ieri, trebuie să fi fost ieri.* Când îşi dădu seama, începu să caşte. Jon s-o fi întrebând ce se întâmplase cu el, deşi Maester Aemon înţelegea, fără doar şi poate, înainte de a-şi pierde

vederea, maesterul iubise cărţile la fel de mult ca Samwell Tarly. Înţelegea cum uneori te cufundai în ele, ca şi cum fiecare pagină ar fi fost un tunel către o altă lume.

Ridicându-se cu greu, Sam se strâmbă simţind acele din picioare. Scaunul era foarte tare şi îi tăia coapsele când se apleca asupra unei cărţi. *Trebuie să-mi amintesc să aduc cu mine o pernă.* Ar fi chiar mai bine să doarmă aici, jos, în celula pe care o găsise, pe jumătate ascunsă dincolo de patru cufere pline de 71

pagini care fuseseră rupte din cărţile cărora le aparţineau, dar nu voia să-l lase pe Maester Aemon singur atât timp. În ultima vreme, fusese slăbit şi avea nevoie de ajutor, mai cu seamă cu corbii. Îl avea pe Clydas, desigur, dar Sam era mai tânăr şi se pricepea mai bine la păsări.

Cu un vraf de cărţi şi suluri sub braţul stâng şi lumânarea în mâna dreaptă, Sam îşi croi drum prin tunelurile pe care fraţii le numeau potecile viermilor. O

rază palidă lumina treptele abrupte de piatră care duceau la suprafaţă, astfel că

Sam ştiu că sus se făcuse ziuă. Lăsă lumânarea arzând într-o nişă a zidului şi începu să urce. La cea de-a cincea treaptă gâfâia. La cea de-a zecea se opri să

mute cărţile sub braţul drept.

Ieşi la lumină sub un cer de culoarea plumbului alb. *Un cer de zăpadă,* gândi el, ridicându-şi privirea, cu ochii mijiţi. Perspectiva îl neliniştea. Îşi amintea noaptea de la Pumnul Primilor Oameni, când arătările şi zăpada veniseră

împreună. *Nu fi atât de laş,* gândi el. *Eşti înconjurat de Fraţii tăi Juraţi, ca să nu mai vorbim de Stannis Baratheon şi cavalerii săi.* Donjoanele şi turnurile Castelului Negru se înălţau în preajma lui, ca nişte jucării pe lângă imensitatea Zidului. Pe la jumătatea distanţei până în vârf, o mică armată se târa pe gheaţă, unde o nouă scară se ridica pentru a întâlni rămăşiţele celei vechi. Sunetele fierăstraielor şi ale ciocanelor se auzeau în jur, reflectate de gheaţă. Constructorii lucrau zi şi noapte, din ordinul lui Jon. Sam îi

auzise pe câţiva dintre ei plângându-se la cină, susţinând că Lordul Mormont nu-i muncise nici pe jumătate atât de mult. Însă în absenţa scării imense, nu era chip să ajungi pe creasta Zidului decât cu ajutorul cuştii cu lanţuri. Şi, oricât de mult ura scările, Samwell Tarly ura cuşca şi mai mult.

Întotdeauna închidea ochii când urca în ea, convins că lanţul era gata să se rupă. De fiecare dată când cuşca de fier scârţâia frecându-se de gheaţă, inima i se oprea o clipă în loc.

Acum două sute de ani, aici au fost dragoni, se pomeni Sam gândind, în timp ce privea cuşca în coborârea ei domoală. *Probabil că zburau pur şi simplu până*

în vârful Zidului. Regina Alysanne vizitase Castelul Negru călare pe dragonul ei, iar Jaehaerys, regele ei, venise după ea pe al lui. Era posibil, oare, ca Aripă-de-Argint să fi lăsat în urmă-i un ou? Oare Stannis găsise un ou la Piatra Dragonului? *Chiar dacă are un ou, cum poate spera să-l însufleţească?* Baelor cel Binecuvântat se rugase lângă ouăle lui de dragon, iar alţi Targaryeni încercaseră să le clocească prin vrăjitorii. Nu se aleseseră în schimb decât cu batjocură şi suferinţă.

— Samwell, se auzi un glas ursuz. Veneam după tine. Mi s-a cerut să te aduc în faţa Lordului Comandant.

Un fulg de nea se opri pe nasul lui Sam.

— Jon vrea să mă vadă?

— N-aş putea spune, răspunse Edd Tollett cel Trist. Eu n-am vrut niciodată să

văd nici jumătate din lucrurile pe care le-am văzut şi niciodată n-am văzut nici jumătate din lucrurile pe care am vrut să le văd. Nu cred că e pe vrute. Dar ar fi mai bine să te duci. Lordul Snow vrea să-ţi vorbească de îndată ce termină cu nevasta lui Craster.

— Gilly?

— Întocmai. Dacă doica mea ar fi arătat ca ea, aş fi şi-acum la sânul ei. A mea avea mustăţi.

— Majoritatea caprelor au, strigă Pyp când se ivi împreună cu Grenn de după

colţ, ambii cu arcurile în mâini şi tolbele cu săgeţi pe spate. Unde-ai fost, Ucigaşule? Ne-ai lipsit aseară, la cină. A rămas un bou fript întreg.

— Nu-mi mai spune Ucigaşule. Sam ignoră înţepătura cu boul. Aşa era Pyp.

Citeam. Era un şoarece…

— Nu-i vorbi lui Grenn despre şoareci. Este îngrozit de şoareci.

— Ba nu, declară Grenn indignat.

— Ţi-ar fi prea frică şi să mănânci un şoarece.

— Aş mânca mai mulţi ca tine.

Edd Tollett cel Trist oftă.

— Când eram flăcău, mâncam şoareci doar în zilele de sărbătoare. Eram cel mai mic, aşa că întotdeauna primeam coada. Pe coadă nu e pic de carne.

— Unde ţi-e arcul, Sam? întrebă Grenn.

Ser Alliser obişnuia să-i spună *Zimbrul* şi părea că numele i se potriveşte tot mai mult cu fiecare zi. Când venise la Zid, era masiv, dar lent, cu ceafa groasă, cu talia aşijderea, roşu la faţă şi stângaci. Deşi gâtul i se mai înroşea şi acum când Pyp îl antrena în vreo năzbâtie, orele de antrenament cu sabia şi scutul îi subţiaseră pântecele, îi întăriseră braţele şi îi lărgiseră pieptul. Şi era *puternic* şi lăţos, ca un zimbru.

— Ulmer te aştepta la ţinte, adăugă.

— Ulmer, făcu Sam ruşinat.

Printre primele lucruri pe care le făcuse Jon Snow ca Lord Comandant fusese instituirea antrenamentelor zilnice de tras cu arcul pentru întreaga garnizoană, până şi pentru administratori şi bucătari. „Rondul dă prea multă importanţă sabiei şi prea puţină arcului”, spusese el, „o reminiscenţă a vremurilor când unul din zece fraţi era cavaler, în loc de unul din o sută.” Sam înţelegea rostul acelei hotărâri, dar ura exerciţiile cu arcul aproape la fel de mult ca urcatul scărilor.

Când purta mănuşi, nu putea ţinti nimic, dar când şi le scotea, făcea băşici la degete. Arcurile erau *periculoase.* Satin îşi sfârtecase jumătate din buricul degetului cu arcul.

— Am uitat.

— Ai frânt inima prinţesei sălbatice, Ucigaşule, spuse Pyp. În ultimul timp, Val îşi făcuse obiceiul să-i privească de la fereastra camerei sale din Turnul Umbrei. Te căuta din priviri.

73

— Ba nu! Să nu spui asta! Sam vorbise cu Val doar de două ori, când Maester Aemon o chemase ca să se asigure că pruncii erau sănătoşi. Prinţesa era atât de frumoasă încât Sam se pomenea adesea bâlbâindu-se şi roşind în prezenţa ei.

— De ce nu? întrebă Pyp. Vrea să aibă copii cu tine. Poate că ar trebui să-ţi zicem Sam Seducătorul.

Sam roşi. Ştia că Regele Stannis avea planuri pentru ea: era liantul cu care voia să pecetluiască pacea dintre oamenii Nordului şi oamenii liberi.

— N-am timp de tras cu arcul astăzi. Trebuie să mă duc la Jon.

— Jon? Jon? Grenn, cunoaştem noi pe cineva cu numele de Jon?

— Vrea să zică Lordul Comandant.

— *Ohhh.* Marele Lord Snow. Negreşit. De ce vrei să-l vezi? Nu poate nici măcar să-şi mişte urechile. Pyp mişcă din urechi, ca să arate că el putea. Urechile lui erau mari şi roşii din pricina frigului. Acum e *Lordul* Snow, cu adevărat, prea al naibii de nobil pentru unii ca noi.

— Jon are îndatoriri, îi luă Sam apărarea. Zidul e în grija lui, şi tot ce decurge de-aici.

— Omul mai are îndatoriri şi faţă de prieteni. Dacă n-am fi fost noi, poate că

acum lordul nostru comandant ar fi Janos Slynt. Lordul Janos l-ar fi trimis pe Snow în misiune, gol, călare pe un catâr. „Dă fuga la Fortăreaţa lui Craster”, ar fi zis, „şi adu-mi

mantia şi cizmele Bătrânului Urs.” L-am salvat de la o soartă ca asta, dar acum are prea multe *îndatoriri* ca să bea cu noi o cupă de vin fiert lângă

foc?

Grenn îi ţinu isonul:

— Îndatoririle lui nu-l împiedică să meargă în curte. E acolo aproape în fiecare zi, luptându-se cu cineva.

Asta era adevărat, Sam trebuia să recunoască. Odată, când Jon venise să se consulte cu Maester Aemon, Sam îl întrebase de ce-şi petrece atât timp duelându-se.

— Bătrânul Urs nu s-a antrenat niciodată prea mult pe când era Lord Comandant, subliniase el.

Drept răspuns, Jon vârâse Gheara Lungă în palma lui Sam. Îi ceruse să simtă

cât era de uşoară, de echilibrată, îl pusese să întoarcă lama, astfel că apele sclipiră

în metalul fumuriu întunecat.

— Oţel valyrian, spusese el, făurit cu vrăji şi ascuţit ca briciul, aproape indestructibil. Un luptător trebuie să fie la fel de bun ca sabia lui, Sam. Gheara Lungă e din oţel valyrian, dar eu nu. Halfhand m-ar fi putut omorî cum ai strivi o muscă.

Sam îi dăduse sabia înapoi.

— Când încerc eu să strivesc o muscă, mereu zboară. Nu fac decât să mă

plesnesc peste braţ. Doare.

Asta îl făcuse pe Jon să râdă.

— Cum vrei tu. Qhorin m-ar fi putut omorî aşa cum ai mânca o strachină cu terci.

Lui Sam îi plăcea terciul, mai ales când era îndulcit cu miere.

— N-am timp pentru aşa ceva. Sam îşi lăsă prietenii şi se îndreptă către armurărie, strângându-şi cărţile la piept. *Sunt scutul care păzeşte tărâmurile oamenilor,* îşi aminti el. Se întreba ce-ar spune acei oameni dacă şi-ar da seama că

tărâmurile lor sunt păzite de unii ca Grenn, Pyp şi Edd cel Trist.

Turnul Lordului Comandant fusese pustiit de foc, iar Stannis Baratheon revendicase Turnul Regelui ca reşedinţă, astfel că Jon Snow se stabilise în modesta locuinţă a lui Donai Noye, în spatele armurăriei. Când Sam sosi, Gilly tocmai pleca, înveşmântată în mantia pe care i-o dăduse pe când fugeau de la Fortăreaţa lui Craster. Trecu aproape în goană pe lângă el, dar Sam o prinse de braţ, scăpând pe jos două cărţi.

— Gilly.

— Sam. Avea glasul răguşit. Gilly era brunetă şi suplă, cu ochi căprui, mari, ca de căprioară. Se pierdea în faldurile vechii mantii a lui Sam, cu faţa pe jumătate ascunsă de glugă, dar tremurând cu toate astea. Avea chipul palid şi înspăimântat.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă Sam. Ce fac copiii?

Gilly se smulse din strânsoare.

— Fac bine, Sam. Bine.

— Cu amândoi, e de mirare că apuci să dormi, spuse Sam, politicos. Pe care l-am auzit plângând astă-noapte? Credeam că n-o să se mai oprească niciodată.

— Băiatul Daliei. Plânge când vrea la sân. Al meu… al meu abia dacă plânge.

Uneori gângureşte, dar… Ochii i se umplură de lacrimi. Trebuie să plec. E timpul să-i hrănesc. O să curgă tot laptele pe mine dacă nu mă duc.

Traversă curtea în grabă, lăsându-l pe Sam năucit în urma ei.

Fu nevoit să se lase pe genunchi ca să adune cărţile pe care le scăpase. *N-ar fi trebuit să aduc atât de multe,* îşi spuse în timp ce ştergea praful de pe *Compendiul jadului* al lui Colloquo Votar, un volum gros de poveşti şi legende ale Apusului, pe care Maester Aemon îi poruncise să-l găsească. Cartea părea nevătămată. Cartea Maesterului Thomax, *Neamul dragonilor, o istorie a Casei Targaryen de la exil la*

apoteoză, cu observaţii asupra vieţii şi morţii dragonilor, nu fusese la fel de norocoasă. În cădere, se deschisese şi câteva pagini se murdăriseră, inclusiv cea cu o ilustraţie frumoasă a lui Balerion Teroarea, realizată în cerneluri colorate. În timp ce netezea paginile şi le ştergea, Sam îşi zise că e un mocofan stângaci. Prezenţa lui Gilly îl tulbura întotdeauna şi îi stârnea... ei, bine, ce era de stârnit. Un Frate Jurat al Rondului de Noapte n-ar trebui să simtă ceea ce simţea el pentru Gilly, mai cu seamă când vorbea despre sâni şi...

— Lordul Snow te aşteaptă. Doi străjeri în mantii negre şi coifuri de fier 75

stăteau la uşa armurăriei, sprijiniţi în suliţe. Cel care vorbise era Hal Părosul.

Mully îl ajută pe Sam să se ridice. Bărbatul mormăi mulţumiri şi trecu valvârtej pe lângă ei, agăţându-se cu disperare de vraful de cărţi în timp ce-şi croia drum prin fierărie, printre nicovalele şi foalele ei. Pe bancul de lucru se afla o cămaşă

de zale, aproape terminată, întins sub nicovală, Nălucă rodea un os de vită, ca să

ajungă la măduvă. Marele lup alb ridică privirea când Sam trecu pe lângă el, dar nu scoase niciun sunet.

Salonul lui Jon era dincolo de rastelele cu suliţe şi scuturi. Citea un pergament când intră Sam. Corbul Lordului Comandant Mormont se afla pe umărul lui, privind în jos, ca şi cum ar fi citit şi el, dar când îl zări pe Sam îşi desfăcu aripile şi fâlfâi înspre el, ţipând: *Boabe, boabe!*

Mutând cărţile, Sam vârî braţul în sacul de lângă uşă şi scoase o mână de grăunţe. Corbul ateriza pe încheietura lui şi luă un grăunte din palmă, lovind atât de tare cu ciocul încât Sam scânci şi îşi smulse mâna. Corbul se înălţă din nou în aer şi grăunţele galbene şi roşii se risipiră peste tot.

— Închide uşa, Sam. Obrajii lui Jon erau încă brăzdaţi de palide cicatrici, acolo unde, cândva, vulturul încercase să-i scoată ochiul. Nenorocitul ăla ţi-a ciupit pielea?

Sam lăsă jos cărţile şi îşi scoase mănuşa.

— Da. Îi venea să leşine. *Sângerez.*

— Cu toţii ne vărsăm sângele pentru Rond. Să porţi mănuşi mai groase. Jon îi împinse un scaun cu piciorul. Şezi şi uită-te la asta. Îi întinse un pergament.

— Ce-i asta? întrebă Sam. Corbul începu să scotocească după grăunţe printre paiele de pe podea.

— Un scut de hârtie.

Sam îşi sugea sângele din palmă în timp ce citea. Recunoscu imediat scrisul lui Maester Aemon. Avea un scris mărunt şi îngrijit, dar bătrânul n-avea cum să vadă

unde se scurgea cerneala şi, uneori, lăsa pete urâte.

— O scrisoare către Regele Tommen.

— La Winterfell, Tommen s-a luptat cu fratele meu Bran, cu săbii de lemn.

Era atât de încotoşmănat încât arăta ca o gâscă umplută. Bran l-a doborât la pământ. Jon se duse lângă fereastră. Dar Bran e mort şi Tommen cel durduliu şi rozaliu la faţă stă pe Tronul de Fier, cu o coroană cuibărită printre buclele-i aurii.

Bran nu e mort, îi venea lui Sam să-i spună. *A plecat dincolo de Zid cu Mâini Reci.* Cuvintele i se opriră în gâtlej. *Am jurat că voi păstra tăcerea.*

— N-ai semnat scrisoarea.

— Bătrânul Urs a cerut de o sută de ori ajutor Tronului de Fier. I l-au trimis pe Janos Slynt. Nicio scrisoare nu-i va face pe Lannisteri să ne iubească mai mult.

Mai ales dacă aud că-l ajutăm pe Stannis.

— Doar pentru apărarea Zidului. Nu-i sprijinim rebeliunea. Sam citi încă o dată scrisoarea, pe îndelete. Asta *scrie* aici.

76

— S-ar putea ca diferenţa să-i scape Lordului Tywin. Jon luă înapoi scrisoarea.

De ce ne-ar ajuta acum? Nu ne-a ajutat niciodată.

— Ei, bine, spuse Sam, n-ar vrea să se spună că Stannis a venit în apărarea regatului, în timp ce Regele Tommen se

juca cu jucăriile lui. Asta ar atrage batjocura asupra Casei Lannister.

— Eu moarte şi distrugere vreau să aduc asupra Casei Lannister, nu batjocură.

Jon ridică scrisoarea. *Rondul de Noapte nu ia parte la războaiele Celor Şapte Regate,* citi el. *Ne-am făcut jurămintele faţă de ţinut, iar ţinutul e acum în mare primejdie. Stannis Baratheon ne ajută să luptăm împotriva duşmanilor noştri de dincolo de Zid, dar nu suntem oamenii lui...*

— Ei, bine, spuse Sam, foindu-se, *nu suntem,* nu-i aşa?

— I-am dat lui Stannis mâncare, adăpost şi Fortul Nopţii, plus permisiunea de a aşeza câţiva oameni liberi la Dar. Atâta tot.

— Lordul Tywin spune că e prea mult.

— Stannis zice că nu e destul. Cu cât îi dai mai mult unui rege, cu atât vrea mai mult. Umblăm pe un pod de gheaţă, cu prăpastie la stânga şi la dreapta. Să

mulţumim un rege e destul de greu. Să mulţumim doi e aproape imposibil.

— Da, dar... dacă Lannisterii vor învinge şi Lordul Tywin hotărăşte că l-am trădat pe rege ajutându-l pe Stannis, asta ar putea însemna sfârşitul Rondului de Noapte. Îi are pe Tyrelli în spate, cu toată puterea Highgardenului. Şi l-a înfrânt pe Lordul Stannis la Apa Neagră. Poate că la vederea sângelui îl apuca leşinul, dar Sam ştia cum se câştigă războaiele. Tatăl său se îngrijise de asta.

— Apa Neagră a fost o singură bătălie. Robb şi-a câştigat toate bătăliile şi totuşi şi-a pierdut capul. Dacă Stannis poate ridica Nordul...

Încearcă să se convingă, îşi dădu seama Sam, *dar nu poate.* Corbii plecaseră

de la Castelul Negru, într-o furtună de aripi negre, chemând lorzii Nordului să se declare de partea lui Stannis Baratheon şi să-şi alăture forţele oştirilor lui. Sam îi trimisese personal pe majoritatea. Până în prezent, doar o pasăre se

întorsese, cea pe care o trimisese la Karhold. În rest, liniştea era apăsătoare.

Chiar dacă ar reuşi, cumva, să câştige oamenii Nordului de partea sa, Sam nu vedea cum ar putea spera Stannis să ţină piept puterilor reunite ale Casterly Rock, Highgardenului şi Gemenilor. Cu toate acestea, fără Nord, soarta cauzei sale era cu siguranţă pecetluită. *La fel de pecetluită ca a Rondului de Noapte, dacă Lordul Tywin ne califică drept trădători.*

— Lannisterii au propriii lor oameni ai Nordului: Lordul Bolton şi bastardul lui.

— Stannis are Casa Karstark. Dacă putem cuceri Portul Alb…

— Dacă, punctă Sam. Dacă nu… lordul meu, până şi un scut de hârtie e mai bun decât niciunul.

Jon foşni scrisoarea.

— Aşa cred. Suspină, apoi luă pana şi se iscăli în josul scrisorii. Adu ceara de 77

sigilat. Sam încălzi un beţişor de ceară neagră deasupra unei lumânări şi picură

câţiva stropi pe pergament, apoi îl privi pe Jon apăsând sigiliul Lordului Comandant pe balta de ceară. Du-o la Maester Aemon când pleci, îi porunci el, şi spune-i să trimită o pasăre la Debarcaderul Regelui.

— Aşa voi face. Sam şovăi. Lordul meu, dacă aş putea întreba… Am văzut-o pe Gilly plecând. Îi venea să plângă.

— Val a trimis-o să pledeze din nou pentru viaţa lui Mance.

— Oh. Val era sora femeii pe care Regele-de-Dincolo-de-Zid o făcuse regina lui. *Prinţesa sălbatică,* aşa îi spuneau Stannis şi oamenii lui. Sora ei, Dalia, murise în timpul bătăliei, deşi nicio sabie n-o atinsese; murise în timp ce dădea viaţă fiului lui Mance Rayder. Rayder însuşi avea s-o urmeze în curând în mormânt, dacă şoaptele pe care le auzise Sam aveau vreun grăunte de adevăr. Ce i-ai spus?

— Că voi vorbi cu Stannis, deşi mă îndoiesc că vorbele mele îl vor înduplеca.

Prima îndatorire a unui rege e să apere regatul, iar Mance l-a atacat. Înălţimea Sa nu e omul care să uite asta. Tatăl meu spunea că Stannis Baratheon e un om drept.

Nimeni n-a spus că e un om iertător. Jon se opri, încruntându-se. Aş prefera să-i tai capul lui Mance cu mâna mea. A fost un om al Rondului de Noapte cândva.

De drept, viaţa lui ne aparţine.

— Pyp zice că Lady Melisandre are de gând să-l dea flăcărilor, să facă o vrăjitorie.

— Pyp ar trebui să înveţe să-şi ţină gura. Am auzit acelaşi lucru de la alţii.

Sângele regesc, să deştepte dragonul. Unde crede Melisandre că găseşte un dragon adormit, nimeni nu ştie sigur. E o aiureală. Sângele lui Mance nu e mai regal decât al meu. N-a purtat niciodată coroană, nici nu a stat pe vreun tron. E un tâlhar, nimic mai mult. În sângele tâlharilor nu există pic de putere.

Corbul ridică privirea de la podea.

— *Sânge,* ţipă el.

Jon nu-i acordă nicio atenţie.

— O trimit pe Gilly departe.

— Oh, Sam clătină din cap. Păi, asta e… asta e bine, lordul meu. Ar fi cel mai bun lucru pentru ea să plece într-un loc cald şi ferit, departe de Zid şi de războaie.

— Şi băiatul, împreună cu ea. Va trebui să găsim o altă doică ca să-i hrănim fratele de lapte.

— Laptele de capră s-ar putea să fie de folos, până atunci. E mai bun pentru un nou-născut decât laptele de vacă. Sam citise asta undeva. Se foi în scaun. Lordul meu, când căutam prin anale, am dat peste un alt tânăr comandant. Cu patru sute de ani înainte de Cucerire. Osric Stark avea zece ani când a fost ales, dar a slujit timp de şaizeci de ani. Cu el sunt patru, lordul meu. Nu eşti nici pe departe cel mai tânăr lord comandant ales vreodată. Până acum, eşti al cincilea.

— Iar toţi cei patru mai tineri au fost fii, fraţi sau bastarzi ai Regelui Nordului.

78

Spune-mi ceva folositor. Spune-mi despre duşmanul nostru.

— Ceilalţi. Sam îşi umezi buzele. Sunt menţionaţi în anale, deşi nu atât de des cum aş fi crezut. Analele pe care le-am găsit şi cele pe care le-am răsfoit, vreau să

spun. Ştiu, mai sunt şi altele, pe care nu le-am găsit. Unele dintre cărţile mai vechi sunt praf şi pulbere. Paginile se sfărâmă când încerc să le întorc. Iar cărţile *într-adevăr* vechi… fie s-au distrus cu totul, fie sunt îngropate într-un loc unde încă n-am căutat, sau… ei, bine, s-ar putea să nu existe asemenea cărţi şi să nici nu fi existat. Cele mai vechi relatări pe care le avem au fost scrise după venirea andalilor în Westeros. Primii Oameni ne-au lăsat doar rune pe pietre, aşa că tot ce credem că ştim despre Epoca Eroilor, Era Răsăritului şi Noaptea Lungă vine din povestiri aşternute pe hârtie de septoni, o mie de ani mai târziu. Unii arhimaesteri de la Citadelă pun totul sub semnul întrebării. Acele vechi istorisiri sunt pline de regi care au domnit sute de ani şi de cavaleri care au umblat de colo-colo o mie de ani până să *devină* cavaleri. Cunoşti poveştile: Brandon Constructorul, Symeon Ochi-de-Stele, Regele Nopţii… noi spunem că eşti al nouă sute nouăzeci şi optulea Lord Comandant al Rondului de Noapte, dar cea mai veche listă pe care am găsit-o prezintă şase sute şaptezeci şi patru de comandanţi, ceea ce sugerează

că a fost scrisă în timpul…

— … cu multă vreme în urmă, îl întrerupse Jon. Dar Ceilalţi?

— Am găsit referiri la sticla dragonului. Copiii pădurii obişnuiau să dea Rondului de Noapte o sută de pumnale de obsidian pe an, în timpul Epocii Eroilor. Ceilalţi îşi fac apariţia când este frig. Majoritatea poveştilor susţin acelaşi lucru. Sau se face frig când vin ei. Uneori apar în timpul

furtunilor de zăpadă şi se risipesc când cerul se înseninează. Se ascund de lumina soarelui şi se ivesc din noapte… sau se lasă noaptea atunci când se ivesc. Unele poveşti îi descriu călare pe leşuri de animale. Urşi, lupi străvechi, mamuţi, cai, n-are importanţă, atâta vreme cât fiara e moartă. Cel care l-a ucis pe Micul Paul călărea un cal mort, aşa că partea asta nu poate fi pusă sub semnul îndoielii. Unele relatări vorbesc şi despre păianjeni uriaşi de gheaţă. Nu ştiu ce sunt. Oamenii răpuşi în lupta împotriva Celorlalţi trebuie să fie arşi, altfel morţii se ridică din nou şi devin robii lor.

— Ştiam toate astea. Întrebarea e: cum îi înfruntăm?

— Armura Celorlalţi nu poate fi străpunsă de armele obişnuite, dacă e să dăm crezare poveştilor, răspunse Sam, iar săbiile lor sunt atât de reci încât zdrobesc oţelul. Însă focul îi înspăimântă, şi sunt vulnerabili la obsidian. Îşi aminti de cel pe care îl întâlnise în pădurea bântuită şi cum se topise când îl înjunghiase cu pumnalul din sticla dragonului pe care i-l făcuse Jon. Am găsit o relatare despre Noaptea Lungă care pomeneşte despre ultimul erou care a ucis Ceilalţi cu o sabie din oţelul dragonului. Se presupune că nu-i rezistă.

— Oţelul dragonului? Jon se încruntă. Oţel *valyrian?*

— Asta mi-a trecut şi mie prin minte.

— Aşadar, dacă aş putea convinge lorzii celor Şapte Regate să ne dea săbiile 79

lor valyriene, totul e salvat? Nu va fi greu. Râsul lui era lipsit de voioşie. Ai descoperit cine sunt Ceilalţi, de unde vin, ce vor?

— Nu încă, lordul meu, dar s-ar putea să nu fi citit cărţile care trebuie. Sunt sute peste care nu m-am uitat încă. Mai dă-mi puţin timp şi voi găsi ce e de găsit.

— Nu mai e timp. Glasul lui Jon era trist. Trebuie să-ţi împachetezi lucrurile, Sam. Pleci cu Gilly.

— Plec? În prima clipă, Sam nu înţelese. Plec? La Eastwatch, lordul meu?

Sau… unde mă…

— La Oraşul Vechi.

— *Oraşul Vechi?* scânci el. Horn Hill era aproape de Oraşul Vechi. *Acasă.*

Ideea îl ameţi. *Tata.*

— Şi Aemon.

— Aemon? *Maester* Aemon? Dar… are o sută doi ani, lordul meu, nu poate…

îl trimiţi pe el cu mine? Cine va avea grijă de corbi? Dacă sunt bolnavi sau răniţi, cine…

— Clydas. E cu Aemon de ani de zile.

— Clydas e doar un administrator, şi vede din ce în ce mai rău. Ai nevoie de un *maester.* Maester Aemon e atât de firav, o călătorie pe mare… Se gândi la Arbor şi la *Regina din Arbor* şi aproape îşi înghiţi limba. S-ar putea… e bătrân şi…

— Îşi va risca viaţa, sunt conştient de asta, Sam, dar riscul e şi mai mare aici.

Stannis ştie cine este Aemon. Dacă femeia roşie cere sânge regesc pentru vrăjile ei…

— Oh. Sam păli.

— Dareon vi se va alătura la Eastwatch. Nădăjduiesc că va câştiga câţiva oameni de partea noastră în sud, cu cântecele lui. *Mierla* vă va duce la Braavos.

De acolo vă veţi organiza singuri drumul către Oraşul Vechi. Dacă încă ai de gând să spui că fiul lui Gilly e bastardul tău, trimite-o împreună cu pruncul la Horn Hill. Dacă nu, Aemon îi va găsi un loc ca servitoare la Citadelă.

— B-b-bastardul meu? Spusese asta, da, dar… *Toată apa aceea. M-aş putea îneca. Din când în când, corăbiile se scufundă, iar toamna e un anotimp furtunos.*

Dar Gilly ar fi cu el, iar copilul ar creşte în siguranţă. Da, eu… mama mea şi surorile mele o vor ajuta pe Gilly cu copilul. *Pot să trimit o scrisoare. Nu trebuie să merg personal la Horn Hill.* Dareon ar putea s-o conducă la Oraşul Vechi la fel de bine ca mine. Eu… mă antrenez cu arcul în fiecare după-amiază, cu Ulmer, aşa cum ai poruncit… mă rog, mai puţin când sunt în beciuri, dar tu mi-ai spus să mă

informez despre Ceilalţi. Din pricina arcului mă dor umerii şi mi se fac băşici pe degete. Îi arătă lui Jon locul unde se spărsese una. Dar nu mă dau bătut. Acum lovesc ţinta mai des decât o ratez, dar încă sunt cel mai prost arcaş care a întins vreodată un arc. Însă îmi plac poveştile lui Ulmer. Cineva trebuie să le scrie şi să

le aşeze într-o carte.

80

— Fă-o tu. La Citadelă au pergament şi cerneală. Au şi arcuri. Mă aştept să-ţi continui antrenamentele. Sam, Rondul de Noapte are sute de fraţi care pot să

slobozească o săgeată, dar numai o mână de oameni care ştiu să scrie şi să

citească. Vreau să devii noul meu maester.

Cuvântul îl făcu să tresară. *Nu, tată, te rog. Nu voi mai pomeni despre asta niciodată, jur pe Cei Şapte. Dă-mi drumul, te rog, dă-mi drumul.*

— Lordul meu, eu… munca mea e aici, cărţile…

— … vor fi aici când te vei întoarce la noi.

Sam îşi duse o mână la gât. Aproape simţea colanul acolo, sufocându-l.

— Lordul meu, Citadela… acolo te pun să tai cadavre. *Te obligă să porţi un colan la gât. Dacă lanţuri vrei, vino cu mine.* Timp de trei zile şi trei nopţi Sam adormise plângând, legat cu cătuşe de un zid, de mâini şi de picioare. Lanţul de la gât fusese atât de strâns încât îi sfârteca pielea şi, ori de câte ori se rostogolea prin somn, îi tăia respiraţia. Nu pot purta colan.

— Ba poţi. Şi vei purta. Maester Aemon e bătrân şi orb. Puterile îl părăsesc.

Cine să-i ia locul când moare? Maester Mullin de la Turnul Umbrei e mai mult luptător decât cărturar, iar Maester Harmune de la Eastwatch e mai mult beat decât treaz.

— Dacă mai ceri Citadelei alţi maesteri…

— Asta am de gând. Vom avea nevoie de fiecare. Dar Aemon Targaryen nu e atât de uşor de înlocuit. Jon părea

nedumerit. Eram sigur că îţi va face plăcere.

Sunt atât de multe cărţi la Citadelă încât nimeni nu poate spera să le citească pe toate. Te vei descurca bine acolo, Sam, ştiu că te vei descurca.

— Nu. Aş putea citi cărţile, dar… un m-maester trebuie să fie vindecător, iar s-s-sângele mă face să leşin. Întinse o mână tremurătoare, arătându-i-o lui Jon.

Sunt Sam Speriatul, nu Sam Ucigaşul.

— Speriat? De ce? De mustrările unor bătrâni? Sam, ai văzut arătările mişunând în susul Pumnului, un val de morţi vii cu mâini negre şi ochi albaştri, strălucitori. Ai ucis un Celălalt.

— A fost s-s-s-sticla dragonului, nu eu.

— Taci. Ai minţit, ai uneltit şi ai complotat să mă faci pe mine Lord Comandant. Mă vei asculta. Te vei duce la Citadelă şi vei făuri un colan, iar dacă

va trebui să tai cadavre, aşa să fie. Cel puţin în Oraşul Vechi cadavrele nu vor protesta.

Nu înţelege.

— Lordul meu, zise Sam. T-t-t-t-tatăl meu, Lordul Randyll, el, el, el, el, el…

viaţa unui maester e o viaţă de *servitute.* Ştia că se bâlbâie. Niciun fiu al Casei Tarly nu va purta vreodată un lanţ. Bărbaţii din Horn Hill nu se pleacă şi nu fac reverenţe în faţa lorzilor mărunţi. *Dacă lanţuri vrei, vino cu mine.* Jon, nu pot să

nu-i dau ascultare *tatălui* meu.

Spusese *Jon,* dar Jon nu mai era. Cel care se afla acum în faţa lui era Lordul 81

Snow, cu ochii cenuşii, reci ca gheaţa.

— N-ai niciun tată, spuse Lordul Snow. Doar fraţi. Doar pe noi. Viaţa ta aparţine Rondului de Noapte, aşa că du-te şi vârâ-ţi hainele într-un sac, împreună

cu tot ce vrei să iei cu tine la Oraşul Vechi. Pleci cu o oră înainte de răsăritul soarelui. Şi iată încă un ordin. De azi înainte, *nu* îţi vei mai spune laş. Ai înfruntat mai multe în

anul ce-a trecut decât înfruntă cei mai mulţi într-o viaţă de om. Poţi să dai piept cu Citadela, dar vei da piept cu ea ca Frate Jurat al Rondului de Noapte. Nu-ţi pot ordona să fii curajos, dar *pot* să-ţi ordon să-ţi ascunzi spaimele.

Ai jurat, Sam. Ai uitat?

Sunt sabia din întuneric. Dar se descurca jalnic cu sabia, iar întunericul îl speria.

— Eu… voi încerca.

— Nu vei încerca. Te vei supune.

— *Supune.* Corbul lui Mormont flutură din aripile-i mari şi negre.

— Cum porunceşte stăpânul meu. Maester… Maester Aemon ştie?

— A fost în egală măsură ideea lui. Jon îi deschise uşa. Fără despărţiri. Cu cât ştiu mai puţini despre asta, cu atât mai bine. O oră înainte de primii zori, lângă

ţintirim.

Sam nu-şi amintea cum părăsise armurăria. Când îşi veni în fire, se împleticea, prin noroi şi petice de zăpadă veche, către camerele Maesterului Aemon. *M-aş*

putea ascunde, îşi spuse. *M-aş putea ascunde în beci, printre cărţi. Aş putea să*

trăiesc acolo, jos, cu şoarecele, iar noaptea să mă furişez să fur mâncare.

Gânduri nebuneşti, ştia, pe cât de disperate, pe atât de zadarnice. Beciul era primul loc în care l-ar căuta. *Ultimul* loc în care l-ar căuta ar fi dincolo de Zid, dar asta era şi mai nebunesc. *Sălbaticii m-ar prinde şi m-ar omorî încet. Poate m-ar arde de viu, aşa cum are de gând femeia roşie să-l omoare pe Mance Rayder.*

Când îl găsi pe Maester Aemon în cuibul corbilor, îi înmâna scrisoarea lui Jon şi îşi revărsă spaimele într-un potop de cuvinte.

— Nu *înţelege.* Sam avea senzaţia că o să vomite. Dacă port colan, nobilul meu t-t-t-t-tată… el, el, el…

— Şi tatăl meu a ridicat aceleaşi obiecţii când am ales viaţa de slujire, spuse bătrânul. Tatăl *lui* a fost cel care m-a trimis la Citadelă. Regele Daeron a avut patru fii, iar trei dintre aceştia au avut propriii lor fii. *Prea mulţi dragoni sunt la fel de periculoşi ca prea puţini,* l-am auzit pe rege spunându-i nobilului meu tată, în ziua când m-au trimis de acasă. Aemon ridică o mână pătată către colanul din multe metale care îi atârna la gât. Lanţul e greu, Sam, dar bunicul meu a avut dreptate. La fel şi Lordul Snow.

Snow, murmură un corb. *Snow,* îl îngână un altul. Toţi ceilalţi li se alăturară.

Snow, Snow, Snow, Snow, Snow. Sam îi învăţase cuvântul. Îşi dădea seama că nu găsea niciun ajutor aici. Maester Aemon era la fel de prins în capcană. *Va muri pe mare,* gândi Sam cu disperare. *E prea bătrân ca să supravieţuiască unei* 82

asemenea călătorii. Copilaşul lui Gilly s-ar putea să moară şi el, nu e la fel de mare şi de voinic ca fiul Daliei. Are Jon de gând să ne omoare pe toţi?

În dimineaţa următoare, Sam se pomeni încălecând iapa care îl adusese de la Horn Hill şi îndreptându-se către ţintirimul de lângă drumul estic. Desăgile de şa erau umflate de brânză, cârnaţi şi ouă fierte tari şi o jumătate de jambon sărat pe care Hobb Trei-Degete i-o dăduse de ziua lui.

— Eşti un om care *apreciază* mâncarea, Ucigaşule, îi spusese bucătarul. Mai avem nevoie de tine. Jambonul avea să-l ajute, fără îndoială. Până la Eastwatch era cale lungă, prin frig, iar la umbra Zidului nu se găseau nici oraşe, nici hanuri.

Era întuneric şi linişte la ceasul de dinaintea zorilor. Castelul Negru părea ciudat de tăcut. La ţintirim îl aşteptau două care cu două roţi, dimpreună cu Jack Bulwer cel Negru şi o duzină de cercetaşi experimentaţi, vânjoşi, asemenea cailor de luptă pe care îi călăreau. Kedge Albeaţă înjură tare când singurul lui ochi bun îl zări pe Sam.

— Nu-l lua în seamă, Ucigaşule, zise Jack cel Negru. A pierdut un rămăşag, zicea că va trebui să te târâm scâncind de sub pat.

Maester Aemon era prea plăpând ca să călărească, astfel încât i se pregătise un car cu un pat încărcat de un maldăr de blănuri şi cu o tendă de piele prinsă

deasupra capului ca să-l ferească de ploaie şi zăpadă. Gilly şi copilul ei urmau să

călătorească împreună cu el. Cel de-al doilea car avea să le ducă hainele şi lucrurile, împreună cu un cufăr cu cărţi vechi şi rare despre care Aemon credea că

s-ar putea să lipsească la Citadelă. Sam îşi petrecuse jumătate din noapte căutându-le, dar găsise doar una din patru. *Ceea ce e un lucru bun, altfel am avea nevoie de încă un car.*

Când îşi făcu apariţia, maesterul era înfofolit într-o blană de urs de trei ori cât el. Când Clydas îl conduse la car, se stârni o pală de vânt şi bătrânul se clătină.

Sam alergă lângă el şi îl cuprinse cu un braţ. *Încă o pală ca asta şi zboară peste Zid.*

— Ţine-te de braţul meu, Maester. Nu e departe.

Bătrânul orb clătină din cap, în timp ce vântul le dădu glugile pe spate.

— În Oraşul Vechi e mereu cald. Pe o insulă de pe Mied se află un han, unde mă duceam pe când eram tânăr novice. Va fi o plăcere să stau din nou acolo, sorbind din cidru.

După ce îl aşezară pe maester în car, îşi făcu apariţia Gilly, strângându-şi copilul în braţe. Pe sub glugă, avea ochii roşii de plâns. Jon sosi tot atunci, împreună cu Edd cel Trist.

— Lord Snow, strigă Maester Aemon. Ţi-am lăsat o carte în apartamentul meu. *Compendiul jadului.* A fost scrisă de un aventurier din Volantis pe nume Colloquo Votar, care a călătorit către est şi a vizitat Marea de Jad. Este un pasaj pe care s-ar putea să-l găseşti interesant. I-am spus lui Clydas să ţi-l însemneze.

— Am să-l citesc negreşit, răspunse Jon Snow.

83

Un firicel palid se scurse din nasul lui Maester Aemon. Îl şterse cu dosul mănuşii.

— Cunoaşterea e o armă, Jon. Înarmează-te bine înainte de a porni la luptă.

— Aşa voi face. Începu să ningă domol. Fulgi mari şi pufoşi coborau agale din văzduh. Jon se întoarse către Jack Bulwer cel Negru: Mergi cât poţi de repede, fără să fii nesăbuit. Ai cu tine un bătrân şi un prunc. Ai grijă să le fie cald şi să fie bine hrăniţi.

— Şi tu la fel, stăp'ne, spuse Gilly. Să faci la fel cu celălalt. Să-i găseşti o doică, aşa cum ai spus. Mi-ai promis. Băiatul… fiul Daliei… micul prinţ, vreau să

spun… să-i găseşti o doică bună, să crească mare şi voinic.

— Ai cuvântul meu, rosti solemn Jon Snow.

— Să nu-l botezaţi. Să nu-l botezaţi până nu împlineşte doi ani. Aduce ghinion să li se dea nume cât sunt încă la sân. Poate că voi, ciorile, nu ştiţi asta, dar e adevărat.

— Cum porunceşti, doamna mea.

Un spasm de furie străbătu chipul lui Gilly.

— Nu-mi spune aşa. Sunt mamă, nu doamnă. Sunt nevasta lui Craster şi fiica lui Craster, şi sunt *mamă.*

Edd cel Trist luă copilul, iar Gilly urcă în car şi îşi acoperi picioarele cu câteva blănuri mucede. Cerul răsăritului era deja mai mult gri decât negru. Lew Stângaciul era nerăbdător să plece. Edd îi dădu copilul lui Gilly, iar aceasta îl puse la sân. *Poate că e ultima oară când văd Castelul Negru,* gândi Sam, săltând pe spatele iepei sale. Oricât de mult urâse cândva Castelul Negru, despărţirea era sfâşietoare.

— *La drum,* ordonă Bulwer. Un bici plesni şi carele se urniră, huruind încet pe drumul brăzdat de făgaşe, cu ninsoarea în jurul lor. Sam mai zăbovi lângă Clydas, Edd cel Trist şi Jon Snow.

— Aşadar, spuse el, cu bine.

— Cu bine, Sam, răspunse Edd cel Trist. Corabia ta nu are cum să se scufunde, nu cred. Corăbiile se scufundă numai când sunt eu la bord.

Jon privea carele.

— Prima oară când am văzut-o pe Gilly, spuse el, era lipită de zidul Fortăreţei lui Craster, o fată slabă, cu părul negru, cu burta ei mare, ferindu-se de Nălucă.

Dăduse iama printre iepurii ei şi cred că Gilly se temea că s-ar putea s-o sfâşie şi să-i devoreze pruncul… dar nu de lup ar fi trebuit să se teamă, nu-i aşa?

Nu, gândi Sam. *Craster era pericolul, propriul ei tată.*

— Are mai mult curaj decât îşi dă seama.

— Şi tu la fel, Sam. Să aveţi o călătorie rapidă şi sigură şi să ai grijă de ea, de Aemon şi de copil. Jon afişă un zâmbet straniu, trist. Şi trage-ţi gluga pe cap. Ţi se topesc fulgii în păr.

84

ARYA

Palidă şi îndepărtată, lumina ardea jos, pe linia orizontului, sclipind prin aburii mării.

— Parcă ar fi o stea, spuse Arya.

— Steaua de acasă, zise Denyo.

Tatăl său striga ordine. Marinarii mişunau în sus şi-n jos pe cele trei catarge înalte şi se mişcau de-a lungul tachelajului, strângând pânzele grele, purpurii.

Dedesubt, vâslaşii se opinteau aplecaţi peste două şiruri mari de vâsle. Punţile se înclinară, scârţâind, când galera *Fiica Titanului* se înclină către tribord şi începu să se apropie.

Steaua de acasă. Arya stătea la prora, cu o mână aşezată pe galionul aurit, reprezentând o fecioară cu un vas cu fructe. Preţ de o clipă, se lăsă amăgită că în faţă *se afla* casa ei.

Dar era o *prostie.* Casa ei pierise, părinţii îi erau morţi şi toţi fraţii ucişi, în afară de Jon Snow, care era la Zid. Acolo voise ea să meargă. Îi *spusese* asta căpitanului, dar nici măcar moneda de fier nu-l înduplecase.

Se părea că Arya nu găsea niciodată locurile către care pornea. Yoren jurase s-o ducă la Winterfell, însă ea sfârşise la Harrenhal, iar Yoren în mormânt. Când fugise de la Harrenhal la Riverrun, Lem, Anguy şi Tom de Şapte o luaseră

ostatică şi o târâseră, în schimb, în grotă. Pe urmă, Câinele o răpise şi o târâse la Gemeni. Arya îl lăsase să moară lângă râu şi plecase mai departe, la Saltspear, sperând să ajungă la Eastwatch-by-the-Sea, numai că…

Poate că la Braavos nu e atât de rău. Syrio era din Braavos, iar Jaquen ar putea fi acolo şi el. Jaquen era cel care îi dăduse moneda de fier. Nu-i fusese cu adevărat prieten, aşa ca Syrion, dar ce bine îi făcuseră ei prietenii vreodată? *N-am nevoie de niciun prieten, atât timp cât am Acul.* Îşi trecu buricul degetului mare peste măciulia netedă a sabiei, dorind, dorind…

La drept vorbind, Arya nu ştia ce să-şi dorească, după cum nu ştia nici ce o aştepta dincolo de lumina aceea îndepărtată. Căpitanul o adusese până aici, dar nu avea timp să stea de vorbă cu ea. Unii dintre membrii echipajului o ocoleau, dar alţii îi făceau daruri – o furculiţă de argint, mănuşi fără degete, o pălărie pleoştită

de lână, peticită cu piele. Un bărbat îi arăta cum se fac nodurile marinăreşti. Un altul îi umplea degetare cu vin de foc. Cei prietenoşi se loveau peste piept, repetându-şi numele iar şi iar, până când Arya le spunea şi ea, dar niciunul nu se gândise vreodată s-o întrebe *pe ea* cum o cheamă. Îi spuneau Salty, căci se îmbarcase la Saltpans, lângă gura Tridentului. Era un nume la fel de bun ca oricare, bănuia.

Ultimele stele ale nopţii dispăruseră… toate, în afară de cele două aflate drept în faţă.

— Acum sunt *două stele.*

— Doi ochi, spuse Denyo. Titanul ne vede.

Titanul din Braavos. Bătrâna Nan îi spusese poveşti despre Titan, demult, la Winterfell. Era un uriaş înalt cât un

munte şi, ori de câte ori braavosii se aflau în pericol, se deştepta, cu flăcări în ochi, înaintând prin apă cu membrele de piatră

scrâşnind şi gemând, pentru a zdrobi duşmanul.

— Braavosii îl hrănesc cu carnea rozalie şi fragedă a fetiţelor de viţă nobilă, îşi încheia Nan povestea, iar Sansa lăsa să-i scape un scâncet caraghios. Dar Maester Luwin spunea că Titanul era doar o statuie, iar poveştile Bătrânei Nan doar poveşti.

Winterfellul e pârjolit şi distrus, îşi reaminti Arya. Bătrâna Nan şi Maester Luwin erau, cel mai probabil, morţi amândoi, iar Sansa la fel. Nu avea niciun rost să se gândească la ei. *Orice om trebuie să moară.* Asta însemnau cuvintele, cuvintele pe care Jaquen H’ghar i le spusese când îi dăduse vechea monedă de fier. Învăţase şi alte cuvinte braavosi de când plecaseră de la Saltpans, cuvintele pentru *te rog* şi *mulţumesc,* pentru *mare* şi *stea* şi *vin de foc,* dar ajunsese la ele ştiind că *orice om trebuie să moară.* Cea mai mare parte a echipajului *Fiicei* ştia o brumă de limbă comună din timpul nopţilor petrecute pe ţărm, în Oraşul Vechi, la Debarcaderul Regelui şi Iazul Fecioarelor, însă doar căpitanul şi fiii săi o vorbeau destul de bine ca să discute cu ea. Denyo era mezinul, un băiat dolofan, vesel, de doisprezece ani, care se îngrijea de cabina tatălui său şi îşi ajuta fratele mai mare la socoteli.

— Sper că Titanului tău nu-i e foame, îi spuse Arya.

— Foame? făcu Denyo, nedumerit.

— N-are importanţă. Chiar dacă Titanul mânca, într-adevăr, carne roz şi fragedă de fată, Arya n-avea de ce se teme. Era o făptură sfrijită, nu o mâncare potrivită pentru un uriaş, şi avea aproape unsprezece ani, practic femeie în toată

firea. *Iar Salty nu e de viţă nobilă.* Titanul este zeul braavosilor? întrebă ea. Sau îi aveţi pe Cei Şapte?

— Toţi zeii sunt cinstiţi în Braavos. Fiului căpitanului îi plăcea să vorbească

despre oraşul său aproape la fel de mult cât despre corabia tatălui său. Cei Şapte ai tăi au un templu aici, Septul-de-Dincolo-de-Mare, dar numai marinarii din Westeros se închină acolo.

Nu sunt Cei Şapte ai mei. Erau zeii mamei mele şi i-au lăsat pe Frey s-o omoare la Gemeni. Se întreba dacă va găsi în Braavos o pădure a zeilor, cu un copac al inimii în mijloc. Poate că Denyo ştia, dar nu-l putea întreba. Salty era din Saltpans, şi ce-ar putea să ştie o fată din Saltpans despre vechii zei ai Nordului?

Vechii zei sunt morţi, îşi spuse, *cu mama, cu tata, cu Robb şi Bran şi Rickon, morţi cu toţii.* Şi-l amintea pe tatăl său spunând, cu multă vreme în urmă, că

atunci când bat vânturile reci, lupul singur moare şi haita supravieţuieşte. Cu ea, totul era invers. Arya, lupul singuratic, trăia încă, dar lupii haitei fuseseră luaţi, ucişi şi jupuiţi.

86

— Cântăreţii Lunii ne-au condus la acest loc de refugiu, unde dragonii Valyriei nu ne pot găsi, spuse Denyo. Cel mai mare templu este al lor. Îl cinstim şi pe Tatăl Apelor, dar casa lui e reconstruită ori de câte ori îşi ia mireasa. Ceilalţi zei sălăşluiesc împreună pe o insulă din centrul oraşului. Acolo vei găsi… Zeul cu Multe Chipuri.

Ochii Titanului păreau acum mai strălucitori şi mai depărtaţi. Arya nu cunoştea niciun Zeu cu Multe Chipuri, dar dacă răspundea rugăciunilor ei, era posibil să fie zeul pe care-l căuta. *Ser Gregor,* rosti ea în gând, *Dunsen, Raff cel Dulce, Ser Ilyn, Ser Meryn, Regina Cersei. Au rămas doar şase.* Joffrey era mort, Câinele îl omorâse pe Polliver, iar pe Gâdilător îl înjunghiase chiar ea, ca şi pe acel scutier neghiob cu coşurile lui de pe faţă. *Nu l-aş fi omorât, dacă nu m-ar fi înhăţat.* Câinele fusese pe moarte când îl părăsise, pe malul Tridentului, arzând de febră din pricina rănii. *Ar fi trebuit să-i dau darul îndurării şi să-i vâr un cuţit în inimă.*

— Salty, priveşte! Denyo o luă de braţ şi o întoarse. Vezi? *Acolo.* Îi arătă cu mâna.

Ceţurile se risipeau în faţa lor, cortine gri, zdrenţuite, date la o parte de prora corăbiei lor. *Fiica Titanului* despica apele gri-verzui, plutind pe aripi violet, tumultuoase. Arya auzea ţipetele pescăruşilor deasupra capului. Acolo, în locul spre care arăta Denyo, o linie de creste stâncoase se ridica brusc din mare, cu versanţii abrupţi acoperiţi de pini şi molizi negri. Dar, direct în faţa lor, marea îşi croise loc şi acolo, deasupra apei, se înălţa Titanul, cu ochii strălucind şi cu păru-i lung şi verde fluturând în vânt.

Încăleca prăpastia, cu câte un picior înfipt pe fiecare munte, cu umerii profilându-se înalţi deasupra crestelor zdrenţuite. Picioarele îi erau cioplite din piatră, acelaşi negru granit ca munţii mării pe care stătea, deşi în jurul şoldurilor purta o fustanelă din zale de bronz verzui. Platoşa îi era tot de bronz, iar pe cap purta un coif cu creastă. Păru-i din funii de cânepă vopsită în verde flutura în vânt, iar în peşterile care-i erau ochi ardeau focuri imense. O mână i se odihnea pe creasta din stânga, cu degetele de bronz curbate în jurul unei protuberanţe de piatră, cealaltă ţâşnea în aer, strângând mânerul unei săbii frânte.

E doar puţin mai mare decât statuia Regelui Baelor de la Debarcaderul Regelui, îşi spuse Arya, pe când se aflau încă departe, în larg. Însă, pe măsură ce galerele se apropiau de locul unde talazurile se spărgeau de linia coastei, Titanul creştea din ce în ce mai mult. Îl auzea pe tatăl lui Denyo răcnind comenzi cu glasul său grav, iar sus mateloţii strângeau velele. *Vom vâsli la picioarele Titanului.* Arya vedea ferestrele de tragere în platoşa mare de bronz, urmele şi petele de pe braţele şi umerii Titanului acolo unde îşi făceau cuibul păsările de mare. Arya îşi lungi gâtul. *Baelor cel Binecuvântat nu i-ar ajunge nici până la genunchi. Ar putea păşi direct peste zidurile Winterfellului.*

Atunci Titanul scoase un urlet teribil.

Sunetul era imens ca şi el, un geamăt şi un scrâşnet atât de colosal încât înecă

până şi glasul căpitanului şi zgomotul valurilor ce se izbeau de crestele acoperite de pini. O mie de păsări ţâşniră deodată în aer, iar Arya se retrase, tresărind, până

când văzu că Denyo râdea.

— Vesteşte Arsenalului venirea noastră, nimic altceva! strigă el. N-ai de ce să

te temi.

— Nu m-am temut nicio clipă! îi strigă Arya înapoi. A fost zgomotos, atâta tot.

Acum vântul şi valul puneau stăpânire pe *Fiica Titanului,* conducând-o iute către canal. Şirurile duble de vâsle loveau domol apa mării, transformând-o într-o spumă albă, în timp ce umbra Titanului cobora deasupra lor. Pentru o clipă, ai fi zis că se vor izbi, fără scăpare, de pietrele de sub picioarele lui. Cuibărită lângă

Denyo, la prora, Arya simţea stropi de sare pe faţă. Trebuia să se uite drept în sus ca să vadă capul Titanului. *Braavosii îl hrănesc cu carnea rozalie şi fragedă a fetiţelor de viţă nobilă,* o auzi din nou pe bătrâna Nan spunând, dar ea *nu* era o fetiţă şi n-avea de gând să se lase speriată de o *statuie* stupidă.

Oricum, o ţinu în mână pe Ac când alunecară printre picioarele Titanului. Alte ferestre de tragere erau presărate între acele coapse imense de piatră, iar când Arya îşi înălţă capul ca să privească cuibul corbului alunecând printre ele, la o distanţă de zece metri buni, zări guri de aruncare sub fustanela de zale a Titanului şi feţe holbându-se la ei de după zăbrelele de fier.

Şi pe urmă trecură mai departe.

Umbra se ridică, crestele acoperite de pini rămaseră în urma lor, de-o parte şi de alta, vântul se domoli şi se pomeniră înaintând printr-o imensă lagună. În faţa lor se ridica din mare un alt munte, o movilă de piatră care ţâşnea din apă ca un pumn cu ţepuşe, cu parapetele pietroase

gemând de bice cu ţinte de metal, aruncătoare de flăcări şi catapulte.

— Arsenalul Braavosului, îl numi Denyo, mândru de parcă el l-ar fi ridicat.

Pot să construiască acolo o galeră de război într-o zi. Arya vedea zeci de galere legate la cheiuri sau cocoţate pe rampe de lansare. Din nenumărate hangare de lemn aşezate de-a lungul ţărmurilor ţâşneau prorele colorate ale altora, ca nişte câini de vânătoare dintr-un adăpost, suple, haine şi înfometate, aşteptând chemarea cornului vreunui vânător. Încercă să le numere, dar erau prea multe şi, acolo unde linia ţărmului se curba, se aflau alte şi alte docuri şi hangare şi cheiuri.

Două galere le ieşiseră în întâmpinare. Alunecau parcă deasupra apei, ca nişte libelule, cu vâslele palide scânteind. Arya îl auzi pe căpitan strigându-le ceva, apoi pe căpitanii galerelor strigând înapoi, dar nu le înţelegea cuvintele. Un corn imens sună. Galerele trecură de-o parte şi de alta a lor, atât de aproape încât Arya auzea sunetul înăbuşit al tobelor din calele lor violete, *bum, bum, bum, bum, bum, bum, bum, bum,* ca bătăile unor inimi pline de viaţă.

Apoi galerele erau în urma lor şi Arsenalul la fel. În faţă se deschidea o largă

întindere de apă verde ca iarba, vălurită, ca o coală de sticlă colorată. Din inima ei udă se înălţa oraşul, o imensă întindere de cupole, turnuri şi poduri, gri şi aurii şi roşii. *Cele o sută de insule ale Braavosului în mare.*

Maester Luwin îi învăţase despre Braavos, dar Arya uitase mult din ceea ce le spusese. Era un oraş cu o întindere lină, asta vedea chiar şi de departe, nu ca Debarcaderul Regelui, cu cele trei coline înalte ale sale. Singurele coline erau cele pe care le ridicaseră oamenii din cărămidă şi granit, bronz şi marmură. Şi îi mai lipsea ceva, deşi Arya avu nevoie de câteva momente să-şi dea seama ce anume.

Oraşul nu are ziduri. Dar când îi spuse asta lui Denyo, el râse.

— Zidurile noastre sunt făcute din lemn şi pictate în violet, îi spuse. *Galerele* sunt zidurile noastre. De altele n-avem nevoie.

Puntea pârâi în spatele lor. Arya se întoarse, descoperindu-l pe tatăl lui Denyo înălţându-se deasupra lor, înveşmântat în mantaua-i lungă de căpitan din lână

violetă. Căpitanul-negustor Ternesio Terys nu purta barbă, iar părul neted, tuns scurt, îi încadra faţa pătrată, dogorită de vânt. Pe drum, îl văzuse adesea glumind cu echipajul, dar când se încrunta, oamenii fugeau din faţa lui ca din calea furtunii. Acum se încrunta.

— Călătoria noastră a luat sfârşit, îi spuse Aryei. Ne îndreptăm spre Chequy Port, unde vameşii Lordului Mării vor veni la bord ca să ne inspecteze calele. Le va lua o jumătate de zi, întotdeauna e aşa, dar nu e nevoie să stai şi tu după ei.

Strânge-ţi lucrurile. Voi coborî o barcă, iar Yorko te va duce la ţărm.

La ţărm? Arya îşi muşcă buza. Traversase marea îngustă ca să ajungă aici, dar dacă ar fi întrebat-o căpitanul, i-ar fi spus că voia să rămână la bordul *Fiicei Titanului.* Salty era prea mică şi nu putea mânui o vâslă, acum ştia asta, dar putea învăţa să matiseze funiile şi să cârmească corabia peste mările verzi de sare.

Denyo o dusese odată sus, în cuibul ciorii, iar ei nu-i fusese frică deloc, deşi puntea păruse un obiect minuscul la picioarele ei. *Pot şi să socotesc şi să deretic într-o cabină.*

Dar galera nu avea nevoie de încă un copil. În afară de asta, trebuia doar să se uite la chipul căpitanului ca să ştie cât era de nerăbdător să scape de ea. Aşa că

Arya nu făcu decât să clatine din cap.

— La ţărm, spuse ea, deşi ţărmul însemna doar străini.

— *Valar dohaeris.* Îi atinse fruntea cu două degete. Te rog să-ţi aminteşti de Ternesio Terys şi de serviciul pe care ţi l-a

făcut.

— Îmi voi aminti, răspunse Arya cu glas pierit. Vântul o trăgea de mantie, stăruitor ca o nălucă. Era timpul să plece.

Strânge-ţi lucrurile, spusese căpitanul, dar avea puţine lucruri. Doar hainele de pe ea, punguţa cu bani, darurile pe care i le dăduse echipajul, pumnalul la şoldul stâng şi Acul la dreptul.

Barca fu gata înaintea ei, iar Yorko era la vâsle. Era şi el fiul căpitanului, dar mai mare decât Denyo şi mai puţin prietenos. *Nu mi-am luat rămas-bun de la* 89

Denyo, gândi ea, coborând să i se alăture. Se întreba dacă-l va revedea vreodată

pe băiat. *Ar fi trebuit să-mi iau rămas-bun.*

Fiica Titanului se micşora în spatele ei, în timp ce oraşul creştea cu fiecare mişcare a vâslelor lui Yorko. În depărtare, la dreapta ei, se zărea un port, o învălmăşeală de debarcadere şi cheiuri înţesate de baleniere pântecoase din Ibben, corăbii-lebădă din Insulele Verii şi mai multe galere decât putea număra o fată.

Un alt port, mai îndepărtat, se afla la stânga ei, dincolo de un promontoriu scufundat, unde vârfurile clădirilor pe jumătate înecate se avântau deasupra apelor. Arya nu mai văzuse niciodată atâtea clădiri mari adunate într-un singur loc. Debarcaderul Regelui avea Fortăreaţa Roşie şi Marele Sept al lui Baelor şi Groapa Dragonilor, dar Braavosul se mândrea cu douăzeci de temple, turnuri şi palate, la fel de mari sau chiar mai mari. *Voi fi din nou un şoricel,* gândi ea cu amărăciune, *aşa cum am fost la Harrenhal, înainte să fug.*

Din preajma Titanului, oraşul păruse o singură insulă mare, dar, pe măsură ce barca lui Yorko îi aducea mai aproape, Arya vedea că era format din multe insuliţe apropiate, unite prin poduri de piatră arcuite care traversau nenumărate canale. Dincolo de port zări străzi cu case gri de piatră, construite atât de aproape încât se sprijineau unele de altele. Erau ciudate, în ochii Aryei, înalte de patru sau

cinci etaje şi foarte înguste, cu acoperişuri de ţiglă ascuţite, ca nişte pălării. Nu vedea stuf şi remarcase doar câteva case de lemn de felul celor pe care le ştia în Westeros. *N-au pomi,* îşi dădu ea seama. *Braavosul e numai piatră, un oraş gri într-o mare verde.*

Yorko coti barca la nord de docuri, prin defileul unui canal imens, o largă cale navigabilă verde care trecea direct prin inima oraşului. Trecură pe sub arcadele unui pod din piatră sculptată decorat cu zeci de feluri de peşti, crabi şi calmari. În faţa lor apăru un al doilea pod, de data aceasta sculptat cu o dantelărie de viţă

frunzoasă, iar dincolo de el un al treilea, privindu-i de sus cu o mie de ochi pictaţi.

Gurile canalelor mai mici se deschideau în ambele părţi, iar altele, şi mai mici, se desprindeau din acestea. Unele case erau construite *deasupra* căilor navigabile, transformând canalele într-un fel de tuneluri. Pe lângă ei alunecau încoace şi încolo bărci suple, în formă de şerpi de apă cu capetele pictate şi cozile ridicate.

Arya observă că acelea nu aveau vâsle, ci erau împinse cu prăjini de către oameni care stăteau la pupa, în mantii gri, maro şi verzi, de culoarea muşchiului. Văzu şi şlepuri imense, plate, înţesate cu lăzi şi butoaie şi împinse de câte douăzeci de oameni cu prăjini pe fiecare parte, şi elegante case plutitoare, cu felinare de sticlă

colorată, draperii de catifea şi galioane de bronz. Departe, în zare, înălţându-se deasupra canalelor şi a caselor, se afla un fel de drum din piatră gri, masivă, sprijinit de trei şiruri de arcuri grandioase, care se pierdea spre sud, într-un abur întunecat.

— Ce-i acolo? îl întrebă Arya pe Yorko, arătând cu mâna.

— Râul cu apă dulce, îi răspunse el. Aduce apă proaspătă de pe uscat, 90

traversând lagunele mocirloase şi zonele cu apă mică, sărată. Aduce apă dulce, bună, din fântâni.

Când privi în urmă, portul şi laguna nu se mai zăreau. În faţa ei, pe ambele maluri ale canalului se înşirau statui măreţe, oameni solemni de piatră, în veşminte lungi, împestriţate de murdăria păsărilor mării. Unii ţineau cărţi în mâini, alţii pumnale sau ciocane. Unul dintre ei strângea o stea aurie în mâna-i ridicată. Un altul răsturna o carafă de vin, revărsând un nesfârşit şuvoi de apă jos, în canal.

— Sunt zei? întrebă Arya.

— Lorzi ai Mării, răspunse Yorko. Insula Zeilor e mai departe. Vezi? Şase poduri mai jos, pe malul drept. Acela e templul Cântăreţilor Lunii.

Era unul dintre cele pe care le zărise Arya din lagună, o clădire imensă din marmură albă ca neaua, acoperită de o uriaşă cupolă argintată, ale cărei ferestre din sticlă opalescentă înfăţişau toate fazele lunii. Două fecioare de marmură îi flancau porţile, înalte ca Lorzii Mării, sprijinind un linţoliu boltit.

Dincolo de acesta se afla un alt templu, un edificiu din piatră roşie, sobru ca orice fortăreaţă. În vârful turnului său unghiular strălucea un foc, într-un mangal de fier ce măsura şapte metri de-a curmezişul, în timp ce uşile de bronz erau flancate de alte focuri, mai mici.

— Preoţilor roşii le plac focurile, îi explică Yoren. Stăpânul Luminii este zeul lor, R’hllor cel roşu.

Ştiu. Arya şi-l amintea pe Thoros din Myr, în bucăţile sale de armură veche purtate peste veşmintele atât de decolorate, încât părea mai degrabă un preot roz decât unul roşu. Dar sărutul lui îl înviase pe Lordul Beric din morţi. Arya privi casa zeului roşu pierzându-se în urma lor şi se întrebă dacă aceşti preoţi braavosi ai lui puteau face acelaşi lucru.

Urmă o construcţie imensă de cărămidă, tivită cu licheni. Arya ar fi putut s-o ia drept magazie dacă Yorko n-ar fi spus:

— Acela e Refugiul Sfânt, unde îi cinstim pe zeii mici pe care lumea i-a uitat.

Vei auzi spunându-i-se şi Vizuina. Între zidurile înalte, năpădite de licheni ale Vizuinii trecea un mic canal şi acolo

Yoren coti spre dreapta. Trecură printr-un tunel, apoi ieşiră la lumină. Alte temple se înălţau pe ambele maluri.

— N-am ştiut niciodată că există atâţia zei, remarcă Arya.

Yorko mârâi. Cotiră printr-un meandru şi trecură pe sub un alt pod. La stânga apăru o movilă stâncoasă, în vârful căreia se afla un templu fără ferestre, din rocă

gri, întunecată. Un şir de trepte de piatră coborau de la uşile sale către un doc acoperit.

Yorko ridică vâslele şi barca se lovi uşor de pilonii de piatră. Apucă strâns un inel de fier, ca să oprească barca pentru o clipă.

— Aici te las.

Docul era întunecat, treptele abrupte. Acoperişul negru de ţiglă al templului 91

era ascuţit, ca ale caselor înşirate de-a lungul canalelor. Arya îşi frământă buza.

Syrio a venit din Braavos. Poate că a vizitat acest templu. Poate că a urcat aceste scări. Apucă inelul şi se ridică pe debarcader.

— Ştii cum mă cheamă, spuse Yorko din barcă.

— Yorko Terys.

— *Valar dohaeris.* Yorko împinse ambarcaţiunea cu vâsla şi pluti încet, cu spatele, în apele mai adânci. Arya îl privi vâslind înapoi pe unde veniseră, până

când dispăru în umbra podului. Când foşnetul ramelor se stinse, aproape îşi auzea bătăile inimii. Dintr-o-dată, era altundeva… înapoi la Harrenhal, cu Gendry, poate, sau cu Câinele în păduri, pe malurile Tridentului. *Salty e un copil prost,* îşi spuse. *Eu sunt lupoaică şi n-am să mă tem.* Mângâie mânerul Acului pentru noroc şi se avântă în umbre, urcând treptele două câte două, pentru ca nimeni să nu poată spune vreodată că-i fusese frică.

Sus, în vârf, descoperi două uşi de lemn sculptat, înalte de patru metri. Uşa din stânga era făcută din lemn de copacul inimii, alb ca osul, cea din dreapta din abanos strălucitor. În mijloc se afla chipul sculptat al lunii, din

abanos pe partea copacului inimii şi din lemn de copac al inimii pe partea abanosului. Îi amintea oarecum de copacul din pădurea zeilor de la Winterfell. *Uşile mă privesc,* gândi ea. Împinse ambele uşi deodată, cu palmele înmănuşate, dar niciuna nu se clinti.

Închise şi zăvorâte.

— Lăsaţi-mă să intru, neroadelor, spuse ea. Am traversat marea îngustă.

Strânse pumnul şi izbi. Jaqen mi-a spus să vin. Am moneda de fier. O scoase din pungă şi o ţinu ridicată. Vedeţi? *Valar morghulis.*

Uşile nu-i dădură niciun răspuns, dar se deschiseră.

Se deschiseră spre interior, într-o linişte desăvârşită, fără ca vreo mână de om să le urnească. Arya făcu un pas înainte, apoi încă unul. Uşile se închiseră în spatele ei şi, pentru o clipă, fu orbită. Acul era în mâna ei, deşi nu-şi amintea să-l fi scos din teacă.

Câteva lumânări ardeau de-a lungul zidurilor, dar răspândeau atât de puţină

lumină încât Arya nu-şi putea vedea propriile picioare. Cineva şoptea prea încet ca să distingă cuvintele. Altcineva plângea. Auzi paşi uşori, piele alunecând pe piatră, o uşă deschizându-se şi închizându-se. *Apă. Aud şi apă.*

Încet-încet, ochii i se obişnuiră cu întunericul. Templele Westerosului aveau şapte laturi, cu şapte altare pentru cei şapte zei, dar aici erau mai mult de şapte zei. Statuile lor se înălţau de-a lungul zidurilor, masive şi ameninţătoare. În jurul picioarelor le pâlpâiau lumânări roşii, palide ca nişte stele îndepărtate. Cea mai apropiată statuie era o femeie de marmură, înaltă de patru metri. Din ochi îi şiroiau lacrimi adevărate, care umpleau vasul pe care-l ţinea pe braţe. Dincolo de ea se afla un om cu cap de leu, aşezat pe un tron sculptat din abanos. În faţa uşilor, un cal imens de bronz şi fier se ridica pe două picioare imense. Mai departe, desluşea un chip uriaş de piatră, un copil palid cu o sabie, un ţap negru, 92

lăţos, de mărimea unui zimbru, un bărbat cu glugă, sprijinit de un toiag. Restul erau pentru ea doar siluete ameninţătoare, abia zărite prin întuneric. Între zei se aflau alcovuri ascunse, încărcate de umbre, unde, ici şi colo, ardea câte o lumânare.

Tăcută ca o umbră, Arya înainta printre şirurile de bănci lungi de piatră, cu sabia în mână. Picioarele îi spuneau că podeaua era din piatră, nu din marmură

lustruită ca aceea din Marele Sept al lui Baelor, ci mai aspră. Trecu pe lângă

câteva femei care şuşoteau. Aerul era cald şi greu, atât de greu, încât Arya căscă.

Simţea mirosul lumânărilor. Mireasma îi era necunoscută şi o puse pe seama vreunui soi neobişnuit de tămâie, dar, pe măsură ce se adâncea în templu, lumânările păreau să miroasă a zăpadă, a ace de pin şi a tocană fierbinte. *Mirosuri bune,* îşi zise Arya, şi prinse puţin curaj. Destul curaj ca să vâre Acul înapoi în teacă.

În mijlocul templului, găsi apa pe care o auzise: un bazin cu apă, de trei metri de-a curmezişul, negru precum cerneala şi luminat de lumânări roşii, palide.

Lângă el şedea un tânăr în mantie argintie, plângând încetişor. Îl privi cufundându-şi o mână în apă, stârnind valuri mici, stacojii. Când îşi retrase degetele, le supse, unul câte unul. *Trebuie că-i e sete.* Pe marginea bazinului erau cupe de piatră. Arya umplu una şi i-o duse, ca să poată bea. Tânărul o privi lung când Arya i-o întinse.

— *Valar morghulis,* spuse el.

— *Valar dohaeris,* răspunse ea.

Tânărul bău cu nesaţ şi azvârli cupa în apă, cu un molcom *bâldâbâc.* Apoi se ridică în picioare, legănându-se şi ţinându-se de burtă. Pentru o clipă, Arya crezu că va cădea. Abia atunci îi zări pata neagră de sub centură, lărgindu-se sub ochii ei.

— Eşti înjunghiat, izbucni ea, dar bărbatul nu-i acordă nicio atenţie. Se îndreptă, împleticindu-se, către zid şi se târî

într-un alcov, pe un pat tare de piatră.

Când Arya privi împrejur, văzu şi alte alcovuri. În unele dintre ele se aflau oameni bătrâni, dormind.

Nu, îi şopti parcă o voce pe jumătate uitată. *Sunt morţi sau muribunzi. Priveşte cu ochii tăi.* O mână îi atinse braţul.

Arya se răsuci, însă era doar o fetiţă, o fetiţă palidă într-o robă cu glugă care părea s-o înghită, neagră în partea dreaptă şi albă în stânga. Sub glugă, se aflau o faţă sfrijită şi osoasă, obraji supţi şi ochi negri, care păreau cât nişte talgere de mari.

— Nu mă atinge, o preveni Arya pe fată. Pe băiatul care m-a atins ultima oară

l-am omorât.

Fata rosti câteva cuvinte pe care Arya nu le cunoştea. Clătină din cap.

— Nu ştii limba comună?

Un glas din spatele ei spuse:

93

— Eu o ştiu.

Aryei nu-i plăcea felul în care o tot luau prin surprindere. Bărbatul cu glugă

era înalt, înveşmântat într-o versiune mai mare a robei negre cu alb pe care o purta fata. Sub glugă, tot ceea ce putea vedea era sclipirea roşiatică a luminii lumânărilor oglindite în ochii lui.

— Ce loc e ăsta? îl întrebă ea.

— Un loc al păcii. Glasul bărbatului era blând. Eşti în siguranţă aici. Aceasta este Casa în Negru şi Alb, copila mea. Deşi eşti prea tânără ca să cauţi ocrotirea Zeului cu Multe Chipuri.

— E ca zeul Sudului, cel cu şapte chipuri?

— Şapte? Nu. El are chipuri fără număr, micuţa mea, la fel de multe ca stelele de pe cer. În Braavos, oamenii venerează pe cine vor… dar la capătul fiecărui drum aşteaptă Cel cu Multe Chipuri. Te va aştepta şi pe tine, într-o bună zi, nu te teme. Nu trebuie să alergi în braţele lui.

— Eu am venit doar ca să-l găsesc pe Jaqen H’ghar.

— N-am auzit acest nume.

Simţi cum o cuprinde disperarea.

— Era din Lorath. Avea părul alb pe-o parte şi roşu pe cealaltă. Spunea că-mi va dezvălui taine şi mi-a dat asta. Ţinea strâns în pumn moneda de fier. Când desfăcu degetele, îi rămase lipită de palma asudată.

Preotul cercetă moneda, dar nu se clinti s-o atingă. Orfelina cu ochi mari o privea şi ea. În cele din urmă, bărbatul cu chipul umbrit vorbi:

— Spune-mi cum te cheamă, copilă.

— Salty. Vin de la Saltpans, de lângă Trident. Deşi nu-i vedea faţa, cumva îi simţi zâmbetul.

— Nu, zise el. Spune-mi cum te cheamă.

— Porumbiţa, răspunse ea de data aceasta.

— Numele tău adevărat, copilă.

— Mama mi-a dat numele de Nan, dar acum mi se spune Nevăstuică…

— Numele tău.

Înghiţi în sec.

— Arry. *Sunt Arry.*

— Pe-aproape. Iar acum adevărul?

Teama taie mai adânc decât o sabie, îşi spuse.

— Arya. Prima oară şopti cuvântul. A doua oară i-l strigă în faţă. Sunt *Arya* din Casa Stark.

— Aşa e, spuse el, dar Arya din Casa Stark nu are ce căuta în Casa în Negru şi Alb.

— Te rog, spuse ea. N-am unde să merg.

— Te temi de moarte?

Arya îşi muşcă buza.

— Nu.

— Hai să vedem. Preotul îşi coborî gluga. În spatele ei, nu avea chip, doar un craniu îngălbenit, cu câteva bucăţi de piele atârnate de obraji şi un vierme alb zvârcolindu-se într-o

orbită goală. Sărută-mă, copilă, croncăni el, cu un glas aspru şi dogit ca un horcăit de moarte.

Crede că mă sperie? Arya îl sărută în locul unde ar fi trebuit să-i fie nasul şi culese viermele de hoit din ochiul său, cu gând să-l mănânce, dar i se topi ca o umbră în mână.

Craniul galben se topea şi el, şi cel mai blajin om pe care-l văzuse vreodată îşi plecă privirea asupra ei, zâmbind.

— Nimeni n-a mai încercat vreodată să-mi mănânce viermele, spuse el. Ţi-e foame, copilă?

Da, gândi ea, *dar nu de mâncare.*

CERSEI

Ploaia cădea rece, scăldând zidurile şi meterezele Fortăreţei Roşii într-o beznă

sângerie. Regina îl ţinea strâns de mână pe rege, conducându-l prin curtea noroioasă către locul unde îl aşteptau lectica şi escorta.

— Unchiul Jaime a zis că pot să călăresc şi să arunc gologani oamenilor din popor, protestă băiatul.

— Vrei să răceşti? N-avea de gând să rişte. Tommen nu fusese niciodată la fel de robust ca Joffrey. Bunicul şi-ar dori să vadă un adevărat rege la priveghiul său.

N-o să apărem la Marele Sept murdari şi uzi leoarcă. *E destul de rău că trebuie să*

port iarăşi haine de doliu. Negrul nu-i venise niciodată bine. Cu pielea ei albă, îi dădea un aer cadaveric. Cersei se sculase cu o oră înaintea răsăritului ca să se îmbăieze şi să-şi aranjeze părul şi nu intenţiona să lase ploaia să-i zădărnicească

eforturile.

În lectică, Tommen se sprijini de perne şi se uită afară, la ploaia care cădea.

— Zeii plâng pentru bunicul. Lady Jocelyn spune că picăturile de ploaie sunt lacrimi.

— Jocelyn Swyft e toantă. Dacă zeii ar putea plânge, ar fi plâns după fratele tău. Ploaia e ploaie. Trage draperia până nu plouă şi mai mult înăuntru. Mantaua aia e din zibelină, vrei să se ude toată?

Tommen îi dădu ascultare. Supuşenia lui o neliniştea. Un rege trebuia să fie puternic. *Joffrey ar fi protestat. N-a fost niciodată uşor de intimidat.*

— Nu te prăvăli aşa, îi spuse ea lui Tommen. Stai ca un rege! Îndreaptă-ţi umerii şi potriveşte-ţi coroana. Vrei să-ţi cadă de pe cap în faţa tuturor lorzilor tăi?

— Nu, mamă.

95

Băiatul îşi îndreptă spatele şi ridică mâinile ca să-şi aranjeze coroana. Coroana lui Joff era prea mare pentru el. Tommen fusese mereu dolofan, dar acum părea mai tras la faţă. *Oare mănâncă bine?* Trebuia să-şi amintească să-l întrebe pe intendent. Nu putea risca să se îmbolnăvească, mai ales cu Myrcella în mâinile dornishenilor. *Cu timpul, coroana lui Joff îi va fi pe măsură.* Până atunci, poate că

ar fi nevoie de una mai mică, una care nu ameninţa să-i înghită capul. Va discuta problema cu aurarii.

Lectica îşi croia drum încet în josul Muntelui lui Aegon. În faţa lor călăreau doi oşteni ai Gărzii Regale, cavaleri albi pe cai albi, cu mantii albe atârnându-le ude de pe umeri. În urmă veneau cincizeci de străjeri ai Casei Lannister, în aur şi purpură.

Tommen privea printre draperii la străzile goale.

— Credeam că vor fi mai mulţi oameni. Când a murit tata, toată lumea a ieşit să-l vadă trecând.

— Ploaia asta i-a alungat înăuntru.

Debarcaderul Regelui nu-l iubise niciodată pe Lordul Tywin. *Dar el n-a vrut niciodată iubire. „Nu poţi nici să mănânci iubire, nici să cumperi un cal cu ea, nici să-ţi încălzeşti odăile într-o noapte friguroasă”,* îl auzise spunându-i odată

lui Jaime, când fratele ei nu era mai mare decât Tommen.

La Marele Sept al lui Baelor, acea splendoare de marmură din vârful Dealului Visenyei, micul grup de îndoliaţi era copleşit de numeroasele mantii aurii pe care Ser Addam Marbrand le postase în toată piaţa. *Vor mai veni şi alţii, mai târziu,* îşi spuse regina, în timp ce Ser Meryn Trant o ajuta să coboare din lectică.

Numai cei de obârşie nobilă şi suita lor aveau să fie primiţi la ceremonia de dimineaţă. O alta urma să aibă loc după-amiaza pentru oamenii de rând, iar la rugăciunile de seară putea participa oricine. Cersei va trebui să se întoarcă

pentru asta, ca poporul s-o vadă jelind. *Gloata trebuie să-şi capete spectacolul.* Era o bătaie de cap. Avea treburi de rezolvat, un război de câştigat, un regat de condus.

Tatăl ei ar fi înţeles asta.

Înaltul Septon îi întâmpină în capul scărilor. Bătrân, gârbovit, cu o barbă albă, rară, era atât de cocoşat sub povara veşmintelor sale brodate încât ochii îi erau la nivelul sânilor reginei... deşi coroana sa, o creaţie semeaţă, din cristal gravat şi fir de aur, adăuga aproape o jumătate de metru Înălţimii Sale.

Lordul Tywin îi dăduse acea coroană în locul celei pierdute când gloata îl omorâse pe fostul înalt Septon. Îl dăduseră jos din lectică pe nătărăul grăsan şi îl sfâşiaseră în bucăţi, în ziua când Myrcella plecase pe mare către Dorne. *Ala a fost un mare mâncău şi un om docil. Asta...* Înaltul Septon era opera lui Tyrion, îşi aduse Cersei aminte dintr-odată. Era un gând neliniştitor.

Mâna pătată a bătrânului arăta ca o labă de pui ţâşnind de sub mâneca brodată

cu fir de aur şi mici cristale. Cersei îngenunche pe marmura udă şi îi sărută

degetele, îndemnându-l pe Tommen să facă la fel. *Oare ce ştie despre mine? Cât* 96

i-a spus piticul? Înaltul Septon zâmbea în timp ce o conducea în templu. Dar era un zâmbet ameninţător, plin de înţelesuri nerostite sau doar grimasa absentă a buzelor încreţite ale unui bătrân? Regina nu-şi putea da seama.

Înaintară prin Sala Lămpilor, pe sub globurile colorate din sticlă multicoloră, cu mâna lui Tommen în mâna ei. Trant şi Kettleblack îl flancau, cu apa picurând din mantiile lor ude şi băltind pe podea. Înaltul Septon păşea încet, sprijinindu-se de un toiag din lemn de copac al inimii, cu o măciulie de cristal. Şapte dintre Cei Mai Cucernici îl însoţeau, sclipind în brocarturi cu fir de argint. Tommen purta brocart cu fir de aur pe sub mantaua de zibelină, iar regina o rochie veche din catifea neagră, tivită cu hermină. Nu fusese timp să i se

coasă o rochie nouă, iar Cersei n-o putea îmbrăca pe cea pe care o purtase pentru Joffrey, nici pe cea în care îl îngropase pe Robert.

Cel puţin, pentru Tyrion nu se va aştepta nimeni să port doliu. Pentru el, mă

voi îmbrăca în mătase purpurie şi brocart cu fir auriu şi voi purta rubine în păr.

Cersei declarase că acela care îi va aduce capul piticului va fi ridicat la rangul de lord, indiferent cât de umilă ar fi obârşia sau condiţia lui. Corbii purtau promisiunea ei în toate colţurile Celor Şapte Regate, şi, cât de curând, vestea avea să traverseze marea îngustă şi să ajungă în cele Nouă Oraşe Libere şi în ţinuturile de dincolo de ele. *Pezevenghiul poate să fugă la capătul pământului, tot nu-mi va scăpa.*

Procesiunea regală intră pe uşile interioare, în inima cavernoasă a Marelui Sept, înaintând pe un culoar larg, unul dintre cele şapte care se întâlneau sub cupolă. La stânga şi la dreapta, îndoliaţii de viţă nobilă căzeau în genunchi în calea regelui şi a reginei. Erau acolo mulţi dintre purtătorii de flamură ai tatălui său, şi cavaleri care luptaseră alături de Lordul Tywin în zeci de bătălii.

Văzându-i, se simţi mai încrezătoare. *Nu sunt lipsită de prieteni.*

Sub cupola înaltă de sticlă, aur şi cristal a Marelui Sept, trupul Lordului Tywin Lannister se odihnea pe un catafalc de marmură cu trepte. La căpătâiul său stătea de veghe Jaime, cu singura-i mână întreagă strânsă în jurul mânerului unei săbii lungi de aur, cu vârful aşezat pe podea. Mantia cu glugă pe care o purta era albă

ca omătul proaspăt, iar zalele cămăşii sale erau din mărgăritare gravate cu aur.

Lordul Tywin l-ar fi vrut în aurul şi purpura Casei Lannister, gândi ea.

Întotdeauna îl înfuria să-l vadă pe Jaime în alb din cap până-n picioare. În plus, fratele ei îşi lăsa iarăşi barbă. Mirieştea îi acoperea maxilarul şi obrajii, dând chipului său o

înfăţişare aspră şi sălbatică. *Ar fi trebuit să aştepte măcar până*

când oasele tatei vor fi îngropate sub Casterly Rock.

Cersei îl conduse pe rege pe cele trei trepte mici, să îngenuncheze lângă trupul neînsufleţit. Ochii lui Tommen se umplură de lacrimi.

— Plângi în tăcere, îi spuse, aplecându-se spre el. Eşti rege, nu un ţânc plângăcios. Lorzii tăi te privesc.

Băiatul îşi şterse lacrimile cu dosul mâinii. Avea ochii ei, verzi ca smaraldul, 97

mari şi strălucitori ca ochii lui Jaime când fusese de vârsta lui Tommen. Fratele ei fusese un băiat atât de *drăgălaş...* dar şi aprig, la fel de aprig ca Joffrey, un adevărat pui de leu. Regina îşi trecu mâna pe după umerii lui Tommen şi îi sărută

buclele aurii. *Va avea nevoie de mine, să-l învăţ să domnească şi să-l apăr de duşmani.* Unii erau printre ei chiar acum, prefăcându-se că le sunt prieteni.

Surorile tăcute îl îmbrăcaseră pe Lordul Tywin ca şi cum s-ar fi pregătit pentru o bătălie decisivă. Purta cea mai frumoasă armură a sa, grea, din fier pictat în purpuriu intens, întunecat, cu incrustaţii de aur la mănuşi, la armurile de gambe şi la pieptar. Rondelele armurii erau sori de aur, pe fiecare umăr stătea ghemuită

câte o leoaică de aur, iar un leu cu coamă forma creasta coifului mare aşezat lângă

capul său. Pe pieptul Lordului Tywin se afla o sabie lungă, într-o teacă aurită

incrustată cu rubine, iar mâinile i se împreunau pe mâner, în mănuşi din zale aurii.

Chiar şi în moarte chipul său e nobil, gândi Cersei, *deşi gura...* Colţurile buzelor tatălui său erau uşor curbate în sus, dându-i un aer uşor amuzat. *Zâmbetul n-are ce căuta.* Îl învinuia pe Pycelle, ar fi trebuit să le spună surorilor tăcute că

Lordul Tywin Lannister nu zâmbea niciodată. *Omul ăla e nefolositor, ca sfârcurile pe o platoşă.* Acel zâmbet uşor îl

făcea pe Lordul Tywin să pară, cumva, mai puţin înfricoşător. Asta, şi faptul că avea ochii închişi. Ochii tatălui său fuseseră întotdeauna de un verde-deschis tulburător, aproape incandescenţi, cu pepite de aur. Ochii săi vedeau prin tine, vedeau cât eşti de slab, de netrebnic, de urât în adâncul sufletului. *Când te privea, ştiai.*

O amintire îi veni în minte, nechemată, amintirea ospăţului oferit de Regele Aerys când venise Cersei la curte pentru prima oară, o fată fragedă ca iarba primăverii. Bătrânul Merryweather bodogănea despre creşterea dării pe vin, când Lordul Rykker spusese:

— Dacă avem nevoie de aur, Înălţimea Sa ar trebui să-l aşeze pe Lordul Tywin pe oala de noapte.

Aerys şi linguşitorii lui au râs zgomotos, în vreme ce tatăl ei s-a uitat lung la Rykker peste cupa cu vin. Mult după ce voioşia se stinsese, privirea aceea a mai zăbovit. Rykker s-a sucit, s-a răsucit, a întâlnit ochii tatălui ei, apoi i-a ignorat, a băut o halbă de bere şi a plecat, clătinându-se, roşu la faţă, înfrânt de o pereche de ochi neclintiţi.

Acum, ochii Lordului Tywin sunt închişi pentru totdeauna, gândi Cersei. *De privirea mea se vor feri de-acum încolo, de căutătura mea încruntată trebuie să*

se teamă. Sunt leu şi eu.

Cerul era atât de cenuşiu afară, încât în templu era întuneric. Dacă ploaia s-ar fi oprit, soarele ar fi coborât prin cristalele atârnate, înveşmântând trupul neînsufleţit în curcubeie. Lordul de Casterly Rock merita curcubeie. Fusese un om mare. *Dar eu voi fi şi mai mare. O mie de ani de acum înainte, când maesterii vor scrie despre aceste vremuri, tu vei fi pomenit doar ca tatăl Reginei Cersei.*

— Mamă. Tommen o trase de mânecă. Ce miroase aşa de urât?

Nobilul meu tată.

— Moartea. Îi simţea şi ea mirosul, o palidă şoaptă a descompunerii care îi muta nasul. Cersei nu se sinchisea. Cei

şapte septoni în robe argintii stăteau în spatele catafalcului, implorând Tatăl Ceresc să-l judece drept pe Lordul Tywin.

Când isprăviră, şaptezeci şi şapte de preotese se strânseră în faţa altarului Mamei şi începură să cânte, cerându-i îndurare. Tommen nu mai avea astâmpăr şi până şi pe regină începuseră s-o doară genunchii. Aruncă o privire către Jaime. Fratele ei geamăn stătea ca o statuie de piatră şi se feri să-i întâlnească privirea.

Pe bănci, unchiul lor Kevan era îngenuncheat, cu umerii prăbuşiţi, lângă fiul său. *Lancel arată mai rău ca tata.* Deşi avea doar şaptesprezece ani, ai fi zis că

avea şaptezeci: faţa pământie, trasă, obrajii sfrijiţi, ochii înfundaţi în orbite şi părul alb şi aspru ca creta. *Cum e cu putinţă ca Lancel să fie printre cei vii, când Tywin Lannister e mort? Oare zeii şi-au pierdut minţile?*

Lordul Gyles tuşea mai mult decât de obicei, acoperindu-şi nasul cu un petic de mătase roşie. *Simte şi el mirosul.* Marele Maester Pycelle avea ochii închişi.

Dacă a adormit, jur că am să pun să fie biciuit. La dreapta catafalcului, stăteau în genunchi Tyrellii: Lordul de Highgarden, hidoasa lui mamă şi insipida-i nevastă, fiul său Garlan şi fiica sa Margaery. *Regina Margaery,* îşi reaminti Cersei, văduva lui Joff şi viitoarea soţie a lui Tommen. Margaery semăna foarte mult cu fratele ei, Cavalerul Florilor. Regina se întreba dacă au şi alte lucruri în comun. *Micul nostru trandafir are multe doamne de onoare în preajmă, zi şi noapte.* Erau şi acum cu ea, aproape douăzeci. Cersei le cercetă chipurile, întrebându-se: *Care este cea mai temătoare, cea mai neruşinată, cea mai avidă de privilegii? Care e cea mai slobodă la gură?* Va trebui să caute să afle.

Fu o uşurare când, în cele din urmă, cântecul se sfârşi. Mirosul pe care-l răspândea cadavrul tatălui său devenise parcă mai puternic. Majoritatea celor prezenţi aveau decenţa să se poarte de parcă nu i-ar deranja nimic, însă Cersei văzu două dintre verişoarele lui Margaery strâmbând din năsucurile lor de Tyrell.

În timp ce ea şi Tommen făceau cale întoarsă de-a lungul culoarului, reginei i se păru că aude pe cineva murmurând „privată” şi chicotind, dar, când întoarse capul să vadă cine vorbise, o mare de feţe solemne o priviră cu ochii goi. *N-ar fi îndrăznit să facă glume pe seama lui când era încă în viaţă. Ar fi făcut pe ei la o singură privire.*

Înapoi în Sala Lămpilor, îndoliaţii începură să roiască în jurul lor ca muştele, dornici s-o asalteze cu condoleanţe deşarte. Gemenii Redwyne îi sărutară, amândoi, mâna, iar tatăl lor o sărută pe obraji. Hallyne Piromantul o încredinţa că, în ziua când osemintele tatălui ei vor porni către vest, o mână înflăcărată va arde pe cer, deasupra oraşului. Printre accese de tuse, Lordul Gyles îi spuse că

angajase un maestru cioplitor în piatră să facă o statuie a Lordului Tywin, care va veghea etern lângă Poarta Leului. Ser Lambert Turnberry îşi făcu apariţia cu un petic pe ochiul drept, jurând că îl va purta până când va putea să-i aducă lui Cersei 99

capul fratelui ei pitic.

Nici nu scăpă bine din ghearele acelui smintit, că regina se pomeni încolţită de Lady Falyse de Stokeworth şi de soţul ei, Ser Balman Byrch.

— Nobila mea mamă îţi transmite condoleanţe, Înălţimea Ta, bolborosi Falyse. Lollys a fost dusă la culcare şi mama a simţit nevoia să stea cu ea. Te roagă s-o ierţi şi a zis să te rog… Mama mea l-a admirat pe răposatul tău tată, mai mult ca pe oricine. Dacă sora mea va avea un băieţel, dorinţa ei e să-i putem da numele de Tywin, dacă… dacă nu te deranjează.

Cersei se holbă la ea îngrozită.

— Sora ta netoată se pomeneşte siluită de jumătate din Debarcaderul Regelui şi Tanda se gândeşte să-l onoreze pe bastard cu numele nobilului meu tată? Cred că nu.

Falyse sări înapoi de parcă ar fi primit o palmă, dar soţul ei nu făcu decât să-şi mângâie mustaţa blondă şi deasă cu degetul mare.

— Aşa i-am spus şi eu lui Lady Tanda. Vom găsi un nume mai… mai potrivit pentru bastardul lui Lollys, ai cuvântul meu.

— Aşa să faceţi. Cersei le întoarse un umăr şi trecu mai departe. Tommen căzuse în ghearele lui Margaery Tyrell şi ale bunicii sale. Regina Spinilor era atât de scundă încât, în prima clipă, Cersei o luă drept un alt copil. Înainte să-şi poată

scăpa copilul de trandafiri, îmbulzeala o aduse pe Cersei faţă în faţă cu unchiul ei.

Când regina îi reaminti de întâlnirea lor de mai târziu, Ser Kevan clătină obosit din cap şi ceru permisiunea să se retragă. Dar Lancel mai zăbovi, întruchiparea omului cu un picior în groapă. *Dar oare coboară sau urcă?*

Cersei se strădui să zâmbească.

— Lancel, mă bucur să văd că arăţi mult mai în putere. Maester Ballabar ne-a adus veşti atât de cumplite, încât ne-am temut pentru viaţa ta. Dar aş fi crezut că

eşti deja în drum spre Darry, să-ţi preiei rolul de lord. Tatăl ei îl ridicase pe Lancel la rangul de lord după Bătălia de la Apa Neagră, ca răsplată pentru fratele său Kevan.

— Nu încă. În castelul meu sunt tâlhari. Glasul vărului ei era firav ca mustaţa ce-i umbrea buza de sus. Deşi încărunţise, puful mustăţii îi rămăsese nisipiu la culoare. Cersei o privise adesea în timp ce băiatul era în trupul ei, pompând sârguincios. *Arată ca o mâzgă pe buza lui.* Obişnuia să-l ameninţe că o va şterge cu niţică salivă. Tatăl meu zice că ţinuturile riverane au nevoie de o mână

puternică.

Păcat că se aleg cu mâna ta, îi venea să spună. În schimb, zâmbi.

— Te şi căsătoreşti.

O umbră de tristeţe străbătu chipul răvăşit al tânărului cavaler.

— O fată Frey, şi nu la alegerea mea. Nici măcar nu e fecioară. E văduvă, din neamul Darry. Tata zice că-mi va fi de

folos cu ţăranii, dar ţăranii sunt morţi cu toţii. O apucă de mână. E crud, Cersei. Înălţimea Ta ştie că iubesc…

100

— Casa Lannister, termină ea în locul lui. Nimeni nu se poate îndoi de asta, Lancel. Fie ca soţia ta să-ţi dăruiască fii puternici. *Dar ar fi mai bine să nu-l laşi pe nobilul ei bunic să organizeze nunta.* Ştiu că vei face multe fapte nobile în Darry.

Lancel clătină din cap, cu suferinţa întipărită pe chip.

— Când se părea că voi muri, tatăl meu l-a adus pe Înaltul Septon să se roage pentru mine. E un om bun. Ochii vărului ei erau umezi şi strălucitori, ochii unui copil pe faţa unui bătrân. Spune că Mama m-a cruţat pentru o misiune sfântă, ca să-mi pot ispăşi păcatele.

Cersei se întreba cum intenţiona Lancel să plătească pentru păcatele ei. *A fost o greşeală să fie ridicat la rang de cavaler, iar să-l iau în patul meu a fost una şi mai mare.* Lancel era o trestie firavă, iar ei nu-i plăcea deloc nou-descoperita lui pioşenie. Fusese mult mai amuzant când încerca să fie ca Jaime. *Ce i-a spus nătărăul ăsta plângăcios Înaltului Septon? Şi ce-i va spune micuţei sale Frey când vor sta culcaţi alături, în întuneric?* Dacă mărturisea că s-a culcat cu ea, ei, bine, Cersei ar putea înfrunta una ca asta. Bărbaţii minţeau întotdeauna despre femei, va pune totul pe seama lăudăroşeniei unui puştan fermecat de frumuseţea ei. *Dar dacă se apucă să cânte despre Robert şi despre vin…*

— Răscumpărarea păcatelor se dobândeşte cel mai bine prin rugăciune, îi spuse Cersei. Rugăciune *mută.* Îl lăsă să se gândească la asta şi se pregăti să

înfrunte oastea Tyrellilor.

Margaery o îmbrăţişa ca o soră, ceea ce reginei i se păru o impertinenţă, dar nu era momentul să-i reproşeze. Lady Alerie şi verişoarele ei se mulţumiră să-i sărute degetele. Lady Graceford, care era cu burta la gură, îi ceru reginei permisiunea să-i dea copilului numele de Tywin, dacă va fi băiat, sau Lanna, dacă va fi fată.

Încă una? fu cât pe ce să suspine Cersei. *Regatul va geme de Tywini.* Îşi dădu încuviinţarea cât de îndatoritor putu, prefăcându-se încântată.

Dar Lady Merryweather fu cea care o mulţumi cu adevărat.

— Înălţimea Ta, spuse ea, cu accentul ei aprig, myrishez, am trimis vorbă

prietenilor mei de dincolo de marea îngustă, cerându-le să-l înhaţe pe Pezevenghi de îndată ce-şi arată chipul hidos în Oraşele Libere.

— Ai mulţi prieteni dincolo de mare?

— În Myr, mulţi. Şi în Lys, în Tyrosh. Oameni cu adevărat puternici.

Cersei putea să-i dea crezare. Femeia din Myr era nespus de frumoasă, cu picioare lungi şi piept rotund, cu pielea netedă, măslinie, buze pline, ochi întunecaţi, imenşi, şi un păr des şi negru care arăta mereu ca şi cum tocmai s-ar fi ridicat din pat. *Chiar şi miroase a păcat, ca un lotus exotic.*

— Lordul Merryweather şi cu mine dorim doar să te slujim, Înălţimea Ta, şi pe micul rege, toarse femeia, cu o privire la fel de grăitoare ca pântecele lui Lady Graceford.

E o femeie ambiţioasă, iar lordul ei e mândru, dar sărac.

— Trebuie să mai stăm de vorbă, doamna mea. Taena, nu-i aşa? Eşti foarte amabilă. Ştiu că vom fi bune prietene.

Apoi o luă în primire Lordul de Highgarden.

Mace Tyrell nu era cu mai mult de zece ani mai vârstnic decât Cersei, dar ea îl privea ca pe unul de-o seamă cu tatăl ei, nu cu ea. Nu era chiar atât de înalt cum fusese Lordul Tywin, dar altminteri era mai voinic, cu pieptul bombat şi un burduhan încă şi mai bombat. Părul îi era castaniu, dar în barbă avea şuviţe albe şi gri. Era adesea roşu la faţă.

— Lordul Tywin a fost un om mare, un om *extraordinar,* declară el ritos, după

ce-i sărută ambii obraji. Mă tem că nu vom mai vedea vreodată altul ca el.

Te uiţi la alta ca el, nătărăule, gândi Cersei. *Aici, în faţa ta, se află fiica lui.*

Dar avea nevoie de Tyrell şi de puterea Highgardenului ca să-l menţină pe Tommen pe tron, aşa că nu spuse decât:

— Ne va lipsi mult.

Tyrell îi aşează o mână pe umăr.

— Nimeni nu e vrednic să îmbrace armura Lordului Tywin, asta e limpede.

Totuşi, regatul merge înainte şi trebuie condus. Dacă pot fi de vreun folos în acest ceas negru, Înălţimea Ta nu trebuie decât să ceară.

Dacă vrei să fii Mâna Regelui, lordul meu, ai curajul s-o spui deschis. Regina zâmbi. *Lasă-l să priceapă din asta cât îi place.*

— Cu siguranţă, lordul meu, este nevoie de tine la Reach.

— Fiul meu Willas e un flăcău capabil, răspunse bărbatul, refuzând să accepte aluzia ei bine ţintită. O fi având el piciorul schilodit, dar de înţelepciune nu duce lipsă. Iar Garlan va lua curând în stăpânire Cetatea Brightwater. Cu ei, Reachul va fi pe mâini bune, dacă se întâmplă să fie nevoie de mine în altă parte. Cârmuirea regatului trebuie să aibă întâietate, spunea adesea Lordul Tywin. Şi îmi face plăcere să aduc Înălţimii Tale veşti bune în privinţa aceasta. Unchiul meu Garth e de acord să preia funcţia de maestru vistiernic, aşa cum voia nobilul tău tată. E în drum spre Oraşul Vechi ca să se îmbarce. Fiii săi îl vor însoţi. Lordul Tywin a pomenit ceva şi despre ei doi, cum că le-ar găsi şi lor un loc. Poate în Garda Oraşului.

Zâmbetul reginei era atât de îngheţat încât se temea că s-ar putea să-i crape dinţii. *Garth cel Mare în consiliul mic şi cei doi bastarzi ai săi în mantii aurii...*

oare Tyrellii cred le voi servi regatul pe o tavă aurită? Această aroganţă o lăsă

mută de uimire.

— Garth m-a slujit bine ca Lord Seneşal, aşa cum l-a slujit pe tatăl meu, înaintea mea, continua Tyrell. Degeţel avea

nas pentru aur, nu tăgăduiesc, dar Garth…

— Lordul meu, îl întrerupse Cersei. Mă tem că a fost o neînţelegere. L-am rugat pe Lordul Gyles Rosby să fie noul nostru maestru vistiernic, iar el mi-a făcut onoarea de a accepta.

102

Mace o privi cu gura căscată.

— Rosby? Acel… *tuşitor?* Dar… a fost stabilit, Înălţimea Ta. Garth e pe drum către Oraşul Vechi.

— Ar fi cel mai bine să trimiţi un corb la Lordul Hightower, să-l rogi să se asigure că unchiul tău nu se îmbarcă. Ar fi păcat ca Garth să înfrunte marea toamnei degeaba. Cersei afişă un zâmbet prietenos.

Un val de roşeaţă urcă pe gâtul gros al lui Tyrell.

— Asta… nobilul tău tată m-a asigurat… îngăimă el.

Apoi îşi făcu apariţia mama sa şi îşi strecură braţul pe după al lui.

— S-ar părea că Lordul Tywin nu i-a împărtăşit planurile sale regentei noastre.

Nu-mi pot *închipui* de ce. Oricum, asta e, n-are rost s-o chinuim pe Înălţimea Sa.

Are perfectă dreptate, trebuie să-i scrii Lordului Leyton înainte ca Garth să se urce pe puntea unei corăbii. Ştii că marea îi va face rău şi-i va provoca vânturi.

Lady Olenna îi acordă lui Cersei un zâmbet ştirb. Camerele consiliului tău vor mirosi mai plăcut cu Lordul Gyles, dar îndrăznesc să spun că tusea lui mă va înnebuni. Îl adorăm cu toţii pe bătrânul unchi Garth, dar omul dă vânturi, asta nu poate fi tăgăduit. Detest mirosurile urâte. Faţa ei ridată se încreţi şi mai mult. Am simţit un iz neplăcut în sfântul sept, la drept vorbind. Poate că ai simţit şi tu?

— Nu, răspunse Cersei cu răceală. Un parfum, zici?

— Mai degrabă o duhoare.

— Poate că ţi-e dor de trandafirii tăi de toamnă. Te-am ţinut aici prea multă

vreme.

Cu cât avea să scape mai repede curtea de Lady Olenna, cu atât era mai bine.

Lordul Tyrell va trimite, fără îndoială, un număr apreciabil de cavaleri să o conducă pe mama sa în siguranţă acasă, şi cu cât mai puţine săbii Tyrell în oraş, cu atât ar dormi regina mai bine.

— Într-adevăr, tânjesc după miresmele Highgardenului, mărturisesc, spuse bătrâna doamnă, dar, desigur, nu pot pleca până când n-o văd pe dulcea mea Margaery măritată cu nepreţuitul tău Tommen.

— Aştept şi eu cu nerăbdare ziua aceea, interveni Tyrell. Lordul Tywin şi cu mine eram pe cale să stabilim data, dacă veni vorba. Probabil noi doi ar trebui să

reluăm discuţia, Înălţimea Ta.

— Curând.

— Curând e bine, spuse Lady Olenna, pufnind. Vino acum, Mace, s-o lăsăm pe regină să-şi continue... jalea.

Am să te văd moartă, bătrâno, îşi promise Cersei, în timp ce Regina Spinilor se îndepărta clătinându-se, între străjerii săi impunători, doi bărbaţi de doi metri pe care se amuza numindu-i Stângul şi Dreptul. *Vom vedea ce cadavru drăgălaş*

vei fi. Bătrâna era de două ori mai deşteaptă decât nobilul ei fiu, asta era limpede.

Regina îşi salvă fiul de Margaery şi de verişoarele ei şi porni către uşă. Afară, ploaia se oprise, în sfârşit. Aerul de toamnă avea un miros dulce şi proaspăt.

103

Tommen îşi scoase coroana.

— Pune-ţi-o înapoi, îi porunci Cersei.

— Mă doare gâtul, spuse băiatul, dar se supuse. Mă voi însura curând?

Margaery spune că, de îndată ce ne căsătorim, putem merge la Highgarden.

— Nu te duci la Highgarden, dar te poţi întoarce la castel călare. Cersei îi făcu semn lui Ser Meryn Trant să se apropie.

Adu-i Înălţimii Sale un cal şi întreabă-l pe Lordul Gyles dacă îmi face onoarea să vină în lectica mea. Lucrurile se mişcau mai repede decât anticipase, nu era timp de pierdut.

Tommen era bucuros la perspectiva de a călări şi, desigur, Lordul Gyles era onorat de invitaţia ei… deşi, când îi ceru să-i fie maestru vistiernic, începu să

tuşească atât de violent încât Cersei se temu că s-ar putea să moară chiar atunci, pe loc. Însă Mama era îndurătoare, iar Gyles îşi reveni în curând suficient ca să

accepte şi chiar să înceapă să tuşească numele celor pe care voia să-i înlocuiască, vameşi şi samsari de lână numiţi de Degeţel, chiar şi unul dintre chelari.

— Zi-i vacii cum vrei, atât timp cât dă lapte. Şi, dacă vine vorba cumva, te-ai alăturat consiliului ieri.

— Ieri… Se îndoi, cuprins de un acces de tuse. Ieri. Desigur. Lordul Gyles tuşea într-un petic de mătase roşie, de parcă ar fi vrut să-şi ascundă sângele din salivă. Cersei se prefăcu că nu observă.

Când o să moară, găsesc pe altcineva. Poate că îl va rechema pe Degeţel.

Regina îşi imagina că Lordul Petyr Baelish nu va fi lăsat să rămână Lord Protector al Văii pentru multă vreme, cu Lysa Arryn moartă. Lorzii Văii se agitau deja, dacă era adevărat ce spunea Pycelle. *După ce i-l vor lua pe acel băiat nenorocit, Lordul Petyr va veni târâş înapoi.*

— Înălţimea Ta? Lordul Gyles tuşi şi îşi tampona gura. Aş putea… (Tuşi din nou)… să te întreb… (O altă serie de tusete îl chinui)… cine va fi Mâna Regelui?

— Unchiul meu, răspunse ea absentă.

Era o uşurare să vadă porţile Fortăreţei Roşii înălţându-se mari în faţa ei. Îl dădu pe Tommen în grija scutierilor săi şi se retrase recunoscătoare în camerele ei, să se odihnească.

De îndată ce-şi scoase pantofii, Jocelyn intră sfioasă, spunându-i că Qyburn era afară şi cerea insistent să fie primit.

— Pofteşte-l înăuntru, porunci regina. *Cine domneşte nu are odihnă.*

Qyburn era bătrân, dar în părul său era încă mai multă cenuşă decât zăpadă, iar ridurile de voioşie din jurul gurii îl făceau să arate ca bunicul preferat al vreunei fetiţe. *Un bunic destul de ponosit, totuşi.* Gulerul robei sale era zdrenţuit, iar una dintre mâneci fusese sfâşiată şi prost cusută.

— Trebuie să cer iertare Înălţimii Tale pentru înfăţişarea mea, spuse el. Eram jos, în temniţe, făcând investigaţii despre evadarea Pezevenghiului, aşa cum ai poruncit.

— Şi ce-ai descoperit?

— În noaptea în care Lordul Varys şi fratele tău au dispărut, un al treilea om s-a făcut nevăzut.

— Da, temnicerul. Ce-i cu el?

— Îl chema Rugen. Un temnicer care se ocupa de celulele negre. Şeful temnicerilor îl descrie ca trupeş, nebărbierit, arţăgos la vorbă. Îşi avea numirea de la bătrânul rege, Aerys, şi venea şi pleca după bunul plac. Celulele negre n-au fost prea adesea ocupate în ultimii ani. Celorlalţi gardieni le era frică de el, se pare, dar niciunul nu ştia prea multe despre el. Nu avea nici prieteni, nici rubedenii.

Nici nu obişnuia să bea sau să frecventeze bordelurile. Celula în care dormea era umedă şi mohorâtă, iar salteaua pe care se întindea era mucegăită. Oala lui de noapte se revărsa.

— Ştiu toate astea.

Jaime examinase celula lui Rugen, iar mantiile aurii ale lui Ser Addam o examinaseră din nou.

— Da, Înălţimea Ta, făcu Qyburn, dar ştiai că sub oala aia împuţită de noapte se afla o piatră desprinsă care se deschidea către o mică despărţitură? Un loc în care cineva ar putea ascunde bunuri de preţ care n-ar vrea să fie descoperite?

— Bunuri de preţ? Era o noutate. Bani, vrei să spui? Bănuise tot timpul că

Tyrion îl cumpărase cumva pe acest temnicer.

— Fără doar şi poate. Desigur, ascunzătoarea era goală când am găsit-o. Cu siguranţă, când a fugit, Rugen şi-a luat cu el comoara dobândită pe căi mârşave.

Dar m-am ghemuit deasupra ascunzătorii, cu torţa în mână. Am văzut ceva sclipind, aşa că am scormonit în noroi până am scos-o. Qyburn deschise palma. O

monedă de aur.

Aur, da, însă în clipa când o luă în mână Cersei îşi dădu seama că nu era bună.

Prea mică, gândi ea, *prea subţire.* Moneda era veche şi roasă. Pe o parte se afla profilul unui rege, iar pe cealaltă era stanţată o mână.

— Ăsta nu e un dragon, decretă ea.

— Nu, fu de acord Qyburn. Datează dinaintea Cuceririi, Înălţimea Ta. Regele este Garth al Doisprezecelea, iar mâna e blazonul Casei Gardener.

De la Highgarden. Cersei închise palma în jurul monedei. *Ce trădare e asta?*

Mace Tyrell fusese unul dintre judecătorii lui Tyrion şi ceruse moartea lui în gura mare. *Să fi fost vreun complot? E oare cu putinţă să fi complotat cu Pezevenghiul în tot acest timp, punând la cale moartea tatei?* Cu Tywin Lannister în mormânt, era de aşteptat ca Lordul Tyrell să fie ales ca Mână a Regelui, dar chiar şi aşa…

— N-ai să vorbeşti cu nimeni despre asta, porunci ea.

— Înălţimea Ta, poţi conta pe discreţia mea. Oricine se alătură unei companii de mercenari învaţă să-şi înghită limba, altfel se alege fără ea.

— În compania mea e la fel. Regina puse moneda deoparte. Avea să se gândească la ea mai târziu. Dar cealaltă problemă?

— Ser Gregor. Qyburn ridică din umeri. L-am examinat, aşa cum mi-ai 105

poruncit. Otrava de pe suliţa viperei era venin de manticor de la Apus. Aş băga mâna-n foc pentru asta.

— Pycelle susţine că nu. I-a spus nobilului meu tată că veninul de manticor omoară de îndată ce ajunge la inimă.

— Aşa şi este. Dar veninul ăsta a fost cumva *îngroşat,* ca să întârzie moartea Muntelui.

— Îngroşat? *Cum?* Cu vreo altă substanţă?

— S-ar putea să fie aşa cum sugerezi, Înălţimea Ta, dar, în cele mai multe cazuri, amestecul unei otrăvi nu face decât să-i slăbească puterea. S-ar putea să

avem de-a face cu o cauză mai puţin… naturală, să zicem. O vrajă, aş crede.

O *fi şi ăsta un mare nătărău, ca Pycelle?*

— Vasăzică, vrei să-mi spui că Muntele e pe moarte din pricina vreunei *vrăji* negre?

Quiburn ignoră ironia din glasul ei.

— Moare din pricina veninului, dar lent şi în cumplită agonie. Eforturile mele de a-i domoli durerea s-au dovedit la fel de zadarnice ca ale lui Pycelle. Mă tem că Ser Gregor e prea obişnuit cu macul. Scutierul lui mi-a spus că suferă de dureri insuportabile de cap şi că adesea dă pe gât lapte de mac, aşa cum beau oamenii de rând berea. Cert e că venele i s-au înnegrit din cap până-n picioare, are urina tulbure de puroi, iar veninul i-a săpat o gaură în coastă, mare cât pumnul meu. E o minune că omul e încă în viaţă, la drept vorbind.

— Mărimea lui, sugeră, încruntându-se, regina. Gregor e un om foarte impunător. Şi foarte prost. Prea prost, se pare, ca să ştie când ar trebui să moară.

Întinse cupa şi Senelle i-o umplu din nou. Ţipetele lui îl sperie pe Tommen. M-au trezit chiar şi pe mine într-o noapte. Aş zice că e timpul să-l chemăm pe Ilyn Payne.

— Înălţimea Ta, spuse Qyburn, poate că ar trebui să-l mut pe Ser Gregor în carceră. Acolo, ţipetele lui nu te vor deranja şi aş putea să mă îngrijesc de el nestingherit.

— Să te îngrijeşti de el? râse Cersei. Lasă-l pe Ser Ilyn să se îngrijească de el.

— Dacă asta e voia Înălţimii Tale, răspunse Qyburn, dar otrava… ne-ar fi de folos să ştim mai multe despre ea, nu-i aşa? Trimite un cavaler să omoare un cavaler şi un arcaş să omoare un arcaş, cum se spune în popor. Ca să luptăm cu magia neagră… Nu-şi isprăvi gândul, ci doar îi zâmbi.

Nu e ca Pycelle, atâta lucru e limpede. Regina îl cântări, chibzuind.

— De ce ţi-a luat Citadela colanul?

— Arhimaesterii sunt cu toţii laşi în adâncul sufletului. Oile gri, aşa le spune Marwyn. Eram un vindecător la fel de priceput ca Ebrose, dar aspiram să-l depăşesc. De sute de ani, oamenii Citadelei au deschis trupurile celor morţi ca să

studieze natura vieţii. Eu doream să înţeleg natura morţii, aşa că am deschis trupurile celor vii. Pentru această crimă, oile gri m-au ocărât şi m-au silit să plec 106

în exil… dar înţeleg natura vieţii şi a morţii mai bine decât oricine din Oraşul Vechi.

— Aşa să fie? Asta o intriga. Foarte bine. Muntele îţi aparţine. Fă cu el ce vrei, dar ascunde-ţi cercetările în celulele negre. Când moare, adu-mi capul lui. Tatăl meu a făcut Dornului această promisiune. Prinţul Doran ar prefera, fără îndoială, să-l omoare pe Gregor cu mâna lui, dar cu toţii trebuie să suferim dezamăgiri în această viaţă.

— Prea bine, Înălţimea Ta. Qyburn îşi drese glasul. Dar nu sunt la fel de bine înzestrat ca Pycelle. Trebuie să achiziţionez anumite…

— Îl voi însărcina pe Lordul Gyles să te înzestreze cu suficient aur pentru nevoile tale. Cumpără-ţi şi nişte veşminte noi. Arăţi de parcă ai ieşit din Fundătura Puricilor. Cersei îi cercetă ochii, întrebându-se până unde să

îndrăznească să se încreadă în omul acesta. Trebuie să-ţi spun că n-o să-ţi meargă

bine dacă vreo vorbă despre… preocupările tale… se întâmplă să treacă dincolo de aceste ziduri?

— Nu, Înălţimea Ta. Qyburn îi acordă un zâmbet liniştitor. Secretele tale sunt în siguranţă.

După ce Qyburn plecă, Cersei îşi turnă o cupă de vin tare şi o bău lângă

fereastră, privind cum umbrele se lungesc peste curte şi gândindu-se la monedă.

Aur din Reach. De ce să fi avut un temnicer de la Debarcaderul Regelui aur de la Reach, dacă nu fiindcă era plătit să contribuie la înfăptuirea uciderii tatălui meu?

Oricât s-ar fi străduit, Cersei părea că nu reuşeşte să-şi aducă în minte chipul Lordului Tywin fără să vadă acel mic zâmbet prostesc şi să-şi amintească mirosul fetid pe care-l răspândea cadavrul său. Se întreba dacă nu cumva era şi asta opera lui Tyrion. *E un lucru mărunt şi crud, ca şi el.* Era cu putinţă ca Tyrion să-l fi făcut pe Pycelle unealta lui? *L-a trimis pe bătrân în celulele negre, iar acest Rugen se ocupa de acele celule,* îşi aminti ea. Toate iţele se încâlceau într-un fel care nu-i plăcea. *Acest Înalt Septon e şi el omul lui Tyrion,* îşi aminti dintr-odată

Cersei, *iar bietul trup al tatei a fost în grija lui, de cu seară până-n zori.*

Unchiul său sosi neîntârziat, la apusul soarelui, purtând o tunică vătuită din lână de culoarea cărbunelui, mohorâtă ca faţa lui. Asemeni tuturor Lannisterilor, Ser Kevan avea pielea albă şi era blond, deşi, la cei cincizeci şi cinci de ani ai săi, îşi pierduse aproape tot părul. Nimeni nu l-ar fi putut socoti vreodată chipeş. Gros în talie, cu umerii rotunzi şi bărbia pătrată, proeminentă, pe care barba sa galbenă, tunsă scurt, nu reuşea s-o ascundă, îi reamintea de un bătrân mastif… un bătrân mastif credincios era tocmai ceea ce îi trebuia.

Luară o cină frugală, compusă din sfeclă, pâine şi vită în sânge, cu o carafă de vin roşu, dornishean, ca să alunece mai bine. Ser Kevan nu scoase aproape nicio vorbă şi abia dacă se atinse de cupa cu vin. *E prea măcinat de gânduri. Trebuie pus la treabă, să uite de necaz.*

Îi spuse asta, după ce ultimele resturi de mâncare fuseseră luate de pe masă şi servitorii plecaseră.

— Ştiu cât de mult s-a bizuit tata pe tine, unchiule. Acum trebuie să fac şi eu la fel.

— Tu ai nevoie de o Mână, spuse el, iar Jaime te-a refuzat.

Vorbeşte fără ocolişuri. Foarte bine.

— Jaime… Mă simţeam atât de pierdută, cu tata mort, încât nu ştiam ce vorbesc. Jaime e galant, dar puţin zănatic, ca să fim sinceri. Tommen are nevoie de un om mai experimentat. De cineva mai în vârstă…

— Mace Tyrell e mai în vârstă. Nările îi fremătară.

— Niciodată. Cersei îşi dădu la o parte o şuviţă de păr de pe frunte. Tyrellii întrec măsura.

— Ai fi nebună să-l faci pe Mace Tyrell Mâna ta, recunoscu Ser Kevan, dar una şi mai mare să ţi-l faci duşman. Am auzit ce s-a întâmplat în Sala Lămpilor.

Mace n-ar fi trebuit să abordeze asemenea probleme în public, dar, oricum, n-a fost înţelept din partea ta să-l faci de ocară cu jumătate din curte de faţă.

— Mai bine decât să suport un alt Tyrell în consiliu. Reproşul o irita. Rosby va fi un maestru vistiernic potrivit. Ai văzut lectica aia a lui, cu sculpturile şi draperiile de mătase. Caii lui sunt mai bine înveşmântaţi decât mulţi dintre cavaleri. Un om atât de bogat ar trebui să găsească aur fără nicio dificultate. Cât despre rangul de Mână… cine să ducă mai bine la bun sfârşit misiunea tatălui meu decât fratele cu care s-a sfătuit în toate?

— Toţi avem nevoie de cineva în care să ne putem încrede. Tywin m-a avut pe mine şi, cândva, pe mama ta.

— A iubit-o foarte mult. Cersei refuza constant să se gândească la târfa moartă

din patul lui. Ştiu că acum sunt împreună.

— Mă rog să fie aşa. Ser Kevan îi cercetă faţa multă vreme, înainte de a răspunde. Îmi ceri foarte mult, Cersei.

— Nu mai mult decât ţi-a cerut tata. Unchiul ei întinse mâna după cupa sa cu vin şi luă o înghiţitură. Am o soţie pe

care n-am văzut-o de doi ani, un fiu mort de jelit, un alt fiu pe cale să se însoare şi să-şi preia atribuţiile de lord. Castelul Darry trebuie să fie iarăşi puternic, cu pământurile apărate, câmpurile pârjolite arate şi cultivate din nou. Lancel are nevoie de ajutorul meu.

— Şi Tommen la fel. Cersei nu se aşteptase ca Ser Kevan să se ceară

înduplecat. *Cu tata nu făcea pe sfiosul.* Regatul are nevoie de tine.

— Regatul. Da. Şi Casa Lannister. Luă încă o sorbitură de vin. Prea bine, voi rămâne şi mă voi pune în slujba Înălţimii Sale…

— Perfect, începu ea să spună, dar Ser Kevan ridică glasul şi îi acoperi vorbele.

— … atât timp cât mă numeşti nu doar Mână, ci şi regent, iar tu te întorci la Casterly Rock.

Preţ de o clipă, Cersei nu putu decât să-l privească fără să se mişte.

— *Eu* sunt regenta, îi reaminti ea.

— Ai fost. Tywin nu intenţiona să te lase să joci în continuare acest rol. Mi-a spus că are de gând să te trimită înapoi la Casterly Rock şi să-ţi găsească un nou soţ.

Cersei simţea cum o cuprinde mânia.

— A pomenit despre aşa ceva, da. Iar eu i-am spus că nu doresc să mă

recăsătoresc.

Unchiul ei rămase impasibil.

— Dacă eşti hotărâtă să nu te recăsătoreşti, nu te voi obliga. Cât despre cealaltă problemă… acum eşti Lady de Casterly Rock. Locul tău este acolo.

Cum îndrăzneşti? îi venea să ţipe. În schimb, spuse:

— Dar sunt, în acelaşi timp, Regina Regentă. Locul meu e alături de fiul meu.

— Tatăl tău era de altă părere.

— Tatăl meu e mort.

— Spre durerea mea şi necazul întregului regat. Deschide ochii şi priveşte în jurul tău, Cersei. Regatul e în ruină. Poate că Tywin ar fi fost capabil să îndrepte lucrurile, dar…

— *Eu* am să îndrept lucrurile! Cersei îşi îndulci tonul. Cu ajutorul tău, unchiule. Dacă vrei să mă slujeşti cu devotamentul cu care l-ai slujit pe tata…

— Nu eşti tatăl tău. Iar Tywin l-a privit întotdeauna pe Jaime ca pe moştenitorul său de drept.

— *Jaime…* Jaime e legat prin jurământ. Jaime nu gândeşte niciodată, râde de oricine şi de orice şi spune tot ce-i trece prin cap. Jaime e un frumos nebun.

— Şi totuşi a fost prima ta alegere ca Mână a Regelui. Atunci despre tine ce se poate spune, Cersei?

— Ţi-am spus, eram bolnavă de durere. Nu m-am gândit…

— Nu, o aprobă Ser Kevan. Şi tocmai de aceea ar trebui să te întorci la Casterly Rock şi să laşi regatul pe seama celor care gândesc.

— *Regele e fiul meu!* Cersei se ridică în picioare.

— Da, spuse unchiul ei, şi, după cum l-am văzut pe Joffrey, nu eşti mai potrivită ca mamă decât eşti ca regină.

Cersei îi aruncă vinul din cupă direct în faţă. Atunci Ser Kevan se ridică în picioare, cu o greoaie demnitate.

— Înălţimea Ta. Vinul încă îi şiroia pe obraji, picurând din barba-i tunsă scurt.

Cu permisiunea ta, aş putea să mă retrag?

— Cu ce drept crezi că-mi poţi pune *mie* condiţii? Nu eşti mai mult decât unul dintre cavalerii de curte ai tatălui meu.

— Nu deţin pământuri, e adevărat. Dar am unele venituri, şi cufere cu bani puse deoparte. Tatăl meu nu şi-a uitat niciunul dintre copii când a murit, iar Tywin ştia cum să răsplătească un slujitor devotat. Hrănesc două sute de cavaleri 109

şi, la nevoie, le pot dubla numărul. Există călăreţi liberi gata să vină sub stindardul meu şi am bani să tocmesc mercenari. Ai fi înţeleaptă dacă nu m-ai nesocoti, Înălţimea

Ta... şi încă şi mai înţeleaptă dacă nu ţi-ai face din mine un duşman.

— Mă *ameninţi?*

— Te sfătuiesc. Dacă nu vrei să-mi cedezi regenţa, numeşte-mă castelan la Casterly Rock şi fă-i Mâna Regelui fie pe Mathis Rowan, fie pe Randyll Tarly.

Lorzi purtători de flamură ai Casei Tyrell, amândoi. Sugestia o lăsă fără

cuvinte. *Oare e cumpărat?* se întrebă ea. *A luat aurul Tyrellilor, ca să trădeze Casa Lannister?*

— Mathis Rowan e simţitor, prudent, îndrăgit, continuă unchiul său, impasibil.

Randyll Tarly e cel mai iscusit soldat din regat. O Mână slabă pe timp de pace, dar, cu Tywin mort, nu e altul mai bun să-i ducă războiul la bun sfârşit. Lordul Tyrell nu se poate simţi jignit dacă alegi unul dintre lorzii lui purtători de flamură

ca Mână. Tarly şi Rowan sunt ambii oameni capabili... şi *loiali.* Numeşte-l pe oricare dintre ei şi-l vei avea de partea ta. Te întăreşti pe tine şi slăbeşti Highgardenul, însă probabil că Mace îţi va mulţumi pentru asta. Ser Kevan ridică

din umeri. Acesta e sfatul meu, primeşte-l sau nu. Din partea mea, poţi să-l faci Mână pe Băiatul Lunii. Fratele meu e mort, femeie. Am să-l duc acasă.

Trădătorule, gândi ea. *Vânzătorule.* Cersei se întreba cât îi dăduse Mace Tyrell.

— Vrei să-ţi abandonezi regele când are mai mare nevoie de tine, îi spuse.

Vrei să-l abandonezi pe Tommen.

— Tommen o are pe mama lui. Ochii verzi ai lui Ser Kevan îi întâlniră pe ai ei, fără să clipească. O ultimă picătură de vin îi tremură udă şi roşie sub bărbie şi, în cele din urmă, căzu. Da, adăugă el cu glas moale, după o pauză, şi pe tatăl său, cred.

JAIME

Ser Jaime Lannister, în alb din cap până-n picioare, stătea lângă catafalcul tatălui său, cu cinci degete curbate în jurul mânerului unei săbii mari de aur.

Pe înserat, Marele Sept deveni întunecat şi sumbru. Ultimele raze de lumină

coborârăpieziş prin ferestrele înalte, scăldând statuile înalte ale Celor Şapte în lumina roşie a amurgului. În jurul altarelor pâlpâiau lumânări parfumate, în timp ce umbre adânci se adunau în transepturi şi se furişau tăcute pe podelele de marmură. Ecourile cântecelor de seară se stingeau pe măsură ce ultimii oameni îndoliaţi se îndepărtau.

Balon Swann şi Loras Tyrell rămaseră puţin în urma celorlalţi.

— Nimeni nu poate sta de veghe şapte zile şi şapte nopţi, spuse Ser Balon.

110

Când ai dormit ultima oară, stăpâne?

— Când nobilul meu tată era încă în viaţă, răspunse Jaime.

— Îngăduie-mi să stau în noaptea asta în locul tău, se oferi Ser Loras.

— N-a fost tatăl tău. *Nu tu l-ai ucis, ci eu. Poate că Tyrion a slobozit săgeata care l-a omorât, dar eu l-am slobozit pe Tyrion.* Lăsaţi-mă.

— Cum porunceşte stăpânul meu, se învoi Swann.

Ser Loras părea că ar fi vrut să mai insiste, dar Ser Balon îl luă de braţ şi îl trase după el. Jaime ascultă ecourile paşilor lor stingându-se în depărtare. Şi apoi era singur din nou cu nobilul său tată, printre lumânări şi cristaluri şi mirosul dulceag, bolnăvicios, al morţii. Spatele îl durea de povara armurii, iar picioarele îi erau aproape amorţite. Îşi schimbă

puţin poziţia şi îşi strânse degetele în jurul sabiei aurii. Nu putea să mânuiască sabia, dar putea s-o ţină în mână. Mâna lipsă

îi pulsa. Era aproape nostim. Avea mai multe senzaţii în mâna pe care o pierduse decât în restul trupului.

Mâna mea tânjeşte după o sabie. Trebuie să omor pe cineva. Pentru început, pe Varys. Ar trebui să găsesc piatra sub care se ascunde.

— I-am poruncit eunucului să-l ducă pe o corabie, nu în dormitorul tău, îi spuse el cadavrului. Mâinile îi sunt pătate de sânge la fel de mult ca ale... ale lui Tyrion. *Mâinile îi sunt pătate de sânge la fel de mult ca ale mele* voia să spună, dar cuvintele i se opriră în gâtlej. *Orice a făcut Varys, eu l-am îndemnat.*

Aşteptase în camerele eunucului în noaptea aceea, când, în sfârşit, hotărâse să

nu-şi lase fratele mai mic să moară. În timp ce aştepta, îşi ascuţise pumnalul cu o singură mână, găsind o stranie alinare în scârţâitul oţelului pe piatră. La sunetul paşilor, se aşezase lângă uşă. Varys intrase într-o revărsare de pudră şi lavandă.

Jaime păşise în spatele lui, îl lovise cu piciorul în spatele genunchiului, îngenunchease pe pieptul lui şi îi vârâse pumnalul sub bărbia moale şi albă, trăgându-i capul pe spate.

— Ei, bine, Lord Varys, spusese el cu glas prietenos, mă bucur să te întâlnesc aici.

— Ser Jaime? gâfâise Varys. M-ai speriat.

— Asta am şi avut de gând. Când răsucise pumnalul, un firişor de sânge se prelinsese pe lamă. Mă gândeam că m-ai putea ajuta să-l scot pe fratele meu din celula lui înainte ca Ser Ilyn să-i taie capul. E un cap urât, te asigur, dar altul n-are.

— Da... bine... dacă vrei... să iei lama asta... da, uşurel, dacă eşti bun, uşurel, oh, m-ai înţepat... Eunucul îşi atinsese

gâtul şi privise sângele de pe degete cu gura căscată. Întotdeauna am urât imaginea propriului meu sânge.

— Vei avea şi mai mult de urât cât de curând, dacă nu mă ajuţi.

Varys se căznise să se ridice.

— Fratele tău… dacă Pezevenghiul dispare fără urmă din celula sa, vor pune î-întrebări. M-aş t-teme pentru viaţa mea…

111

— Viaţa ta îmi aparţine, nu-mi pasă ce secrete ştii. Dacă Tyrion moare, nu-i vei supravieţui multă vreme, îţi promit.

— Ah. Eunucul îşi supsese sângele de pe degete, îmi ceri un lucru îngrozitor…

să-l eliberez pe Pezevenghiul care l-a ucis pe măreţul nostru rege. Sau îl crezi nevinovat?

— Vinovat sau nevinovat, răspunsese Jaime, ca un nătărău ce era, un Lannister îşi plăteşte datoriile. Cuvintele îi veniseră atât de uşor.

Nu dormise de-atunci. Acum îşi vedea fratele aievea, felul în care rânjise piticul, sub cioata nasului său, când lumina torţei îi atinsese faţa.

— Biet schilod nătărău şi orb, mârâise piticul, cu glasul îngroşat de ranchiună.

Cersei e o târfă mincinoasă. S-a culcat cu Lancel, cu Osmund Kettleblack şi probabil cu Băiatul Lunii, din câte ştiu eu. Iar eu sunt monstrul care se spune că

sunt. Da, l-am ucis pe fiul tău ticălos.

N-a spus nicio clipă că avea de gând să-l omoare pe tatăl nostru. Dacă ar fi spus, l-aş fi oprit. Şi apoi eu aş fi regicidul, nu el.

Jaime se întreba unde se ascundea Varys. Înţelept, maestrul şoptitorilor nu se întorsese în camerele lui şi nu-şi făcuse apariţia nici când Fortăreaţa Roşie fusese scotocită. S-ar putea ca eunucul să fi ales să se îmbarce cu Tyrion mai degrabă

decât să rămână să răspundă unor întrebări incomode. Dacă era aşa, amândoi erau deja departe în larg, împărţind o carafă cu vin auriu de Arbor, în cabina unei galere.

Dacă nu cumva fratele meu l-a omorât şi pe Varys şi i-a lăsat trupul să

putrezească sub castel. Acolo, jos, puteau trece ani până ce oasele să-i fie găsite.

Jaime coborâse cu o duzină de străjeri, cu torţe, funii şi felinare. Ore în şir bâjbâiseră prin coridoarele întortocheate, prin spaţiile înguste, de-a buşilea, pe uşile ascunse, scările secrete şi culoarele care plonjau în bezna absolută. Arareori îşi simţise atât de acut infirmitatea. Când are două mâini, omul ia totul de bun.

Scările, de pildă. Până şi mersul târâş îi era incomod, nu degeaba se vorbea despre mersul în *patru* labe. Nici nu putea să ţină o torţă şi să se caţere, ca ceilalţi.

Şi totul în zadar. Găsiră doar întunecime, praf şi şobolani. *Şi dragoni pândind acolo, jos.* Îşi amintea lumina portocalie, mohorâtă, a cărbunilor din gura dragonului de fier. Mangalul încălzea încăperea la baza unui culoar vertical, unde se întâlneau mai multe tuneluri. Pe podea, descoperise un mozaic ros înfăţişând dragonul cu trei capete al Casei Targaryen, din plăci negre şi roşii. *Te cunosc, Regicidule,* părea să spună bestia. *Am fost aici tot timpul, aşteptându-te.* Iar lui Jaime acea voce i se părea cunoscută, intonaţia de fier care cândva îi aparţinuse lui Rhaegar, Prinţul Pietrei Dragonului.

Fusese o zi vântoasă când îşi luase rămas-bun de la Rhaegar, în curtea Fortăreţei Roşii. Prinţul se înveşmântase în armura sa neagră ca noaptea, cu dragonul cu trei capete conturat din rubine pe platoşă.

— Înălţimea Ta, se rugase Jaime, lasă-l pe Darry să-l păzească pe rege de data 112

aceasta, sau pe Ser Barristan. Mantiile lor sunt la fel de albe ca a mea.

Prinţul Rhaegar clătinase din cap.

— Înălţimea Ta, tatăl meu se teme de tatăl tău mai mult decât de vărul nostru Robert. Te vrea prin preajmă pentru ca Lordul Tywin să nu-i poată face niciun rău. Nu îndrăznesc să-i iau această cârjă tocmai acum, la ceas de cumpănă.

Furia i se ridicase lui Jaime în gâtlej.

— Eu nu sunt o cârjă, sunt chiar un cavaler al Gărzii Regale.

— Atunci apără-l pe rege, s-a răstit Jon Darry. Când ai îmbrăcat mantia aceea, ai jurat supunere.

Rhaegar îşi aşezase mâna pe umărul lui Jaime.

— Când această bătălie va lua sfârşit, am de gând să convoc consiliul. Vor avea loc schimbări. Voiam să le fac de mult, dar… în orice caz, n-are rost să

vorbim de căi neumblate. Vom vorbi când mă întorc.

Acelea fuseseră ultimele cuvinte pe care i le adresase Rhaegar Targaryen.

Dincolo de porţi se adunase o oaste, în timp ce o alta cobora pe Trident. Aşadar, Prinţul Pietrei Dragonului încălecase şi îşi aşezase pe cap coiful înalt şi negru, pornind să-şi înfrunte osânda.

Avea mai multă dreptate decât ştia. Când bătălia s-a terminat, au avut loc schimbări.

— Aerys credea că nu i se poate întâmpla nimic rău dacă mă ţinea aproape, îi spuse Jaime cadavrului tatălui său. Nu-i aşa că e amuzant? Lordul Tywin părea să

fie de aceeaşi părere: zâmbetul lui era mai larg decât înainte. *Se pare că-i place să fie mort.*

Era ciudat, dar nu simţea niciun fel de durere. *Unde-mi sunt lacrimile? Unde mi-este furia?* Jaime Lannister nu dusese niciodată lipsă de furie.

— Tată, îi spuse cadavrului, tu mi-ai spus că lacrimile sunt semnul slăbiciunii, aşa că nu te poţi aştepta să plâng după tine.

O mie de lorzi şi doamne veniseră în dimineaţa aceea şi trecuseră pe rând pe lângă catafalc, şi multe mii de oameni de rând după-amiază. Aveau veşminte întunecate şi feţe

solemne, dar Jaime bănuia că foarte mulţi erau, în taină, încântaţi să-l vadă doborât pe marele bărbat. Chiar şi în vest, Lordul Tywin fusese mai mult respectat decât iubit, iar Debarcaderul Regelui nu uitase Jaful.

Dintre toate feţele îndoliate, Marele Maester Pycelle păruse cel mai înnebunit de durere.

— Am slujit şase regi, îi spusese el lui Jaime după cel de-al doilea serviciu religios, adulmecând neîncrezător în preajma cadavrului, dar aici, în faţa noastră, zace omul cel mai măreţ pe care l-am cunoscut vreodată. Lordul Tywin nu purta coroană, dar era rege pe de-a-ntregul.

Fără barbă, Pycelle părea nu doar bătrân, dar şi firav. *Să-l bărbierească a fost cel mai crud lucru pe care l-ar fi putut face Tyrion,* gândi Jaime, care ştia ce însemna să pierzi o parte din tine, o parte care te făcea ceea ce eşti. Pycelle 113

avusese o barbă superbă, albă ca zăpada şi moale ca lâna de miel, o podoabă

luxuriantă care-i acoperise obrajii şi bărbia, revărsându-i-se aproape până la brâu.

Marele Maester obişnuia să şi-o mângâie când perora. Îi dădea un aer de înţelepciune şi ascundea tot felul de lucruri neplăcute: pielea lăsată care-i atârna sub maxilar, gura mică şi plângăreaţă, dinţii lipsă, negii, ridurile şi petele de bătrâneţe, prea multe ca să le ţii numărul. Deşi Pycelle încerca să-şi crească din nou ceea ce pierduse, nu reuşea. Din obrajii săi ridaţi şi din bărbia căzută creşteau doar smocuri şi şomoioage, atât de firave încât Jaime îi vedea pielea rozalie, pătată, de dedesubt.

— Ser Jaime, am văzut multe lucruri înfiorătoare la viaţa mea, îi spusese bătrânul. Războaie, bătălii, crime dintre cele mai murdare... Eram flăcău, în Oraşul Vechi, când molima cenuşie a secerat jumătate din oraş şi trei sferturi din Citadelă. Lordul Hightower a ars fiecare corabie din port, a închis porţile şi a poruncit gărzilor sale să-i omoare pe cei care încercau să fugă, bărbaţi, femei sau prunci de ţâţă. L-au omorât când molima a trecut. Chiar în ziua când a redeschis

portul, l-au tras jos de pe cal şi i-au despicat beregata, după cum au făcut şi cu fiul său cel mic. Chiar şi astăzi, ignoranţii din Oraşul Vechi scuipă la auzul numelui său, dar Qenton Hightower a făcut ceea ce trebuia. Şi tatăl tău era un astfel de om.

Un om care făcea ceea ce trebuia făcut.

— De aceea pare atât de mulţumit?

Aburii care se ridicau dinspre cadavru făceau ochii lui Pycelle să lăcrimeze.

— Carnea… pe măsură ce carnea se usucă, muşchii se întind şi îi trag buzele în sus. Acela nu este un zâmbet, doar… *uscăciune,* atâta tot. Clipi, alungându-şi lacrimile. Trebuie să mă scuzi, sunt foarte, foarte obosit.

Sprijinindu-se cu toată puterea de toiagul său, Pycelle părăsise templul încet, cu pasul clătinat. *Şi omul acesta moare,* îşi dăduse seama Jaime. Nu era de mirare că sora sa zicea că e netrebuincios.

Pe de altă parte, draga lui surioară părea să creadă că jumătate din curteni erau fie netrebuincioşi, fie trădători. Pycelle, Garda Regelui, Tyrellii, Jaime însuşi…

până şi Ser Ilyn Payne, cavalerul tăcut care slujea drept călău. Ca Dreptate a Regelui, temniţele erau răspunderea lui. De când îşi pierduse limba, Payne lăsase administrarea acelor temniţe în seama subalternilor săi, dar Cersei îl considera în egală măsură vinovat pentru evadarea lui Tyrion. *A fost fapta mea, nu a lui,* îi stătuse lui Jaime pe buze să spună. În schimb, jurase să afle ce putea de la temnicerul-şef, un bătrân cocoşat pe nume Rennifer Longwaters.

— Văd că te întrebi ce fel de nume e ăsta, chicotise omul când Jaime mersese să-l interogheze. E un nume vechi, e-adevărat. Nu-s eu omul care să se fudulească, dar în venele mele curge sânge regesc. Sunt descendentul unei prinţese. Tatăl meu mi-a spus povestea când eram doar un băieţandru. Longwaters nu mai era băieţandru de o grămadă

de ani, judecând după ţeasta lui pătată şi firele de păr alb care-i creşteau din bărbie. Mama mea era cea mai nepreţuită

comoară din Beciul Fecioarelor. Lordul Oakenfist, marele amiral, i-a dăruit inima, deşi era însurat cu o alta. Prinţesa i-a dat fiului lor bastard numele de Waters, în onoarea tatălui lui. Băiatul a devenit un mare cavaler, la fel şi fiul său, care a aşezat cuvântul „Long” înaintea numelui de Waters, ca lumea să ştie că el nu era un bastard. Aşa că, vezi, am în mine niţeluş sânge de dragon.

— Da, era să te confund cu Aegon Cuceritorul, îi răspunsese Jaime. Waters era un nume frecvent de bastard în preajma Golfului Apei Negre; bătrânul Longwaters era, mai degrabă, descendentul vreunui lord mărunt decât al unei prinţese. Dar, până una-alta, am preocupări mai presante decât obârşia ta.

Longwaters îşi înclinase capul.

— Prizonierul pierdut.

— Şi temnicerul dispărut.

— Rugen, îl completase bătrânul. Un subtemnicer. Se ocupa de nivelul al treilea, celulele negre.

— Povesteşte-mi despre el, trebuise să-i ceară Jaime. *O farsă nenorocită.* Ştia cine era Rugen, chiar dacă Longwaters nu ştia.

— Neîngrijit, nebărbierit, arţăgos. Nu-mi plăcea, e-adevărat, mărturisesc.

L-am găsit aici la început, când am venit, acum doisprezece ani. Fusese numit de Regele Aerys. Omul stătea arareori aici, trebuie spus. Am pomenit de asta în rapoartele mele, stăpâne. Am făcut-o, nu încape îndoială, ai cuvântul meu, cuvântul unui om cu sânge regesc.

Mai pomeneşte o dată de sângele ăla regesc şi s-ar putea să vărs niţel din el, gândise Jaime.

— Cine a văzut rapoartele astea?

— Unele dintre ele au ajuns la maestrul vistiernic, altele la maestrul şoptitorilor. Toate au ajuns la temnicerul-şef şi la

Dreptatea Regelui. Aşa a fost dintotdeauna în temniţe. Longwaters îşi scărpinase nasul. Rugen era aici când era nevoie, lordul meu. Asta trebuie spus. Celulele negre sunt folosite puţin. Înainte ca frăţiorul Excelenţei Voastre să fie trimis jos, l-am avut o vreme pe Marele Maester Pycelle, iar înaintea lui, pe Lordul Stark, trădătorul. Au mai fost alţi trei, oameni de rând, dar pe ei Lordul Stark i-a dat Rondului de Noapte. N-am văzut cu ochi buni eliberarea ălora trei, dar documentele erau în ordine. Am pomenit despre asta şi într-un raport, poţi fi sigur.

— Povesteşte-mi ce ştii despre cei doi temniceri care au adormit.

— Temniceri? pufnise Longwaters. Ăia nu erau niciun fel de temniceri. Erau simpli *paznici.* Coroana plăteşte lefuri pentru douăzeci de paznici, stăpâne, nici mai mult, nici mai puţin, dar, de când sunt eu aici, n-am avut niciodată mai mult de doisprezece. Ar trebui să avem şi şase temniceri, câte doi la fiecare nivel, însă

avem doar trei.

— Tu şi încă doi?

Longwaters pufnise din nou.

115

— Eu sunt temnicerul-şef stăpâne. Eu sunt *peste* temniceri. Sarcina mea e să

ţin socotelile. Dacă stăpânul ar vrea să se uite peste registrele mele, va vedea că

toate cifrele sunt exacte. Longwaters consultase registrul mare, îmbrăcat în piele, deschis în faţa lui. În prezent, avem patru prizonieri la primul nivel şi unul la cel de-al doilea, pe lângă fratele Excelenţei Voastre. Bătrânul s-a încruntat. Care a fugit, fără doar şi poate. E-adevărat. Am să-l tai de pe listă. Luase un condei şi începuse să-l ascută.

Şase prizonieri, gândise Jaime cu amărăciune, *în timp ce noi plătim lefuri pentru douăzeci de paznici.*

— Vreau neapărat să le pun câteva întrebări acestor doi paznici.

Rennfer Longwaters încetase să-şi mai ascută condeiul şi îl privise neîncrezător pe Jaime.

— Să le pui întrebări, stăpâne?

— M-ai auzit.

— Da, stăpâne, am auzit, desigur, dar… stăpânul poate să interogheze pe cine vrea, e adevărat, nu sunt eu omul care să spună că nu poate. Dar, ser, dacă pot fi atât de îndrăzneţ, nu cred c-ar putea să răspundă. Sunt morţi, stăpâne.

— *Morţi?* Din a cui poruncă?

— A ta, credeam, sau… a regelui, poate? N-am întrebat. N-am dreptul să pun întrebări Gărzii Regale.

Asta îi pusese sare pe rană. Cersei făcuse din oamenii lui uneltele ei sângeroase, oamenii lui împreună cu nepreţuiţii ei fraţi Kettleblack.

— Nătărăilor, mârâise mai târziu Jaime, adresându-li-se lui Boros Blount şi lui Osmund Kettleblack, într-o temniţă care duhnea a sânge şi a moarte. Ce v-aţi închipuit că faceţi?

— Nimic altceva decât ceea ce ni s-a spus, stăpâne. Ser Boros era mai scund decât Jaime, dar mai voinic, Înălţimea Sa ne-a poruncit. Sora ta.

Ser Osmund îşi agăţase degetul mare de centura sabiei:

— Zicea că trebuie adormiţi pe vecie. Aşa că fraţii mei şi cu mine ne-am ocupat de asta.

Într-adevăr. Un cadavru zăcea răşchirat, cu faţa în jos, pe o masă, ca un om beat la un ospăţ, dar avea sub cap o baltă de sânge, nu una de vin. Cel de-al doilea paznic reuşise să se îndepărteze de bancă şi să-şi scoată pumnalul înainte să se aleagă cu o sabie în coaste. Sfârşitul lui fusese cel mai lent şi mai murdar. *I-am spus lui Varys că nimeni nu trebuie să păţească nimic după această evadare,* se gândise Jaime, *dar ar fi trebuit să le spun asta fratelui şi surorii mele.*

— A fost o greşeală, ser.

Ser Osmund ridicase din umeri.

— N-o să le simtă nimeni lipsa. Pun rămăşag că erau şi ei implicaţi, împreună

cu cel care e dat dispărut.

Nu, i-ar fi putut spune Jaime, *Varys le-a pus ceva în vin, ca să-i adoarmă.*

116

— Dacă aşa stau lucrurile, poate că am fi putut stoarce adevărul de la ei… *Se culcă cu Lancel şi cu Osmund Kettleblack şi cu Băiatul Lunii, din câte ştiu eu…*

Dacă aş avea o fire bănuitoare, m-aş putea întreba de ce atâta grabă să vă asiguraţi că cei doi n-o să fie luaţi vreodată la întrebări. Trebuia să-i reduceţi la tăcere ca să

ascundeţi propriul vostru rol în toate acestea?

— Noi? Kettleblack se sufocase auzind una ca asta. Noi n-am făcut decât ce ne-a poruncit regina. Pe cuvântul meu de Frate Jurat.

Degetele-fantomă ale lui Jaime se crispaseră când spusese categoric:

— Adu-i aici pe Osney şi pe Osfryd şi curăţaţi mizeria asta. Şi data viitoare când dulcea mea surioară îţi porunceşte să omori un om, vino mai întâi la mine.

Altfel, fereşte-te din calea mea, ser.

Vorbele îi răsunau în cap, în întunecimea Septului lui Baelor. Deasupra lui, toate ferestrele deveniseră negre, lăsând să se zărească lumina palidă a îndepărtatelor stele. Soarele apusese deja. Miasma morţii era tot mai puternică, în ciuda lumânărilor parfumate. Mirosul îi amintea lui Jaime Lannister de trecătoarea de la poalele Dintelui de Aur, unde obţinuse o glorioasă victorie în primele zile ale războiului. În dimineaţa de după bătălie, ciorile se ospătaseră cu învingătorii şi învinşii deopotrivă, aşa cum, cândva, se ospătaseră din trupul lui Rhaegar Targaryen, după Trident. *Cât preţuieşte o coroană, dacă o cioară se poate înfrupta cu un rege?*

Jaime bănuia că ciorile dădeau ocol celor şapte turnuri şi marii cupole a Septului lui Baelor chiar acum, lovind aerul nopţii cu aripile lor negre, în încercarea de a pătrunde înăuntru. *Fiecare cioară din Cele Şapte Regate ar trebui să-ţi aducă omagiile, tată. De la Castamere până la Apa Neagră,*

le-ai hrănit bine. Ideea îi plăcea Lordului Tywin. Zâmbetul i se lărgi şi mai mult. *La naiba, rânjeşte ca un mire în timpul ritualului conjugal.*

Imaginea era atât de grotescă încât Jaime izbucni într-un râs zgomotos.

Sunetul răsună prin transepturi, prin cripte şi prin capele, ca şi cum morţii înhumaţi în interiorul zidurilor ar fi râs şi ei. *De ce nu? E mai absurd decât farsa unui bufon, eu, stând de veghe la căpătâiul unui tată pe care l-am ajutat să*

moară, trimiţând oameni să-l captureze pe fratele pe care l-am ajutat să

evadeze... Îi poruncise lui Ser Addam Marbrand să scotocească Strada Mătăsii.

— Caută sub fiece pat, ştii cât de mult îi plac fratelui meu bordelurile.

Mantiile aurii aveau să caute mai cu sârg sub fustele târfelor decât sub paturile lor. Se întreba câţi copii bastarzi se vor naşte de pe urma acestei căutări zadarnice.

Pe nesimţite, gândurile i se îndreptară către Brienne din Tarth. *Fătucă urâtă, proastă şi încăpăţânată.* Se întreba unde era. *Tată, dă-i putere.* Aproape o rugăciune... dar oare pe cine invoca el: zeul, Tatăl Ceresc, a cărui statuie înaltă, aurită sclipea în lumina lumânărilor, în celălalt capăt al templului? Sau se ruga la cadavrul care zăcea în faţa lui? *Are vreo importanţă? Nu m-au ascultat niciodată, niciunul dintre ei.* Războinicul fusese zeul lui Jaime de când fusese destul de mare 117

ca să poată ţine sabia în mână. Alţi bărbaţi puteau fi taţi, fii, soţi, dar niciodată

Jaime Lannister, cu sabia sa la fel de aurie ca părul. El era un războinic, şi asta avea să fie întotdeauna.

Ar trebui să-i spun lui Cersei adevărul, să recunosc că eu l-am eliberat pe frăţiorul nostru din celulă. Adevărul funcţionase atât de perfect cu Tyrion, în definitiv. *Ţi-am ucis fiul ticălos, iar acum mă duc să-ţi ucid şi tatăl.* Jaime auzea râsul Pezevenghiului în întuneric, întoarse capul să se uite,

dar sunetul nu era decât propriul său râs, întorcându-şi ecoul înspre el. Închise ochii şi îi deschise brusc, la fel de repede. *Nu am voie să dorm.* Dacă ar dormi, poate ar visa. O, cum mai râdea Tyrion pe înfundate... *o târfă mincinoasă... care se culcă cu Lancel şi Osmund Kettleblack...*

La miezul nopţii, balamalele Porţilor Tatălui gemură când sute de septoni intrară, unul câte unul, să-şi aducă ofrandele. Unii purtau veşmintele de brocart cu fir de argint şi cununi de cristal, însemnele Celor mai Cucernici, în timp ce fraţii lor mai umili îşi purtau cristalele la gât, atârnate pe sfori, şi îşi legau robele albe cu centuri împletite în şapte culori. Pe Porţile Mamei veneau preotese albe, din mănăstirea lor, câte şapte, cântând încet, în timp ce surorile tăcute coborau, câte una, Treptele Străinului. Slujnicele Morţii erau înveşmântate în gri-deschis, cu feţele acoperite de glugi şi şaluri, ca doar ochii să li se vadă. Îşi făcu apariţia şi un grup de fraţi, în veşminte maro, alunii şi cenuşii şi chiar din pânză aspră

nevopsită, legată cu sfoară de cânepă. Uni purtau la gât ciocanul de fier al Fierarului, în timp ce alţii duceau străchini în mâini.

Niciunul dintre cucernici nu-i acordă lui Jaime vreo atenţie. Dădură ocol templului, rugându-se la fiecare dintre cele şapte statui ale divinităţii. Fiecărui zeu îi aduseră ofrande, fiecăruia îi cântară un imn. Glasurile lor se ridicau dulci şi solemne. Jaime închise ochii să asculte, dar îi redeschise când începu să se legene.

Sunt mai obosit decât îmi dau seama.

Trecuseră ani de la ultima lui veghe. *Şi eram mai tânăr pe-atunci, un băiat de cincisprezece ani.* Nu purtase armură, doar o tunică albă, simplă. Templul în care îşi petrecuse noaptea nu era nici cât o treime din oricare dintre cele şapte galerii ale Marelui Sept. Jaime îşi aşezase sabia pe genunchii Războinicului, îşi pusese armura grămadă la picioare şi îngenunchease pe podeaua aspră de piatră, în faţa altarului. În zori, genunchii îi erau zgâriaţi şi plini de sânge.

— Toţi cavalerii trebuie să sângereze, Jaime, îi spusese Ser Arthur Dayne când îl văzuse. Sângele este pecetea devotamentului nostru. Când se crăpase de ziuă, îl atinsese pe umăr. Sabia palidă era atât de ascuţită, încât până şi uşoara ei atingere tăiase prin tunica lui Jaime, făcându-l să sângereze din nou. Nu simţise, îngenunchease un băiat, se ridicase un cavaler. *Tânărul Leu, nu Regicidul.*

Dar asta se întâmplase cu multă vreme în urmă, iar băiatul murise.

N-ar fi putut spune când se terminaseră rugăciunile. Probabil că dormise în picioare. După ce, unul câte unul, cucernicii ieşiră, Marele Sept rămase din nou 118

neclintit. Lumânările erau un zid de stele arzând în întuneric, dar aerul duhnea a moarte. Jaime îşi mişcă degetele pe sabia aurie. Poate că, până la urmă, ar fi trebuit să-l lase pe Ser Loras să-l înlocuiască. *Cersei ar fii urât asta.* Cavalerul Florilor era încă un băieţandru arogant şi îngâmfat, dar avea în sânge dorinţa de a fi măreţ, de a înfăptui lucruri demne de Cartea Albă.

După ce veghea lui Jaime se va sfârşi, Cartea Albă îl va aştepta, deschisă la pagina lui, într-un mut reproş. *Voi tăia cartea afurisită în bucăţi înainte s-o umplu de minciuni.* Cu toate acestea, dacă n-ar minţi, ce altceva ar putea scrie în afară de adevăr?

În faţa lui stătea o femeie.

Iarăşi plouă, gândi el, când observă cât era de udă. Apa îi şiroia pe mantie, băltindu-i în jurul picioarelor. *Cum a ajuns aici? N-am auzit-o intrând.* Era îmbrăcată ca o slujnică de tavernă, cu o mantie grea, din ţesătură aspră, prost vopsită în nuanţe marmorate de maro şi zdrenţuită la tiv. O glugă îi ascundea faţa, dar Jaime vedea lumânările dansând în iazurile verzi ale ochilor ei, iar când se mişcă, o recunoscu.

— Cersei. Jaime vorbi încet, ca unul trezit din vis care încă se întreba cine e.

Ce oră este?

— Ora lupului. Sora lui îşi coborî gluga şi făcu o grimasă. A lupului înecat, poate. Îi zâmbi nespus de dulce. Îţi aminteşti când am venit la tine aşa pentru prima oară? Era într-un han mohorât de pe Uliţa Nevăstuicii, şi m-am îmbrăcat ca o servitoare ca să trec de gărzile tatei.

— Îmi amintesc. Era Uliţa Tiparului. *Vrea ceva de la mine.* Ce cauţi aici, la ora asta? Ce vrei de la mine? Ultimul său cuvânt răsună în susul şi-n josul templului, *mineminemineminemineminemine,* pierzându-se într-o şoaptă. Pentru o clipă, îndrăzni să spere că tot ceea ce voia era alinarea braţelor lui.

— Vorbeşte încet. Glasul ei suna ciudat… gâtuit, aproape speriat. Jaime, Kevan m-a refuzat. Nu vrea să fie Mână, el… ştie despre noi. Mi-a dat de înţeles asta.

— A refuzat? Asta îl surprindea. De unde să ştie? O fi citit ce-a scris Stannis, dar n-are cum…

— *Tyrion* ştia, îi reaminti Cersei. Cine poate şti ce poveşti o fi spus piticul ăla, şi cui? Şi Unchiul Kevan e răul cel mai mic. Înaltul Septon… Tyrion l-a încoronat când a murit grăsanul. S-ar putea să ştie şi el. Cersei se apropie. *Trebuie* să fii Mâna lui Tommen. N-am încredere în Mace Tyrell. Dacă a avut un rol de jucat în moartea tatălui nostru? Poate că a conspirat cu Tyrion. Pezevenghiul ar putea să

fie în drum spre Highgarden.

— Nu este.

— Fii Mâna mea, se rugă ea, şi vom stăpâni împreună Cele Şapte Regate, ca un rege cu regina lui.

— Tu ai fost regina lui Robert. Şi totuşi nu vrei să fii a mea.

— Aş vrea, dacă aş îndrăzni. Dar fiul nostru…

— Tommen nu e fiul meu, nu mai mult decât a fost Joffrey. Glasul său era neînduplecat. I-ai făcut şi pe ei să fie ai lui Robert.

Sora sa se crispa.

— Ai jurat că mă vei iubi mereu. Nu-mi arăţi dragoste, obligându-mă să te implor.

Jaime îi mirosea frica, chiar şi peste duhoarea cadavrului. Îi venea s-o ia în braţe şi s-o sărute, să-şi îngroape faţa în buclele ei aurii şi să-i promită că nimeni nu-i va face niciun rău… *Nu aici,* gândi el, *nu aici, în faţa zeilor şi a tatei.*

— Nu, spuse el. Nu pot. Nu vreau.

— Am *nevoie* de tine. Am nevoie de jumătatea mea. Simţea ploaia răpăind pe ferestre, sus, deasupra lor. Tu eşti eu. Eu sunt tu. Am nevoie să fii cu mine. *În* mine. Te rog, Jaime. *Te rog!*

Jaime aruncă o privire spre catafalc, să se asigure că Lordul Tywin nu se ridica, plin de mânie, însă tatăl său era neclintit şi rece, putrezind.

— Sunt făcut pentru câmpul de luptă, nu pentru o cameră de consiliu. Iar acum s-ar putea să nu fiu potrivit nici măcar pentru asta.

Cersei îşi şterse lacrimile cu o mânecă maro, destul de zdrenţuită.

— Foarte bine. Dacă vrei câmpuri de luptă, am să-ţi dau câmpuri de luptă. Îşi trase gluga peste cap, cu o mişcare furioasă. Am fost nebună să vin. Am fost nebună să te iubesc vreodată. Paşii ei răsunară cu putere în liniştea templului, lăsând pete ude pe podeaua de marmură.

Zorile îl luară pe Jaime aproape prin surprindere. Când sticla cupolei începu să

se lumineze dintr-odată, sclipiri de curcubeu se revărsară peste ziduri, podele şi coloane, scăldând cadavrul Lordului Tywin într-un abur de lumină multicoloră.

Mâna Regelui putrezea vizibil. Faţa lui căpătase o nuanţă verzuie, iar ochii erau mai afundaţi în orbite, două văgăuni negre. Obrajii îi erau brăzdaţi de fisuri, iar prin încheieturile măreţei sale armuri aurii cu purpuriu se prelingea un fluid alb, băltindu-i pe trup.

Septonii fură primii care observară, când reveniră pentru ritualurile de dimineaţă. Îşi cântară cântecele, îşi rostiră

rugăciunile şi strâmbară din nas, iar unuia dintre Cei Mai Cucernici i se făcu atât de rău încât fu scos pe braţe din templu. La scurt timp, veni un grup de novici, legănând cădelniţe, iar aerul deveni atât de greu de mirosul de tămâie încât catafalcul părea înveşmântat în fum. Toate curcubeiele dispărură în ceaţa aceea parfumată, însă duhoarea persistă, un miros dulceag, de stricăciune, care-l îngreţoşa pe Jaime.

Când uşile se deschiseră, Tyrellii intrară printre primii, aşa cum se cuvenea rangului lor. Margaery adusese un buchet mare de trandafiri galbeni. Îl aşeză cu ostentaţie la picioarele catafalcului Lordului Tywin, dar păstră o floare şi o ţinu la nas în timp ce se aşeza. *Aşadar, fata e pe cât de frumoasă, pe atât de isteaţă.*

Tommen s-ar fi putut alege cu o regina mult mai rea. Alţii s-au ales. Doamnele 120

lui Margaery îi urmară exemplul.

Cersei aşteptă până când ceilalţi îşi ocupară locurile ca să-şi facă intrarea, cu Tommen alături. Ser Osmund Kettleblack păşea lângă ei, în armura-i albă, smălţuită, şi mantia de lână albă.

... se culcă cu Lancel şi cu Osmund Kettleblack şi cu Băiatul Lunii, din câte ştiu eu...

Jaime îl văzuse pe Kettleblack gol, la băi, îi văzuse părul negru de pe piept şi smocul aspru dintre picioare.

Îşi imagină pieptul acela lipit de al surorii sale, părul acela zgâriind pielea netedă a sânilor ei. *N-ar face una ca asta. Pezevenghiul a minţit.* Firul de aur şi sârma neagră îngemănate, asudate. Obrajii supţi ai lui Kettleblack încordându-se la fiecare mişcare. Jaime auzea în gând gemetele surorii sale. *Nu. O minciună.*

Palidă, cu ochii roşii, Cersei urcă treptele pentru a îngenunchea lângă tatăl lor, trăgându-l pe Tommen jos, lângă ea. În faţa priveliştii, băiatul se crispa, dar mama lui îl înhaţă de mână înainte să apuce să dea înapoi.

— *Roagă-te,* îi şopti ea şi Tommen încercă. Însă avea doar opt ani, iar Lordul Tywin era o oroare. O singură gură

disperată de aer, apoi regele începu să plângă.

Încetează, spuse Cersei. Tommen întoarse capul şi se încovoie, vomitând.

Coroana îi căzu de pe cap şi se rostogoli pe podeaua de marmură. Mama sa se dădu în lături, dezgustată, şi, dintr-odată, regele fugea către uşi, cât de repede îl puteau duce picioarele sale de copil de opt ani.

— Ser Osmund, înlocuieşte-mă, spuse aspru Jaime, în timp ce Kettleblack se întoarse să alerge după coroană. Îi dădu sabia de aur şi porni după regele său. În Sala Lămpilor, îl prinse, sub ochii a două duzini de preotese uluite.

— Îmi pare rău, suspină Tommen. Mâine mă voi descurca mai bine. Mama spune că un rege trebuie să fie un exemplu, dar mi s-a făcut rău de la miros.

Nu merge aşa. Prea multe urechi ascuţite şi ochi ageri.

— Mai bine mergem afară, Înălţimea Ta. Jaime îl conduse pe băiat către locul unde aerul era cât de proaspăt şi de curat putea fi în Debarcaderul Regelui.

Patruzeci de mantii aurii fuseseră postate de jur împrejurul pieţei, ca să păzească

lecticile şi caii. Îl duse pe rege departe de toată lumea şi îl aşează pe treptele de marmură.

— Nu m-am speriat, insistă băiatul. Mi s-a făcut rău de la miros. Ţie nu ţi s-a făcut? Cum ai putut să-l suporţi, unchiule, ser?

Mi-am mirosit propria mână putrezind, când Vargo Hoat m-a obligat s-o port la gât.

— Un bărbat poate suporta aproape orice, dacă trebuie, îi spuse Jaime fiului său. *Am mirosit un om rumenindu-se, când Regele Aerys l-a prăjit în propria-i armură.* Lumea e plină de orori, Tommen. Poţi să te lupţi cu ele, sau să râzi de ele, sau să priveşti fără să vezi… să evadezi înăuntru.

Tommen chibzui.

— Eu… obişnuiam să evadez înăuntru, uneori, mărturisi el, când Joffy…

— *Joffrey.* Cersei stătea deasupra lor, cu vântul biciuindu-i fustele în jurul picioarelor. Pe fratele tău îl chema *Joffrey.* El nu m-ar fi făcut niciodată de ruşine în felul acesta.

— N-am vrut. Nu mi-a fost frică, mamă. Numai că nobilul tău tată mirosea aşa de rău…

— Crezi că mie mi-a mirosit mai frumos? Am şi eu nas. Îl apucă de-o ureche şi îl trase în picioare. Lordul Tyrell are nas. L-ai văzut vomitând în sfântul sept?

Ai văzut-o pe Lady Margaery urlând ca un bebeluş?

Jaime se ridică în picioare.

— Cersei, ajunge.

Nările ei fremătau.

— Ser? Ce cauţi aici? Ai jurat să stai de veghe la căpătâiul tatălui nostru până

când se termină priveghiul, din câte-mi amintesc.

— S-a terminat. Du-te şi uită-te la el.

— Nu. Şapte zile şi şapte nopţi, aşa ai spus. Cu siguranţă, Lordul Comandant mai ştie să numere până la şapte. Numără-ţi degetele şi adaugă doi.

Alţii începură să iasă, valuri-valuri, în piaţă, fugind de mirosurile otrăvitoare din templu.

— Cersei, vorbeşte mai încet, o atenţiona Jaime. Se apropie Lordul Tyrell.

Asta o potoli. Regina îl trase pe Tommen lângă ea. Mace Tyrell se înclină în faţa lor.

— Sper că Înălţimea Sa nu se simte rău.

— Regele a fost copleşit de durere, răspunse Cersei.

— Ca noi toţi. Dacă pot să fac ceva…

În înaltul cerului, o cioară ţipă. Era cocoţată pe statuia Regelui Baelor, găinăţând pe sfântu-i creştet.

— Poţi face o mulţime de lucruri pentru Tommen, lordul meu, spuse Jaime.

Poate îi faci reginei onoarea de a cina cu ea, după rugăciunile de seară?

Cersei îi aruncă o privire nimicitoare, dar, de data aceasta, avu înţelepciunea să-şi muşte limba.

— Să cinez? Tyrell părea surprins. Presupun… desigur, am fi onoraţi. Nobila mea soţie şi cu mine.

Regina se forţă să zâmbească şi gânguri de plăcere. Dar când Tyrell îşi luă

rămas-bun şi Tommen fu trimis cu Addam Marbrand, se întoarse furioasă către Jaime.

— Eşti beat sau visezi, ser? Spune-mi, rogu-te, de ce iau eu cina cu nătărăul acela hrăpăreţ şi cu soţia sa puerilă? O pală de vânt îi răvăşi părul auriu. *Nu* îl voi numi Mână, dacă asta…

— Ai nevoie de Tyrell, o întrerupse Jaime, dar nu *aici.* Cere-i să ia Capătul Furtunii pentru Tommen. Măguleşte-l, spune-i că ai nevoie de el pe câmpul de 122

luptă, să-l înlocuiască pe tata. Mace se crede un războinic măreţ. Fie îţi va pune la picioare Capătul Furtunii, fie va da greş şi va arăta ca un nătărău. Indiferent ce s-ar întâmpla, tu vei fi în câştig.

— Capătul Furtunii? Cersei părea preocupată. Da, dar… Lordul Tyrell a spus limpede că nu va părăsi Debarcaderul Regelui până când nu se mărită Tommen cu Margaery.

Jaime suspină.

— Atunci lasă-i să se căsătorească. Vor trece ani până când Tommen va fi destul de mare să-şi consume căsnicia. Şi, până atunci, uniunea poate fi oricând desfăcută. Dă-i lui Tyrell nunta pe care o vrea şi trimite-l să se joace de-a războiul.

Un zâmbet obosit străbătu chipul surorii sale.

— Până şi asediile au pericolele lor, murmură ea. Păi, Lordul nostru de Highgarden ar putea chiar să-şi piardă viaţa într-o asemenea aventură.

— Există un risc, recunoscu Jaime. Mai cu seamă dacă, de data asta, îşi pierde răbdarea şi atacă poarta.

Cersei îl privi lung.

— Ştii, spuse ea, pentru o clipă ai vorbit exact ca tata.

BRIENNE

Porţile de la Duskendale erau închise şi zăvorâte. Prin întunericul de dinaintea zorilor, zidurile oraşului revărsau o sclipire palidă. Pe metereze, mănunchiuri de ceaţă se mişcau ca nişte fantomatice santinele. O duzină de căruţe şi care cu boi poposiseră în faţa porţilor, aşteptând răsăritul soarelui. Brienne se aşeză în spatele unor napi. O dureau călcâiele şi era plăcut să descalece şi să-şi întindă picioarele.

La scurt timp, din pădure se ivi, huruind, o altă căruţă. Când cerul începu să se lumineze, şirul se întindea deja pe jumătate de kilometru.

Fermierii îi aruncau priviri curioase, dar nimeni nu-i vorbea. *Eu ar trebui să*

intru în vorbă cu ei, îşi spuse Brienne, însă ei îi venise întotdeauna greu să se adreseze unor străini. Încă de copilă fusese sfioasă. Anii lungi în care îndurase batjocura o făcuseră şi mai timidă. *Trebuie să întreb de Sansa. Cum altfel s-o găsesc?* Îşi drese glasul.

— Mătuşica, îi spuse ea femeii din carul cu napi, oare nu mi-ai văzut sora pe drum? O fecioară tânără, de treisprezece ani, frumoasă la chip, cu ochi albaştri şi păr arămiu. S-ar putea să fie împreună cu un cavaler beţiv.

Femeia clătină din cap, dar soţul ei răspunse:

— Atunci nu e fecioară, pun rămăşag. Biata fată are şi un nume?

Brienne îşi simţea capul gol. *Ar fi trebuit să-i inventez un nume.* Orice nume ar fi fost bun, dar nu-i venea în minte niciunul.

— Niciun nume? Ei, bine, drumurile sunt pline de fete fără nume.

— Ţintirimul e şi mai plin, adăugă soţia sa.

Când se crăpă de ziuă, pe metereze îşi făcură apariţia străjeri. Fermierii se urcară în căruţele lor şi traseră de hăţuri. Brienne încalecă şi aruncă o privire în urma ei. Cei mai mulţi dintre cei care aşteptau la rând ca să intre în Duskendale erau fermieri, cu fructe şi legume de vânzare. Doi orăşeni bogaţi stăteau pe buiestraşii lor de rasă, cu câteva locuri în urma ei, iar undeva, mai departe, zări un băiat uscăţiv, călare pe un cal bălţat. Nu era nici urmă de cei doi cavaleri, nici de Ser Shadrich, Şoarecele Smintit.

Străjerii se agitau printre căruţe, fără să-i arunce nicio privire, însă când Brienne ajunse lângă poartă, se întrerupseră.

— Tu, stai! strigă căpitanul. Doi bărbaţi în cămăşi de zale îşi încrucişară

suliţele, tăindu-i calea. Declară-ţi scopul vizitei.

— Îl caut pe Lordul de Duskendale sau pe maesterul lui.

Ochii căpitanului se opriră pe scutul ei.

— Liliacul negru al Casei Lothston. Acest blazon are o proastă reputaţie.

— Nu este al meu. Vreau să găsesc pe cineva care să-mi repare scutul.

— Zău? Căpitanul îşi frecă bărbia nerasă. Întâmplător, sora mea se ocupă de aşa ceva. O vei găsi în casa cu uşi vopsite, vizavi de Şapte Săbii. Le făcu semn străjerilor: Lăsaţi-o să treacă, flăcăi. E doar o fetişcană.

Casa porţii se deschidea către o piaţă unde cei care intraseră înaintea ei îşi descărcau napii, ceapa galbenă şi sacii de orz aduşi pentru negoţ. Alţii vindeau armuri, şi asta foarte ieftin, judecând după preţurile pe care le strigau în timp ce Brienne trecea pe lângă ei. *Jefuitorii vin odată cu ciorile negre, după fiecare bătălie.* Brienne îşi conduse calul la pas pe lângă cămăşi de zale încă mânjite de sânge uscat, printre coifuri ciobite şi săbii crestate. Puteai cumpăra şi haine şi încălţări: cizme de piele, mantii de blană, tunici pătate, de provenienţă

îndoielnică. Cunoştea multe dintre blazoane. Pumnul înmănuşat în zale, elanul, soarele alb, securea cu două tăişuri, toate acelea erau însemne ale Nordului. Însă

aici pieriseră şi oamenii Casei Tarly şi mulţi din ţinuturile furtunii. Văzu mere verzi şi roşii, un scut care înfăţişa fulgerele Casei Leygood, valtrapuri cu furnicile Casei Ambrose. Hăitaşii călare ai Lordului Tarly apăreau pe numeroase insigne, broşe şi jiletci. *Prieten sau vrăjmaş, ciorile nu se sinchisesc.*

Pentru câţiva gologani, te puteai alege cu scuturi de pin sau de tei, dar Brienne trecu pe lângă ele. Avea de gând să păstreze scutul greu de stejar pe care i-l dăduse Jaime, cel pe care-l purtase el însuşi de la Harrenhal la Debarcaderul Regelui. Un scut de pin avea avantajele lui. Era mai uşor şi, de aceea, mai lesne de purtat, iar lemnul moale putea prinde securea sau sabia duşmanului. Însă

stejarul oferea mai multă protecţie, dacă erai destul de puternic să-i porţi povara.

Duskendale era construit în jurul portului său. La nord de oraş se ridicau falezele de calcar; la sud, un promontoriu stâncos adăpostea corăbiile de furtunile 124

care veneau dinspre marea îngustă. Castelul se ridica deasupra portului, cu donjonul său în patru colţuri şi turnurile mari, circulare, vizibile din orice parte a oraşului. Pe străzile aglomerate, pavate cu pietre, era mai uşor să păşeşti decât să

călăreşti, astfel că Brienne îşi lăsă iapa într-un grajd şi îşi continuă drumul pe jos, cu scutul atârnat peste spate şi sacul de dormit strâns sub un braţ.

Sora căpitanului nu era greu de găsit. Şapte Săbii era cel mai mare han din oraş, o construcţie cu patru etaje care se înălţa deasupra vecinilor ei, iar uşile duble ale casei de vizavi erau superb pictate. Înfăţişau un castel, într-o pădure, toamna, cu copacii în nuanţe de auriu şi roşu-cafeniu. Pe trunchiurile strejarilor bătrâni creştea iedera, şi până şi ghindele erau realizate cu grijă şi tandreţe. Când Brienne

privi mai atent, văzu animale în frunziş: o vulpe roşie, şireată, două vrăbii pe o creangă, iar în spatele frunzelor umbra unui mistreţ.

— Uşa ta e minunată, îi spuse femeii cu părul negru care deschise după ce bătu. Ce castel vrea să fie?

— Toate castelele, răspunse sora căpitanului. Singurul pe care-l ştiu eu este Fortul Mohorât de lângă port. Pe celălalt l-am creat în mintea mea, cum ar trebui să arate un castel. N-am văzut niciodată un dragon, nici vreun balaur sau unicorn.

Fata era o fire veselă, dar când Brienne îi arătă scutul, se înnegri la faţă. Bunica mea îmi spunea că, în nopţile fără lună, din Harrenhal ies în zbor lilieci uriaşi, ca să-i ducă pe copiii răi la Danelle Nebuna, să-i pună în oală. Uneori, îi auzeam zgâriind obloanele. Îşi supse măselele o clipă, gânditoare. Ce punem în locul lui?

Însemnele Casei Tarth înfăţişau un soare galben şi o semilună, pe un fond din pătrate trandafirii şi azurii, dar câtă vreme oamenii o credeau o criminală, Brienne nu îndrăznea să le poarte.

— Uşa ta mi-a amintit de un vechi scut, pe care l-am văzut cândva în armurăria tatălui meu. Îi descrise blazonul cât putu mai bine.

Femeia clătină din cap.

— Pot să-l pictez de îndată, dar vopseaua va trebui să se usuce. Ia o cameră la Şapte Săbii, dacă pofteşti. Îţi voi aduce scutul mâine dimineaţă.

Brienne nu intenţionase să înnopteze la Duskendale, dar poate că era mai bine.

Nu ştia dacă stăpânul castelului era acasă sau dacă va consimţi s-o primească. Îi mulţumi pictoriţei şi traversă piaţa pavată, către han. Deasupra uşii acestuia atârnau şapte săbii de lemn, sub o ţepuşă de fier. Varul alb care le acoperea era crăpat şi scorojit, dar Brienne le cunoştea semnificaţia. Îi reprezentau pe cei şapte fii ai lui Darklyn

care purtaseră mantiile albe ale Gărzii Regale. Nicio altă casă

din regat nu se putea mândri cu atât de mulţi. *Au fost gloria Casei lor. Iar acum sunt un semn deasupra unui han.* Pătrunse în sala comună şi îi ceru hangiului o cameră şi o baie.

Fu condusă la etajul al doilea şi o femeie cu un semn sângeriu din naştere pe faţă aduse o albie de lemn, pe urmă apa, găleată cu găleată.

— A mai rămas vreun Darklyn în Duskendale? o întrebă Brienne, păşind în 125

scăldătoare.

— Păi, mai sunt o grămadă cu numele de Darke, iar eu însămi sunt una.

Bărbatul meu spune că am fost neagră, cum îmi zicea numele, înainte de a ne căsători şi am devenit şi mai neagră după aia. Femeia râse. Nu poţi să arunci o piatră în Duskendale fără să loveşti vreun Darke sau Darkwood sau Dargood, dar Darklynii de viţă nobilă s-au dus cu toţii. Lordul Denys a fost ultimul dintre ei, dragul puştan nătărău. Ştiai că Darklynii au fost regi în Duskendale, înainte să

vină Andalii? N-ai ghici într-o mie de ani, uitându-te la mine, dar am şi eu sânge regesc. Îţi dai seama? „Înălţimea Ta, încă o cană de bere” ar trebui să-i fac să-mi spună. „Înălţimea Ta, oala de noapte trebuie golită, şi adu nişte vreascuri, Afurisenia Ta Regală, se stinge focul.” Râse din nou şi scutură ultimele picături din găleată. Ei, bine, gata. Cum ţi se pare apa, e destul de fierbinte?

— Merge.

Apa era călâie.

— Aş mai aduce, dar s-ar revărsa. O fată ca tine… umpli o scăldătoare.

Numai o scăldătoare mică şi strâmtă ca asta. La Harrenhal, căzile fuseseră

imense şi făcute din piatră. Baia fusese plină de aburi care se ridicau din apă, iar Jaime păşise prin ceaţa aceea, gol

ca în ziua în care se născuse, arătând pe jumătate cadavru, pe jumătate zeu. *A intrat în vană cu mine,* îşi aminti ea, roşind, înhaţă o bucată de săpun tare de leşie şi se frecă sub braţ, încercând să-şi aducă

din nou în minte chipul lui Renly.

Când apa se răcise, Brienne era pe cât de curată putea să fie. Îmbrăcă aceleaşi haine pe care şi le scosese şi îşi încinse centura sabiei în jurul şoldurilor, însă

zalele şi coiful le lăsă acolo, ca să nu pară atât de ameninţătoare la Fortul Mohorât. Era plăcut să-şi întindă picioarele. Străjerii de la porţile castelului purtau pieptare de piele, cu un blazon care înfăţişa două securi de război încrucişate pe o cruce albă.

— Vreau să vorbesc cu stăpânul vostru, le spuse hotărât Brienne.

Unul dintre ei râse.

— Atunci cel mai bine-ar fi să strigi tare.

— Lordul Rykker a plecat la Iazul Fecioarelor cu Randyl Tarly, interveni celălalt. L-a lăsat castelan pe Ser Rufus Leek, să aibă grijă de Lady Rykker şi de cei mici.

Aşadar, o conduseră la Leek. Ser Rufus era un om scund, robust, cu barba căruntă, al cărui picior stâng se termina cu o cioată.

— Mă vei ierta dacă nu mă ridic, spuse el. Brienne îi întinse scrisoarea, însă

Leek nu ştia să citească, aşa că o trimise la maester, un bărbat pleşuv, cu un scalp pătat şi o mustaţă roşie, ţepoasă.

Când auzi numele Hollard, maesterul se încruntă, iritat.

— Cât de des trebuie să cânt acest cântec? Pesemne, faţa o trădase. Credeai că

eşti prima care vine să-l caute pe Dontos? Mai degrabă a douăzeci şi una. Mantiile 126

aurii au fost aici la câteva zile după uciderea regelui, cu mandatul Lordului Tywin. Iar tu ce ai, mă rog?

Brienne îi arătă scrisoarea, cu sigiliul şi semnătura copilărească a lui Tommen.

Maesterul făcu *hmmmm* şi *hrrrrr,* piguli ceara şi, în cele din urmă, i-o dădu înapoi.

— Pare în ordine. Se caţără într-un scaun şi îi făcu semn lui Brienne să se aşeze pe altul. Nu l-am cunoscut pe Ser Dontos. Era copil când a plecat de la Duskendale. Hollard a fost cândva o Casă nobilă, e adevărat. Le cunoşti însemnele? Dungi roşii şi roz, cu trei coroane de aur pe un fond albastru.

Darklynii au fost regi mărunţi în Epoca Eroilor, iar trei dintre ei şi-au luat neveste Hollard. Mai târziu, micul lor regat a fost înghiţit de regate mai mari, dar Darklynii au dăinuit şi Casa Hollard i-a slujit... da, chiar şi în timpul Rezistenţei.

Ştii asta?

— Puţin. Propriul ei maester obişnuia să spună că Rezistenţa de la Duskendale fusese cea care îl dusese la nebunie pe Regele Aerys.

— În Duskendale, oamenii încă îl iubesc pe Lordul Denys, în ciuda nenorocirii pe care le-a adus-o. Pe Lady Serala o învinuiesc ei, soţia lui myrishezã. Şerpoaica de Dantelă i se spune. Dacă Lordul Darklyn s-ar fi însurat cu o Staunton sau o Stokeworth... mă rog, ştii cum trăncănesc oamenii din popor. Se spune că

Şerpoaica de Dantelă i-a umplut urechea soţului său cu otravă myrishezã, până

când Lordul Denys s-a ridicat împotriva regelui său şi l-a luat ostatic. În timpul capturării, maestrul său de arme, Ser Symon Hollard, l-a ucis pe Ser Gwayne Gaunt din Garda Regală. Vreme de o jumătate de an, Aerys a fost ţinut între aceste ziduri, în timp ce Mâna Regelui stătea afară, cu o oaste numeroasă. Lordul Tywin avea destulă putere să asedieze oraşul în orice clipă ar fi dorit, dar Lordul Denys a trimis vorbă că, la primul semn de asalt, îl va omorî pe rege.

Brienne îşi amintea urmarea:

— Regele a fost salvat, spuse ea. Barristan cel Viteaz l-a eliberat.

— Aşa e, o aprobă maesterul. După ce Lordul Denys şi-a pierdut ostaticul, a deschis porţile şi a preferat să pună capăt revoltei sale decât să-l lase pe Lordul Tywin să ocupe oraşul. A plecat genunchiul şi a cerut îndurare, dar regele nu era un om iertător. Lordul Denys şi-a pierdut capul, aşa cum s-a întâmplat şi cu fraţii şi sora lui, cu unchii, verii şi nobilii Darklyni. Şerpoaica de Dantelă a fost arsă de vie, biata de ea, dar mai întâi i-au scos limba şi părţile femeieşti, cu care se spune că l-a înrobit pe lord. Jumătate din Duskendale îţi va spune şi acum că Aerys a fost prea blând cu ea.

— Iar familia Hollard?

— Stigmatizată şi distrusă, răspunse maesterul. Îmi făuream colanul la Citadelă pe când s-a întâmplat, dar am citit dările de seamă despre procesele şi pedepsele de care au avut parte. Ser Jon Hollard Administratorul era căsătorit cu sora Lordului Denys şi a murit împreună cu soţia sa, după cum a murit şi fiul lor 127

cel mic, care era pe jumătate Darklyn. Robin Hollard era scutier, şi când regele a fost capturat, a dansat în jurul lui şi l-a tras de barbă. A murit pe scaunul de tortură. Ser Symon Hollard a fost ucis de Ser Barristan în timpul evadării regelui.

Pământurile Casei Hollard au fost luate, castelele pustiite, satele pârjolite. Aşa cum s-a întâmplat şi cu Darklynii, Casa Hollard a pierit.

— În afară de Dontos.

— Adevărat. Tânărul Dontos era fiul lui Ser Steffon Hollard, fratele geamăn al lui Ser Symon, care murise de friguri cu câţiva ani înainte şi nu a luat parte la Rezistenţă. Oricum, Aerys i-ar fi tăiat flăcăului capul, dar Ser Barristan i-a cerut să-i cruţe viaţa. Regele nu-l putea refuza pe omul care l-a salvat, astfel că Dontos a fost luat la Debarcaderul Regelui ca scutier. Din câte ştiu, nu s-a întors niciodată

la Duskendale, şi de ce ar fi făcut-o? Nu avea pământuri aici, nici rude, nici castel.

Dacă Dontos şi această fată a Nordului au contribuit la uciderea scumpului nostru rege, pare-mi-se că dorinţa lor va

fi să se îndepărteze cât mai mult de locul de judecată. Caută-i în Oraşul Vechi, dacă trebuie, sau dincolo de marea îngustă.

Caută-i în Dorne sau la Zid. Caută-i *altundeva.* Maesterul se ridică. Corbii mei mă

cheamă. Mă vei ierta dacă am să-mi iau rămas-bun.

Drumul înapoi la han părea mai lung decât drumul către Fortul Mohorât, deşi probabil că de vină era doar starea ei de spirit. N-avea s-o găsească pe Sansa Stark în Duskendale, asta părea limpede. Dacă Ser Dontos o dusese în Oraşul Vechi sau dincolo de marea îngustă, aşa cum părea să creadă maesterul, căutarea Briennei era lipsită de speranţă. *Ce să caute Sansa în Oraşul Vechi?* se întrebă ea.

Maesterul n-o cunoscuse, după cum nu-l cunoscuse nici pe Hollard. Sansa nu s-ar fi dus la străini.

La Debarcaderul Regelui, Brienne o găsise pe una dintre fostele slujnice ale Sansei, o spălătoreasă într-un bordel.

— L-am slujit pe Lordul Renly înainte de doamna Sansa şi ambii s-au dovedit trădători, se plânsese cu amărăciune femeia pe nume Brella. Niciun lord nu se va mai atinge de mine acum, aşa că trebuie să spăl pentru târfe. Dar când Brienne întrebase despre Sansa, femeia răspunsese: Am să-ţi spun ce i-am spus Lordului Tywin. Fata aia se ruga mereu. Se ducea la templu şi-şi aprindea lumânările, ca o doamnă cuviincioasă, dar în fiecare noapte mergea în pădurea zeilor. S-a întors în Nord, asta a făcut. Acolo sunt *zeii* ei.

Dar Nordul era imens, iar Brienne n-avea nici cea mai vagă idee în care dintre lorzii stegari ai tatălui său ar fi fost Sansa înclinată să aibă mai multă încredere.

Sau, mai degrabă, îşi va căuta propriile rude? Deşi toţi fraţii Sansei fuseseră

ucişi, Brienne ştia că mai avea un unchi şi un frate vitreg la Zid, în Rondul de Noapte. Un alt unchi, Edmure Tully, era prizonier la Gemeni, dar unchiul *acestuia,* Ser Brynden, era încă stăpân peste Riverrun. Iar sora mai mică a lui Catelyn

stăpânea în Vale. *Chemarea sângelui.* Sansa ar fi putut foarte bine să

alerge la unul dintre ei. Însă la care?

128

Cu siguranţă, Zidul era prea departe şi, în plus, era un loc sumbru şi aspru. Iar ca să ajungă la Riverrun, fata ar trebui să traverseze ţinuturile sfâşiate de război şi să treacă prin liniile de asediu ale Lannisterilor. Eyrie ar fi mai accesibil, iar Lady Lysa ar primi-o cu braţele deschise pe fiica surorii sale, fără doar şi poate…

În faţa ei, uliţa cotea. Cumva Brienne greşise drumul. Se pomeni într-o fundătură, o curte mică şi noroioasă, unde trei porci scurmau în jurul unei fântâni scunde de piatră. Unul guiţă la vederea ei şi o bătrână care scotea apă o cercetă de sus până jos, bănuitoare.

— Ce vrei, oare?

— Căutam hanul Şapte Săbii.

— Înapoi pe unde ai venit. La templu, fă stânga.

— Îţi mulţumesc. Brienne se întoarse ca s-o ia înapoi şi se ciocni de cineva care dădea colţul în goană.

Lovitura îl doborî de pe picioare, şi omul căzu cu fundul în noroi.

— Scuze, murmură Brienne. Era doar un copil, un flăcău costeliv cu părul drept, moale şi un urcior sub ochi. Te-ai lovit? Brienne îi întinse mâna ca să-l ajute să se ridice, dar băiatul se dădu înapoi, pe coate şi călcâie. Nu putea avea mai mult de zece, doisprezece ani, deşi purta armură de zale şi avea o sabie lungă, atârnată peste spate într-o teacă de piele.

— Te ştiu de undeva? întrebă Brienne. Chipul lui i se părea oarecum cunoscut, deşi nu-şi putea da seama de unde.

— Nu. Nu mă cunoşti. Niciodată… Se ridică în picioare. I-i-iartă-mă.

Domniţă. Nu m-am uitat, adică m-am uitat, dar în jos. Mă uitam în jos. La picioarele mele. Băiatul îşi luă tălpăşiţa,

ţâşnind înapoi pe unde venise, cu capul înainte.

Ceva din purtarea lui îi trezea bănuieli, dar Brienne n-avea de gând să-l urmărească pe străzile din Duskendale. *În faţa porţilor, azi-dimineaţă, acolo l-am văzut,* îşi dădu ea seama. *Călărea un cal sur.* Şi i se părea că-l mai văzuse undeva, dar unde?

Când găsi din nou hanul Şapte Săbii, camera comună era ticsită. Patru septe stăteau cel mai aproape de foc, în veşminte pătate şi pline de praf de pe drum.

Localnicii umpleau băncile, înmuind bucăţi de pâine în străchinile cu tocană

fierbinte de crab. Când simţi mirosul, începu să-i chiorăie stomacul, dar nu vedea niciun loc liber. Apoi un glas în spatele ei spuse:

— Domniţă, aici, stai pe locul meu. Până când nu sări de pe bancă, Brienne nu-şi dădu seama că bărbatul care-i vorbise era un pitic. Omuleţul nu avea niciun metru şi jumătate. Avea nasul borcănat, brăzdat de vinişoare, dinţii roşii de la frunzele acrişoare şi purta veşmintele maro, din pânză aspră, ale unui frate jurat, cu ciocanul de fier al Fierarului atârnându-i de gâtul gros.

— Păstrează-ţi locul, spuse ea. Pot sta în picioare la fel de bine ca tine.

— Da, dar eu nu pot da cu capul de tavan. Piticul era aspru la vorbă, dar 129

curtenitor. Brienne îi vedea coroana scalpului, acolo unde şi-l răsese. Septa Roelle îi spusese cândva că acest lucru era menit să arate că nu aveau nimic de ascuns în faţa Tatălui.

— Dar Tatăl nu poate să vadă prin păr? întrebase Brienne. O *întrebare stupidă.* Fusese un copil încet la minte; Septa Roelle îi spunea asta adesea. Se simţea aproape la fel de stupidă acum, aşa că luă locul omuleţului, la capătul băncii, făcu semn să i se aducă tocană şi se întoarse să-i mulţumească piticului.

— Slujeşti într-o casă sfântă din Duskendale, frate?

— Era lângă Iazul Fecioarelor, domniţă, dar lupii ne-au pârjolit, răspunse omul, molfăind un colţ de pâine. Am reconstruit cum ne-am priceput mai bine, până când au venit mercenarii. N-aş putea spune ai cui oameni erau, dar ne-au luat porcii şi ne-au ucis fraţii. Eu m-am strecurat într-o scorbură şi m-am ascuns, dar ceilalţi erau prea mari. Mi-a luat mult timp să-i îngrop pe toţi, dar Fierarul mi-a dat putere. Când am terminat, am scos din pământ câteva monede pe care fratele mai mare le ascunsese în apropiere şi am pornit la drum de unul singur.

— Am mai întâlnit şi alţi fraţi care mergeau la Debarcaderul Regelui.

— Da, sunt pe drumuri cu sutele. Nu numai fraţi. Şi septoni şi oameni de rând.

Toţi sunt vrăbii. Poate că sunt şi eu o vrabie. Fierarul m-a făcut destul de mic.

Chicoti. Şi care e trista ta poveste, domniţă?

— Îmi caut sora. E de viţă nobilă, are doar treisprezece ani, o fecioară

frumoasă, cu ochi albaştri şi păr arămiu. Poate c-ai văzut-o călătorind cu un bărbat. Un cavaler, poate un bufon. Am aur pentru cel care mă ajută s-o găsesc.

— Aur? Fratele îi oferi un zâmbet roşu. O strachină cu tocană de crab mi-ar ajunge drept recompensă, dar mă tem că nu te pot ajuta. Bufoni am întâlnit, cu duiumul, dar nu prea multe fecioare frumoase. Piticul îşi înclină capul şi chibzui o clipă. Era un bufon la Iazul Fecioarelor, dacă mă gândesc bine. Hainele-i erau zdrenţuite şi pline de noroi, după câte mi-am dat seama, dar sub noroi erau veşminte pestriţe.

Oare Dontos Hollard purta veşminte pestriţe? Nimeni nu-i spusese Briennei că ar fi purtat… dar nici că nu. Dar de ce-ar fi în zdrenţe? Oare li se întâmplase, lui şi Sansei, vreo nenorocire după ce fugiseră de la Debarcaderul Regelui? Era posibil, cu drumurile atât de primejdioase. *Sau poate că nici n-a fost el.*

— Bufonul ăsta avea nasul roşu, cu foarte multe vinişoare sparte?

— Asta n-aş putea să jur, mărturisesc. Nu i-am prea dat atenţie. Plecasem la Iazul Fecioarelor după ce mi-am îngropat fraţii, gândindu-mă că aş putea găsi o corabie să mă ducă la Debarcaderul Regelui. Prima oară l-am zărit pe bufon lângă

docuri. Părea un om ascuns şi avea grijă să se ferească de soldaţii Lordului Tarly.

Mai târziu l-am întâlnit din nou, la Gâsca Împuţită.

— Gâsca Împuţită? se miră ea.

— Un loc dezgustător, recunoscu piticul. Oamenii Lordului Tarly patrulau prin portul de la Iazul Fecioarelor, dar Gâsca era mereu plină de marinari, iar 130

marinarii, se ştie, transportă pasageri clandestini pe corăbiile lor, pentru un preţ

bun. Bufonul ăsta căuta să treacă trei oameni peste marea îngustă. L-am văzut acolo adesea, stând de vorbă cu vâslaşii galerelor. Uneori le cânta cântece amuzante.

— Căuta să treacă *trei,* nu doi?

— Trei, domniţă. Asta aş jura pe Cei Şapte.

Trei, gândi ea. *Sansa, Ser Dontos... dar cine să fie al treilea? Pezevenghiul?*

— Bufonul şi-a găsit corabia?

— Asta n-aş putea spune, răspunse piticul, dar într-o noapte, câţiva dintre soldaţii Lordului Tarly au trecut pe la Gâscă, în căutarea lui, iar câteva zile mai târziu am auzit pe cineva fălindu-se că păcălise un bufon şi că avea aurul cu care s-o dovedească. Era beat şi dădea de băut pentru toată lumea.

— Păcălise un bufon, repetă ea. Ce-o fi vrut să spună cu asta?

— Habar n-am. Îl chema Dick Dibaciul, asta îmi amintesc. Piticul îşi desfăcu braţele. Mă tem că asta e tot ce-ţi pot oferi, în afară de rugăciunile unui om mărunt.

Ţinându-se de cuvânt, Brienne îi plăti o strachină de tocană fierbinte de crab…

şi nişte pâine caldă şi o cupă de vin. În timp ce piticul mânca, stând în picioare lângă ea, Brienne cugetă la lucrurile pe care i le spusese. *E posibil ca Pezevenghiul să fi fost cu ei?* Dacă Tyrion Lannister era în spatele dispariţiei Sansei, şi nu Dontos Hollard, era de la sine înţeles că trebuiau să fugă dincolo de marea îngustă.

Când omuleţul îşi goli strachina de tocană, termină şi ce mai rămăsese dintr-a ei.

— Ar trebui să mănânci mai mult, spuse el. O femeie bine făcută, ca tine, ar trebui să-şi păstreze puterile. Nu suntem departe de Iazul Fecioarelor, dar drumul e primejdios în vremurile astea.

Ştiu. Pe acel drum murise Ser Cleos Frey, iar ea şi Ser Jaime fuseseră luaţi ostatici de Măştile însângerate. *Jaime a încercat să mă omoare,* îşi aminti, *dar era sfrijit şi sleit de puteri şi avea încheieturile legate în lanţuri.* Chiar şi aşa, fusese pe-aproape, dar asta se întâmplase înainte ca Zollo să-i taie mâna. Zollo, Rorge şi Shagwell ar fi siluit-o de zeci de ori dacă nu le-ar fi spus Ser Jaime că

valora greutatea ei în safire.

— Domniţa mea? Pari tristă. Te gândeşti la sora ta? Piticul îi mângâie mâna.

Baba îţi va lumina calea, nu te teme. Fecioara te va avea în paza ei.

— Mă rog să ai dreptate.

— Am. Piticul făcu o plecăciune. Dar acum e timpul să plec. Am drum lung de străbătut până la Debarcaderul Regelui.

— Ai un cal? Un catâr?

— Doi catâri. Omuleţul râse. Uite-i acolo, în picioarele mele. Mă duc unde vreau eu. Se înclină şi porni către uşă, legănându-se la fiecare pas.

După plecarea lui, Brienne rămase la masă, zăbovind lângă o cupă de vin. Nu obişnuia să îl bea prea des, dar, din când în când, îi potolea stomacul. *Şi încotro vreau să mă îndrept?* se întrebă ea. *Către Iazul Fecioarelor, în căutarea unui bărbat pe nume Dick Dibaciul, într-un loc numit Gâsca Împuţită?*

Ultima oară când văzuse Iazul Fecioarelor, oraşul era o ruină, stăpânul lui închis în castel, oamenii morţi, fugiţi sau ascunşi. Îşi amintea case pârjolite şi străzi pustii, porţi zdrobite şi doborâte la pământ. Câinii sălbatici li se furişaseră în spatele cailor, în timp ce cadavrele umflate pluteau ca nişte nuferi albi, imenşi, deasupra iazului care dădea numele oraşului. *Jaime a cântat* Şase fecioare într-un iaz *şi a râs când l-am rugat să tacă.* Iar Randyll Tarly se afla şi el la Iazul Fecioarelor, un alt motiv pentru ca Brienne să evite oraşul. Poate că cel mai bine ar fi fost să se îmbarce pe o corabie cu drum spre Gulltown sau Portul Alb. *Totuşi le-aş putea face pe amândouă. Să trec pe la Gâsca Împuţită şi să vorbesc cu Dick Dibaciul, apoi să găsesc o corabie la Iazul Fecioarelor, care să mă ducă mai departe către nord.*

Camera comună începuse să se golească. Brienne rupse o bucată de pâine în două, ascultând discuţiile de la celelalte mese. Majoritatea erau despre moartea Lordului Tywin Lannister.

— Ucis de propriul său fiu, se spune, zicea un localnic, un cizmar, după

înfăţişare. Piticul ăla ticălos.

— Iar regele e doar un copil, spuse cea mai bătrână dintre cele patru preotese.

Cine ne va cârmui până când ajunge el la vârsta maturităţii?

— Fratele Lordului Tywin, interveni un străjer. Sau poate că acel Lord Tyrell.

Sau Regicidul.

— El nu, declară hangiul. Nu un sperjur. Hangiul scuipă în foc. Brienne lăsă

pâinea să-i cadă din mâini şi îşi şterse firimiturile de pe pantaloni. Auzise destul.

În noaptea aceea, se visă iarăşi în cortul lui Renly. Toate lumânările pâlpâiau, gata să se stingă, iar frigul era cumplit în jurul ei. Ceva se mişca prin întunericul verde, ceva dezgustător şi oribil se îndrepta cu repeziciune către regele ei. Ea voia să-l apere, dar mâinile şi picioarele îi erau înţepenite şi îngheţate, şi îi trebuia mai multă putere decât avea doar ca să ridice mâna. Iar când sabia fantomatică tăie prin grumăjerul verde de oţel şi sângele începu să şiroiască, Brienne văzu că

regele care murea nu era de fapt Renly, ci Jaime Lannister, iar ea îi înşelase aşteptările.

Sora căpitanului o găsi în camera comună, bând o cană de lapte îndulcit cu miere şi amestecat cu trei ouă crude.

— Te-ai descurcat de minune, spuse ea când femeia îi arătă scutul proaspăt pictat. Era mai degrabă un tablou decât un blazon propriu-zis şi imaginea lui o purtă pe Brienne înapoi prin anii lungi, către întunecimea rece din armurăria tatălui său. Îşi amintea cum îşi trecuse vârfurile degetelor peste vopseaua crăpată

şi decoloratã, peste frunzele verzi ale copacului şi peste dâra stelei căzătoare.

132

Brienne îi plăti surorii căpitanului cu jumătate mai mult decât suma asupra căreia conveniseră şi, după ce cumpără nişte pâine tare, brânză şi făină de la bucătar, părăsi hanul, aruncându-şi scutul pe umăr. Ieşi din oraş pe poarta nordică, călărind domol prin câmpurile şi gospodăriile unde, când lupii năvăliseră peste Duskendale, avuseseră loc luptele cele mai grele.

Lordul Randyll Tarly fusese la comanda armatei lui Joffrey, formată din oameni ai Apusului, ai ţinuturilor furtunii şi din cavaleri de la Reach. Acei oameni ai lui care muriseră aici fuseseră duşi înapoi între ziduri, să se odihnească în morminte de eroi în adâncurile templelor septone de la

Duskendale. Morţii Nordului, de departe mai numeroşi, erau înmormântaţi într-o groapă comună, lângă mare. Deasupra tumulului care le marca locul de veci, învingătorii aşezaseră

o butucănoasă placă comemorativă din lemn: AICI ODIHNESC LUPII era tot ce stătea scris acolo. Brienne se opri lângă el şi rosti o rugăciune mută pentru ei, pentru Catelyn Stark şi fiul ei Robb şi pentru toţi cei care muriseră împreună cu ei.

Îşi aminti seara în care Lady Catelyn aflase că fiii ei erau morţi, cei doi băieţi mai mici pe care-i lăsase la Winterfell ca să fie în siguranţă. Brienne ştia că se întâmplase ceva grav. O întrebase dacă avea veşti de la fiii ei.

— N-am niciun fiu în afară de Robb, răspunsese Lady Catelyn, cu glas pierit, de parcă un pumnal i-ar fi sfredelit pântecele. Brienne întinsese mâna peste masă, să-i ofere alinare, dar se oprise înainte ca degetele să le atingă pe cele ale mai vârstnicei femei, de teamă că se va retrage. Catelyn îşi răsucise mâinile, ca să-i arate Briennei cicatricile de pe palme şi degete, acolo unde, cândva, cuţitul îi muşcase adânc în carne. Apoi începuse să vorbească despre fiicele sale. „Sansa era o domnişoară”, spusese ea, „mereu curtenitoare şi dornică să-i mulţumească

pe cei din jur. Îi plăceau poveştile cu cavaleri viteji. Va deveni o femeie mult mai frumoasă decât mine, îţi poţi da seama. Adesea îi pieptănam eu părul. Avea părul arămiu, des şi mătăsos… nuanţele de roşu străluceau ca arama în lumina torţelor.”

Catelyn îi vorbise şi despre Arya, fiica ei cea mică, dar ea era pierdută, probabil moartă acum. Dar Sansa… *O voi găsi, doamna mea,* îi jură Brienne umbrei fără odihnă a lui Lady Catelyn. *Nu voi înceta niciodată să o caut. Îmi voi da viaţa, dacă va fi nevoie, îmi voi da onoarea, voi renunţa la toate visurile mele, dar o voi găsi.*

Dincolo de câmpul de luptă, drumul se întindea pe lângă ţărm, între tumultuoasa mare gri-verzuie şi un şir de coline de calcar. Brienne nu era singurul drumeţ. De-a lungul

coastei, pe mulţi kilometri, erau presărate sate de pescari, iar locuitorii lor foloseau acest drum ca să-şi ducă peştele la piaţă. Brienne trecu pe lângă o nevastă de pescar şi fiicele ei, care se îndreptau spre casă cu coşurile goale pe umeri. Înveşmântată în armură, o luară drept un cavaler până când îi văzură chipul. Apoi fetele începură să şuşotească şi să-i arunce priviri curioase.

— Aţi văzut o fată de treisprezece ani pe drum? le întrebă ea. O fecioară de 133

viţă nobilă, cu ochi albaştri şi părul arămiu? După întâlnirea cu Ser Shadrich devenise precaută, dar trebuia să încerce în continuare. S-ar putea să fie însoţită

de un bufon. Dar cele trei nu făcură decât să clatine din cap şi să chicotească pe după mâini în urma ei.

În primul sat care-i ieşi în cale, câţiva băieţi desculţi începură să alerge în urma calului. Îşi pusese coiful, rănită de chicotelile pescarilor, astfel că o luară drept bărbat. Unul dintre băieţi se oferi să-i vândă moluşte, un altul crabi, iar altul i-o oferi pe sora lui.

Brienne cumpără trei crabi de la cel de-al doilea băiat. Până când părăsi satul, începuse să plouă, iar vântul se stârnea tot mai puternic. *Vine furtuna,* gândi Brienne, aruncând o privire în largul mării. Picăturile de ploaie îi şuierau pe oţelul coifului, ţiuindu-i în urechi, însă era mai bine decât pe mare, într-o barcă.

La o oră de mers către nord, drumul se despărţea în dreptul unui maldăr de pietre care marcau ruinele unui mic castel. Bifurcaţia din dreapta urma linia coastei, şerpuind în sus, de-a lungul ţărmului, către Capul Ghearei Despicate, un ţinut mohorât, plin de mlaştini şi păduri aride de pini, iar cea din stânga ducea printre dealuri, câmpii şi păduri, către lazul Fecioarelor.

Ploaia se înteţise. Brienne descăleca şi părăsi drumul, cu iapa de căpăstru, pentru a căuta adăpost printre ruine. Conturul zidurilor castelului încă se profila printre mărăcini, ierburi şi ulmi sălbatici, dar pietrele din care fuseseră

construite erau împrăştiate, asemeni unor cuburi de jucărie, între cele două drumuri. O parte din fortăreaţa principală era încă în picioare, totuşi. Turnurile sale triple erau din granit gri, asemeni zidurilor sfărâmate, dar merloanele erau din gresie galbenă.

Trei coroane, îşi dădu ea seama, în timp ce le privea lung, prin ploaie. *Trei coroane aurii.* Acesta fusese un castel al Casei Hollard. Ser Dontos se născuse aici, probabil.

Îşi conduse iapa printre dărâmături, către intrarea principală a fortăreţei. Din poartă mai rămăseseră doar balamalele ruginite de fier, dar acoperişul era încă

intact, iar înăuntru era uscat. Brienne îşi legă iapa de un sfeşnic de perete, îşi scoase coiful şi-şi scutură părul. Căuta nişte lemn uscat ca să aprindă un foc când auzi un alt cal apropiindu-se. Din instinct, se retrase în umbră, unde nu putea fi văzută de pe drum. Era acelaşi drum pe care ea şi Jaime fuseseră capturaţi. Nu avea de gând să mai îndure asta încă o dată.

Călăreţul era un om mărunt. *Şoarecele Smintit,* gândi ea, la prima vedere.

Cumva, m-a urmărit. Mâna i se îndreptă spre mânerul sabiei şi Brienne se pomeni întrebându-se dacă Ser Shadrich ar considera-o o pradă uşoară doar fiindcă era femeie. Castelanul Lordului Grandison făcuse cândva această greşeală. Humfrey Wagstaff era numele său, un bătrân trufaş, de şaizeci şi cinci de ani, cu nas de şoim şi ţeasta pătată. În ziua în care se logodiseră, o prevenise pe Brienne că se aştepta de la ea să fie o femeie cum se cuvine după căsătorie.

— N-am să accept ca soţia mea să ţopăie de colo-colo în armură de bărbat. În 134

privinţa asta îmi vei da ascultare, altfel voi fi obligat să te pedepsesc.

Avea pe atunci şaisprezece ani şi sabia nu-i era străină, dar, în ciuda dibăciei sale, era încă sfioasă. Cu toate acestea, găsise cumva curajul să-i spună lui Ser Humfrey că ar

accepta pedeapsa numai de la un bărbat care ar putea s-o învingă în luptă. Bătrânul se făcuse roşu ca racul, dar acceptase să-şi îmbrace armura, ca să-i arate femeii sale care-i era locul. Se luptaseră cu arme boante de turnir, aşa că

buzduganul Briennei nu avea ţepi. Rupsese logodna, clavicula şi două coaste ale lui Ser Humfrey. Fusese cel de-al treilea posibil soţ al ei şi ultimul. Tatăl ei nu mai insistase.

Dacă într-adevăr Ser Shadrich se furişa pe urmele ei, era foarte posibil ca Brienne să trebuiască să lupte. Nu intenţiona să se alieze cu el, nici să-l lase s-o urmărească până la Sansa. *Avea genul de aroganţă degajată pe care ţi-o dă*

iscusinţa în mânuitul armelor, gândi ea, *dar era mic. Am să-l domin şi va trebui să fiu şi mai puternică.*

Brienne nu era mai puţin capabilă decât majoritatea cavalerilor, iar bătrânul ei maestru de arme îi spunea adesea că e mai ageră decât te-ai fi putut aştepta de la o femeie atât de voinică. Zeii o înzestraseră şi cu rezistenţă, ceea ce Ser Goodwin socotea că e un dar nobil. Lupta cu sabia şi scutul era o treabă istovitoare, iar victoria îi revenea adesea celui care se dovedea mai rezistent. Ser Goodwin o învăţase să lupte cu prudenţă, ca să-şi păstreze puterile în timp ce-i lăsa pe duşmanii ei să şi le risipească în atacuri furibunde.

— Bărbaţii te vor subestima întotdeauna, i-a spus el, iar mândria îi va face să

dorească să te înfrângă repede, ca să nu se spună că le-a dat de furcă o femeie.

Brienne aflase adevărul acestor vorbe după ce plecase în lume. Până şi Jaime Lannister se luptase cu ea în felul acesta, în pădurile de lângă lazul Fecioarelor.

Dacă zeii erau buni, Şoarecele Smintit avea să facă aceeaşi greşeală. *Poate că e un cavaler experimentat, dar nu e Jaime Lannister.* Îşi scoase sabia din teacă.

Însă cel care îşi făcu apariţia la bifurcaţia drumurilor nu era hăitaşul castaniu al lui Ser Shadrich, ci un cal bălţat,

bătrân şi sfrijit, cu un băiat uscăţiv pe spate.

Când zări calul, Brienne se dădu înapoi, năucită. *Doar un băiat oarecare,* gândi ea, până când văzu faţa din spatele glugii. *Băiatul din Duskendale, cel care s-a ciocnit de mine. El este.*

Băiatul nu aruncă nici măcar o privire către ruinele castelului, ci se uită de-a lungul unuia dintre drumuri, apoi îl cercetă pe celălalt. După o clipă de ezitare, îşi întoarse hăitaşul către dealuri şi îşi continuă greoi mersul. Brienne îl privi pierzându-se în ploaie şi dintr-odată îşi dădu seama că-l mai văzuse pe acelaşi băiat la Rosby. *Mă urmăreşte,* îşi dădu ea seama, *dar ăsta e un joc care se poate juca în doi.* Îşi dezlegă iapa, încalecă şi porni după el.

Băiatul mergea cu ochii în pământ, privind făgaşele drumului umplându-se de apă. Ploaia înăbuşea sunetele apropierii ei şi, fără îndoială, gluga băiatului avea şi ea un rol. Nu întoarse capul nici măcar o dată, până când Brienne se apropie la 135

trap şi-i dădu hăitaşului o lovitură zdravănă cu latul sabiei peste crupă.

Calul se cabra şi băiatul uscăţiv zbură, cu mantia fluturând ca două aripi.

Ateriza în mocirlă şi dădu să se ridice, plin de noroi şi cu iarbă uscată între dinţi, pentru a o descoperi pe Brienne deasupra lui. Era acelaşi băiat, fără doar şi poate.

Îi recunoscu urciorul de la ochi.

— Cine eşti? întrebă ea cu glas poruncitor.

Gura băiatului fremăta, mută. Ochii îi erau mari cât cepele.

— *Mm,* reuşi el să rostească. Tremura, cu cămaşa de zale zornăind.

— Te rog? întrebă Brienne. Vrei să spui *milă?* Îi aşează vârful sabiei pe nodul gâtului. Spune-mi, te rog, cine eşti şi de ce mă urmăreşti.

— Nu-m-m- *milă.* Îşi vârî un deget în gură şi scoase o bucată de noroi, scuipând. M-m- *mă cheamă Pod.* P- *Podrick.*

P-Payne.

Brienne coborî sabia. Se simţi dintr-odată înduioşată de băiat. Îşi aminti o zi de la Evenfall şi un tânăr cavaler cu un trandafir în mână. *Adusese trandafirul ca să*

mi-l dea mie. Sau aşa îi spusese septa ei. Tot ce trebuia să facă era să-i ureze bun venit în castelul tatălui ei. Băiatul avea optsprezece ani şi un păr lung, roşcat, care i se revărsa pe umeri. Ea avea doisprezece ani şi era încorsetată într-o rochie nouă, băţoasă, cu corsajul strălucind de rubine. Erau de aceeaşi înălţime, dar ea nu-l putea privi în ochi şi nici nu putea rosti cuvintele învăţate de la septa ei: *Ser Ronnet, bine ai venit în castelul nobilului meu tată. Mă bucur să-ţi văd, în sfârşit, chipul.*

— De ce mă urmăreşti? îl întrebă pe băiat. Ţi s-a cerut să mă spionezi? Eşti omul lui Varys sau al reginei?

— Nu. Nicicare. Niciunul.

Brienne îi dădea zece ani, dar nu se pricepea deloc să aprecieze vârsta unui copil. Întotdeauna îi credea mai mici decât erau, probabil din cauză că ea fusese mereu mare pentru vârsta ei. *Înfiorător de mare,* obişnuia să spună septa Roelle, *şi de bărbătoasă.*

— Drumul ăsta este mult prea periculos pentru un băiat singur.

— Nu şi pentru un *scutier.* Sunt scutierul lui. Scutierul Mâinii.

— Al Lordului Tywin? Brienne vârî sabia în teacă.

— Nu. Altă Mână. Cea de dinainte. Fiul lui. Am luptat alături de el în bătălie.

Am strigat: *Piticul! Piticul!*

Scutierul Pezevenghiului. Brienne nici măcar nu ştiuse că avea un scutier.

Tyrion Lannister nu era cavaler. Te-ai fi putut aştepta să aibă un servitor, doi, să-l slujească un paj, un paharnic, cineva să-l ajute la îmbrăcat. Dar un *scutier?*

— De ce te ţii după mine? întrebă ea. Ce vrei?

— S-o găsesc. Băiatul se ridică în picioare. Pe doamna lui. Tu o cauţi. Mi-a spus Brella. E soţia lui. Nu Brella. Lady Sansa. Aşa că m-am gândit, dacă ai găsi-o... Faţa i se crispa, chinuită. Sunt *scutierul* lui, repetă el, cu ploaia şiroindu-i pe faţă, dar el m-a *părăsit.*

136

SANSA

Cândva, pe când era doar o fetiţă, un trubadur stătuse cu ei la Winterfell o jumătate de an. Era un om bătrân, cu părul alb şi obrajii tăbăciţi, dar cânta despre cavaleri, aventuri şi doamne frumoase, iar Sansa plânsese cu lacrimi amare când îi părăsise şi îl implorase pe tatăl său să nu-l lase să plece.

— Omul ne-a cântat fiecare cântec pe care-l ştie de câte trei ori, îi spusese Lordul Eddard cu blândeţe. Nu-l pot ţine aici împotriva voinţei sale. Dar n-ai de ce să plângi. Vor veni alţi cântăreţi, îţi promit.

Dar nu mai venise niciunul mulţi ani după aceea. Sansa se rugase la Cei Şapte din templu şi la vechii zei ai copacului inimii, cerându-le să-l aducă înapoi pe bătrân, sau, şi mai bine, să trimită un alt cântăreţ, tânăr şi chipeş. Dar zeii nu îi răspunseseră, iar sălile Winterfellului rămăseseră tăcute.

Însă asta se întâmplase pe când era doar o copilă, şi nesăbuită pe deasupra.

Acum era o fecioară de treisprezece ani, deja înflorită. Toate nopţile îi erau pline de cântec, iar ziua se ruga să aibă parte de linişte.

Dacă Eyrie ar fi fost construit ca alte castele, doar şobolanii şi temnicerii l-ar fi auzit pe condamnatul la moarte cântând. Zidurile temniţelor subterane erau destul de groase încât să înăbuşe cântecele şi ţipetele deopotrivă. Dar celulele cerului aveau un zid cu totul din aer, astfel că fiecare sunet pe care-l cânta condamnatul zbura liber, lovindu-se cu ecou de umerii de piatră ai Lăncii Uriaşului. Cât despre cântecele pe care le alegea... Cânta despre Dansul Dragonilor, despre frumoasa Jonquil şi bufonul ei,

despre Jenny de la Pietrele Vechi şi despre Prinţul Libelulelor. Cânta despre trădări, despre crimele cele mai odioase, despre oameni spânzuraţi şi răzbunări sângeroase. Cânta despre suferinţă şi tristeţe.

Oriunde se ducea în castel, Sansa nu putea scăpa de acea muzică. Urca plutind treptele şerpuitoare ale turnului, o găsea goală în baie, cina cu ea pe înserat şi se furişa în dormitorul ei chiar şi atunci când închidea bine obloanele. Intra cu aerul rece, rarefiat şi, asemenea aerului, o înfrigura. Cu toate că nu ninsese peste Eyrie din ziua în care căzuse Lady Lysa, nopţile erau nespus de reci.

Glasul cântăreţului era puternic şi dulce. Sansa era de părere că acum cânta mai frumos ca niciodată, cu glasul cumva mai răsunător, mai plin de durere, de spaimă şi de dor. Nu înţelegea de ce îi dăduseră zeii un asemenea glas unui om atât de nemernic. *M-ar fi siluit, la Degete, dacă Petyr nu l-ar fi pus pe Ser Lothor să mă păzească,* trebui ea să-şi amintească. *Şi a cântat ca să-mi acopere ţipetele când mătuşa Lysa a încercat să mă omoare.*

Asta nu făcea cântecele mai uşor de ascultat.

— Te rog, îl imploră ea pe Lordul Petyr, nu-l poţi face să înceteze?

— I-am dat cuvântul meu, draga mea. Petyr Baelish, Lord de Harrenhal, Lord Suprem al Tridentului şi Lord Protector al Ţinutului Eyrie şi al Văii lui Arryn ridică privirea de la scrisoarea pe care o compunea. Scrisese o sută de scrisori de 137

când căzuse Lady Lysa. Sansa văzuse corbii venind şi plecând dinspre cuib.

Prefer să-l aud cântând decât să-i ascult hohotele de plâns.

E mai bine să cânte, da, dar...

— Trebuie să cânte toată noaptea, lordul meu? Lordul Robert nu poate dormi.

Plânge...

— … după mama lui. N-avem ce face, femeia e moartă. Petyr ridică din umeri.

Nu va mai dura mult. Lordul Nestor va urca mâine.

Sansa îl mai întâlnise o dată pe Lordul Nestor Royce, după nunta lui Petyr cu mătuşa sa. Royce era Păzitor al Castelului Lunii, care se înălţa măreţ la poalele muntelui, străjuind treptele care duceau la Eyrie. Tinerii căsătoriţi şi suita lor înnoptaseră la el înainte să-şi înceapă urcuşul. Lordul Nestor abia dacă-i aruncase o privire, dar perspectiva venirii lui o speria. Era şi Înalt Administrator al Văii, omul de încredere al lui Jon Arryn şi al lui Lady Lysa.

— Nu va… nu-l vei lăsa pe Lordul Nestor să-l vadă pe Marillion, nu-i aşa?

Oroarea i se citise probabil pe chip, căci Petyr lăsă din mână condeiul.

— Dimpotrivă. Am să insist să-l vadă. Îi făcu semn Sansei să se aşeze lângă el.

Am ajuns la o înţelegere, Marillion şi cu mine. Mord ştie să fie foarte convingător. Şi dacă muzicantul nostru ne dezamăgeşte şi cântă un cântec pe care nu vrem să-l auzim, ei, bine, tu şi cu mine nu trebuie decât să spunem că minte.

Pe cine crezi că va crede Lordul Nestor?

— Pe noi? Sansa şi-ar fi dorit să poată fi sigură.

— Bineînţeles. Va avea de câştigat de pe urma minciunilor noastre.

Salonul era destul de cald, focul trosnea vesel, dar Sansa tremura.

— Da, dar… dar dacă…

— Dacă Lordul Nestor preţuieşte onoarea mai mult decât câştigul? Petyr o cuprinse cu un braţ. Dacă vrea adevăr şi dreptate pentru stăpâna lui ucisă? Zâmbi.

Îl cunosc pe Lordul Nestor, scumpa mea. Crezi că l-aş lăsa să-i facă vreun rău fiicei mele?

Nu sunt fiica ta, gândi ea. *Sunt Sansa Stark, fiica Lordului Eddard şi a lui Lady Catelyn, sângele Winterfellului.* Dar nu spuse asta. Dacă n-ar fi fost Petyr Baelish, Sansa ar fi fost

cea care, în locul Lysei Arryn, ar fi zburat, învârtindu-se, în văzduhul albastru şi rece, către moartea necruţătoare printre stânci, la două sute de metri dedesubt. *E atât de îndrăzneţ.* Sansa îşi dorea să aibă curajul lui. Îi venea să se vâre înapoi în pat şi să se ascundă sub pătură, să doarmă şi iar să doarmă.

Nu dormise nicio noapte întreagă de la moartea Lysei Arryn.

— N-ai putea să-i spui Lordului Nestor că nu mă simt bine, sau…

— Va dori să audă versiunea ta despre moartea Lysei.

— Lordul meu, dacă… dacă Marillion spune acum ceea ce într-adevăr…

— Dacă minte, vrei să spui?

— Să mintă? Da… dacă minte, dacă e cuvântul meu împotriva cuvântului lui şi Lordul Nestor mă priveşte în ochi şi vede cât sunt de speriată…

— Puţină teamă nu va fi nelalocul ei, Alayne. Ai văzut un lucru înfricoşător.

Nestor va fi mişcat. Petyr îi cercetă ochii, ca şi cum i-ar fi văzut pentru prima oară. Ai ochii mamei tale. Ochi sinceri şi inocenţi. Albaştri ca marea scăldată în razele soarelui. Când ai să mai creşti puţin, mulţi bărbaţi se vor îneca în ochii aceştia.

Sansa nu ştia ce să spună.

— Nu va trebui decât să-i repeţi Lordului Nestor povestea pe care i-ai spus-o Lordului Robert, continuă Petyr.

Robert e doar un băieţel bolnav, gândi ea. *Lordul Nestor e bărbat în toată*

firea, neînduplecat şi bănuitor. Robert nu era puternic şi trebuia protejat, până şi de adevăr.

Petyr o asigurase că unele minciuni sunt dovezi de iubire. Sansa îi reaminti asta:

— Când l-am minţit pe Lordul Robert, am făcut-o doar ca să-l cruţăm, spuse ea.

— Iar această minciună ne poate cruţa pe *noi.* Altfel tu şi cu mine va trebui să

părăsim Eyrie pe aceeaşi uşă pe care a ieşit Lysa. Petyr îşi luă din nou condeiul. Îi vom servi minciuni şi vin auriu de Arbor. Le va bea pe amândouă şi va mai cere, te asigur.

Îmi serveşte şi mie minciuni, îşi dădu seama Sansa, dar erau minciuni linişţitoare şi fata le considera bine intenţionate. *O minciună nu e aşa de rea dacă*

e bine intenţionată. Numai de le-ar putea crede…

Lucrurile pe care le spusese mătuşa ei chiar înainte de a cădea o tulburau încă

mult pe Sansa.

— Aiureli, le numi Petyr. Soţia mea era nebună, ai văzut singură.

Într-adevăr, văzuse. *N-am făcut decât să construiesc un castel de zăpadă, iar ea a vrut să mă arunce pe Poarta Lunii. Petyr m-a salvat. A iubit-o mult pe mama şi…*

Şi pe ea? Cum se putea îndoi de asta? O salvase.

Pe Alayne a salvat-o, pe fiica lui, îi şopti un glas interior. Dar ea era şi Sansa… şi uneori i se părea că şi Lordul Petyr era doi oameni. Era Petyr, protectorul ei, cald, vesel şi blând… dar era şi Degeţel, lordul pe care-l cunoscuse la Debarcaderul Regelui, zâmbind şiret şi mângâindu-şi barba în timp ce îi şoptea la ureche Reginei Cersei. Iar Degeţel nu-i era prieten Sansei. Când Joff poruncise să fie bătută, Pezevenghiul o apărase, nu Degeţel. Când gloata încercase s-o siluiască, Câinele o salvase, nu Degeţel. Când Lannisterii o măritaseră cu Tyrion împotriva voinţei ei, Ser Garlan Galantul îi oferise alinare, nu Degeţel. Degeţel nu ridicase nici măcar degetul mic pentru ea.

Doar că m-a scos de-acolo. Asta a făcut pentru mine. Credeam că era Ser Dontos, bietul meu Florian bătrân şi beţiv, dar în tot acel timp a fost Petyr.

Degeţel era doar o mască pe care trebuia s-o poarte. Uneori Sansei îi venea greu

să-şi dea seama unde se sfârşea omul şi unde începea masca. Degeţel şi Lordul Petyr semănau atât de mult. Ar fi fugit de amândoi, probabil, dar nu avea unde să

se ducă. Winterfellul era pârjolit şi pustiu. Bran şi Rickon, morţi şi reci. Robb fusese trădat şi omorât la Gemeni, împreună cu nobila ei mamă. Tyrion fusese condamnat la moarte pentru uciderea lui Joffrey, iar dacă Sansa se întorcea vreodată la Debarcaderul Regelui, regina i-ar fi luat şi ei capul. Mătuşa despre care sperase că o va apăra încercase s-o omoare. Unchiul ei Edmure era prizonierul Freyilor, în timp ce Peştele Negru, celălalt unchi, era sub asediu la Riverrun. *N-am alt loc decât acesta,* gândi Sansa nefericită, *şi n-am alt prieten adevărat în afară de Petyr.*

În noaptea aceea, condamnatul la moarte cântă *Ziua când l-au spânzurat pe Robin cel Negru, Lacrimile mamei* şi *Ploile din Castamere.* Se opri o vreme, doar cât să aţipească Sansa, apoi începu să cânte din nou. Cântă *Şase regrete, Frunze moarte* şi *Alysanne. Cântece atât de triste,* gândi ea. Când închidea ochii, îl vedea în celula cerului, cuibărit într-un cotlon, departe de văzduhul negru şi rece, ghemuit sub o blană, cu harpa de lemn la piept. *Nu trebuie să-l compătimesc,* îşi spuse. *A fost înfumurat şi crud şi în curând va fi mort.* Nu-l putea salva. Şi de ce-ar vrea s-o facă? Marillion încercase s-o siluiască, iar Petyr îi salvase viaţa nu o dată, ci de două ori. *Unele minciuni trebuie spuse.* Numai minciunile o ţinuseră

în viaţă la Debarcaderul Regelui. Dacă nu l-ar fi minţit pe Joffrey, Garda lui Regală ar fi bătut-o până la sânge.

După *Alysanne,* cântăreţul se opri din nou, destul ca Sansa să fure o oră de somn. Dar, când primele raze de lumină se strecurau prin obloane, auzi refrenul domol al *Dimineţii ceţoase* ridicându-se către ea şi se trezi dintr-odată. Era mai degrabă un cântec de femeie, o lamentaţie cântată de o mamă în zori, după o bătălie crâncenă, în timp ce caută printre cadavre trupul singurului ei fiu. *Mama îşi*

cântă durerea pentru fiul ei mort, gândi Sansa, *dar Marillion plânge după*

degetele sale, după ochii săi. Cuvintele cântecului se înălţau ca nişte săgeţi, străpungând-o prin întuneric.

O, bunule domn, l-ai văzut pe-al meu fiu?
Avea părul brun, castaniu,
Mi-a promis că acasă revine,
În Oraşul Wendish, la mine.

Sansa îşi acoperi urechile cu o pernă din pene de gâscă, să înăbuşe cântecul, dar era în zadar. Veniseră zorile şi se trezise, iar Lordul Nestor se apropia, urcând muntele.

Înaltul Administrator şi suita lui ajunseră la Eyrie după-amiaza, târziu, lăsând în urma lor valea scăldată în nuanţe de roşu şi auriu şi înfruntând vântul care se stârnea. Îl adusese cu el pe fiul său, Ser Albar, împreună cu o duzină de cavaleri şi 140

douăzeci de oşteni. *Atât de mulţi străini.* Sansa le privi chipurile, neliniştită, întrebându-se dacă erau prieteni sau duşmani.

Petyr îşi întâmpină oaspeţii într-o tunică de catifea neagră cu mâneci gri care se asorta cu pantalonii de lână şi împrumuta ochilor săi gri-verzui o oarecare întunecime. Maester Colemon stătea lângă el, cu colanul din multe metale atârnat în jurul gâtului său lung, osos. Deşi maesterul era cel mai înalt dintre cei doi, Lordul Protector era cel care atrăgea privirea. Se părea că, pentru astăzi, îşi lăsase zâmbetele deoparte. Îl ascultă solemn pe Royce prezentându-i pe cavalerii care-l însoţiseră, apoi spuse:

— Lorzii mei, sunteţi bine-veniţi aici. Îl cunoaşteţi, desigur pe Maester Colemon. Lord Nestor, ţi-o aminteşti pe Alayne, fiica mea naturală?

— Negreşit. Lordul Nestor Royce era un bărbat cu ceafa groasă, pieptul bombat, pleşuv, cu barba sură şi o căutătură încruntată. Îşi înclină capul nici mai mult, nici mai puţin de-un centimetru, salutând.

Sansa făcu o reverenţă, prea speriată ca să vorbească, de teamă că ar putea spune ceva greşit. Petyr o ridică în picioare.

— Scumpa mea, fii fetiţă cuminte şi adu-l pe Lordul Robert în Sala Înaltă ca să-şi primească oaspeţii.

— Da, tată. Glasul îi sună firav şi gâtuit. *Un glas de mincinoasă,* gândi ea, urcând în goană scările şi traversând veranda, către Turnul Lunii. *Un glas vinovat.*

Gretchel şi Maddy îl ajutau pe Robert Arryn să-şi tragă pantalonii când Sansa intră în dormitor. Lordul de Eyrie plânsese din nou. Avea ochii roşii şi iritaţi, genele scorţoase, iar nasul umflat îi curgea. Un strat de muci îi sclipea sub o nară, iar buza de sus îi sângera, acolo unde şi-o muşcase. *Lordul Nestor nu trebuie să-l vadă aşa,* gândi Sansa, disperată.

— Gretchel, adu-mi ligheanul. Îl luă pe băiat de mână şi îl duse lângă pat.

Prigorelul meu a dormit bine azi-noapte?

— Nu. Băiatul îşi trase nasul. N-am dormit niciun pic, Alayne. Iarăşi *a cântat,* iar *uşa* mea era încuiată. I-am strigat să mă lase să ies, dar n-a venit nimeni.

Cineva m-a încuiat în cameră.

— Urât din partea lui. Înmuind o bucată de pânză moale în apă, Sansa începu să-i cureţe faţa… cu blândeţe, o, cu nespusă blândeţe. Dacă-l frecai pe Robert prea tare, putea începe să tremure. Băiatul era firav şi îngrozitor de mic pentru vârsta lui. Avea opt ani, dar Sansa văzuse băieţi de cinci ani mai mari decât el.

Începu să-i tremure buza.

— Voiam să vin să dorm cu tine.

Ştiu că voiai. Prigorelul era obişnuit să se caţere în pat, lângă mama lui, până

când aceasta se căsătorise cu Lordul Petyr. De la moartea Lysei, se apucase să

hoinărească prin Eyrie, în căutarea altor paturi. Cel mai mult îi plăcea patul Sansei… fapt pentru care ea îi ceruse lui

Ser Luthor Brune să-i încuie uşa în 141
noaptea trecută. Nu ar fi deranjat-o dacă doar ar fi dormit, dar mereu încerca să se ghemuiască la pieptul ei, iar când îl apucau convulsiile, adesea uda patul.

— Lordul Nestor Royce a venit de la Castelul Lunii să te vadă. Sansa îl şterse sub nas.

— Eu nu vreau să-l văd pe el, răspunse băiatul. Vreau o poveste. O poveste despre Cavalerul înaripat.

— Mai târziu, spuse Sansa. Acum trebuie să-l primeşti pe Lordul Nestor.

— Lordul Nestor are o aluniţă, spuse el, foindu-se. Robert se temea de oamenii cu aluniţe. Mămica spunea că e *îngrozitor.*

— Bietul meu Prigorel. Sansa îi netezi părul pe spate. Ţi-e dor de ea, ştiu. Şi Lordului Petyr îi e dor de ea. A iubit-o întocmai ca tine. Era o minciună, dar bine intenţionată. Singura femeie pe care o iubise Petyr vreodată era mama ucisă a Sansei. Îi mărturisise asta Lysei chiar înainte de a o împinge pe Poarta Lunii. *Era nebună şi periculoasa. Şi-a ucis soţul şi m-ar fi omorât şi pe mine, dacă n-ar fi venit Petyr să mă salveze.*

Dar Robert nu trebuia să ştie asta. Era doar un băieţel bolnav, care îşi iubise mama.

— Gata, zise Sansa, arăţi ca un adevărat lord acum. Maddy, adu-i mantia.

Era o mantie din lână de miel, moale şi călduroasă, de un bleu frumos care punea în evidenţă culoarea crem a tunicii băiatului. I-o legă în jurul umerilor cu o broşa de argint în formă de semilună şi îl luă de mână. Robert o urmă supus, o dată în viaţă.

Sala Înaltă fusese închisă de la moartea lui Lady Lysa, iar pe Sansa o treceau fiorii să intre din nou acolo. Sala era lungă, somptuoasă şi frumoasă, bănuia, dar nu-i plăcea aici. Era un loc palid şi rece. Pilaştrii supli arătau ca nişte degete osoase, iar vinişoarele subţiri din marmură semănau cu venele de pe picioarele unei babornițe. Deşi pe pereţi erau

înşirate cincizeci de suporturi de argint, doar douăzeci de torţe fuseseră aprinse, astfel că umbrele dansau pe podele şi bălteau în fiecare cotlon. Paşii lor răsunau pe marmură, iar Sansa auzea vântul şuierând la Poarta Lunii. *Nu trebuie să mă uit la ea, altfel încep să tremur mai rău decât Robert.*

Cu ajutorul lui Maddy, îl aşează pe Robert pe tronul său din lemn de copac al inimii, pe un maldăr de perne, şi trimise vorbă că Excelenţa Sa e gata să-şi primească oaspeţii. Doi străjeri în mantii azurii deschiseră uşile, în capătul celălalt al sălii, iar Petyr îi pofti înăuntru şi îi conduse de-a lungul covorului albastru care se întindea printre şirurile de pilaştri albi ca osul.

Băiatul îl întâmpină pe Lordul Nestor cu o politeţe miorlăită şi nu pomeni nimic de aluniţa lui. Când Înaltul Administrator îl întrebă despre mama lui, mâinile lui Robert începură să tremure uşor.

— Marillion i-a făcut rău mamei mele. A aruncat-o pe Poarta Lunii.

— Excelenţa Ta a văzut asta? întrebă Ser Marwyn Belmore, un cavaler deşirat, 142

cu părul roşcat, care fusese căpitanul străjerilor Lysei până când Petyr îl înlocuise cu Ser Lothor Brune.

— Alayne a văzut, răspunse biatul. Şi nobilul meu tată vitreg.

Lordul Nestor o privi. Ser Albar, Ser Marwyn, Maester Colemon, toţi o priveau. *A fost mătuşa mea, dar a vrut să mă omoare,* gândi Sansa. *M-a târât la Poarta Lunii şi a încercat să mă împingă. N-am vrut să fiu sărutată. Construiam un castel de zăpadă.* Îşi încrucişa braţele, ca să-şi oprească tremurul.

— Iertaţi-o, lorzii mei, spuse Petyr Baelish cu glas domol. Încă are coşmaruri legate de ziua aceea. Nu e de mirare că nu suportă să vorbească despre asta. Se apropie de ea şi o cuprinse cu blândeţe pe după umeri. Ştiu cât ţi-e de greu, Alayne, dar prietenii noştri trebuie să audă adevărul.

— Da. Îşi simţea gâtul atât de uscat şi de încordat încât aproape că era dureros să vorbească. Am văzut... Eram cu Lady Lysa când... O lacrimă i se rostogoli pe obraz. *E bine, o lacrimă e bună...* Când Marillion... a împins-o. Şi spuse povestea din nou, abia auzind vorbele care-i ţâşneau de pe buze.

Nici nu ajunse la jumătate, că Robert începu să plângă, cu pernele clătinânduse periculos sub el.

— A omorât-o pe *mama.* Vreau să zboare! Palmele îi tremurau tot mai tare, iar braţele i se scuturau şi ele. Capul băiatului se smuci şi dinţii începură să-i clănţăne. *Să zboare, să zboare.* Braţele şi picioarele i se zbăteau sălbatic. Lothor Brune se apropie cu paşi mari de dais, tocmai la timp să-l prindă pe băiat când alunecă de pe tron. Maester Colemon se afla doar cu un pas în spate, dar nu era nimic de făcut.

Neajutorată ca şi ceilalţi, Sansa nu putea decât să stea şi să privească cum convulsiile îşi urmau cursul. Unul dintre picioarele lui Robert îl lovi pe Ser Lothor în faţă. Brune înjură, dar rămase pe loc, în timp ce băiatul se zvârcolea, se zbătea şi îşi uda pantalonii. Oaspeţii nu scoaseră o vorbă. Lordul Nestor, cel puţin, mai asistase la asemenea crize. Se scurseră momente lungi până când spasmele lui Robert începură să cedeze. La sfârşit, micul lord era atât de slăbit încât nu se putea ţine pe picioare.

— Mai bine duceţi-l înapoi în pat şi puneţi-i lipitori, spuse Lordul Petyr. Brune îl ridică pe băiat în braţe şi îl duse spre uşă. Maester Colemon îi urmă, întunecat la faţă.

Când sunetele paşilor se stinseră, Sala Înaltă a Castelului Eyrie se cufundă în linişte. Sansa auzea vântul nopţii gemând afară şi zgâriind la Poarta Lunii. Era foarte înfrigurată şi foarte obosită. *Trebuie să spun povestea din nou?* se întrebă

ea.

Dar pesemne fusese suficient de convingătoare. Lordul Nestor îşi drese glasul.

— Nu mi-a plăcut cântăreţul acela de la bun început, mormăi el. Am rugat-o pe Lady Lysa să-l alunge. De multe ori am rugat-o.

— Întotdeauna i-ai dat sfaturi bune, lordul meu, spuse Petyr.

— Nu se sinchisea de ele, se plânse Royce. Mă asculta fără tragere de inimă şi nu se sinchisea.

— Doamna mea era prea încrezătoare pentru lumea aceasta. Petyr vorbi atât de tandru încât Sansa ar fi putut crede că-şi iubise soţia. Lysa nu putea vedea răul din oameni, doar partea lor bună. Marillion cânta melodii frumoase, iar ea a confundat asta cu caracterul lui.

— Ne-a făcut porci, interveni Ser Albar Royce. Un cavaler grosolan, lat în umeri, care-şi rădea bărbia, dar îşi creştea perciuni negri şi deşi care-i încadrau faţa hâdă ca nişte garduri vii, Ser Albar era varianta mai tânără a tatălui său. A compus un cântec despre doi porci care grohăiau în jurul unui munte, mâncând găinaţ de şoim, continuă el. Ăştia eram noi, dar când i-am spus asta, mi-a râs în nas. „Păi, ser, ăsta e un cântec despre nişte porci”, a zis.

— Şi de mine şi-a bătut joc, interveni Ser Marwyn Belmore. Ser Ding-Dong, aşa m-a poreclit. Când am jurat c-am să-i tai limba, a alergat la Lady Lysa şi s-a ascuns sub fustele ei.

— După cum făcea adesea, punctă Lordul Nestor. Era un laş, dar privilegiile de care se bucura din partea Lysei îl făceau insolent. Îl îmbrăca în straie de lord, i-a dat inele de aur şi o cingătoare din pietre ale lunii.

— I-a dat până şi şoimul preferat al Lordului Jon. Pieptarul cavalerului înfăţişa cele şase lumânări albe ale Casei Waxley. Alteţa Sa iubea pasărea aceea. I-o dăduse Regele Robert.

Petyr Baelish suspină.

— Era scandalos, fu el de acord, iar eu am pus capăt acestor lucruri. Lysa a acceptat să-l alunge. De aceea s-a întâlnit cu el aici, în ziua aceea. Ar fi trebuit să

fiu cu ea, dar nu mi-am închipuit nicio clipă… dacă n-aş fi insistat… eu am omorât-o.

Nu, gândi Sansa, *n-ai voie să spui asta, n-ai voie să le spui, n-ai voie.* Dar Albar Royce clătina din cap.

— Nu, lordul meu, nu trebuie să te învinovăţeşti, spuse el.

— A fost mâna cântăreţului, fu de acord tatăl său. Adu-l aici, Lord Petyr. Să

punem capăt acestei dezolante afaceri.

Petyr Baelish îşi veni în fire şi spuse:

— Cum doreşti, lordul meu. Se întoarse către străjerii săi şi rosti un ordin, iar cântăreţul fu adus din temniţe. Împreună cu el veni şi temnicerul Mord, un bărbat monstruos, cu ochi mici şi negri şi o faţă lătăreaţă, plină de cicatrici. O ureche şi o parte dintr-un obraz îi fuseseră despicate în timpul unei bătălii, dar îi rămăsese o halcă de carne albă, cadaverică. Hainele îi veneau prost şi răspândeau un miros jilav, stătut.

Prin contrast, Marillion arăta aproape elegant. Cineva îl îmbăiase şi îl îmbrăcase cu o pereche de pantaloni azurii şi o tunică albă, largă, cu mâneci bufante, legată la brâu cu o eşarfă argintie, un dar de la Lady Lysa. Mâinile îi erau 144

acoperite de mănuşi albe de mătase, în timp ce un bandaj de mătase albă îi scutea pe lorzii prezenţi de priveliştea ochilor lui.

Mord stătea în spatele lui cu un bici. Când temnicerul îl împunse în coaste, cântăreţul se lăsă pe un genunchi.

— Bunii mei lorzi, vă cer iertare.

Lordul Nestor îl privi mânios.

— Îţi mărturiseşti crima?

— Dacă aş avea ochi, aş plânge. Glasul cântăreţului, atât de puternic şi de hotărât pe timpul nopţii, era acum o şoaptă gâtuită. Am iubit-o atât de mult, nu puteam suporta s-o văd în braţele altuia, să ştiu că împărţea patul cu el. N-am vrut să-i fac niciun rău iubitei mele, jur. Am zăvorât uşa, ca să nu ne tulbure nimeni în timp ce-mi declaram pasiunea, dar

Lady Lysa a fost atât de rece… când mi-a spus că poartă în pântece copilul Lordului Petyr m-a… m-a cuprins o nebunie.

Sansa nu-şi dezlipea ochii de la mâinile lui. Grasa Maddy susţinea că Mord îi tăiase trei degete, ambele degete mici şi inelarul. Cele mici păreau într-adevăr oarecum mai ţepene decât celelalte, dar, cu mănuşile acelea, era greu să-ţi dai seama. *Poate că n-a fost decât o poveste. De unde să ştie Maddy?*

— Lordul Petyr a fost destul de bun să mă lase să-mi păstrez harpa, spuse cântăreţul orb. Harpa mea şi… limba… ca să-mi pot cânta cântecele. Lysei îi plăceau nespus cântecele mele…

— Luaţi de aici creatura asta, altfel am s-o omor cu mâinile mele, mârâi Lordul Nestor. Mi-e silă şi să-l privesc.

— Mord, du-l înapoi în celula cerului, spuse Petyr.

— Da, stăpâne. Mord îl înhaţă pe Marillion de guler cu brutalitate. Gura! Când vorbi, Sansa văzu, uluită, că dinţii temnicerului erau din aur. Priviră cum îl duce pe cântăreţ spre uşă, când târându-l, când îmbrâncindu-l.

— Trebuie să moară, decretă Ser Marywn Belmore după ce plecară. Ar fi trebuit să iasă după Lady Lysa pe Poarta Lunii.

— Fără limbă, adăugă Ser Albar Royce. Fără limba aia mincinoasă şi zeflemitoare.

— Am fost prea blând cu el, ştiu, spuse Petyr Baelish, pe ton de scuză. La drept vorbind, îl compătimesc. A ucis din dragoste.

— Din dragoste sau din ură, zise Belmore, trebuie să moară.

— Cât de curând, zise Lordul Nestor ţâfnos. Nimeni nu zăboveşte prea mult în celulele cerului. Văzduhul îl va chema.

— S-ar putea, spuse Petyr Baelish, dar numai el ştie când va răspunde acestei chemări. Făcu un semn şi străjerii deschiseră uşile de la capătul sălii. Domnilor, ştiu că trebuie să fiţi obosiţi de pe drum. Aveţi cu toţii camere pregătite

pentru noapte, iar mâncarea şi vinul vă aşteaptă în Sala de Jos. Se întoarse către Nestor Royce: Lordul meu, mă însoţeşti în salon, la o cupă de vin? Alayne, draga mea, vino să ne serveşti.

145

Un foc mocnit ardea în salon, unde îi aştepta o carafă cu vin. *Vin auriu de Arbor.* Sansa umplu cupa Lordului Nestor, în timp ce Petyr scormonea buştenii cu un vătrai de fier.

Lordul Nestor se aşează lângă foc.

— Nu se termină aici, îi spuse lui Petyr, de parcă Sansa nu ar fi fost de faţă.

Vărul meu are de gând să-l interogheze el însuşi pe cântăreţ.

— Yohn Bronz nu are încredere în mine. Petyr dădu la o parte un buştean.

— Vrea să vină în forţă. Symond Templeton îl va însoţi, să nu te îndoieşti. Şi Lady Waynwood, mă tem.

— Şi Lordul Belmore, tânărul Lord Hunter, Horton Redfort. Îi vor aduce pe Vânjosul Sam Stone, pe cei din Casele Tollett, Shett, Coldwater, câţiva Corbray.

— Eşti bine informat. Care Corbray? Nu Lordul Lyonel?

— Nu, fratele lui. Ser Lyn nu mă place, din nu ştiu ce motiv.

— Lyn Corbray e un om periculos, zise Lordul Nestor evaziv. Ce-ai de gând să faci?

— Ce *pot* să fac decât să-i primesc cu braţele deschise, dacă vin? Petyr mai aţâţă încă o dată flăcările şi lăsă vătraiul jos.

— Vărul meu vrea să-ţi ia titlul de Lord Protector.

— Dacă e aşa, nu-l pot opri. Eu am o garnizoană de douăzeci de oameni.

Lordul Royce şi prietenii lui pot aduna douăzeci de mii. Petyr se duse la cufărul de stejar aşezat lângă fereastră. Yohn Bronz va face ce va voi, spuse el, îngenunchind. Deschise cufărul, scoase un sul de pergament şi i-l aduse Lordului Nestor.

Lordul meu. Acesta e un semn al dragostei pe care ţi-o purta doamna mea.

Sansa îl privi pe Royce desfăşurând pergamentul.

— Este… este neaşteptat, lordul meu.

Sansa era uluită să vadă lacrimi în ochii lui.

— Neaşteptat, dar nu nemeritat. Doamna mea te preţuia mai presus de toţi lorzii ei stegari. Erai stânca ei, îmi spunea.

— Stânca ei. Lordul Nestor roşi. A spus ea asta?

— Adesea. Iar asta – Petyr arătă către pergament – este dovada.

— Asta… asta e bine de ştiut. Jon Arryn mă preţuia, ştiu, dar Lady Lysa…

Mi-a arătat dispreţ când am venit s-o curtez şi m-am temut… Lordul Nestor îşi încreţi fruntea. Poartă pecetea Arryn, după câte văd, dar semnătura…

— Lysa a fost ucisă înainte ca documentul să-i poată fi înfăţişat pentru semnare, aşa că am semnat eu, ca Lord Protector. Ştiu că asta ar fi fost dorinţa ei.

— Înţeleg. Lordul Nestor înfăşură pergamentul. Eşti… devotat, lordul meu.

Da, şi nu lipsit de curaj. Unii vor socoti nepotrivită această numire şi te vor învinui pentru ea. Postul de Păzitor nu s-a moştenit niciodată. Arrynii au ridicat Castelul Lunii, în zilele când încă purtau Coroana Şoimului şi domneau în Vale ca regi. Eyrie era reşedinţa lor de vară, dar când începeau să cadă ninsorile, curtea îşi făcea coborârea. Unii consideră Castelul Lunii ca fiind la fel de regal ca Eyrie.

— De trei sute de ani, Valea n-a mai avut niciun rege, sublinie Petyr Baelish.

— Au venit dragonii, îl aprobă Lordul Nestor. Dar, şi după aceea, Castelul Lunii a rămas al Arrynilor. Jon Arryn însuşi a fost Păzitor al Castelului cât timp a trăit tatăl său. După ce a urcat, l-a numit pe fratele său Ronnel în această funcţie, iar mai târziu pe vărul său Denys.

— Lordul Robert nu are fraţi, ci doar veri îndepărtaţi.

— Adevărat. Lordul Nestor strânse pergamentul în mână. Nu voi spune că

n-am sperat la asta. Cât timp Lordul Jon a cârmuit regatul, ca Mână, mi-a trecut prin minte să fiu stăpân peste Vale, în numele lui. Am făcut tot ce mi-a cerut şi nu i-am cerut nimic pentru mine. Dar, cu voia zeilor, am dobândit asta!

— Aşa e, spuse Petyr, iar Lordul Robert doarme mai liniştit ştiind că eşti mereu acolo, un prieten de nădejde la poalele muntelui său. Petyr ridică cupa: Aşadar, un toast, lordul meu. Pentru Casa Royce, Păzitori ai Castelului Lunii…

acum şi pentru vecie.

— Acum şi pentru vecie, da! Cupele se ciocniră.

Mai târziu, mult mai târziu, când carafa de vin auriu de Arbor era goală, Lordul Nestor îşi luă rămas-bun, pentru a se alătura suitei sale de cavaleri. Sansa dormea deja în picioare, aşteptând doar să se vâre în pat, dar Petyr o prinse de încheietura mâinii.

— Vezi ce minuni se pot făuri cu minciuni şi vin auriu de Arbor?

Oare de ce-i venea să plângă? Era bine că Nestor Royce era de partea lor.

— Au fost toate minciuni?

— Nu *toate.* Lysa îl numea adesea pe Nestor stânca ei, deşi nu cred că era un compliment. Fiului ei îi spunea cocoloş. Ştia că Lordul Nestor visează să

stăpânească în lege Castelul Lunii cu fapta, nu doar cu numele, dar Lysa visa să

mai aibă fii şi voia castelul pentru fratele mai mic al lui Robert. Petyr se ridică în picioare: înţelegi ce s-a petrecut aici, Alayne?

Sansa şovăi o clipă.

— I-ai dat Lordului Nestor Castelul Lunii, ca să-ţi asiguri sprijinul lui.

— Aşa e, recunoscu Petyr, dar stânca noastră este un Royce, ceea ce înseamnă

că e nespus de trufaş şi ţâfnos. Dacă l-aş fi întrebat care este preţul lui, s-ar fi umflat ca o broască furioasă, simţindu-şi onoarea atinsă. Dar aşa... omul nu e prost *pe de-a-ntregul,* dar minciunile pe care i le-am servit au fost mai dulci decât adevărul. *Vrea* să creadă că Lysa l-a preţuit mai mult decât pe alţi lorzi stegari.

Unul dintre aceştia este, în definitiv, Yohn Bronz, iar Nestor e foarte conştient că

s-a născut din ramura mai *joasă* a Casei Royce. Vrea mai mult pentru fiul său.

Oamenii de onoare fac pentru copiii lor lucruri pe care nu s-ar gândi niciodată să

le facă pentru ei înşişi.

Sansa clătină din cap.

— Semnătura... ai fi putut să-l pui pe Lordul Robert să pună degetul şi s-o sigilezi, dar în schimb...

— ... am semnat eu însumi, ca Lord Protector. De ce?

— Ca... dacă vei fi înlocuit sau... sau omorât...

— Pretenţiile Lordului Nestor faţă de Castelul Lunii vor fi puse la îndoială. Îţi garantez că e conştient de asta. Ai fost isteaţă că ţi-ai dat seama. Dar nici nu mă

aşteptam la altceva de la propria-mi fiică.

— Mulţumesc. Se simţea absurd de mândră că desluşise lucrurile, dar, în acelaşi timp, nedumerită. Dar nu sunt. Fiica ta. Nu chiar. Vreau să spun, mă

prefac a fi Alayne, dar *tu* ştii...

Degeţel îi duse degetele la buze.

— Ştiu ce ştiu, şi tu la fel. E mai bine ca unele lucruri să rămână nespuse, scumpa mea.

— Chiar şi când suntem singuri?

— *Mai cu seamă* când suntem singuri. Altfel, va veni o zi când un servitor va intra neanunţat în cameră, sau un străjer de la uşă va auzi din întâmplare ceva ce n-ar trebui. Vrei să mai vezi sânge pe sărmanele noastre mâini, draga mea?

Chipul lui Marillion plutea parcă în faţa ei, cu bandajul alb peste ochi. În spatele lui, îl vedea pe Ser Dontos, cu săgeţile în trup.

— Nu, răspunse Sansa. Te rog.

— Sunt ispitit să spun că acesta nu este un joc, fiica mea, dar este, desigur.

Jocul tronurilor.

Eu n-am cerut niciodată să-l joc. Jocul era prea periculos. *O singură scăpare şi sunt moartă.*

— Oswell… lordul meu, Oswell m-a adus cu barca de la Debarcaderul Regelui, în noaptea când am evadat. Trebuie să ştie cine sunt.

— Dacă e pe jumătate la fel de deştept ca o căcărează de oaie, aşa ai crede. Ser Lothor ştie şi el. Dar Oswell e în slujba mea de mult timp, iar Brune e de felul lui un om scump la vorbă . Kettleblack îl urmăreşte pe Brune pentru mine, iar Brune îl urmăreşte pe Kettleblack. *Să n-ai încredere în nimeni,* i-am spus cândva lui Eddard Stark, dar n-a vrut să-mi dea ascultare. Tu eşti Alayne şi trebuie să fii Alayne *tot timpul.* Îi puse două degete pe sânul stâng. Chiar şi aici. În inima ta.

Poţi face asta? Poţi să fii fiica mea în inima ta?

— Eu… *Nu ştiu, lordul meu,* îi venea să spună, dar nu era ceea ce el voia să

audă. *Minciuni şi vin auriu de Arbor,* gândi ea. Sunt Alayne, tată. Cine altcineva să fiu?

Lordul Degeţel o sărută pe obraz.

— Cu mintea mea şi frumuseţea Catelynei, lumea va fi a ta, scumpa mea.

Acum du-te la culcare.

Gretchel aprinsese un foc în şemineu şi îi aranjase patul de puf. Sansa se dezbrăcă şi se furişă sub pături. *În noaptea asta nu va cânta,* se rugă ea, *nu cu Lordul Nestor şi ceilalţi în castel. Nu va îndrăzni.* Închise ochii.

Cândva în timpul nopţii se trezi, când micul Robert se cocoţă în patul ei. *Am* 148

uitat să-i spun lui Lothor să-l încuie din nou, îşi dădu ea seama. Nu era nimic de făcut, aşa că-l cuprinse pe după umeri.

— Prigorel? Poţi să rămâi, dar încearcă să nu te foieşti. Închide ochii şi dormi, micuţule.

— Aşa am să fac. Băiatul se cuibări mai aproape şi îşi aşează capul între sânii ei. Alayne? Acum tu eşti mama mea?

— Bănuiesc că da, răspunse ea.

Dacă o minciună era bine intenţionată, nu făcea niciun rău.

FIICA KRAKENULUI

Sala răsuna de glasurile cherchelite ale bărbaţilor Harlaw, toţi veri îndepărtaţi.

Fiecare lord îşi atârnase flamura în spatele băncilor pe care şedeau oamenii lui.

Prea puţini, gândi Asha Greyjoy, privind în jos de la galerie, *mult prea puţini.*

Băncile erau pe trei sferturi goale.

Qarl Fecioara îi spusese asta, pe când *Vântul Negru* se apropia dinspre mare.

Numărase corăbiile lungi acostate la poalele castelului unchiului său şi gura i se încleştase.

— N-au venit, remarcase el, sau nu destui. Nu se înşela, dar Asha nu putea să-i dea dreptate în prezenţa echipajului ei, care i-ar fi putut auzi. Nu le punea la îndoială devotamentul, însă până şi oamenii de fier ar şovăi să-şi dea viaţa pentru o cauză pierdută.

Oare am atât de puţini prieteni? Printre flamuri, văzu peştele argintiu al Casei Botley, copacul de piatră al Casei Stonetree, leviatanul negru al Casei Volmark, şţreangurile Casei Myre. Celelalte erau coasele Casei Harlaw. Boremund şi-o aşezase pe-a lui pe un fond albastru palid, Hotho şi-o înconjurase cu un tiv crenelat, iar Cavalerul o alăturase cocoşului bălţat al Casei mamei sale, pe un blazon scartelat. Până şi Sigfryd Păr-de-Argint etala două coase, simetric contrastante, pe un fond împărţit pe diagonală. Doar Lordul Harlaw însuşi etala coasa de argint simplă, pe un fond negru, aşa cum fluturase la începutul vremurilor: Rodrik, zis Cititorul, Lord al Celor Zece Turnuri, Lord de Harlaw, Harlaw de Harlaw… unchiul său preferat.

Jilţul Lordului Rodrik era gol. Două coase din argint bătut se încrucişau deasupra lui, atât de mari încât până şi unui uriaş i-ar fi fost greu să le mânuiască, dar sub ele nu erau

decât perne goale. Asha nu era surprinsă. Ospăţul se terminase de mult. Pe mesele de lemn mai rămăseseră doar oase şi talere unsuroase. Restul era băutură, iar unchiul ei Rodrik nu fusese niciodată atras de tovărăşia beţivilor scandalagii.

Asha se întoarse către Trei-Dinţi, o femeie înfiorător de bătrână, care era îngrijitoarea unchiului său încă de când era cunoscută ca Doisprezece-Dinţi.

149

— Unchiul meu e cu cărţile sale?

— Da, unde să fie? Femeia era atât de bătrână încât un septon spusese cândva că trebuie să fi fost moaşa Babei. Asta se întâmpla pe când Credinţa era încă

tolerată pe insule. Lordul Rodrik păstrase septoni la Zece Turnuri, nu pentru binele sufletului său, ci pentru cărţi. E cu cărţile şi cu Botley. Era şi el acolo.

Stindardul lui Botley atârna în sală, un banc de peşti argintii pe un fond verzui, deşi Asha nu-i văzuse *Aripioara Iute* printre celelalte corăbii.

— Am auzit că unchiul meu Ochi-de-Cioară a poruncit ca Sawane Botley să

fie înecat.

— Ăsta e Lordul *Tristifer* Botley.

Tris. Se întreba ce se întâmplase cu Harren, fiul cel mare al lui Sawane. *Voi afla cât de curând, fără doar şi poate. Trebuie să fie ciudat.* Nu-l văzuse pe Tris Botley de când… nu, n-ar trebui să stăruie asupra acestui lucru.

— Şi nobila mea mamă?

— În pat, răspunse Trei-Dinţi. În Turnul Umbrei.

Da, unde altundeva? Văduva care dăduse numele turnului era mătuşa ei. Lady Gwynesse venise acasă ca să-şi jelească soţul care murise departe, pe Insula Frumoasă, în timpul primei rebeliuni a lui Balon Greyjoy.

— Voi rămâne doar până-mi trece durerea, îi spusese fratelui ei, deşi, de drept, Zece Turnuri ar trebui să fie al meu, căci sunt cu şapte ani mai mare. Ani lungi trecuseră de

atunci, dar văduva nu plecase încă, jelind şi bodogănind din când în când că acel castel ar trebui să fie al ei. *Iar acum Lordul Rodrik are sub acoperişul său o a doua soră văduvă, pe jumătate nebună,* cugetă Asha. *Nu e de mirare că îşi găseşte consolarea în cărţi.*

Chiar şi acum, nu-i venea a crede că acea firavă, bolnăvicioasă Lady Allanys îi supravieţuise soţului ei, Lordul Balon, care păruse atât de viguros şi de puternic.

Când se îmbarcase ca să plece la război, Asha o făcuse cu inima grea, temându-se că mama ei ar putea să moară înainte să se întoarcă. Nicio clipă nu se gândise că, în schimb, s-ar putea stinge tatăl ei. *Zeul Înecat ne joacă tuturor feste dintre cele mai crude, dar oamenii sunt încă şi mai cruzi.* O furtună stârnită pe neaşteptate şi o frânghie ruptă îl trimiseseră pe Balon Greyjoy la moarte. *Sau aşa se susţine.*

Asha îşi văzuse ultima oară mama când se oprise la Zece Turnuri în drumul ei spre nord, spre Deepwood Motte. Alannys Harlaw nu avusese niciodată acel gen de frumuseţe pe care o slăveau cântăreţii, dar fiica ei îi iubise chipul dârz şi puternic şi ochii râzători. Însă în acea ultimă vizită o găsise pe Lady Alannys pe bancheta de lângă fereastră, cuibărită sub un maldăr de blănuri, cu privirea pierdută peste mare. *Să fie aceasta mama mea sau năluca ei?* îşi amintea că

gândise în timp ce-o săruta pe obraz.

Pielea mamei sale era subţire ca pergamentul, părul lung îi albise. O urmă de mândrie mai rămăsese în felul în care-şi ţinea capul, dar ochii îi erau slabi şi înceţoşaţi, iar gura îi tremurase când se interesase de Theon.

— Mi-ai adus copilaşul? întrebase ea. Theon avusese zece ani când fusese dus la Winterfell ca ostatic şi se părea că, în ceea ce-o privea pe Lady Allanys, avea să

fie mereu de zece ani.

— Theon n-a putut veni, îi spusese Asha. Tata l-a trimis să pustiască Ţărmul Stâncos. Lady Allanys nu avusese nimic de zis la acestea. Doar clătinase încet din cap, deşi se vedea limpede cât de adânc o răniseră cuvintele fiicei sale.

Iar acum trebuie să-i spun că Theon e mort şi să-i vâr încă un pumnal în inimă. Erau deja două cuţite îngropate acolo. Pe lamele lor erau scrise cuvintele *Rodrik* şi *Maron,* şi adesea se răsuceau noaptea cu cruzime. *Am s-o văd mâine,* îşi jură Asha. Călătoria fusese lungă şi istovitoare, nu putea să facă faţă acum unei întâlniri cu mama ei.

— Trebuie să vorbesc cu Lordul Rodrik, îi spuse ea lui Trei-Dinţi. Ocupă-te de echipajul meu, după ce termină de descărcat *Vântul Negru.* Vor aduce ostatici.

Vreau să aibă paturi calde şi o masă fierbinte.

— Este carne rece de vită în bucătărie. Şi muştar, din Oraşul Vechi, într-un vas mare de piatră. Gândul la acel muştar o făcu pe bătrână să zâmbească. Un singur dinte lung şi maro îi ţâşnea din gingii.

— Asta nu va ajunge. Am avut un drum greu. Vreau să aibă ceva fierbinte în burtă. Asha îşi agăţă degetul mare de centura ţintată din jurul şoldurilor. Lady Glover şi copiii nu trebuie să ducă lipsă nici de lemne, nici de căldură. Puneţi-i într-un turn, nu în carcerele subterane. Pruncul e bolnav.

— Pruncii sunt adesea bolnavi, majoritatea mor şi oamenilor le pare rău. Îl voi întreba pe stăpânul meu unde să-i duc pe aceşti oameni din neamul lupilor.

Prinse nasul femeii între degetul mare şi arătător şi îl ciupi.

— Vei face cum spun eu. Iar dacă *acest* prunc moare, nimănui n-o să-i pară

mai rău decât ţie.

Trei-Dinţi scânci şi promise să se supună până când Asha îi eliberă nasul şi se duse să-şi caute unchiul.

Era plăcut să se plimbe din nou prin aceste încăperi. Asha se simţise mereu ca acasă la Zece Turnuri, mai mult decât la Pyke. *Nu un singur castel, zece castele înghesuite laolaltă,*

gândise ea, prima oară când le văzuse. Îşi amintea goana cu sufletul la gură, în susul şi în josul scărilor şi de-a lungul meterezelor şi podurilor acoperite, pescuitul pe Cheiul Lung de Piatră, zilele şi nopţile pierdute în mijlocul puzderiei de cărţi ale unchiului său. Stră-străbunicul ei ridicase castelul, cel mai nou de pe insule. Lordul Theomore Harlaw pierduse trei fii în leagăn şi dăduse vina pe beciurile inundate, pietrele umede şi scurgerile din străvechiul Castel Harlaw. Zece Turnuri era mai aerisit, mai confortabil, mai bine aşezat… dar Lordul Theomore era un om schimbător, aşa cum ar fi putut confirma oricare dintre nevestele sale. Avusese şase, la fel de diferite precum cele zece turnuri ale castelului.

Turnul Cărţii era cel mai masiv dintre toate, de formă octogonală şi clădit din 151

blocuri mari de piatră cioplită. Scara era construită în interiorul grosimii pereţilor.

Asha urcă repede către cel de-al cincilea nivel, spre camera unde citea unchiul său. *Nu că ar exista vreo cameră unde nu citeşte.* Lordul Rodrik era arareori văzut fără o carte în mână, fie în privată, pe puntea *Cântecului Mării* sau în timp ce ţinea audienţe. Asha îl văzuse adesea citind în jilţul său, sub coasele de argint.

Dădea ascultare fiecărui caz pe măsură ce îi era prezentat, îşi pronunţa verdictul…

şi citea niţel când căpitanul gărzilor pleca să-l aducă înăuntru pe următorul petiţionar.

Îl găsi aplecat peste o masă de lângă fereastră, înconjurat de suluri de pergament care ar fi putut veni din Valyria, dinainte de Urgie, şi de cărţi legate în piele groasă, cu încuietori de bronz şi fier. Lumânări din ceară de albine, groase şi înalte cât braţul unui om, ardeau de fiecare parte a sa, în sfeşnice din fier împodobite. Lordul Rodrik Harlaw nu era nici gras, nici slab, nici înalt, nici scund, nici urât, nici frumos. Avea părul castaniu, la fel ca ochii, dar barba-i scurtă şi îngrijită încărunţise. Una peste alta, era un om

obişnuit, care se remarca doar prin dragostea sa pentru cuvântul scris, pe care atât de mulţi oameni de fier o găseau perversă şi lipsită de bărbăţie.

— Unchiule. Închise uşa în urma ei. Ce aveai atât de urgent de citit încât să-ţi lipseşti oaspeţii de gazda lor?

— *Cartea cărţilor pierdute* scrisă de Arhimaesterul Marwyn. Îşi ridică privirea de pe pagină, ca s-o cerceteze. Hotho mi-a adus o copie din Oraşul Vechi. Are o fiică pe care ar vrea s-o iau de nevastă. Lordul Rodrik lovi cartea cu o unghie lungă. Vezi aici? Marwyn susţine că ar fi găsit trei pagini din *Semne şi prevestiri,* viziuni notate de fiica fecioară a lui Aenar Targaryen, înainte ca Urgia să se abată

asupra Valyriei. Lanny ştie că eşti aici?

— Deocamdată nu. *Lanny era* numele de alint al mamei sale. Doar Cititorul îi spunea aşa. Las-o să se odihnească. Asha mută un teanc de cărţi de pe un taburet şi se aşează. Trei-Dinţi pare să-şi fi pierdut încă doi dinţi. Acum îi spui Un-Dinte?

— Rar se întâmplă să-i spun eu cumva. Femeia mă sperie. Ce oră este? Ser Rodrik aruncă o privire pe fereastră, la marea luminată de razele lunii. Întuneric, deja? N-am observat. Vii târziu. Te-am aşteptat acum câteva zile.

— Vânturile ne-au fost potrivnice şi am ostatici la care trebuie să mă gândesc.

Soţia şi copiii lui Robert Glover. Cel mai mic e încă la sân, iar laptele lui Lady Glover a secat în timpul călătoriei. N-am avut de ales decât să acostez *Vântul Negru* pe Ţărmul Stâncos şi să-mi trimit oamenii să găsească o doică. În schimb, au găsit o capră. Copilei nu-i merge bine. Există vreo doică în sat? Deepwood e important pentru planurile mele.

— Planurile tale trebuie schimbate. Vii prea târziu.

— Târziu şi înfometată. Îşi întinse picioarele lungi sub masă şi întoarse paginile celei mai apropiate cărţi, tratatul unui septon despre războiul lui Maegor cel Crud împotriva

Oamenilor Sărmani. O, şi mi-e sete, pe deasupra. Un corn cu 152

bere ar aluneca bine, unchiule.

Lordul Rodrik strânse din buze.

— Ştii că nu îngădui nici mâncare, nici băutură în biblioteca mea. Cărţile…

— … ar putea fi vătămate.

Asha râse. Unchiul ei se încruntă.

— Chiar că-ţi place să mă provoci.

— O, nu fi aşa de ofensat. N-am întâlnit niciodată un bărbat pe care să nu-l provoc, ar trebui să ştii asta foarte bine de-acum. Dar destul despre mine. Tu cum te simţi?

Lordul Rodrik ridică din umeri.

— Destul de bine. Ochii îmi slăbesc. Am trimis la Myr după lentile, să mă

ajute să citesc.

— Iar mătuşa mea cum mai e?

Lordul Rodrik oftă.

— Tot cu şapte ani mai în vârstă decât mine şi convinsă că Zece Turnuri ar trebui să fie al ei. Gwynesse începe să-şi piardă memoria, dar *asta* nu uită. Îşi jeleşte soţul pierdut ca în ziua când a murit, deşi nu poate întotdeauna să-şi amintească numele lui.

— Nu sunt sigură că l-a ştiut vreodată. Asha închise cartea septonului cu o bufnitură. Tata a fost omorât?

— Mama ta aşa crede.

Au fost vremuri când mama l-ar fi omorât bucuroasă cu mâna ei, gândi ea.

— Iar unchiul meu ce crede?

— Balon a căzut şi a murit când podul de sfoară s-a rupt sub el. Se stârnea o furtună şi podul se legăna şi se răsucea cu fiecare pală de vânt. Rodrik ridică din umeri. Sau aşa ni s-a spus. Maester Wendamyr i-a trimis o pasăre mamei tale.

Asha îşi scoase încet pumnalul din teacă şi începu să-şi cureţe murdăria de sub unghii.

— Trei ani plecat, şi Ochi-de-Cioară se întoarce tocmai în ziua când moare tatăl meu.

— A doua zi, după câte am auzit. *Linişte*a era încă pe mare când a murit Balon, sau aşa se spune. Oricum, sunt de acord că întoarcerea lui Euron a venit…

la momentul potrivit, să spunem?

— Eu nu aş spune aşa. Asha lovi cu vârful pumnalului în masă. *Unde sunt corăbiile mele?* Am numărat patruzeci de corăbii lungi legate la poalele castelului, nici pe departe destule ca să-l alunge pe Ochi-de-Cioară de pe scaunul tatălui meu.

— Am trimis chemarea. În numele tău, din dragostea pe care ţi-o port şi pe care i-o port mamei tale. Casa Harlaw a venit. La fel şi Casele Stonetree şi Volmark. Câţiva din Casa Myre…

— Toţi din insula Harlaw… o singură insulă din şapte. Am văzut un singur 153

stindard al Casei Botley în sală. Unde sunt corăbiile de la Saltcliffe, de la Orkwood şi de la Wykuri?

— Baelor Blacktyde a venit de la Blacktyde ca să se consulte cu mine şi a ridicat ancora de îndată. Lordul Rodrik închise *Cartea cărţilor pierdute.* Acum trebuie să fie la Vechiul Wyk.

— Vechiul Wyk? Asha se temuse că avea să spună că sunt cu toţii la Pyke, să-şi prezinte omagiile lui Ochi-de-Cioară. De ce la Vechiul Wyk?

— Credeam c-ai auzit. Aemon Părumed a cerut un plebiscit.

Asha îşi dădu capul pe spate şi râse.

— Zeul Înecat trebuie că i-a vârât unchiului Aeron un nisetru în fund. Un *plebiscit?* E vreo glumă sau chiar vorbeşte serios?

— Părumed n-a mai glumit de când a fost înecat. Iar ceilalţi preoţi au răspuns chemării. Orbul Beron Blackyde, Târle Cel-de-Trei-Ori-Înecat… până şi Bătrânul Pescăruş Cenuşiu a părăsit stânca aia pe care locuieşte ca să

vestească acest plebiscit pe tot cuprinsul Harlawului. Căpitanii se adună la Vechiul Wyk chiar în clipa asta.

Asha era uluită.

— Ochi-de-Cioară a fost de acord să participe la această farsă sacră şi să

accepte verdictul ei?

— Ochi-de-Cioară nu mi se destăinuie. De când m-a chemat la Pyke să-mi prezint omagiile, n-am mai primit nicio veste de la Euron.

Un plebiscit. Asta e ceva nou... sau, mai degrabă, ceva foarte vechi.

— Şi unchiul meu Victarion? Ce părere are despre ideea lui Părumed?

— Victarion a fost înştiinţat de moartea tatălui tău. Şi despre acest plebiscit, nu mă îndoiesc. Mai mult de-atât, n-am ce să spun.

Mai bine un plebiscit decât un război.

— Cred c-am să sărut picioarele mirositoare ale lui Părumed şi am să-i culeg algele dintre degete. Asha scoase pumnalul din teacă şi îl vârî la loc. Un nenorocit de *plebiscit.*

— La Vechiul Wyk, confirmă Lordul Rodrik. Deşi mă rog să nu fie nenorocit.

Am consultat *Istoria oamenilor de fier* a lui Haereg. Ultima oară când regii de sare şi regii de piatră s-au întâlnit la un plebiscit, Urrion din Orkmont a dat drumul oştenilor săi, înarmaţi cu securi, printre ei, iar coastele Naggăi s-au înroşit de sânge. Casa Greyiron a domnit fără să fie aleasă timp de o mie de ani, din ziua aceea neagră şi până la venirea andalilor.

— Trebuie să-mi împrumuţi cartea lui Haereg, unchiule. Asha trebuia să afle tot ce putea despre plebiscite înainte să ajungă la Vechiul Wyk.

— Poţi s-o citeşti aici. E veche şi fragilă. Lordul Rodrik o cercetă, încruntându-se. Arhimaesterul Rigney a scris cândva că istoria e o roată, căci natura omului este fundamental neschimbată. Ceea ce s-a întâmplat, vrând-

nevrând, se va mai întâmpla, spunea el. Mă gândesc la asta ori de câte ori meditez 154

la Ochi-de-Cioară. Vorbele lui Euron Greyjoy sună ciudat de asemănător cu ale lui Urron Greyiron în urechile astea bătrâne ale mele. Nu voi merge la Vechiul Wyk. Şi n-ar trebui să te duci nici tu.

Asha zâmbi.

— Şi să pierd primul plebiscit organizat de… cât timp a trecut, unchiule?

— Patru mii de ani, dacă e să-i dăm crezare lui Haereg. Jumătate pe-atât, dacă

accepţi argumentele Maesterului Denestan din *Întrebări.* N-are niciun rost să

mergi la Vechiul Wyk. Acest vis de domnie e o nebunie pe care o avem în sânge.

I-am spus asta tatălui tău prima oară când s-a ridicat, iar acum e mai adevărat decât atunci. De pământ avem noi nevoie, nu de coroane. Cu Stannis Baratheon şi Tywin Lannister luptându-se pentru Tronul de Fier, aveam şansa rară de a ne spori domeniile. Haide să ţinem partea unuia sau a altuia, să-l ajutăm să

dobândească victoria cu flotele noastre, iar apoi să-i cerem regelui recunoscător pământurile de care avem nevoie.

— Ar merita să mă gândesc la asta după ce mă aşez pe Stânca Mării, spuse Asha.

Unchiul ei oftă.

— Nu vrei să auzi asta, Asha, dar nu vei fi aleasă. Nicio femeie n-a domnit vreodată asupra oamenilor de fier. Gwynesse *este* cu şapte ani mai bătrână decât mine, dar când tatăl nostru a murit, Zece Turnuri mi-a revenit mie. La fel se va întâmpla cu tine. Eşti fiica lui Balon, nu fiul lui. Şi ai trei unchi.

— Patru.

— Trei unchi *krakeni.* Eu nu sunt pus la socoteală.

— Eu te pun. Atât timp cât îl am pe unchiul meu de la Zece Turnuri, insula Harlaw este a mea.

Harlaw nu era cea mai mare dintre Insulele de Fier, dar era cea mai bogată şi cea mai populată, iar puterea Lordului Rodrik nu avea să fie nesocotită. Pe insula Harlaw, Harlaw nu avea rival. Casele Volmark şi Stonetree aveau cele mai mari proprietăţi pe insulă şi se mândreau cu renumiţii lor căpitani şi cu fioroşii lor războinici, dar până şi cei mai feroce plecau genunchiul în faţa coasei. Casele Kenning şi Myre, cândva duşmani înverşunaţi, fuseseră demult înfrânte şi subjugate.

— Verii mei îmi sunt loiali şi într-un război aş dispune cu siguranţă de săbiile şi de corăbiile lor. Dar într-un plebiscit…

Lordul Rodrik clătină din cap.

— Sub oasele Naggăi, orice căpitan este egal. S-ar putea ca unii să-ţi strige numele, nu mă îndoiesc. Dar nu destui. Iar când strigătele vor răsuna pentru Victarion sau Ochi-de-Cioară, unii dintre cei care stau acum şi beau la masa mea li se vor alătura celorlalţi. Am spus-o şi o repet, nu-ţi îndrepta corabia înspre această furtună. Lupta ta este zadarnică.

— Nicio luptă nu este zadarnică înainte de a fi purtată. Eu am întâietate. Eu 155

sunt moştenitoarea trupului lui Balon.

— Încă eşti un copil îndărătnic. Gândeşte-te la biata ta mamă. Eşti tot ce i-a mai rămas lui Lanny. Voi da foc *Vântului Negru,* dacă va fi nevoie, ca să te păstrez aici.

— Ce, şi-ai să mă faci să înot până la Vechiul Wyk?

— Un drum lung şi rece pentru o coroană pe care n-o poţi păstra. Tatăl tău a avut mai mult curaj decât judecată. Vechiul Wyk a slujit bine insulele când eram un singur regat mic printre multe altele, dar Cucerirea lui Aegon a pus capăt acestui lucru. Balon a refuzat să vadă ceea ce era limpede în faţa lui. Vechiul Wyk a murit odată cu Harren cel Negru şi fiii lui.

— Ştiu asta. Asha îşi iubise tatăl, dar nu se amăgea. Balon fusese orb în anumite privinţe. *Un om curajos, dar un stăpân nepriceput.* Asta înseamnă că

trebuie să trăim şi să murim ca robi ai Tronului de Fier? Dacă sunt stânci la tribord şi o furtună la babord, un căpitan înţelept virează în cea de-a treia direcţie.

— Arată-mi a treia direcţie.

— Am să-ţi arăt… la plebiscitul meu. Unchiule, cum te poţi gândi să nu iei parte? Va fi istoria vie…

— Eu prefer istoria mea moartă. Istoria moartă e scrisă cu cerneală, cea vie, cu sânge.

— Vrei să mori bătrân şi laş în patul tău?

— Cum altfel? Dar nu înainte de a termina de citit. Lordul Rodrik se îndreptă

către fereastră. N-ai întrebat de nobila ta mamă.

Mi-e frică.

— Cum se simte?

— Mai viguroasă. S-ar putea să ne îngroape pe toţi. Cu siguranţă te va îngropa pe tine, dacă insişti în această nebunie. Mănâncă mai mult decât la început când a venit aici şi adesea doarme neîntoarsă toată noaptea.

— Bine. În ultimii ei ani de la Pyke, Lady Alannys avea insomnii. Hoinărea noaptea prin încăperi, cu o lumânare în mână, căutându-şi fiii. „Maron” striga ea cu glas ascuţit. „Rodrik, unde eşti? Theon, copilaşul meu, vino la mama!” De multe ori Asha îl privise pe maester scoţând aşchii din călcâiele mamei sale, dimineaţa, după ce traversase desculţă podul unduitor de scânduri către Turnul Mării. Am s-o văd dimineaţă.

— Va întreba de Theon.

Prinţul Winterfellului.

— Ce i-ai spus?

— Mai nimic. N-am avut ce să-i spun. Şovăi. Eşti sigură că e mort?

— Nu sunt sigură de nimic.

— Ai găsit un cadavru?

— Am găsit bucăţi din multe cadavre. Au fost acolo doi lupi înaintea noastră… din cei cu patru picioare, dar n-au arătat pic de respect pentru rudele lor 156

cu două. Oasele celor uciși erau împrăştiate, crăpate până la măduvă. Mărturisesc că a fost greu să-mi dau seama ce s-a petrecut acolo. Arăta de parcă nordicii s-ar fi luptat între ei.

— Ciorile se bat pentru carnea unui mort şi se omoară între ele pentru ochii lui. Lordul Rodrik privi în largul mării, urmărind jocul razelor de lună deasupra valurilor. Am avut un singur rege, apoi cinci. Acum nu văd decât ciori, încăierându-se deasupra cadavrelor Westerosului. Închise obloanele. Nu te duce la Vechiul Wyk, Asha. Rămâi cu mama ta. Mă tem că n-o vom mai avea multă

vreme printre noi.

Asha se foi în scaun.

— Mama mea m-a învăţat să fiu curajoasă. Dacă nu merg, îmi voi petrece tot restul vieţii întrebându-mă ce s-ar fi întâmplat dacă aş fi mers.

— Dacă te duci, s-ar putea să-ţi mai rămână din viaţă prea puţin ca să-ţi mai pui întrebări.

— Mai bine decât să mă lamentez o viaţă întreagă că Stânca Mării îmi aparţinea mie de drept. Eu nu sunt Gwynesse.

Asta îl făcu să tresară.

— Asha, cei doi fii voinici ai mei au ajuns hrană pentru crabii din Insula Frumoasă. Nu cred c-am să mă recăsătoresc. Rămâi, şi am să te numesc moştenitoare la Zece Turnuri. Mulţumeşte-te cu asta.

— Zece Turnuri? *Aş vrea să pot.* Verilor tăi nu le va plăcea deloc asta.

Cavalerul, bătrânul Sigfryd, Hotho Cocoşatul…

— Ei au pământurile şi reşedinţele lor.

Adevărat. Umed, în ruină, Castelul Harlaw aparţinea bătrânului Sigfryd Harlaw Păr-de-Argint; cocoşatul Hotho Harlaw îşi avea reşedinţa la Turnul Sclipirii pe un pisc deasupra coastei de vest. Cavalerul, Ser Harras Harlaw, îşi avea reşedinţa la Grădina Cenuşie; Boremund cel Albastru

domnea în vârful Colinei Baborniţei. Dar fiecare era supusul Lordului Rodrik.

— Boremund are trei fii, Sigfryd, Păr-de-Argint are nepoţi, iar Hotho are ambiţii, spuse Asha. Cu toţii vor să-ţi fie urmaşi, până şi Sigfryd. Omul ăla are de gând să trăiască veşnic.

— Cavalerul va fi Lord de Harlaw după mine, spuse unchiul ei, dar poate domni din Grădina Cenuşie la fel de bine ca de aici. Pentru castel, pleacă

genunchiul în faţa lui şi Ser Harras te va apăra.

— Mă pot apăra şi singură, unchiule, sunt un kraken. Asha, de Casa *Greyjoy.*

Se ridică în picioare. Tronul tatălui meu îl vreau, nu al tău. Coasele alea ale tale par periculoase. Una ar putea să cadă şi să-mi taie capul. Nu, am să stau pe Stânca Mării.

— Atunci eşti doar o altă cioară care ţipă după hoituri. Rodrik se aşează din nou în spatele mesei. Du-te, vreau să mă întorc la Arhimaesterul Marwyn şi la căutarea lui.

157

— Anunţă-mă dacă mai găseşte încă o pagină. Unchiul ei era unchiul ei. Nu avea să se schimbe niciodată. *Dar va veni la Vechiul Wyk, indiferent ce spune.*

Probabil că echipajul îşi lua deja cina în castel. Asha ştia că ar trebui să li se alăture, să le vorbească despre adunarea de la Vechiul Wyk şi ce însemna ea pentru ei. Oamenii ei o vor sprijini, neclintiţi, dar va avea nevoie şi de ceilalţi: de verii ei Harlaw, de Casele Volmark şi Stometree. *Pe ei trebuie să-i câştig.*

Victoria ei la Deepwood Motte avea să-i fie de mare ajutor, odată ce oamenii săi începeau să se fălească, aşa cum ştia că vor face. Echipajul *Vântului* ei *Negru* simţea o mândrie perversă faţă de faptele femeii-căpitan. Jumătate dintre ei o iubeau ca pe o fiică, iar cealaltă jumătate voiau să-i desfacă picioarele, dar şi unii, şi alţii şi-ar fi dat viaţa pentru ea. *Şi eu pentru ei,* gândea ea, în timp ce intră pe uşa de la baza scărilor, în curtea scăldată în lumina lunii.

— Asha? O umbră păşi de după fântână.

Mâna i se îndreptă numaidecât spre pumnal… până când lumina lunii transformă silueta întunecată într-un bărbat cu mantie din piele de focă. O *altă*

nălucă.

— Tris, mă aşteptam să te găsesc în castel.

— Voiam să te văd.

— Ce parte din mine, mă întreb? Asha zâmbi larg. Ei, bine, iată-mă, în toată

firea. Uită-te cât pofteşti.

— Văd o femeie. Se apropie. Şi încă una frumoasă.

Tristifer Botley se mai îngrăşase de când îl văzuse ultima oară, dar avea aceleaşi plete rebele pe care şi le amintea şi ochii mari şi încrezători ca de focă.

Ochi suavi, într-adevăr. Asta era problema cu bietul Tristifer, era prea suav pentru Insulele de Fier. *A devenit chipeş,* gândi ea. Copil fiind, Tris fusese chinuit de coşuri. Asha îndurase aceeaşi năpastă, poate tocmai asta îi apropiase.

— Mi-a părut rău când am auzit de tatăl tău, îi spuse ea.

— Iar eu îl plâng pe al tău.

De ce? aproape întrebă Asha. Bolton fusese cel care-l trimisese pe băiat de la Pyke, să fie pupilul lui Baelor Blacktyde.

— E adevărat că acum eşti Lord Botley?

— Cu numele, cel puţin. Harren a murit la Moat Cailin. Unul dintre diavolii mlaştinilor l-a lovit cu o săgeată otrăvită. Dar sunt lord peste nimic. Când tata a renunţat la pretenţiile sale faţă de Stânca Mării, Ochi-de-Cioară l-a înecat şi i-a obligat pe unchii mei să-i jure credinţă. Chiar şi după aceea, a dat Crângului de Fier pământurile tatălui meu. Lordul Wynch a fost primul care a plecat genunchiul şi care i-a spus rege.

Casa Wynch avea autoritate în Pyke, dar Asha avu grijă să nu-şi arate spaima.

— Wynch n-a avut niciodată curajul tatălui tău.

— Unchiul tău l-a cumpărat, zise Tris. *Tăcerea* s-a întors cu calele încărcate de comori. Argintărie şi perle, smaralde şi rubine, safire mari cât ouăle, saci de bani, 158

grei de nu-i putea ridica un singur om... Ochi-de-Cioară cumpăra prieteni în stânga şi-n dreapta. Unchiul meu Germund îşi zice acum Lord Botley şi stăpâneşte Lordsportul, ca om al unchiului tău.

— Tu eşti adevăratul Lord Botley, îl asigură ea. După ce Stânca Mării va fi a mea, pământurile tatălui tău vor fi recuperate.

— Dacă vrei. Pentru mine nu înseamnă nimic. Eşti atât de frumoasă în lumina lunii, Asha. Femeie în toată firea acum, dar îmi amintesc când erai doar o fetiţă

slabă, cu faţa plină de coşuri.

De ce toată lumea trebuie să pomenească de coşuri?

— Îmi amintesc şi eu asta. *Dar nu cu atâta duioşie ca tine.* Dintre cei cinci băieţi pe care mama ei îi adusese la Pyke ca să-i crească, după ce Ned Stark îi luase ostatic ultimul fiu în viaţă, Tris fusese cel mai apropiat de vârsta Ashei. Nu era primul băiat pe care-l sărutase, dar fusese primul care-i dezlegase panglicile pieptarului şi îşi vârâse dedesubt o mână asudată, pentru a-i atinge mugurii sânilor.

L-aş fi lăsat să atingă mai mult de-atât, dacă ar fi fost destul de îndrăzneţ.

Primele semne ale feminităţii îi înfloriseră în timpul războiului, deşteptându-i dorinţa, dar chiar şi înainte de asta Asha fusese curioasă. *Era acolo, era al meu, era de vârsta mea şi era dornic, asta a fost tot... asta şi sângele lunar.* Chiar şi aşa, o numise iubire, până când Tris începuse să turuie despre copiii pe care ea i-i va naşte, o duzină de fii, pe puţin şi, oh, câteva fiice.

— Nu vreau să am o duzină de fii, îi spusese ea, îngrozită. Vreau să am *aventuri.* Nu mult după aceea, Maester Qalen îi găsise zbenguindu-se şi tânărul Tristifer Botley fusese trimis la Blacktyde.

— Ţi-am scris scrisori, spuse el, dar Maester Joseram n-a vrut să le trimită. O

dată, i-am dat un cerb de aur unui vâslaş de pe o galeră de negoţ care mergea la Lannisport, iar acesta mi-a promis că-ţi va înmâna scrisoarea.

— Vâslaşul tău te-a păcălit şi ţi-a aruncat misiva în mare.

— M-am temut şi eu de asta. Nu mi-au dat nici scrisorile tale.

N-am scris niciuna. La drept vorbind, fusese uşurată când Tris fusese alungat.

Pipăielile lui începuseră deja s-o plictisească. Dar asta nu era ceva ce i-ar fi plăcut să audă.

— Aeron Părumed a convocat un plebiscit. Vii să vorbeşti pentru mine?

— Voi merge oriunde cu tine, dar… Lordul Blacktyde spune că acest plebiscit e o nebunie periculoasă. Crede că unchiul tău va tăbărî asupra lor şi-i va omorî pe toţi, aşa cum a făcut Urron.

E destul de nebun.

— Îi lipseşte puterea.

— Nu ştii cât e de puternic. Adună oameni la Pyke. Casa Orkwood de la Orkmont i-a adus douăzeci de corăbii lungi, iar Jon Myre Mutră-Acră, o duzină.

Lucas Codd Stângaciul e cu ei. Şi Harren Half-Hoare, Vâslaşul Roşu, Kemmett 159

Pyke Bastardul, Rodrik Născut-Liber, Torwold Dinte-Maro.

— Oameni neînsemnaţi. Asha îi cunoştea pe toţi. Fiii soţiilor de sare, nepoţii sclavilor. Casa Codd… le ştii *deviza?*

— *Deşi toată lumea ne dispreţuieşte,* spuse Tris, dar dacă te prind în năvoadele alea ale lor, îţi vei găsi moartea, ca şi cum ar fi fost lorzi dragoni. Şi asta nu e totul. Ochi-de-Cioară a adus monştri de la apus… da, şi *vrăjitori.*

— Unchiul a avut întotdeauna o pasiune pentru ciudăţenii şi nătărăi, spuse Asha. Tata se certa cu el pe tema asta. Lasă vrăjitorii să-şi invoce zeii. Părumed îi va invoca

pe-ai noştri şi îi va îneca. Voi avea glasul tău la plebiscit, Tris?

— Mă vei avea tot, sunt al tău, pe vecie, Asha. Vreau să mă însor cu tine.

Nobila ta mamă şi-a dat deja consimţământul.

Asha îşi înăbuşi un suspin. *Ai fi putut să mă întrebi mai întâi pe mine... deşi s-ar putea să nu-ţi fi plăcut răspunsul atât de mult.*

— Acum nu mai sunt al doilea fiu, continuă el. Sunt de drept Lordul Botley, aşa cum ai spus chiar tu. Iar tu eşti…

— Ceea ce sunt va fi stabilit la Vechiul Wyk. Tris, nu mai suntem copii, mângâindu-ne pe bâjbâite şi încercând să vedem ce unde se potriveşte. Crezi că

vrei să te însori cu mine, dar nu vrei.

— Ba da. Nu visez decât la tine, Asha. Jur pe oasele Naggăi. N-am mai atins nicio altă femeie.

— Du-te şi atinge una... sau două, sau zece. Eu am atins mai mulţi bărbaţi decât pot număra. Pe unii cu buzele, pe alţii cu securea.

Îşi pierduse castitatea la şaisprezece ani, cu un chipeş marinar cu părul blond de pe o galeră de negoţ venită din Lys. Nu ştia decât şase cuvinte în limba comună, dar „sex” era unul dintre ele – tocmai cuvântul pe care sperase ea să-l audă. După aceea, Asha avusese înţelepciunea să caute o vrăjitoare a pădurilor, care îi arătase cum să prepare ceai de lună, ca să nu se pomenească cu burta la gură.

Botley clipi, ca şi cum n-ar fi înţeles tocmai bine ceea ce spusese Asha.

— Tu… Credeam c-ai să aştepţi. De ce… Se frecă la gură. Asha, ai fost *forţată?*

— Atât de forţată că i-am sfâşiat tunica. Nu vrei să te căsătoreşti cu mine, crede-mă pe cuvânt! Ai fost şi rămâi un băiat drăgălaş, dar eu nu sunt o fată

drăgălaşă. Dacă ne căsătorim, vei ajunge cât de curând să mă urăşti.

— Niciodată, Asha. Am *jinduit* după tine.

Asha auzise destul. O mamă bolnavă, un tată ucis şi pacostea unchilor erau de-ajuns pentru orice femeie, nu avea nevoie şi de un căţeluş cu inima rănită.

— Găseşte un bordel, Tris. Te vor vindeca de acel jind.

— N-aş putea… Tristifer îşi scutură capul. Suntem făcuţi unul pentru altul, Asha. Am ştiut dintotdeauna că vei fi soţia mea şi mama fiilor mei. O apucă de braţ.

160

Într-o clipă, pumnalul Ashei era la gâtul lui.

— Ia mâna sau nu vei trăi destul ca să zămisleşti un fiu. *Acum.* Când el se supuse, coborî pumnalul. Vrei o femeie? Foarte bine. Am să-ţi vâr una la noapte în pat. Închipuie-ţi că sunt eu, dacă asta te satisface, dar să nu te gândeşti să mai pui mâna pe mine. Îţi sunt regină, nu soţie. Nu uita asta. Asha îşi vârî pumnalul în teacă şi îl lăsă acolo, cu o picătură mare de sânge coborându-i încet pe gât, neagră

în lumina palidă a lunii.

CERSEI

— O, mă rog Celor Şapte să nu îngăduie ploaie la nunta regelui, spuse Jocelyn Swyft, în timp ce lega rochia reginei.

— Nimeni nu vrea ploaie, răspunse Cersei. În ceea ce-o privea, ea voia burniţă

şi gheaţă, vânturi dezlănţuite, tunete care să zguduie pietrele Fortăreţei Roşii.

Voia o furtună pe potriva furiei sale. Lui Jocelyn îi spuse: Mai strâns. Leagă *mai strâns,* netoată hlizită.

Nunta era cea care o mâniase, dar nătânga fată Swyft era o ţintă mai uşoară.

Poziţia lui Tommen pe Tronul de Fier nu era destul de sigură ca ea să rişte să

insulte Highgardenul. Nu atât timp cât Stannis Baratheon avea în mână Piatra Dragonului şi Capătul Furtunii, cât Riverrunul persista în sfidare, atât timp cât oamenii de fier colindau mările lor, în căutare de pradă, ca nişte lupi. Aşadar, Jocelyn era nevoită să înghită mâncarea pe care Cersei ar fi preferat să i-o servească lui Margaery Tyrell şi hidoasei ei bunici zbârcite.

Pentru micul dejun, regina trimisese la bucătării după două ouă fierte, o bucată

de pâine şi o ulcea cu miere. Dar când sparse primul ou şi găsi înăuntru un pui însângerat, pe jumătate format, i se întoarse stomacul pe dos.

— Ia asta de-aici şi adu-mi vin fierbinte cu mirodenii, îi spuse ea Senellei.

Frigul din aer îi pătrundea în oase şi o aştepta o zi lungă şi neplăcută.

Nici Jaime nu-i schimbă dispoziţia când îşi făcu apariţia înveşmântat în alb din cap până-n picioare şi încă nebărbierit, ca să-i spună cum avea de gând să-şi ferească fiul de otrăvire.

— Voi avea oameni la bucătării, care vor urmări cum se prepară fiecare fel de mâncare, spuse el. Mantiile aurii ale lui Ser Addam vor escorta servitorii când vor aduce mâncarea la masă, ca să fim siguri că n-are loc niciun incident pe drum. Ser Boros va gusta fiecare fel de mâncare înainte ca Tommen să pună orice fărâmă în gură. Iar dacă toate acestea dau greş, Maester Ballabar se va afla în spatele sălii, cu purgative şi antidoturi pentru douăzeci de otrăvuri cunoscute. Tommen va fi în siguranţă, îţi promit.

— În siguranţă?

Cuvântul îi lăsa un gust amar. Jaime nu înţelegea. Nimeni nu înţelegea. Doar 161

Melara fusese în cort ca să audă ameninţările răguşite ale bătrânei vrăjitoare, iar Melara era moartă de mult.

— Tyrion nu va ucide de două ori în acelaşi fel. E prea şiret pentru asta. Ar putea să fie sub podea chiar acum, ascultându-ne fiecare cuvinţel şi plănuind să-i taie lui Tommen beregata.

— Să zicem c-ar fi, zise Jaime. Orice planuri ar face, rămâne tot mic şi pricăjit.

Tommen va fi înconjurat de cei mai buni cavaleri din Westeros. Garda Regală îl va apăra.

Cersei privi locul unde mâneca tunicii albe de mătase a fratelui ei fusese prinsă

în ace peste ciot.

— Îmi amintesc cât de bine l-au păzit pe Joffrey aceşti magnifici cavaleri ai tăi. Vreau să rămâi cu Tommen toată noaptea, m-ai înţeles?

— Voi posta un străjer în faţa uşii.

Cersei îl înhaţă de braţ.

— Nu un străjer. Tu. Şi în dormitorul lui.

— În caz că Tyrion va ieşi târâş din şemineu? N-o va face.

— Aşa spui tu. Ai să-mi zici că aţi găsit toate tunelurile secrete din ziduri?

Amândoi ştiau că nu e aşa. Nu-l vreau pe Tommen singur cu Margaery mai mult de jumătate de secundă.

— Nu vor fi singuri. Verişoarele lui Margaery vor fi cu ei.

— Aşa vei fi şi tu. Îţi poruncesc, în numele regelui. Cersei nu voise ca Tommen şi soţia lui să împartă patul deloc, dar Tyrellii insistaseră.

— Soţul şi soţia trebuie să doarmă împreună, spusese Regina Spinilor, chiar dacă nu fac altceva decât să doarmă. Patul Înălţimii Sale e, cu siguranţă, destul de mare pentru doi.

Lady Alerie se făcuse ecoul bunicii sale.

— Să lăsăm copiii să se încălzească unul pe altul în timpul nopţii. Asta îi va apropia. Margaery îşi împarte adesea păturile cu verişoarele ei. Cântă şi se joacă

şi îşi şoptesc secrete când lumânările se sting.

— Ce încântător! exclamase Cersei. Să le lăsăm să continue, negreşit. În Beciul Fecioarelor.

— Sunt convinsă că Înălţimea Sa ştie cel mai bine, îi spusese Lady Olenna lui Alerie. E mama băiatului, în definitiv, de *asta* suntem cu toţii siguri. Şi nu mă

îndoiesc că putem cădea de acord în privinţa nopţii nunţii. Un bărbat nu trebuie să

doarmă departe de soţia sa în noaptea nunţii. E de rău augur pentru căsnicia lor, dacă se întâmplă asta.

Într-o bună zi am să te învăţ ce înseamnă „rău augur”, jurase regina.

— Margaery poate dormi în camera lui Tommen doar în noaptea aceea, fusese obligată să spună. Nu mai mult.

— Înălţimea Sa e atât de binevoitoare, răspunsese Regina Spinilor şi cu toţii schimbaseră zâmbete.

Degetele lui Cersei săpau în braţul lui Jaime destul de tare ca să-i lase urme.

— Am nevoie de *ochii* tăi în camera aceea, spuse ea.

— Să vadă *ce?* întrebă el. Nu există niciun pericol ca mariajul să se consume.

Tommen e mult prea tânăr.

— Iar Ossifer Plumm a fost mult prea mort, dar asta nu l-a împiedicat să

zămislească un copil, nu-i aşa?

Fratele ei avea un aer nedumerit.

— Cine a fost Ossifer Plumm? A fost tatăl Lordului Philip, sau… cine?

E aproape la fel de ignorant ca Robert. Toată isteţimea i-a stat în mâna dreaptă.

— Uită-l pe Plumm, adu-ţi doar aminte ce ţi-am spus. Jură-mi că vei sta lângă

Tommen până la răsăritul soarelui.

— Cum porunceşti, spuse el, ca şi cum temerile ei ar fi fost neîntemeiate. Încă

ai de gând să dai foc Turnului Mâinii?

— După ospăţ. Era singurul moment din festivităţile zilei pe care Cersei se gândea că ar putea să-l savureze. Nobilul nostru tată a fost ucis în turnul acela. Nu pot suporta să mă uit la el. Dacă zeii sunt buni, s-ar putea ca fumul să scoată

câţiva şobolani dintre dărâmături.

Jaime îşi dădu ochii peste cap.

— Pe Tyrion, vrei să spui.

— Pe el, pe Lordul Varys şi pe temnicerul ăla.

— Dacă vreunul dintre ei ar fi fost ascuns în turn, l-am fi găsit. Am avut o mică armată care s-a ocupat de asta, cu ciocane şi târnăcoape. Am scormonit zidurile, am smuls podelele şi am deschis zeci de coridoare secrete.

— Şi, din câte ştii, ar fi posibil să mai fie încă o dată pe-atâtea.

Unele dintre joasele culoare secrete se dovediseră a fi atât de mici, încât Jaime avusese nevoie de paji şi băieţi de la grajduri ca să le exploreze. Fuseseră găsite un coridor către celulele negre şi o fântână de piatră care părea să n-aibă fund.

Descoperiseră o încăpere plină de cranii şi oase îngălbenite şi patru saci cu monede de argint, coclite de vreme, din timpul domniei primului Rege Viserys.

Mai găsiseră şi o mie de şobolani... dar nici Tyrion, nici Varys nu se aflaseră

printre ei, iar, în cele din urmă, Jaime insistase să pună capăt căutării. Un băiat se blocase într-un coridor îngust şi fuseseră nevoiţi să-l tragă afară de un picior, în urletele nefericitului. Un altul căzuse într-un culoar vertical şi îşi rupsese picioarele, iar doi străjeri dispăruseră în timp ce explorau un tunel lăturalnic. Unii dintre ceilalţi străjeri se jurau că le aud strigătele înăbuşite prin piatră, dar când oamenii lui Jaime doborâseră zidul, găsiseră doar pământ şi moloz pe partea cealaltă.

— Pezevenghiul e mic şi şiret. S-ar putea să fie şi acum între ziduri. Dacă e aşa, fumul îl va scoate de acolo.

— Chiar dacă Tyrion s-ar mai ascunde în castel, nu poate fi în Turnul Mâinii.

163

N-am mai lăsat din el decât carapacea.

— Aş vrea să putem face la fel cu tot restul acestui mizerabil castel, zise Cersei. După război, am de gând să construiesc un nou palat, dincolo de râu. Îl visase cu două nopţi în urmă, un castel alb, magnific, înconjurat de păduri şi grădini, departe de miasmele şi zgomotele Debarcaderului Regelui. Oraşul acesta e o hazna. Pe-o jumătate de gologan aş muta curtea regală la Lannisport şi aş

domni asupra regatului de la Casterly Rock.

— Asta ar fi o nebunie şi mai mare decât să arzi Turnul Mâinii. Câtă vreme Tommen şade pe Tronul de Fier, regatul îl vede ca pe adevăratul rege. Ascunde-l sub zidurile de la Casterly Rock şi va deveni un simplu pretendent la tron, întocmai ca Stannis.

— Sunt conştientă de asta, răspunse tăios regina. Spuneam că *aş vrea* să mut curtea la Lannisport, nu că o voi face. Întotdeauna ai fost atât de încet la minte sau te-ai prostit de când ţi-ai pierdut mâna?

Jaime ignoră remarca.

— Dacă aceste flăcări se întind până dincolo de turn, s-ar putea să sfârşeşti prin a arde castelul din temelii, fie că vrei, fie că nu. Focul sălbatic e înşelător.

— Lordul Hallyne m-a asigurat că piromanţii lui ştiu să controleze focul.

Ghilda Alchimiştilor prepară foc sălbatic proaspăt de două săptămâni. Să vadă tot Debarcaderul Regelui flăcările! Va fi o lecţie pentru duşmanii noştri.

— Acum vorbeşti ca Aerys.

Nările lui Cersei fremătară.

— Păzeşte-ţi limba, ser.

— Şi eu te iubesc, dragă surioară.

Cum am putut iubi vreodată fiinţa asta nenorocită? se întrebă, după plecarea lui. *A fost geamănul tău, umbra ta, jumătatea ta,* îi şopti un alt glas. *Poate, cândva,* gândi ea. *Dar s-a sfârşit. A devenit un străin pentru mine.*

Comparativ cu măreţia festivităţilor nupţiale ale lui Joffrey, nunta Regelui Tommen era un eveniment modest şi neînsemnat. Nimeni nu mai dorea încă o ceremonie extravagantă, cu atât mai puţin regina, şi nimeni nu voia să plătească

pentru aşa ceva, cu atât mai puţin Tyrellii. Aşadar, tânărul rege o luă pe Margaery Tyrell de soţie în septul regal al Fortăreţei Roşii, cu mai puţin de o sută de oaspeţi de faţă în loc de cei o mie care asistaseră la uniunea fratelui său cu aceeaşi femeie.

Mireasa era senină, veselă şi frumoasă, mirele dolofan, cu chipul ingenuu. Îşi recită jurămintele cu glas subţire, copilăresc, promiţând dragoste şi devotament fiicei rămase de două ori văduvă a lui Mace Tyrell. Margaery era îmbrăcată la fel ca atunci când se măritase cu Joffrey, într-o rochie vaporoasă de mătase albă ca fildeşul, cu dantelă myrisheză şi perle mărunte. Cersei era tot în negru, în semn de doliu pentru întâiul ei născut. Văduva lui putea să râdă, să bea şi să danseze, lăsând la o parte amintirea lui Joff, dar mama lui n-avea să-l uite atât de uşor.

E o greşeală, îşi spuse ea. *E prea devreme. Un an, doi ar fi fost destul timp.*

164

Highgardenul ar fi trebuit să se mulţumească doar cu o logodnă. Cersei aruncă o privire către locul unde stătea Mace Tyrell, între soţia şi mama lui. *Mi-ai forţat mâna cu această parodie de nuntă, lordul meu, şi n-am să uit asta curând.*

Când sosi momentul schimbului de mantii, mireasa se lăsă cu graţie în genunchi şi Tommen îi acoperi umerii cu monstruozitatea grea din brocart în care o înveşmântase Robert pe Cersei în ziua nunţii lor, ornată pe spate cu cerbul Baratheonilor din pietricele de onix. Cersei dorise mantia roşie, elegantă, de mătase pe care o folosise Joffrey.

— E mantia pe care nobilul meu tată a utilizat-o când a luat-o de soţie pe nobila mea mamă, le explicase Tyrellilor, dar Regina Spinilor i se împotrivise şi în privinţa aceasta.

— Vechitura aia? spusese cotoroanţa. Mi se pare cam roasă… şi, dacă mi-e îngăduit să spun, de rău augur. Şi n-ar fi un *cerb* mai potrivit pentru fiul legitim al Regelui Baratheon? Pe vremea mea, o mireasă se înveşmânta în culorile *soţului* ei, nu ale nobilei sale mame.

Din pricina lui Stannis şi a mârşavei sale scrisori, erau şi aşa prea multe zvonuri cu privire la paternitatea lui Tommen. Cersei nu îndrăznea să pună paie pe foc insistând ca el să-şi înveşmânteze mireasa în purpuriul Lannisterilor.

Când toate jurămintele fură rostite, regele şi proaspăta lui soţie ieşiră din templu ca să fie felicitaţi.

— Westerosul are acum două regine, şi cea tânără nu e mai puţin frumoasă

decât cea bătrână! bubui Lordul Crakehall, un cavaler bădăran care îi reamintea lui Cersei de defunctul şi neregretatul ei soţ. Ar fi putut să-l pălmuiască. Gyles Rosby dădu să-i sărute mâna şi nu reuşi decât să tuşească pe degetele ei. Lordul Redwyne o sărută pe un obraz, iar Mace

Tyrell pe amândoi. Marele Maester Pycelle îi spuse lui Cersei că nu pierduse un fiu, ci mai degrabă câştigase o fiică.

Fu scutită, cel puţin, de îmbrăţişările înlăcrimate ale lui Lady Tanda. Niciuna dintre femeile Stokeworth nu-şi făcuse apariţia, şi măcar pentru asta Cersei era recunoscătoare.

Printre ultimii se numără Kevan Lannister.

— Înţeleg că ai de gând să ne părăseşti pentru o altă nuntă, îi spuse regina.

— Stânca a curăţat castelul Darry de rătăciţi, răspunse el. Mireasa lui Lancel ne aşteaptă acolo.

— Nobila ta soţie te va însoţi la nuntă?

— Ţinuturile riverane sunt încă prea periculoase. Lepădăturile lui Vargo Hoat sunt încă pe-afară, iar Beric Dondarion spânzură Freyi. E adevărat că Sandor Clegane i s-a alăturat?

De unde ştie asta?

— Unii aşa spun. Informaţiile sunt confuze. Corbul sosise noaptea trecută, de la o septistire de pe o insulă îndepărtată, de la gura Tridentului. Saltpans, oraşul din apropiere, fusese prădat cu sălbăticie de o bandă de rebeli, iar unii dintre 165

supravieţuitori spuneau că printre ei se afla o brută violentă, cu un coif ce înfăţişa un cap de câine. Se presupunea că omorâse o duzină de oameni şi că siluise o fată

de doisprezece ani. Fără doar şi poate, continuă Cersei, Lancel abia aşteaptă să-i prindă pe Clegane şi pe Lordul Beric, ca să restaureze pacea regelui în ţinuturile riverane.

Ser Kevan o privi cu ochi mari preţ de o clipă.

— Fiul meu nu este omul potrivit să se ocupe de Sandor Clegane.

Cel puţin în privinţa asta suntem de acord.

— Dar s-ar putea ca tatăl său să fie.

Gura unchiul ei se încleşta.

— Doar dacă nu este nevoie de serviciile mele la Casterly Rock.

A fost nevoie de serviciile tale aici. Cersei îl numise pe vărul ei, Damion Lannister, castelan la Casterly Rock, iar pe un alt văr, Ser Daven Lannister, Păzitor al Apusului. *Insolenţa are preţul ei, unchiule.*

— Adu-ne capul lui Sandor, şi ştiu că Înălţimea Sa va fi cât se poate de recunoscător. Poate că Joff l-a plăcut, dar lui Tommen i-a fost întotdeauna frică de el… din motive întemeiate, s-ar părea.

— Când un câine o ia razna, vina aparţine stăpânului, remarcă Ser Kevan.

Apoi se întoarse şi plecă.

Jaime o escortă în Sala Mică, unde se făceau pregătirile pentru ospăţ.

— Tu eşti de vină pentru toate astea, îi şopti Cersei, în timp ce mergeau.

„Lasă-i să se căsătorească” mi-ai spus. Margaery ar trebui să-l jelească pe Joffrey, nu să se mărite cu fratele lui. Ar trebui să fie răpusă de durere, ca şi mine. Nu cred că e fecioară. Renly era bărbat, nu-i aşa? Era fratele lui Robert, *cu siguranţă* era bărbat. Dacă baborniţa aia dezgustătoare crede că voi îngădui ca fiul meu…

— Vei scăpa de Lady Olenna cât de curând, o întrerupse Jaime, cu glas scăzut.

Se întoarce chiar mâine la Highgarden.

— Aşa spune ea. Cersei nu avea încredere în niciuna dintre promisiunile Tyrellilor.

— Pleacă, insistă el. Mace duce jumătate din oştirea Tyrellilor la Capătul Furtunii, iar cealaltă jumătate se va întoarce la Reach, cu Ser Garlan, ca să-i susţină revendicarea asupra Cetăţii Brightwater. În câteva zile, singurii trandafiri rămaşi la Debarcaderul Regelui vor fi Margaery şi doamnele ei, împreună cu câţiva străjeri.

— Şi ser Loras. Sau ai uitat de Fratele tău Jurat?

— Ser Loras e cavaler al Gărzii Regale.

— Ser Loras e atât de Tyrell încât urinează apă de trandafiri. N-ar fi trebuit să

primească niciodată mantia albă.

— Eu, unul, nu l-aş fi ales, te asigur. Nimeni nu s-a ostenit să mă consulte.

Loras se va purta destul de bine, presupun. Mantia albă schimbă oamenii, odată

ce-o îmbracă.

166

— *Pe tine* te-a schimbat, cu siguranţă. Şi nu în bine.

— Şi eu te iubesc, dragă surioară.

Îi ţinu uşa şi o conduse către masa de pe dais şi locul ei de lângă rege.

Margaery era în dreapta lui Tommen, pe locul de onoare. Când intră, braţ la braţ

cu micul ei rege, se opri cu emfază s-o sărute pe Cersei pe obraz şi s-o cuprindă în braţe.

— Înălţimea Ta, spuse fata, radiind de îndrăzneală, ca alama lustruită, mă simt ca şi cum aş avea o a doua mamă. Mă rog să fim foarte apropiate, unite de dragostea noastră pentru nepreţuitul tău fiu.

— Mi-am iubit ambii fii.

— Joffrey e şi el în rugăciunile mele, zise Margaery. Mi-a fost drag, deşi n-am avut şansa să-l cunosc.

Mincinoaso, gândi regina. *Daca l-ai fi iubit măcar o clipă, nu te-ai fi grăbit aşa să te măriţi cu fratele lui. Tot ce ţi-ai dorit vreodată a fost coroana lui.* Îi veni s-o pălmuiască pe sfioasa mireasă chiar acolo, pe dais, în văzul tuturor.

Ca şi ceremonia religioasă, ospăţul de nuntă era modest. Lady Alerie se ocupase de toate pregătirile.

Cersei nu fusese dispusă să facă faţă din nou acelei sarcini copleşitoare, după

felul în care se sfârşise nunta lui Joffrey. Se serveau doar şapte feluri de mâncare.

Butterbumps şi Băiatul Lunii întreţineau oaspeţii între feluri, iar muzicanţii cântau în timp ce aceştia mâncau. Ascultară fluiere şi scripci, o lăută şi-un flaut, o harpă

înaltă. Singurul cântăreţ era un favorit al lui Margaery, un tânăr spilcuit, jovial, înveşmântat din cap până-n picioare în nuanţe de azuriu, care-şi zicea Bardul Albastru. Cântă câteva cântece de dragoste şi se retrase.

— Ce dezamăgire! se plânse Lady Olenna cu glas tare. Speram să aud *Ploile din Castamere.*

Ori de câte ori se uita Cersei la bătrâna cotoroanţă, chipul lui Maggy Broasca plutea în faţa ochilor ei, zbârcit, înspăimântător şi înţelept. *Toate femeile bătrâne seamănă între ele,* încercă să-şi spună, *atâta tot.* De fapt, vrăjitoarea gârbovită nu semănase deloc cu Regina Spinilor, însă, cumva, imaginea zâmbetului maliţios al lui Lady Olenna îi era de-ajuns ca s-o arunce înapoi în cortul lui Maggy. Îşi amintea şi acum de mirosul lui, cu iz de mirodenii ciudate, de la Răsărit, şi de gingiile moi ale lui Maggy, cum supsese sângele de pe degetul lui Cersei. *Vei fi regină,* îi prevăzuse bătrâna vrăjitoare, cu buzele încă roşii, ude şi sclipitoare, *până când va veni o alta, mai tânără şi mai frumoasă, ca să te dea jos şi să-ţi ia tot ce ai mai de preţ.*

Cersei privi peste umărul lui Tommen, către locul unde Margaery stătea şi râdea cu tatăl ei. *E foarte frumoasă,* fu ea nevoită să recunoască, *dar aproape toată frumuseţea stă în tinereţea ei. Chiar şi tărăncile sunt frumoase până la o anumită vârstă, când sunt încă fragede, inocente şi necorupte, iar majoritatea au acelaşi păr castaniu şi aceiaşi ochi căprui ca ea. Numai un nebun ar susţine* 167

vreodată că e mai frumoasă ca mine. Dar lumea era plină de nebuni. La fel şi curtea regală a fiului ei.

Starea ei de spirit nu se îmbunătăţi când Mace Tyrell se ridică şi ţinu un toast.

Înălţă un pocal de aur, zâmbindu-i drăgălaşei sale fiice şi, cu glas răsunător, spuse:

— Pentru rege şi regină!

Celelalte oi behăiră toate cu el.

— *Regele şi regina!* strigau ei, ciocnindu-şi cu putere cupele. *Regele şi regina!*

Cersei nu avu altceva de făcut decât să bea în rând cu ei, dorindu-şi în tot acest timp ca oaspeţii să aibă o singură faţă, ca să le poată arunca vinul în ochi, să le aducă aminte că *ea* era adevărata regină. Singurul dintre lingăii lui Tyrell care părea să-şi amintească de ea câtuşi de puţin era Paxter Redwyne, care se ridică

să-şi facă toastul, clătinându-se uşor.

— *Pentru ambele noastre regine!* ciripi el. *Pentru tânăra regină şi pentru cea bătrână!*

Cersei bău mai multe cupe de vin, jucându-se cu mâncarea prin talgerul de aur.

Jaime mancă şi mai puţin şi arareori binevoia să-şi ocupe locul pe dais. *E la fel de încordat ca şi mine,* îşi dădu seama regina, privindu-l cum dă târcoale prin sală, trăgând de tapiserii cu mâna-i bună, ca să se asigure că nu se ascundea nimeni după ele.

În jurul clădirii erau postaţi străjeri ai Lannisterilor, ştia asta. Ser Osmund Kettleblack păzea una dintre uşi, Ser Meryn Trant pe cealaltă. Balon Swann stătea în spatele jilţului regelui, Loras Tyrell în spatele celui al reginei. În sala de ospăţ

nu fusese permisă nicio sabie în afară de cele pe care le purtau cavalerii în alb.

Fiul meu e în siguranţă, îşi spuse Cersei. *Nu i se poate întâmpla nimic rău, nu aici, nu acum.* Cu toate acestea, de fiecare dată când se uita la Tommen, îl vedea pe Joffrey ţinându-se de gât. Iar când băiatul începu să tuşească, inima reginei se opri o clipă în loc. Doborî o slujnică în graba ei de a ajunge la el.

— Doar niţel vin care i-a alunecat cum nu trebuie, o linişti Margaery Tyrell, zâmbind. Luă mâna lui Tommen într-a ei şi îi sărută degetele. Inimioara mea trebuie să bea cu înghiţituri mai mici. Vezi, ai speriat-o de moarte pe nobila ta mamă.

— Îmi pare rău, mamă, zise Tommen, ruşinat. Era mai mult decât putea suporta Cersei. *Nu-l pot lăsa să mă vadă plângând,* gândi ea când simţi lacrimile izvorându-i din ochi.

Trecu pe lângă Ser Meryn Trant şi ieşi pe culoar. Singură, sub o lumânare de seu, lăsă să-i scape un suspin din toţi rărunchii, pe urmă un altul. O *femeie poate plânge, dar o regină nu.*

— Înălţimea Ta, se auzi o voce de undeva, din spatele ei. Te deranjez?

Era un glas de femeie, condimentat cu accente de la Răsărit. Preţ de o clipă, se temu că Maggy Broasca îi vorbea din mormânt. Însă era doar soţia lui 168

Merryweather, frumuseţea cu ochi negri ca tăciunele cu care Lordul Orton se căsătorise în timpul exilului şi pe care o adusese acasă cu el, la Longtable.

— Sala Mică e prea sufocantă, se auzi Cersei spunând, îmi lăcrimau ochii din pricina fumului.

— Şi mie, Înălţimea Ta. Lady Merryweather era de aceeaşi înălţime cu regina, însă brunetă, nu blondă, cu părul ca pana corbului şi pielea măslinie şi mai tânără

cu zece ani. Îi oferi reginei o batistă azurie din mătase şi dantelă. Am şi eu un fiu.

Ştiu că voi vărsa râuri de lacrimi în ziua nunţii sale.

Cersei îşi şterse obrajii, furioasă că lacrimile îi fuseseră văzute.

— Mulţumesc mult, spuse ea băţoasă.

— Înălţimea Ta, eu… Femeia myrisheză coborî glasul. Trebuie să ştii ceva.

Camerista ta e cumpărată. Îi spune lui Lady Margaery tot ce faci.

— Senelle? Furia o cuprinse dintr-odată, întorcându-i stomacul pe dos. Oare nu exista nimeni în care să poată avea încredere? Eşti sigură de asta?

— Pune să fie urmărită. Margaery nu se întâlneşte niciodată direct cu ea. Corbi îi sunt verişoarele, ele îi aduc mesajele. Uneori Elinor, uneori Alia, alteori Megga.

Toate sunt apropiate de Margaery, ca nişte surori. Se întâlnesc în sept şi se prefac că se roagă. Mâine, postează un

om de-al tău în balcon şi o va vedea pe Senelle şuşotind cu Megga lângă altarul Fecioarei.

— Dacă este adevărat, de ce-mi spui mie? Eşti una dintre doamnele de companie ale lui Margaery. De ce-ai trăda-o? Cersei învăţase să fie bănuitoare de la tatăl său, de când era de-o şchioapă. Putea foarte bine să fie o capcană, o minciună menită să semene discordie între leu şi trandafir.

— Poate că Longtable e o casă jurată Highgardenului, răspunse femeia, scuturându-şi părul negru, dar eu sunt din Myr şi le sunt devotată soţului şi fiului meu. Vreau tot ce-i mai bun pentru ei.

— Înţeleg. În coridorul îngust, regina simţea parfumul celeilalte femei, un miros care amintea de muşchi, de pământ şi de flori sălbatice. Dincolo de el, mirosi ambiţia. *A depus mărturie la procesul lui Tyrion,* îşi aminti Cersei dintr-odată. *L-a văzut pe Pezevenghi punând otrava în cupa lui Joff şi nu i-a fost frică*

s-o spună. Voi chibzui la asta, promise ea. Dacă este adevărat ceea ce-mi spui, vei fi răsplătită. *Iar dacă m-ai minţit, limba ta îmi va aparţine, la fel şi pământurile şi aurul soţului tău.*

— Eşti bună, Înălţimea Ta. Şi frumoasă. Lady Merryweather zâmbi. Avea dinţii albi, buzele pline şi rumene.

Când se întoarse în Sala Mică, regina îşi găsi fratele umblând de colo-colo agitat.

— A fost doar o înghiţitură de vin cu care s-a înecat, totuşi m-am speriat şi eu.

— Am un nod în stomac, nu pot mânca nimic, i se plânse Cersei. Vinul tău are gust de fiere. Nunta asta a fost o greşeală.

— Nunta asta a fost necesară. Băiatul e în siguranţă.

— Prostule. Niciun om care poartă coroană nu e în siguranţă vreodată. Cersei îşi roti privirea prin sală. Mace Tyrell râdea în mijlocul cavalerilor săi. Lorzii Redwyne şi

Rowan vorbeau pe furiş, Ser Kevan stătea dus pe gânduri deasupra vinului său, în spatele sălii, în timp ce Lancel îi şoptea ceva septonului. Senelle înainta de-a lungul mesei, umplând cupele verişoarelor reginei cu vin roşu ca sângele. Marele Maester Pycelle adormise. *Nu mă pot bizui pe nimeni, nici măcar pe Jaime,* îşi dădu ea seama cu amărăciune. *Va trebui să-i vântur pe toţi şi să-l înconjor pe rege de oamenii mei.*

Mai târziu, după ce zaharicalele, nucile şi brânza fuseseră servite şi resturile adunate de pe mese, Margaery şi Tommen deschiseră dansul, arătând mai mult decât ridicoli în vârtejul lor. Fata Tyrell era cu un cap mai înaltă decât micul ei soţ, iar Tommen era un dansator stângaci, fără nimic din graţia lui Joffrey. Cu toate acestea, îşi dădea toată silinţa şi părea inconştient de spectacolul pe care îl dădea. Şi, de îndată ce Fecioara Margaery isprăvi cu el, verişoarele ei se năpustiră, una după alta, insistând ca Înălţimea Sa să danseze şi cu ele. *Până la urmă o să-l facă să se împiedice şi să-şi târşâie picioarele ca un caraghios,* gândi Cersei iritată, fără să-i scape din ochi. *Toată curtea va râde de el pe la spate.*

În timp ce Alia, Elinor şi Megga dansară pe rând cu Tommen, Margaery se roti pe ring cu tatăl ei, apoi cu fratele ei Loras. Cavalerul Florilor purta mătase albă.

Parcă ar fi gemeni, gândi Cersei, privindu-i. Ser Loras era cu un an mai mare decât sora lui, dar aveau aceiaşi ochi mari, căprui, acelaşi păr des, castaniu, care cădea în zulufi leneşi pe umeri, aceeaşi piele netedă, nepătată. *O puzderie de coşuri le-ar da o lecţie de modestie.* Loras era mai înalt şi avea câteva smocuri de puf castaniu şi moale pe faţă, iar Margaery avea o conformaţie de femeie, dar, altminteri, semănau mai mult decât Cersei şi Jaime. Şi asta o irita.

Fratele ei geamăn îi întrerupse şirul gândurilor.

— Înălţimea Ta, îi acorzi cavalerului tău onoarea unui dans?

Cersei îi aruncă o privire ucigătoare.

— Şi să te las să bâjbâi cu ciotul ăla? Nu. În schimb, am să te las să-mi umpli cupa cu vin. Dacă crezi că te descurci fără să-l verşi.

— Un schilod ca mine? N-aş crede.

Jaime se îndepărtă şi mai dădu o dată ocol sălii. Cersei n-avea decât să-şi umple singură cupa.

Regina îl refuză şi pe Mace Tyrell, iar mai târziu pe Lancel. Ceilalţi pricepură

aluzia şi nimeni nu se mai apropie de ea. *Bunii noştri prieteni şi lorzi devotaţi.* Nu putea avea încredere nici măcar în oamenii Apusului, în oştenii juraţi şi în lorzii stegari ai tatălui său. De vreme ce propriul ei unchi conspira cu duşmanii ei…

Margaery dansa cu verişoara ei Alia, Megga cu Ser Tallad Înaltul. Cealaltă

verişoara, Elinor, împărţea o cupă de vin cu tânărul şi chipeşul Bastard de la Driftmark, Aurane Waters. Nu era prima oară când regina îl remarca pe Waters, un tânăr uscăţiv, cu ochi gri-verzui şi păr lung, blond-argintiu. Prima oară când îl 170

văzuse, aproape crezuse, pentru o clipă, că Rhaegar Targaryen renăscuse din cenuşă. *E din pricina părului,* îşi spuse ea. *Nu e nici pe jumătate la fel de frumos cum a fost Rhaegar. Are faţa prea îngustă şi despicătura aia în bărbie.* Dar Velaryonii se trăgeau din neamul valyrienilor, iar unii aveau părul argintiu al dragonilor din vechime.

Tommen se întoarse la locul său şi începu să ciugulească dintr-o prăjitură cu mere. Locul unchiului său era gol. În cele din urmă, regina îl găsi într-un colţ, discutând aprins cu fiul lui Mace Tyrell, Garlan. *Ce-au de vorbit?* Poate că

Reachul îl numea galant pe Ser Garlan, dar Cersei nu avea încredere în el mai mult decât în Margaery sau în Loras. Nu uitase de moneda de aur pe care o descoperise Qyburn sub oala de noapte a temnicerului. O *mână de aur de la Highgarden. Şi Margaery mă spionează.* Când Senelle îşi făcu apariţia ca să-i umple cupa cu vin, regina fu nevoită să-

şi stăpânească impulsul de a o strânge de gât. *Nu-mi zâmbi mie aşa, mică târfă trădătoare. În curând îmi vei cerşi îndurarea.*

— Cred că Înălţimea Sa a băut destul vin pentru o singură seară, îl auzi pe fratele ei Jaime spunând.

Nu, gândi regina. *Tot vinul din lume nu ar fi de-ajuns ca să mă ajute să îndur nunta asta.* Se ridică atât de repede încât fu cât pe ce să cadă. Jaime o prinse de braţ şi o sprijini. Cersei se eliberă şi bătu din palme. Muzica se opri, glasurile se domoliră.

— *Lorzi şi doamne!* strigă Cersei în gura mare. Dacă sunteţi atât de buni încât să veniţi cu mine afară, vom aprinde o lumânare pentru a celebra uniunea dintre Highgarden şi Casterly Rock şi noua eră de pace şi belşug pentru Cele Şapte Regate ale noastre.

Turnul Mâinii se înălţa întunecat şi pustiu, cu goluri căscate acolo unde cândva se aflaseră porţi de stejar şi ferestre oblonite. Chiar şi aşa, distrus şi părăsit, se profila ameninţător deasupra curţii exterioare. Ieşind pe rând din Sala Mică, nuntaşii treceau în umbra lui. Când ridică privirea, Cersei văzu parapetele crenelate ale turnului muşcând din luna plină şi, preţ de o clipă, se întrebă câte Mâini ale câtor regi locuiseră acolo în ultimele trei secole.

La o sută de metri de turn, trase aer în piept, ca să nu i se mai învârtă capul.

— Lord Hallyne! Poţi începe.

Hallyne piromantul făcu: *Hmmmmmmm* şi flutură torţa pe care o avea în mână, iar arcaşii de pe ziduri îşi înclinară arcurile şi trimiseră o duzină de săgeţi aprinse prin ferestrele goale.

Turnul se aprinse cu un şuierat. Într-o clipă, interiorul era scăldat în lumini roşii, galbene, portocalii… şi verzi, un verde-închis, ameninţător, culoarea fierii, a jadului şi a urinei piromanţilor. Alchimiştii o numeau „substanţa”, dar oamenii din popor îi spuneau *foc sălbatic.* Cincizeci de vase fuseseră

amplasate în interiorul Turnului Mâinii, alături de bârne şi butoaie cu smoală şi cea mai mare 171

parte a bunurilor lumeşti ale unui pitic pe nume Tyrion Lannister.

Regina simţea căldura acelor flăcări. Piromanţii spuneau că doar trei lucruri sunt mai fierbinţi decât substanţa: flacăra dragonului, focurile de sub pământ şi soarele verii. Câtorva dintre doamne li se tăie respiraţia când primele flăcări îşi făcură apariţia la ferestre, lingând zidurile exterioare ca nişte limbi lungi, verzi.

Alţii aclamau şi rosteau toasturi.

E frumos, gândi ea, *la fel de frumos ca Joffrey, când mi l-au pus în braţe.*

Niciun bărbat n-o făcuse atât de fericită ca pruncul ei când îi luase sfârcul în gură

şi începuse să sugă.

Tommen privi flăcările cu ochi mari, pe cât de fascinat pe atât de speriat, până

când Margaery îi şopti la ureche ceva care-l făcu să râdă. Unii dintre cavaleri începură să pună rămăşag cât va dura până când turnul se va prăbuşi. Lordul Hallyne mormăia pentru sine şi se legăna pe călcâie.

Cersei se gândea la toate Mâinile Regelui pe care le cunoscuse de-a lungul anilor. Owen Merryweather, Jon Connington, Qarlton Chelsted, Jon Arryn, Eddard Stark, fratele ei Tyrion. Şi tatăl ei, Lordul Tywin Lannister, mai cu seamă

tatăl ei. *Sunt morţi şi ard toţi, cu toate urzelile, comploturile şi trădările lor.*

Acum e vremea mea. Acesta e castelul meu, regatul meu.

Turnul Mâinii gemu dintr-odată, atât de puternic încât toate discuţiile se curmară brusc. Piatra se sfărâmă şi se despică şi o parte din creasta zidului se desprinse şi căzu cu un bubuit care cutremură dealul, stârnind un nor de praf şi fum. Când aerul proaspăt pătrunse prin zidăria spartă, focul

ţâşni în sus. Flăcări verzi săltară în văzduh, răsucindu-se. Tommen se retrase, speriat, până când Margaery îi luă mâna şi spuse:

— Uite, flăcările dansează. Întocmai cum am dansat noi, dragostea mea.

— Chiar aşa. Glasul îi era plin de uimire. Mamă, priveşte, dansează.

— Le văd. Lord Hallyne, cât timp vor arde focurile?

— Toată noaptea, Înălţimea Ta.

— E o lumânare frumoasă, te asigur, remarcă Lady Olenna Tyrell, sprijinindu-se de toiagul ei, între Dreptul şi Stângul. Destul de luminoasă ca să ne conducă la culcare, mă gândesc. Oasele bătrâne obosesc repede. E timpul ca regele şi regina să fie duşi în pat.

— Da. Cersei îi făcu semn lui Jaime: Lord Comandant, fii bun şi escortează-i pe rege şi pe mica sa regină în culcuşul lor.

— Cum porunceşti. Şi pe tine?

— Nu e nevoie. Cersei era prea plină de viaţă ca să doarmă. Focul sălbatic o purifica, arzându-i toată furia şi teama, îndârjind-o. Flăcările sunt atât de frumoase, vreau să le mai privesc o vreme.

Jaime şovăi.

— N-ar trebui să rămâi singură.

— Nu voi fi singură. Ser Osmund poate să stea cu mine şi să mă păzească. E

Fratele tău Jurat.

— Dacă doreşti, Înălţimea Ta, spuse Kettleblack.

— Doresc. Cersei îl luă de braţ şi, unul lângă altul, priviră dezlănţuirea focului.

CAVALERUL ÎNTINAT

Noaptea era nefiresc de rece, chiar şi pentru toamnă. Un vânt umed şi răcoros trecea în vârtejuri de-a lungul străzilor înguste, stârnind colbul zilei. Un vânt înfrigurat, un vânt al nordului. Ser Arys Oakheart îşi trase gluga peste faţă. Era de

preferat să nu fie recunoscut. Cu două săptămâni în urmă, în oraşul din umbră

fusese măcelărit un negustor, un om nevinovat, care venise la Dorne după fructe, dar, în loc de curmale, îşi găsise moartea. Singurul lui păcat fusese că era de la Debarcaderul Regelui.

Gloata va găsi în mine un duşman mai aspru. Aproape că s-ar fi bucurat să fie atacat. Mâna îi coborî, atingând uşor mânerul sabiei care îi atârna, pe jumătate ascunsă, printre faldurile veşmintelor de pânză, între stratul de deasupra, cu dungile sale turcoaz şi rândurile de sori aurii, şi cel mai subţire, portocaliu, de dedesubt. Veşmintele dornishene erau comode, dar tatăl său ar fi fost îngrozit dacă ar fi trăit să-şi vadă fiul astfel îmbrăcat. Era un om al Reachului şi dornishenii erau vrăjmaşii lui străvechi, după cum stăteau mărturie tapiseriile de la Old Oak. Nu trebuia decât să închidă ochii pentru a le vedea aievea. Lordul Edgerran Mână-Largă aşezat pe tron, în toată măreţia, cu capetele a o sută de dornisheni la picioare. Cele Trei Frunze din Trecătoarea Prinţului, străpunse de suliţe dornishene, Alester sunându-şi cornul de război, cu ultima suflare. Ser Olyvar Stejarul Verde înveşmântat în alb, murind lângă Tânărul Dragon. *Dornul nu e un loc potrivit pentru niciun Oakheart.*

Chiar şi înainte de moartea Prinţului Oberyn, cavalerul era tulburat ori de câte ori părăsea pământurile Sunspearului pentru a străbate uliţele oraşului din umbră.

Simţea ochii aţintiţi asupra lui oriunde mergea, ochi dornisheni, mici şi negri, privindu-l cu nedisimulată ostilitate. Negustorii se străduiau să-l înşele la orice pas şi uneori se întreba dacă nu cumva cârciumarii îi scuipau în băutură. Odată, un grup de băieţi jerpeliţi aruncaseră în el cu pietre, până când îşi scosese sabia şi îi gonise. Moartea Viperei Roşii îi întărâtase şi mai mult pe dornisheni, deşi străzile se mai potoliseră de când Prinţul Doran le închisese în turn pe Şerpoaicele Nisipului. Chiar şi aşa, să-şi poarte mantia albă fără sfială în oraşul din umbră ar fi fost o

provocare la atac. Adusese trei cu el: două de lână, una uşoară şi una groasă, iar cea de-a treia din mătase albă, subţire. Se simţea dezbrăcat fără una pe umeri.

Mai bine dezbrăcat decât mort, îşi spuse. *Tot oştean al Gărzii Regale sunt şi* 173

fără mantie. Trebuie să respecte asta. Trebuie s-o fac să înţeleagă. N-ar fi trebuit să se lase atras în jocul acesta, dar cântăreţul zicea că orice bărbat îşi poate pierde minţile când vine vorba de dragoste.

Oraşul din umbra Sunspearului părea adesea părăsit în miezul fierbinte al zilei, când numai muştele bâzâitoare se mai mişcau pe străzile prăfuite, însă, odată cu lăsarea serii, aceleaşi străzi prindeau viaţă. Ser Arys auzea zvon de muzică

străbătând prin ferestrele oblonite pe sub care trecea şi, undeva, nişte tobe băteau ritmul alert al unui dans al suliţei, făcând noaptea să vibreze. În locul unde, la poalele celui de-al doilea Zid Şerpuitor, se întâlneau trei străduţe, o cocotă îl strigă de la balcon. Trupul îi era acoperit de giuvaiere şi ulei. Ser Arys îi aruncă o privire, îşi vâri capul între umeri şi trecu mai departe, înfruntând muşcătura vântului. *Noi, bărbaţii, suntem atât de slabi. Trupul îi trădează până şi pe cei mai nobili dintre noi.* Se gândi la Regele Baelor cel Binecuvântat, care postea până la leşin ca să îmblânzească poftele care-l prihăneau. Oare trebuia să facă şi el la fel?

În pragul unei uşi boltite stătea un bărbat scund, prăjind bucăţi de carne de şarpe deasupra unui mangal, întorcându-le cu cleşti de lemn pe măsură ce se rumeneau. Mirosul înţepător al mirodeniilor aduse lacrimi în ochii cavalerului.

Cel mai bun sos de şarpe avea în el o picătură de venin, aşa auzise, împreună cu seminţe de muştar şi ardei iute. Myrcella făcuse o pasiune pentru mâncarea dornisheană, la fel de repede ca pentru prinţul ei dornishean şi, din când în când, Ser Arys gusta un fel, două de mâncare, doar ca să-i facă pe plac. Mâncarea îi pârjolea gura, făcându-l să ceară

vin cu răsuflarea tăiată, şi îl ardea încă şi mai tare când ieşea afară. Dar micuţei lui prinţese îi plăcea la nebunie.

O lăsase în apartamentul ei, aplecată asupra unei table de joc, faţă în faţă cu Prinţul Trystane, mutând piese frumos ornamentate pe pătratele de jad, calcedonie şi lazurit. Buzele cărnoase ale Myrcellei erau uşor depărtate, ochii ei verzi, îngustaţi de concentrare. *Cyvasse* se numea jocul. Fusese adus în Oraşul Colibelor cu o galeră de negoţ din Volantis, iar orfanii îl răspândiseră de-a lungul Sângelui Verde. Dornishenii de la curte se dădeau în vânt după el.

Pe Ser Arys îl scotea din minţi. Erau zece piese diferite, fiecare cu propriile atribute şi puteri, iar tabla se schimba de la un joc la altul, în funcţie de felul în care îşi aşezau jucătorii casele. Prinţul Trystane îndrăgise jocul din prima clipă, iar Myrcella îl învăţase ca să se poată juca cu el. Nu avea nici unsprezece ani, iar logodnicul ei avea treisprezece, dar, în ultimul timp, Myrcella câştiga mai mereu.

Trystane nu părea să se supere. Nici că se putea ca doi copii să fie mai diferiţi: el, cu pielea măslinie şi părul negru, drept, ea, albă ca spuma laptelui, cu un smoc de zulufi aurii. Lumina şi întunericul, ca Regina Cersei şi Regele Robert. Se ruga ca Myrcella să găsească mai multă bucurie alături de logodnicul ei din Dorne decât găsise mama ei alături de lordul furtunii.

I se strângea inima s-o părăsească, deşi Myrcella avea să fie destul de ocrotită

între zidurile castelului. Doar două uşi duceau spre camerele Myrcellei din Turnul 174

Soarelui, iar Ser Arys avea câte doi oameni în faţa fiecăreia, străjeri de casă ai Lannisterilor, oameni care veniseră cu el de la Debarcaderul Regelui, călîţi în lupte, neînduplecaţi şi devotaţi până-n măduva oaselor. Myrcella le avea alături şi pe slujnicele sale, împreună cu Septa Eglantine, iar Prinţul Trystane era însoţit de scutul său jurat, Ser Gascoyne de la Sângele Verde. *Nimeni n-o va tulbura,* îşi

spuse, *şi, în două săptămâni, vom fi amândoi departe, în siguranţă.*

Aşa îi promisese Prinţul Doran. Deşi fusese şocat să constate cât de îmbătrânit şi neputincios era prinţul dornishean, Arys nu se îndoia de cuvântul lui.

— Regret că n-am putut să te primesc până acum sau s-o întâlnesc pe Prinţesa Myrcella, spusese Martell când Arys fusese poftit în salonul său, dar nădăjduiesc, ser, că fiica mea Arianne te-a făcut să te simţi bine-venit aici, în Dorne.

— Aşa e, prinţul meu, răspunsese el, rugându-se ca nicio undă de roşeaţă să

nu-l trădeze.

— Ţinutul nostru e aspru şi sărac, dar nu lipsit de frumuseţe. Sunt mâhnit că

n-ai văzut din Dorne decât Sunspearul, dar mă tem că nici tu, nici prinţesa nu aţi fi în siguranţă dincolo de aceste ziduri. Noi, dornishenii, suntem oameni cu sânge clocotitor, iute la mânie şi greu iertători. Mi-ar sălta inima de bucurie dacă aş

putea să te asigur că Şerpoaicele Nisipului sunt singurele care doresc război, dar nu-ţi voi spune minciuni, ser. I-ai auzit pe supuşii mei pe străzi, strigând să-mi adun suliţele. Mă tem că jumătate din lorzii mei le dau dreptate.

— Şi tu, prinţe? îndrăznise să întrebe cavalerul.

— Mama mea m-a învăţat, cu multă vreme în urmă, că doar nebunii duc războaie pe care nu le pot câştiga. Dacă francheţea întrebării îl jignise, Prinţul Doran îşi ascunsese foarte bine sentimentele. Şi totuşi această pace e fragilă… la fel de fragilă ca prinţesa ta.

— Doar o fiară s-ar atinge de o copilă.

— Sora mea Elia avea şi ea o fetiţă. O chema Rhaenys. Şi ea era prinţesă.

Prinţul a oftat. Cei care ar vrea să înfigă cuţitul în Prinţesa Myrcella nu-i poartă

pic de ranchiună, nu mai multă decât Ser Amory Lorch lui Rhaenys când a omorât-o, dacă într-adevăr a făcut-o. Ei

caută doar să-mi forţeze mâna. Căci, dacă

Myrcella ar fi ucisă la Dorne în timp ce se află sub protecţia mea, cine ar da crezare tăgăduielilor mele?

— Nimeni nu-i va face vreun rău Myrcellei cât timp trăiesc eu.

— Un jurământ nobil, spusese Doran Martell, cu un zâmbet palid, dar tu eşti doar un singur om, ser. Sperasem că, întemniţându-mi îndărătnicele nepoate, apele se vor linişti, dar n-am făcut decât să ascundem gândacii sub paie. În fiecare noapte îi aud şuşotind şi ascuţindu-şi cuţitele.

Îi e frică, îşi dăduse atunci seama Ser Arys. *Uite, mâna îi tremură. Prinţul Dornului e îngrozit.* Rămăsese fără cuvinte.

— Scuzele mele, ser, continuase Prinţul Doran. Sunt slab şi lipsit de vlagă, şi uneori... Sunspearul mă oboseşte, cu gălăgia, mizeria şi mirosurile lui. De îndată

175

ce datoria îmi va permite, am de gând să mă întorc la Grădinile de Apă. Atunci o voi lua pe Prinţesa Myrcella cu mine. Înainte ca Ser Arys să protesteze, prinţul ridicase o mână cu articulaţiile umflate şi roşii. Vei merge şi tu. Şi septa ei, slujnicele ei, străjerii ei. Zidurile Sunspearului sunt puternice, dar la poalele lor se află oraşul din umbră. Chiar şi în castel, sute de oameni vin şi pleacă în fiecare zi.

Grădinile sunt raiul meu. Le-a ridicat Prinţul Maron, ca dar pentru mireasa lui Targaryenă, ca să marcheze căsătoria Dornului cu Tronul de Fier. Acolo toamna e un anotimp minunat... zile fierbinţi, nopţi răcoroase, briza sărată a mării, fântânile şi heleşteiele. Tot acolo sunt şi alţi copii, de obârşie înaltă şi de soi.

Myrcella va avea prieteni de vârsta ei cu care să se joace. Nu se va simţi singură.

— Cum spui.

Cuvintele prinţului îi răsunau în cap. *Va fi în siguranţă acolo.* Însă de ce îl îndemnase Doran Martell să nu scrie la Debarcaderul Regelui despre această

mutare? *Cel mai bine pentru Myrcella e ca nimeni să nu ştie unde se află.* Ser Arys fusese de acord, dar avusese de ales? Era cavaler al Gărzii Regale, însă era de unul singur, întocmai cum spusese prinţul.

Strada se deschise dintr-odată către o curte scăldată în lumina lunii. *Dincolo de prăvălia lumânărarului,* scrisese ea, *o poartă şi câteva trepte exterioare.* Ser Arys pătrunse pe poartă şi urcă scările roase către o uşă fără nicio placă. *Oare să*

bat? În schimb, împinse uşa şi se pomeni într-o încăpere mare, întunecoasă, cu un tavan scund, luminat de două lumânări care pâlpâiau în nişele săpate în zidurile groase de pământ. Văzu sub sandalele sale covoare myrisheze cu modele, o tapiserie pe un perete, un pat.

— Doamna mea? strigă el. Unde eşti?

— Aici. Fata păşi din umbra din spatele uşii. Un şarpe colorat i se încolăcea pe braţul drept, cu solzii de aramă şi aur sclipind la fiecare mişcare. Era tot ce purta.

Nu, avea de gând să-i spună, *am venit doar să te anunţ că trebuie să plec,* dar când o văzu strălucind în lumina lumânărilor, rămase parcă fără grai. Îşi simţea gâtlejul uscat ca nisipurile dornishene. Rămase tăcut, sorbindu-i din ochi splendorile trupului, scobitura gâtului, sânii rotunzi şi desăvârşiţi, cu sfârcurile lor imense, întunecate, arcuirile voluptuoase ale taliei şi ale coapselor. Şi apoi, fără

să-şi dea seama, o ţinea în braţe, iar ea îi scotea veşmintele. Când ajunse la cămaşa de corp, femeia o apucă de umeri şi sfâşie mătasea până la brâu, dar lui Arys nu-i mai păsa. Îi simţea pielea netedă sub degete, caldă la atingere ca nisipul ars de soarele Dornului. Îi ridică fruntea şi-i căută buzele. Gura ei se deschise sub buzele lui, iar sânii îi umplură mâinile. Îi simţi sfârcurile întărindu-se când îşi trecu degetele peste ele. Avea părul negru şi des, mirosind a orhidee, un miros întunecat şi pământesc care îl stârnea până la durere.

— Atinge-mă, ser, îi şopti femeia la ureche. Mâna lui alunecă în josul pântecelui rotund, găsind locul dulce şi umed de sub desişul de păr negru. Da, acolo, murmură ea, în timp ce el strecură un deget în trupul ei. Femeia scânci, îl

trase înspre pat şi îl împinse jos. Mai vreau, da, aşa, dragul meu, cavalerul meu, dragul meu cavaler alb, da, te vreau. Mâinile ei îl conduseră în ea, apoi alunecară

pe după spatele lui, trăgându-l mai aproape. Mai adânc, şopti ea. O, da. Când îşi încolăci picioarele în jurul lui, păreau tari ca oţelul. Unghiile îi zgâriau spatele în timp ce o pătrundea, iar şi iar şi iar, până când femeia ţipă şi îşi arcui spatele sub el. Atunci, degetele ei găsiră sfârcurile lui, ciupindu-le până când îşi revărsă

sămânţa în trupul ei. *Acum aş putea muri fericit,* gândi cavalerul şi, preţ de câteva bătăi ale inimii, fu împăcat. Nu muri.

Dorinţa lui era profundă şi nemărginită ca marea, dar când valul se retrăgea, stâncile ruşinii şi ale vinovăţiei ţâşneau la fel de tăioase ca întotdeauna. Uneori valurile le acopereau, dar ele rămâneau sub ape, tari, negre şi alunecoase. *Ce fac?*

se întrebă Ser Arys. *Sunt cavaler al Gărzii Regale.* Se rostogoli pe spate şi rămase cu privirea în tavan. O crăpătură mare îl străbătea de la un perete la altul. N-o observase până atunci, aşa cum nu observase nici imaginea tapiseriei: un tablou al Nymeriei cu cele zece mii de corăbii ale sale. *N-o văd decât pe ea. Şi dacă s-ar fi uitat un dragon pe fereastră, eu tot n-aş fi văzut decât sânii ei, chipul ei, zâmbetul ei.*

— Avem vin, şopti ea, cu buzele lipite de gâtul lui. Îşi trecu o mână peste pieptul lui. Ţi-e sete?

— Nu. Se rostogoli şi se aşeză pe marginea patului. Camera era fierbinte, însă

el tremura.

— Sângerezi, spuse ea. Te-am zgâriat tare. Când îi atinse spatele, tresări, ca şi cum degetele ei ar fi fost de foc.

— Nu. Gol, se ridică. Gata.

— Am balsam. Pentru zgârieturi.

Dar nu şi pentru ruşinea mea.

— Zgârieturile nu înseamnă nimic. Iartă-mă, doamna mea, trebuie să plec…

— Atât de curând? Avea un glas răguşit, o gură largă, făcută pentru şoapte, buze pline, numai bune de sărutat. Părul îi cădea, negru şi des, peste umerii goi, până pe sânii rotunzi. Se ondula în bucle mari, moi, leneşe. Până şi părul de pe colină îi era moale şi cârlionţat. Rămâi cu mine în noaptea asta, ser. Mai am multe să te învăţ.

— Am învăţat deja prea multe de la tine.

— La momentul respectiv, păreai destul de încântat de lecţie, ser. Eşti sigur că

nu pleci spre alt pat, spre altă femeie? Spune-mi cine e. Mă voi lupta cu ea pentru tine, cu sânii goi, cuţit contra cuţit. Zâmbi. Dacă nu cumva e o Şerpoaică a Nisipului. În această situaţie, te putem împărţi. Ţin la verişoarele mele.

— Ştii că n-am altă femeie. Doar… datoria.

Se răsuci, sprijinindu-se într-un cot, şi îşi ridică privirea spre el, cu ochii mari şi negri strălucind în lumina lumânărilor.

— Târfa aia? O cunosc. Uscată ca iasca între picioare, iar sărutările ei te 177

umplu de sânge. Lasă datoria să doarmă singură de data asta şi rămâi cu mine la noapte.

— Locul meu e la palat.

Femeia suspină.

— Cu cealaltă prinţesă a ta. Mă vei face geloasă. Cred că o iubeşti mai mult decât pe mine. Fecioara e mult prea tânără pentru tine. Tu ai nevoie de o femeie, nu de o fetiţă, dar pot face pe inocenta dacă asta te stârneşte.

— N-ar trebui să vorbeşti aşa.

Nu uita, e dornisheană. În Reach, se spunea că mâncarea îi face pe dornisheni aşa de iuţi la mânie şi pe femeile lor atât de sălbatice şi desfrânate. *Ardeiul iute şi mirodeniile ciudate înfierbântă sângele, nu se poate stăpâni.*

— Pe Myrcella o iubesc ca pe o fiică. Cavalerul nu putea avea niciodată

propria lui fiică, după cum nu putea să aibă o nevastă. Avea o mantie albă şi frumoasă în schimb. Plecăm la Grădinile de Apă.

— La un moment dat, fu ea de acord, deşi, cu tata, totul durează de patru ori mai mult decât ar trebui. Dacă spune că are de gând să plece mâine, cu siguranţă

veţi porni peste două săptămâni. Te vei simţi singur în grădini, te asigur. Şi unde e tânărul amorez viteaz care spunea că vrea să-şi petreacă tot restul vieţii în braţele mele?

— Eram beat când am spus asta.

— Băuseşi trei cupe de vin cu apă.

— Eram beat de tine. Trecuseră zece ani de când… N-am mai atins nicio femeie până la tine, de când am îmbrăcat mantia albă. N-am ştiut cum poate fi dragostea, dar acum… mă tem.

— Şi ce-l sperie pe cavalerul meu alb?

— Mă tem pentru onoarea mea, răspunse el, şi pentru a ta.

— De onoarea mea am eu grijă. Îşi atinse sânul cu un deget, plimbându-l încet în jurul sfârcului. Şi de plăcerea mea, dacă e nevoie. Sunt femeie în toată firea.

Da, era, fără doar şi poate. Văzând-o pe patul de puf, cu zâmbetul acela păcătos, jucându-se cu sânul ei… a mai existat vreodată o femeie cu sfârcuri atât de mari sau atât de simţitoare? Nu se putea uita la ele fără să-i vină să le atingă, să

le sărute, până să devină tari, ude şi sclipitoare…

Îşi feri privirea. Veşmintele îi erau împrăştiate pe podea. Cavalerul se aplecă

să le ridice.

— Îţi tremură mâinile, remarcă ea. Ar prefera să mă mângâie, presupun. Chiar trebuie să te grăbeşti într-atât să te îmbraci, ser? Te prefer aşa cum eşti. În pat, dezbrăcaţi, suntem noi înşine, un bărbat şi o femeie, amanţi, un singur trup, cum nu se poate mai apropiaţi. Veşmintele ne schimbă. Aş prefera să fiu carne şi sânge decât mătăsuri şi giuvaiere, iar tu… tu nu eşti mantia ta albă, ser.

— Ba da, răspunse Ser Arys. *Sunt* mantia mea. Iar acesta trebuie să fie sfârşitul, pentru binele tău, ca şi pentru al meu. Dacă vom fi descoperiţi…

— Lumea te va socoti norocos.

— Lumea mă va considera un trădător. Ce-ar fi dacă ar merge cineva la tatăl tău şi i-ar spune cum te-am dezonorat?

— Despre tatăl meu se pot spune multe, dar nimeni n-a spus vreodată că e un prost. Bastardul de la Graţia Zeilor mi-a luat fecioria pe când aveam amândoi paisprezece ani. Ştii ce-a făcut tata când a aflat? Femeia strânse aşternuturile în pumn şi le ridică sub bărbie ca să-şi ascundă goliciunea. Nimic. Tata e foarte bun la făcut nimic. El numeşte asta *gândire.* Spune-mi adevărul, ser, dezonoarea mea te preocupă sau a ta?

— A amândurora. Acuzaţia ei îl ustura. De aceea, acum trebuie să fie pentru ultima dată.

— Ai mai spus asta.

Da, şi am vorbit serios. Dar sunt slab, altfel nu m-aş afla acum aici. Nu-i putea spune asta; simţea că era genul de femeie care dispreţuia slăbiciunea.

Seamănă mai mult cu unchiul decât cu tatăl ei. Se întoarse şi îşi găsi pe un scaun cămaşa de corp sfâşiată. Femeia sfârtecase mătasea până la brâu când i-o dăduse jos, peste braţe. Asta e distrusă, se plânse el. Cum s-o mai port acum?

— Cu faţa-n spate, sugeră ea. După ce te îmbraci, nimeni nu va observa. Poate că ţi-o va coase mica ta prinţesă. Sau

să-ţi trimit una nouă la Grădinile de Apă?

— Nu-mi trimite daruri. Asta n-ar fi făcut decât să atragă atenţia. Îşi scutură

cămaşa şi şi-o trase peste cap, cu faţa la spate. Mătasea era rece pe piele, dar i se lipea pe spate, acolo unde femeia îl zgâriase. Va fi bună până la palat, cel puţin.

Nu vreau decât să pun capăt acestei… acestei…

— E politicos, ser? Mă răneşti. Încep să cred că toate vorbele tale de iubire au fost minciuni.

Nu te-aş putea minţi niciodată. Ser Arys se simţi de parcă l-ar fi pălmuit.

— De ce altceva mi-aş fi lăsat la o parte toată onoarea, dacă nu din iubire?

Când sunt cu tine, eu… nici nu pot să gândesc, eşti tot ce-am visat vreodată, dar…

— Vorbe în vânt. Dacă mă iubeşti, nu mă părăsi.

— Am făcut un jurământ…

— … să nu te căsătoreşti şi să nu zămisleşti copii. Ei, bine, eu mi-am băut ceaiul lunii şi ştii că nu mă pot mărita cu tine. Zâmbi. Deşi aş putea fi înduplecată

să te păstrez drept amant.

— Acum îţi râzi de mine.

— Puţin poate. Crezi că eşti singurul oştean al Gărzii Regale care a iubit vreodată o femeie?

— Au existat întotdeauna oameni cărora le e mai uşor să rostească jurăminte decât să le respecte, recunoscu el. Ştia că lui Ser Boros Blount nu-i era străină

Strada Mătăsii şi că Preston Greenfield obişnuia să treacă pe la casa unui anume postăvar când postăvarul cu pricina era plecat, dar Arys nu avea de gând să-şi facă

de ruşine Fraţii Juraţi vorbind despre slăbiciunile lor. Ser Terrence Toyne a fost găsit în pat cu ţiitoarea regelui, spuse el, în schimb. A jurat că era iubire, dar l-a costat viaţa lui şi a ei şi a adus cu sine căderea Casei sale şi moartea celui mai nobil cavaler care a trăit vreodată.

— Da, şi ce-i cu Lucamore Desfrânatul, cu cele trei soţii şi cei şaisprezece copii ai săi? Cântecul mă face întotdeauna să râd.

— Adevărul nu e atât de hazliu. Nu i-a spus nimeni Lucamore Desfrânatul cât timp a trăit. Numele lui era Ser Lucamore cel Puternic, şi întreaga lui viaţă era o minciună. Când minciuna i-a fost dată în vileag, propriii lui Fraţi Juraţi l-au castrat, iar Bătrânul Rege l-a trimis la Zid. Cei şaisprezece copii au fost lăsaţi plângând. N-a fost un adevărat cavaler, nu mai mult decât Terrence Toyne...

— Şi Cavalerul Dragon? Azvârli păturile deoparte şi îşi legănă picioarele pe marginea patului. Cel mai nobil cavaler care a trăit vreodată, spuneai, iar el a luat-o pe regină în patul lui şi a lăsat-o însărcinată.

— N-am să cred una ca asta, protestă el ofensat. Povestea trădării Prinţului Aemon cu Regina Naerys n-a fost decât atât, o poveste, o minciună pe care a spus-o fratele lui când a vrut să-şi înlăture fiul legitim în favoarea bastardului său.

Aegon n-a fost numit Cel Netrebnic fără pricină. Ser Arys îşi găsi centura şi şi-o prinse la brâu. Deşi arăta ciudat peste cămaşa dornisheană de mătase, cunoscuta greutate a sabiei lungi şi a pumnalului îi reamintea cine şi ce era. Nu voi rămâne în amintire drept Ser Arys Netrebnicul, declară el. Nu-mi voi pângări mantia.

— Da, spuse ea, mantia aceea frumoasă, albă. Ai uitat, unchiul meu a purtat aceeaşi mantie. A murit când eram mică, dar încă mi-l amintesc. Era înalt ca un turn şi obişnuia să mă gâdile până când mă sufocam de râs.

— N-am avut onoarea să-l cunosc pe Prinţul Lewyn, spuse Ser Arys, dar toată

lumea e de acord că a fost un mare cavaler.

— Un mare cavaler cu ţiitoare. Acum femeia e bătrână, dar bărbaţii spun că a fost de o rară frumuseţe în tinereţea ei.

Prinţul Lewyn? Era o poveste pe care Ser Arys n-o auzise. Îl uluia. Trădarea lui Terrence Toyne şi minciunile lui

Lucamore Desfrânatul erau menţionate în Cartea Albă, dar nu se făcea referire la nicio femeie în pagina dedicată Prinţului Lewyn.

— Unchiul meu spunea mereu că vrednicia unui bărbat e dată de sabia din mână, nu de cea dintre picioare, continuă ea, aşa că scuteşte-mă de toată pioasa ta vorbărie despre mantii pângărite. Nu dragostea noastră te-a dezonorat, ci monştrii pe care i-ai slujit şi brutele pe care le numeşti fraţii tăi.

Asta tăie prea aproape de os.

— Robert n-a fost un monstru.

— S-a căţărat pe tron peste cadavrele copiilor, spuse ea, deşi sunt de acord cu tine că n-a fost ca Joffrey.

Joffrey. Fusese un flăcău chipeş, înalt şi vânjos pentru vârsta lui, dar altceva 180

bun nu se putea spune despre el. Ser Arys se simţea şi acum ruşinat când îşi amintea nenumăratele dăţi când o lovise pe acea biată fată Stark la porunca băiatului. Când Tyrion îl alesese să meargă cu Myrcella la Dorne, aprinsese o lumânare pentru Războinic, în semn de mulţumire.

— Joffrey e mort, otrăvit de Pezevenghi. Ser Arys nu l-ar fi crezut niciodată

capabil pe pitic de o asemenea enormitate. Tommen e rege acum, iar el nu e ca fratele lui.

— Nici ca sora lui.

Era adevărat. Tommen era un omuleţ inimos, care-şi dădea toată silinţa, dar ultima oară când îl văzuse Ser Arys plângea pe chei. Myrcella nu vărsase nicio lacrimă, deşi ea era cea care-şi părăsea familia şi căminul pentru a pecetlui, cu propria-i feciorie, o alianţă. Adevărul era că prinţesa era mai curajoasă decât fratele ei, mai ageră şi mai încrezătoare. Avea mintea mai iute şi purtările mai şlefuite. Nimic n-o intimidase vreodată, nici măcar Joffrey. *Femeile sunt, într-adevăr, cele puternice.* Se gândea nu numai la Myrcella, dar şi la mama ei, la mama lui, la Regina Spinilor, la frumoasele,

aprigele Şerpoaice ale Nisipului ale Viperei Roşii. Şi, mai cu seamă, la Prinţesa Arianne Martell. Nu vreau să spun că

te înşeli. Glasul îi suna răguşit.

— Nu vrei? *Nu poţi!* Myrcella e mai potrivită pentru domnie…

— Un fiu are întâietate în faţa unei fiice.

— *De ce?* Ce zeu ne-a făcut aşa? Eu sunt moştenitoarea tatălui meu. Ar trebui să renunţ la drepturile pe care le am în favoarea fraţilor mei?

— Îmi răstălmăceşti cuvintele, n-am spus niciodată… La Dorne e altfel. Cele Şapte Regate n-au avut niciodată o regină pe tron.

— Viserys întâiul a vrut ca fiica lui, Rhaenyra, să-i urmeze la tron, tăgăduieşti asta? Dar, pe când regele zăcea pe patul de moarte, Lordul Comandant al Gărzii Regale a hotărât că trebuie să fie altfel.

Ser Criston Cole. Criston Făcătorul de Regi stârnise frate împotriva surorii şi scindase Garda Regală, pricinuind teribilul război pe care cântăreţii îl numeau Dansul Dragonilor. Unii susţineau că fusese mânat de ambiţie, căci Prinţul Aegon era mai uşor de mânuit decât îndărătnica lui soră mai mare. Alţii îi atribuiau motive mai nobile şi căutau să arate că Făcătorul de Regi apăra vechea tradiţie a andalilor. Câţiva şuşoteau că Ser Criston fusese iubitul Prinţesei Rhaenyra înainte să îmbrace mantia albă şi că voia să se răzbune pe femeia care îl respinsese.

— Făcătorul de Regi a adus mult rău, spuse Ser Arys, şi a plătit scump pentru asta, dar…

— … dar probabil Cei Şapte te-au trimis aici pentru ca un cavaler în alb să

poată face bine acolo unde altul călcat strâmb. Ştii, nu-i aşa, că tatăl meu intenţionează s-o ia pe Myrcella cu el, când se va întoarce la Grădinile de Apă?

— Ca s-o apere de cei ce vor să-i facă rău.

— Nu. Ca s-o ţină departe de cei care ar încerca s-o *încoroneze.* Prinţul 181

Oberyn Vipera i-ar fi aşezat coroana pe cap cu mâna lui, dacă ar fi trăit, dar tatălui meu îi lipseşte curajul. Se ridică în picioare: Spui c-o iubeşti ca pe propria ta fiică.

Ţi-ai lăsa fiica deposedată de drepturi şi închisă într-o temniţă?

— Grădinile de Apă nu sunt o temniţă, protestă el fără vlagă.

— O temniţă nu are fântâni şi smochini, aşa crezi tu? Cu toate acestea, odată

ajunsă acolo, nu i se va îngădui să plece. Nu mai mult decât ţie. Hotah se va ocupa de asta. Nu-l cunoşti aşa cum îl cunosc eu. E aprig la mânie.

Ser Arys se încruntă. Vânjosul căpitan din Norvos, cu faţa lui brăzdată de cicatrici, îi provocase întotdeauna o profundă nelinişte. *Se spune că doarme cu securea aia mare lângă el.*

— Ce-ai vrea să fac?

— Nu mai mult decât ai jurat. Apăr-o pe Myrcella cu viaţa ta. Apăr-o pe ea…

şi drepturile ei. Aşază-i o coroană pe cap.

— Am făcut un *jurământ.*

— În faţa lui Joffrey, nu a lui Tommen.

— Da, dar Tommen e un băiat inimos. Va fi un rege mai bun decât Joffrey.

— Dar nu mai bun decât Myrcella. Şi ea îl iubeşte pe băiat. Ştiu că nu va îngădui să i se întâmple vreun rău. Capătul Furtunii îi aparţine lui de drept, de vreme ce Lordul Renly nu a lăsat niciun moştenitor şi Lordul Stannis e în dizgraţie. Cu timpul, Casterly Rock îi va reveni tot băiatului, prin nobila sa mamă.

Va fi un lord mai puternic decât oricare altul din regat… însă pe Tronul de Fier e dreptul Myrcellei să şadă.

— Legea… nu ştiu…

— Eu ştiu. Când se ridică, desişul părului lung şi negru îi căzu până la brâu.

Aegon Dragonul a statornicit Garda Regală şi jurămintele ei, dar ceea ce face un rege un altul poate să desfacă sau să

schimbe. Odinioară, în Garda Regală slujeai pe viaţă, dar Joffrey l-a înlăturat pe Ser Barristan, ca să-i poată da câinelui său o mantie. Myrcella ar vrea să fii fericit şi ţine şi la mine. Ne-ar da permisiunea să ne căsătorim, dacă i-ai cere-o. Arianne îl cuprinse cu braţele şi îşi culcă faţa pe pieptul lui. Îl atingea cu creştetul capului sub bărbie. Poţi să ne ai pe amândouă, pe mine şi mantia albă, dacă asta e ceea ce vrei.

Mă sfâşie.

— Ştii că vreau, dar…

— Sunt o prinţesă a Dornului, spuse ea, cu glasu-i răguşit, şi nu se cuvine să

mă faci să cerşesc.

Când se lipi de el, Ser Arys îi simţi mirosul de parfum din păr şi bătăile inimii.

Trupul lui răspundea apropierii ei şi nu se îndoia că şi ea simţea asta. Când îşi aşeză braţele pe umerii ei, îşi dădu seama că tremura.

— Arianne? Prinţesa mea? Ce este, iubirea mea?

— Trebuie s-o spun, ser? Mi-e frică. Îmi spui *iubirea mea,* dar mă respingi când am nevoie disperată de tine. Greşesc atât de mult să vreau un cavaler care să

mă ocrotească?

N-o mai văzuse niciodată atât de vulnerabilă.

— Nu, spuse el, dar ai străjerii tatălui tău să te ocrotească, de ce…

— De străjerii tatălui meu mă tem. În clipa aceea, era parcă mai copilă decât Myrcella. Străjerii tatălui meu sunt cei care le-au târât în lanţuri pe iubitele mele verişoare.

— Nu în lanţuri. Eu am auzit că beneficiază de tot confortul.

Arianne râse amar.

— Le-ai văzut? Mie nu-mi îngăduie să le văd, ştiai?

— Îndemnau la trădare, instigau la război…

— Loreza are şase ani, Dorea opt. La ce războaie puteau ele să instige? Dar tata le-a întemniţat împreună cu surorile

lor. L-ai văzut. Teama îndeamnă până şi oamenii puternici la lucruri pe care, altfel, poate că nu le-ar fi făcut niciodată, iar tatăl meu n-a fost niciodată un om puternic. Arys, dragostea mea, ascultă-mă, de dragul iubirii pe care spui că mi-o porţi. N-am fost niciodată neînfricată, ca verişoarele mele, căci m-am născut dintr-o sămânţă mai slabă, dar Tyene şi cu mine suntem de-o vârstă şi am fost mereu ca nişte surori, încă de mici. N-avem secrete. Dacă ea poate fi întemniţată, pot fi şi eu, şi din aceeaşi pricină… anume, Myrcella.

— Tatăl tău n-ar face asta niciodată.

— Nu-l cunoşti pe tatăl meu. Îl dezamăgesc întruna, de când am venit pe lume fără mădular. A încercat de mai multe ori să mă mărite cu tot felul de boşorogi ştirbi, unul mai vrednic de dispreţ decât altul. Nu mi-a *poruncit* să mă mărit cu vreunul, te asigur, dar propunerile singure dovedesc cât de puţin mă preţuieşte.

— Chiar şi aşa, eşti moştenitoarea lui.

— Oare?

— Te-a lăsat să domneşti în Sunspear când a plecat la Grădinile lui de Apă, nu-i aşa?

— Să *domnesc?* I-a lăsat pe vărul lui, Ser Manfrey, castelan, pe bătrânul orb Ricasso seneşal, pe zapcii să-i adune dările şi taxele, ca să aibă ce socoti vistierni-cul lui, Alyse Ladybright, vătafii să păzească ordinea în oraşul din umbră, juzii să

facă judecată şi pe Maester Myles să se ocupe de toate scrisorile care nu necesită

atenţia personală a prinţului. Deasupra tuturor a aşezat Vipera Roşie. Eu am primit misiunea de a mă ocupa de ospeţe, de giumbuşlucuri şi de buna dispoziţie a distinşilor oaspeţi. Oberyn vizita Grădinile de Apă în fiecare săptămână. Pe mine mă chema de două ori pe an. Nu sunt moştenitoarea pe care o vrea tatăl meu, a lăsat să se înţeleagă limpede. Legile noastre îl constrâng, dar ar prefera să-i urmeze fratele meu, ştiu asta.

— Fratele tău? Ser Arys îi aşează mâna sub bărbie, ridicându-i capul, ca s-o privească în ochi. Nu poţi vorbi despre Trystane, e doar un copil.

— Nu Trys, Quentyn. Ochii ei erau cutezători şi negri ca păcatul, neşovăitori.

Ştiu adevărul de la paisprezece ani, din ziua când am intrat în salonul tatălui meu ca să-l sărut de noapte bună şi el nu era acolo. Trimisese mama după el, după cum am aflat mai târziu. Tata lăsase lumânarea arzând. Când m-am dus s-o sting, am găsit lângă ea o scrisoare rămasă neterminată, o scrisoare către fratele meu Quentyn, care era la Yronwood. Tatăl meu îi spunea lui Quentyn că trebuie să

facă tot ce îi cer maestrul lui de arme şi maesterul, căci *într-o zi vei sta acolo unde stau eu şi vei stăpâni peste întreg Dornul, iar un domnitor trebuie să fie puternic la minte şi la trup.* O lacrimă se prelinse pe obrazul catifelat al Ariannei.

Cuvintele tatălui meu, scrise cu mâna lui. Mi s-au întipărit în memorie. Am adormit plângând în noaptea aceea şi în multe nopţi care au urmat.

Ser Arys nu-l întâlnise încă pe Quentyn Martell. Prinţul fusese crescut de Lordul Yronwood de la o vârstă fragedă, îl slujise ca paj, apoi ca scutier şi chiar alesese să primească titlul de cavaler din mâinile lui, nu din ale Viperei Roşii.

Dacă aş fi tată, şi eu aş vrea ca fiul meu să-mi fie urmaş, gândi el, dar auzea durerea din glasul ei şi ştia că, dacă ar spune ceea ce gândeşte, ar pierde-o.

— Poate că ai înţeles greşit, spuse el. Erai doar o copilă. Poate că prinţul nu spunea asta decât ca să-l încurajeze pe fratele tău să fie mai sârguincios.

— Crezi? Spune-mi, atunci, unde e Quentyn acum?

— Prinţul e cu oastea Lordului Yronwood pe Drumul Oaselor, răspunse prevăzător Ser Arys. Asta îi spusese bătrânul castelan când sosise la Dorne.

Maesterul cu barba mătăsoasă spunea la fel.

Arianne protestă:

— Aşa vrea tatăl meu să ne facă să credem, dar am prieteni care-mi spun că

altfel stau lucrurile. Fratele meu a traversat în taină marea îngustă, dându-se drept un negustor de rând. De ce?

— De unde să ştiu eu. Ar putea fi o sută de motive.

— Sau unul singur. Compania de Aur a rupt înţelegerea cu Myrul, ştiai?

— Mercenarii rup înţelegerile tot timpul.

— Nu şi Compania de Aur. *Cuvântul nostru e valoros ca aurul,* aşa se fălesc încă de pe vremea Oţelului înverşunat. Myrul e pe picior de război cu Lysul şi Tyroshul, de ce să rupă un acord care le oferea perspectiva unor câştiguri bune şi a unor prăzi frumoase?

— Poate că Lysul le-a oferit câştiguri mai bune. Sau Tyroshul.

— Nu, zise ea. Aş crede-o despre oricare dintre companiile libere, da.

Majoritatea ar trece de partea cealaltă pentru o jumătate de gologan. Dar Compania de Aur e altfel. O frăţie de exilaţi şi fii de exilaţi, uniţi de visul Oţelului înverşunat. Un cămin îşi doresc ei, tot atât de mult cât îşi doresc aur. Lordul Yronwood ştie asta la fel de bine ca mine. Strămoşii lui au fost alături de Oţelul înverşunat în trei dintre Rebeliunile Blackfyre. Arianne îl luă pe Ser Arys de mână şi îşi împleti degetele printre ale lui. Ai văzut vreodată blazonul Casei Toland de la Măgura Nălucii?

Ser Arys trebui să se gândească o clipă.

— Un dragon mâncându-şi propria coadă?

— Dragonul reprezintă timpul. Nu are nici început, nici sfârşit, astfel că toate lucrurile o iau din nou de la capăt. Anders Yronwood e Criston Cole renăscut. Îi şopteşte la ureche fratelui meu că *el* trebuie să domnească după tata, că nu e drept ca bărbaţii să îngenuncheze în faţa femeilor… că Arianne, mai cu seamă, o desfrânată îndărătnică, e nepotrivită pentru domnie, îşi scutură părul, sfidătoare.

Aşadar, prinţesele tale împărtăşesc aceeaşi cauză… şi mai au în comun un cavaler care susţine că le iubeşte pe amândouă, dar nu vrea să lupte pentru ele.

— Voi lupta. Ser Arys se lăsă pe un genunchi. Myrcella *este* mai mare decât Tommen şi mai potrivită pentru coroană. Cine îi va apăra drepturile, dacă nu Garda ei Regală? Sabia mea, viaţa mea, onoarea mea, toate îi aparţin ei… şi ţie, desfătarea inimii mele. Îţi jur, nimeni nu-ţi va răpi dreptul din naştere atât timp cât am puterea să ridic o sabie. Sunt al tău. Ce vrei de la mine?

— Tot. Arianne îngenunche şi îi sărută buzele. *Tot,* dragostea mea, adevărata mea dragoste, dulcea şi eterna mea dragoste. Dar mai întâi…

— Cere-mi şi mă voi supune.

— … Myrcella.

BRIENNE

Zidul de piatră era vechi şi dărăpănat, dar, văzându-l peste câmp, Briennei i se ridică părul pe ceafă.

Acolo s-au ascuns arcaşii şi l-au omorât pe bietul Cleos Frey, gândi ea... dar, după încă un kilometru, trecu pe lângă un alt zid care semăna mult cu primul şi fu cuprinsă de îndoieli. Drumul brăzdat de făgaşe cotea şi şerpuia, iar copacii bruni, desfrunziţi, arătau altfel decât cei verzi pe care şi-i amintea. Oare trecuse de locul unde Ser Jaime îi smulsese vărului său sabia din teacă? Unde erau pădurile în care luptase? Pârâul unde plonjaseră şi îşi încrucişaseră săbiile până când îi atrăseseră

pe Bravii Companioni?

— Doamna mea? Ser? Podrick nu părea niciodată sigur cum trebuie să-i spună. Ce cauţi?

Năluci.

— Un zid pe lângă care am trecut cândva. Nu contează. *S-a întâmplat pe când Ser Jaime avea încă ambele mâini. Cum l-am mai urât, cu toate şicanele şi zâmbetele lui.* Stai liniştit, Podrick. S-ar putea să mai existe tâlhari în pădurile astea.

Băiatul se uita la copacii golaşi, maro, la frunzele ude, la drumul mocirlos.

— Am o sabie lungă cu care pot lupta.

Nu destul de bine. Brienne nu se îndoia de curajul băiatului, ci doar de 185

experienţa lui. Putea fi el scutier, cel puţin cu numele, dar oamenii pe care îi slujise îi făcuseră numai deservicii.

Smulsese cu cleştele povestea de la el, pe drumul de la Duskendale. Se trăgea dintr-o ramură mai modestă a Casei Payne, un vlăstar scăpătat, înmugurit din trupul unui fiu mai mic. Tatăl său îşi petrecuse întreaga viaţă slujindu-şi verii mai bogaţi şi îl zămislise pe Podrick cu fiica unui lumânărar

cu care se însurase înainte de a pleca să moară în Rebeliunea lui Greyjoy. Mama sa îl abandonase în grija unuia dintre acei veri pe când avea patru ani, ca să poată fugi după un menestrel care-i plantase un alt copil în pântece. Podrick nu-şi amintea cum arăta mama lui. Ser Cedric Payne fusese singurul părinte pe care îl cunoscuse, dar, din poveştile lui bâlbâite, Briennei i se părea că vărul Cedric îl tratase pe băiat mai degrabă ca pe un servitor decât ca pe un fiu. Când Casterly Rock îşi adunase flamurile, cavalerul îl luase cu el ca să aibă grijă de calul lui şi să-i cureţe armura.

Apoi Ser Cedric fusese ucis în ţinuturile riverane, luptând în oastea Lordului Tywin.

Departe de casă, singur şi fără o lăscaie, băiatul se lipise de grăsanul cavaler rătăcitor zis Ser Lorimer Burtosul, care făcea parte din contingentul Lordului Lefford, însărcinat cu paza convoiului de bagaje.

— Băieţii care păzesc proviziile de hrană mănâncă întotdeauna cel mai bine, îi plăcea lui Ser Lorimer să spună, până când fusese prins cu o şuncă sărată pe care o şterpelise din rezervele personale ale Lordului Tywin. Tywin Lannister alesese să-l spânzure, ca lecţie pentru alţi hoţi. Podrick împărţise cu el din şuncă şi ar fi putut să împartă şi ştreangul, dar îl salvase numele său. Ser Kevan Lannister îl luase în grija lui şi, cândva mai târziu, îl trimisese să-i fie scutier nepotului său Tyrion.

Ser Cedric îi arătase lui Podrick cum să ţesale un cal şi cum să-i controleze potcoavele de pietre, iar Ser Lannister îl învăţase cum să fure, însă niciunul dintre ei nu-l instruise prea mult cu sabia. Pezevenghiul, cel puţin, îl trimisese la maestrul de arme al Fortăreţei Roşii când ajunseseră la curte. Însă, în timpul răscoalelor pâinii, Ser Aron Santagar fusese printre cei ucişi şi asta pusese capăt instrucţiei lui Podrick.

Brienne cioplise două săbii de lemn din crengi căzute, ca să-şi dea seama de priceperea lui Podrick. Constatase cu plăcere că băiatul era încet la vorbă, dar iute de mână. Deşi

curajos şi vigilent, era de asemenea slăbănog şi prost hrănit şi nici pe departe suficient de puternic. Dacă supravieţuise Bătăliei de la Apa Neagră, aşa cum susţinea, asta se putuse întâmpla numai fiindcă nimeni nu socotise că

merită osteneala să-l omoare.

— Poţi să te numeşti tu scutier, îi spusese Brienne, dar am văzut paji de două

ori mai tineri decât tine care te-ar fi putut face arşice. Dacă rămâi cu mine, vei merge la culcare cu băşici la mâini şi vânătăi pe braţe aproape în fiecare seară şi n-ai să poţi dormi, aşa de tare te vor durea oasele şi muşchii. Nu vrei asta.

— Ba da, insistase băiatul. Vreau asta. Vânătăile şi băşicile. Vreau să spun, nu le vreau, dar vreau. Ser. Doamna mea.

Până acum băiatul se ţinuse de cuvânt, la fel şi Brienne. Podrick nu se plânsese. De fiecare dacă când se alegea cu o nouă băşică pe mâna dreaptă, simţea nevoia să i-o arate cu mândrie. În plus, se îngrijea de cai cum se cuvine. *Încă nu e scutier,* îşi reaminti ea, *dar nici eu nu sunt cavaler, oricât de des mi-ar spune*

„ser”. L-ar fi trimis să-şi vadă de drum, dar n-avea unde să se ducă. În plus, deşi spunea că nu ştia unde plecase Sansa Stark, era posibil ca Podrick să ştie mai multe decât îşi dădea seama. Vreo remarcă întâmplătoare, pe jumătate amintită, ar putea fi cheia pentru căutarea Briennei.

— Ser. Doamna mea? Podrick îi arătă: E un car în faţa noastră.

Brienne îl văzu: un car cu boi, cu două roţi şi marginile înalte. Un bărbat şi o femeie se opinteau la hamuri, trăgând carul de lemn de-a lungul făgaşelor, către Iazul Fecioarelor. *Ţărani, după înfăţişare.*

— Încet acum, îi spuse băiatului. S-ar putea să ne ia drept tâlhari. Nu vorbi mai mult decât trebuie şi fii politicos.

— Voi fi, ser. Politicos. Doamna mea. Băiatul părea aproape încântat de perspectiva de a fi luat drept tâlhar.

Ţăranii îi priviră îngrijoraţi în timp ce se apropiau la trap, dar după ce Brienne le dădu de înţeles că nu le vrea răul, o lăsară să meargă lângă ei.

— Aveam un bou, îi spuse Briennei bărbatul în timp ce-şi croiau drum prin câmpurile acoperite de buruieni, prin lacuri de noroi moale şi printre copaci arşi şi înnegriţi, dar lupii ni l-au furat. Avea faţa roşie de efort. Ne-au luat şi fiica şi şi-au făcut de cap cu ea. Dar s-a întors după bătălia de la Duskendale. Boul nu s-a mai întors. L-au mâncat lupii, cred eu.

Femeia nu avu ce adăuga. Era mai tânără decât bărbatul cu douăzeci de ani, dar nu scoase o vorbă, doar se uită la Brienne ca la un viţel cu două capete.

Fecioara din Tarth mai văzuse asemenea priviri. Lady Stark fusese bună cu ea, dar majoritatea femeilor erau la fel de crude ca bărbaţii. N-ar fi putut spune cine o rănea mai tare, fetele frumoase, cu limbile lor ascuţite şi râsul lor spart, sau doamnele cu ochii reci care îşi ascundeau dispreţul în spatele unei măşti de curtoazie. Iar femeile de rând erau mai rele decât oricare.

— Iazul Fecioarelor era o ruină când l-am văzut ultima oară, spuse Brienne.

Porţile erau sfărâmate şi jumătate din oraş pârjolit.

— Au reconstruit o parte. Tarly ăsta e un om aspru, dar un lord mai viteaz decât Mooton. Mai există tâlhari prin păduri, dar nu atât de mulţi ca înainte. Tarly i-a vânat pe cei mai răi şi i-a scurtat cu sabia aia mare a lui. Bărbatul îşi întoarse capul şi scuipă. N-aţi văzut tâlhari pe drum?

— Niciunul. *Nu de data asta.* Cu cât se îndepărtaseră mai mult de Duskendale, cu atât mai pustiu fusese drumul. Singurii drumeţi pe care îi zăriseră se topiseră în păduri înainte să ajungă la ei, cu excepţia voinicului septon bărbos pe care-l

întâlniseră în drumul său spre sud, însoţit de patruzeci de adepţi cu picioarele chinuite de durere.

Hanurile pe lângă care trecuseră fuseseră fie prădate şi abandonate, fie transformate în tabere armate. Cu o zi în urmă, le ieşise în cale una dintre patrulele Lordului Randyll, gemând de arcuri şi lănci. Călăreţii îi înconjuraseră în timp ce căpitanul o interoga pe Brienne, însă, în cele din urmă, îi lăsaseră să-şi vadă de drum.

— Ai grijă, femeie. Următorii bărbaţi pe care-i vei întâlni s-ar putea să nu fie la fel de cinstiţi ca flăcăii mei. Câinele a trecut Tridentul cu o sută de tâlhari şi se spune că siluiesc toate fetele care le ies în cale şi le taie sânii, drept trofee.

Brienne se simţi obligată să-i transmită acel avertisment fermierului şi soţiei sale. Bărbatul clătină din cap ascultând-o, însă, când isprăvi, scuipă din nou şi spuse:

— Câini, lupi şi lei, lua-i-ar Ceilalţi pe toţi. Tâlharii ăştia nu vor îndrăzni să se apropie prea mult de Iazul Fecioarelor câtă vreme Lordul Tarly e stăpân acolo.

Brienne îl cunoştea pe Lordul Randyll Tarly de pe vremea când slujise în oastea Regelui Renly. Deşi nu-i era nicicum pe plac, nu putea uita nici datoria pe care o avea faţă de el. *Dacă zeii sunt buni, vom trece de Iazul Fecioarelor înainte să afle că sunt acolo.*

— Oraşul va reveni în mâinile Lordului Mooton de îndată ce se termină

bătălia, îi spuse ea fermierului. Excelenţa Sa a primit iertarea regelui.

— Iertare? Bătrânul râse. Pentru ce? Pentru că şi-a aşezat fundul în castelul lui afurisit? A trimis oameni la Riverrun să lupte, dar el însuşi nu s-a dus niciodată.

Leii i-au jefuit oraşul, apoi au venit lupii, pe urmă mercenarii, iar Excelenţa Sa a stat la adăpost, în spatele zidurilor. Fratele lui nu s-ar fi ascuns niciodată aşa. Ser Myles era neînfricat până când l-a omorât Robert ăla.

Alte năluci, gândi Brienne.

— Îmi caut sora, o fecioară frumoasă, de treisprezece ani. N-aţi văzut-o cumva?

— N-am văzut niciun fel de fecioară, nici frumoasă, nici urâtă.

Nimeni n-a văzut. Dar ea trebuia să mai întrebe.

— Fiica lui Mooton, ea e fecioară, continuă omul. Până în noaptea nunţii, în orice caz. Ouăle astea pentru nunta ei sunt. A ei şi a fiului lui Tarly. Bucătarii o să

aibă nevoie de ouă pentru prăjituri.

— Aşa e. *Fiul Lordului Tarly. Tânărul Dickon se însoară.* Încercă să-şi aducă

aminte câţi ani avea. Opt sau zece, gândi ea. Brienne se logodise la şapte, cu un băiat cu trei ani mai mare, mezinul Lordului Caron, un băiat sfios, cu o aluniţă

deasupra buzei. Se întâlniseră doar atunci, cu ocazia logodnei lor. Doi ani mai târziu era mort, răpus de aceleaşi friguri care îi luaseră pe Lordul şi pe Lady Caron şi pe fiica lor. Dacă ar fi trăit, ar fi fost căsătoriţi într-un an de la prima ei înflorire şi întreaga ei viaţă ar fi luat un alt curs. Nu s-ar fi aflat acum aici, 188

îmbrăcată în zale bărbăteşti şi purtând o sabie, în căutarea copilei unei femei moarte. Probabil s-ar afla la Cântecul Nopţii, înfăşând un copil al ei şi alăptând un altul. Nu era un gând nou pentru Brienne. Întotdeauna o făcuse să se simtă puţin tristă, dar uşurată în acelaşi timp.

Soarele era pe jumătate ascuns în spatele unui pâlc de nori când, ieşind dintre copacii înnegriţi, dădură peste Iazul Fecioarelor, cu apele adânci ale golfului dincolo de el. Brienne văzu de îndată că porţile oraşului fuseseră reconstruite şi întărite, iar arbaletiştii patrulau din nou pe zidurile sale de piatră roz. Deasupra casei porţii flutura flamura Regelui Tommen, un cerb negru şi un leu auriu luptându-se pe un fond împărţit, auriu şi purpuriu. Alte flamuri înfăţişau vânătorul Casei Tarly, însă somonul roşu al Casei Mooton flutura doar de pe castelul lor de pe deal.

La bariera-ghilotină dădură peste o duzină de străjeri înarmaţi cu halebarde.

Blazoanele pe care le purtau îi desemnau drept soldaţi în oastea Lordului Tarly, deşi niciunul nu era blazonul lui Tarly însuşi. Brienne văzu doi centauri, un fulger, un cărăbuş albastru şi o săgeată verde, dar nu vânătorul în mers de la Horn Hill. Comandantul lor avea un păun pe piept, cu coada strălucitoare decolorată de soare. Când fermierii traseră carul mai aproape, fluieră.

— Asta ce mai e? Ouă. Azvârli unul în sus, îl prinse şi rânji. Le luăm.

Bătrânul protestă:

— Ouăle noastre-s pentru Lordul Mooton. Pentru prăjiturile de nuntă şi altele asemenea.

— Pune-ţi găinile să facă mai multe. N-am mai mâncat un ou de o jumătate de an. Ţine, să nu spui că n-ai fost plătit. Aruncă o mână de gologani la picioarele bătrânului.

Nevasta fermierului interveni:

— Nu-i de-ajuns, spuse ea. Nici pe departe.

— Eu zic că e, răspunse comandantul. Pentru ouă şi pentru tine. Aduceţi-o aici, băieţi. E prea tânără pentru boşorogul ăla. Doi dintre străjeri îşi sprijiniră

halebardele de zid şi traseră femeia de lângă car în timp ce se zbătea. Fermierul îi privea alb la faţă, dar nu îndrăznea să se mişte.

Brienne dădu pinteni iepei, apropiindu-se.

— Eliberaţi-o.

Glasul ei îi făcu pe străjeri să şovăie suficient de mult ca nevasta fermierului să

se smulgă din strânsoare.

— Asta nu-i treaba ta, spuse unul. Taci din gură, fătucă.

În schimb, Brienne scoase sabia.

— Ia uite, spuse comandantul, oţel gol. Mi se pare că simt miros de trădător.

Ştii ce face Lordul Tarly cu trădătorii? Omul încă ţinea în mână oul pe care-l luase din car. Mâna i se închise şi albuşul

i se scurse printre degete.

— Ştiu ce face Lordul Randyll cu trădătorii, răspunse Brienne. Ştiu ce face şi 189

cu siluitorii.

Sperase că numele îi va intimida, însă căpitanul doar îşi scuturǎ oul de pe degete şi făcu semn oamenilor lui să se apropie. Brienne se pomeni înconjurată de vârfuri de oţel.

— Ce spuneai, fătucă? Ce le face Lordul Tarly…

— … siluitorilor, completă un glas mai gros. Îi castrează sau îi trimite la Zid.

Uneori, amândouă. Iar hoţilor le taie degetele. Un tânăr fără vlagă ieşi din casa porţii, cu centura sabiei legată la brâu. Cămaşa pe care o purta peste armură

fusese albă cândva şi încă mai era, pe ici, pe colo, pe sub petele de iarbă şi de sânge uscat. Blazonul îi era etalat pe piept: o căprioară brună moartă, legată şi azvârlită lângă un stâlp.

El. Glasul lui era un pumn în stomac, chipul lui o sabie în pântece.

— Ser Hyle, spuse ea pe un ton glacial.

— Mai bine lăsaţi-o să treacă, flăcăi, îi preveni Ser Hyle Hunt. Aceasta e Frumoasa Brienne, Fecioara din Tarth, cea care a omorât jumătate din Garda Curcubeului şi pe Regele Renly. E pe cât de urâtă, pe atât de mârşavă, şi nu e nimeni mai urât pe lume ca ea… poate cu excepţia ta, Ţucalule, dar tatăl tău a fost un fund de zimbru, aşa că tu ai o scuză. Tatăl *ei* este Luceafărul din Tarth.

Străjerii râseră, dar halebardele se depărtară.

— N-ar trebui să punem mâna pe ea, ser? întrebă căpitanul. Pentru că l-a omorât pe Renly?

— De ce? Renly a fost un rebel. Aşa am fost cu toţii, rebeli până la unul, dar acum suntem flăcăii loiali ai lui Tommen. Cavalerul făcu semn fermierilor să

treacă prin poartă. Administratorul Excelenţei Sale va fi încântat să vadă ouăle astea. Îl veţi găsi în piaţă. Bătrânul se lovi cu degetul peste frunte.

— Mulţumirile mele, stăpâne. Eşti un adevărat cavaler, e limpede. Haide, muiere. Se înhămară din nou la car şi trecură prin poartă, huruind.

Brienne porni la trap după ei, urmată îndeaproape de Podrick. *Un adevărat cavaler,* gândi ea, încruntându-se. În interiorul oraşului, struni calul. Undeva mai departe, la stânga, puteau fi zărite ruinele unui grajd ce dădea spre o uliţă

noroioasă. Vizavi de el, trei târfe pe jumătate dezbrăcate stăteau pe balconul unui bordel, şuşotind. Una semăna puţin cu o vivandieră care venise odată la Brienne s-o întrebe ce avea în pantaloni.

— Cred că mârţoaga aia e cel mai urât cal pe care mi-a fost dat să-l văd, spuse Ser Hyle, referindu-se la calul lui Podrick. Sunt surprins că nu-l călăreşti tu, doamna mea. Ai de gând să-mi mulţumeşti pentru ajutor?

Brienne săltă de pe iapa sa. Era cu un cap mai înaltă decât Ser Hyle.

— Într-o zi am să-ţi mulţumesc într-un duel, ser.

— Aşa cum i-ai mulţumit lui Ronnet cel Roşu? Hunt râse. Avea un râs răsunător, amplu, deşi avea o faţă antipatică. O faţă cinstită, i se păruse cândva, înainte să-l cunoască mai bine; păr castaniu, zburlit, ochi căprui, o mică cicatrice 190

lângă urechea stângă. Avea bărbia despicată şi nasul coroiat, însă, într-adevăr, râdea des şi cu poftă.

— N-ar trebui să-ţi păzeşti poarta?

Cavalerul se strâmbă la ea.

— Vărul meu Alyn e plecat la vânătoare de tâlhari. Fără doar şi poate va veni înapoi cu capul Câinelui, radiind şi încununat de glorie. Între timp, eu sunt condamnat să păzesc poarta asta, mulţumită ţie. Sper că eşti încântată, frumoasa mea. Ce anume cauţi?

— Un grajd.

— Lângă poarta dinspre est. Ăsta a ars.

Asta văd şi eu.

— Despre ce le-ai spus oamenilor ălora... Am fost cu Regele Renly când a murit, dar l-a omorât un fel de vrajă, ser. Jur pe sabia mea. Îşi aşează mâna pe mânerul sabiei, gata de luptă dacă Hunt avea s-o facă mincinoasă în faţă.

— Da, şi Cavalerul Florilor a fost cel care a destrămat Garda Curcubeului.

Într-o zi bună ai fi putut să-l înfrângi pe Ser Emmon. Era un luptător nechibzuit şi obosea repede. Dar pe Royce? Nu. Ser Robar era un săbier de două ori mai bun ca tine... deşi tu *nu* eşti săbier, nu-i aşa? Există vreun cuvânt precum *săbieră?* Ce vânt o aduce pe Fecioară la Iazul Fecioarelor, mă-ntreb?

Îmi caut sora, o fecioară de treisprezece ani, îi stătea pe buze să spună, dar Ser Hyle ştia că n-avea nicio soră.

— Caut un bărbat, într-un loc ce ştiu că se numeşte Gâsca Împuţită.

— Credeam că pe Frumoasa Brienne n-o interesează bărbaţii. Zâmbetul lui avea o nuanţă de cruzime. Gâsca Împuţită. Un nume potrivit... cel puţin partea cu împuţiciunea. E lângă port. Mai întâi vii cu mine să vorbeşti cu nobilul lord.

Brienne nu se temea de Ser Hyle, dar era unul dintre căpitanii lui Randyll Tarly. Un simplu fluierat şi o sută de oameni ar sări în apărarea lui.

— Voi fi arestată?

— Ce, pentru Renly? Cine-a fost el? Am schimbat regele de-atunci, unii dintre noi de două ori. Nimănui nu-i pasă, nimeni nu-şi aminteşte. Puse uşor o mână pe braţul ei. Pe-aici, te rog.

Brienne se feri.

— Ţi-aş mulţumi dacă nu m-ai atinge.

— În sfârşit nişte mulţumiri, spuse el cu un zâmbet strâmb.

Ultima oară când văzuse Iazul Fecioarelor, oraşul era o ruină, un loc sumbru, cu străzi pustii şi case pârjolite. Acum străzile erau pline de porci şi de copii, iar majoritatea

clădirilor arse fuseseră demolate. Pe locurile unde cândva se aflaseră

unele dintre acestea fuseseră plantate legume, iar altora le luau locul corturile negustorilor şi pavilioanele cavalerilor. Brienne văzu case noi înălţându-se, un han de piatră acolo unde arsese unul de lemn, un nou acoperiş de ardezie deasupra templului oraşului. Aerul răcoros al toamnei răsuna de zgomotul fierăstraielor şi 191

al ciocanelor. Pe străzi erau oameni care cărau scânduri şi pietrari care îşi conduceau carele pe drumurile noroioase. Mulţi purtau blazonul vânătorului pe piept.

— Soldaţii reconstruiesc oraşul, constată ea, surprinsă.

— Ar prefera să joace zaruri, să bea şi să se destrăbăleze, nu mă îndoiesc, dar Lordul Randyll crede că trântorii trebuie puşi la treabă.

Brienne se aşteptase să fie duşi la castel. În schimb, Hunt îi conduse către agitatul port. Observă cu încântare că negustorii reveniseră la Iazul Fecioarelor. În port se aflau o galeră, o galeasă şi o corabie mare, cu trei catarge, alături de vreo douăzeci de vase mici de pescuit. Alţi pescari puteau fi zăriţi în largul golfului.

Dacă Gâsca Împuţită nu-mi oferă nimic, mă voi îmbarca pe o corabie, hotărî ea.

Gulltownul nu era departe. De acolo, ar putea să-şi croiască drum spre Eyrie destul de uşor.

Îl găsiră pe Lordul Tarly în piaţa de peşte, împărţind dreptate.

Lângă apă fusese ridicată o platformă de unde lordul îşi putea apleca privirea asupra celor acuzaţi de nelegiuiri. La stânga sa se afla o spânzurătoare lungă, cu funii cât să ajungă pentru douăzeci de oameni. Patru cadavre se legănau sub ea.

Unul părea spânzurat de curând, însă, în mod evident, ceilalţi trei erau acolo de ceva vreme. O cioară sfârteca fâşii de carne de pe rămăşiţele răscoapte ale unuia dintre leşuri. Celelalte ciori se împrăştiaseră, obosite de mulţimea de

orăşeni care se adunaseră în speranţa că vor vedea pe cineva spânzurat.

Lordul Randyll împărţea estrada cu Lordul Mooton, un bărbat palid, molatic şi cărnos, îmbrăcat într-o tunică albă şi pantaloni roşii, cu mantia de hermină prinsă

pe umăr cu o broşa mare, roşcată-aurie, în formă de somon. Tarly purta zale şi piele fiartă şi o platoşă din oţel gri. Mânerul sabiei i se iţea deasupra umărului drept. *Năpasta Inimii* era numită, mândria Casei sale.

Când se apropiară, era audiat un ţânc îmbrăcat într-o mantie din pânză aspră şi o vestă soioasă.

— N-am făcut rău nimănui, stăp'ne, îl auzi Brienne spunând. Doar am luat ce-au lăsat septonii când au fugit. Dacă trebuie să-mi tăiaţi degetul pentru asta, n-aveţi decât.

— Se obişnuieşte ca unui hoţ să-i fie tăiat un deget, răspunse Lordul Tarly pe un ton aspru, dar cel ce fură de la septoni fură de la zei. Se întoarse către căpitanul gărzilor: Şapte. Lăsaţi-i degetele mari.

— *Şapte?* Hoţul păli. Când străjerii îl înhăţară, încercă să se opună, dar fără

vlagă, de parcă ar fi fost deja mutilat. Privindu-l, Brienne nu putu să nu se gândească la Jaime şi la felul în care ţipase când *arrakh*-ul lui Zollo coborâse, sclipind.

Următorul era un brutar, acuzat că ar fi amestecat rumeguş în făină. Lordul Randyll îl amendă cu cincizeci de cerbi de argint. Când brutarul jură că nu are atâta argint, Excelenţa Sa declară că poate să se aleagă cu o lovitură de bici pentru 192

fiecare cerb care-i lipsea. Brutarul fu urmat de o târfă răvăşită, cu faţa pământie, acuzată că ar fi umplut de sifilis patru soldaţi ai Casei Tarly.

— Spălaţi-i părţile ruşinoase cu leşie şi aruncaţi-o în temniţă, porunci Tarly. În timp ce târfa care bocea era târâtă de acolo, lordul o zări pe Brienne la marginea mulţimii, stânci între Podrick şi Ser Hyle. Se încruntă la ea, însă ochii lui nu trădară cu niciun licăr recunoaşterea.

Apoi veni rândul unui matelot al galesei. Acuzatorul lui era un arcaş din garnizoana Lordului Mooton, cu o mână bandajată şi un somon pe piept.

— Dacă nu ţi-e cu supărare, stăp'ne, bastardul ăsta şi-a înfipt pumnalul în mâna mea. A zis că trişam la zaruri.

Lordul Tarly îşi luă privirea de la Brienne pentru a-l cerceta pe omul din faţa lui:

— Şi trişai?

— Nu, stăpâne, niciodată.

— Pentru hoţie iau un deget. Minte-mă şi am să te spânzur. Pot să văd zarurile alea?

— Zarurile? Arcaşul se uită la Mooton, dar lordul privea bărcile de pescuit.

Arcaşul înghiţi în sec. Poate că eu… zarurile alea îmi aduc noroc, e-adevărat, dar eu…

Tarly auzise destul.

— Tăiaţi-i degetul mic. E liber să-şi aleagă mâna. Un cui prin palmă pentru celălalt. Se ridică în picioare. Am terminat. Duceţi-i pe ceilalţi înapoi în temniţă, mă ocup mâine de ei. Se întoarse, făcându-i semn lui Ser Hyle să se apropie.

Brienne îl urmă.

— Lordul meu, spuse femeia când ajunse în faţa lui. Se simţea din nou ca la opt ani.

— Domniţă! Cărui fapt datorăm această… onoare?

— Am fost trimisă să caut… să caut… Şovăi.

— Cum poţi să-l găseşti dacă nu-i ştii numele? L-ai omorât pe Lordul Renly?

— Nu.

Tarly cântări cuvântul. *Mă judecă, aşa cum i-a judecat pe ceilalţi.*

— Nu, spuse el în cele din urmă. Doar l-ai lăsat să moară.

Îi murise în braţe, vărsându-şi sângele vieţii peste trupul ei. Brienne tresări.

— A fost o vrăjitorie. Eu niciodată…

— Tu *niciodată?* Glasul său deveni un bici. Da. N-ar fi trebuit să îmbraci niciodată zalele, nici să-ţi prinzi o sabie la cingătoare. N-ar fi trebuit să părăseşti castelul tatălui tău. Asta e un război, nu balul recoltei. Pe toţi zeii, ar trebui să te trimit înapoi la Tarth.

— Fă asta şi răspunzi în faţa tronului. Glasul îi sună piţigăiat şi copilăresc, nu neînfricat cum voise. Podrick, în desaga mea vei găsi un pergament. Adu-i-l Excelenţei Sale.

193

Tarly luă scrisoarea şi o desfăcu, încruntându-se. Buzele i se mişcau în timp ce citea.

— Treburile regelui. Ce fel de treburi?

Minte-mă şi am să te spânzur.

— S-sansa Stark.

— Dacă fata Stark ar fi aici, aş şti. Aş pune rămăşag că a fugit înapoi la Nord, sperând să-şi găsească refugiul la vreunul dintre lorzii stegari ai tatălui său. Ar face bine să spere că alege pe cine trebuie.

— S-ar fi putut duce în schimb în Vale, se auzi Brienne spunând, la sora mamei sale.

Lordul Tarly îi aruncă o privire plină de dispreţ.

— Lady Lysa e moartă. Un oarecare cântăreţ a împins-o de pe munte. Degeţel e stăpân acum peste Eyrie... dar nu pentru multă vreme. Lorzii Văii nu sunt oamenii care să plece genunchiul în faţa unui filfizon parvenit care nu se pricepe decât la număratul banilor. Lordul Tarly îi înapoie scrisoarea. Du-te unde vrei şi fă ce pofteşti... dar, de vei fi siluită, să nu vii la mine să-ţi cauţi dreptatea. Numai tu, cu nesăbuinţa ta, vei fi de vină. Îi aruncă o privire lui Ser Hyle: Iar tu, ser, ar trebui să fii la poarta ta. Ţi-am dat comanda acolo, nu-i aşa?

— Aşa e, lordul meu, răspunse Hyle Hunt, dar m-am gândit...

— Gândeşti prea mult. Lordul Tarly se îndepărtă cu paşi mari.

Lysa Tully e moartă. Brienne stătea sub spânzurătoare, cu preţiosul pergament în mână. Mulţimea se împrăştiase, iar ciorile se întorseseră ca să-şi continue ospăţul. *Un oarecare cântăreţ a împins-o de pe munte.* Oare ciorile se înfruptaseră şi din sora lui Lady Catelyn?

— Ai pomenit de Gâsca Împuţită, domniţă, vorbi Ser Hyle. Dacă vrei să-ţi arăt…

— Întoarce-te la poarta ta.

O undă de iritare îi străbătu chipul. *Un chip antipatic, nu unul cinstit.*

— Dacă asta ţi-e dorinţa.

— Asta.

— A fost doar un joc, ca să ne treacă timpul. N-am vrut să facem niciun rău.

Bărbatul şovăi. Ben a murit, ştii. Spintecat la Apa Neagră. Farrow la fel, şi Will Cocostârcul. Iar Mark Mullendore s-a ales cu o rană care l-a costat o jumătate de braţ.

Bine, îi venea Briennei să spună. *Bine, o merita.* Dar şi-l aminti pe Mullendore stând în faţa pavilionului, ţinând pe umăr maimuţa lui îmbrăcată într-un mic costum de zale, strâmbându-se unul la altul. Cum le spusese Catelyn Stark în noaptea aceea, la Podul Amar? *Cavalerii verii.* Iar acum era toamnă, şi ei cădeau ca frunzele…

Îi întoarse spatele lui Hyle Hunt.

— Podrick, vino.

Băiatul alergă după ea, cu caii de căpăstru.

— Căutăm locul ăla? Gâsca Împuţită?

— Eu îl caut. Tu te duci la grajduri, lângă poarta de est. Întreabă-l pe grăjdar dacă există vreun han unde putem înnopta.

— Aşa am să fac, domniţă. Podrick mergea cu privirea în pământ, lovind din când în când câte o piatră cu piciorul. Ştii unde este? Gâsca? Gâsca Împuţită, adică.

— Nu.

— Zicea că ne poate arăta. Cavalerul ăla. Ser Kyle.

— Hyle.

— Hyle. Ce ţi-a făcut, ser? Adică, domniţă.

O fi el bâlbâit, dar nu e prost băiatul.

— La Highgarden, când Regele Renly şi-a adunat flamurile, câţiva bărbaţi s-au jucat cu mine. Ser Hyle era printre ei. A fost un joc crud, dureros şi lipsit de cavalerism. Brienne se opri. Poarta de est e în direcţia asta. Aşteaptă-mă acolo.

— Cum spui, domniţă. Ser.

Niciun semn nu indica Gâsca Împuţită. Îi luă aproape o oră s-o găsească, în josul unui şir de trepte de lemn, sub un hambar. Beciul era întunecos, tavanul scund şi, când intră, Brienne dădu cu capul de o grindă. Nu se zărea nicio gâscă.

Ici şi acolo erau împrăştiate câteva scaune, iar de un zid de pământ fusese proptită

o bancă. Mesele erau vechi butoaie de vin, înnegrite şi găurite. Totul era îmbibat de anunţata duhoare. Erau mai cu seamă vin, umezeală şi mucegai, după cum îi spunea nasul, dar şi niţel miros de privată şi de ţintirim.

Singurii clienţi erau trei marinari tyroshi într-un colţ, care mormăiau unul la altul prin bărbi verzi şi purpurii. O examinară scurt şi unul dintre ei spuse ceva care-i făcu pe ceilalţi să râdă. Jupâneasa stătea în spatele unei tejghele aşezate între două butoaie. Era o femeie rotofeie, palidă şi cu părul rar, cu sâni imenşi şi moi care se legănau sub un şorţ soios. Arăta de parcă zeii o făcuseră din cocă

necoaptă.

Brienne nu îndrăznea să ceară apă într-un asemenea loc. Comandă o cupă de vin şi spuse:

— Caut un bărbat căruia i se spune Dick Dibaciul.

— Dick Crabb. Vine aproape în fiecare seară. Femeia se holbă la zalele şi sabia Briennei. Dacă ai de gând să-l tai, fă-o altundeva. Nu vrem necazuri cu Lordul Tarly.

— Vreau să vorbesc cu el. De ce i-aş face vreun rău? Femeia ridică din umeri.

Dacă mi-ai face semn cu capul când intră, ţi-aş fi recunoscătoare.

— Cât de recunoscătoare?

Brienne aşează o stea de aramă între ele, pe tejghea, şi-şi caută un loc în umbră, cu vedere bună spre scări.

Gustă vinul. Era uleios pe limbă şi în el plutea un fir de păr. *Un fir la fel de* 195

subţire ca speranţele mele de a o găsi pe Sansa, gândi ea, culegându-l. Goana după Ser Dontos se dovedise zadarnică, iar cu Lady Lysa moartă, Valea nu mai părea un refugiu adecvat. *Unde eşti, Lady Sansa? Ai fugit acasă, la Winterfell, sau eşti cu soţul tău, aşa cum pare să creadă Podrick?* Brienne nu voia să meargă

în căutarea fetei dincolo de marea îngustă, unde până şi limba i-ar fi străină.

Acolo aş fi şi mai ciudată, mormăind şi gesticulând ca să mă fac înţeleasă. Vor râde de mine, aşa cum au râs la Highgarden. Un val de roşeaţă i se ridică pe obraji când îşi aminti.

La încoronarea lui Renly, Fecioara din Tarth străbătuse tot drumul până la Reach ca să i se alăture. Regele însuşi o întâmpinase cu politeţe şi o primise bucuros în slujba lui. Dar nu şi lorzii şi cavalerii lui. Brienne nu se aşteptase la o primire călduroasă. Era pregătită pentru răceală, pentru batjocură, pentru ostilitate. Ştia cu ce se mănâncă astea. Nu dispreţul celor mulţi o lăsase nedumerită şi vulnerabilă, ci bunătatea câtorva. Fecioara din Tarly fusese logodită

de trei ori, dar niciodată curtată până să vină la Highgarden.

Voinicul Ben Părosul fusese primul, unul dintre puţinii bărbaţi din tabăra lui Renly care era mai înalt decât ea. Îl trimisese pe scutierul lui să-i cureţe zalele şi îi dăruise un corn de băut din argint. Ser Edmund Ambrose îl întrecuse, aducându-i flori şi invitând-o să călărească împreună cu el. Ser Hyle Hunt îi depăşise pe amândoi. Îi dăduse o carte, frumos anluminată şi plină de sute de poveşti cavalereşti. Îi

adusese mere şi morcovi pentru caii ei şi o pană din mătase albastră

pentru coif. Îi povestea bârfele taberei şi spunea lucruri spirituale, tăioase, care o făceau să zâmbească. Într-o zi, chiar se antrenase alături de ea, ceea ce însemna mai mult decât toate celelalte.

Credea că datorită lui începuseră ceilalţi să fie curtenitori. *Mai mult decât curtenitori.* La masă, bărbaţii se băteau pentru un loc lângă ea, oferindu-se să-i umple cupa cu vin sau să-i aducă momiţe. Ser Richard Farrow cânta cântece de dragoste din lăută în faţa pavilionului ei. Ser Hugh Beesbury îi adusese o ulcea cu miere „dulce ca fecioarele din Tarth”. Ser Mark Mullendore o făcea să râdă cu poznele maimuţei sale, o creatură ciudată, neagră cu alb, din Insulele Verii. Un cavaler rătăcitor pe nume Will Cocostârcul se oferise să-i maseze umerii.

Brienne îl refuzase. Îi refuzase pe toţi. Când Ser Owen Inchfield o înhăţase într-o noapte şi o sărutase cu forţa, îl aruncase cu fundul într-un foc de tabără.

După aceea, Brienne se privise într-un ciob de sticlă. Faţa îi era la fel de lătăreaţă

şi de pistruiată, dinţii la fel de strâmbi ca întotdeauna, buzele mari, maxilarul proeminent, urâtă foc. Nu voia decât să fie cavaler şi să-l slujească pe Regele Renly, dar acum…

Nu că ar fi fost singura femeie de acolo. Până şi vivandierele erau mai frumoase decât ea, iar sus, în castel, Lordul Tyrell îl ospăta pe Regele Renly în fiecare seară, în timp ce fecioare frumoase, de viţă nobilă, şi doamne graţioase dansau pe muzică de fluier, corn şi harpă. *De ce eşti bun cu mine?* îi venea să

196

strige de fiecare dată când vreun cavaler necunoscut îi făcea un compliment. *Ce vrei?*

Randyll Tarly elucidase misterul în ziua în care îşi trimisese doi oşteni s-o cheme în pavilionul lui. Fiul său mai

mic, Dickon, auzise patru cavaleri râzând în timp ce îşi înşeuau caii, şi îi relatase nobilului său tată ce spuseseră.

Făcuseră prinsoare.

Lordul Tarly îi spusese că trei dintre cavalerii mai tineri începuseră totul: Ambrose, Părosul şi Hyle Hunt, din propria lui casă. Însă, pe măsură ce vestea se răspândea în tabără, li se alăturaseră şi alţii. Fiecăruia i se cerea să intre în joc cu un dragon de aur, urmând ca întreaga sumă să-i revină celui care-i va lua fecioria.

— Am pus capăt distracţiei lor, îi spusese Tarly. Unii dintre aceşti…

concurenţi… sunt mai puţin onorabili decât alţii, iar miza creştea de la o zi la alta.

Nu mai era mult şi unul dintre ei s-ar fi hotărât să-şi revendice premiul cu forţa.

— Dar sunt cavaleri, spusese ea, uluită, cavaleri unşi.

— Şi oameni de onoare. Vina îţi aparţine.

Acuzaţia o făcuse să tresară.

— Niciodată, eu n-aş… stăpâne, n-am făcut nimic ca să-i încurajez.

— Prezenţa ta aici i-a încurajat. Dacă o femeie se comportă ca o vivandieră, nu se poate plânge că este tratată ca atare. O fecioară n-are ce căuta într-o oaste de război. Dacă preţuieşti câtuşi de puţin virtutea ta şi onoarea Casei tale, îţi vei scoate zalele, te vei întoarce acasă şi-l vei ruga pe tatăl tău să-ţi găsească un soţ.

— Am venit să lupt, insistase ea. Să fiu cavaler.

— Zeii au făcut bărbaţii pentru luptă şi femeile să poarte copii, spusese Randyll Tarly. Războiul unei femei se duce pe patul de naştere.

Cineva cobora treptele cramei. Brienne dădu cupa la o parte în timp ce un bărbat uscăţiv, cu faţa ascuţită şi păr şaten, murdar, intra în Gâscă. Le aruncă

marinarilor tyroshi o privire fugară şi Briennei una mai îndelungată, apoi se îndreptă către tejghea.

— Vin, spuse el, şi fără pisatul tău de cal în el, dacă eşti bună.

Femeia se uită spre Brienne şi clătină din cap.

— Fac eu cinste, strigă ea, pentru o vorbă cu tine.

Bărbatul o cercetă, cu ochi neîncrezători.

— O vorbă? Ştiu o mulţime de vorbe. Se aşează pe un taburet, faţă în faţă cu ea.

Spune-mi ce vrea domniţa să audă şi Dick Dibaciul îi va spune.

— Am auzit că ai păcălit un bufon.

Bărbatul jerpelit îşi sorbi vinul, chibzuind.

— Poate că da. Sau nu. Purta o jiletcă spălăcită, zdrenţuită, de pe care fusese smuls blazonul vreunui lord. Cine vrea să ştie?

— Regele Robert. Brienne aşează un cerb de argint pe butoiul dintre ei. Pe o faţă era capul lui Robert, pe cealaltă cerbul.

— El ştie? Bărbatul luă moneda şi o răsuci, zâmbind, îmi place să văd un rege 197

dansând, tra-la-la, tra-la-la. Poate că l-am văzut pe bufonul ăsta al tău.

— Era şi o fată cu el?

— Erau două fete, răspunse el fără să şovăie.

— *Două* fete.

Oare cealaltă putea fi Arya?

— Mă rog, spuse bărbatul. Nu le-am văzut niciodată pe mititele, bagă de seamă, dar bufonul căuta să le îmbarce.

— Să le îmbarce? Încotro?

— Către malul celălalt al mării.

— Îţi aminteşti cum arăta?

— Un bufon. Înhaţă moneda de pe masă când începu să se învârtă mai încet şi o făcu nevăzută. Un bufon speriat.

— Speriat de ce? Bărbatul ridică din umeri.

— Nu mi-a spus, dar bătrânul Dick Dibaciul cunoaşte mirosul fricii. Venea aici aproape în fiecare seară, dând marinarilor de băut, făcând glume, cântând cântecele.

Numai că, o dată, au intrat nişte oameni cu vânătorul ăla pe piept şi bufonul tău s-a făcut alb ca laptele şi a rămas tăcut până când au plecat. Omul îşi apropie scaunul de al ei: Tarly ăla are oameni care mişună prin docuri, urmărind fiecare corabie care vine şi pleacă. Cine vrea o căprioară se duce în pădure. Cine vrea o corabie se duce la docuri. Bufonul tău n-a îndrăznit. Aşa că i-am dat o mână de ajutor.

— Ce fel de ajutor?

— Un fel de ajutor care costă mai mult decât un cerb de argint.

— Spune-mi şi mai primeşti unul.

— Să-l vedem, ceru el. Brienne aşează încă o monedă pe butoi. Omul o răsuci, zâmbi, o ridică în căuşul palmei. „Dacă nu vine omul la corabie, vine corabia la om”, i-am zis. Ştiam un loc unde asta se putea aranja. Un loc ascuns, cum ar veni.

Braţele Briennei fură străbătute de furnicături.

— Un golf de contrabandişti. L-ai trimis pe bufon la contrabandişti.

— Pe el şi pe cele două fete. Bărbatul chicoti. Numai că, mă rog, unde i-am trimis nu erau corăbii de ceva vreme. De treizeci de ani, să zicem. Se scarpină la nas. Ce înseamnă bufonul ăsta pentru tine?

— Cele două fete sunt surorile mele.

— Aşa deci? Bietele de ele! Am avut şi eu o soră cândva. O fată costelivă, cu genunchi noduroşi, dar pe urmă i-a crescut o pereche de ţâţe şi fiul unui cavaler i s-a vârât între picioare. Ultima oară când am văzut-o plecase către Debarcaderul Regelui, ca să facă nişte bani întinsă pe spate.

— Unde i-ai trimis?

Alţi umeri ridicaţi.

— Asta nu-mi aduc aminte.

— *Unde?* Brienne trânti încă un cerb de argint în faţa lui.

Omul i-l azvârli înapoi, cu degetul arătător.

— Într-un loc pe care niciun cerb nu l-ar găsi… dar poate că un dragon…

Brienne îşi dădea seama că argintul nu-i va smulge adevărul. *Poate că aurul ar reuşi, sau poate că nu. Oţelul ar fii mai sigur.* Brienne îşi atinse pumnalul, apoi se răzgândi şi vârî mâna în pungă. Găsi un dragon de aur şi îl aşeză pe butoi.

— Unde?

Bărbatul jerpelit înhaţă moneda şi o muşcă.

— Dulce. Îmi aduce aminte de Capul Ghearei Despicate. La nord de-aici, e un ţinut sălbatic de dealuri şi mlaştini, dar întâmplarea face să fiu născut şi crescut acolo. Dick Crabb e numele meu, dar cei mai mulţi îmi spun Dick Dibaciul.

Brienne nu-i dezvălui propriul nume.

— *Unde* la Capul Ghearei Despicate?

— La Şoapte. Ai auzit de Clarence Crabb, desigur.

— Nu.

Asta păru să-l surprindă.

— *Ser* Clarence Crabb, am zis. Îmi curge sângele lui prin vene. Era înalt de doi metri jumate şi puternic de putea să scoată pinii din rădăcini cu o singură

mână şi să-i arunce la un kilometru. Niciun cal nu-i putea duce povara. Călărea un zimbru.

— Şi ce-are el cu golful contrabandiştilor?

— Nevastă-sa era o vrăjitoare din păduri. Ori de câte ori Ser Clarence omora pe cineva, îi aducea capul acasă şi nevasta lui îl săruta pe buze şi îl învia. Erau lorzi şi vrăjitori, cavaleri renumiţi şi piraţi. Şi cum erau doar capete, nu puteau vorbi prea tare, dar nici nu-şi ţineau gura. Când eşti cap, n-ai altceva de făcut ca să-ţi treci timpul decât să vorbeşti. Aşa că fortăreaţa lui Crabb a căpătat numele de Şoaptele. Aşa i se zice şi acum, deşi e în paragină de mii de ani. Un loc stingher, Şoaptele astea. Bărbatul îşi plimbă cu agilitate moneda peste încheieturile degetelor. Un dragon singur se plictiseşte. Zece, în schimb…

— Zece dragoni înseamnă o avere. Crezi că eu sunt smintită?

— Nu, dar te pot duce la un smintit. Moneda dansă într-o direcţie, apoi în cealaltă. Te pot duce la Şoapte, domniţă.

Briennei nu-i plăcea cum i se jucau degetele cu banul de aur. Cu toate acestea…

— Şase dragoni dacă o găsim pe sora mea. Doi, dacă-l găsim pe bufon. Nimic, dacă asta găsim.

Crabb ridică din umeri.

— Şase e bine. Batem palma.

Prea repede. Îl prinse de încheietura mâinii înainte ca bărbatul să apuce să

pitească moneda.

— Să nu mă tragi pe sfoară. Nu sunt uşor de păcălit. Când îi dădu drumul, Crabb îşi frecă încheietura.

— La naiba, mormăi el. Mă doare.

— Îmi pare rău. Sora mea e o fată de treisprezece ani. Trebuie s-o găsesc înainte…

— … înainte ca vreun cavaler să i se vâre între picioare. Da, te-am înţeles. E

ca şi salvată. Dick Dibaciul e acum cu tine. Vino la poarta de est la primii zori.

Trebuie să vorbesc cu cineva pentru un cal.

SAMWELL

Marea îi făcea rău lui Samwell Tarly.

Nu era din pricina spaimei sale de înec, deşi, negreşit, era şi asta. Era mişcarea corăbiei, felul în care puntea i se rostogolea sub picioare.

— Mi-e greaţă, îi mărturisi lui Dareon în ziua când plecară de la Eastwatch-by

-the-Sea. Cântăreţul îi dădu o palmă peste spate, spunând:

— Cu un burduhan ca al tău, Ucigaşule, ai greaţă cât cuprinde.

Sam încerca să înfrunte situaţia cu curaj, de dragul lui Gilly, dacă nu de altceva. Ea nu mai văzuse marea. Pe când se luptau cu nămeţii, după fuga de la Fortăreaţa lui Craster, le ieşiseră în cale mai multe lacuri, iar ea se minunase până

şi de ele. Când *Mierla* se îndepărtase de mal, fata începuse să tremure şi pe obraji i se rostogoliseră lacrimi mari, sărate.

— Zei, aveţi îndurare, o auzise Sam şoptind.

Eastwatch dispăru primul, iar Zidul deveni din ce în ce mai mic, în depărtare, până când, în cele din urmă, se făcu nevăzut. Vântul se stârnea deja atunci. Velele erau de un gri palid, ca al unei mantii negre spălate prea des, iar faţa lui Gilly era albă de spaimă.

— E o corabie bună, încercă Sam s-o liniştească. N-ai de ce te teme. Dar ea îl privi, îşi strânse pruncul în braţe şi fugi în cală.

În curând, Sam se pomeni apucându-se şi mai strâns de copastie şi urmărind baleierea vâslelor. Felul în care se mişcau toate deodată era cumva frumos de privit şi era mai bine decât să se uite la apă. Apa nu făcea decât să-l ducă cu gândul la înec. În copilărie, nobilul său tată încercase să-l înveţe să înoate aruncându-l într-un heleşteu, lângă Horn

Hill. Apa îi intrase în nas, în gură şi în plămâni şi tuşise şi horcăise ore în şir după ce Ser Hyle îl scosese afară. După

aceea, nu mai îndrăznise niciodată să intre în apă mai adânc decât până la brâu.

Golful Focilor era *cu mult* mai adânc decât până la brâul lui, şi nu atât de prietenos ca micul heleşteu de la poalele castelului tatălui său. Apele sale erau gri şi verzi şi agitate, iar ţărmul împădurit pe care îl urmau era o încâlceală de pietre şi vârtejuri. Chiar dacă ar putea, cumva, să dea din picioare şi să se târască, valurile l-ar izbi probabil de o piatră şi i-ar zdrobi capul.

— Cauţi sirene, Ucigaşule? îl întrebă Dareon când îl văzu cu privirea pierdută

peste golf. Blond, cu ochi căprui, tânărul şi chipeşul cântăreţ din Eastwatch aducea mai degrabă a prinţ întunecat decât a frate în negru.

— Nu. Sam nu ştia ce căuta sau ce făcea pe corabia asta. *Mă duc la Citadelă, să-mi făuresc un colan şi să devin maester, ca să pot sluji mai bine Rondul,* îşi spuse, dar gândul nu făcu decât să-l obosească. Nu voia să fie maester, cu un colan greu înfăşurat în jurul gâtului, rece pe piele. Nu voia să-şi părăsească fraţii, singurii prieteni pe care-i avusese vreodată. Şi cu siguranţă nu voia să-l înfrunte pe tatăl care-l trimisese la Zid ca să moară.

Pentru ceilalţi era altfel. Pentru ei, călătoria avea să se termine cu bine. Gilly va fi la adăpost, la Horn Hill, cu întreaga întindere a Westerosului între ea şi ororile pe care le cunoscuse în pădurea bântuită. Ca slujitoare în castelul tatălui său, va avea parte de căldură şi de mâncare bună, o părticică din lumea mare la care nu ar fi îndrăznit să viseze ca nevastă a lui Craster. Îşi va vedea fiul crescând mare şi puternic, devenind vânător, grăjdar sau fierar. Dacă băiatul avea să

dovedească vreo înclinaţie pentru arme, poate că un cavaler îl va lua scutier.

Maester Aemon mergea şi el spre un loc mai bun. Lui Sam îi plăcea să se gândească la el petrecându-şi timpul care îi mai rămăsese de trăit mângâiat de adierile calde ale Oraşului Vechi, discutând cu tovarăşii lui, maesterii, împărtăşind din înţelepciunea sa acoliţilor şi novicilor. Îşi merita însutit odihna.

Până şi Dareon avea să fie mai fericit. Susţinuse întotdeauna că nu era vinovat de violul pentru care fusese trimis la Zid, insistând că locul lui era la curtea unui lord, unde să-şi câştige pâinea cântând. Acum avea această şansă. Jon îl numise recrutor în locul unui anume Yoren, care dispăruse şi era considerat mort. Sarcina sa era să călătorească în Cele Şapte Regate, cântând despre vitejia Rondului de Noapte şi întorcându-se din când în când la Zid cu noi recruţi.

Călătoria avea să fie lungă şi anevoioasă, nimeni nu putea nega asta, dar pentru ceilalţi, cel puţin, avea să aibă un final fericit. Aceasta era consolarea lui Sam. *Eu merg pentru ei,* îşi spuse, *pentru Rondul de Noapte şi pentru finaluri fericite.* Însă

cu cât privea marea mai mult, cu atât mai rece şi mai adâncă îi părea.

Dar *să nu* privească apa era şi mai rău, îşi dădu el seama în cabina strâmtă de sub castelul de la pupa pe care o împărţeau pasagerii. Încercă să-şi mute gândul de la greaţa din stomac vorbind cu Gilly, care-şi alăpta fiul.

— Corabia asta ne va duce până la Braavos, spuse el. Acolo vom găsi alta care să ne ducă la Oraşul Vechi. Am citit o carte despre Braavos când eram mic. Tot oraşul e construit într-o lagună cu o sută de insuliţe şi au acolo un titan, un om de piatră înalt de treizeci de metri. Au bărci în loc de cai, iar comedianţii lor joacă

după poveşti scrise, în loc să facă doar obişnuitele farse stupide. Şi mâncarea lor e foarte bună, mai cu seamă peştele. Au tot felul de moluşte şi de ţipari şi de stridii, proaspete, din lagună. Ar trebui să avem câteva zile între

corăbii. Dacă va fi aşa, putem să mergem să vedem un spectacol şi să mâncăm nişte stridii.

Crezuse că asta o va încânta. Nici că se putea înşela mai mult. Gilly se uită la 201

el cu ochi goi, obosiţi, printre şuviţele de păr nespălat.

— Dacă aşa vrei, stăp'ne.

— *Tu* ce vrei? o întrebă Sam.

— Nimic. Îi întoarse spatele şi îşi mută pruncul de la un sân la celălalt.

Mişcarea corăbiei agita pâinea friptă şi ouăle cu şuncă pe care Sam le mâncase înainte de plecare. Dintr-odată, nu mai putea suporta cabina nicio clipă. Se ridică

cu greu în picioare şi urcă scara, clătinându-se, pentru a da mării micul său dejun.

Îi era atât de rău încât nu se putu opri să vadă din ce direcţie bate vântul, astfel că

vomită peste alt parapet decât ar fi trebuit şi sfârşi prin a se stropi. Chiar şi aşa, se simţi mult mai bine după aceea… deşi nu pentru mult timp.

Corabia lor era *Mierla,* cea mai mare dintre galerele Rondului. *Cioara Furtunii* şi *Gheara* erau mai iuţi, îi spusese Cotter Pyke Maesterului Aemon, la Eastwatch- by-the-Sea, dar erau nave de război, păsări de pradă suple, agile, ai căror vâslaşi stăteau sus, pe punţi. *Mierla* era o alegere mai bună pentru apele învolburate ale mării înguste de dincolo de Skagos.

— Sunt furtuni, îi prevenise Pyke. Furtunile iernii sunt mai rele, dar ale toamnei sunt mai frecvente.

Primele zece zile fură destul de calme, în timp ce *Mierla* îşi croi drum prin Golful Focilor, fără să piardă ţărmul din ochi. Era frig când bătea vântul, dar mirosul sărat din aer avea ceva înviorător.

Sam abia putea să mănânce şi, când se forţa să înghită ceva, nu îi rămânea prea mult timp în stomac, dar, în afară de asta, nu se descurca prea rău. Încerca să-i ridice moralul lui Gilly şi s-o înveselească pe cât putea, dar asta se

dovedise dificil. Ea nu voia să urce pe punte, orice-ar fi spus el, şi părea să prefere să se cuibărească în întuneric, cu fiul ei. După toate aparenţele, nici copilului nu-i plăcea marea mai mult decât mamei sale. Când nu ţipa, vomita laptele supt. Făcea mereu pe el, mânjind blănurile în care-l înfăşurase Gilly ca să-i fie cald, umplând aerul de o duhoare maronie. Oricâte lumânări de seu aprindea Sam, mirosul fetid persista.

Era mult mai plăcut în aer liber, în special când Dareon cânta. Vâslaşii *Mierlei* îl cunoşteau pe cântăreţ şi acesta le cânta în timp ce trăgeau la vâsle. Ştia toate cântecele lor preferate: pe cele triste, precum *Ziua când l-au spânzurat pe Robin cel Negru, Tânguirea sirenei* şi *Toamna vieţii mele,* pe cele mobilizatoare, precum *Lănci de fier* şi *Şapte săbii pentru şapte fii,* pe cele deşucheate, ca *Cina Doamnei* şi *Floricica ei* şi *Megget era o fată veselă, o fată veselă era.* Când cânta *Ursul şi frumoasa fecioară* toţi vâslaşii i se alăturau, iar *Mierla* părea să zboare pe apă.

Sam ştia de pe vremea antrenamentelor cu Alliser Thorne că Dareon nu era un mare luptător, dar avea un glas frumos. „Miere turnată peste tunet” îl numise cândva Maester Aemon. Cânta la harpa de lemn şi la scripcă, şi chiar îşi scria propriile cântece… deşi Sam nu le considera foarte bune. Totuşi era plăcut să stai şi să asculţi, deşi cufărul era atât de tare şi de plin de aşchii, încât Sam era aproape 202

recunoscător pentru şezutul lui cărnos. *Oamenii graşi iau o pernă cu ei oriunde se duc,* gândea el.

Maester Aemon prefera şi el să-şi petreacă zilele pe punte, cuibărit sub un maldăr de blănuri şi privind în gol peste apă.

— La ce se uită? întrebă într-o zi Dareon. Pentru el e la fel de întuneric aici, sus, ca jos, în cabină.

Bătrânul îl auzi. Deşi ochii îi slăbiseră şi se întunecaseră, Aeron avea urechi bune.

— Nu m-am născut orb, le reaminti el. Ultima oară când am trecut pe-aici, am văzut fiecare piatră, fiecare copac şi

fiecare val înspumat şi am privit pescăruşi gri zburând în calea noastră. Aveam treizeci şi cinci de ani şi de şaisprezece eram maester cu colan. Egg voia să-l ajut să domnească, dar ştiam că locul meu e aici.

M-a trimis la Nord la bordul *Dragonului Auriu* şi a insistat ca prietenul lui, Ser Duncan, să mă conducă la Eastwatch. Niciun recrut nu a sosit vreodată la Zid cu atâta pompă de când Nymeria a trimis la Rond şase regi în lanţuri de aur. Egg golise şi temniţele, aşa că nu aveam să fiu nevoit să-mi rostesc singur jurămintele.

Garda mea de onoare, aşa le spunea. Unul era nimeni altul decât Brynden Rivers.

Mai târziu, a fost ales Lord Comandant.

— Corbul Sângelui, spuse Dareon. Ştiu un cântec despre el. *O mie de ochi, şi unul.* Dar credeam că a trăit acum o sută de ani.

— Cu toţii am trăit atunci. Cândva, am fost tânăr ca tine. Asta părea să-l întristeze. Tuşi, închise ochii şi adormi, legănându-se sub blănurile sale cu fiecare val ce clătina corabia.

Navigară sub cerul cenuşiu, către sud-est, apoi iarăşi către sud, cu Golful Focilor lărgindu-se în jurul lor. Căpitanul, un frate încărunţit, cu o burtă ca o bute de bere, purta veşminte negre atât de pătate şi de decolorate, încât echipajul îi spunea Bătrânul Petic-de-Sare. Arareori scotea o vorbă. Secundul lui vorbea şi în locul lui, împroşcând aerul sărat cu înjurături ori de câte ori vântul se oprea sau vâslaşii păreau să încetinească. Mâncau terci de ovăz dimineaţa, terci de mazăre la prânz şi vită sărată, cod sărat sau oaie sărată seara, şi le făceau să alunece pe gât cu bere. Dareon cânta, Sam vomita, Gilly plângea şi-şi alăpta copilul. Maester Aemon dormea şi tremura, iar vânturile erau mai reci şi mai furtunoase cu fiecare zi care trecea.

Chiar şi aşa, era o călătorie mai bună decât ultima pe care o făcuse Sam. Nu avusese mai mult de zece ani când se îmbarcase pe galeasa Lordului Redwyne, *Regina din Arbor.*

De cinci ori mai mare decât *Mierla,* splendidă la înfăţişare, avea trei vele mari, sângerii, şi şiruri de vâsle care aruncau sclipiri albe şi aurii în lumina soarelui. Lui Sam i se tăiase răsuflarea văzându-le cum se ridică şi coboară când nava se îndepărta de Oraşul Vechi… însă aceasta era ultima amintire plăcută pe care o avea despre Strâmtorile Redwyne. Atunci, ca şi acum, avusese rău de mare, spre dezgustul tatălui său.

203

Iar odată ajunşi la Arbor, lucrurile se înrăutăţiseră şi mai mult. Fiii gemeni ai Lordului Redwyne îl dispreţuiseră pe Sam din prima clipă. În fiecare dimineaţă

găseau o nouă metodă de a-l umili pe terenul de instrucţie. În cea de-a treia zi, Horas Redwyne îl făcuse să guiţe ca un purcel când ceruse îndurare. În cea de-a cincea zi, fratele lui, Hobber, îmbrăcase o fată de la bucătărie în armura sa şi o lăsase să-l bată pe Sam cu o sabie de lemn, până când băiatul începuse să ţipe.

Când fata îşi dezvăluise identitatea, toţi scutierii, pajii şi grăjdarii râseră în hohote.

— Băiatul trebuie pregătit puţin, atâta tot, îi spusese tatăl său Lordului Redwyne în seara aceea, dar bufonul lui Redwyne îşi zornăise zornăitoarea şi spusese:

— Da, cu niţel piper, câteva cuişoare şi un măr în gură.

De atunci înainte, Lordul Randyll îi interzisese lui Sam să mănânce mere cât timp mai rămăseseră sub acoperişul lui Paxter Redwyne. Îi fusese rău şi pe drumul spre casă, dar era atât de uşurat să plece, încât aproape că îi plăcea gustul de vomă din fundul gâtului. Abia când ajunseseră înapoi la Horn Hill mama sa îi spusese că tatăl lui nu avusese de gând să-l aducă înapoi.

— Urma să vină Horas la noi în locul tău, în timp ce tu trebuia să rămâi la Arbor, ca paj şi paharnic al Lordului Paxter. Dacă i-ai fi fost pe plac, te-ai fi logodit cu fiica lui. Sam îşi amintea şi acum atingerea moale a mâinii mamei sale ştergându-i lacrimile de pe faţă cu o bucată de panglică

umezită cu salivă. Bietul meu Sam, a murmurat ea. Bietul, bietul meu Sam.

Va fi plăcut s-o revăd, gândi el, stând cu mâinile agăţate de parapetul *Mierlei* şi privind valurile care se spărgeau de ţărmul stâncos. *Dacă m-ar vedea în veşminte negre, poate ar fi mândră. „Acum sunt bărbat, mamă”, i-aş putea spune, „sunt administrator, omul Rondului de Noapte. Uneori, fraţii mei îmi spun Sam Ucigaşul.”* Şi-ar vedea şi fratele, Dickon, şi surorile. *„ Vedeţi”, le-aş putea spune, „până la urmă am fost bun de ceva.”*

Însă dacă s-ar duce la Horn Hill, tatăl său ar putea fi acolo.

Gândul îi întoarse din nou stomacul pe dos. Sam se aplecă peste copastie şi vomită, însă nu în direcţia vântului. Se dusese la parapetul din dreapta de data aceasta. Începea să se priceapă la vomitat.

Sau cel puţin aşa crezu, până când *Mierla* lăsă ţărmul în urmă şi o luă spre est, peste golf, îndreptându-se către malurile Skogosului.

Insula era situată la gura Golfului Focilor, masivă şi muntoasă, un ţinut sterp şi respingător, populat de sălbatici. Sam citise că locuiau în peşteri şi în asprele fortăreţe ale munţilor, iar la război călăreau pe unicorni lăţoşi. *Skagos* însemna

„stâncă” în limba veche. Skagosii îşi ziceau „născuţi din stâncă”, însă semenii lor de la nord îi numeau Skagi şi nu-i vedeau cu ochi prea buni. Skagosul se ridicase în răzmeriţă doar cu o sută de ani în urmă. Durase ani buni până când revolta lor fusese înăbuşită şi revendicase viaţa Lordului de Winterfell şi a sute dintre săbiile lui jurate. Unele cântece spuneau că Skagii erau canibali, că luptătorii lor mâncau 204

inimile şi ficaţii celor pe care îi omorau. În vremurile de demult, Skagosii călătoriseră spre insula Skane din apropiere, răpiseră femeile şi omorâseră

bărbaţii, pe care îi mâncaseră pe o plajă pietroasă într-un ospăţ care durase două

săptămâni. Skane rămăsese nepopulată până în ziua de azi.

Dareon ştia şi el cântecele. Când sumbrele culmi cenuşii ale Skagosului se ridicară din mare, veni lângă Sam la prora *Mierlei* şi spuse:

— Dacă zeii sunt buni cu noi, s-ar putea să zărim un unicorn.

— Dacă e bun căpitanul, nu ne vom apropia atât de mult. Curenţii sunt înşelă-

tori în preajma Skagosului şi există pietre care pot crăpa cala unei corăbii ca pe-o coajă de ou. Dar să nu-i spui asta lui Gilly. E şi aşa destul de speriată.

— Ea cu ţâncul ei urlător. Nu ştiu care dintre ei e mai gălăgios. Se opreşte din plâns doar când îi vâră un sfârc în gură, iar pe urmă începe *ea* să bocească.

Sam observase şi el asta.

— Poate că o doare, spuse el, fără convingere. Dacă îi intră dinţii în…

Dareon îşi ciupi lăuta cu un deget, înălţând o notă ironică.

— Auzisem că sălbaticii sunt mai curajoşi.

— *Este* curajoasă, zise apăsat Sam, deşi trebuia să recunoască şi el că nu o mai văzuse pe Gilly într-o stare atât de jalnică. Deşi mai tot timpul îşi ascundea faţa şi îşi ţinea cabina în întuneric, Sam îşi dădea seama că avea mereu ochii roşii şi obrajii uzi de lacrimi.

Dar când o întrebase ce era cu ea, Gilly nu făcuse decât să-şi scuture capul, lăsându-l să-şi găsească singur răspunsul. Marea o sperie, atâta tot, îi spuse el lui Dareon. Înainte să vină la Zid, n-a cunoscut altceva decât Fortăreaţa lui Craster şi pădurile din împrejurimi. Nu ştiu să se fi îndepărtat mai mult de un kilometru de locul în care s-a născut. A întâlnit râuri şi munţi, dar n-a mai văzut niciodată

un lac până când am dat de unul, iar marea... marea e ceva înfricoşător.

— N-am fost nicio clipă departe de ţărm.

— Vom fi. Sam nu era nici el încântat de asta.

— Sunt sigur că niţică apă nu-l sperie pe Ucigaş.

— Nu, minţi el, pe mine nu. Dar Gilly... poate dacă le-ai cânta nişte cântece de leagăn, pruncul ar dormi mai bine.

Gura lui Dareon se strâmbă a dezgust.

— Doar dacă îi vâră un dop în fund. Nu suport mirosul ăla.

În ziua următoare, începură ploile şi marea deveni mai agitată.

— Am face bine să mergem jos, unde e uscat, îi spuse Sam lui Aemon, însă

bătrânul maester doar zâmbi şi spuse:

— Îmi place să simt ploaia pe faţă, Sam. E ca lacrimile. Lasă-mă să mai stau puţin, te rog. N-am mai plâns de mult.

Dacă Maester Aemon avea de gând să stea pe punte, aşa bătrân şi firav cum era, Sam nu avea de ales decât să facă la fel. Rămase lângă bătrân aproape o oră, cuibărit în mantia sa, cu ploaia domoală, mocnită, udându-l până la piele. Aemon 205

parcă nici n-o simţea. Suspină şi închise ochii, iar Sam se apropie de el ca să-l apere de rafalele vântului. *În curând îmi va cere să-l duc în cabină,* îşi spuse.

Trebuie. Dar asta nu se întâmplă şi, în cele din urmă, tunetele începură să bubuie în depărtare, spre est.

— *Trebuie* să coborâm, spuse Sam, tremurând. Maester Aemon nu răspunse.

Abia atunci îşi dădu seama că bătrânul adormise. Maester, zise el, scuturându-l încet de umăr. Maester Aemon, trezeşte-te.

Ochii albi, orbi ai lui Aemon se deschiseră.

— Egg? făcu el, cu ploaia şiroindu-i pe obraji. Egg, am visat că eram bătrân.

Sam nu ştia ce să facă. Îngenunche, îl luă pe bătrân în braţe şi îl duse jos.

Nimeni nu zisese vreodată despre el că era puternic, iar ploaia îmbibase veşmintele negre ale Maesterului Aemon, făcându-l de două ori mai greu, dar, chiar şi aşa, nu cântărea mai mult decât un copil.

Când intră în cabină, cu Aemon în braţe, descoperi că Gilly lăsase toate lumânările să se stingă. Pruncul dormea, iar ea era ghemuită într-un colţ, plângând încetişor în faldurile mantiei mari, negre, pe care i-o dăduse Sam.

— Ajută-mă, îi ceru el precipitat. Ajută-mă să-l usuc şi să-l încălzesc.

Gilly se ridică pe dată şi, împreună, îl dezbrăcară pe bătrânul maester de veşmintele ude şi îl îngropară sub un morman de blănuri. Dar avea pielea umedă

şi rece şi cleioasă la atingere.

— Intră lângă el, îi ceru Sam lui Gilly. Ţine-l în braţe, încălzeşte-l cu trupul tău. Trebuie să-l încălzim. Fata se supuse şi de data aceasta, fără să scoată o vorbă, smiorcăindu-se în tot acest timp. Unde e Dareon? întrebă Sam. Ne-am încălzi cu toţii mai bine dacă am fi împreună. Trebuie să fie şi el aici. Urca înapoi, să-l caute pe cântăreţ, când puntea se ridică sub el, apoi căzu la picioarele sale.

Gilly urlă, Sam se prăbuşi şi îşi pierdu echilibrul, iar pruncul se trezi ţipând.

Următoarea răsucire a corăbiei veni în timp ce se căznea să se ridice în picioare. I-o aruncă pe Gilly în braţe, iar fata sălbatică se agăţă cu atâta disperare de el încât Sam abia mai putea respira.

— Nu te speria, o linişti el. E doar o aventură. Într-o zi, îi vei spune fiului tău povestea asta. Asta n-o făcu decât să-şi înfigă unghiile în braţul lui. Gilly începu să tremure, cu tot trupul scuturat de hohote violente. *Orice aş spune îi face şi mai rău.* O strânse cu putere, stânjenit de apăsarea sânilor ei. Oricât de speriat era, această atingere îl stârni. *Va simţi,* gândi el, ruşinat, dar dacă era aşa, Gilly nu dădu niciun semn, doar se agăţă de el şi mai tare.

După aceea zilele se scurseră toate la fel. Nu mai văzură soarele. Zilele erau cenuşii şi nopţile negre, cu excepţia momentelor când fulgerele luminau cerul deasupra piscurilor Skagosului. Cu toţi erau leşinaţi de foame, dar nimeni nu putea mânca. Căpitanul desfundă un butoi cu vin de foc, ca să-şi întărească

vâslaşii. Sam gustă o cupă şi oftă, în timp ce şerpi de foc i se zvârcoleau pe gât în jos şi prin piept. Dareon prinse şi el gust de băutură şi arareori mai fu treaz după

aceea.

Pânzele se ridicară şi coborâră, iar una se rupse, desprinzându-se de catarg, şi zbură ca o pasăre mare, gri. Când *Mierla* dădu ocol coastei sudice a Skagosului, zăriră pe stânci rămăşiţele unei galere. Câţiva dintre membrii echipajului său fuseseră duşi la mal de valuri, iar corbii şi crabii se adunaseră să-şi aducă

omagiile.

— Prea al naibii de aproape, mârâi Bătrânul Petic-de-Sare când văzu priveliştea. O rafală zdravănă şi ne zdrobim lângă ei. Aşa istoviţi cum erau, vâslaşii se aplecară din nou peste vâslele lor şi vasul îşi luă vânt spre sud, către marea îngustă, până când din Skagos nu se mai zăreau decât câteva siluete întunecate pe cer, care ar fi putut fi nori de ploaie sau vârfurile munţilor înalţi şi negri sau amândouă. După aceea, avură parte de opt zile şi şapte nopţi de drum senin şi liniştit.

Apoi veniră alte furtuni, mult mai rele decât cele de dinainte.

Fuseseră trei furtuni sau doar una, întreruptă de perioade de acalmie? Sam nu află, deşi încercă disperat să se concentreze la asta.

— *Ce contează?* strigă o dată la el Dareon, când erau cu toţi îngrămădiţi în cabină.

Nu contează, îi veni lui Sam să-i spună, *dar atât timp cât mă gândesc la asta, nu mă gândesc la înec sau la greaţă*

sau la tremuratul Maesterului Aemon.

— Nu contează, reuşi el să scâncească, însă tunetul îi înecă toate celelalte vorbe şi puntea se clătină şi îi aruncă într-o parte. Gilly plângea. Pruncul ţipa.

Sus, îl auzea pe Bătrânul Petic-de-Sare, căpitanul jerpelit care nu scotea niciodată o vorbă, răcnind la echipajul său.

Urăsc marea, gândi Sam. *Urăsc marea, urăsc marea, urăsc marea.* Următorul fulger fu atât de strălucitor încât lumină cabina prin crăpăturile din scândurile de deasupra capului. *E o corabie bună, solidă, o corabie bună, solidă, o corabie bună,* îşi spuse. *Nu se va scufunda. Nu mi-e frică.*

În timpul uneia dintre perioadele de acalmie dintre furtuni, în timp ce Sam se agăţa, cu degete albite, de parapet, încercând cu disperare să vomite, auzi câţiva membri ai echipajului mormăind că aşa se întâmpla dacă aduceai o femeie la bord şi, pe deasupra, o femeie sălbatică.

— S-a culcat cu propriul ei tată, îl auzi Sam zicând pe unul dintre ei, în timp ce vântul se stârnea din nou. Asta e mai rău decât să curveşti. Mai rău decât *orice.* O

să ne înecăm cu toţii dacă nu scăpăm de ea şi de monstrul ăla pe care l-a fătat.

Sam nu îndrăznea să-i înfrunte. Erau oameni mai în vârstă, voinici şi vânjoşi, cu braţele şi umerii îngroşaţi de anii petrecuţi la vâsle. Se îngriji totuşi să aibă

cuţitul ascuţit şi, ori de câte ori Gilly ieşea din cabină să se uşureze, o însoţea.

Nici măcar Dareon nu avea nimic bun de spus despre fata sălbatică. O dată, la insistenţele lui Sam, cântăreţul cântă un cântec de leagăn ca să-l liniştească pe copil, însă, la mijlocul primei strofe, Gilly începu să plângă nestăpânit.

— Şapte iaduri afurisite! pufni Dareon. Nu te poţi opri din plâns nici cât să

asculţi un *cântec?*

— Cântă numai, îl rugă Sam. Tu doar cântă-i.

— N-are nevoie de niciun cântec, spuse Dareon. Are nevoie de o scatoalcă

zdravănă sau poate de un futai sănătos. Dă-te la o parte din calea mea, Ucigaşule.

Îl îmbrânci pe Sam şi ieşi din cabină, ca să-şi caute alinarea într-o cupă cu vin de foc şi în aspra tovărăşie a vâslaşilor.

Sam era deja la capătul puterilor. Aproape că se obişnuise cu mirosurile, dar, între furtuni şi planşetele lui Gilly, nu dormise de zile în şir.

— Nu-i poţi da ceva? îl întrebă pe Maester Aemon foarte încet, când văzu că

omul era treaz. Vreo iarbă sau poţiune, ca să nu-i mai fie aşa de frică?

— Ceea ce auzi nu e frică, îi răspunse bătrânul. E sunetul suferinţei şi pentru asta nu există nicio poţiune. Lasă-i lacrimile să-şi urmeze cursul, Sam. Nu poţi zăgăzui şuvoiul.

Sam nu înţelese.

— Se duce într-un loc sigur. Un loc *cald.* De ce ar suferi?

— Sam, şopti bătrânul, ai doi ochi buni şi cu toate astea nu vezi. E o mamă

care-şi jeleşte pruncul.

— Are rău de mare, atâta tot. Toţi avem rău de mare. Odată ce ajungem în portul din Braavos…

— … pruncul va fi tot fiul Daliei şi nu trup din trupul ei.

Lui Sam îi luă un moment să priceapă ceea ce sugera Aemon.

— Nu se poate… ea n-ar… bineînţeles că e al ei. Gilly nu ar fi părăsit niciodată Zidul fără *fiul* ei. Îl iubeşte.

— I-a alăptat pe amândoi şi i-a iubit pe amândoi, spuse Aemon, însă nu la fel.

Nicio mamă nu-şi iubeşte toţi copiii la fel, nici măcar Mama din Ceruri. Gilly n-a lăsat copilul de bunăvoie, sunt sigur. Ce ameninţări a rostit Lordul Comandant, ce promisiuni, nu pot decât să ghicesc… dar, cu siguranţă, au fost ameninţări şi promisiuni.

— Nu. E un lucru rău. Jon n-ar face aşa ceva…

— Jon n-ar face aşa ceva. Lordul Snow a făcut-o. Uneori nu există o alegere fericită, Sam, doar una mai puţin dureroasă decât alta.

Nu există o alegere fericită. Sam se gândi la toate încercările prin care trecuse Gilly, Fortăreaţa lui Craster şi moartea Bătrânului Urs, zăpada şi gheaţa şi vânturile reci, zile şi zile şi zile de mers, arătările de la Ochiul Alb, Mâini Reci şi copacul corbilor, Zidul, Zidul, Zidul, Poarta Neagră de sub pământ. La ce bune toate acestea? *Nu există alegeri fericite, nu există finaluri fericite.*

Îi venea să urle. Îi venea să zbiere şi să plângă, să se scuture şi să se strângă

într-un ghem mic şi să scâncească. *A schimbat copiii,* îşi spuse. *A schimbat copiii ca să-l apere pe micul prinţ, să-l ţină departe de focurile Melisandrei, departe de zeul ei roşu. Dacă-l arde pe fiul lui Gilly, cui îi va păsa? Nimănui, în afară de* 208

Gilly. Nu era decât progenitura lui Craster, un monstru născut din incest, nu fiul Regelui-de-Dincolo-de-Zid. Nu e bun de ostatic, nu e bun de sacrificiu, nu e bun de nimic, nici măcar nu are un nume.

Rămas fără cuvinte, Sam urcă pe punte clătinându-se, ca să vomite, însă nu avea nimic în stomac de dat afară. Noaptea se lăsase peste ei, o noapte ciudat de liniştită, cum nu mai văzuseră de multe zile. Marea era neagră ca oglinda. La vâsle, vâslaşii se odihneau. Unul sau doi dormeau la locurile lor. Vântul sufla în vele, iar spre nord Sam putea chiar să vadă stele risipite şi pribeagul roşu pe care oamenii liberi îl numeau Furul. *Asta ar trebui să fie steaua mea,* gândi Sam, nefericit. *L-am făcut pe Jon Lord Comandant şi i i-am adus pe Gilly şi pe copil.*

Nu există finaluri fericite.

— Ucigaşule. Dareon îşi făcu apariţia lângă Sam, orb la durerea lui. O noapte frumoasă, în sfârşit. Priveşte, răsar

stelele. S-ar putea să avem parte şi de o bucăţică de lună. Poate că s-a sfârşit ce-a fost mai rău.

— Nu. Sam se şterse la nas şi arătă către sud cu un deget durduliu, către întunecimea care se aduna. Acolo, spuse el. Nici nu isprăvi bine de vorbit, că un fulger străluci, iute, tăcut şi orbitor. Norii din depărtare scânteiară o clipă, mormane de munţi peste munţi, purpurii, roşii şi galbeni, mai înalţi ca lumea. Ce-i mai rău n-a trecut. Ce-i mai rău abia începe şi nu există finaluri fericite.

— O, zei! exclamă Dareon, râzând. Ucigaşule, eşti *aşa* de laş!

JAIME

Lordul Tywin Lannister intrase în oraş călare pe un armăsar, cu armura-i purpurie lustruită şi sclipitoare, strălucind de nestemate şi incrustaţii de aur. Îl părăsea într-un car înalt, acoperit de flamuri purpurii, cu şase surori tăcute călare însoţindu-i oasele.

Procesiunea funerară ieşi din Debarcaderul Regelui prin Poarta Zeilor, mai largă şi mai măreaţă decât Poarta Leului. Alegerea i se părea greşită lui Jaime.

Tatăl său fusese leu, asta nu putea tăgădui nimeni, în schimb nici măcar Lordul Tywin nu susţinuse vreodată că este zeu.

O gardă de onoare formată din cincizeci de cavaleri înconjura carul funerar al Lordului Tywin, cu fanioane purpurii fluturându-le pe lănci. Lorzii Apusului îi urmau îndeaproape. Vântul le agita flamurile, făcându-le blazoanele să fluture şi să danseze. Înaintând la trap de-a lungul coloanei, Jaime trecu pe lângă mistreţi, viezuri şi cărăbuşi, o săgeată verde şi un bou roşu, halebarde încrucişate, suliţe încrucişate, o pisică sălbatică, o căpşună, o mânecă, patru răsărituri de soare contrapuse.

Lordul Brax purta o jiletcă gri-deschis, cu fâşii din brocart cu fir argintiu şi un unicorn de ametist prins în dreptul inimii. Lordul Jast avea armură din oţel negru, 209

cu trei capete de lei aurii incrustate pe platoşă. Zvonurile privind moartea sa nu fuseseră prea departe de adevăr, judecând după felul în care arăta: rănile şi temniţa îl transformaseră în umbra omului care fusese. Lordul Banefoot îndurase mai bine războiul şi părea gata să se întoarcă din nou la luptă. Plumm purta straie violete, Prester de culoarea herminei, Moreland arămii cu verde, dar fiecare îmbrăcase o mantie de mătase purpurie în onoarea celui pe care-l însoţeau acasă.

În spatele lorzilor veneau o sută de arbaletişti şi trei sute de oşteni, cu purpuriul fluturând şi de pe umerii lor. În mantia-i albă şi armura-i albă de solzi, Jaime se simţea nelalocul lui în mijlocul râului de roşu.

Nici unchiul său nu-l făcea să se simtă mai în largul său.

— Lord Comandant, spuse Kevan când Jaime trecu pe lângă el, în fruntea coloanei. Oare Înălţimea Sa are vreo ultimă poruncă pentru mine?

— Nu mă aflu aici în numele lui Cersei. O tobă începu să bată în spatele lor, încet, măsurat, funebru. *Mort,* părea să spună, *mort, mort.* Am venit să-mi iau adio. A fost tatăl meu.

— Şi al ei.

— Eu nu sunt Cersei. Am barbă, iar ea are sâni. Şi, dacă încă eşti nedumerit, unchiule, numără-ne mâinile. Cersei are două.

— Amândurora vă place zeflemeaua, răspunse unchiul său. Scuteşte-mă de glumele tale, nu mă amuză.

— Cum pofteşti. *Nu merge atât de bine cum aş fi putut spera.* Cersei ar fi vrut să vă conducă, dar are multe îndatoriri urgente.

Ser Kevan pufni.

— Ca noi toţi. Ce face regele tău? Tonul său făcu din întrebare un reproş.

— Destul de bine, zise Jaime, bătând în retragere. Balon Swann este cu el dimineaţa. Un cavaler bun şi viteaz.

— Cândva, asta era de la sine înţeles când venea vorba despre cei ce purtau mantia albă.

Nimeni nu-şi poate alege fraţii, gândi Jaime. *Dă-mi mână liberă să-mi aleg oamenii şi Garda Regelui va fi iarăşi măreaţă.* Dar, spuse fără ocolişuri, aceste vorbe nu puteau să aibă ecou; erau fanfaronada goală a unui om căruia întreg regatul îi spunea Regicidul. *Un om cu rahat în loc de onoare.* Jaime alungă acest gând. Nu venise aici ca să se certe cu unchiul său.

— Ser, spuse el, trebuie să faci pace cu Cersei.

— Suntem în război? Nu mi-a spus nimeni.

Jaime ignoră remarca.

— Vrajba dintre Lannister şi Lannister nu poate decât să-i ajute pe duşmanii Casei noastre.

— Dacă există vrajbă, nu e vina mea. Cersei vrea să domnească. Foarte bine.

Regatul îi aparţine. Nu cer decât să fiu lăsat în pace. Locul meu e la Darry, cu fiul meu. Castelul trebuie reparat, pământurile cultivate şi apărate. Izbucni într-un râs 210

amar, răguşit. Iar sora ta nu mi-a lăsat aproape nimic altceva cu care să-mi umplu timpul. În plus, trebuie să-l văd pe Lancel însurat. Mireasa lui a devenit nerăbdă-

toare aşteptându-ne să ajungem la Darry.

Văduva lui de la Gemeni. Vărul său, Lancel, călărea la zece metri în urma lor.

Cu ochii înfundaţi în orbite şi păru-i alb şi aspru, arăta mai bătrân decât Lordul Jast. Văzându-l, Jaime simţi furnicături prin degetele-fantomă. *... se culcă cu Lancel şi cu Osmund Kettleblack şi cu Băiatul Lunii, din câte ştiu eu...* încercase să intre în vorbă cu Lancel de mai multe ori decât putea număra, însă nu-l găsise niciodată singur. Dacă nu era cu el tatăl său, era vreun septon. *Poate să fie fiul lui Kevan, dar are lapte prin vene. Tyrion m-a minţit. A vrut să mă rănească.*

Jaime şi-l scoase pe Lancel din minte şi se întoarse la unchiul său.

— Vei rămâne la Darry după nuntă?

— O vreme, poate. S-ar părea că Sandor Clegane atacă de-a lungul Tridentului. Sora ta îi vrea capul. E posibil să i se fi alăturat lui Dondarrion.

Jaime auzise de Saltpans. Jumătate din regat auzise deja. Atacul fusese neobişnuit de sălbatic. Femei siluite şi mutilate, copii măcelăriţi în braţele mamelor lor, jumătate din oraş trecut prin foc.

— Randyll Tarly se află la Iazul Fecioarelor. N-are decât să se ocupe el de rebeli. Aş prefera să te duci la Riverrun.

— Acolo e la comandă Ser Daven. Păzitorul Apusului. Nu are nevoie de mine.

Lancel are.

— Cum spui tu, unchiule. Lui Jaime îi bubuia capul în ritmul tobei. *Mort, mort, mort.* Ai face bine să-ţi păstrezi cavalerii prin preajmă.

Unchiul său îi aruncă o privire rece.

— E o ameninţare, ser?

O ameninţare? Insinuarea îl luă pe nepregătite.

— Un avertisment. Voiam doar să spun... Sandor e periculos.

— Spânzuram haiduci şi cavaleri tâlhari pe când tu încă îţi udai scutecele.

N-am de gând să mă duc în persoană să-i înfrunt pe Clegane şi pe Dondarrion, dacă de asta te temi, ser. Nu orice Lannister e nebun după glorie.

Ah, unchiule, pare-mi-se că vorbeşti despre mine.

— Addam Marbrand s-ar putea ocupa de tâlharii ăştia la fel de bine ca tine. La fel şi Brax, Banefort, Plumm, oricare dintre ei. Dar niciunul n-ar putea fi o bună

Mână a Regelui.

— Sora ta îmi cunoaşte condiţiile. Nu s-au schimbat. Spune-i asta data viitoare când eşti în dormitorul ei. Ser Kevan dădu pinteni calului său şi se îndepărtă la galop, punând brusc capăt discuţiei.

Jaime îl lăsă să plece, cu un spasm în mâna dreaptă pe care n-o avea. Sperase zadarnic că, nu se ştie cum, Cersei înţelesese greşit, însă era evident că se înşelase.

Ştie despre noi doi. Despre Tommen şi Myrcella. Iar Cersei ştie că el ştie. Ser 211

Kevan era un Lannister de Casterly Rock. N-ar putea crede că ea i-ar face vreun rău, dar... *M-am înşelat în privinţa lui Tyrion, de ce nu şi a lui Cersei?* Când fiii îşi omoară taţii, ce-ar putea opri o nepoată să poruncească uciderea unui unchi?

Un unchi incomod, care ştie prea multe. Deşi, probabil, Cersei spera că Clegane ar putea face treaba în locul ei. Dacă Sandor Clegane l-ar spinteca pe Ser Kevan, ea n-ar fi nevoită să-şi mânjească mâinile cu sânge. *Şi o va face, dacă se vor întâlni.* Kevan Lannister fusese cândva neînfricat cu sabia, dar nu mai era tânăr, iar Câinele…

Coloana îl ajunsese din urmă. Când vărul lui trecu pe lângă el, flancat de doi septoni, Jaime îi strigă:

— Lancel. Vere. Voiam să te felicit cu ocazia căsătoriei. Regret doar că

îndatoririle nu-mi îngăduie să fiu de faţă.

— Regele trebuie protejat.

— Şi va fi. Totuşi, nu-mi place să lipsesc de la nunta ta. E prima ta căsătorie şi a doua a ei, după câte înţeleg. Sunt sigur că doamna va fi încântată să-ţi arate cum vine treaba.

Remarca deocheată smulse hohote de râs mai multor lorzi aflaţi prin preajmă

şi o privire dezaprobatoare din partea septonilor lui Lancel. Vărul lui se foi stânjenit în şa.

— Mă descurc să-mi fac datoria de soţ, ser.

— Asta e tocmai ce aşteaptă o mireasă în noaptea nunţii, spuse Jaime. Un soţ

care ştie cum să-şi facă *datoria.*

Un val de roşeaţă cuprinse obrajii lui Lancel.

— Mă rog pentru tine, vere. Şi pentru Înălţimea Sa, regina. Fie ca Baba s-o călăuzească spre înţelepciune şi Războinicul să o apere.

— De ce-ar avea nevoie Cersei de Războinic? Mă are pe mine. Jaime îşi întoarse calul, cu mantia albă plesnind în vânt. *Pezevenghiul minţea. Cersei ar prefera să aibă cadavrul lui Robert între picioare decât un bufon cuvios ca Lancel. Tyrion, bastard ticălos ce eşti, ar fi trebuit să spui o minciună mai plauzibilă.* Trecu în galop pe lângă carul funerar al nobilului său tată, către oraşul din zare.

Străzile Debarcaderului Regelui păreau aproape pustii pe când Jaime Lannister îşi croia drum către Fortăreaţa Roşie

din vârful Muntelui lui Aegon. Soldaţii care împânziseră casele de jocuri de noroc şi cârciumile oraşului erau plecaţi acum, aproape toţi. Garlan Galantul dusese jumătate din oastea Tyrellilor înapoi la Highgarden, iar nobila sa mamă şi bunica lui plecaseră cu el. Cealaltă jumătate pornise spre sud, cu Mace Tyrell şi Mathis Rowan, să asedieze Capătul Furtunii.

Cât despre oastea Lannister, două mii de veterani experimentaţi rămăseseră

dincolo de zidurile oraşului, aşteptând sosirea flotei lui Paxter Redwyne care să-i ducă la Piatra Dragonului, peste Golful Apei Negre. Se părea că Lordul Stannis lăsase doar o mică garnizoană în urma lui când plecase spre nord, astfel că două

mii de oameni aveau să fie mai mult decât destui, judecase Cersei.

Ceilalţi oameni ai Apusului se întorseseră la soţiile şi copiii lor, să-şi reconstruiască propriile case, să-şi cultive câmpurile şi să scoată o ultimă recoltă.

Cersei îl dusese pe Tommen prin taberele lor înainte să pornească în marş, ca să-l poată aclama pe micul rege. Nu fusese niciodată mai frumoasă ca în ziua aceea, cu zâmbetul pe buze şi soarele toamnei strălucind în păru-i auriu. Se putea spune orice despre sora lui, dar ştia cum să facă bărbaţii s-o iubească, dacă se sinchisea să încerce.

Întrând la trap pe porţile castelului, Jaime întâlni două duzini de cavaleri care se întreceau la ţintă în curtea exterioară. *Încă un lucru pe care nu-l mai pot face,* gândi el. O suliţă era mai grea şi mai incomodă ca o sabie, iar săbiile se dovedeau şi ele o provocare destul de mare. Bănuia că ar putea încerca să ţină o suliţă cu mâna stângă, dar asta ar însemna să-şi mute scutul în dreapta. Într-un atac, inamicul era întotdeauna la dreapta. Un scut pe braţul său drept s-ar dovedi la fel de folositor ca nişte sfârcuri pe o platoşă. *Nu, vremea turnirurilor s-a sfârşit pentru mine,* gândi el,

descălecând… dar, cu toate acestea, se opri să privească o vreme.

Ser Tallad Înaltul căzu de pe cal când sacul de nisip se apropie şi-l izbi în cap.

Strongboar lovi scutul atât de tare încât îl crăpă. Kennos de Kayce termină treaba.

Un nou scut fu atârnat pentru Ser Dermot de Rainwood. Lambert Turnberry dădu doar o lovitură oblică, dar Jon Beetley Spânul, Humfrey Swyft şi Alyn Stackspear dădură cu toţii lovituri zdravene, iar Ronnet Connington cel Roşu îşi rupse suliţa în două. Apoi Cavalerul Florilor încalecă şi îi ruşina pe toţi ceilalţi.

Jaime fusese întotdeauna de părere că turnirul era trei sferturi călărie. Ser Loras călărea minunat şi mânuia suliţa ca şi cum s-ar fi născut cu ea în mână…

ceea ce, fără îndoială, explica expresia înţepată a mamei sale. *Înfige vârful exact acolo unde vrea şi pare să aibă un echilibru de pisică. Poate că nu a fost chiar o întâmplare că m-a doborât de pe cal.* Era păcat că nu va mai avea prilejul să-şi întreacă din nou puterile cu el. Îi lăsă pe toţi cu distracţia lor.

Cersei se afla în salonul ei din Fortăreaţa lui Maegor, cu Tommen şi soţia brunetă din Myr a Lordului Merryweather. Râdeau de Marele Maester Pycelle.

— Am pierdut vreo glumă isteaţă? întrebă Jaime, năvălind pe uşă.

— O, priveşte, toarse Lady Merryweather, viteazul tău frate s-a întors, Înălţimea Ta.

— Cea mai mare parte a lui. Regina băuse, îşi dădu seama Jaime. Mai nou, Cersei părea să aibă mereu o carafă cu vin în mână, ea care îl urase pe Robert Baratheon pentru că obişnuia să bea. Lui Jaime nu-i plăcea asta, dar în ultimul timp părea să-i displacă aproape orice făcea sora lui. Mare Maester, spuse ea, fii bun şi împărtăşeşte-i veştile Lordului Comandant.

Pycelle părea stânjenit până la disperare.

— A venit o pasăre, spuse el. De la Stokeworth. Lady Tanda trimite vorbă că

213

fiica ei Lollys a născut un fiu zdravăn şi sănătos.

— Şi nu vei ghici niciodată cum l-au botezat pe micul bastard, frăţioare.

— Îmi amintesc că au vrut să-i spună Tywin.

— Da, dar le-am interzis. I-am spus lui Falyse că nu vreau ca nobilul nume al tatălui meu să fie atribuit progeniturii unui porcar şi a unei scroafe slabe la minte.

— Lady Stokeworth susţine că nu e responsabilă de numele copilului, interveni Marele Maester Pycelle. Broboane de sudoare îi acopereau fruntea ridată. Soţul lui Lollys a făcut alegerea, scrie ea. Acest Bronn, el… s-ar părea că

el…

— Tyrion, ghici Jaime. L-au numit pe copil *Tyrion.*

Bătrânul clătină din cap, tremurând, ştergându-şi fruntea cu mâneca robei.

Jaime nu-şi putu stăpâni râsul.

— Iată, surioară. L-ai căutat pretutindeni pe Tyrion, şi în tot acest timp el se ascundea în burta lui Lollys.

— Nostim. Tu şi Bronn sunteţi amândoi foarte nostimi. Fără îndoială că

bastardul suge de la una dintre ţâţele lui Lollys Nătânga chiar în clipa asta, în timp ce mercenarul ăla priveşte, rânjind cu gândul la mica sa obrăznicie.

— Poate că pruncul seamănă în vreun fel cu fratele vostru, sugeră Lady Merryweather. Poate că s-o fi născut pocit sau fără nas. Râse, un râs gutural.

— Va trebui să-i trimitem drăgălaşului băiat un dar, declară regina. Nu-i aşa, Tommen?

— Am putea să-i trimitem un pisoi.

— Un pui de leu, zise Lady Merryweather. *Să-i sfâşie micuţa beregată,* sugera zâmbetul ei.

— Eu mă gândeam la un altfel de dar, spuse Cersei.

Un nou tată vitreg, mai degrabă. Jaime cunoştea privirea aceea din ochii surorii sale. O mai văzuse, ultima dată la nunta lui Tommen, când dăduse foc Turnului Mâinii. Lumina verde a focului sălbatic scăldase chipurile privitorilor, astfel că semănaseră leit cu nişte cadavre în putrefacţie, o haită de hiene voioase, dar unele dintre cadavre erau mai frumoase decât altele. Chiar şi în lumina aceea malefică, Cersei fusese frumoasă. Stătuse cu o mână pe piept, cu buzele depărtate, cu ochii verzi strălucind. *Plânge,* observase Jaime, dar dacă de tristeţe sau extaz, asta nu ar fi putut spune.

Imaginea îl umpluse de nelinişte, amintindu-i de Aerys Targaryen şi de felul în care focul îl stârnea. Un rege nu are secrete faţă de Garda sa Regală. Relaţiile dintre Aerys şi regina lui fuseseră încordate în timpul ultimilor săi ani de domnie.

Dormeau separat şi se străduiau din răsputeri să se evite în timpul zilei. Dar, ori de câte ori Aerys dădea un om flăcărilor, Regina Rhaella avea, în noaptea aceea, un musafir. În ziua în care a ars Mâna ce-l slujea, Jaime şi Jon Darry au stat de strajă în faţa dormitorului în timp ce regele se desfăta.

— Mă doare, o auzise pe Rhaella ţipând, prin uşa de stejar. Mă *doare.*

Într-un fel ciudat, asta fusese mai rău decât răcnetele Lordului Chelsted.

— Am jurat s-o apărăm şi pe ea, se văzuse Jaime, în cele din urmă, silit să

spună.

— Aşa e, fusese de acord Darry, dar nu de el.

Jaime nu o mai văzuse pe Rhaella decât o singură dată după aceea, în dimineaţa zilei când părăsise Piatra Dragonului. Regina fusese acoperită cu o mantie şi o glugă când urcase în caleaşca regală care avea să o coboare de pe Muntele lui Aegon către corabia care o aştepta, însă le auzise pe slujnicele ei şuşotind după ce plecase. Spuneau că

regina arăta ca şi cum ar fi devorat-o o fiară, sfârtecându-i coapsele şi muşcându-i sânii. *O fiară încoronată,* ştia Jaime.

Spre sfârşit, Regele Nebun devenise atât de temător încât nu îngăduia nicio armă în prezenţa lui, în afara celor pe care le purtau oamenii din Garda sa Regală.

Avea barba încâlcită şi nespălată, părul îi era un hăţiş argintiu-auriu care îi ajungea până la brâu, unghiile, gheare crăpate şi îngălbenite, lungi de un sfert de metru. Cu toate acestea, tăişurile continuau să-l tulbure, cele de care nu putea scăpa niciodată, ale Tronului de Fier. Braţele şi picioarele îi erau mereu acoperite de coji şi tăieturi pe jumătate vindecate.

N-are decât să fie rege peste oase înnegrite şi carne friptă, îşi aminti Jaime, cercetând zâmbetul surorii sale. *Nare decât să fie rege al cenuşii.*

— Înălţimea Ta, spuse el, am putea avea o vorbă între patru ochi?

— Cum doreşti. Tommen, e timpul pentru lecţia ta pe ziua de azi. Du-te cu Marele Maester.

— Da, mamă. O să învăţăm astăzi despre Baelor cel Binecuvântat.

Lady Merryweather se retrase şi ea, sărutând-o pe regină pe ambii obraji.

— Să mă întorc la cină, Înălţimea Ta?

— Am să mă supăr rău pe tine dacă n-o faci.

Jaime nu putu să nu observe felul în care femeia din Myr îşi mişca şoldurile când mergea. *Fiecare pas e o seducţie.* Când uşa se închise în spatele ei, Jaime îşi drese glasul şi spuse:

— Mai întâi acei fraţi Kettleblack, apoi Qyburn, acum ea. Te-ai apucat să ţii o menajerie ciudată, surioară.

— Încep să ţin foarte mult la Lady Taena. Mă amuză.

— E una dintre companioanele lui Margaery Tyrell, îi reaminti Jaime. Îi dă

micuţei regine informaţii despre tine.

— Bineînţeles. Cersei se duse la bufet şi îşi umplu cupa din nou. Margaery a fost încântată când i-am cerut îngăduinţa s-o iau pe Taena ca doamnă de companie. S-o fi auzit! *Îţi va fi ca o soră, aşa cum mi-a fost şi mie. Desigur, trebuie s-o ai. Eu le am pe verişoarele mele şi pe celelalte doamne.* Mica noastră

regină nu vrea să fiu singură.

— Dacă ştii că e spioană, de ce o accepţi?

— Margaery nu e nici pe jumătate atât de deşteaptă pe cât crede. N-are habar 215

ce şarpe drăgălaş a găsit în târfa aia myrisheză. O folosesc pe Taena ca să-i pun pe tavă micuţei regine ceea ce vreau eu să ştie. Unele lucruri chiar sunt adevărate.

Ochii lui Cersei străluceau răutăcioşi. Iar Taena îmi spune tot ce face Fecioara Margaery.

— Oare? Cât de multe ştii despre femeia asta?

— Ştiu că e mamă, cu un fiu pe care vrea să-l înalţe cât mai sus în această

lume. Va face tot ce e nevoie ca să se asigure de asta. Mamele sunt toate la fel.

Poate că Lady Merryweather e un şarpe, dar nu e nici pe departe proastă. Ştie că

pot face mai mult pentru ea decât Margaery, aşa că încearcă să-mi fie de folos.

Vei fi surprins să afli toate lucrurile interesante pe care mi le-a spus.

— Ce fel de lucruri?

Cersei se aşează sub fereastră.

— Ştiai că Regina Spinilor are un cufăr cu bani în caleaşca? Aur vechi, de dinainte de Cucerire. Dacă vreun negustor e atât de nesăbuit încât să-şi ceară

preţul în monede de aur, ea îl plăteşte cu mâini de la Highgarden, fiecare având pe jumătate greutatea unui dragon de-al nostru. Care neguţător ar îndrăzni să se plângă că a fost înşelat de nobila mamă a lui Mace Tyrell? Sorbi din vin şi spuse: Ţi-a priit mica ta călătorie?

— Unchiul nostru a comentat absenţa ta.

— Comentariile unchiului nostru nu mă preocupă.

— Ar trebui. Ai putea să te foloseşti de el. Dacă nu la Riverrun sau la Rock, atunci în Nord, împotriva Lordului Stannis. Tata se baza întotdeauna pe Kevan când…

— Roose Bolton e Păzitorul nostru la Nord. Se va ocupa el de Stannis.

— Lordul Bolton e blocat mai jos de Gât, despărţit de Nord de către oamenii de fier, la Moat Cailin.

— Nu pentru multă vreme. Fiul bastard al lui Bolton va înlătura în curând acel mic obstacol. Lordul Bolton va avea două mii de Frey în sprijinul său, sub comanda fiilor Lordului Walder, Hosteen şi Aenys. Asta ar trebui să-i fie mai mult decât destul ca să se ocupe de Stannis şi de câteva mii de rătăciţi.

— Ser Kevan…

— … va fi ocupat până peste cap la Darry, învăţându-l pe Lancel cum să se şteargă la fund. Moartea tatei l-a demoralizat. E un om bătrân şi sfârşit. Daven şi Damion ne vor sluji mai bine.

— Vor face faţă. Jaime nu avea ce să le reproşeze verilor săi. Cu toate acestea, ai nevoie de o Mână. Dacă nu unchiul nostru, cine?

Sora sa izbucni în râs.

— Nu tu. Nu te teme în privinţa asta. Poate soţul Taenei. Bunicul lui a fost Mână pe vremea lui Aerys.

Mâna cornului abundenţei. Jaime şi-l amintea prea bine pe Owen Merryweather, un om binevoitor, dar ineficient.

— Din câte-mi amintesc, s-a descurcat atât de bine, încât Aerys l-a exilat şi i-a confiscat pământurile.

— Robert i le-a dat înapoi. Câteva, cel puţin. Taena ar fi mulţumită dacă Orton le-ar putea recupera pe celelalte.

— E vorba să mulţumim o târfă myrisheză? Eu credeam că discutăm despre guvernarea regatului.

— *Eu* guvernez regatul.

Ferească-ne Cei Şapte, aşa e. Surorii sale îi plăcea să se considere Lordul Tywin cu sâni, dar se înşela. Tatăl lor fusese neînduplecat şi implacabil ca un gheţar, pe când Cersei era numai foc sălbatic, mai cu seamă când era contrazisă.

Se zăpăcise ca o fecioară când aflase că Stannis abandonase Piatra Dragonului, convinsă că, în sfârşit, renunţase la luptă şi pleca în exil. Când venise vorbă de la Nord că Stannis îşi făcuse din nou apariţia la Zid, furia lui Cersei fusese înfricoşătoare. *Nu-i lipseşte mintea, dar nu are judecată şi niciun pic de răbdare.*

— Ai nevoie de o Mână să te ajute.

— Un conducător *slab* are nevoie de o Mână puternică, aşa cum a avut nevoie Aerys de tata. Un conducător puternic are nevoie doar de servitori sârguincioşi, care să-i ducă ordinele la îndeplinire. Îşi învârti vinul. Lordul Hallyne ar putea fi potrivit. N-ar fi primul piromant care slujeşte ca Mână a Regelui.

Nu. Pe ultimul l-am omorât eu.

— Se aude că ai de gând să-l faci pe Aurane Waters căpitan al flotei.

— Îţi dă cineva informaţii despre mine? Când Jaime nu răspunse, Cersei îşi dădu părul pe spate şi spuse: Waters e foarte potrivit pentru această funcţie. A petrecut jumătate din viaţă pe corăbii.

— Jumătate din viaţă? Nu poate avea mai mult de douăzeci de ani.

— Douăzeci şi doi, şi ce-i cu asta? Tata n-avea nici măcar douăzeci şi unu când Aerys Targaryen l-a numit Mână. E timpul ca Tommen să aibă tineri în preajma lui, în loc de toate aceste bărbi albe. Aurane e puternic şi viguros.

Puternic, viguros şi chipeş, gândi Jaime… *se culcă cu Lancel şi cu Osmund Kettleblack şi cu Băiatul Lunii, din câte ştiu eu…*

— Paxter Redwyne ar fi o alegere mai bună. E la comanda celei mai mari flote din Westeros. Aurane Waters ar putea comanda o barcă, dar numai dacă i-aş

cumpăra-o eu.

— Eşti un copil, Jaime. Redwyne e lordul stegar al lui Tyrell şi nepotul hidoasei sale bunici. Nu vreau niciunul dintre oamenii Lordului Tyrell în consiliul meu.

— Consiliul lui Tommen, vrei să spui.

— Ştii ce vreau să spun.

Prea bine.

— Ştiu că Aurane Waters e o idee proastă, iar Hallyne e una şi mai proastă.

Cât despre Qyburn… zeii să ne apere, Cersei, a umblat cu Vargo Hoat. Citadela 217

i-a luat colanul!

— Oile cenuşii. Qyburn mi s-a făcut foarte folositor. Şi e loial, ceea ce e mai mult decât pot spune despre propriile mele rude.

Ciorile se vor ospăta cu noi toţi dacă mergi pe acest drum, surioară.

— Cersei, bagă de seamă ce spui. Vezi pitici în fiecare umbră şi îţi faci duşmani din prieteni. Unchiul Kevan nu e duşmanul tău. *Eu* nu sunt duşmanul tău.

Faţa ei zvâcni de furie.

— Te-am rugat să mă ajuţi. Am venit în genunchi la tine, iar *tu m-ai refuzat.*

— Jurămintele mele…

— … nu te-au împiedicat să-l omori pe Aerys. Cuvintele sunt vânt. Ai fi putut să mă ai, dar ai ales în locul meu o mantie. Ieşi.

— Surioară…

— *Ieşi afară* am spus. M-am săturat să mă uit la cioata aia urâtă a ta. *Ieşi afară!* Ca să-l zorească, îi azvârli cupa de vin spre cap. Rată, dar Jaime înţelese aluzia.

Amurgul îl găsi stând singur în camera comună a Turnului Sabiei Albe, cu o cupă de vin roşu dornishean şi ţinând Cartea Albă în braţe. Întorcea paginile cu cioata mâinii sale drepte când Cavalerul Florilor intră, îşi scoase mantia şi centura şi le atârnă de un cârlig, lângă ale lui Jaime.

— Te-am văzut astăzi în curte, spuse Jaime. Ai călărit bine.

— Mai mult decât *bine,* cu siguranţă.

Ser Loras îşi turnă o cupă de vin şi se aşează în faţa lui Jaime, la masa în formă

de semilună.

— Un om mai modest ar fi răspuns: „Stăpânul e nespus de amabil” sau „Am avut un cal bun.”

— Calul era potrivit, iar stăpânul meu e pe atât de amabil, pe cât sunt eu de modest. Loras făcu semn către carte: Cărţile sunt pentru maesteri, spunea mereu Lordul Renly.

— Asta e pentru noi. Aici e scrisă istoria fiecărui om care a purtat vreodată

mantia albă.

— Am aruncat o privire peste ea. Copertele sunt frumoase. Prefer cărţile cu mai multe anluminuri. Lordul Renly avea câteva cu desene care ar fi orbit un septon.

Jaime nu-şi putu stăpâni un zâmbet.

— Aici nu e niciuna din acelea, ser, dar istoriile îţi vor deschide ochii. Ai face bine să ştii despre vieţile celor care au fost înainte.

— Ştiu. Prinţul Aemon, Cavalerul Dragon, Ser Ryam Redwyne Mărinimosul, Barristan cel Viteaz…

— … Gwayne Corbray, Alyn Cunnington, Demonul din Darry, da. Vei fi auzit probabil şi de Lucamore cel Puternic.

— Ser Lucamore Desfrânatul? Ser Loras părea amuzat. Trei neveste şi treizeci de copii, nu-i aşa? I-au tăiat mădularul. Să-ţi fredonez cântecul, stăpâne?

— Şi Ser Terrence Toyne?

— S-a culcat cu ibovnica regelui şi a murit urlând. Lecţia e: cei care poartă

pantaloni albi trebuie să-i ţină strâns legaţi.

— Gyles Mantie-Cenuşie? Orivel Mână-Largă?

— Gyles a fost un trădător, Orivel un laş. Oameni care au pângărit mantia albă. Ce sugerează stăpânul meu?

— Mai nimic. Nu trebuie să te simţi ofensat atunci când nu e cazul, ser. Dar Tom Castayne Lungul?

Ser Loras clătină din cap.

— A fost în garda Regelui timp de şaizeci de ani.

— Când a fost asta? N-am auzit…

— Ser Donnel de Duskendale, atunci?

— S-ar putea să fi auzit numele, dar…

— Addison Hill? Bufniţa Albă, Michael Mertyns? Jeffory Norcross? I se spunea Neînduplecatul. Robert Flowers cel Roşu? Ce poţi să-mi spui despre ei?

— Flowers e un nume de bastard. Hill la fel.

— Cu toate acestea, amândoi s-au ridicat la comanda Gărzii Regale. Poveştile lor sunt scrise în carte. Rolland Darklyn e şi el aici. Cel mai tânăr bărbat care a slujit vreodată în Garda Regală, până la mine. A primit mantia albă pe câmpul de luptă şi a murit la o oră după ce a îmbrăcat-o.

— Înseamnă că n-a fost foarte bun.

— Destul de bun. A murit, dar regele lui a rămas în viaţă. O mulţime de oameni viteji au purtat mantia albă. Cei mai mulţi au fost uitaţi.

— Cei mai mulţi merită să fie uitaţi. Eroii vor rămâne mereu în amintire. Cei mai buni.

— Cei mai buni şi cei mai răi. *Ca unul dintre noi să aibă şansa de a trăi în cântec.* Şi câţiva care au fost câte puţin din amândouă. Ca el. Lovi cu palma pagina pe care o citea.

— Cine?

Ser Loras îşi înălţă capul ca să vadă.

— Zece boabe negre pe un fond stacojiu. Nu cunosc însemnele.

— I-au aparţinut lui Criston Cole, cel care l-a slujit pe primul Viserys şi pe cel de-al doilea Aegon. Jaime închise Cartea Albă. I s-a spus Făcătorul de Regi.

CERSEI

Trei neghiobi nenorociţi cu un sac de piele, gândi regina când îngenunchează

în faţa ei. Înfăţişarea lor n-o încuraja. *Bănuiesc că există întotdeauna o şansă.*

219

— Înălţimea Ta, spuse Qyburn cu glas scăzut, micul consiliu…

— … va aştepta. E posibil să le putem aduce vorbă despre moartea unui trădător. Departe, în celălalt capăt al oraşului, clopotele Septului lui Baelor îşi sunau cântecul de jale. *Niciun clopot nu va suna pentru tine, Tyrion,* gândi Cersei.

Am să-ţi înmoi capul în smoală şi am să dau câinilor trupul tău schimonosit.

Ridicaţi-vă, le spuse pretendenţilor la titlul de lord. Arătaţi-mi ce mi-aţi adus.

Se ridicară; trei bărbaţi urâţi, şi pe deasupra jerpeliţi. Unul avea un furuncul pe gât şi niciunul nu se spălase de o jumătate de an. Perspectiva de a-i ridica pe unii ca ei la rang de lord o amuza, *l-aş putea aşeza lângă Margaery la ospeţe.* Când mai-marele neghiobilor desfăcu sacul şi îşi vârî mâinile înăuntru, mirosul descompunerii umplu sala de audienţe, ca un trandafir ofilit. Capul pe care îl scoase era gri-verzui şi mişuna de viermi. *Miroase ca tata.* Dorcas horcăi, iar Jocelyn îşi acoperi gura şi vomită.

Regina îşi cercetă trofeul, fără să clipească.

— Aţi omorât alt pitic, spuse ea în cele din urmă, rostind cu ranchiună fiecare cuvânt.

— Nici pomeneală, îndrăzni să spună unul dintre neghiobi. Trebuie să fie el, ser. Un pitic, uite. A putrezit niţel, atâta tot.

— Da, şi i-a crescut alt nas, constată Cersei. Unul destul de borcănat, aş zice.

Tyrion şi-a pierdut nasul într-o bătălie.

Cei trei neghiobi schimbară priviri.

— Nu ne-a spus nimeni, zise cel cu capul în mână. Ăsta ne-a ieşit ţanţoş în cale, un pitic urât, aşa că ne-am gândit…

— A *spus* că e o vrabie, adăugă cel cu buboiul, iar *tu* ai spus că minte.

Remarca îi era adresată celui de-al treilea bărbat.

Regina era furioasă gândindu-se că şi-a făcut micul consiliu să aştepte pentru farsa asta.

— Mi-aţi irosit timpul şi aţi omorât un om nevinovat. Ar trebui să vă tai şi vouă capetele.

Dar, dacă ar face-o, poate că următorul ar şovăi şi l-ar lăsa pe Pezevenghi să-i scape. Prefera să ridice un morman de pitici morţi înalt de trei metri, decât să se întâmple una ca asta.

— Dispăreţi din faţa mea.

— Da, Înălţimea Ta, zise buboiul. Îţi cerem iertare.

— Vrei capul? întrebă omul care-l ţinea.

— Dă-i-l lui Ser Meryn. Nu, *în* sac, nătărăule. Da. Ser Osmund, condu-i afară.

Trant îndepărtă capul, iar Kettleblack călăii, lăsând doar mic dejunul lui Lady Jocelyn ca mărturie a vizitei lor.

— Curăţă imediat, îi porunci regina.

Cel puţin ăsta a fost un pitic. Ultimul fusese doar un copil urât.

— Cineva îl va găsi pe pitic, nu te teme, o asigură Ser Osmund. Iar atunci o 220

să-l omoram cu adevărat.

Oare? Noaptea trecută, Cersei o visase pe bătrână, cu guşa ei grăunţoasă şi glasu-i răguşit. Maggy Broasca i se spunea la Lannisport. *Dacă tata ar fi ştiut ce mi-a spus, i-ar fi tăiat limba.* Dar Cersei nu povestise nimănui, nici măcar lui Jaime.

Melara spunea că dacă nu pomenim niciodată despre profeţiile bătrânei, le vom uita. Spunea că o profeţie uitată nu se poate împlini.

— Înălţimea Ta, am informatori care adulmecă peste tot după Pezevenghi, spuse Qyburn. Se îmbrăcase în ceva foarte asemănător veşmintelor de maester, dar albe în loc de gri, imaculate ca mantia Gărzii Regale. Spirale de aur îi împodobeau tivul, mânecile şi gulerul înalt şi tare, iar la brâu era legată o eşarfă

aurie.

— În Oraşul Vechi, în Gulltown, Dorne, chiar şi în Oraşele Libere. Oriunde ar putea fugi, şoptitorii mei îl vor găsi.

— Tu presupui că a părăsit Debarcaderul Regelui. S-ar putea ascunde în Septul lui Baelor, până una-alta, legănându-se de sforile clopotelor ca să facă larma aia îngrozitoare. Cersei făcu o mutră acră şi o lăsă pe Dorcas s-o ajute să se ridice în picioare. Haide, lordul meu. Consiliul aşteaptă. Îl luă pe Qyburn de braţ în timp ce coborau scările. Ai îndeplinit acea mică sarcină pe care ţi-am dat-o?

— Da, Înălţimea Ta. Îmi pare rău că a durat atât de mult. Un cap aşa de mare!

Le-a luat gândacilor mai multe ore să cureţe carnea. În compensaţie, am căptuşit o cutie de abanos şi argint cu postav, ca să fac craniului o prezentare corespunzătoare.

— Un sac de pânză ar fi fost la fel de bun. Prinţul Doran îi vrea capul. Nu-i va păsa câtuşi de puţin în ce fel de cutie e prezentat.

Dangătul clopotelor era mai puternic în curte. *N-a fost decât un Înalt Septon.*

Cât trebuie să îndurăm asta? Sunetul era mai melodios decât fuseseră urletele Muntelui, însă…

Qyburn părea să simtă ce gândea regina.

— Clopotele se vor opri la apusul soarelui, Înălţimea Ta.

— Va fi o mare uşurare. De unde ştii?

— Ştiutul face parte din munca mea.

Varys ne-a făcut pe toţi să credem că e de neînlocuit. Ce proşti am fost! De îndată ce regina făcuse cunoscut că Qyburn luase locul eunucului, lepădăturile obişnuite i se prezentaseră fără să piardă vremea, ca să-şi vândă şoaptele

pentru câteva monede. *A fost argintul în tot acest timp, nu Păianjenul. Qyburn ne va sluji la fel de bine.* Abia aştepta să vadă figura lui Pycelle când Qyburn îşi ocupa locul.

În faţa uşilor camerelor de consiliu era postat întotdeauna un cavaler al Gărzii Regale, atunci când se întrunea consiliul mic. Astăzi era Ser Boros Blount.

— Ser Boros, zise regina amabilă, eşti cam posomorât în dimineaţa asta. Să fie 221

de la vreo mâncare?

Jaime îl numise degustător al regelui. O *misiune gustoasă, însă ruşinoasă*

pentru un cavaler. Blout o ura. Guşa lăsată îi tremura când le ţinu uşa.

Când intră regina, consilierii tăcură. Lordul Gyles tuşi în loc de salut, destul de tare ca să-l trezească pe Pycelle. Ceilalţi se ridicară, declamând amabilităţi. Cersei le acordă cel mai palid zâmbet al ei.

— Lorzii mei, ştiu că îmi veţi ierta întârzierea.

— Suntem aici să te slujim, Înălţimea Ta, spuse Ser Harys Swyft. E plăcerea noastră să-ţi aşteptăm venirea.

— Îl cunoaşteţi cu toţii pe Lordul Qyburn, sunt sigură. Marele Maester Pycelle nu o dezamăgi.

— *Lord* Qyburn? reuşi el să articuleze, roşind. Înălţimea Ta, acest... un maester face jurăminte solemne să nu aibă pământuri ori titluri de nobleţe...

— Citadela ta i-a luat colanul, îi reaminti Cersei. Dacă nu e maester, nu poate fi legat de jurămintele de maester. Şi eunucului i-am spus *lord,* după cum îţi poţi aminti.

Pycelle bolborosi:

— Omul ăsta e... e nepotrivit.

— Să nu îndrăzneşti să-mi vorbeşti despre ce e *potrivit,* după batjocura puturoasă pe care ai adus-o trupului nobilului meu tată.

— Înălţimea ta, nu poţi crede că... Pycelle ridică o mână pătată, ca şi cum ar fi vrut să pareze o lovitură. Surorile tăcute au scos intestinele şi viscerele Lordului Tywin, i-au

vărsat sângele… au fost luate toate măsurile… trupul i-a fost umplut cu săruri şi ierburi parfumate…

— O, scuteşte-mă de detaliile dezgustătoare. Am mirosit rezultatul *măsurilor* tale. Calităţile de vindecător ale Lordului Qyburn au salvat viaţa fratelui meu şi nu mă îndoiesc că îl va sluji pe rege cu mai multă pricepere decât un eunuc sclifosit. Lordul meu, îi cunoşti pe tovarăşii tăi de consiliu?

— Aş fi un prost informator dacă nu i-aş cunoaşte, Înălţimea Ta. Qyburn se aşează între Orton Merryweather şi Gyles Rosby.

Sfetnicii mei. Cersei stârpise fiecare trandafir şi pe toţi cei îndatoraţi unchiului şi fraţilor ei. În locul lor erau oameni care aveau să-i fie loiali ei. Le dăduse chiar şi noi titluri, împrumutate din Oraşele Libere. Regina nu voia niciun „stăpân” la curte, în afară de ea. Orton Merryweather era judecătorul ei, Gyles Rosby lordul ei vistiernic şi Aurane Waters, tânărul şi spilcuitul Bastard din Driftmark, mare amiral.

Iar ca Mână, Ser Harys Swyft.

Moale, pleşuv şi servil, Swyft avea o mică umbră ridicolă de barbă albă acolo unde majoritatea bărbaţilor aveau bărbia. Cocoşul pitic albastru al Casei sale era brodat pe pieptul jiletcii sale de velur galben cu mărgele de lapis. Pe deasupra pună o mantie din catifea albastră împodobită cu sute de mâini de aur. Ser Harys 222

fusese încântat de numirea sa, prea năucit ca să-şi dea seama că era mai mult ostatic decât Mână. Fiica lui era soţia unchiului reginei, iar Kevan îşi iubea nevasta cea fără bărbie, aşa, cu pieptul plat şi cu picioare de găină cum era. Atât timp cât Cersei îl avea pe Ser Harys în mână, Kevan Lannister trebuia să se gândească de două ori înainte s-o contrazică. *Cu siguranţă, un socru nu e ostaticul ideal, dar mai bine un scut fragil decât niciunul.*

— Regele ni se va alătura? dori să afle Orton Merryweather.

— Fiul meu se joacă cu micuţa lui regină. Deocamdată imaginea lui despre domnie se reduce la sigilarea hârtiilor cu pecetea regală. Înălţimea Sa este încă

prea mic pentru a înţelege afacerile de stat.

— Şi bravul nostru Lord Comandant?

— Ser Jaime este la armurierul său, i se ia măsura pentru mână. Ştiu că am fost cu toţii chinuiţi de cioata aia urâtă. Şi îndrăznesc să spun că ar găsi aceste dezbateri la fel de obositoare ca şi Tommen. La aceasta, Aurane Waters chicoti.

Bine, gândi Cersei, *cu cât râd mai mult, cu atât Jaime e o ameninţare mai mică.*

N-au decât să râdă. Avem vin?

— Avem, Înălţimea Ta. Orton Merryweather nu era un bărbat chipeş, cu nasu-i mare şi borcănat şi claia de păr încâlcit, roşcat-portocaliu, dar nu era niciodată

altfel decât curtenitor. Avem vin roşu de Dorne şi auriu de Arbor şi un vin tonic, dulce, de la Highgarden.

— Cel auriu, aş zice. Vinurile din Dorne mi se par acre ca dornishenii. În timp ce Merryweather îi umplea cupa, Cersei spuse: Bănuiesc că am putea foarte bine să începem cu ei.

Buzele Marelui Maester Pycelle încă tremurau, însă, cumva, îşi găsi graiul.

— Cum porunceşti. Prinţul Doran le-a arestat pe bastardele răzvrătite ale fratelui său, dar Sunspearul e încă în fierbere. Prinţul scrie că nu poate spera să

liniştească apele până când nu i se face dreptatea promisă.

— Negreşit. *O fiinţă exasperantă, prinţul ăsta.* Lunga lui aşteptare e pe sfârşite. Îl trimit pe Balon Swann la Sunspear, să-i dea capul lui Gregor Clegane.

Ser Balon urma să aibă şi altă misiune, dar era mai bine ca partea aceasta să

rămână nespusă.

— Ah. Ser Harys Swyft îşi mângâie bărbuţa caraghioasă cu degetul mare şi cel arătător. E mort, aşadar? Ser Gregor?

— Aşa aş crede, lordul meu, remarcă sec Aurane Waters. Din câte am auzit, îndepărtarea unui cap de trup e adesea mortală.

Cersei îi acordă un zâmbet. Îi plăcea puţină ironie, atât timp cât ţinta nu era ea.

— Ser Gregor s-a stins din pricina rănilor sale, întocmai cum a prevăzut Marele Maester Pycelle.

Pycelle hârâi şi apoi îi aruncă lui Qyburn o privire ursuză.

— Săgeata era otrăvită. Nimeni nu l-ar fi putut salva.

— Aşa ai spus, îmi amintesc foarte bine. Regina se întoarse către Mâna ei. De-223

spre ce vorbeaţi când am intrat, Ser Harys?

— Despre vrăbii, Înălţimea Ta. Septonul Raynard spune că ar putea fi vreo două mii în oraş, şi cu fiecare zi sosesc mai multe. Conducătorii lor predică despre osânda zeilor şi venerarea demonilor…

Cersei luă o sorbitură de vin. *Foarte drăguţ.*

— Şi asta de prea multă vreme, nu sunteţi de acord? Cum poate fi numit acest zeu roşu pe care îl venerează Stannis dacă nu demon? Credinţa ar trebui să se opună unui asemenea păcat. Qyburn îi amintise de asta, isteţul. Mă tem că ultimul nostru Înalt Septon a trecut prea multe cu vederea. Bătrâneţea i-a slăbit ochii şi l-a stors de vlagă.

— Era un om bătrân, sfârşit, Înălţimea Ta. Qyburn îi zâmbi lui Pycelle.

Moartea sa n-ar fi trebuit să ne surprindă. Nimeni nu poate cere mai mult decât să

moară liniştit în somn, după o viaţă îndelungată.

— Nu, fu de acord Cersei, dar trebuie să sperăm că succesorul lui e mai viguros. Prietenii mei de pe cealaltă colină îmi spun că va fi, probabil, Torbert sau Raynard.

Marele Maester Pycelle îşi drese glasul.

— Am şi eu prieteni printre Cei Mai Cucernici şi ei vorbesc despre Septonul Ollidor.

— Nu-l nesocotiţi nici pe Luceon, spuse Qyburn. Aseară a ospătat treizeci dintre Cei Mai Cucernici cu purcel de lapte şi

vin auriu de Arbor, iar ziua împarte pâine uscată la săraci, ca să-şi dovedească pioşenia.

Aurane Waters părea la fel de plictisit ca regina de toată această flecăreală despre septoni. La o privire mai atentă, părul lui era mai mult argintiu decât auriu, iar ochii îi erau gri-verzui, în timp ce ai Prinţului Rhaegar fuseseră violeţi. Chiar şi aşa, asemănarea… Se întreba dacă Waters şi-ar rade barba pentru ea. Deşi era cu zece ani mai tânăr, o dorea. Cersei îşi dădea seama după cum o privea. Bărbaţii se uitau la ea în felul acela încă de când îi înmuguriseră sânii. *Fiindcă eram atât de frumoasă, spuneau ei, dar Jaime era şi el frumos şi la el nu se uitau aşa.* Când era mică, se îmbrăca uneori, ca să se amuze, în hainele fratelui său. Era mereu surprinsă cât de diferit o tratau bărbaţii când o luau drept Jaime. Până şi Lordul Tywin însuşi…

Pycelle şi Merryweather continuau să despice firul în patru în privinţa viitorului Înalt Septon.

— Oricare va fi la fel de bun, anunţă brusc regina, dar cel care va purta coroana de cristal trebuie să pronunţe o anatemă asupra Pezevenghiului. Ultimul Înalt Septon fusese surprinzător de tăcut în privinţa lui Tyrion. Cât despre aceste vrăbii roz, atât timp cât nu predică trădarea, sunt problema Credinţei, nu a noastră.

Lordul Orton şi Ser Harys murmurară aprobator, încercarea lui Gyles Rosby de a face la fel se risipi într-un acces de tuse. Cersei întoarse capul cu dezgust în timp ce el horcăia, scuipând o flegmă cu sânge.

— Maester, ai adus scrisoarea din Vale?

— Da, Înălţimea Ta. Pycelle o scoase la iveală dintr-un maldăr de hârtii şi o netezi. E mai degrabă o declaraţie decât o scrisoare. Semnată la Runestone de către Yohn Bronz Royce, Lady Waynwood, Lorzii Hunter, Redfort şi Belmore, şi de Symond Templeton, Cavalerul de Nouă Stele. Toţi şi-au aplicat peceţile.

Scriu…

O grămadă de tâmpenii.

— Lorzii mei pot citi scrisoarea dacă doresc. Royce şi ceilalţi masează oameni la poalele Castelului Eyrie. Au de gând să-l înlăture pe Degeţel ca Lord Protector al Văii, cu forţa, dacă e nevoie. Întrebarea e: ar trebui să îngăduim una ca asta?

— Lordul Baelish cere ajutor? întrebă Harys Swyft.

— Nu, deocamdată. La drept vorbind, pare destul de liniştit. Ultima lui scrisoare pomeneşte doar în treacăt despre rebeli, înainte să-mi ceară să-i trimit nişte vechi tapiserii de-ale lui Robert.

Ser Harys îşi mângâie bărbuţa.

— Iar aceşti lorzi care semnează declaraţia, *ei* cer regelui să intervină?

— Nu.

— Atunci… poate că nu trebuie să facem nimic.

— Un război în Vale ar fi cât se poate de tragic, punctă Pycelle.

— Război? Orton Merryweather râse. Lordul Baelish e un om foarte nostim, dar războaiele nu se poartă cu glume. Mă îndoiesc că va fi vărsare de sânge. Şi oare contează cine e regentul Lordului Robert, atât timp cât Valea îşi plăteşte dările?

Nu, hotărî Cersei. La drept vorbind, Degeţel fusese mai folositor la curte. *Avea darul să găsească aur şi nu tuşea niciodată.*

— Lordul Orton m-a convins. Maester Pycelle, anunţă-i pe aceşti Lorzi Declaranţi că nimeni nu trebuie să se atingă de Petyr. Altminteri, coroana e mulţumită cu orice hotărâre vor lua în privinţa guvernării Văii câtă vreme Lordul Robert Arryn e minor.

— Prea bine, Înălţimea Ta.

— Am putea discuta despre flotă? întrebă Aurane Waters. Mai puţin de o duzină dintre corăbiile noastre au supravieţuit infernului de la Apa Neagră.

Trebuie să ne refacem puterea maritimă.

Merryweather clătină aprobator din cap.

— Puterea maritimă este esenţială. Putem să ne folosim de oamenii de fier?

întrebă Orton Merryweather. Duşmanul duşmanului nostru? Ce ne-ar cere Stânca Mării în schimbul unei alianţe?

— Vor Nordul, spuse Marele Maester Pycelle, pe care nobilul tată al reginei noastre l-a promis Casei Bolton.

— Ce neplăcut, spuse Merryweather. Totuşi Nordul e mare. Pământurile pot fi împărţite. Nu trebuie să fie un aranjament definitiv. Poate că Bolton ar consimţi, 225

dacă l-am asigura că oastea noastră va fi a lui, odată Stannis distrus.

— Am auzit că Balon Greyjoy e mort, interveni Ser Harys Swyft. Ştim cine domneşte acum peste insule? Lordul Balon avea vreun fiu?

— Leo? tuşi Lordul Gyles. Theo?

— Theon Greyjoy a fost crescut la Winterfell, ca pupil al lui Eddard Stark, spuse Qyburn. Nu e de aşteptat să ne devină prieten.

— Eu am auzit că de fapt a fost omorât, spuse Merryweather.

— A existat un singur fiu? Ser Harys Swyft se trase de bărbuţă. Fraţi. A avut fraţi, nu-i aşa?

Varys ar fi ştiut, gândi Cersei iritată.

— Nu am de gând să mă însoţesc cu adunătura aia jalnică de calmari. Va veni şi rândul lor, după ce ne ocupăm de Stannis. Noi avem nevoie de flotă.

— Propun să construim galere noi, spuse Aurane Waters. Zece, pentru început.

— Şi de unde să vină banii? întrebă Pycelle. Lordul Gyles luă întrebarea ca pe o invitaţie de a începe să tuşească din nou. Mai scoase la iveală nişte salivă

rozalie şi o şterse cu un petic de mătase roşie.

— Nu e nici… reuşi el să spună, înainte ca tusea să-i înăbuşe vorbele… nu…

noi nu…

Ser Harys se dovedi destul de isteţ barem să ghicească sensul printre accesele de tuse.

— Veniturile coroanei sunt mai mari ca niciodată, obiectă el. Însuşi Ser Kevan mi-a spus asta.

Lordul Gyles tuşi:

— … cheltuieli… mantii aurii…

Cersei îi mai auzise obiecţiile.

— Lordul nostru vistiernic încearcă să spună că avem prea multe mantii aurii şi prea puţin aur. Tusea lui Rosby începuse s-o irite. *Poate că Garth cel Mare n-ar fi fost atât de rău.* Deşi consistente, veniturile coroanei nu sunt destul de mari încât să ţină pasul cu datoriile lui Robert. În consecinţă, am hotărât să amân rambursarea datoriilor noastre către Sfânta Credinţă şi către Banca de Fier a Braavosului până la sfârşitul războiului. Noul Înalt Septon avea să-şi frângă, fără

îndoială, mâinile-i sfinte, iar braavosii aveau să cârâie şi să mârâie la ea, dar ce conta? Banii economisiţi vor fi folosiţi pentru construirea noii noastre flote.

— Înălţimea Sa e chibzuită, remarcă Lordul Merryweather. E o măsură

înţeleaptă. Şi necesară, până se isprăveşte războiul. Subscriu.

— Şi eu, spuse Ser Harys.

— Înălţimea Ta, interveni Pycelle cu glas tremurat, mă tem că asta va aduce mai multe neplăceri decât îţi dai seama. Banca de Fier…

— … rămâne la Braavos, dincolo de mare. Îşi vor primi aurul, Maester. Un Lannister îşi plăteşte mereu datoriile.

— Braavosii au şi ei o vorbă. Colanul împodobit al lui Pycelle scoase un 226

clinchet uşor. *Banca de Fier îşi va primi datoria,* spun ei.

— Banca de Fier îşi va primi datoria când spun eu. Până atunci, Banca de Fier va aştepta cuviincioasă. Lord Waters, îţi poruncesc să începi construcţia galerelor noastre.

— Prea bine, Înălţimea Ta.

Ser Harrys scormoni printre nişte hârtii.

— Următoarea chestiune… avem o scrisoare de la Lordul Frey, care formulează nişte revendicări…

— Câte pământuri şi onoruri vrea omul ăsta? pufni regina. Mama lui trebuie să

fi avut trei ţâţe.

— Poate că lorzii mei nu ştiu, spuse Qyburn, dar prin cramele şi cârciumile oraşului sunt unii care sugerează o anumită complicitate a coroanei în crima Lordului Walder.

Ceilalţi consilieri se holbară la el, nedumeriţi.

— Te referi la Nunta Roşie? întrebă Aurane Waters.

— Crima? făcu Ser Harys.

Pycelle îşi drese glasul zgomotos. Lordul Gyles tuşi.

— Vrăbiile astea sunt deosebit de slobode la gură, îi preveni Qyburn. Nunta Roşie a fost un afront la adresa legilor zeilor şi ale oamenilor, spun vrăbiile, iar cei care au avut vreo legătură cu ea sunt blestemaţi.

Cersei pricepu repede aluzia.

— Lordul Walder va înfrunta în curând judecata Tatălui. E foarte bătrân.

Lăsaţi vrăbiile să scuipe cât vor pe reputaţia lui. Asta n-are nicio legătură cu noi.

— Nu, întări Ser Harys.

— Nu, spuse Lordul Merryweather.

— Nimeni n-ar putea crede aşa ceva, spuse Pycelle.

Lordul Gyles tuşi.

— Niţel scuipat pe mormântul Lordului Walder nu va deranja viermii, fu de acord Qyburn, dar ar fi de asemenea folositor să fie cineva *pedepsit* pentru Nunta Roşie. Câteva capete de Frey ar face mult pentru a domoli mânia Nordului.

— Lordul Walder nu-i va sacrifica niciodată pe ai lui, spuse Pycelle.

— Nu, cugetă Cersei, dar poate că moştenitorii lui sunt mai puţin năzuroşi.

Putem spera că, în curând, Lordul Walder ne va face favoarea să moară. Cum ar putea mai bine noul Lord de Crossing să scape de fraţii vitregi incomozi, de verii

dezagreabili şi de surorile intrigante decât declarându-i vinovaţi?

— Până aşteptăm moartea Lordului Walder, ar mai fi ceva, spuse Aurane Waters. Compania de Aur a rupt înţelegerea cu Myrul. Pe la docuri am auzit spunându-se că i-a tocmit Lordul Stannis şi îi aduce peste mare.

— Cu ce vrea să-i plătească? se miră Merryweather. Cu zăpadă? Li se spune Compania *de Aur.* Cât aur are Stannis?

— Destul de puţin, îl asigură Cersei. Lordul Qyburn a vorbit cu echipajul unei 227

galere myrisheze, în golf. Oamenii susţin că Compania de Aur se îndreaptă spre Volantis. Dacă au de gând să traverseze marea spre Westeros, merg în direcţia greşită.

— Poate că s-au săturat să lupte de partea învinşilor, sugeră Lordul Merryweather.

— E şi asta, fu de acord regina. Doar un orb ar putea să nu vadă că războiul nostru e ca şi câştigat. Lordul Tyrell a împresurat Capătul Furtunii. Riverrunul e asediat de Freyi şi de vărul meu Daven, noul nostru Păzitor al Apusului. Corăbiile Lordului Redwyne au trecut prin Strâmtorile Tarthului şi se îndreaptă cu iuţeală

către coastă. La Piatra Dragonului au mai rămas doar câteva nave de pescuit care să se opună debarcării lui Redwyne. Poate că o vreme castelul va rezista, dar după

ce avem portul, putem să blocăm ieşirea garnizoanei la mare. Atunci doar Stannis însuşi va mai rămâne să ne incomodeze.

— Dacă e să dăm crezare Lordului Janos, Stannis încearcă să se alieze cu sălbaticii, îi preveni Maester Pycelle.

— Sălbatici în blănuri, declară Lordul Merryweather. Lordul Stannis trebuie să

fie într-adevăr disperat dacă are nevoie de asemenea aliaţi.

— Disperat şi nesăbuit, fu de acord regina. Oamenii Nordului urăsc sălbaticii.

Pentru Roose Bolton n-ar trebui să fie o problemă să-i câştige pentru cauza noastră. Câţiva i s-au alăturat deja fiului său bastard ca să cureţe Moat Cailin de ticăloşii oameni de fier şi să deschidă calea pentru ca Lordul Bolton să se întoarcă. Umber, Ryswell... am uitat celelalte nume. Până şi Portul Alb e pe punctul de a ni se alătura. Lordul lui a fost de acord să le mărite pe ambele sale nepoate cu prietenii noştri, Freyii, şi să deschidă portul pentru corăbiile noastre.

— Credeam că nu avem nicio corabie, zise Ser Harys, nedumerit.

— Wyman Manderly i-a fost un devotat lord stegar lui Eddard Stark, preciza Marele Maester Pycelle. Ne putem încrede într-un asemenea om?

Nu ne putem încrede în nimeni.

— E un bătrân gras şi speriat. Cu toate acestea, se dovedeşte îndărătnic într-o anume privinţă: insistă că nu va pleca genunchiul până când nu-i este înapoiat moştenitorul.

— Îl avem pe moştenitorul lui? întrebă Ser Harys.

— Trebuie să fie la Harrenhal, dacă e încă în viaţă. Gregor Clegane l-a luat ostatic. Muntele nu era întotdeauna blând cu prizonierii săi, chiar dacă

răscumpărarea lor era mare. Dacă e mort, bănuiesc că va trebui să-i trimitem Lordului Manderly capetele celor care l-au omorât, cu cele mai sincere scuze ale noastre.

Dacă un singur cap era destul să-l potolească pe Prinţul Dornului, un sac de capete trebuia să fie mai mult decât suficient pentru grăsanul nordic înfăşurat în piei de focă.

— Oare Lordul Stannis nu va încerca să se alieze şi cu Portul Alb? întrebă

Marele Maester Pycelle.

— O, a încercat. Lordul Maderly ne-a trimis nouă scrisorile lui şi i-a dat răspunsuri evazive. Stannis cere săbiile şi argintul Portului Alb, pentru care oferă... ei bine, *nimic.* Într-o zi, Cersei trebuia să-i aprindă Străinului o lumânare pentru

că îl luase pe Renly şi îl lăsase pe Stannis. Dacă ar fi fost invers, viaţa ei ar fi fost mai grea. Chiar în dimineaţa asta a mai venit o pasăre. Stannis şi-a trimis cavalerul-ceapă ca să trateze cu Portul Alb în numele lui. Manderly l-a închis pe nenorocit într-o celulă. Ne întreabă ce să facă cu el.

— Să-l trimită aici, ca să-l putem interoga, sugeră Lordul Merryweather. S-ar putea să ştie destul de multe lucruri preţioase.

— Să moară, spuse Qyburn. Moartea lui va fi o lecţie pentru Nord, să le arate ce se alege de trădători.

— Sunt întru totul de acord, spuse regina. L-am însărcinat pe Lordul Manderly să-i taie capul de îndată. Asta va spulbera orice şansă ca Portul Alb să-l sprijine pe Stannis.

— Stannis va avea nevoie de o altă Mână, remarcă Aurane Waters, chicotind.

Cavalerul-nap, poate.

— Un cavaler-nap? se miră Ser Harys Swyft. Cine mai e şi ăsta? N-am auzit de el.

Waters nu răspunse, doar îşi dădu ochii peste cap.

— Şi dacă Lordul Manderly refuză? întrebă apoi Merryweather.

— Nu va îndrăzni. Cavalerul-ceapă e moneda de care va avea nevoie ca să

cumpere viaţa fiului său.

Cersei zâmbi.

— Poate că bătrânul nătărău grăsan a fost loial Casei Stark în felul lui, dar cu lupii de la Winterfell nimiciţi…

— Înălţimea Ta a pierdut-o din vedere pe Lady Sansa, spuse Pycelle.

Regina se zburli.

— Cu siguranţă *nu* am uitat de mica lupoaică. Refuza să rostească numele fetei. Ar fi trebuit s-o închid în celulele negre, ca fiică a unui trădător, dar, în schimb, am primit-o în casa mea. S-a încălzit lângă focul meu, a mâncat la masa mea, s-a jucat cu copiii mei. Am hrănit-o, am îmbrăcat-o, am încercat să-i deschid puţin ochii asupra acestei lumi, şi cum

m-a răsplătit ea pentru bunătatea mea? A contribuit la uciderea fiului meu. Când îl vom găsi pe Pezevenghi, o vom găsi şi pe Lady Sansa. Nu e moartă... dar înainte de a isprăvi cu ea, vă asigur că-i va cânta Străinului, cerându-i în genunchi sărutul.

Urmă o tăcere apăsătoare. *Şi-au înghiţit cu toţii limbile?* se întrebă Cersei, cu iritare. Era destul ca s-o facă să se întrebe de ce se ostenea cu acest consiliu.

— În orice caz, continuă regina, fiica *mai mică* a Lordului Eddard e cu Lordul Bolton şi se va căsători cu fiul lui, Ramsay, imediat după ce Moat Cailin va cădea. Atât timp cât fata îşi juca rolul destul de bine ca să le întărească pretenţiile 229

asupra Winterfellului, nici Boltonii n-aveau să se sinchisească prea mult că era, de fapt, progenitura unui oarecare slujitor, ferchezuită de Degeţel. Dacă Nordul trebuie să aibă un Stark, îi vom da unul. Îl lăsă pe Lordul Merryweather să-i umple din nou cupa. Însă la Zid a apărut o altă problemă. Fraţii Rondului de Noapte şi-au pierdut minţile şi l-au ales drept Lord Comandant pe fiul bastard al lui Ned Stark.

— Snow e numele băiatului, spuse în van Pycelle.

— L-am zărit o dată la Winterfell, zise regina, deşi familia Stark s-a străduit din răsputeri să-l ascundă. Seamănă mult cu tatăl său. Odraslele nelegitime ale soţului ei semănau şi ele cu tatăl lor, dar Robert avusese cel puţin buna cuviinţă să

le ţină ascunse. Odată, după acea regretabilă întâmplare cu pisica, făcuse tărăboi cum că ar aduce o fiică bastardă de-a sa la curte.

— Fă cum vrei, îi spusese Cersei, dar s-ar putea să descoperi că oraşul nu e un loc sănătos să creşti o fată.

Cu greu îşi putuse ascunde de Jaime vânătăile cu care se alesese de pe urma acelor cuvinte, dar de fiica bastardă nu s-a mai auzit nimic. *Catelyn Tully era un şoarece, altfel l-ar fi*

înăbuşit pe acest Jon Snow din faşă. În schimb, mi-a lăsat mie această sarcină murdară.

— Snow împărtăşeşte şi gustul Lordului Eddard pentru trădare, spuse ea. Tatăl i-ar fi dat lui Stannis regatul. Fiul i-a dat pământuri şi castele.

— Rondul de Noapte a jurat să nu se implice în războaiele Celor Şapte Regate, le reaminti Pycelle. De mii de ani, fraţii în negru au păstrat această tradiţie.

— Până acum, constată Cersei. Bastardul ne-a scris declarând că Rondul de Noapte nu e de partea nimănui, însă acţiunile sale îi dovedesc minciuna. I-a dat lui Stannis mâncare şi adăpost, dar are insolenţa să ne ceară nouă arme şi oameni.

— O jignire, declară Lordul Merryweather. Nu putem îngădui ca Rondul de Noapte să se alăture oştirii Lordului Stannis.

— Trebuie să-l declarăm pe Snow trădător şi rebel, fu de acord Ser Harys Swyft. Fraţii în negru trebuie să-l înlăture.

Marele Maester Pycelle clătină greoi din cap.

— Propun să informăm Castelul Negru că nu le vom mai trimite niciun om până când nu pleacă Snow.

— Noile noastre dromoane vor avea nevoie de vâslaşi, spuse Aurane Waters.

Haideţi să le cerem lorzilor noştri să-mi trimită mie hoţii şi tâlharii lor de acum înainte, în loc să-i trimită la Zid.

Qyburn se aplecă, zâmbind.

— Rondul de Noapte ne apără pe toţi de snarci şi grumpkini. Lorzii mei, eu zic că trebuie să-i *ajutăm* pe bravii fraţi în negru.

Cersei îi aruncă o privire aspră.

— Ce vrei să spui?

— Asta, răspunse Qyburn. De ani de zile Rondul de Noapte cere cu insistenţă

oameni. Lordul Stannis a răspuns rugăminţii lor. Regele Tommen poate face mai puţin? Înălţimea Sa ar trebui să

trimită la Zid sute de oameni. Să îmbrace veşmintele negre, chipurile, dar de fapt…

— … să-l înlăture pe Jon Snow de la comandă, îl completă Cersei, încântată.

Ştiam că am dreptate să-l vreau în consiliul meu. Tocmai asta vom face. Râse.

Dacă acest bastard e într-adevăr fiul tatălui său, nu va bănui nimic. Poate chiar îmi va mulţumi înainte ca sabia să-i intre între coaste. Va trebui să acţionăm cu prudenţă, negreşit. Lăsaţi restul pe seama mea, lorzii mei. Aşa trebuia să te ocupi de un duşman, cu pumnalul, nu cu declaraţii. Am făcut treabă bună astăzi, lorzii mei. Vă mulţumesc. Mai e ceva?

— Încă un lucru, Înălţimea Ta, zise Aurane Waters, pe ton de scuză. Mă feresc să irosesc timpul consiliului cu fleacuri, dar în ultimul timp am auzit unele vorbe ciudate pe la docuri. Marinari de la Răsărit. Vorbesc despre dragoni…

— … şi manticori, fără doar şi poate, şi snarci cu barbă? Cersei chicoti. Vino la mine când auzi ceva despre *pitici,* lordul meu. Se ridică în picioare, în semn că

întrunirea a luat sfârşit.

Când Cersei părăsi camerele consiliului, bătea un vânt vijelios de toamnă şi clopotele lui Baelor cel Binecuvântat încă îşi cântau cântecul de jale din capătul celălalt al oraşului. În curte, patruzeci de cavaleri se loveau cu sabia şi scutul, sporind hărmălaia. Ser Boros Blount o escortă pe regină înapoi la apartamentele sale, unde o găsi pe Lady Merryweather chicotind cu Jocelyn şi Dorcas.

— Ce găsiţi voi atât de amuzant?

— Gemenii Redwyne, răspunse Taena. Amândoi s-au îndrăgostit de Lady Margaery. Înainte se certau care dintre ei va fi următorul Lord de Arbor. Acum amândoi vor să intre în Garda Regală, doar ca să fie aproape de mica regină.

— Fraţii Redwyne au avut întotdeauna mai mulţi pistrui decât minte. Totuşi, era bine de ştiut. *Dacă Oroarea şi Bălosul ar fi fost găsiţi în pat cu Margaery…*

Cersei se întreba dacă micuţei regine îi plăceau pistruii. Dorcas, adu-mi-l pe Ser Osney Kettleblack.

Dorcas roşi.

— Cum porunceşti.

Când fata plecă, Taena Merryweather îi aruncă reginei o privire întrebătoare.

— De ce a roşit aşa?

— Din dragoste. Acum era rândul lui Cersei să râdă. Visează la Ser Osney al nostru. Era cel mai tânăr dintre fraţii Kettleblack, cel frumos bărbierit. Deşi avea acelaşi păr negru, acelaşi nas coroiat şi acelaşi zâmbet degajat ca fratele său Osmund, pe unul dintre obraji purta trei cicatrici lungi, prin bunăvoinţa uneia dintre târfele lui Tyrion. Îi plac cicatricile lui, cred.

Ochii lui Lady Merryweather străluciră maliţioşi.

— Întocmai. Cicatricile dau unui bărbat o înfăţişare periculoasă, iar pericolul e provocator.

— Mă şochezi, doamna mea, spuse regina, tachinând-o. Dacă pericolul te provoacă într-atât, de ce te-ai măritat cu Lordul Orton? Cu toţii îl iubim, e adevărat, totuşi… Petyr remarcase cândva că acel corn al abundenţei care împodobea blazonul Casei Merryweather i se potrivea de minune Lordului Orton, de vreme ce avea părul de culoarea morcovului, nasul borcănat ca o sfeclă roşie şi terci de mazăre în loc de creier.

Taena râse.

— Soţul meu e mai mult prosper decât periculos, aşa este. Însă… sper că

Înălţimea Ta nu mă va desconsidera, dar nu am venit fecioară neprihănită în patul lui Orton.

Sunteţi târfe cu toatele în Oraşele Libere, nu-i aşa? Era bine de ştiut. Într-o bună zi, s-ar putea folosi de asta.

— Şi, mă rog, cine a fost iubitul ăsta considerat atât de… periculos?

Pielea măslinie a Taenei se întunecă şi mai mult când roşi.

— O, mai bine aş fi tăcut. Înălţimea Ta, îmi vei păstra secretul, nu-i aşa?

— Bărbaţii au cicatrici, femeile mistere. Cersei o sărută pe obraz. *Voi stoarce de la tine numele lui cât de curând.*

Când Dorcas se întoarse cu Ser Osney Kettleblack, regina le ceru doamnelor sale să se retragă.

— Haide, stai cu mine lângă fereastră, Ser Osney. Doreşti o cupă de vin?

Cersei turnă vin pentru sine. Mantia ţi-e jerpelită. Am de gând să te îmbrac cu una nouă.

— Ce, una albă? Cine a murit?

— Nimeni, deocamdată, răspunse regina. Asta îţi este dorinţa, să te alături fratelui tău Osmund în Garda Regelui?

— Aş prefera să fiu în garda *reginei,* dacă nu ţi-e cu supărare, Înălţimea Ta.

Când Osney afişă un zâmbet larg, cicatricile căpătară o nuanţă de roşu intens.

Degetele lui Cersei le trasară încet urma de-a lungul obrazului.

— Ai limba îndrăzneaţă, ser. Mă vei face din nou să-mi pierd minţile.

— Bine. Ser Osney o prinse de mână şi îi sărută nestăpânit degetele. Dulcea mea regină.

— Eşti un bărbat păcătos, şopti regina, şi nu eşti un adevărat cavaler, pare-mi-se. Îl lăsă să-i atingă sânii prin mătasea rochiei. Ajunge!

— Ba nu. Te doresc.

— M-ai avut.

— O singură dată. Osney îi cuprinse din nou în palmă sânul stâng şi îl strânse neîndemânatic, ceea ce îi aminti reginei de Robert.

— O noapte pe cinste pentru un cavaler pe cinste. M-ai slujit cu vitejie şi ţi-ai primit răsplata. Cersei îşi trecu degetele de-a lungul cingătorii lui. Îl simţi întărindu-se prin pantaloni. Era un cal nou cel pe care-l călăreai în curte ieri după-masă?

— Armăsarul negru? Da. Un dar de la fratele meu Osfryd. Îi spun Miez de Noapte.

Nemaipomenit de original!

— Un cal bun pentru luptă. Pentru plăcere însă nimic nu se compară cu galopul pe un mânz sprinten. Îi zâmbi şi îi strânse mâna. Spune-mi adevărul.

Micuţa noastră regină ţi se pare frumoasă?

Ser Osney se retrase, prudent.

— Bănuiesc. Pentru o fată. Eu aş prefera o femeie.

— De ce nu pe amândouă? şopti ea. Culege-mi micul trandafir şi nu mă vei găsi nerecunoscătoare.

— Micul… Margaery, vrei să spui? Ardoarea lui Ser Osney se topea în pantaloni. E soţia regelui. Nu a fost un străjer al Gărzii Regale care şi-a pierdut capul pentru că s-a culcat cu soţia regelui?

— Acum o veşnicie. *Era ibovnica regelui, nu soţia, iar capul a fost singurul lucru pe care nu şi l-a pierdut. Aegon l-a dezmembrat bucată cu bucată şi a pus-o pe femeie să privească.* Dar Cersei nu voia ca Osney să stăruie asupra acelei întâmplări nefericite din vechime. Tommen nu e Aegon cel Netrebnic. Nu te teme, va face după cum îi spun eu. Vreau ca Margaery să-şi piardă capul, nu tu.

Asta îl lăsă pe gânduri.

— Fecioria, vrei să spui?

— Şi asta. Presupunând că încă e fecioară. Îi trasă din nou liniile cicatricelor.

În cazul în care nu crezi că Margaery ar rămâne rece în faţa… farmecelor tale.

Osney îi aruncă o privire rănită.

— Îi plac destul de mult. Verişoarele ei îşi râd mereu de nasul meu. Cât e de mare, lucruri de felul ăsta. Ultima oară când Magga a făcut asta, Margaery le-a cerut să înceteze şi a spus că am un chip fermecător.

— Atunci, te descurci.

— Mă descurc, fu de acord bărbatul, pe un ton neîncrezător, dar cum am să mă

descurc dacă ea… dacă ei… după ce noi…?

— … faceţi treaba? Cersei îi acordă un zâmbet usturător. Să te culci cu regina e un act de trădare. Tommen n-ar avea de ales decât să te trimită la Zid.

— La Zid? făcu el îngrozit.

Cersei abia îşi stăpânea râsul. *Nu, mai bine nu. Bărbaţii nu suportă să fie luaţi în râs.*

— O mantie neagră s-ar potrivi bine cu ochii tăi şi cu părul ăla negru.

— Nimeni nu se întoarce de la Zid.

— Tu te vei întoarce. Nu ai altceva de făcut decât să omori un băiat.

— Ce băiat?

— Un bastard aliat cu Stannis. E tânăr şi necopt, iar tu vei avea o sută de oameni.

Kettleblack era speriat, îi simţea mirosul fricii, dar era prea mândru ca s-o 233

recunoască. *Bărbaţii sunt toţi la fel.*

— Am ucis mai mulţi băieţi decât pot număra, spuse el apăsat. După ce acest băiat e mort, primesc iertarea regelui?

— Asta şi titlul de lord. *Dacă nu cumva fraţii lui Snow te spânzură mai întâi.*

O regină trebuie să aibă un consort. Unul care nu cunoaşte teama.

— Lord Kettleblack? Un zâmbet se răspândi încet pe chipul lui, iar cicatricile i se aprinseră, roşii. Da, îmi place cum sună. Un lord semeţ…

— … şi potrivit pentru patul unei regine.

Osney se încruntă.

— Zidul e rece.

— Iar eu sunt caldă. Cersei îl cuprinse cu braţele pe după gât. Culcă-te cu o fată, omoară un băiat şi sunt a ta. Ai curajul?

Osney rămase o clipă pe gânduri înainte de a clătina din cap.

— Sunt omul tău.

— Eşti, ser. Regina îl sărută şi îl lăsă să-i simtă gustul limbii înainte de a se desprinde din îmbrăţişare. Destul, deocamdată. Restul trebuie să aştepte. Mă vei visa la noapte?

— Da. Avea glasul răguşit.

— Bine.

După plecarea lui, Cersei o chemă pe Jocelyn să-i perie părul, în timp ce ea se descălţă şi se întinse ca o pisică. *Am fost făcută pentru asta,* îşi spuse. Ceea ce o încânta cel mai mult era desăvârşitul rafinament al planului. Nici măcar Mace Tyrell n-ar îndrăzni să-şi apere preaiubita fiică dacă ar fi prinsă în flagrant cu unul ca Osney Kettleblack, şi nici Stannis Baratheon, nici Jon Snow n-ar avea motiv să

se întrebe de ce a fost trimis Osney la Zid. Ea va avea grijă ca Ser Osmund să fie cel care-şi va descoperi fratele cu micuţa regină; în felul acesta, nu va trebui pusă

la îndoială şi loialitatea celorlalţi doi fraţi Kettleblack. *De m-ar putea vedea tata acum, nu s-ar mai grăbi aşa să mă mărite din nou. Păcat că e mort de-a binelea.*

El şi Robert, Jon Arryn, Ned Stark, Renly Baratheon, toţi morţi. Numai Tyrion e în viaţă, şi nu pentru mult timp.

În seara aceea regina o chemă pe Lady Merryweather în dormitorul ei.

— Vrei o cupă de vin? o întrebă ea. Una mică.

Femeia din Myr râse.

— Una mare.

— Mâine vreau să-i faci o vizită nurorii mele, spuse Cersei în timp ce Dorcas o îmbrăca pentru culcare.

— Lady Margaery se bucură întotdeauna să mă vadă.

— Ştiu. Regina nu putu să nu remarce eleganţa cu care se referea Taena la soţioara lui Tommen. Spune-i că am trimis şapte lumânări din ceară de albine la Septul lui Baelor, în memoria dragului nostru Înalt Septon.

Taena râse.

234

— Dacă e pe-aşa, ea va trimite şaptezeci şi şapte de lumânări, ca să nu fie depăşită.

— Voi fi foarte supărată dacă n-o face, spuse regina, zâmbind. Spune-i, de asemenea, că are un admirator secret, un cavaler atât de fascinat de frumuseţea ei încât nu poate dormi noaptea.

— Aş putea să te întreb, Înălţimea Ta, cine este acest cavaler? Ochii negri ai Taenei sclipiră maliţios. Ar putea să fie Ser Osney?

— Ar putea, răspunse regina, dar nu-i oferi numele pe tavă. Fă-o să-l stoarcă

de la tine. Faci asta?

— Dacă-ţi face plăcere. Asta e tot ce doresc, Înălţimea Ta.

Afară se stârnea un vânt rece. Rămaseră treze târziu, până spre dimineaţă, bând vin auriu de Arbor şi spunându-şi una alteia poveşti. Taena se chercheli destul de bine, iar Cersei scoase de la ea numele iubitului ei de taină. Era un căpitan de vas din Myr, pe jumătate pirat, cu părul negru până la umeri şi o cicatrice pe faţă, de la bărbie până la ureche.

— De o sută de ori i-am spus *nu,* iar el a spus *da,* îi povesti cealaltă femeie, până când am spus *da* şi eu. Nu era genul de bărbat pe care să-l refuzi.

— Cunosc genul, spuse regina, cu un zâmbet strâmb.

— Înălţimea Ta a cunoscut vreodată un asemenea bărbat, mă întreb?

— Robert, minţi ea, gândindu-se la Jaime.

Cu toate acestea, când închise ochii, celălalt frate îi apăru în vis, împreună cu cei trei neghiobi nenorociţi cu care îşi începuse ziua. În vis, capul lui Tyrion era cel pe care i-l aduseseră în sac. Se făcea că poruncise să fie turnat în bronz şi îl păstra în oala ei de noapte.

CĂPITANUL DE FIER

Vântul bătea dinspre nord când *Victoria Fierului* ocoli promontoriul şi intră în golful sfânt numit Leagănul Naggăi.

Victarion i se alătură lui Nute Bărbierul, la pupa. În faţa lor se înălţa ţărmul sacru al Vechiului Wyk şi dealul împădurit de deasupra lui, unde coastele Naggăi se ridicau din pământ ca trunchiurile unor imenşi copaci albi, groase cât catargul unei galere şi de două ori mai înalte.

Oasele Castelului Regelui Cenuşiu. Victarion simţea vraja locului.

— Balon a stat sub oasele acelea când s-a proclamat rege, îşi aminti el. A jurat să ne recâştige libertatea, iar Tarle Cel-de-Trei-Ori-Înecat i-a aşezat o coroană de lemn plutitor pe cap. *BALON! au strigat. BALON! BALON REGE!*

— Vor striga numele tău la fel de tare, spuse Nute.

Victarion încuviinţă din cap, deşi nu împărtăşea siguranţa Bărbierului. *Balon a avut trei fii şi o fiică pe care a iubit-o nespus.*

235

Asta le spusese căpitanilor săi, la Moat Cailin, când îl îndemnaseră pentru prima oară să revendice Stânca Mării.

— Fiii lui Balon sunt morţi, susţinuse Ralf Stonehouse cel Roşu, iar Asha e femeie. Tu ai fost braţul drept, puternic, al tatălui tău, trebuie să ridici sabia pe care el a lăsat-o să cadă.

Când Victarion le amintise că Balon îi poruncise să apere Moat Cailin împotriva oamenilor Nordului, Ralf Kenning spusese:

— Lupii sunt înfrânţi, stăpâne. La ce bun să câştigi această mlaştină şi să

pierzi insulele?

Iar Ralf Şchiopul adăugase:

— Ochi-de-Cioară e plecat de prea multă vreme. Nu ne cunoaşte.

Euron Greyjoy, Rege al Insulelor şi al Nordului. Gândul îi deşteptase în inimă

o veche furie, şi totuşi…

— Cuvintele sunt vânt, le spusese Victarion, şi singurul vânt bun e cel care ne umflă pânzele. Vreţi să mă lupt cu Ochi-de-Cioară? Frate împotriva fratelui, un om de fier împotriva altui om de fier? Euron era totuşi fratele lui mai mare, oricâtă vrajbă ar fi fost între ei. *Nu e om mai blestemat decât fratricidul.*

Dar, când venise chemarea lui Părumed, chemarea la plebiscit, atunci totul se schimbase. *Aeron vorbeşte prin glasul Zeului Înecat,* îşi reamintise Victarion, *şi dacă Zeul Înecat vrea ca eu să stau pe Stânca Mării...*

În ziua următoare îi dăduse lui Ralf Kenning comanda la Moat Cailin şi plecase pe uscat spre Râul Febra, unde, printre stuf şi sălcii, se afla Flota de Fier.

Mările agitate şi vânturile capricioase îl întârziaseră, dar pierduse o singură

corabie şi era acasă.

Tristeţea şi *Răzbunarea Fierului* erau în spatele *Victoriei de Fier* când trecu de promontoriu. În urma lor veneau *Mâna Dură, Vântul de Fier, Fantoma Cenuşie, Lordul Quellon, Lordul Vickon, Lordul Dagon* şi celelalte nouă zecimi din Flota de Fier, plutind pe valurile fluxului de seară, într-o coloană dezlânată care se întindea pe multe leghe în urmă. Privindu-le pânzele, Victarion Greyjoy era cuprins de mulţumire. Nimeni nu-şi iubise vreodată soţia nici pe jumătate cât îşi iubea Lordul Căpitan corăbiile.

De-a lungul ţărmului sacru al Vechiului Wyk, corăbii lungi, cu catargele ridicate ca nişte suliţe, mărgineau ţărmul cât vedeai cu ochii. În apele mai adânci pluteau trofeele: bărci de pescuit, caravele şi galere dobândite în jafuri sau războaie, prea mari ca să se apropie de mal. La pupa, la prora şi pe catarge fluturau stindarde cunoscute.

Nute Bărbierul miji ochii către ţărm.

— Aceea e *Cântecul Mării,* corabia Lordului Harlaw? Bărbierul era un om îndesat, cu picioare crăcănate şi braţe lungi, dar ochii lui nu erau la fel de ageri ca în tinereţe. Pe

vremea aceea, arunca un topor atât de bine încât se spunea că te putea bărbieri cu el.

236

— *Cântecul Mării,* da. Se părea că Rodrik Cititorul îşi lăsase cărţile. Iar acolo e *Tunetul* bătrânului Drumm, cu *Zburătorul Nopţii* a lui Blacktyde după ea. Ochii lui Victarion erau la fel de pătrunzători ca întotdeauna. Chiar şi cu velele strânse şi flamurile atârnând, le ştia, aşa cum îi şedea bine Lordului Căpitan al Flotei de Fier. Şi *Aripioară de Argint.* Vreo rudă a lui Sawane Botley.

Ochi-de-Cioară îl înecase pe Lordul Botley, din câte auzise Victarion, iar moştenitorul lui murise la Moat Cailin, însă mai avusese fraţi şi alţii fii. *Câţi?*

Patru? Nu, cinci şi niciunul n-are vreun motiv să-l iubească pe Ochi-de-Cioară.

Iar apoi o zări pe ea, o galeră cu un singur catarg, suplă şi joasă, cu o carenă

roşu-închis. Pânzele ei, acum strânse, erau negre precum cerul fără stele. Chiar şi ancorată *Tăcerea* arăta nemiloasă şi iute în acelaşi timp. La prora ei se afla o fecioară de fier, cu un braţ întins. Avea talia mlădioasă, sânii ridicaţi şi semeţi, picioarele lungi şi bine legate. O coamă de păr negru de fier, răvăşită de vânt, i se revărsa pe umeri, iar ochii îi erau din perle, însă nu avea gură.

Palmele lui Victarion se strânseră în pumni. Omorâse în bătaie patru oameni cu mâinile acelea, şi o nevastă, pe deasupra. Deşi avea chiciură în păr, era la fel de puternic ca întotdeauna, cu un piept de taur şi un pântece plat, de flăcău.

Ucigaşul unei rude e blestemat în ochii zeilor şi ai oamenilor, îi reamintise Balon în ziua când îl trimisese pe Euron pe mare.

— E aici, îi spuse Victarion Bărbierului. Coboară velele. Continuăm doar cu vâslele. Ordonă *Tristeţii* şi *Răzbunării Fierului* să stea între *Tăcerea* şi mare.

Restul flotei să izoleze golful. Nimeni nu pleacă decât la comanda mea, nici om, nici cioară.

Oamenii de la ţărm le zăriseră pânzele. Strigătele de bun venit ale rudelor şi prietenilor răsunară peste golf. Dar nu dinspre *Tăcerea.* Pe puntea ei, un echipaj pestriţ de muţi şi corcituri nu scoase nicio vorbă în timp ce *Victoria Fierului* se apropia. Bărbaţi negri ca smoala şi alţii, îndesaţi şi păroşi ca maimuţele din Sothoros, se holbau la Victarion. *Monştri,* gândi el.

Aruncară ancora la douăzeci de metri de *Tăcerea.*

— Coborâţi o barcă, vreau să merg pe ţărm.

Îşi prinse centura în timp ce vâslaşii îşi ocupau locurile. Sabia lungă i se odihnea pe un şold, un pumnal pe celălalt. Nute Bărbierul îi prinse Lordului Căpitan mantia pe umeri. Era făcută din nouă straturi de brocart auriu, cusut în forma krakenului Casei Greyjoy, cu braţele atârnându-i până la călcâie. Pe dedesubt, purta o cămaşă grea de zale gri peste piele fiartă, neagră. La Moat Cailin se obişnuise să poarte zale zi şi noapte. Durerea de umeri şi de spate era mai uşor de suportat decât maţele însângerate. Era de-ajuns să fii zgâriat de săgeţile otrăvite ale diavolilor smârcurilor şi, câteva ore mai târziu, făceai pe tine şi urlai, cu viaţa scurgându-ţi-se printre picioare, în şuvoaie roşii şi maronii.

Oricine va câştiga Stânca Mării, am să mă ocup de diavolii smârcurilor.

Victarion îşi aşează pe cap un coif înalt şi negru de război, făurit în forma unui 237

kraken de fier, cu braţele ce i se încolăceau în jurul obrajilor pentru a i se întâlni sub bărbie. Până isprăvi, barca era pregătită.

— Las cuferele în seama ta, îi spuse lui Nute, trecând peste parapet. Ai grijă să

fie bine păzite. Multe atârnă de aceste cufere.

— Cum porunceşti, Înălţimea Ta.

Victarion îi întoarse o privire încruntată.

— Încă nu sunt rege.

Coborî în barcă.

Aeron Părumed îl aştepta în valuri, cu plosca de apă atârnată sub un braţ.

Preotul era înalt şi sfrijit, dar mai scund decât Victarion. Nasul îi răsărea ca o aripioară de rechin de pe faţa osoasă, iar ochii îi erau de fier. Barba îi ajungea până la brâu şi funii de păr încâlcit îi plesneau picioarele când bătea vântul.

— Frate, spuse el, în timp ce valurile se spărgeau albe şi reci în jurul gleznelor lor, ce e mort nu poate muri niciodată.

— Ci învie, mai tare şi mai puternic. Victarion îşi scoase coiful şi îngenunche.

Apele golfului îi umplură cizmele şi îi udară pantalonii, în timp ce Aeron îi turna un şuvoi de apă sărată pe frunte. Şi astfel se rugară.

— Unde e fratele tău Ochi-de-Cioară? îl întrebă Lordul Căpitan pe Aeron Părumed când rugăciunile se încheiară.

— Al lui e cortul imens de brocart, acolo unde e cea mai mare hărmălaie. Se înconjoară de necredincioşi şi de monştri, mai rău decât înainte. În el, sângele tatălui nostru s-a stricat.

— Şi al mamei noastre. Victarion nu voia să vorbească despre fratricid aici, în acest loc al zeilor, sub oasele Naggăi şi sub Castelul Regelui Cenuşiu, dar în multe nopţi se visa vârând un pumn înmănuşat în zale în faţa zâmbitoare a lui Euron, până când carnea se despica şi sângele lui rău curgea roşu şi nestăpânit.

N-am voie. I-am jurat lui Balon. Au venit toţi? îl întrebă pe cuviosul său frate.

— Toţi cei care contează. Căpitanii şi regii. Pe insulele de fier erau unul şi acelaşi lucru, căci fiecare căpitan era rege pe puntea lui şi fiecare rege trebuia să

fie căpitan. Ai de gând să revendici coroana tatălui nostru?

Victarion se imaginä aşezat pe Stânca Mării.

— Dacă asta vrea Zeul Înecat.

— Valurile vor vorbi, spuse Aeron Părumed, îndepărtându-se. Ascultă

valurile, frate.

— Da. Se întreba cum ar suna numele lui şoptit de valuri şi strigat de căpitani şi de regi. *De cupa va ajunge în mâna mea, n-am s-o las deoparte.* O mulţime se adunase în jurul lui, să-i ureze succes şi să-i intre în graţii. Victarion văzu oameni de pe toate insulele: membri ai Caselor Blacktyde, Tawney, Orkwood, Stonetree, Wynch şi multe altele. Casa Goodbrother de la Vechiul Wyk, Casa Goodbrother de la Marele Wyk şi Casa Goodbrother de la Orkmont, toate veniseră. Cei din Casa Codd erau acolo, deşi orice om la locul lui îi dispreţuia. Modeşti oameni ai 238

Caselor Shepherd, Weaver şi Netley stăteau umăr lângă umăr cu oameni din Case străvechi şi mândre. Veniseră până şi modeştii Humble, sângele sclavilor şi al soţiilor de sare. Un Volmark îl bătu pe Victarion peste spate, doi Sparri îi îndesară

o ploscă de vin în mâini. Bău cu nesaţ, se şterse la gură şi se lăsă dus la focurile lor, ca să le asculte discuţiile despre război, despre coroane şi jafuri, despre gloria şi libertatea domniei sale.

În noaptea aceea, oamenii Flotei de Fier ridicară un cort imens din pânză de vele deasupra liniei fluxului, pentru ca Victarion să poată să ospăteze zeci de căpitani renumiţi cu ied proaspăt, cod sărat şi homar. Aeron veni şi el. Mâncă

peşte şi bău apă, pe când ceilalţi căpitani dădeau pe gât bere cât să înece toată

Flota de Fier. Mulţi îi promiseră glasurile lor: Fralegg Voinicul, isteţul Allyn Sharp, cocoşatul Hotho Harlaw. Hotho îi oferi o fiică, să-i fie regină.

— N-am noroc cu soţiile, îi spuse Victarion. Prima lui soţie murise pe patul de naştere, dăruindu-i o fiică născută moartă. Cea de-a doua fusese răpusă de vărsat.

Iar cea de-a treia…

— Un rege trebuie să aibă un moştenitor, insistă Hotho. Ochi-de-Cioară aduce cu el trei fii la plebiscitul regal.

— Bastarzi şi corcituri. Câţi ani are această fiică?

— Doisprezece, răspunse Hotho. Frumoasă şi roditoare, abia îmbobocită, cu părul de culoarea mierii. Are sânii încă mici, dar are şolduri bune. Seamănă cu mama ei mai mult decât cu mine.

Victarion ştia că asta însemna că fata nu avea cocoaşă. Cu toate acestea, când încercă să şi-o imagineze, n-o văzu în faţa ochilor decât pe soţia pe care o omorâse. Plânsese la fiecare lovitură pe care i-o dăduse, şi apoi o dusese lângă

stânci, s-o dea crabilor.

— Mă voi uita bucuros la fată după ce mă văd încoronat, spuse el. Era tocmai cât îndrăznea să spere Hotho, care se îndepărtă mulţumit, târşâindu-şi picioarele.

Baelor Blacktyde era mai greu de mulţumit. Stătea lângă cortul lui Victarion, în tunica lui din lână de miel pestriţă, în negru şi verde, frumos şi cu faţa netedă

ca întotdeauna. Purta o mantie de zibelină, prinsă cu o stea de argint în şapte colţuri. Fusese vreme de opt ani ostatic în Oraşul Vechi şi se întorsese de acolo ca adept al celor şapte zei verzi ai pământului.

— Balon a fost nebun, Aeron e şi mai nebun, iar Euron e cel mai nebun dintre toţi, decretă Lordul Baelor. Dar tu, Lord Căpitan? Dacă strig numele tău, vei pune capăt acestui război nebun?

Victarion se încruntă.

— Ai vrea să plec genunchiul?

— Dacă e nevoie. Nu putem să înfruntăm singuri întreg Westerosul. Regele Robert a dovedit asta, spre durerea noastră. Balon va plăti preţul de fier pentru libertate, spunea el, însă femeile noastre au cumpărat coroanele lui Balon cu paturi goale. Mama mea a fost una ca ele. Vechea Rânduială a pierit.

— Ce e mort nu poate muri niciodată, ci se ridică, mai tare şi mai puternic.

Peste o sută de ani, oamenii vor cânta despre Balon cel Viteaz.

— Spune-i Balon Văduvitorul. Aş da bucuros libertatea lui pentru un tată. Ai un tată să-mi dai? Când Victarion nu răspunse, Blacktyde mârâi şi se îndepărtă.

Cortul deveni dogoritor şi plin de fum. Doi dintre fiii lui Gorold Goodbrother răsturnară o masă, bătându-se. Will Humble pierdu o prinsoare şi fu nevoit să-şi mănânce gheata. Micul Lenwood Tawney îl acompanie la vioară pe Ronny Weaver care cântă *Cupa însângerată, Ploaie de oţel* şi alte cântece vechi. Qarl Fecioara şi Eldred Codd se distrau cu dansul degetelor. Un hohot de râs izbucni când unul dintre degetele lui Eldred căzu în cupa de vin a lui Ralf Şchiopul.

Printre cei care râdeau se afla o femeie. Victarion se ridică şi o văzu lângă

intrarea cortului, şoptindu-i ceva la ureche lui Qarl Fecioara, făcându-l să râdă.

Sperase că nu va fi atât de nesăbuită încât să vină aici, dar, văzând-o, nu-şi putu stăpâni un zâmbet.

— *Asha!* strigă el pe un ton poruncitor. *Nepoată!*

Asha îşi croi drum spre el, suplă şi mlădioasă în cizme de piele pătate de sare, pantaloni verzi de lână, o tunică maro, vătuită, şi un pieptar din piele pe jumătate desfăcut.

— Unchiule. Asha Greyjoy era înaltă pentru o femeie, dar trebui să se ridice pe vârfuri ca să-l sărute pe obraz. Mă bucur să te văd la plebiscitul pentru alegerea reginei.

— A reginei? Victarion râse. Ai băut, nepoată? Şezi. Nu ţi-am văzut *Vântul Negru* la ţărm.

— Am acostat-o la baza castelului lui Norne Goodbrother şi am străbătut insula călare. Se aşează pe un taburet şi se servi fără să fie invitată din vinul lui Nute Bărbierul. Acesta nu protestă: beat, căzuse sub masă cu ceva vreme în urmă.

Cine e la Moat Cailin?

— Ralf Kenning. Cu Tânărul Lup mort, doar diavolii smârcurilor mai rămân să ne năpăstuiască.

— Casa Stark nu a dat singurii oameni ai Nordului. Tronul de Fier l-a numit pe Lordul Dreadfortului Păzitor al Nordului.

— Vrei să-mi dai lecţii despre război? Luptam în bătălii pe când tu sugeai laptele mamei.

— Şi ai şi pierdut bătălii. Asha sorbi din vin. Lui Victarion nu-i plăcea să i se reamintească de Insula Frumoasă.

— Oricine trebuie să piardă o bătălie în tinereţe, ca să nu piardă un război la bătrâneţe. Sper că n-ai venit să revendici coroana?

Ea îl tachina cu un zâmbet.

— Şi dacă am venit?

— Unii îşi amintesc de tine de pe vremea când erai mică, înotând goală în mare şi jucându-te cu păpuşa.

240

— M-am jucat şi cu topoare.

— Aşa e, fu el nevoit s-o aprobe, dar o femeie are nevoie de un soţ, nu de o coroană. Când voi fi rege, am să-ţi dau unul.

— Unchiul e bun cu mine. Să-ţi găsesc o nevastă drăguţă când voi fi regină?

— N-am noroc la neveste. De când eşti aici?

— De suficient de mult timp ca să văd că unchiul Părumed a deşteptat mai mulţi decât intenţiona. Casa Drumm are de gând să ridice pretenţii, iar Tarle Cel-de-Trei-Ori-Înecat a fost auzit spunând că Maron Volmark e adevăratul moştenitor pe linia lui Harren cel Negru.

— Regele trebuie să fie un kraken.

— Ochi-de-Cioară e kraken. Fratele mai mare are întâietate faţă de cel mai mic. Asha se aplecă spre el. Dar eu sunt născută din trupul Regelui Balon, aşa că

eu am întâietate faţă de amândoi. Ascultă-mă, unchiule…

Dar apoi se lăsă dintr-odată tăcerea. Cântecul se opri, Micul Lenwood Tawney coborî scripca, oamenii întoarseră capetele. Până şi zornăitul farfuriilor şi al cuţitelor încetă.

O duzină de nou-veniţi pătrunseră în cortul de ospăţ. Victarion îi văzu pe Jon Myre Mutră-Acră, Torwold Dinte-Negru, Lucas Codd Stângaciul. Germund Botley îşi încrucişa braţele peste platoşa aurită pe care o luase de la un căpitan Lannister în timpul primei rebeliuni a lui Balon. Orkwood de Orkmont stătea lângă ei. În spatele lor erau Stonehand, Quellon Humble şi Vâslaşul Roşu, cu părul lui învăpăiat împletit în cosiţe. Erau acolo şi Ralf Shepherd şi Ralf de Lordsport şi Qarl Sclavul.

Şi Ochi-de-Cioară, Euron Greyjoy.

E neschimbat, gândi Victarion. *Arată la fel ca în ziua când şi-a râs de mine şi a plecat.* Euron era cel mai chipeş dintre fiii Lordului Quellon şi trei ani de exil nu schimbaseră asta. Avea încă părul negru ca marea nopţii, fără niciun fir alb, iar faţa îi era la fel de netedă şi de palidă pe sub îngrijită barbă întunecată. Un petic de piele neagră îi acoperea ochiul stâng, dar ochiul drept al lui Euron era albastru ca un cer de vară.

Ochiul lui zâmbitor, gândi Victarion.

— Ochi-de-Cioară, zise el.

— *Rege* Ochi-de-Cioară, frăţioare. Euron zâmbi. În lumina lămpii, buzele îi păreau foarte întunecate, vinete şi albastre.

— Nu vom avea niciun rege decât cel ales prin plebiscit. Părumed se ridică.

Niciun om necredincios…

— … nu poate sta pe Stânca Mării, da. Euron îşi roti privirea prin cort.

Întâmplarea face să stau destul de des pe Stânca Mării în ultima vreme. Nu ridică

niciun fel de obiecţii. Ochiul său zâmbitor sclipea. Cine ştie mai multe despre zei decât mine? Zei-cai şi zei-foc, zei făcuţi din aur cu ochi de nestemate, sculptaţi din lemn de cedru, zei dăltuiţi în munte, zei de aer… Pe toţi îi cunosc. Le-am 241

văzut popoarele împodobindu-i cu ghirlande de flori şi vărsând sângele caprelor şi taurilor şi copiilor în numele lor.

Şi le-am auzit rugăciunile, rostite în zeci de limbi. Vindecă-mi piciorul veştejit, fă-o pe fecioară să mă iubească, dă-mi un fiu sănătos. Salvează-mă, ajută-mă, fă-mă bogat… *apără-mă!* Apără-mă de vrăjmaşii mei, apără-mă de întuneric, apără-mă de viermii din burtă, de lorzii călăreţi, de stăpânii de sclavi, de mercenarii de la uşa mea. Apără-mă de *Tăcere.* Râse.

Necredincios? Păi, Aeron, eu sunt cel mai credincios om care a ridicat vreodată

ancora! Tu slujeşti un singur zeu, Părumed, dar eu am slujit zece mii. De la Ib la Asshai, unde oamenii văd pânzele *mele,* se roagă.

Preotul ridică un deget osos.

— Se roagă la copaci şi zei auriţi şi la monştri cu capete de ţapi. Zei falşi…

— Întocmai, spuse Euron, şi pentru acest păcat îi omor pe toţi. Le vărs sângele în mare şi îmi sădesc sămânţa în femeile lor care urlă. Micii lor zei nu mă pot opri, aşadar e limpede că sunt idoli falşi. Sunt mai cucernic chiar decât tine, Aeron. Poate că tu ar trebui să îngenunchezi în faţa mea, pentru binecuvântare.

Vâslaşul Roşu râse zgomotos la auzul acestor vorbe, iar ceilalţi îi ţinură isonul.

— *Proşti,* spuse preotul, proşti şi sclavi şi orbi, asta sunteţi. Nu vedeţi ce aveţi în faţa voastră?

— Un rege, spuse Quellon Humble.

Părumed scuipă şi se pierdu în noapte, cu paşi mari. După ce plecă, Ochi-de-Cioară îşi întoarse ochiul zâmbitor spre Victarion.

— Lord Căpitan, n-ai niciun cuvânt de bun venit pentru fratele tău de multă

vreme plecat? Nici tu, Asha? Ce face nobila ta mamă?

— Rău, răspunse Asha. Cineva a făcut-o văduvă.

Euron ridică din umeri.

— Eu am auzit că Zeul Furtunii a fost cel care i-a adus lui Balon pieirea. Cine e acest om care l-a omorât? Spune-mi

cum îl cheamă, nepoată, ca să mă pot răzbuna.

Asha se ridică în picioare.

— Ştii cum îl cheamă, la fel de bine ca mine. Trei ani ai fost plecat şi totuşi *Tăcerea* se întoarce la o zi după moartea nobilului meu tată.

— Mă acuzi pe mine? întrebă Euron blajin.

— Ar trebui? Asprimea din glasul Ashei îl făcu pe Victarion să se încrunte.

Era periculos să-i vorbeşti aşa lui Ochi-de-Cioară, chiar dacă ochiul său zâmbitor sclipea amuzat.

— Poruncesc eu vânturilor? îşi întrebă Euron supuşii.

— Nu, Înălţimea Ta, răspunse prompt Orkwood de Orkmont.

— Niciun om nu porunceşte vânturilor, întări Germund Botley.

— Aş vrea să poţi, adăugă Vâslaşul Roşu. Ai naviga oriunde ai vrea şi n-ai fi niciodată oprit.

— Ai auzit, din gurile a trei bărbaţi viteji, spuse Euron. *Tăcerea* era pe mare 242

când a murit Balon. Dacă te îndoieşti de cuvântul unui unchi, eşti liberă să-mi întrebi echipajul.

— Un echipaj de muţi. Da, asta mi-ar fi de folos.

— Ţi-ar fi de folos un soţ. Euron se întoarse din nou către însoţitorii lui.

Torwold, nu-mi aduc aminte, tu ai nevastă?

— Una şi bună. Torwold Dinte-Negru zâmbi, arătând de unde i se trăgea numele.

— Eu sunt neînsurat, anunţă Lucas Codd Stângaciul.

— Şi nu e de mirare, spuse Asha. Toate *femeile* îi dispreţuiesc pe cei din Casa Codd. Nu te uita aşa trist la mine, Lucas. Încă mai ai mâna aia celebră. Asha făcu o mişcare obscenă cu pumnul.

Codd înjură, până când Ochi-de-Cioară îl prinse de piept.

— A fost politicos, Asha? L-ai rănit pe Lucas în adâncul sufletului.

— E mai uşor decât să-i rănesc mădularul. Arunc securea la fel de bine ca oricare bărbat, dar când ţinta e aşa de mică…

— Fata şi-a pierdut minţile, pufni Jon Myre Mutră-Acră. Balon a lăsat-o să se creadă bărbat.

— Tatăl tău a făcut aceeaşi greşeală cu tine, replică imediat Asha.

— Dă-mi-o mie, Euron, sugeră Vâslaşul Roşu. Am s-o bat până i se face fundul roşu ca părul meu.

— Încearcă numai, spuse Asha, şi o să ţi se spună Eunucul Roşu. În mână avea un topor. Îl azvârli în aer şi îl prinse cu dibăcie. Iată soţul meu, unchiule. Orice bărbat mă vrea, trebuie să-l ia cu el.

Victarion lovi cu pumnul în masă.

— Nu vreau vărsare de sânge aici. Euron, ia-ţi… căţeluşii… şi pleacă.

— Mă aşteptam la o primire mai călduroasă din partea ta, frăţioare. *Sunt* fratele tău mai mare… şi în curând voi fi regele tău de drept.

Victarion se întunecă la faţă.

— Când se va anunţa rezultatul plebiscitului, vom vedea cine va purta coroana de lemn.

— În privinţa asta suntem de acord. Euron ridică două degete către peticul care îi acoperea ochiul stâng şi plecă. Ceilalţi îl urmară îndeaproape, ca nişte câini de pripas. În urma lor se lăsă tăcerea, până când Micul Lenwood Tawney îşi luă

scripca. Vinul şi berea începură să curgă din nou, însă mai multor oaspeţi le trecuse setea. Eldred Codd se strecură afară, legănându-şi mâna însângerată. Îl urmară Will Humble, Hotho Harlaw şi o mare parte din membrii Casei Goodbrother.

— Unchiule. Asha îi puse o mână pe umăr. Haide cu mine la o plimbare, te rog.

Afară din cort, se stârnise vântul. Norii goneau peste faţa palidă a lunii.

Aduceau cu nişte galere, vâslind din greu. Stelele erau puţine şi palide. De-a 243

lungul ţărmului se odihneau corăbii lungi, cu catargele înalte ridicându-se din valuri, ca o pădure. Victarion le auzea carenele scârţâind când se aşezau pe nisip.

Remarcă geamătul funiilor, sunetul flamurilor fâlfâind. Mai departe, în apele mai adânci ale golfului, corăbii mari se legănau ancorate, umbre mohorâte încununate de ceţuri.

Păşiră alături de-a lungul ţărmului, chiar deasupra valurilor, departe de tabere şi de focuri.

— Spune-mi adevărul, unchiule, îi ceru Asha, de ce a plecat Euron aşa, dintr-odată?

— Ochi-de-Cioară e plecat adesea să jefuiască.

— Nu pentru atât de mult timp.

— A pornit cu *Tăcerea* spre est. O călătorie lungă.

— Am întrebat *de ce* a plecat, nu unde. Neprimind niciun răspuns, Asha spuse: Nu eram aici când *Tăcerea* a ridicat ancora. Pornisem cu *Vântul Negru* în jurul Arborului, către Treptele de Piatră, să şterpelesc câteva fleacuri de la piraţii din Lys. Când m-am întors, Euron era plecat şi ultima ta soţie, moartă.

— Era doar o soţie de sare.

Nu mai atinsese altă femeie de când o dăduse crabilor. *Va trebui să-mi găsesc o nevastă când voi fi rege. O nevastă adevărată, care să-mi fie regină şi să-mi nască fii. Un rege trebuie să aibă un moştenitor.*

— Tata refuză să vorbească despre ea, zise Asha.

— Nu foloseşte la nimic să vorbeşti despre lucruri pe care nu le poţi schimba.

Subiectul îl obosea. Am văzut corabia lungă a Cititorului.

— Mi-am folosit toate farmecele ca să-l smulg din Turnul Cărţii.

Aşadar, Casa Harlaw e de partea ei. Căutătura încruntată a lui Victarion se adânci.

— Nu poţi spera să domneşti. Eşti femeie.

— Oare de-aia pierd întotdeauna concursurile de pişat? Asha râse. Unchiule, mă întristează s-o spun, dar s-ar putea să ai dreptate. De patru zile şi patru nopţi beau cu căpitanii şi cu regii, ascultând ce spun… şi ce nu vor să spună. Oamenii mei sunt cu mine, şi mulţi din Casa Harlaw. Tris Botley e şi el de partea mea, şi alţi câţiva. Nu destui. Lovi o piatră cu piciorul, trimiţând-o în apă, între două

corăbii. M-am hotărât să strig numele unchiului meu.

— Care dintre ei? vru el să ştie. Ai trei.

— Patru. Unchiule, ascultă-mă. Îţi voi aşeza coroana de lemn pe frunte cu mâna mea… dacă vei fi de acord să împărţi domnia.

— *Să împart* domnia? Cum vine asta? Nu pricepea ce vrea să spună. *Vrea să-mi fie regină?* Victarion se pomeni privind-o pe Asha într-un fel în care n-o mai privise până atunci. Îşi simţea bărbăţia începând să se întărească. *E fiica lui Balon,* gândi. Şi-o amintea copilă, aruncând cu toporul în uşă. Îşi încrucişa braţele peste piept. Pe Stânca Mării nu poate sta decât un singur om.

— Atunci să stea unchiul meu, spuse Asha. Voi fi în spatele tău, să te păzesc şi să-ţi şoptesc la ureche. Niciun rege nu poate domni singur. Chiar şi dragonii, când au stat pe Tronul de Fier, au avut oameni care să-i ajute. Mâinile Regelui.

Lasă-mă să-ţi fiu Mână, unchiule.

Niciun Rege al Insulelor nu avusese vreodată nevoie de o Mână, cu atât mai puţin de una care să fie femeie. *Căpitanii şi regii vor râde de mine la băutură.*

— De ce-ai vrea să fii Mâna mea?

— Ca să termin acest război înainte să ne termine el pe noi. Am câştigat tot ce era de câştigat… şi avem şanse să pierdem totul la fel de uşor, dacă nu facem pace. M-am purtat cu Lady Glover cu toată amabilitatea, iar ea jură că soţul ei va trata cu mine. Dacă îi dăm înapoi Deepwood Motte, Castelul lui Torrhen şi Moat Cailin, zice ea, oamenii

Nordului ne vor ceda Capul Dragonului Mării şi tot Ţărmul Stâncos. Acele ţinuturi sunt slab populate, însă de zece ori mai mari decât toate insulele la un loc. Un schimb de ostatici ar pecetlui pactul şi fiecare parte va fi de acord să o sprijine pe cealaltă dacă Tronul de Fier…

Victarion râse înfundat.

— Această Lady Glover te ia de proastă, nepoată. Capul Dragonului Mării şi Ţărmul Stâncos sunt ale noastre. De ce să le înapoiem ceva? Winterfellul e pârjolit şi distrus, iar Tânărul Lup putrezeşte decapitat în pământ. Noi vom avea *tot* Nordul, aşa cum a visat nobilul tău tată.

— Când corăbiile vor învăţa să vâslească printre copaci, poate. Un pescar poate să prindă un leviatan cenuşiu, dar acesta îl va trage în jos, spre moarte, dacă

nu-l eliberează. Nordul e prea mare pentru noi şi prea plin de nordici.

— Întoarce-te la păpuşile tale, nepoată. Lasă războaiele pe seama războinicilor. Victarion îi arătă pumnii. Am două mâini. Niciun bărbat nu are nevoie de trei.

— Dar eu cunosc un bărbat care are nevoie de Casa Harlaw.

— Hotho Cocoşatul mi-a oferit-o pe fiica lui drept regină. Dacă o iau, Casa Harlaw va fi a mea.

Asta o luă pe Asha prin surprindere.

— Lordul Rodrik e stăpânul Casei Harlaw.

— Rodrik n-are nicio fiică, doar cărţi. Hotho va fi moştenitorul lui, iar eu voi fi rege. Odată rostite, cuvintele păreau adevărate. Ochi-de-Cioară a fost prea multă vreme plecat.

— Unii oameni par mai mari de la distanţă, îl preveni Asha. Plimbă-te printre focuri, dacă îndrăzneşti, şi ascultă. Nu spune nimeni poveşti despre puterea ta, nici despre celebra mea frumuseţe. Vorbesc numai despre Ochi-de-Cioară, despre locurile îndepărtate pe care le-a văzut, despre femeile pe care le-a siluit şi despre bărbaţii pe care i-a ucis,

despre oraşele pe care le-a pustiit şi despre cum a pârjolit flota Lordului Tywin.

— *Eu* am ars flota leului, zise apăsat Victarion. Cu mâinile mele am aruncat 245

prima torţă în nava lui comandant.

— Ochi-de-Cioară a urzit planul. Asha îşi puse mâna pe braţul lui. Şi tot el ţi-a omorât nevasta… nu-i aşa?

Balon le poruncise să nu vorbească despre asta, dar Balon era mort.

— I-a plantat un prunc în pântece şi m-a obligat pe mine s-o omor. L-aş fi omorât şi pe el, dar Balon nu voia fratricid în castelul lui. L-a trimis pe Euron în exil, să nu se mai întoarcă…

— … atât timp cât trăia Balon?

Victarion îşi privi pumnii.

— Mi-a pus coarne. N-am avut de ales. *Dacă s-ar fi aflat, oamenii ar fi râs de mine, aşa cum a râs Ochi-de-Cioară când i-am cerut socotealâ. „A venit la mine dornică”,* se fălise. *„Se pare că Victarion e mare peste tot, numai acolo unde contează, nu.”* Dar asta nu-i putea spune Ashei.

— Îmi pare rău pentru tine, zise Asha, şi încă şi mai rău pentru ea… dar nu-mi dai de ales decât să revendic Stânca Mării pentru mine.

Nu poţi.

— Eşti liberă să-ţi răceşti gura de pomană, femeie.

— Sunt, spuse ea şi plecă.

OMUL ÎNECAT

Abia când braţele şi picioarele îi fură amorţite de frig o luă Aeron Greyjoy pieptiş înapoi spre ţărm şi-şi îmbrăcă veşmintele.

Fugise din faţa lui Ochi-de-Cioară de parcă încă ar fi fost făptura slabă care fusese, însă când valurile i se spărseseră deasupra capului, îi reamintiseră că

făptura aceea era moartă. *Am renăscut din mare, un om mai tare şi mai puternic.*

Niciun muritor nu-l putea înspăimânta, nu mai mult decât întunericul, sau decât oasele sufletului său, oasele cenuşii şi aspre ale sufletului său. *Sunetul unei uşi deschizându-se, scârţâitul unor balamale ruginite de fier.*

Veşmintele preotului pârâiră când şi le trase peste cap, încă înţepenite de sare de la ultima spălare, de cu două săptămâni în urmă. Lâna i se lipi de pieptul ud, absorbind apa sărată care îi şiroia din păr. Îşi umplu plosca şi şi-o atârnă pe umăr.

Străbătând plaja cu paşi mari, un om înecat care se uşurase în mijlocul naturii se împiedică de el prin întuneric.

— Părumed, mormăi el. Aeron îi puse o mână pe creştet, îl binecuvânta şi trecu mai departe. Pământul se ridică sub picioarele lui, domol la început, apoi mai abrupt. Când simţi iarba aspră sub tălpi, ştiu că lăsase plaja în urmă. Urcă

încet, ascultând valurile. *Marea nu osteneşte niciodată. Trebuie să fiu la fel de neobosit.*

Pe coama dealului, patruzeci şi patru de coaste monstruoase se înălţau din 246

pământ ca trunchiurile unor imenşi copaci palizi. Văzându-le, inima lui Aeron începu să bată mai repede. Nagga fusese primul dragon de mare, cel mai puternic care se ridicase vreodată din valuri. Se hrănea cu krakeni şi leviatani şi îneca insule întregi la mânie, însă Regele Cenuşiu o omorâse şi Zeul Înecat îi prefăcuse oasele în piatră, pentru ca oamenii să nu înceteze niciodată să se minuneze de curajul primilor regi. Coastele Naggăi deveniseră stâlpii şi pilonii castelului regelui, întocmai cum fălcile îi erau tron. *Timp de o mie şapte ani a domnit aici Regele Cenuşiu,* îşi aminti Aeron. *Aici şi-a luat soţia-sirenă, aici şi-a pus la cale războaiele împotriva Zeului Furtunii. De aici a domnit peste piatră şi peste sare deopotrivă, purtând veşminte ţesute din alge şi o coroană înaltă, alburie, făcută*

din dinţii Naggăi.

Dar asta se întâmplase demult, când pe pământ şi pe mare vieţuiau încă

oameni măreţi. Castelul fusese încălzit de focul viu al Naggăi, pe care Regele Cenuşiu îl înrobise. Pe pereţi atârnau tapiserii ţesute din alge argintii, care-ţi încântau privirile. Războinicii Regelui Cenuşiu se ospătaseră din roadele mării la o masă în forma unei imense stele-de-mare, aşezaţi pe jilţuri sculptate din perle.

S-a dus, toată gloria s-a dus. Oamenii erau mai mici acum. Vieţile lor se scurtaseră. Zeul Furtunii înecase focul Naggăi după moartea Regelui Cenuşiu, scaunele şi tapiseriile fuseseră furate, acoperişul şi zidurile putreziseră. Până şi marele tron din colţi al Regelui Cenuşiu fusese înghiţit de mare. Numai oasele Naggăi mai dăinuiau, ca să le amintească oamenilor de fier de toată măreţia de odinioară.

E de-ajuns, gândi Aeron Greyjoy.

Nouă trepte late fuseseră cioplite în culmea pietroasă a dealului. Dincolo de ele, se înălţau înfricoşătoarele dealuri ale Vechiului Wyk, profilate pe munţii negri şi nemiloşi din zare.

Aeron se opri pe locul unde cândva se aflaseră porţile, îşi destupă plosca, luă o înghiţitură de apă sărată şi îşi întoarse faţa către mare. *Din mare ne-am născut şi în mare trebuie să ne întoarcem.* Chiar şi aici auzea vuietul neîncetat al valurilor şi simţea puterea zeului care pândea sub ape. Aemon îngenunche. *Mi-ai trimis oamenii tăi,* se rugă el. *Şi-au lăsat casele şi bordeiele, castelele şi fortăreţele şi au venit aici, la oasele Naggăi, din fiecare sat de pescari şi din fiecare vale ascunsă. Acum dă-le înţelepciune să-l recunoască pe adevăratul rege când va sta în faţa lor şi putere să se ferească de cei falşi.* Toată noaptea se rugă, căci atunci când zeul era în el, Aeron Greyjoy n-avea nevoie de somn, întocmai ca valurile şi ca peştii mării.

Nori negri alergau înaintea vântului când primele raze de lumină se furişară în lume. Cerul negru deveni gri ca ardezia, marea neagră se făcu gri-verzuie, munţii negri al Marelui Wyk, de dincolo de golf, îmbrăcară nuanţele albastre-verzui ale pinilor. În timp ce culoarea se strecura

înapoi în lume, o sută de flamuri se ridicară şi începură să fluture în vânt. Aeron desluşi peştele argintiu al Casei 247

Botley, luna însângerată a Casei Wynch, copacii verzi ai Casei Orkwood. Văzu corni de război şi leviatani şi coase şi pretutindeni krakenii, mari şi aurii. Sub ele, începură să se mişte de colo-colo sclavi şi neveste de sare, scormonind cărbunii pentru a-i face să prindă viaţă din nou şi curăţând peşti pentru masa de dimineaţă

a căpitanilor şi a regilor. Lumina zorilor mângâia plaja pietroasă şi Aeron privi oamenii deşteptându-se din somn, dând la o parte păturile din piele de focă şi cerându-şi cornul de bere. *Beţi cu nesaţ,* gândi el, *căci astăzi trebuie să împlinim misiunea zeului.*

Marea se deştepta şi ea. Valurile crescură din ce în ce mai mari, pe măsură ce vântul se stârnea, spărgându-şi apele înspumate de corăbii. *Zeul Înecat se trezeşte,* gândi Aeron. Simţea cum glasul său ţâşneşte din adâncurile mării. *Astăzi voi fi aici, cu tine, slujitorul meu puternic şi credincios,* spunea glasul. *Niciun om necredincios nu se va aşeza pe Stânca Mării.*

Acolo, sub arcul coastelor Naggăi, îl găsiră oamenii lui înecaţi, înalt şi încruntat, cu păru-i lung şi negru fluturând în vânt.

— E timpul? întrebă Rus.

Aeron clătină din cap şi răspunse:

— Da. Duceţi-vă şi vestiţi adunarea. Oamenii înecaţi îşi luară ciomegele de lemn şi începură să le lovească unul de altul în timp ce coborau dealul. Alţii li se alăturară şi zgomotul se răspândi de-a lungul ţărmului. Bocănitul era atât de înfricoşător, de parcă o sută de copaci s-ar fi cotonogit cu crengile. Timpanele începură şi ele să bată, *bum-bum-bum-bum-bum, bum-bum-bum-bum-bum.* Un corn de război zbieră, pe urmă un altul: *AAAAAA ooooooooo oooooooooooooooo.*

Oamenii îşi părăsiră focurile, croindu-şi drum către oasele Castelului Regelui Cenuşiu: vâslaşi, timonieri, constructori

de corăbii, marangozi, luptători cu securile lor şi pescari cu năvoadele. Unii aveau sclavi să-i slujească, unii neveste de sare. Alţii, care navigaseră mai des spre ţinuturile verzi, erau însoţiţi de maesteri, cântăreţi şi cavaleri. Oamenii de rând se îngrămădiră în semicerc, la poalele colinei, cu sclavii, copiii şi femeile mai în spate. Căpitanii şi cavalerii îşi croiră drum pe versanţi. Aeron Părumed îi văzu pe Sigfry Stonetree, Andrik cel Posomorât, Ser Harras Harlaw, cavalerul. Lordul Baelor Blacktyde, în mantia lui de zibelină, stătea lângă Clanul Stonehouse, cei în haine jerpelite din piele de focă. Victarion îi domina cu statura sa pe toţi, în afară de Andrik.

Fratele său nu purta coif, însă altminteri era în armură, cu mantia ce purta însemnul krakenului atârnându-i aurie de pe umeri. *El va fi regele nostru. Cine, privindu-l, ar putea să se îndoiască?*

Când Părumed îşi ridică mâinile osoase, timpanele şi cornii de război tăcură, oamenii înecaţi îşi coborâră ciomegele şi toate glasurile amuţiră. Rămase doar sunetul valurilor, un muget pe care niciun om nu-l putea domoli.

— Din mare ne-am născut şi în mare ne vom întoarce, glăsui Aeron, încet la început, pentru ca oamenii să se străduiască să-l asculte. Zeul Furtunii, în mânia 248

lui, l-a smuls pe Balon din castelul său şi l-a azvârlit în prăpastie, însă acum el se ospătează sub valuri, în castelele de apă ale Zeului Înecat. Îşi ridică ochii către cer. *Balon e mort! Regele de fier e mort!*

— *Regele e mort!* strigară oamenii lui înecaţi.

— Dar ce e mort nu moare niciodată, ci renaşte, mai tare şi mai puternic! le reaminti el. Balon a căzut. Balon, fratele meu, care a cinstit Vechea Rânduială şi a plătit preţul de fier. Balon cel Viteaz, Balon cel Binecuvântat, Balon-Cel-de-Două-Ori-Încoronat, care ne-a readus libertatea şi zeul. Balon e mort… dar un rege de fier se va ridica în locul lui, să se aşeze pe Stânca Mării şi să domnească

peste insulele noastre.

— *Un rege se va ridica!* veni răspunsul. *Se va ridica!*

— Se va ridica. Trebuie! Glasul lui Aeron bubui, ca valurile. Dar cine? Cine va sta pe locul lui Balon? Cine va domni peste aceste insule sfinte? Se află printre noi acum? Preotul îşi desfăcu larg braţele: *Cine va fi rege peste noi?*

Un pescăruş îi răspunse, ţipând. Mulţimea începu să se agite, ca deşteptată

dintr-un vis. Fiecare se uita la vecinul lui, să vadă care dintre ei ar putea îndrăzni să revendice o coroană. *Ochi-de-Cioară n-a fost niciodată răbdător,* îşi spuse Părumed. *Poate că va vorbi el primul.* Una ca asta i-ar aduce pieirea. Căpitanii şi regii veniseră cale lungă la acest ospăţ şi nu aveau să aleagă primul fel care li se aşeza în faţă. *Vor fi dornici să guste şi să aleagă, o muşcătură din ăsta, o fărâmă*

din celălalt, până când îl vor găsi pe cel care le e pe plac.

Trebuie că Euron ştiuse şi el asta. Stătea cu braţele încrucişate în mijlocul muţilor şi al monştrilor săi. Doar vântul şi valurile răspunseră chemării lui Aeron.

— Oamenii de fier trebuie să aibă un rege, insistă preotul, după o lungă tăcere.

Vă întreb din nou. *Cine va fi rege peste noi?*

— Eu, veni răspunsul de jos.

De îndată, se ridicară strigăte răzleţe:

— Gylbert! Gylbert rege!

Căpitanii se dădură în lături, lăsându-i pe pretendent şi pe susţinătorii lui să

urce dealul pentru a se aşeza lângă Aeron, sub coastele Naggăi.

Aspirantul acesta era un lord înalt şi uscăţiv, cu un aer melancolic şi obrajii scofâlciţi proaspăt bărbieriţi. Cei trei susţinători îşi ocupară poziţiile cu doi paşi mai jos, purtându-i sabia, scutul şi stindardul. Semănau oarecum cu lordul înalt şi Aeron îi luă drept fiii lui. Unul dintre ei desfăşură flamura, o corabie mare, neagră, pe fundalul unui apus de soare.

— Sunt Gylbert Farwynd, Lord de Lumina Solitară, se adresă el adunării.

Aeron cunoştea câţiva membri ai Casei Farwynd, un neam ciudat, care deţinea pământuri pe malurile din capătul de vest al Marelui Wyk şi în insulele risipite de dincolo, stânci atât de mici încât majoritatea nu puteau susţine decât o singură

gospodărie. Dintre acestea, Lumina Solitară era cea mai îndepărtată, la opt zile de drum către nord-vest, printre colonii de foci şi lei-de-mare, în mijlocul 249

nemărginitului ocean gri. Oamenii Casei Farwynd erau chiar mai ciudaţi decât ceilalţi. Unii spuneau că erau oameni-fiare, fiinţe necredincioase care puteau lua forma leilor-de-mare sau a morselor, chiar şi a balenelor pătate, lupii mării sălbatice.

Lordul Gylbert începu să vorbească. Le povesti despre un tărâm minunat de dincolo de Marea Apusului, un tărâm fără iarnă sau nevoi, peste care moartea nu avea stăpânire.

— Faceţi-mă rege şi vă voi duce acolo, strigă el. Vom construi zece mii de corăbii, aşa cum a făcut odinioară Nymeria, şi vom porni cu toţii către ţara de dincolo de apus. Acolo, fiecare bărbat va fi rege şi fiecare femeie va fi regină.

Aeron observă că ochii lui nu erau nici gri, nici albaştri, ci schimbători ca marea. *Ochi dementi,* gândi el, *ochi de nebun.* Himera despre care vorbea era, fără

îndoială, o nadă întinsă de Zeul Furtunii, ca să-i atragă pe oamenii de fier spre pieire. Printre ofrandele pe care oamenii lui le revărsară în faţa adunării se numărau blănuri de focă şi colţi de morsă, brăţări din os de balenă, corni de război înveliţi în bronz. Căpitanii priviră şi întoarseră capetele, lăsându-i pe cei mai neînsemnaţi să se servească din daruri. Când nebunul isprăvi de vorbit şi susţinătorii lui începură să-i strige numele, doar cei din Casa Farwynd li se alăturară, şi nici măcar dintre ei toţi. În curând, strigătele de „Gylbert! Gylbert rege!” se stinseră. Pescăruşul ţipă deasupra lor şi

poposi pe una dintre coastele Naggăi în timp ce Lordul Luminii Solitare îşi croia drum înapoi în josul dealului.

Aeron Părumed păşi din nou în faţa mulţimii.

— Vă întreb din nou. *Cine va fi rege peste noi?*

— Eu! bubui un glas grav şi din nou mulţimea se dădu în lături.

Cel care vorbise fu adus în vârful dealului într-un scaun din lemn sculptat, pe umerii nepoţilor lui. O imensă paragină de om, greu de o sută treizeci de kilograme şi bătrân de nouăzeci de ani, bărbatul purta o mantie din blană de urs alb. Şi părul lui era alb, iar barba imensă îl acoperea ca o pătură, de la obraji până

la coapse, astfel încât era greu să-ţi dai seama unde se termina barba şi unde începea blana. Deşi nepoţii lui erau bărbaţi cât se poate de voinici, se căzneau cu greutatea lui pe treptele abrupte de piatră. În faţa Castelului Regelui Cenuşiu îl lăsară jos şi trei dintre ei rămaseră la picioarele lui, în calitate de susţinători.

Cu şaizeci de ani în urmă, poate că omul ăsta ar fi câştigat bunăvoinţa mulţimii, gândi Aeron, *dar vremea lui a trecut de mult.*

— Da, eu! răcni bărbatul de unde se afla, cu un glas pe măsura lui. De ce nu?

Cine e mai bun? Eu sunt Erik Fierarul, pentru cei care sunt orbi. Erik cel Drept, Erik Rupe-Nicovală. Arată-le ciocanul meu, Thormor. Unul dintre nepoţi îl ridică, pentru ca întreaga adunare să-l poată vedea. Era un obiect monstruos, cu coada îmbrăcată în piele veche şi cu capul, o bucată de oţel, mare cât o pâine. Nu pot număra câte mâini am făcut terci cu ciocanul ăla, zise Erik, dar poate că vreun hoţ

v-ar putea spune. Nu ştiu nici câte capete am zdrobit de nicovala mea, dar sunt 250

câteva văduve care ar şti. V-aş putea înşira toate faptele mele de arme, dar am optzeci şi opt de ani şi nu voi trăi destul ca să isprăvesc. Dacă bătrâneţea înseamnă

înţelepciune, nimeni nu e mai înţelept decât mine. Dacă mare înseamnă

puternic, nimeni nu mă întrece. Vreţi un rege cu moştenitori? Am mai mulţi decât pot număra. Regele Erik, da, îmi place cum sună. Haideţi, repetaţi după mine: *ERIK! ERIK RUPE-NICOLAVĂ! ERIK REGE!*

În timp ce nepoţii preluară strigătul, propriii lor fii se apropiară, cu cufere pe umeri. Când le deşertară la poalele scării de piatră, se revărsă un torent de argint, bronz şi oţel: brăţări, colane, pumnale, stilete şi topoare de luptă. Câţiva dintre căpitani înhăţară cele mai alese obiecte şi îşi uniră glasul în scandarea ce creştea.

Dar de îndată ce strigătul începu să sporească, un glas de femeie îl curmă.

— *Erik!* Oamenii se dădură la o parte, făcându-i loc să treacă. Cu un picior pe ultima treaptă, femeia spuse: Erik, ridică-te.

Se lăsă tăcerea. Vântul bătea, valurile se spărgeau de mal, oamenii îşi şopteau unul altuia la ureche. Erik Fierarul se holbă în jos, la Asha Greyjoy.

— Fată. Fată de trei ori blestemată. Ce-ai spus?

— Ridică-te, Erik! strigă ea. Ridică-te şi am să-ţi strig numele alături de ceilalţi. Ridică-te şi am să fiu prima care te urmează. Vrei o coroană, da. Ridică-te şi ia-o.

Altundeva, în mulţime, Ochi-de-Cioară râse. Erik îi aruncă o privire furioasă.

Mâinile voinicului se strânseră în jurul braţelor tronului de lemn. Faţa i se înroşi, apoi deveni stacojie. Mâinile îi tremurau de efort. Aeron îi vedea vena groasă, albastră, pulsându-i în gât, în timp ce încerca să se ridice. Pentru o clipă, dădu impresia că ar putea s-o facă, dar îşi pierdu suflarea dintr-odată şi răcni, prăbuşindu-se înapoi în perna sa. Euron râse cel mai tare. Bărbatul voinic îşi lăsă

capul să cadă şi îmbătrâni, totul cât ai clipi. Nepoţii lui îl coborâră dealul.

— Cine va domni peste oamenii de fier? întrebă din nou Aeron Părumed. *Cine va fi rege peste noi?*

Oamenii se uitară de la unul la altul. Unii îl priviră pe Euron, alţii pe Victarion, câţiva pe Asha. Valurile se spărgeau verzi şi albe de corăbiile lungi. Pescăruşul ţipă încă o dată, un ţipăt răguşit, deznădăjduit.

— Prezintă-ţi pretenţiile, Victarion, strigă Merlyn. Să isprăvim cu farsa asta!

— Când voi fi pregătit! îi răspunse Victarion. Aeron era mulţumit. *E mai bine dacă aşteaptă.* Urmă Drumm, un alt om bătrân, deşi nu atât de bătrân ca Erik.

Urcă dealul pe propriile-i picioare, iar la şold îi atârna Ploaia Roşie, renumita lui sabie, făurită din oţel valyrian în vremurile de dinaintea Urgiei. Susţinătorii săi erau oameni de seamă: fiii săi Denys şi Donnel, amândoi luptători neînfricaţi, iar între ei, Andrik cel Posomorât, o namilă cu braţe groase cât copacii. Sprijinul unui asemenea om făcea cinste Casei Drumm.

— Unde stă scris că regele nostru trebuie să fie un kraken? începu Drumm. Ce drept are Insula Pyke să ne conducă? Marele Wyk este insula cea mai întinsă, 251

Harlaw cea mai bogată, Vechiul Wyk cea mai sfântă. Când neamul negru a fost mistuit de focul dragonilor, oamenii de fier i-au dat întâietate lui Vickon Greyjoy, da... însă ca *lord,* nu ca rege.

Era un început bun. Aeron auzi strigăte de aprobare, dar acestea se domoliră

când bătrânul se porni să povestească despre gloria Casei Drumm. Vorbi despre Dale cel Cumplit, despre Roryn Tâlharul, despre sutele de fii ai lui Gormond Drumm, Bătrânul Părinte. Scoase din teacă Ploaia Roşie şi le povesti cum Hilmar Drumm cel Viclean îi luase sabia unui cavaler în armură, cu isteţime şi o măciucă

de lemn. Vorbi despre corăbii demult pierdute şi despre bătălii uitate de opt sute de ani, iar mulţimea începu să se plictisească. Vorbi, vorbi şi iarăşi vorbi.

Iar când cuferele Casei Drumm fură deschise, căpitanii văzură darurile meschine pe care le adusese. *Niciun tron n-a fost vreodată cumpărat cu bronz,* gândi Părumed. Acest adevăr era uşor de desluşit, în strigătele de *Drumm!*

Drumm! Dunstan Rege! cave se stinseră imediat.

Aeron simţea un nod în stomac şi i se părea că valurile bubuiau mai tare ca înainte. *E timpul,* gândi el. *E timpul ca Victarion să-şi facă revendicarea.*

— Cine va fi rege peste noi? strigă din nou preotul, însă de data aceasta ochii săi negri şi aprigi îl găsiră pe fratele său în mulţime. Nouă fii s-au născut din trupul lui Quellon Greyjoy. Unul era mai măreţ decât ceilalţi şi nu cunoştea teama.

Victarion îi întâlni privirea şi clătină din cap. Căpitanii se dădură la o parte din calea lui în timp ce urca treptele.

— Frate, dă-mi binecuvântarea, spuse el când ajunse în vârf. Îngenunche şi plecă creştetul. Aeron îşi destupă plosca şi îi turnă un şuvoi de apă de mare pe frunte.

— *Ce e mort nu poate muri niciodată,* spuse preotul, iar Victarion răspunse:

— *... ci renaşte, mai tare şi mai puternic.*

Când Victarion se ridică, susţinătorii săi se aliniară la picioarele lui. Ralf Şchiopul, Ralf Stonehouse cel Roşu şi Nute Bărbierul, războinici vestiţi cu toţii.

Stonehouse purta stindardul Casei Greyjoy, krakenul galben pe un fond negru ca marea nopţii. De îndată ce-l desfăcu, regii şi căpitanii începură să strige numele Lordului Căpitan. Victarion aşteptă până când tăcură, apoi spuse:

— Mă cunoaşteţi cu toţii. Dacă vreţi cuvinte dulci, căutaţi în altă parte. N-am gură de cântăreţ. Am o secure şi am astea. Îşi ridică braţele imense, îmbrăcate în zale, în văzul mulţimii, iar Nute Bărbierul le arătă securea sa, o fioroasă bucată de oţel. Am fost un frate credincios, continuă Victarion. Când Balon s-a căsătorit, eu am fost cel pe care l-a trimis la Harlaw ca să-i aducă mireasa. I-am condus corăbiile în multe bătălii şi n-am pierdut nici măcar una. Prima oară

când Balon a fost încoronat, eu am plecat pe mare la Lannisport, să pârlesc coada leului. A doua oară, pe mine m-a trimis să-l jupoi pe Tânărul Lup, dacă vine urlând acasă.

De la mine veţi primi ceea ce aţi primit şi de la Balon, numai că mai mult. Asta e 252

tot ce am de spus.

Cu acestea, susţinătorii lui începură să scandeze: *VICTARION! VICTARION!*

VICTARION REGE! Mai jos, oamenii lui revărsau cuferele, o cascadă de argint, aur şi nestemate, o pradă îmbelşugată. Căpitanii se îngrămădeau să înhaţe piesele cele mai valoroase, strigând, în tot acest timp: *VICTARION! VICTARION!*

VICTARIONREGE! Aeron se uită la Ochi-de-Cioară. *Oare va vorbi acum sau va lăsa plebiscitul să-şi urmeze cursul?* Orkwood de Orkmont şuşotea la urechea lui Euron.

Dar nu Euron fu cel care puse capăt strigătelor, ci *femeia.* Duse două degete la gură şi *fluieră,* un şuierat ascuţit, care trecu prin vacarm ca un cuţit prin brânză.

— Unchiule! *Unchiule!* Aplecându-se, înşfacă un colan răsucit de aur şi urcă

treptele în salturi. Nute o înhaţă de braţ şi, preţ de o clipă, Aeron speră că oamenii fratelui său o vor reduce la tăcere, însă Asha se eliberă din mâna Bărbierului şi îi spuse lui Ralf cel Roşu ceva care îl făcu să se dea la o parte. În timp ce-şi croia drum printre ei, ovaţiile se potoliră. Era fiica lui Balon Greyjoy şi lumea era curioasă s-o audă vorbind.

— A fost frumos din partea ta să aduci asemenea daruri la plebiscitul meu, unchiule, îi spuse ea lui Victarion, dar nu era nevoie să-ţi acoperi tot trupul cu armură. Promit să nu te rănesc. Asha îşi întoarse chipul către căpitani. Nu e altul mai viteaz ca unchiul meu, altul mai puternic, altul mai neînfricat în luptă. Şi numără până la zece mai iute ca oricine! L-am văzut… însă când trebuie să

meargă până la douăzeci, îşi scoate cizmele. Remarca stârni hohote de râs. Dar n-are niciun fiu. Soţiile sale mor

întruna. Ochi-de-Cioară e fratele lui mai mare şi e mai îndreptăţit…

— Aşa e! strigă de jos Vâslaşul Roşu.

— A, dar eu sunt încă şi mai îndreptăţită. Asha îşi aşează colanul pe cap, într-o poziţie neglijentă, şi aurul străluci pe păru-i negru. Fratele lui Balon nu poate veni înaintea fiului lui Balon!

— Fiii lui Balon sunt morţi, strigă Ralf Şchiopul. N-o văd decât pe fetiţa lui!

— Fetiţa? Asha îşi strecură o mână sub pieptar. Oho! Ce-i asta? Să vă arăt?

Unii dintre voi n-au văzut aşa ceva de când au fost înţărcaţi. Mulţimea râse din nou. „Un rege cu sâni dăruit e un lucru cumplit”, aşa sună cântecul? Ralf, m-ai prins. *Sunt* femeie… dar nu o femeie *bătrână,* ca tine. Ralf Şchiopul… n-ar trebui să ţi se spună Ralf Mototolul? Asha scoase un pumnal dintre sâni. Sunt şi mamă, pe deasupra, şi iată-mi pruncul. Îl ridică. Iar aici, susţinătorii mei. Trecură pe lângă cei trei ai lui Victarion, aşezându-se la picioarele ei: Qarl Fecioara, Tristifer Botley şi Ser Harras Harlaw, cavalerul, a cărui sabie, Apusul, era la fel de legendară ca Ploaia Roşie a lui Dunstan Drumm. Unchiul meu a spus că-l cunoaşteţi. Mă cunoaşteţi şi pe mine…

— Eu vreau să te cunosc mai bine, strigă cineva.

— Du-te acasă şi cunoaşte-ţi nevasta, îi răspunse Asha. Unchiul spune că vă va 253

da mai mult decât v-a dat tatăl meu. Ei bine, el ce v-a dat? Aur şi glorie, vor spune unii. *Libertate,* veşnic dulce. Da, aşa este, ne-a dat asta… dar şi văduve, după cum vă va spune Lordul Blacktyde. Câţi dintre voi v-aţi ales cu casele pârjolite când a venit Robert? Câţi aţi avut fiice siluite şi răpite? Oraşe arse şi castele dărâmate, asta v-a dat tatăl meu. *Înfrângere* e ceea ce v-a dat. Unchiul meu, aici de faţă, vă

va da acelaşi lucru, înzecit. Nu eu.

— Dar tu ce ne vei da? întrebă imediat Lucas Codd. Împletituri?

— Da, Lucas, am să împletesc pentru noi toţi un regat. Îşi azvârli pumnalul dintr-o mână în alta. Trebuie să luăm aminte la lecţia Tânărului Lup, care a câştigat fiecare bătălie… şi a pierdut totul.

— Un lup nu e un kraken, protestă Victarion. Krakenul nu pierde ceea ce înhaţă, fie că e o corabie sau un leviatan.

— Şi ce am înhăţat noi, unchiule? Nordul? Ce înseamnă Nordul, în afară de leghe şi leghe peste leghe, departe de sunetul mării? Am cucerit Moat Cailin, Deepwood Motte, Castelul lui Torrhen, până şi *Winterfellul.* Şi cu ce ne putem mândri? La un semn, oamenii ei de pe *Vântul Negru* aduseră pe umeri cufere de stejar şi fier. Priviţi bogăţia Ţărmului Stâncos, spuse Asha când primul cufăr fu răsturnat. În faţa lor zornăi o avalanşă de pietricele, revărsându-se de pe trepte; pietricele gri şi negre şi albe, netezite de mare. Priviţi bogăţiile Deepwoodului, spuse ea, când fu deschis cel de-al doilea cufăr. Conuri de pin se răspândiră, rostogolindu-se şi săltând jos, în mulţime. Şi, în cele din urmă, aurul Winterfellului. Din cel de-al treilea cufăr ieşiră napi aurii, tari şi rotunzi, mari cât o căpăţână

de om. Poposiră în mijlocul pietricelelor şi conurilor de pin. Asha străpunse unul cu pumnalul. Harmund Sharp, strigă ea, fiul tău Harrag a murit la Winterfell pentru asta. Scoase napul de pe lama sabiei şi i-l aruncă. Mai ai şi alţi fii, bănuiesc. Dacă ai da vieţile lor pe napi, strigă numele unchiului meu!

— Şi dacă strig numele *tău?* vru să ştie Harmund. Atunci, ce ne aşteaptă?

— Pace, răspunse Asha. Pământ. Biruinţă. Vă voi da Capul Dragonului Mării şi Ţărmul Pietros, pământ negru şi copaci înalţi şi pietre îndeajuns de multe ca fiecare fiu mai tânăr să-şi construiască un castel. Vom avea şi oamenii Nordului…

ca prieteni care să se împotrivească, alături de noi, Tronului de Fier. Alegerea voastră e simplă: Încoronaţi-mă pe

mine pentru pace şi biruinţă. Sau încoronaţi-l pe unchiul meu pentru alte războaie şi înfrângeri. Îşi vârî pumnalul înapoi în teacă. Ce alegeţi, oameni de fier?

— *BIRUINŢĂ!* strigă Rodrik Cititorul, cu mâinile căuş la gură. *Biruinţă şi pe Asha!*

— *ASHA!* îl urmă Lordul Baelor Blacktyde. *ASHA REGINĂ!*

Echipajul Ashei prelua strigătul: *ASHA! ASHA! ASHA REGINĂ!* Băteau din picioare şi îşi agitau pumnii, strigând, în timp ce Părumed asculta uimit. *Va lăsa lucrarea tatălui său neisprăvită!* Cu toate acestea, Tristifer Botley striga numele ei, împreună cu numeroşi membri ai Casei Harlaw, cu câţiva dintre cei ai Casei 254

Goodbrother, cu îmbujoratul Lord Merlyn şi cu mai mulţi decât ar fi crezut vreodată preotul… pentru o *femeie!*

Dar alţii tăceau sau mormăiau în surdină către vecinii lor.

— *Nu vrem nicio pace laşă!* strigă Ralf Şchiopul. Ralf Stonehouse cel Roşu flutură flamura Greyjoy şi răcni:

— *Victarion! VICTARION! VICTARION!*

Oamenii începură să se îmbrâncească. Cineva aruncă un con de pin înspre capul Ashei. Când se feri, coroana improvizată îi căzu. Pentru o clipă, preotului i se păru că stă în vârful unui muşuroi uriaş, cu mii de furnici mişunându-i la picioare. Strigăte de *Asha!* şi *Victarion!* se revărsau din toate părţile, ca şi cum o furtună sălbatică era pe cale să-i înghită pe toţi. *Zeul Furtunii e printre noi,* gândi preotul, *semănând furie şi discordie.*

Ascuţit ca o lovitură de sabie, sunetul cornului despică aerul.

Limpede şi ucigător era glasul lui, un ţipăt fierbinte, cutremurător, care parcă

făcea oasele să-ţi *zornăie* în trup. Strigătul zăbovi în aerul umed al mării: *aaaaRREEEEeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeee.*

Toţi ochii se întoarseră în direcţia sunetului. Cel care sufla chemarea era unul dintre corciturile lui Euron, un bărbat monstruos cu ţeasta rasă. Pe braţele lui sclipeau brăţări de

aur, jad şi jais, iar pe pieptu-i lat era tatuată o pasăre de pradă, cu ghearele picurând de sânge.

aaaaRREEEEeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeee.

Cornul din care sufla era negru, lucios, răsucit şi mai înalt decât un stat de om, când îl ţinea cu ambele mâini. Era legat de jur împrejur cu fâşii de aur roşu şi oţel negru, gravate cu hieroglife valyriene străvechi care păreau să strălucească roşii când sunetul cornului crescu.

aaaaaaaRRREEEEEEEEEEEeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeee.

Era un sunet îngrozitor, un bocet de durere şi furie care parcă îţi ardea urechile. Aeron Părumed şi le acoperi, rugându-se la Zeul Înecat să ridice un val puternic şi să zdrobească cornul, amuţindu-l, dar, cu toate acestea, ţipătul nu mai contenea. *E cornul iadului!* îi venea să strige, deşi nimeni nu l-ar fi auzit. Obrajii bărbatului tatuat erau atât de umflaţi încât păreau gata să plesnească, iar muşchii pieptului i se zbăteau, ca şi cum o pasăre ar fi fost gata să se smulgă din carnea lui şi să-şi ia zborul. Iar acum hieroglifele ardeau mai strălucitor, cu fiecare linie şi literă licărind de lumina unui foc alb. Sunetul suna necontenit, revărsându-şi ecoul printre dealurile din spatele lor şi peste apele Leagănului Naggăi şi răsunând printre munţii Marelui Wyk, iar şi iar şi iar, până când umplu întreaga lume udă.

Iar când se părea că sunetul nu va conteni niciodată, se opri.

Cornistul îşi pierdu, în cele din urmă, răsuflarea. Se clătină, cât pe ce să cadă.

Preotul îl văzu pe Orkwood de Orkmont prinzându-l de un braţ, ca să-l sprijine, în timp ce Lucas Codd Stângaciul îi luă cornul negru, răsucit, din mâini. O dâră

palidă de fum se ridica din corn şi preotul văzu sânge şi vezicule pe buzele celui 255

care-l sunase. Pasărea de pe pieptul său sângera şi ea.

Euron Greyjoy urcă dealul încet, cu toţi ochii aţintiţi asupra lui. În văzduh, pescăruşul ţipă şi iarăşi ţipă. *Niciun*

om necredincios nu poate şedea pe Stânca Mării, gândi Aeron, dar ştia că trebuie să-şi lase fratele să vorbească. Buzele i se mişcară într-o rugăciune mută.

Susţinătorii Ashei se dădură în lături, la fel şi cei ai lui Victarion. Preotul făcu un pas înapoi şi aşeză o mână pe piatra aspră a coastelor Naggăi. Ochi-de-Cioară

se opri în capul scărilor, la porţile Castelului Regelui Cenuşiu, şi îşi întoarse ochiul zâmbitor asupra căpitanilor şi regilor, însă Aeron îi simţea şi celălalt ochi, cel pe care-l ţinea ascuns.

— *OAMENI DE FIER,* spuse Euron Greyjoy, mi-aţi auzit cornul. Acum ascultaţi-mi cuvintele. Sunt fratele lui Balon, cel mai mare fiu în viaţă al lui Quellon. În venele mele curge sângele Lordului Vickon şi al Bătrânului Kraken.

Cu toate acestea, am călătorit mai departe decât oricare dintre ei. Un singur kraken dintre cei în viaţă n-a cunoscut niciodată înfrângerea. Un singur kraken n-a plecat niciodată genunchiul. Un singur kraken a călătorit până la Asshai din Umbră şi a văzut minunăţii şi orori de neînchipuit…

— Dacă ţi-a plăcut Umbra atât de mult, întoarce-te acolo, strigă Qarl Fecioara, cel cu obraji rozalii, unul dintre susţinătorii Ashei.

Ochi-de-Cioară îl ignoră.

— Frăţiorul meu vrea să termine războiul lui Balon şi să revendice Nordul.

Dulcea mea nepoată vrea să ne dăruiască pace şi conuri de pin. Buzele sale albastre se strâmbară într-un zâmbet. Asha preferă biruinţa în locul înfrângerii.

Victarion vrea un regat, nu câteva palme de pământ. De la mine, le veţi avea pe amândouă. Ochi-de-Cioară îmi spuneţi. Ei, bine, cine are un ochi mai ager decât cioara? După fiece bătălie, ciorile vin cu sutele şi miile să se ospăteze din trupurile celor căzuţi. O cioară poate zări moartea de departe. Iar eu spun că

întregul Westeros e pe moarte. Cei care mă vor urma se vor ospăta până la capătul zilelor.

Suntem oameni de fier şi cândva am fost cuceritori. Noi făceam legea pretutindeni unde se făcea auzit sunetul valurilor. Fratele meu vrea să vă

mulţumiţi cu Nordul cel rece şi aspru, nepoata mea cu şi mai puţin… dar eu am să

vă dau Lannisportul, Highgardenul, Arborul, Oraşul Vechi, ţinuturile riverane şi Reachul, pădurea zeilor şi pădurea ploilor, Dornul şi mlaştinile, Munţii Lunii şi Valea lui Arryn, Tarthul şi Treptele de Piatră. Eu zic să le luăm pe *toate! Eu zic să luăm Westerosul.* Aruncă o privire către preot: Toate acestea, cu siguranţă, pentru gloria şi mai mare a Zeului nostru Înecat.

Preţ de o clipă, până şi Aeron Părumed fu uluit de îndrăzneala cuvintelor fratelui său. Preotul visase acelaşi vis, atunci când văzuse prima oară cometa roşie pe cer. *Vom trece pământurile verzi prin foc şi sabie, vom stârpi cei şapte zei ai septonilor şi copacii albi ai oamenilor Nordului…*

— Ochi-de-Cioară! strigă Asha. Ţi-ai lăsat minţile la Asshai? Dacă nu putem stăpâni Nordul – şi nu putem –, cum să cucerim toate Cele Şapte Regate?

— Păi, asta s-a mai întâmplat. Oare Balon şi-a învăţat fiica atât de puţine lucruri despre căile războiului? Victarion, s-ar părea că fiica fratelui nostru n-a auzit niciodată de Aegon Cuceritorul.

— Aegon? Victarion îşi încrucişa braţele peste pieptul ce îi era acoperit de armură. Ce legătură are cu noi Cuceritorul?

— Ştiu despre război la fel de multe ca tine, Ochi-de-Cioară, zise Asha. Aegon Targaryen a cucerit Westerosul cu *dragoni.*

— Şi aşa vom face şi noi, promise Euron Greyjoy. Cornul ăla pe care l-aţi auzit l-am găsit între ruinele fumegânde ale Valyriei, unde nimeni, în afară de mine, n-a îndrăznit vreodată să pună piciorul. E un corn de dragon, legat cu fâşii de aur roşu şi oţel valyrian făurit cu farmece. Lorzii Dragoni din vechime suflau asemenea corni înainte să-i devoreze

Urgia. Cu acest corn, oamenii mei de fier, eu pot stăpâni dragonii.

Asha râse zgomotos.

— Un corn care să adune caprele ar fi mai folositor, Ochi-de-Cioară. Dragoni nu mai există.

— Te înşeli din nou, fetiţo. Mai sunt trei, iar eu ştiu unde să-i găsesc. Cu siguranţă, asta merită o coroană de lemn.

— *EURON!* strigă Lucas Codd Stângaciul.

— *EURON! EURON OCHI-DE-CIOARĂ!* strigă Vâslaşul Roşu.

Muţii şi corciturile de pe *Tăcerea* desfăcură cuferele lui Euron şi îi revărsară

darurile în faţa căpitanilor şi a regilor. Pe urmă preotul auzi glasul lui Hotho Harlaw, care-şi umplea mâinile de aur. Gorold Goodbrother striga şi el, la fel şi Erik Sparge-Nicovală.

— *EURON! EURON! EURON!*

Strigătul se înteţi, devenind un urlet.

— *EURON! EURON! OCHI-DE CIOARĂ! EURON REGE!*

Sunetul se rostogolea pe dealul Naggăi, ca şi cum Zeul Furtunii ar fi zornăit norii. *EURON! EURON! EURON! EURON! EURON! EURON!*

Chiar şi un preot poate avea îndoieli. Chiar şi un profet poate cunoaşte spaima.

Aeron Părumed îşi cercetă sufletul, căutându-şi zeul, dar găsi numai tăcere. În timp ce o mie de glasuri strigau numele fratelui său, nu putea auzi decât scârţâitul unei balamale ruginite de oţel.

BRIENNE

La est de Iazul Fecioarelor munţii se înălţau sălbatici, iar pinii se închideau în jurul lor ca o oştire tăcută de soldaţi gri-verzui.

257

Dick Dibaciul spunea că drumul de coastă era calea cea mai scurtă şi mai uşoară, aşa că arareori se îndepărtau de golf. Pe măsură ce înaintau, oraşele şi satele aflate de-a lungul ţărmului erau din ce în ce mai mici şi mai răzleţe. Când se însera, căutau un han. Crabb împărţea sala comună cu ceilalţi drumeţi, în timp ce Brienne lua o cameră pentru ea şi pentru Podrick.

— E mai ieftin dacă dormim toţi în acelaşi pat, domniţă, zicea Dick Dibaciul.

Ai putea să-ţi aşezi sabia între noi. Bătrânul Dick e un om inofensiv. Curtenitor ca un cavaler şi cinstit cât e ziulica de lungă.

— Zilele se scurtează, remarcă Brienne.

— Mă rog, se prea poate. Dacă nu ai încredere să împărţi patul cu mine, m-aş

putea cuibări pe podea, domniţă.

— Nu pe podeaua mea.

— S-ar putea zice că nu te încrezi în nimeni.

— Încrederea se câştigă. Ca aurul.

— Cum spui, domniţă, zise Crabb, dar înspre Nord, unde drumul se sfârşeşte, va trebui să ai încredere în Dick. Dacă aş vrea să-ţi iau aurul cu vârful sabiei, cine să mă oprească?

— Tu n-ai sabie. Eu am.

Brienne închise uşa între ei şi rămase acolo, ascultând, până se convinse că

bărbatul plecase. Oricât de dibaci ar fi fost, Dick Crabb nu era Jaime Lannister, nici Şoarecele Nebun, nici măcar Humfrey Wagstaff. Era sfrijit şi prost hrănit, iar singura sa

bucată de armură era o cască ciobită, pătată de rugină. În loc de sabie purta un pumnal vechi şi ştirb. Cât timp era trează, nu reprezenta niciun pericol pentru ea.

— Podrick, spuse ea, va veni o vreme când nu vor mai fi hanuri care să ne adăpostească. N-am încredere în călăuza noastră. Când ne oprim, poţi să-mi veghezi somnul?

— Să rămân treaz, domniţă? Ser? Podrick chibzui. Am o sabie. Dacă Crabb încearcă să se atingă de tine, am să-l omor.

— Nu, zise ea cu asprime. Nici să nu-ţi treacă prin minte să te lupţi cu el. Nu-ţi cer decât să-mi veghezi somnul şi să mă trezeşti dacă face vreun gest care ar putea da de bănuit. Vei descoperi că mă trezesc uşor.

Crabb îşi dădu arama pe faţă în ziua următoare, când se opriră să adape caii.

Brienne trebui să facă doi paşi în spatele unor tufişuri, să se uşureze. În timp ce stătea pe vine, îl auzi pe Podrick spunând:

— Ce faci? Du-te de-aici!

Brienne îşi isprăvi treaba, îşi trase nădragii şi se întoarse la drum, unde-l găsi pe Dick Dibaciul ştergându-şi degetele de făină.

— Nu vei găsi niciun dragon în desagile mele de şa, îi spuse ea. Îmi ţin aurul asupra mea.

O parte se afla în punga de la brâu, restul era ascuns într-o pereche de 258

buzunare cusute în interiorul veşmintelor. Punga grasă din desaga de şa era plină

de monede de aramă, mari şi mici, gologani şi creiţari, cruceri şi stele… şi făină

bună şi albă, s-o îngroaşe şi mai mult. Cumpărase făina de la bucătarul de la Şapte Săbii în dimineaţa în care plecaseră de la Duskendale.

— Dick n-a vrut să-ţi facă niciun rău, domniţă. Îşi răsuci degetele pătate de făină, ca să-i arate că nu avea nicio armă. Doar mă uitam, să văd dacă ai dragonii ăia pe care mi

i-ai promis. Lumea e plină de mincinoşi gata să înşele un om cinstit. Nu că *tu* ai fi printre ei.

Brienne spera că era o călăuză mai bună decât era ca tâlhar.

— Am face bine să plecăm. Brienne încalecă. Dick cânta adesea în timp ce călăreau unul lângă altul. Nu era niciodată un cântec întreg, doar niţel de aici, un vers de acolo. Bănuia că voia s-o farmece, ca s-o dezarmeze. Uneori încerca să-i facă pe ea şi pe Podrick să cânte cu el, dar în zadar. Băiatul era prea sfios şi legat la limbă, iar Brienne nu cânta. *Îi cântai tatălui tău?* o întrebase odată Lady Stark, la Riverrun. *Lui Renly i-ai cântat?* Nu le cântase, nici măcar o dată, deşi ar fi vrut... ar fi vrut...

Când nu cânta, Dick Dibaciul vorbea, desfătându-i cu poveştile Capului Ghearei Despicate. Fiecare vale mohorâtă avea lordul ei, spunea el, cei mai mulţi uniţi de neîncrederea lor comună faţă de străini. În venele lor curgea, întunecat şi puternic, sângele Primilor Oameni.

— Andalii au încercat să pună stăpânire pe Capul Ghearei Despicate, dar i-am însângerat în văi şi i-am înecat în mlaştini. Numai că ceea ce nu puteau să

cucerească fiii lor cu săbii, cucereau frumoasele lor fiice cu sărutări. Se măritau în casele pe care nu le puteau cuceri, da.

Regii Darklyn din Duskendale încercaseră să-şi impună domnia asupra Capului Ghearei Despicate, Mootonii de la Iazul Fecioarelor încercaseră şi ei, iar, mai târziu, trufaşii Celtigari din Insula Crabilor. Dar oamenii Ghearei Despicate îşi cunoşteau smârcurile şi pădurile aşa cum nu le putea cunoaşte niciun străin şi, dacă erau prinşi la strâmtoare, dispăreau în peşterile care le împânzeau munţii, ca un fagure de miere. Când nu se războiau cu aşa-zişii cuceritori, se luptau între ei.

Duşmăniile lor ancestrale era adânci şi întunecate, ca mlaştinile dintre dealurile lor. Din când în când, vreun luptător aducea pacea la Capul Ghearei Despicate, însă

aceasta nu dura niciodată mai mult decât viaţa lui. Lordul Lucifer Hardy fusese un cavaler măreţ, iar fraţii Brune la fel. Legendarul Sfarmă-Oase îi întrecea, dar Crabbii erau cei mai măreţi dintre toţi. Dick încă refuza să creadă că

Brienne nu auzise niciodată de Ser Clarence Crabb şi de isprăvile lui.

— De ce-aş minţi? îl întrebă ea. Fiecare ţinut îşi are propriii eroi. De unde vin eu, menestrelii cântă despre Galladon de Morne, Cavalerul Desăvârşit.

— Ser Galla-cine-de-Ce? Pufni. N-am auzit niciodată de el. De ce era aşa de al naibii de desăvârşit?

— Ser Galladon a fost un campion atât de viteaz, încât însăşi Fecioara şi-a 259

pierdut inima în faţa lui. I-a dăruit o sabie fermecată, numită Dreapta Fecioară, ca semn al iubirii sale. Nicio sabie obişnuită n-o putea respinge, niciun scut nu putea rezista sărutului ei. Ser Galladon era mândru de Dreapta Fecioară, însă a scos-o din teacă doar de trei ori. Nu voia să folosească Fecioara împotriva muritorilor, căci era atât de puternică încât ar fi făcut ca orice luptă să fie nedreaptă.

Lui Crabb asta i se păru ilar.

— Cavalerul Desăvârşit? Nătărăul Desăvârşit. La ce bun să ai o sabie vrăjită

dacă nu poţi naibii s-o foloseşti?

— La onoare, spuse ea. Îţi slujeşte la onoare. Asta nu reuşi decât să-l facă să

râdă şi mai tare.

— Ser Clarence Crabb şi-ar fi şters fundul păros cu Cavalerul tău Desăvârşit, domniţă. Dacă s-ar fi întâlnit, ar mai exista un cap nenorocit aşezat pe raftul de la Şoapte, ascultă la mine. „Ar fi trebuit să folosesc sabia fermecată”, le-ar spune tuturor celorlalte capete. „Ar fi trebuit să folosesc afurisita aia de sabie.”

Brienne nu-şi putu stăpâni un zâmbet.

— Poate, recunoscu ea, dar Ser Galladon n-a fost nătărău. Împotriva unui duşman înalt de doi metri şi jumătate, călare

pe un zimbru, poate că ar fi scos Dreapta Fecioară din teacă. Se spune că, odată, a folosit-o să omoare un dragon.

Dick Dibaciul nu era impresionat.

— Şi Sfarmă-Oase a luptat cu un dragon, dar n-a avut nevoie de nicio sabie fermecată. Pur şi simplu i-a legat gâtul într-un nod, aşa că de fiecare dată când scuipa foc, îşi prăjea singur fundul.

— Şi ce-a făcut Sfarmă-Oase când au venit Aegon şi surorile sale? îl întrebă

Brienne.

— Era mort. Domniţa trebuie să ştie asta. Crabb îi aruncă o privire piezişă.

Aegon şi-a trimis sora la Gheara Despicată, pe acea Visenya. Lorzii auziseră de sfârşitul lui Harren. Nu erau nătărăi, aşa că şi-au aşezat săbiile la picioarele ei.

Regina i-a făcut oamenii ei şi le-a spus că nu vor mai fi datori faţă de Iazul Fecioarelor, Insula Crabului sau Duskendale. Asta nu-i opreşte pe afurisiţii de Celtigari să trimită oameni pe malul estic, să-i adune dările. Dacă trimite destui, câţiva mai apucă să se întoarcă la el… altminteri, noi ne înclinăm doar în faţa lorzilor noştri şi a regelui. *Adevăratul* rege, nu Robert şi cei de teapa lui. Crabb scuipă. Au fost oameni din Casele Crabb, Brune şi Boggs cu Prinţul Rhaegar la Trident, şi în Garda Regelui. Un Hardy, un Cave, un Pyne şi *trei* Crabbi, Clement, Rupert şi Clarence Scundul. Măsura un metru nouăzeci, dar era scund pe lângă

adevăratul Ser Clarence. Suntem cu toţii oameni destoinici ai dragonului, la Gheara Despicată.

Pe măsură ce înaintau spre nord-est, drumul era din ce în ce mai pustiu, până

când, în cele din urmă, nu mai era de găsit niciun han. Drumul de coastă era deja mai mult bălării decât făgaşe. În noaptea aceea se adăpostiră într-un sat de pescari. Brienne le plăti sătenilor câţiva gologani, ca să-i lase să înnopteze într-un 260

hambar de fân. Revendică podul pentru ea şi Podrick trase scara sus, după ei.

— Mă lăsaţi singur aici. Aş putea foarte bine să vă fur caii, strigă Crabb de jos.

Mai bine i-ai urca şi pe ei pe scară, domniţă. Când văzu că Brienne îl ignoră, Crabb continuă, spunând: La noapte o să plouă. O ploaie rece şi aspră. Tu şi Pods veţi dormi la căldurică, iar bietul Dick va tremura aici, jos, de unul singur. Clătină

din cap, mormăind în timp ce-şi făcea culcuş într-un morman de fân. Nu mi-a fost dat să mai cunosc o fată aşa de bănuitoare ca tine.

Brienne se cuibări sub mantie, cu Podrick căscând alături. *N-am fost mereu prudentă,* ar fi putut să-i strige lui Crabb. *Când eram mică, credeam că toţi bărbaţii sunt la fel de nobili ca tata.* Chiar şi bărbaţii care îi spuneau cât e de drăgălaşă, cât e de înaltă, de strălucitoare şi de isteaţă, cât de graţioasă e când dansează. Septa Roelle fusese cea care îi ridicase vălul de pe ochi.

— Spun lucrurile astea doar ca să câştige bunăvoinţa tatălui tău, îi spusese femeia. Vei găsi adevărul în oglindă, nu pe buzele oamenilor.

Fusese o lecţie aspră, care o lăsase plângând, dar îi fusese de folos la Harrenhal când Ser Hyle şi prietenii lui îşi jucaseră jocul. *O fecioară trebuie să*

fie neîncrezătoare în această lume, altfel nu va mai fi pentru mult timp fecioară, gândi ea, când ploaia începu să cadă.

În turnirul de la Podul Amar, îşi căutase peţitorii şi-i bătuse unul câte unul.

Farrow şi Ambrose şi Părosul, Mark Mullendore, Raymond Nayland şi Will Cocostârcul. Îl învinsese pe Harry Sawyer şi zdrobise coiful lui Robin Potter, lăsându-i o cicatrice urâtă, iar când ultimul dintre ei căzuse, Mama i-l trimisese pe Cunnington. De data aceasta, Ser Ronnet avea în mână o sabie, nu un trandafir.

Fiecare lovitură pe care i-o servea Brienne era mai dulce decât un sărut.

Loras Tyrell rămăsese ultimul să dea piept cu mânia ei în ziua aceea. El n-o curtase niciodată, abia dacă îi aruncase vreo privire, însă purta trei trandafiri galbeni pe scut în acea zi, iar Brienne ura trandafirii. Văzându-i, căpătase o putere încărcată de furie.

Adormi visând lupta pe care o purtaseră şi pe Ser Jaime legându-i o mantie-curcubeu pe umeri.

Încă ploua a doua zi dimineaţă. În timp ce-şi luau micul dejun, Dick Dibaciul propuse să aştepte până când se opreşte.

— Când va fi asta? Mâine? În două săptămâni? Când vine iarăşi vara? Nu.

Avem mantii şi cale lungă de străbătut.

Plouă toată ziua. Cărarea îngustă pe care o urmăreau se transformă în curând în mocirlă sub picioarele lor. Toţi copacii pe care îi văzură erau despuiaţi, iar ploaia domoală transformase frunzele căzute într-un covor ud, maroniu. În ciuda căptuşelii din piele de veveriţă, mantia lui Dick se îmbibă de apă şi Brienne îl vedea tremurând. Preţ de o clipă, i se făcu milă de el. *N-a mâncat bine, se vede limpede.* Se întrebă dacă exista într-adevăr un golf al piraţilor sau un castel părăginit numit Şoaptele. Oamenii înfometaţi fac lucruri disperate. Totul putea să

fie doar un plan ca s-o ademenească. Suspiciunea îi strânse stomacul.

O vreme, ropotul egal al ploii era parcă singurul sunet din lume. Dick Dibaciul îi dădea înainte, nepăsător. Îl privi mai îndeaproape, remarcând felul cum se apleca, de parcă ar fi putut rămâne uscat dacă se cuibărea în şa. De data aceasta, când întunericul coborî asupra lor nu mai era niciun sat prin apropiere. Nici copaci care să-i adăpostească nu erau. Fură nevoiţi să se oprească între nişte stânci, la cincizeci de metri

deasupra liniei ţărmului. Pietrele, cel puţin, aveau să-i ferească de vânt.

— Ar fi bine să stăm de veghe la noapte, domniţă, îi spuse Crabb, în timp ce se căznea să aprindă un foc din lemne plutitoare. Într-un loc ca acesta, ar putea fi foşnitori.

— Foşnitori? Brienne îi aruncă o privire bănuitoare.

— Monştri, îi explică Dick Dibaciul, satisfăcut. Arată ca nişte oameni, până

când te apropii mai mult, dar capetele lor sunt prea mari şi au solzi acolo unde un om obişnuit are păr. Sunt albi ca burta peştelui, cu pieliţe între degete. Sunt mereu uzi şi miros a peşte, dar în spatele buzelor vineţii au şiruri de dinţi verzi, ascuţiţi ca nişte ace. Unii zic că Primii Oameni i-au omorât pe toţi, dar să nu crezi aşa ceva. Vin noaptea şi îi fură pe copiii răi, furişându-se pe picioarele lor cu pieliţe, cu un mic *foşnet.* Pe fete le ţin ca să le nască copii, dar pe băieţi îi mănâncă, sfâşiindu-i cu dinţii ăia verzi şi ascuţiţi. Îi rânji lui Podrick. Pe tine te-ar mânca, băiete. Te-ar mânca *de viu.*

— Dacă încearcă, îi omor. Podrick îşi mângâie sabia.

— Încearcă. Încearcă numai. Foşnitorii nu mor cu una, cu două. Îi făcu lui Brienne cu ochiul. Tu eşti fetiţă rea, domniţă?

— Nu. *Doar proastă.* Lemnul era prea ud ca să poată fi aprins, oricâte scântei scotea Brienne cu cremenea şi oţelul ei. Vreascurile ridicară puţin fum, dar atâta tot. Dezgustată, se propti cu spatele de o stâncă, îşi trase mantia peste ea şi se resemna cu gândul la o noapte rece şi udă. Visând la o mâncare fierbinte, molfăi o fâşie tare de carne sărată de vită, în timp ce Dick Dibaciul vorbea despre vremurile când Ser Clarence Crabb luptase cu regele foşnitorilor. *Povestea e plină de viaţă,* fu ea nevoită să recunoască, *dar şi Mark Mullendore era amuzant, cu maimuţica lui.*

Cerul era prea ud ca să vadă soarele coborând, prea cenuşiu ca să vadă luna răsărind. Noaptea era neagră şi fără stele. Crabb îşi epuiza toate poveştile şi adormi. Podrick

sforăia şi el în curând. Brienne rămase cu spatele la stâncă, ascultând valurile. *Eşti în apropierea mării, Sansa?* se întrebă. *Aştepţi la Şoapte o corabie care nu va veni niciodată? Cine e cu tine? O călătorie pentru trei, a spus.*

Oare Pezevenghiul e cu tine şi cu Ser Dontos sau ţi-ai găsit sora?

Fusese o zi lungă şi Brienne era obosită. Chiar şi cu spatele lipit de stâncă şi cu ploaia răpăind domol în jurul ei, pleoapele i se îngreunau. Aţipi de două ori. A doua oară se trezi brusc, cu inima bubuind, convinsă că deasupra ei se afla cineva.

262

Avea picioarele înţepenite, iar mantia i se lipise de glezne. Se eliberă dând din picioare şi se ridică. Dick Dibaciul era ghemuit lângă un bolovan, dormind pe jumătate îngropat în nisipul greu şi ud. *Un vis. A fost un vis.*

Poate că fusese o greşeală să-i părăsească pe Ser Creighton şi pe Ser Illifer.

Păruseră oameni cinstiţi. *Aş vrea ca Jaime să fi venit cu mine,* gândi ea... dar el era cavaler al Gărzii Regale, locul lui era alături de regele său. În plus, Renly era cel pe care îl voia... *Am jurat să-l apăr, dar am dat greş. Apoi am jurat să-l răzbun, şi am dat greş din nou. Am fugit, în schimb, cu Lady Catelyn şi i-am înşelat şi ei aşteptările.* Vântul îşi schimbase direcţia şi ploaia îi şiroia pe faţă.

A doua zi, drumul se subţie într-o potecă acoperită cu pietriş şi, în cele din urmă, într-o dâră vagă. Spre prânz, se sfârşi brusc, la poalele unei creste cioplite de vânt. Deasupra, un mic castel privea încruntat peste valuri, profilându-şi cele trei turnuri cocârjate pe fundalul unui cer de plumb.

— Am ajuns la Şoapte? întrebă Podrick.

— Ţi se pare o afurisită de ruină? Crabb scuipă. Asta e Grota Cumplită, unde sălăşluieşte bătrânul Lord Brune. Dar drumul se termină aici. De aici încolo ne aşteaptă pinii.

Brienne cercetă creasta.

— Cum ajungem acolo, sus?

— Uşor. Dick Dibaciul îşi întoarse calul. Ţineţi-vă aproape de Dick. Foşnitorii sunt gata să-i înhaţe pe leneşi.

Suişul se dovedi o cărare abruptă şi pietroasă, ascunsă în crăpătura unei stânci.

Cea mai mare parte era sălbatic, dar ici şi colo fuseseră cioplite trepte care uşurau urcuşul. Pereţi râpoşi de stâncă, mâncaţi de secolele de vânturi şi valuri, îi strângeau din ambele părţi. Prin unele locuri luaseră forme fantastice. Dick Dibaciul îi arătă Briennei câteva, în timp ce urcau.

— Uite un cap de căpcăun, vezi? făcu el, iar ea zâmbi, zărindu-l. Iar cel de acolo e un dragon de piatră. Cealaltă aripă s-a prăbuşit când tatăl meu era copil.

Deasupra sunt ugerele căzute, ca nişte ţâţe de vrăjitoare. Aruncă o privire către pieptul ei.

— Ser? Domniţă? zise Podrick. Uite un călăreţ.

— Unde? Niciuna dintre stânci nu-i sugera un călăreţ.

— Pe drum. Nu un călăreţ de piatră. Unul adevărat. Ne urmăreşte. Acolo, jos.

Podrick îi arătă.

Brienne se răsuci în şa. Urcaseră destul de sus ca să vadă hăt, departe, de-a lungul ţărmului. Calul venea pe acelaşi drum pe care o apucaseră ei, la trei-patru kilometri în urma lor. *Iarăşi?* Îi aruncă lui Dick Dibaciul o privire bănuitoare.

— Nu te chiori la mine, zise Crabb. N-are de-a face nimic cu bătrânul Dick Dibaciul, oricine-ar fi el. E vreun om de-al lui Brune, probabil, întorcându-se din războaie. Sau vreun cântăreţ, hoinărind din loc în loc. Îşi întoarse capul şi scuipă.

Nu e vreun foşnitor, asta-i sigur. Ei nu călăresc pe cai.

— Nu, întări Brienne. Cel puţin în privinţa asta erau de acord.

Ultimii treizeci de metri de urcuş se dovediră cei mai abrupţi şi cei mai periculoşi. Sub copitele cailor se rostogoleau pietricele, zornăind în josul cărării pietroase din spatele lor. Când ieşiră din crăpătura stâncii, se pomeniră la

poalele zidurilor castelului. Deasupra, pe un parapet, un chip se uită pe furiş la ei, pe urmă

dispăru. Brienne fu de părere că ar putea fi o femeie şi îi spuse asta lui Dick Dibaciul. Acesta o aprobă:

— Brune e prea bătrân ca să se caţere pe metereze, iar fiii şi nepoţii lui au plecat la războaie. N-au mai rămas aici decât fetişcane şi un ţânc mucos de trei ani.

Îi stătea pe buze să-şi întrebe călăuza de partea cărui rege se postase Lordul Brune, dar nu mai conta. Fiii lui Brune erau plecaţi, era posibil ca unii să nu se mai întoarcă. *Nu vom găsi adăpost aici la noapte.* Nu era de aşteptat ca un castel plin de bătrâni, femei şi copii să-şi deschidă porţile în faţa unor străini înarmaţi.

— Vorbeşti despre Lordul Brune de parcă l-ai cunoaşte, îi spuse ea lui Dick Dibaciul.

— Poate că l-am cunoscut, cândva.

Brienne aruncă o privire la pieptul jiletcii lui. Fire deşirate şi un petic jerpelit de material mai închis la culoare arătau locul de unde fusese sfârtecat un blazon.

Fără doar şi poate, călăuza ei era un dezertor. Călăreţul din spatele lor putea fi, oare, unul dintre tovarăşii lui de arme?

— Ar trebui să ne continuăm drumul, îi îndemnă Dick, înainte ca Brune să

înceapă să se întrebe ce căutăm aici, sub zidurile sale. Până şi o fetişcană ştie să

tragă cu o afurisită de arbaletă. Dick făcu semn către dealurile de calcar care se ridicau în spatele castelului, cu pantele lor împădurite. De-aici nu mai sunt drumuri, doar pâraie şi poteci, dar domniţa n-are de ce se teme. Dick Dibaciul cunoaşte locurile astea.

Tocmai de asta se temea Brienne. Vântul sufla cu putere de-a lungul crestei, dar ea nu simţea în aer decât miros de capcană.

— Dar călăreţul ăla?

Dacă nu cumva calul lui ştia să umble pe valuri, avea să urce în curând costişa.

— Ce-i cu el? Dacă e vreun nebun din Iazul Fecioarelor, s-ar putea să nici nu găsească afurisita de potecă. Iar dacă o găseşte, o să-l pierdem în păduri. Acolo nu va avea niciun drum pe care să-l urmeze.

Doar urmele noastre. Brienne se întreba dacă n-ar fi mai bine să-l aştepte pe călăreţ acolo, cu sabia în mână. *Voi părea nebună de legat dacă e vreun cântăreţ*

sau unul dintre fiii Lordului Brune. Crabb avea dreptate, bănuia. *Dacă e tot pe urmele noastre şi mâine, pot să mă ocup atunci de el.*

— Cum doreşti, spuse ea, întorcându-şi iapa în direcţia copacilor.

Castelul Lordului Brune se micşoră în spatele lor şi în curând se pierdu în depărtare. Sequoia şi pini se înălţau în jurul lor, suliţe înalte, înveşmântate în 264

verde, ţâşnind spre cer. Covorul pădurii era un pat de ace căzute, gros ca zidul unui castel, aşternut cu conuri de pin. Copitele cailor nu scoteau parcă niciun sunet. Plouă puţin, se opri o vreme, pe urmă se stârni din nou, dar printre pini abia dacă simţeau câte o picătură.

Înaintau mult mai încet prin păduri. Brienne îşi îndemnă iapa prin întunericul verde, croindu-şi drum printre copaci. Îşi dădu seama că ar fi foarte uşor să se rătăcească aici. Oriîncotro privea, totul părea la fel. Însuşi aerul părea cenuşiu, verde şi neclintit. Conuri de pini îi zgâriară braţele, frecându-se zgomotos de scutu-i proaspăt pictat. Liniştea stranie o agasa din ce în ce mai mult cu fiecare oră care trecea.

Îl deranja şi pe Dick Dibaciul. Târziu în ziua aceea, pe când se lăsa asfinţitul, încercă să cânte.

— *A fost odat-un urs, un urs, un urs, negru şi maro şi acoperit de păr,* cântă

el, cu glasu-i aspru ca o pereche de pantaloni de lână. Pinii îi înghiţiră cântecul, aşa cum înghiţeau vântul şi ploaia.

După o vreme se opri.

— E rău aici, zise Podrick. E un loc rău.

Brienne simţea la fel, însă n-ar fi slujit la nimic s-o recunoască.

— O pădure de pini e un loc posomorât, dar, până la urmă, nu e decât o pădure. Nu e nimic aici de care trebuie să ne temem.

— Cum rămâne cu foşnitorii? Şi cu capetele?

— Ce băiat isteţ, zise Dick, râzând.

Brienne îi aruncă o privire iritată.

— Nu există niciun foşnitor, îi spuse ea lui Podrick, şi niciun cap.

Dealurile urcau, dealurile coborau. Brienne se pomeni rugându-se ca Dick Dibaciul să fie cinstit şi să ştie unde îi duce. Nici măcar nu era convinsă că ar găsi din nou marea de una singură. Zi sau noapte, cerul era cenuşiu şi înnorat, fără

soare sau stele care s-o ajute să-şi găsească drumul.

Poposiră devreme în seara aceea, după ce coborâră un deal şi se pomeniră pe marginea unui smârc verde, sclipitor. În lumina gri-verzuie, pământul din faţa lor părea destul de solid, însă când se porniră să-l străbată, le înghiţi caii până la brâu.

Fură nevoiţi să se întoarcă şi să-şi croiască drum înapoi, pe pământ mai ferm.

— Nu contează, îi asigură Crabb. Vom urca dealul şi vom coborî pe altundeva.

A doua zi decurse la fel. Călăriră printre pini şi mlaştini, sub ceruri întunecate şi ploi intermitente, pe lângă doline şi peşteri şi ruinele străvechilor fortăreţe cu pietrele înnegrite de muşchi. Fiecare morman de pietre avea o poveste, iar Dick Dibaciul le spuse pe toate. Dacă stăteai să-i dai crezare, oamenii de la Capul Ghearei Despicate îşi udaseră pinii cu sânge. Brienne începu să-şi piardă

răbdarea.

— Cât mai avem? ceru ea, în cele din urmă, să ştie. Trebuie să fi văzut până

acum fiecare copac de la Capul Ghearei Despicate.

— Nu tocmai, răspunse Crabb. Suntem aproape. Vezi, pădurea se răreşte.

Suntem lângă marea îngustă.

S-ar părea că nebunul pe care mi l-a promis e propria mea imagine oglindită

într-un iaz, gândi Brienne, dar n-avea niciun sens să se întoarcă, după ce ajunsese până aici. Însă era frântă, nu putea tăgădui asta. Coapsele îi erau tari ca fierul din pricina şeii, iar în ultima vreme dormea doar patru ore pe noapte, în timp ce Podrick o veghea. Dacă Dick Dibaciul ar încerca să-i omoare, era convinsă că aici ar face-o, într-un loc pe care-l cunoştea bine. Poate că-i ducea într-un bârlog de hoţi, unde să aibă rubedenii la fel de primejdioase ca el, sau poate doar îi plimba în cercuri, aşteptând să fie ajunşi din urmă de călăreţ. Nu mai văzuseră nici urmă

de el de când plecaseră de la castelul Lordului Brune, dar asta nu însemna că

omul renunţase să-i vâneze.

S-ar putea să fiu nevoită să-l omor, îşi spuse Brienne într-o noapte, pe când se plimba în jurul locului de popas. Ideea o scârbi. Bătrânul ei maestru de arme se întrebase întotdeauna dacă Brienne era destul de aspră pentru bătălie.

— Ai în braţe puterea unui bărbat, îi spusese Ser Goodwin de mai multe ori, însă inima ta e blândă ca a oricărei fecioare. Una e să te antrenezi în curte, cu o sabie boantă în mână, şi alta să vâri două palme de oţel ascuţit în burta unui om şi să vezi lumina stingându-se în ochii lui.

Ca s-o întărească, Ser Goodwin obişnuia s-o trimită la măcelarul tatălui său, să

taie miei şi purcei de lapte. Purceluşii guiţau şi mieii ţipau ca nişte copii speriaţi.

Până când se sfârşea măcelul, ochii Briennei erau orbi de lacrimi, iar hainele atât de pline de sânge încât le dădea slujitoarelor sale să le ardă. Dar Ser Goodwin continua să aibă îndoieli.

— Un purcel e un purcel. Cu un om e altă treabă. Pe când eram scutier, la fel de tânăr ca tine, aveam un prieten puternic, iute şi agil, neîntrecut în curtea de instrucţie. Ştiam cu toţii că, într-o bună zi, va deveni un cavaler desăvârşit. Apoi la Treptele de Piatră a venit războiul. Mi-am văzut prietenul îngenunchindu-şi duşmanul şi doborându-i securea din mână, dar când ar fi putut să-şi isprăvească

treaba, a ezitat o clipă. În bătălie, o clipă e o viaţă. Omul şi-a scos pumnalul şi a găsit o crăpătură în armura prietenului meu. Puterea, iuţeala, curajul, toată

îndemânarea dobândită cu sudoare... n-au făcut nici doi bani, *fiindcă a şovăit să*

ucidă. Ţine minte asta, fetiţo.

Voi ţine, făgădui ea umbrei lui, acolo, în pădurea de pini. Se aşeză pe o piatră, îşi luă sabia şi începu să-i ascută tăişul. *Voi ţine minte şi mă rog să nu şovăi.*

Ziua următoare se ivi mohorâtă, rece şi înnorată. Nu văzuseră soarele răsărind, însă când întunericul negru se lumină în gri, Brienne ştiu că era timpul să încalece din nou. În frunte cu Dick Dibaciul, se întoarseră între pini. Brienne îl urmă

îndeaproape, cu Podrick venind în spate, pe calul lui de povară.

Castelul le ieşi în faţă pe neaşteptate. Acum erau în adâncul pădurii, înconjuraţi de pini cât vedeau cu ochii, în clipa următoare ocoliră un bolovan şi în faţa lor se ivi o deschidere. După niciun kilometru, pădurea se termina brusc.

Dincolo era cer şi mare... şi străvechiul, părăginitul castel, părăsit şi năpădit de buruieni, la marginea unei stânci.

— Şoaptele, anunţă Dick Dibaciul. Ia ascultaţi. Puteţi auzi capetele.

Podrick rămase cu gura deschisă.

— Le aud.

Brienne le auzea şi ea. Un murmur domol, abia auzit, care părea să vină din pământ şi din castel deopotrivă. Când se apropiară de faleză, sunetul crescu în intensitate. Era marea, îşi dădu ea seama dintr-odată. Valurile săpaseră găuri în stâncile de dedesubt şi huruiau prin beciurile şi tunelurile castelului, sub pământ.

— Nu e niciun cap, spuse ea. Sunt valurile care se aud şoptind.

— Valurile nu şoptesc. Sunt capete.

Castelul era construit din pietre vechi, netencuite, şi nu erau două la fel. În crăpăturile dintre pietre muşchiul creştea gros, iar din fundaţii se înălţau copaci.

Majoritatea castelelor vechi aveau o pădure a zeilor. După cum se înfăţişa, Şoaptele nu avea mai nimic altceva. Brienne îşi conduse iapa la marginea stâncii, unde zidul de apărare se prăbuşise. Mormane de iederă roşie, otrăvitoare, creşteau sub o grămadă de pietre sfărâmate, îşi priponi iapa de un copac şi se apropie de prăpastie, cât de mult îndrăzni. Douăzeci de metri mai jos, valurile se învolburau peste rămăşiţele unui turn prăbuşit. În spatele lui, Brienne zări gura unei peşteri uriaşe.

— Acesta este vechiul turn de veghe, spuse Dick Dibaciul când ajunse lângă

ea. A căzut când aveam eu jumătate din vârsta lui Pods. Cândva aici erau trepte care coborau către golf, dar când stânca s-a prăbuşit, s-au dus şi ele. După asta, contrabandiştii nu s-au mai oprit aici. A fost o vreme când îşi puteau duce bărcile în golf, dar s-a isprăvit. Vezi? Îi puse o mână pe spate, iar cu cealaltă arătă.

Pe Brienne o trecură fiori. *Un brânci şi sunt acolo, jos, cu turnul.* Se dădu un pas înapoi.

— Ia mâinile de pe mine.

Crabb se strâmbă.

— Eu doar…

— Nu-mi pasă ce făceai tu *doar.* Unde e poarta?

— În partea cealaltă. Omul şovăi. Bufonul acesta al tău nu e omul care să

poarte pică, nu? zise el agitat. Vreau să zic, aseară mi-a trecut prin minte că s-ar putea să fie supărat pe bătrânul Dick Dibaciul pentru harta aia pe care i-am vândut-o şi fiindcă am omis să-i spun de contrabandişti, că nu mai acostează aici.

— Cu aurul care te aşteaptă, poţi să-i înapoiezi tot ce ţi-o fi plătit pentru *ajutorul* tău. Brienne nu şi-l putea imagina pe Dontos Hollard ca pe o ameninţare.

Asta, dacă e aici.

Dădură ocol zidurilor. Castelul fusese construit în trei laturi, cu turnuri drepte la fiecare colţ. Porţile erau mâncate de putregai. Când Brienne trase de una, lemnul trosni şi se desprinse în aşchii lungi, ude, şi o jumătate de poartă căzu

înspre ea. Înăuntru, altă întunecime verde. Pădurea străpunsese zidurile şi năpădise donjonul şi zidul exterior. Dar în spatele porţii era o barieră-ghilotină, cu dinţii adânc înfipţi în pământul moale, noroios. Fierul era roşu de rugină, însă nu cedă când Brienne trase de el, zornăindu-l.

— Nimeni n-a folosit poarta asta de multă vreme.

— Aş putea să mă caţăr, se oferi Podrick. Pe lângă stâncă. Unde a căzut zidul.

— E prea periculos. Pietrele alea mi s-au părut şubrede, iar iedera aia roşie e otrăvitoare. Trebuie să existe o poartă lăturalnică.

O găsiră în partea de nord a castelului, pe jumătate ascunsă în spatele unui mur. Toate murele fuseseră culese şi jumătate din tufiş fusese tăiat pentru a deschide calea către uşă. Văzând crengile rupte, Brienne fu cuprinsă de nelinişte.

— Cineva a trecut pe-aici, şi asta de curând.

— Bufonul tău şi fetele alea, spuse Crabb. Ţi-am zis eu.

Sansa? Briennei nu-i venea să creadă. Până şi un beţivan îmbibat de vin ca Dontos Hollard ar avea mai multă minte decât s-o aducă în acest loc sumbru.

Ceva o neliniştea la aceste ruine. N-avea s-o găsească aici pe fata Stark… dar trebuia să arunce o privire. *Cineva a fost aici,* gândi ea. *Cineva care trebuia să*

stea ascuns.

— Eu intru, zise ea. Crabb, tu vii cu mine. Podrick, vreau să ai grijă de cai.

— Vreau să vin şi eu. Sunt scutier. Ştiu să lupt.

— De-aceea vreau să rămâi tu aici. S-ar putea să fie tâlhari prin pădurile astea.

Nu putem să lăsăm caii nesupravegheaţi.

Podrick râcâi o piatră cu piciorul.

— Cum spui tu.

Brienne îşi croi drum printre crengile murului şi trase de un inel ruginit de fier.

Poarta rezistă o clipă, apoi se dădu în lături, cu balamalele protestând cu un scârţâit. Sunetul îi ridică părul de pe ceafă. Scoase sabia din teacă. Chiar şi în zale şi piele fiartă, se simţea dezbrăcată.

— Hai, domniţă, o îndemnă Dick Dibaciul din spate. Ce mai aşteptţi? Bătrânul Crabb e mort de o mie de ani.

Într-adevăr, ce aştepta? Brienne îşi spuse că era caraghioasă. Sunetul era doar marea, răsunând la nesfârşit prin beciurile castelului, înălţându-se şi prăbuşindu-se cu fiecare val. Dar chiar *suna* ca un şoptit şi, preţ de o clipă, aproape că văzu aievea capetele stând pe rafturile lor şi şuşotindu-şi. *Ar fi trebuit să folosesc sabia,* zicea unul dintre ele. *Ar fi trebuit să folosesc sabia fermecată.*

— Podrick, spuse Brienne. În sacul meu de dormit se află înfăşurate o sabie şi o teacă. Adu-mi-le aici.

— Da, ser. Domniţă. Aşa voi face. Băiatul o luă imediat la goană.

— O sabie? Dick Dibaciul se scarpină după ureche. Ai o sabie în mână. La ce-ţi mai trebuie una?

— Asta e pentru tine. Brienne îi întinse mânerul.

— Adevărat? Crabb întinse mâna şovăitor, de parcă sabia l-ar fi putut muşca.

Fecioara neîncrezătoare îi dă bătrânului Dick o sabie?

— Ştii s-o foloseşti, nu-i aşa?

— Sunt un Crabb. Înhaţă sabia lungă din mâna ei. Am acelaşi sânge cu Ser Clarence. Spintecă aerul şi îi rânji. Sabia îl face pe lord, zic unii.

Când Podrick Payne se întoarse, ducea Devotata cu atâta grijă de parcă ar fi fost un copil. Dick Dibaciul fluieră la vederea tecii împodobite cu un şir de capete de lei, însă rămase tăcut când Brienne scoase sabia şi schiţă o lovitură. *Până şi sunetul e mai ascuţit decât al unei săbii obişnuite.*

— După mine, îi spuse ea lui Crabb. Se strecură pieziş, aplecându-şi capul când trecu pe sub arcul porţii.

Curtea interioară se deschise în faţa ei, năpădită de buruieni. La stânga se aflau poarta principală şi scheletul prăbuşit a ceea ce fusese, poate, un grajd. Prin jumă-

tate dintre staule ţâşneau lăstari, crescuţi prin stuful uscat, maro, al acoperişului.

La dreapta, Brienne văzu un şir de trepte de lemn putrezite coborând spre bezna unei temniţe sau a unei pivniţe. Pe locul unde se aflase donjonul era acum un morman de pietre căzute, năpădite de muşchi verde şi purpuriu. Curtea era numai buruieni şi ace de pin. Erau pini pretutindeni, aliniaţi în şiruri solemne. În mijlocul lor se afla un străin palid, un tânăr şi mlădios copac al inimii, cu trunchiul alb ca o fecioară în sihăstrie. De pe crengile-i întinse încolţeau frunze de un roşu întunecat. Dincolo se zărea întinderea pustie a cerului şi a mării, acolo unde se prăbuşise zidul…

… şi rămăşiţele unui foc.

Şoaptele îi ciuguleau urechile, insistente. Brienne îngenunche lângă foc.

Ridică un băţ înnegrit, îl mirosi, scormoni cenuşa. *Cineva a încercat să se încălzească noaptea trecută. Sau a încercat să trimită un semnal unei corăbii care trecea.*

— Heeeeeei, strigă Dick Dibaciul. E cineva aici?

— Taci din gură, îi spuse Brienne.

— Poate că se ascunde cineva. Poate că aşteaptă să ne cerceteze, înainte să se arate. Dick Dibaciul păşi către locul unde treptele coborau sub pământ şi privi în întuneric. *Heeeeeeeeei,* strigă el din nou. E cineva aici?

Brienne văzu un lăstar legănându-se. Dintre tufişuri se strecură un bărbat, atât de năclăit de noroi încât arăta de parcă ar fi ieşit din pământ. În mână avea o sabie ruptă, dar chipul lui, ochii mici şi nările largi o puseră pe gânduri.

Cunoştea nasul acela. Cunoştea acei ochi. *Pyg* îi ziseseră amicii lui.

Totul păru să se petreacă într-o clipă. Un al doilea bărbat se strecură deasupra buzei puţului, fără să facă mai multă gălăgie decât ar face un şarpe alunecând peste un morman de frunze ude. Purta un coif de fier, înfăşurat în mătase roşie, pătată, şi avea în mână o suliţă scurtă, pentru aruncat. Brienne îl cunoştea şi pe el.

Din spatele ei se auzi un foşnet şi un cap ţâşni în jos, prin frunzele roşii. Crabb 269

stătea sub copacul inimii. Ridică privirea şi văzu chipul.

— Aici, o strigă el pe Brienne. E bufonul tău.

— Dick, strigă ea pe un ton imperativ, la mine!

Shagwell sări din copacul inimii, râzând răguşit.

Era înveşmântat în haine pestriţe, dar atât de decolorate şi de pătate încât erau mai mult maro decât gri sau roz. În locul biciului de bufon avea un buzdugan, trei gheme cu ţepi legate cu lanţuri de un mâner de lemn. Îl legănă în jos cu putere şi unul dintre genunchii lui Crabb explodă într-un şuvoi de sânge şi os.

— *Asta* e nostim, jubilă Shagwell când Dick căzu. Sabia pe care i-o dăduse Brienne îi zbură din mână şi dispăru printre buruieni. Crabb se zvârcoli, răcnind şi ţinându-se de

rămăşiţele genunchiului. O, ia te uită, zise Shagwell, e Dick Contrabandistul, cel care ne-a făcut harta. Ai bătut tot drumul ăsta să ne dai aurul înapoi?

— *Te rog,* scânci Dick, nu, te rog, piciorul…

— Te doare? Pot face să nu te mai doară.

— Lăsaţi-l în pace, zise Brienne.

— *NU!* ţipă Dick, ridicându-şi mâinile însângerate ca să-şi apere capul.

Shagwell răsuci ghemul ţepos o dată în jurul capului şi îl coborî, lovind în plin faţa lui Crabb. Se auzi un pârâit dezgustător. În liniştea care urmă, Brienne îşi auzi bătăile inimii.

— Shags cel rău, zise omul care ieşise furişându-se din puţ. Când văzu chipul Briennei, izbucni în râs. Iarăşi tu, femeie? Ce, ai venit să ne urmăreşti? Sau ţi-a fost dor de feţele noastre prietenoase?

Shagwell săltă de pe un picior pe altul, răsucindu-şi mândru buzduganul.

— Pentru mine a venit. Mă visează în fiecare noapte, când îşi trece degetele prin crăpătură. Mă doreşte, flăcăi, iapa mare îi duce dorul voiosului Shags! Am să

i-o trag în dos şi am s-o umplu de sămânţă pestriţă până când fată un mititel leit cu mine.

— Pentru asta trebuie să foloseşti altă gaură, Shags, spuse Timeon, cu accentul tărăgănat al dornishenilor.

— Mai bine i-aş folosi toate găurile. Doar ca să fiu sigur. Veni în dreapta ei, în timp ce Pyg îi dădea ocol către stânga, împingând-o cu spatele către marginea zdrenţuită a stâncii. *O corabie pentru trei,* îşi aminti Brienne.

— Sunteţi numai trei?

Timeon ridică din umeri.

— Ne-am văzut fiecare de drum, după ce am părăsit Harrenhalul. Urswyck şi şleahta lui au plecat spre sud, către Oraşul Vechi. Rorge s-a gândit că poate s-o şteargă la Saltpans. Eu şi flăcăii mei am pornit spre Iazul Fecioarelor, dar n-am putut să ne apropiem de vreo corabie.

Dornisheanul îşi înălţă suliţa. I-ai făcut-o lui Vargo cu urechea aia, ştii. I s-a înnegrit şi a început să puroieze. Rorge şi Urswyck susţineau că trebuie să plecăm, dar Ţapul zicea că trebuie să-i apărăm 270

castelul, îşi zice Lord de Harrenhal. Nimeni nu i l-ar fi luat. A zis-o îngălat, aşa cum vorbea întotdeauna. Am auzit că Muntele l-a omorât bucată cu bucată. O

mână azi, mâine un picior, l-a tuns încetişor. I-au bandajat cioatele, ca să nu moară. Voia să-i lase mădularul pentru la urmă, însă l-a chemat o pasăre la Debarcaderul Regelui, aşa că l-a terminat şi a plecat.

— Nu pentru voi sunt aici. Îmi caut... fu cât pe ce să spună *sora...* un bufon.

— Eu *sunt* un bufon, anunţă vesel Shagwell.

— Dar nu cel care trebuie, i-o trânti Brienne. Cel pe care-l vreau eu e cu o fată

de viţă nobilă, fiica Lordului Stark de Winterfell.

— Atunci tu pe Câine îl cauţi, zise Timeon. Nici el nu-i aici, din întâmplare.

Doar noi.

— Sandor Clegane? se miră Brienne. Ce vrei să spui?

— El o are pe fata Stark. După câte am auzit, se îndrepta spre Riverrun şi el a furat-o. Câine blestemat.

Riverrun, gândi Sansa. *Se ducea la Riverrun. La unchiul ei.*

— De unde ştii?

— Am auzit de la un om de-al lui Beric. Lordul fulgerului o caută şi el. Şi-a trimis oamenii în susul şi-n josul Tridentului, adulmecând după ea. Am dat de trei dintre ei după Harrenhal şi am smuls povestea de la unul, înainte de a-l omorî.

— S-ar putea să fi minţit.

— S-ar putea, dar n-a făcut-o. Mai târziu, am auzit cum Câinele a omorât trei dintre oamenii fratelui său la un han de răscruce. Fata era cu el acolo. Hangiul a jurat, înainte ca

Rorge să-l omoare, iar târfele au zis acelaşi lucru. O şleahtă de urâte. Nu aşa de urâte ca tine, ia aminte, totuşi…

Încearcă să-mi distragă atenţia, îşi dădu seama Brienne, *să mă adoarmă cu glasul lui.* Pyg se apropia. Shagwell făcu un salt în faţa ei. Brienne se dădu în spate. *Mă vor face să cad de pe stâncă, dacă-i las.*

— Nu vă apropiaţi, îi avertiză ea.

— Cred că am să ţi-o trag în nas, fătucă, anunţă Shagwell. N-ar fi nostim?

— Are un mădular foarte mic, îi explică Timeon. Aruncă sabia aia frumoasă şi poate o să fim blânzi cu tine, femeie. Avem nevoie de aur ca să plătim contrabandiştii, atâta tot.

— Şi dacă vă dau aur, ne lăsaţi să plecăm?

— Da. Timeon zâmbi. După ce ţi-o tragem toţi. Te vom plăti ca pe o târfă

adevărată. Un argint pentru fiecare tură. Sau luăm aurul şi ţi-o tragem oricum şi facem cu tine cum a făcut Muntele cu Lordul Vargo. Ce alegi?

— Asta. Brienne se aruncă înspre Pyg.

Cu o smucitură, acesta îşi ridică sabia ruptă ca să-şi apere faţa, însă ea lovi jos.

Devotata muşcă prin piele, lână şi muşchi, până în coapsa mercenarului. Pyg lovi sălbatic în timp ce piciorul îi plecă de sub el. Sabia frântă zgârie cămaşa de zale a Briennei înainte ca Pyg să cadă pe spate. Brienne îi înfipse sabia în gât, o învârti 271

cu putere şi o scoase, răsucindu-se, tocmai în clipa când suliţa lui Timeon trecu fulgerător pe lângă faţa ei. *N-am şovăit,* gândi ea, cu sângele şiroindu-i pe obraz.

Ai văzut, Ser Goodwin? Nici nu simţea zgârietura.

— E rândul tău, îi spuse lui Timeon când dornisheanul scoase o a doua suliţă, mai scurtă şi mai groasă decât prima. Arunc-o.

— Ca să poţi tu să ţopăi în lături şi să mă ataci? Aş sfârşi ca Pyg. Nu.

Prinde-o, Shags.

— Prinde-o tu, răspunse Shagwell. Ai văzut ce i-a făcut lui Pyg? E în călduri.

Bufonul era în spatele ei, Timeon în faţă. Oricum se întorcea, unul dintre ei îi era în spate.

— Pune mâna pe ea, îl îndemnă Timeon, şi poţi să-i violezi cadavrul.

— O, *chiar* mă iubeşti. Buzduganul se învârtea. *Alege unul,* îşi spuse Brienne.

Alege unul şi omoară-l repede. Pe urmă o piatră se ivi din senin şi îl lovi pe Shagwell în cap. Brienne nu şovăi. Se năpusti asupra lui Timeon.

Era mai bun decât Pyg, dar avea doar o suliţă scurtă, pentru aruncat, iar ea avea o sabie din oţel valyrian. Devotata prinse viaţă în mâinile ei. Brienne nu fusese niciodată mai ageră. Lama deveni un abur cenuşiu. Pyg o răni în umăr când se apropie de el, dar ea îi tăie o ureche şi jumătate din obraz, îi reteză jumătate din suliţă şi vârî două palme de oţel vălurit în pântecele lui, prin zalele cămăşii lungi pe care o purta.

Timeon continua să încerce să lupte când ea scoase lama din trupul lui, cu striaţiile şiroind roşii de sânge. Bărbatul îşi duse degetele la centură şi scoase un pumnal, aşa că Brienne îi tăie mâna. *Asta a fost pentru Jaime.*

— Mamă, ai milă, gâfâi dornisheanul, cu sângele clocotindu-i pe buze şi ţâşnindu-i din încheietură. Isprăveşte-ţi treaba. Trimite-mă înapoi la Dorne, târfă

nenorocită.

Aşa şi făcu.

Când Brienne se întoarse, Shagwell era în genunchi, bâjbâind după buzdugan, cu un aer năuc. Când se ridică în picioare, clătinându-se, o altă piatră îl lovi în ureche. Podrick escaladase zidul prăbuşit şi stătea în mijlocul iederei, cu o căutătură feroce şi o altă piatră în mână.

— Ţi-am *spus* că ştiu să lupt! strigă el.

Shagwell încercă să se îndepărteze târâş.

— Mă predau, strigă bufonul. Mă *predau.* Nu trebuie să-i faci rău bunului Shagwell. Sunt prea nostim ca să mor.

— Nu eşti mai bun decât ceilalţi. Ai jefuit, ai siluit şi ai ucis.

— O, da, da, n-am să tăgăduiesc… dar sunt *nostim,* cu toate glumele şi farsele mele. Fac oamenii să râdă.

— Şi femeile să plângă.

— E vina mea? Femeile n-au simţul umorului.

Brienne coborî Devotata.

— Sapă o groapă. Acolo, sub copacul inimii. Îi arătă cu sabia.

— N-am lopată.

— Ai două mâini. *Cu una mai mult decât i-ai lăsat lui Jaime.*

— De ce atâta osteneală? Lasă-i ciorilor.

— Timeon şi Pyg pot hrăni ciorile. Dick Dibaciul va avea un mormânt. A fost un Crabb. Aici e locul lui.

Pământul era moale din cauza ploilor, dar, chiar şi aşa, îi luă bufonului tot restul zilei să sape destul de adânc. Se lăsa înserarea când isprăvi, iar mâinile îi erau pline de sânge şi de băşici. Brienne vârî Devotata în teacă, îl adună pe Dick Crabb şi îl duse la groapă. Era greu să-i priveşti faţa.

— Îmi pare rău că n-am avut încredere în tine. Nu mai ştiu cum vine asta.

Îngenunchind ca să-i aşeze trupul pe pământ, Brienne gândi: *Bufonul îşi va încerca acum norocul, când sunt întoarsă cu spatele.*

Îi auzi respiraţia gâfâită cu o clipă înainte ca Podrick să strige ca s-o avertize-ze. Shagwell avea o piatră colţuroasă într-o mână. Brienne avea pumnalul în mânecă.

Un pumnal învingea o piatră aproape de fiecare dată.

Brienne îi doborî braţul şi îi înfipse brusc oţelul în măruntaie.

— Râzi, mârâi ea. În schimb, el gemu. Râzi, repetă ea, înhăţându-l de gât cu o mână şi înţepându-i pântecele cu

cealaltă. *Râzi!* continuă să repete, iar şi iar, până

când mâna îi era roşie până la încheietură şi duhoarea bufonului murind era gata s-o sufoce. Dar Shagwell nu râse. Hohotele pe care le auzea Brienne erau ale ei.

Când îşi dădu seama de asta, aruncă pumnalul şi se cutremură.

Podrick o ajută să-l coboare pe Dick Dibaciul în groapă. Când erau gata, luna se ridica. Brienne îşi şterse murdăria de pe mâini şi aruncă doi dragoni de aur în mormânt.

— De ce-ai făcut asta, domniţă? Ser? întrebă Pod.

— E recompensa pe care i-am promis-o dacă-mi găseşte bufonul.

Din spatele lor, răsună un hohot de râs. Brienne smulse Devotata din teacă şi se răsuci, aşteptând să vadă alte Măşti însângerate... dar nu era decât Hyle Hunt în vârful zidului sfărâmat, cu picioarele încrucişate.

— Dacă sunt bordeluri în iad, prăpăditul o să-ţi mulţumească, strigă cavalerul.

Altminteri, e aur bun irosit.

— Eu îmi ţin promisiunile. *Tu* ce faci aici?

— Lordul Randyll mi-a cerut să vă urmăresc. Dacă, prin cine ştie ce întâmplare ciudată, ai fi dat de Sansa Stark, trebuia să o duc la lazul Fecioarelor.

Nu te teme, mi s-a poruncit să nu-ţi fac niciun rău.

Brienne pufni.

— De parcă ai putea.

— Ce-ai să faci acum, domniţă?

— Am să-l acopăr.

— Cu fata, vreau să spun. Cu Lady Sansa.

Brienne chibzui o clipă.

— Se îndrepta către Riverrun, dacă Timeon spunea adevărul. Undeva, pe drum, a luat-o Câinele. Dacă îl găsesc...

— ... o să te omoare.

— Sau am să-l omor eu, spuse ea cu îndârjire. Mă ajuţi să-l acopăr pe bietul Crabb, ser?

— Niciun cavaler adevărat nu poate refuza o asemenea frumuseţe. Ser Hyle coborî de pe zid. Împreună, aruncară pământ peste trupul lui Dick Dibaciul, în timp ce luna creştea pe cer, iar jos, sub pământ, capetele regilor uitaţi şopteau secrete.

FĂURITORUL DE REGINE

Sub soarele arzător al Dornului, bogăţia era măsurată nu doar în aur, ci şi în apă, astfel că fiecare fântână era păzită cu străşnicie. Dar fântâna de la Shandystone secase cu o sută de ani în urmă, iar străjerii ei plecaseră către un loc mai umed, abandonându-şi modesta fortăreaţă, cu coloanele sale canelate şi arcurile triple. După aceea, nisipurile se strecuraseră înapoi, revendicându-şi teritoriul.

Arianne Martell sosi cu Drey şi Sylva tocmai când soarele cobora, transformând apusul într-o tapiserie de aur şi purpură şi făcând norii să strălucească în nuanţe de roşu aprins. Ruinele păreau şi ele îmbujorate, coloanele căzute sclipeau trandafirii, umbre roşii se furişau de-a lungul podelelor crăpate de piatră, iar nisipurile însele treceau de la auriu la portocaliu şi purpuriu, pe măsură ce lumina pălea. Garin sosise cu câteva ore mai devreme, iar cavalerul zis Steaua Întunecată, cu o zi înainte.

— E minunat aici, remarcă Drey, în timp ce-l ajuta pe Garin să adape caii. Îşi aduseseră apa cu ei. Armăsarii de nisip ai Dornului erau iuţi şi neobosiţi şi continuau să meargă kilometri în şir după ce alţi cai obosiseră, dar nici măcar unii ca ei nu puteau alerga pe uscat. De unde-ai ştiut de locul acesta?

— Unchiul meu m-a adus aici, cu Tyene şi Sarella. Amintirea o făcu pe Arianne să zâmbească. A prins nişte vipere şi i-a arătat Tyenei cel mai sigur mod de a le mulge de venin. Sarella a răsturnat pietre, a şters nisipul de pe mozaicuri şi a vrut să ştie tot ce era de ştiut despre oamenii care locuiseră aici.

— Iar tu, prinţesă, ce-ai făcut? întrebă Sylva Pătata.

Eu am stat lângă fântână şi mi-am închipuit că am fost adusă aici de un cavaler tâlhar care voia să-şi facă de cap cu mine, gândi ea, *un bărbat înalt, voinic, cu ochi negri şi o şuviţă pe frunte.* Amintirea o stânjeni.

— Am visat, spuse ea, iar când a coborât soarele, m-am aşezat la picioarele 274

unchiului meu şi l-am rugat să-mi spună o poveste.

— Prinţul Oberyn era un izvor nesecat de poveşti! Garin fusese şi el cu ei în ziua aceea. Era fratele de lapte al Ariannei şi erau de nedespărţit de când făcuseră

primii paşi. Mi-a povestit despre Prinţul Garin, îmi amintesc. Cel după care am fost botezat.

— Garin cel Mare, sugeră Drey, minunea Roynului.

— Chiar el. Făcea Valyria să tremure.

— A tremurat, zise Ser Gerold, apoi l-au ucis. Dacă aş conduce un sfert de milion de oameni la moarte, mi s-ar spune Gerold cel Mare? Pufni. Voi rămâne Steaua întunecată, bănuiesc. Cel puţin mi se potriveşte, îşi scoase sabia lungă din teacă, se aşează pe marginea fântânii secate şi începu să ascută lama cu o piatră de şlefuit.

Arianne îl cercetă cu băgare de seamă. *Are sânge destul de nobil ca să fie un demn consort,* gândi ea. *Tata mi-ar pune la îndoială judecata, dar copiii noştri ar fi la fel de frumoşi ca lorzii dragoni.* Dacă exista vreun bărbat mai chipeş în Dorn, ea, una, nu-l cunoştea. Ser Gerold Dayne avea nasul acvilin, pometii înalţi, maxilarul puternic. Era mereu proaspăt bărbierit, dar părul des îi cădea până la umeri, ca un gheţar de argint străbătut de o şuviţă de păr negru ca noaptea. *Dar gura lui exprimă cruzime, iar limba şi mai şi.* Ochii lui păreau negri, cum stătea acum, profilat pe soarele la asfinţit, ascuţindu-şi oţelul, dar Arianne îi privise mai de aproape şi ştia că erau violeţi. *Violet-închis. Întunecaţi şi plini de mânie.*

Trebuie că-i simţise privirea, căci ridică ochii, îi întâlni pe ai ei şi zâmbi.

Arianne simţi căldura năvălindu-i în obraji. *N-ar fi trebuit să-l aduc. Dacă mă*

priveşte aşa când e Arys de faţă, vom avea sânge pe nisip. Al cui, nu putea spune.

Prin tradiţie, oamenii Gărzii Regale erau cei mai iscusiţi cavaleri din Cele Şapte Regate... dar Steaua Întunecată era Steaua Întunecată.

Nopţile dornishene erau reci afară, în mijlocul nisipurilor. Garin adună lemne, crengi albite din copacii care se uscaseră şi muriseră cu o sută de ani în urmă.

Drey făcu focul, fluierând în timp ce scotea scântei din cremenea sa.

Odată vreascurile aprinse, se aşezară în jurul flăcărilor şi îşi trecură din mână-n mână o ploscă de vin... toţi în afară de Steaua Întunecată, care prefera să

bea apă cu lămâie, neîndulcită. Garin era bine dispus şi îi întreţinea pe toţi cu ultimele poveşti de la Oraşul Colibelor de la gura Sângelui Verde, unde orfanii râului veneau să facă negoţ cu caravelele, corăbiile şi galerele de dincolo de marea îngustă. Dacă marinarii puteau fi crezuţi, Apusul fremăta de minunăţii şi orori: o revoltă a sclavilor în Astapor, dragoni în Qarth, molimă cenuşie în Yi Ti.

Un nou rege corsar se ridicase în Insulele Baziliscului şi cotropise Oraşul Copacilor înalţi, iar în Qohor adepţii preoţilor roşii se răzvrătiseră şi încercaseră

să ardă Ţapul Negru din temelii.

— Iar Compania de Aur a rupt înţelegerea cu Myrul, tocmai când myrishenii erau pe cale să pornească război împotriva Lysului.

— I-au cumpărat lysenii, sugeră Sylva.

— Isteţi, lysenii, remarcă Drey. Isteţi şi laşi, lysenii.

Arianne ştia adevărul. *Dacă Quentyn are în spate Compania de Aur...* „În spatele aurului, oţelul aspru”, era strigătul lor. *Vei avea nevoie de oţel aspru şi nu doar de-atât, frăţioare, dacă te gândeşti să mă înlături.* Arianne era

iubită în Dorn, Quentyn era puţin cunoscut. Nicio companie de mercenari nu putea schimba asta.

Ser Gerold se ridică.

— Cred că am să mă uşurez.

— Ai grijă pe unde calci, îl preveni Drey. A trecut ceva vreme de când Prinţul Oberyn a muls viperele de prin partea locului.

— Am fost înţărcat cu venin, Dalt. Orice viperă care ia o muşcătură din mine se va căi. Ser Gerold se făcu nevăzut printr-un arc sfărâmat.

Când dispăru, ceilalţi schimbară priviri.

— Iartă-mă, prinţesă, zise blajin Garin, dar nu-mi place omul ăla.

— Păcat, zise Drey. Cred că e pe jumătate îndrăgostit de tine.

— Avem nevoie de el, le reaminti Arianne. S-ar putea să avem nevoie de sabia lui şi cu siguranţă vom avea nevoie de castelul lui.

— Înaltul Ermitaj nu e singurul castel din Dorn, sublinie Sylva Pătata, iar tu ai şi alţi cavaleri care te iubesc. Drey e cavaler.

— Sunt, confirmă el. Am un cal minunat şi o sabie foarte bună, iar vitejia mea e întrecută doar de... ei, bine, mai mulţi, de fapt.

— Mai degrabă mai multe sute, ser, punctă Garin.

Arianne îi lăsă să se hârjonească. Drey şi Sylva Pătata erau cei mai buni prieteni ai ei, în afară de verişoara sa Tyene, iar Garin o tachina de când sugeau amândoi de la sânul mamei lui, dar în clipa asta Arianne nu avea chef de glume.

Soarele dispăruse şi cerul era plin de stele. *Atât de multe.* Se sprijini cu spatele de un stâlp canelat şi se întrebă dacă fratele ei se uita în noaptea asta la aceleaşi stele, oriunde s-ar afla. *O vezi pe cea albă, Quentyn? Aceea e steaua Nymeriei, arzând strălucitoare, iar linia lăptoasă de dincolo de ea, acelea sunt zece mii de corăbii.*

Nymeria a fost la fel de strălucită ca orice bărbat, iar eu voi fi la fel. Nu-mi vei fura dreptul din născare!

Quentyn fusese foarte tânăr când fusese trimis la Yronwood; prea tânăr, după

spusele mamei lor. Norvoshii nu-şi dădeau copiii în grija altora, iar Lady Mellario nu-l iertase niciodată pe Prinţul Doran pentru că îi smulsese fiul de lângă ea.

— Nu-mi place mai mult decât ţie, îl auzise Arianne pe tatăl ei spunând, dar e o datorie de sânge, iar Quentyn e singura monedă pe care Lordul Ormond o va accepta.

— *Monedă!* ţipase mama ei. E *fiul* nostru. Ce tată îşi foloseşte propriul fiu, trup din trupul lui, ca să-şi plătească datoriile?

— Un prinţ, îi răspunsese Doran Martell.

Prinţul Doran continua să susţină că fratele ei era la Lordul Yronwood, dar mama lui Garin îl văzuse în Oraşul Colibelor, dându-se drept negustor. Unul dintre tovarăşii lui se uita cruciş, întocmai ca Cletus Yronwood, fiul mitocan al Lordului Anders. Cu ei călătorea şi un maester, un cunoscător al limbilor. *Fratele meu nu e aşa de isteţ cum se crede. Un om isteţ ar fi plecat în Oraşul Vechi, chiar dacă asta ar fi însemnat o călătorie mai lungă. În Oraşul Vechi ar fi putut trece neobservat.* Arianne avea prieteni printre orfanii din Oraşul Colibelor, iar unii deveniseră curioşi de ce ar călători un prinţ şi fiul unui lord sub nume false, căutând să treacă marea îngustă. Într-o noapte, unul dintre ei se strecurase pe o fereastră, gâdilase o încuietoare de la cufărul lui Quentyn şi găsise sulurile dinăuntru.

Arianne ar fi dat orice să ştie că această călătorie secretă pe marea îngustă era isprava lui Quentyn şi numai a lui… dar pergamentele pe care le ducea cu el fuseseră pecetluite cu soarele şi suliţa Dornului. Vărul lui Garin nu îndrăznise să

rupă sigiliul ca să le citească, dar…

— Prinţesă. Ser Gerold Dayne stătea în spatele ei, jumătate luminat de stele, jumătate în umbră.

— Cum te-ai uşurat? îl întrebă Arianne şireată.

— Nisipurile mi-au fost profund recunoscătoare. Dayne puse un picior pe capul unei statui care putea să fi fost Fecioara, înainte ca nisipurile să-i macine faţa. În timp ce mă uşuram, mi-a trecut prin minte că s-ar putea ca planul ăsta al tău să nu-ţi aducă ceea ce vrei.

— Şi ce anume vreau, ser?

— Eliberarea Şerpoaicelor Nisipului. Răzbunare pentru Oberyn şi Elia. Ştiu cântecul? Vrei un strop de sânge de leu.

Asta şi dreptul meu din naştere. Vreau Sunspearul şi scaunul tatălui meu.

Vreau Dornul.

— Vreau dreptate.

— Spune-i cum vrei. Încoronarea fetei Lannister e un gest zadarnic. Ea nu va sta niciodată pe Tronul de Fier. Şi nici tu nu vei avea războiul pe care-l doreşti.

Leul nu e atât de uşor de provocat.

— Leul e mort. Cine ştie ce pui preferă leoaica?

— Pe cel din bârlogul ei. Ser Gerold scoase sabia din teacă. Sclipea în lumina stelelor, ascuţită ca minciunile. Aşa se începe un război. Nu cu o coroană de aur, ci cu o sabie de oţel.

Nu sunt ucigaşă de copii.

— Las-o deoparte. Myrcella e sub protecţia mea, iar Ser Arys nu va îngădui să

i se întâmple niciun rău nepreţuitei sale prinţese, ştii asta.

— Nu, doamna mea. Ceea ce ştiu eu e că oamenii Casei Dayne îi omoară pe cei ai Casei Oakheart de mii de ani.

Aroganţa lui îi lăsă cu gura căscată.

— Mie mi se pare că oamenii Casei Oakheart îi omoară pe cei din Casa Dayne de tot atât timp.

— Avem cu toţii tradiţiile noastre de familie. Steaua Întunecată îşi vârî sabia în teacă. Răsare luna şi-l văd pe adoratul tău apropiindu-se.

Avea ochi ageri. Călăreţul de pe buiestraşul sur şi înalt se dovedi a fi, într-adevăr, Ser Arys, cu mantia albă fluturând vitejeşte în timp ce gonea peste nisipuri. Prinţesa Myrcella era în spatele lui pe şa, înfăşurată într-o pelerină care-i ascundea buclele aurii.

În timp ce Arys o ajuta să coboare din şa, Drey plecă un genunchi în faţa ei.

— Înălţimea Ta.

— Doamna mea. Sylva Pătata îngenunche lângă el.

— Regina mea, sunt omul tău. Garin se lăsă pe ambii genunchi.

Năucită, Myrcella îl apucă pe Arys de braţ.

— De ce îmi spun Înălţimea Ta, întrebă ea cu glas plângător. Ser Arys, ce e locul acesta şi ei cine sunt?

Nu i-a spus nimic? Arianne se apropie zâmbind, într-un vârtej de mătase, şi o linişti pe copilă.

— Sunt prietenii mei adevăraţi şi loiali, Înălţimea Ta… şi vor să fie şi prietenii tăi.

— Prinţesă Arianne? Fata îşi aruncă braţele în jurul ei. De ce mă numesc pe mine regină? S-a întâmplat ceva cu Tommen?

— S-a întovărăşit cu oameni răi, Înălţimea Ta, spuse Arianne, şi mă tem că au uneltit să-ţi fure tronul.

— Tronul meu? Vrei să spui, Tronul *de Fier?* Fata era mai năucită ca oricând.

Nu l-a furat, Tommen e…

— … mai mic decât tine, nu-i aşa?

— Sunt mai mare cu un an.

— Asta înseamnă că, de drept, Tronul de Fier îţi aparţine, îi explică Arianne.

Fratele tău e doar un copil, nu trebuie să-l învinuieşti. Are proşti sfătuitori… dar *tu* ai prieteni. Pot avea onoarea să ţi-i prezint? Arianne o luă pe copilă de mână: Înălţimea Ta, acesta este Ser Andrey Dalt, moştenitorul Lemonwoodului.

— Prietenii îmi spun Drey, zise el, şi aş fi profund onorat dacă Înălţimea Ta ar face la fel.

Deşi Drey avea o figură deschisă şi un zâmbet plăcut, Myrcella îl privi cu suspiciune.

— Până când te cunosc, trebuie să-ţi spun *ser.*

— Orice nume preferă Înălţimea Sa. Sunt omul ei.

Sylva îşi drese glasul, la care Arianne spuse:

— Îngăduie-mi, regina mea, să ţi-o prezint pe Lady Sylva Santagar. Draga mea Sylva Pătata.

— De ce ţi se spune aşa? întrebă Myrcella.

— Din cauza pistruilor, Înălţimea Ta, răspunse Sylva, deşi cu toţii susţin că e din cauză că sunt moştenitoarea Pădurii Petelor.

Următorul era Garin, un flăcău deşirat, oacheş, cu nasul lung şi un cercel de jad într-o ureche.

— Iar acesta este zglobiul Garin, unul dintre orfani, care mă face să râd, zise Arianne. Mama lui a fost doica mea.

— Îmi pare rău că a murit, spuse Myrcella.

— Nu e moartă, dulce regină. Lui Garin îi străluci dintele de aur pe care i-l cumpărase Arianne ca să-l înlocuiască pe cel pe care i-l rupsese. Sunt unul dintre orfanii Sângelui Verde, asta vrea să spună doamna mea.

Myrcella urma să aibă destul timp să afle povestea orfanilor, în călătoria ei în susul râului. Arianne o conduse pe viitoarea regină către ultimul membru al micului său grup.

— Ultimul, dar primul în vitejie, ţi-l prezint pe Ser Gerold Dayne, un cavaler de la Starfall.

Ser Gerold se lăsă pe un genunchi. Lumina lunii strălucea în ochii lui întunecaţi, în timp ce o cerceta pe copilă cu răceală.

— A existat un Arthur Dayne, spuse Myrcella. A fost cavaler al Gărzii Regale, pe vremea Regelui Nebun Aerys.

— A fost Sabia Dimineţii. E mort.

— Acum tu eşti Sabia Dimineţii?

— Nu. Oamenii îmi spun Steaua Întunecată şi sunt al nopţii.

Arianne o luă pe copilă deoparte.

— Trebuie să-ţi fie foame. Avem curmale şi brânză şi limonada de băut. Dar n-ar trebui să mănânci sau să bei prea mult. După niţică odihnă, trebuie să plecăm.

Acolo, între nisipuri, e întotdeauna mai bine să călătoreşti noaptea, înainte să se ridice soarele pe cer. E mai uşor pentru cai.

— Şi pentru călăreţi, adăugă Sylva Pătata. Haide, Înălţimea Ta, încălzeşte-te.

Aş fi onorată dacă m-ai lăsa să te servesc.

Conducând-o pe prinţesă lângă foc, Arianne se pomeni cu Ser Gerold în spatele ei.

— Casa mea e veche de o mie de ani, vine de la începutul veacurilor, se plânse el. De ce vărul meu e singurul Dayne pe care şi-l aminteşte cineva?

— Pentru că a fost un mare cavaler, interveni Ser Arys Oakheart.

— Avea o sabie măreaţă, zise Steaua Întunecată.

— Şi o inimă măreaţă. Ser Arys o luă pe Arianne de braţ. Prinţesă, aş vrea să-ţi vorbesc o clipă.

— Haide. Îl conduse pe Ser Arys mai departe, printre ruine.

Pe sub mantie, cavalerul purta un pieptar din brocart pe care erau brodate cele trei frunze verzi de stejar ale Casei sale. Pe cap purta un coif din oţel uşor, cu o ţepuşă zimţată în vârf, înfăşurată cu o eşarfă galbenă, după obiceiul dornishean.

279

Ar fi putut trece drept un cavaler oarecare, dacă nu ar fi fost mantia. Era dintr-o mătase albă, sclipitoare, palidă ca lumina lunii şi vaporoasă ca o boare. *În mod clar o mantie a Gărzii Regale. Nătărăul galant.*

— Cât ştie copila?

— Destul de puţin. Înainte de a părăsi Debarcaderul Regelui, unchiul ei i-a reamintit că eu sunt protectorul ei şi că orice porunci i-aş putea da sunt menite s-o apere. I-a auzit şi pe străzi, strigând după răzbunare. Ştia că nu e un

joc. Fata e curajoasă şi înţeleaptă pentru vârsta ei. A făcut tot ce i-am cerut, fără să pună vreo întrebare. Cavalerul o luă de braţ, aruncă o privire împrejur şi coborî glasul. Mai sunt alte veşti pe care ar trebui să le auzi: Tywin Lannister e mort.

Vestea veni ca un şoc.

— Mort?

— Ucis de Pezevenghi. Regina a preluat regenţa.

— Chiar aşa? *O femeie pe Tronul de Fier?* Arianne cugetă o clipă la asta şi hotărî că era totul spre bine. Dacă lorzii Celor Şapte Regate se obişnuiau cu domnia Reginei Cersei, avea să le fie cu atât mai uşor să plece genunchiul în faţa Reginei Myrcella. Iar Lordul Tywin fusese un duşman periculos; fără el vrăjmaşii Dornului vor fi mult mai slabi. *Lannisterii omoară Lannisteri, ce drăguţ!* Ce s-a ales de pitic?

— A fugit, răspunse Ser Arys. Cersei oferă titlul de lord oricui îi aduce capul lui.

Într-o curte interioară pardosită, pe jumătate îngropată de nisipurile mişcătoare, Arys o împinse cu spatele la o coloană şi o sărută, ducându-şi mâna la sânul ei.

O sărută lung şi pătimaş şi i-ar fi ridicat fustele, dar Arianne se eliberă, râzând.

— Văd că făuritul reginelor te stârneşte, ser, dar n-avem timp pentru asta. Mai târziu, îţi promit. Îi atinse obrazul. Ai întâmpinat vreo problemă?

— Doar Trystane. Voia să stea lângă patul Myrcellei şi să se joace *cyvasse* cu ea.

— Ţi-am spus că a avut pojar la patru ani. Nu poţi face decât o singură dată.

Ar fi trebuit să dai de ştire că Myrcella suferă de vărsat-de-vânt, asta l-ar fi ţinut departe.

— Pe băiat, probabil, dar nu şi pe maesterul tatălui tău.

— Caleotte, zise ea. A încercat s-o vadă?

— Nu după ce i-am descris petele roşii de pe faţă. Zicea că nu poate fi făcut nimic înainte ca boala să îşi urmeze cursul şi mi-a dat nişte alifie, ca să-i potolească mâncărimile.

Nimeni sub vârsta de zece ani nu murise vreodată de pojar, dar pentru adulţi boala putea fi fatală, iar Maester Caleotte n-o avusese în copilărie. Arianne aflase asta când suferise ea însăşi de pojar, la opt ani.

— Bun, zise ea. Iar slujnica? E convingătoare?

— De departe. Pezevenghiul a ales-o în acest scop, dintre multe fete de obârşie 280

nobilă. Myrcella a ajutat-o să-şi onduleze părul şi i-a pictat cu mâna ei picăţele pe faţă. Sunt rude îndepărtate. Lannisportul mişună de Lanny, Lannett, Lantell şi Lannisteri mai mărunţi, şi jumătate dintre ei au părul acela blond. Îmbrăcată în cămaşa de noapte a Myrcellei, cu faţa mânjită de alifia maesterului... m-ar fi putut păcăli chiar şi pe mine, într-o lumină slabă. Mult mai greu a fost să găsim un bărbat care să-mi ia mie locul. Dake e cel mai apropiat de înălţimea mea, dar e prea gras, aşa că l-am îmbrăcat pe Rolder în armura mea şi i-am spus să-şi ţină

viziera coborâtă. Omul e mai scund cu o palmă decât mine, dar poate că nimeni nu va observa, dacă nu sunt eu de faţă, lângă el. Nu se va îndepărta de camerele Myrcellei, în orice caz.

— N-avem nevoie decât de câteva zile. Până atunci, prinţesa va fi departe de tatăl meu.

— Unde? O trase mai aproape şi o sărută pe gât. E timpul să-mi spui restul planului, nu crezi?

Ea râse, alungându-l.

— Nu, e timpul să plecăm.

Luna încununase Fecioara Lunii când plecară dintre ruinele prăfuite ale Castelului Shandystone, către sud-vest. Arianne şi Ser Arys preluară conducerea, cu Myrcella între ei, călare pe o iapă zburdalnică. Garin îi urma îndeaproape, cu Sylva Pătata, iar cei doi cavaleri dornisheni ai ei preluară ariergarda. *Suntem şapte,* îşi dădu seama Arianne, pe drum. Nu se mai gândise la asta, dar i se părea un semn bun pentru cauza lor. *Şapte călăreţi în drumul lor spre glorie. Într-o bună zi, cântăreţii ne vor face pe toţi nemuritori.* Drey

ar fi vrut un grup mai mare, dar asta ar fi putut atrage în mod nedorit atenţia, şi fiecare om în plus dubla riscul trădării. *Măcar atâta m-a învăţat tata.* Chiar şi când era mai tânăr şi mai puternic, Doran Martell fusese un om prevăzător, foarte tăcut şi secretos. *E timpul să-şi lepede poverile de pe umeri, dar nu voi îngădui nicio ofensă la adresa onoarei sau a persoanei lui.* Arianne voia să-l ducă înapoi la Grădinile lui de Apă, să-şi trăiască ultimii ani ai vieţii înconjurat de râsetele copiilor şi de mirosul de lămâi şi portocale. *Da, iar Quentyn poate să-i ţină de urât. După ce o încoronez pe Myrcella şi le eliberez pe Şerpoaicele Nisipului, tot Dornul se va aduna sub flamurile mele.* Casa Yronwood avea să se declare, poate, de partea lui Queyton, dar singuri nu reprezentau o ameninţare. Dacă s-ar duce la Tommen şi la Lannisteri, i-ar porunci lui Ser Gorold să-i nimicească din temelii.

— Sunt obosită, se plânse Myrcella, după câteva ore în şa. Mai e mult? Unde mergem?

— Prinţesa Arianne te duce, Înălţimea Ta, într-un loc unde vei fi în siguranţă, o asigură Ser Arys.

— E o călătorie lungă, spuse Arianne, dar va fi mai uşoară după ce ajungem la Sângele Verde. Acolo ne aşteaptă câţiva dintre oamenii lui Garin, orfanii râului.

Trăiesc în bărci şi le împing în susul şi-n josul Sângelui Verde şi afluenţilor lui, 281

pescuind, culegând fructe şi făcând ce mai trebuie făcut.

— Da, strigă vesel Garin, iar noi cântăm şi dansăm pe apă, şi ştim câte şi mai câte leacuri. Mama e cea mai bună moaşă din Westeros, iar tata vindecă negi.

— Cum puteţi fi orfani, dacă aveţi mame şi taţi? întrebă fata.

— Ei sunt Rhoynarii, explică Arianne, iar Mama lor a fost râul Rhoyne.

Myrcella nu înţelegea.

— Credeam că voi sunteţi Rhoynarii. Voi, dornishenii, vreau să spun.

— Suntem, în parte, Înălţimea Ta. Prin vene îmi curge sângele Nymeriei şi al acelui Mors Martell, lordul dornishean cu care s-a măritat. În ziua nunţii lor, Nymeria şi-a ars corăbiile, pentru ca oamenii ei să înţeleagă că nu mai era cale de întors. Cei mai mulţi s-au bucurat să vadă flăcările acelea, căci avuseseră parte de călătorii lungi şi teribile înainte să ajungă la Dorn şi o mulţime pieriseră răpuşi de furtuni, molime şi sclavie. Dar au fost câţiva care s-au întristat. Nu iubeau acest ţinut roşu şi uscat, nici zeul lui cu şapte chipuri, aşa că şi-au păstrat vechile obiceiuri, au făurit împreună bărci din carenele corăbiilor pârjolite şi au devenit orfanii Sângelui Verde. Mama din cântecele lor nu e Mama *noastră,* ci Mama Rhoyne, ale cărei ape i-au hrănit de când lumea.

— Am auzit că Rhoynarii au un zeu-ţestoasă, spuse Ser Arys.

— Bătrânul Râului e un zeu mai puţin important, explică Garin. S-a născut şi el din Mama-Râu şi a luptat cu Regele-Crab ca să stăpânească peste tot ce mişcă

în apele curgătoare.

— Oh! exclamă Myrcella.

— Am înţeles că ai purtat şi tu câteva bătălii măreţe, Înălţimea Ta, zise Drey, cu glas cât se poate de voios. Se spune că eşti nemiloasă la masa de *cyvasse* cu bravul nostru Prinţ Trystane.

— El îşi aranjează mereu piesele la fel, cu toţi munţii în faţă şi elefanţii în trecători, răspunse Myrcella. Aşa că eu îmi trimit dragonul să-i mănânce elefanţii.

— Şi slujnica ta joacă? întrebă Drey.

— Rosemund? întrebă Myrcella. Nu, am încercat s-o învăţ, dar a spus că

regulile sunt prea grele.

— E şi ea o Lannister? întrebă Lady Sylva.

— O Lannister de *Lannisport,* nu o Lannister de Casterly Rock. Părul ei are aceeaşi culoare cu al meu, dar e drept în loc să fie ondulat. Rosemund nu prea seamănă cu mine, dar

când se îmbracă în hainele mele, oamenii care nu ne cunosc ne confundă.

— Aşadar, aţi mai făcut asta?

— O, da. Am schimbat rolurile pe *Săgeata Mării,* în drum spre Braavos. Septa Eglantine mi-a vopsit părul în castaniu. Zicea că ne jucăm, dar era ca să fiu în siguranţă, dacă unchiul meu Stannis ar fi capturat corabia.

Era limpede că fata era obosită, aşa că Arianne ceru un popas. Adăpară din nou caii, se odihniră puţin şi mâncară nişte brânză şi fructe. Myrcella împărţi o 282

portocală cu Sylva Pătata, iar Garin mancă măsline, scuipând sâmburii înspre Drey.

Arianne sperase să ajungă la râu înainte de răsăritul soarelui, dar plecaseră

mult mai târziu decât planificase, aşa că erau încă în şa când cerul se înroşi la răsărit. Steaua Întunecată veni lângă ea într-un galop mic.

— Prinţesă, zise el. Eu aş grăbi pasul, dacă nu vrei să omori copila, până la urmă. Nu avem corturi, iar ziua nisipurile sunt nemiloase.

— Cunosc nisipurile la fel de bine ca tine, ser, îi spuse ea, dar făcu aşa cum îi sugerase. Era greu pentru cai, dar mai bine să piardă şase cai decât o prinţesă.

Curând vântul veni în rafale dinspre vest, fierbinte, uscat şi plin de nisip.

Arianne îşi trase vălul peste faţă. Era făcut din mătase subţire, verzuie deasupra şi galbenă dedesubt, îngemănându-şi culorile. Mici perle verzi îi dădeau greutate şi zuruiau încet, lovindu-se una de alta în mişcarea calului.

— Ştiu de ce prinţesa mea poartă văl, zise Ser Arys în timp ce Arianne şi-l prindea la tâmplele coifului de aramă. Altfel, frumuseţea ei ar întrece soarele de pe cer.

Arianne nu-şi putu stăpâni un hohot de râs.

— Nu, prinţesa ta poartă văl ca să nu-i intre lumina în ochi şi nisipul în gură.

Ar trebui să faci la fel, ser. Se întrebă de când îşi şlefuia cavalerul ei alb plicticoasa curtoazie. Ser Arys era o companie plăcută în pat, dar îi lipseau sarea şi piperul.

Dornishenii ei îşi acoperiră feţele întocmai ca ea, iar Sylva Pătata o ajută pe mica prinţesă să-şi aşeze vălul, ca să se ferească de soare, dar Ser Arys rămase neclintit. Nu după mult timp, sudoarea îi şiroia pe faţă şi obrajii i se îmbujorară.

Nu mai e mult şi se va coace în hainele alea grele, cugetă ea. N-ar fi fost primul.

În secolele trecute, multe oştiri coborâseră din Trecătoarea Prinţului, cu flamurile fluturând, doar ca să se usuce şi să se coacă pe fierbinţile nisipuri dornishene.

„Blazonul Casei Martell înfăţişează soarele şi suliţa, cele două arme preferate ale dornishenilor”, scrisese cândva Tânărul Dragon în elogioasa sa *Cucerire a Dornului,* „dar dintre cele două, soarele e cel mai primejdios.”

Din fericire, nu era nevoie să traverseze nisipurile adânci, ci doar o fâşie din ţinuturile secetoase. Când Arianne zări un şoim rotindu-se deasupra lor pe cerul fără nori, ştiu că lăsaseră în urmă ce era mai rău. Curând întâlniră un copac. Era strâmb şi cioturos, cu tot atâţia spini câte frunze, de felul celor cărora li se spunea cerşetorii nisipului, dar prezenţa lui însemna că nu erau departe de apă.

— Aproape am ajuns, Înălţimea Ta, îi spuse vesel Garin Myrcellei când zăriră

şi alţi cerşetori ai nisipului în faţa lor, o adevărată pădure care creştea pe tot cuprinsul albiei secate a unui pârâu. Soarele bătea ca un ciocan incandescent, dar nu mai conta, acum, că drumul lor era pe sfârşite. Se opriră din nou să adape caii, băură cu nesaţ din ploşti şi îşi udară voalurile, pe urmă încălecară, pentru un ultim efort. După vreo doi kilometri, treceau călare peste rogoz şi pe lângă crânguri de

măslini. În spatele unui şir de dealuri pietroase, iarba creştea mai verde şi mai abundentă, şi aici se găseau livezi de lămâi udate de o reţea de vechi canale. Garin fu cel

dintâi care zări râul, cu sclipirile lui verzi. Scoase un strigăt şi o luă la goană înainte.

Arianne Martell traversase odată Manderul, când se dusese cu trei dintre Şerpoaicele Nisipului s-o viziteze pe mama lui Tyene. Pe lângă acea curgere măreaţă de apă, Sângele Verde abia dacă îşi merita numele de râu, însă el rămânea viaţa Dornului. Numele i se trăgea de la verdele întunecat al apelor sale vâscoase, dar, pe măsură ce se apropiau, acele ape deveneau parcă aurii în lumina soarelui. Arareori mai văzuse o privelişte atât de încântătoare. *Următoarea parte trebuie să fie simplă şi lentă,* gândi ea, *în susul Sângelui Verde şi pe Vaith, până*

unde poate ajunge o luntre. Astfel, va avea destul timp s-o pregătească pe Myrcella pentru tot ce avea să vină. Dincolo de Vaith aşteptau nisipurile nesfârşite. Vor avea nevoie de ajutor de la Sandstone şi Hellholt ca să le traverseze, dar nu se îndoia că acest ajutor le va veni în întâmpinare. Vipera Roşie fusese crescut la Sandstone, iar ibovnica prinţului Oberyn, Elaria Sand, era fiica naturală a Lordului Uller; patru dintre Şerpoaicele Nisipului erau nepoatele lui. *O*

voi încorona pe Myrcella la Helholt şi îmi voi ridica flamurile acolo.

Găsiră nava la doi kilometri în aval, ascunsă între crengile aplecate ale unei uriaşe sălcii verzi. Cu ruful scund, late la travers, luntrile abia dacă aveau pescaj.

Tânărul Dragon le desconsiderase, numindu-le „cocioabe construite pe plute”, dar nu era drept. Toate, până la cele mai sărace bărci ale orfanilor, erau minunat sculptate şi pictate. Aceasta era în nuanţe de verde, cu o cârmă de lemn curbat în formă de sirenă şi cu chipuri de peşti privind printre copastii. Pe punte se învălmăşeau stâlpi şi frânghii şi vase cu ulei de măsline, iar la pupa şi la prora se legănau felinare de fier. Arianne nu văzu niciun orfan. *Unde e echipajul?* se întrebă ea.

Garin struni calul sub salcie.

— Treziţi-vă, puturoşi cu ochi de peşte! strigă el, săltând din şa. *Regina* voastră e aici şi îşi aşteaptă primirea regală. Sculaţi-vă, ieşiţi de acolo, vrem nişte cântece şi nişte vin dulce. Mi-e gura…

Uşa de pe luntre se dădu în lături. În lumina soarelui păşi Areo Hotah, cu securea în mână.

Garin se opri, ca trăsnit. Arianne se simţea de parcă securea ar fi nimerit-o în burtă. *Nu trebuia să se termine aşa. Asta nu trebuia să se întâmple.* Când îl auzi pe Drey spunând: „Iată ultimul chip pe care speram să-l văd”, ştiu că trebuia să

acţioneze.

— La o parte! strigă ea, sărind înapoi în şa. Arys, apăr-o pe prinţesă…

Hotah lovi puntea cu coada securii. În spatele copastiilor împodobite ale luntrii, o duzină de străjeri se ridicară, înarmaţi cu suliţe şi arbalete. Alţii apărură

deasupra cabinei.

— Predă-te, prinţesa mea, strigă căpitanul, altfel trebuie să-i omoram pe toţi în afară de copilă şi de tine, din porunca tatălui tău.

Prinţesa Myrcella stătea nemişcată pe iapa ei. Garin se îndepărtă încet de luntre, cu mâinile ridicate. Drey îşi desfăcu centura sabiei.

— Se pare că e cel mai înţelept să ne predăm, îi strigă el Ariannei, în timp ce sabia îi căzu cu o bufnitură la pământ.

— *Nu!* Ser Arys Oakheart îşi aşează calul între Arianne şi arbaletişti, cu sabia aruncând sclipiri argintii în mâna sa. Îşi dezlegase scutul şi îşi strecurase braţul stâng printre chingi. N-o vei lua cât timp mai respir eu.

Nebun nesăbuit, fu tot ce mai avu timp Arianne să gândească, *ce crezi că faci?*

Râsul Stelei Întunericului răsună.

— Eşti orb sau prost, Oakheart? Sunt prea mulţi. Lasă sabia.

— Fă cum îţi spune, Ser Arys, îl îndemnă Drey.

Suntem ostatici, ser, ar fi putut striga Arianne. *Moartea ta nu ne va elibera.*

Dacă îţi iubeşti prinţesa, predă-te. Dar când încercă să vorbească, cuvintele i se opriră în gâtlej.

Ser Arys Oakheart îi aruncă o ultimă privire plină de dor, apoi îşi vârî pintenii aurii în coapsele calului şi atacă.

Năvăli cu capul înainte către luntre, cu mantia albă fluturând în urma lui.

Arianne Martell nu mai văzuse niciodată ceva pe jumătate atât de cutezător sau de nesăbuit.

— *Nuuuu!* ţipă ea, dar îşi găsise glasul prea târziu. O săgeată zbârnâi, pe urmă

o alta. Hotah răcni un ordin. De la o distanţă atât de mică, armura unui cavaler alb ar fi putut la fel de bine să fie din pergament. Prima săgeată pătrunse direct prin scutu-i greu de stejar, ţintuindu-i-l de umăr. Cea de-a doua îi zgârie tâmpla. O

suliţă aruncată nimeri calul lui Ser Arys în coaste, însă calul înainta, clătinându-se când se lovi de pasarelă.

— *Nu!* striga o fată, o oarecare fetiţă prostuţă. *Nu, vă rog, nu trebuia să se întâmple asta!*

O auzea şi pe Myrcella ţipând, cu glasul subţiat de teamă.

Sabia lui Ser Arys lovi în stânga şi-n dreapta şi doi suliţaşi fură doborâţi. Calul lui se cabra şi lovi cu picioarele în faţă un arbaletist care încerca să reîncarce, dar ceilalţi trăgeau, acoperind calul cu penele săgeţilor. Loviră în plin, doborând calul într-o parte. Picioarele se lăsară sub el şi calul se prăbuşi pe punte. Cumva, Arys Oakheart se eliberă dintr-un salt. Reuşi chiar să-şi păstreze sabia. Se ridică în genunchi, lângă calul muribund.

… şi se pomeni cu Areo Hotah stând în picioare deasupra lui.

Cavalerul alb ridică sabia prea încet. Securea lui Hotah îi luă braţul drept din umăr, se răsuci împroşcând sânge şi se întoarse ca un fulger, într-o teribilă

lovitură cu două mâini care tăie capul lui Arys Oakheart şi îl trimise învârtindu-se în aer. Capul căzu printre ierburi şi Sângele Verde înghiţi roşeaţa cu un pleoscăit 285

domol.

Arianne nu-şi amintea când descălecase. Probabil căzuse. Nu-şi amintea nici asta. Dar se pomeni în nisip, în patru labe, tremurând, suspinând şi vomitându-şi cina. *Nu,* era tot ce-i trecea prin minte, *nu, nimeni nu trebuia să păţească nimic, totul era plănuit. Am fost atât de atentă.* Îl auzi pe Areo Hotah răcnind:

— După el. Nu trebuie să ne scape. *După el!*

Myrcella era la pământ, plângând, tremurând, cu faţa-i palidă în mâini, cu sângele şiroindu-i printre degete. Arianne nu înţelegea. Unii se căţărau pe cai, în timp ce alţii se căţărau peste ea şi tovarăşii ei, dar nimic din toate acestea nu avea vreun înţeles. Căzuse într-un vis, un vis roşu, înfricoşător. *Nu poate fi adevărat.*

În curând mă voi trezi şi voi râde de spaimele nopţii mele.

Când încercară să-i lege mâinile la spate, nu opuse rezistenţă. Unul dintre străjeri o ridică în picioare, cu o smucitură. Purta culorile tatălui său. Un altul făcu o plecăciune şi înhaţă cuţitul pe care Arianne îl purta în cizmă, un dar de la verişoara ei, Lady Nym.

Areo Hotah îl luă de la omul acela şi se încruntă.

— Prinţul a spus că trebuie să te duc înapoi la Sunspear, anunţă el. Fruntea şi obrajii îi erau pătaţi de sângele lui Arys Oakheart. Îmi pare rău, mică prinţesă.

Arianne îşi ridică faţa brăzdată de lacrimi.

— De unde a ştiut? îl întrebă ea pe căpitan. Am fost atât de prudentă. De unde a ştiut?

— I-a spus cineva. Hotah ridică din umeri. Întotdeauna e cineva care spune.

ARYA

În fiecare seară, înainte de a adormi, îşi murmura rugăciunea în pernă.

— Ser Gregor, zicea, Dunsen, Raff cel Dulce, Ser Ilyn, Ser Meryn, Regina Cersei. Ar fi şoptit şi numele Freyilor de la Crossing, dacă le-ar fi ştiut. Într-o bună zi le voi şti, îşi spuse, şi atunci îi voi omorî.

Nicio şoaptă nu era prea slabă ca să fie auzită în Casa în Negru şi Alb.

— Copilă, spuse omul blajin într-o zi, ce sunt numele acelea pe care le şopteşti seară de seară?

— Nu şoptesc niciun nume, răspunse ea.

— Minţi, spuse el. Oricine minte când se teme. Unii spun multe minciuni, alţii puţine. Unii au doar o mare minciună pe care o spun atât de des încât aproape ajung s-o creadă… deşi o părticică din ei va şti mereu că e o minciună, şi asta se vede pe chipurile lor. Spune-mi despre numele astea.

Îşi muşcă buza.

— Numele nu contează.

— Ba da, insistă omul blajin. Spune-mi, copilă.

Spune-mi, altfel te izgonim, înţelese ea.

— Sunt oameni pe care îi urăsc. Vreau să moară.

— Auzim multe asemenea rugăciuni în Casă.

— Ştiu, zise Arya. Jaqen H’ghar îi împlinise cândva trei dintre rugăciuni. *Nu a trebuit decât să şoptesc…*

— De-asta ai venit la noi? continuă omul blajin. Ca să ne înveţi meşteşugul, ca să-i poţi omorî pe aceşti oameni pe care-i urăşti?

Arya nu ştia ce să răspundă.

— Poate.

— Atunci n-ai venit la locul potrivit. Nu eşti tu în măsură să spui cine trebuie să trăiască şi cine trebuie să moară.

Darul acela îi aparţine Celui Cu Multe Chipuri. Noi nu suntem decât slujitori, legaţi prin jurământ să-i îndeplinim voinţa.

— Oh! Arya aruncă o privire către statuile înşirate de-a lungul zidurilor, cu lumânările pâlpâind la picioarele lor. Care zeu este el?

— Păi, toţi, zise preotul în negru şi alb.

El nu-i spusese ce nume purta. Nici orfelina, micuţa fată cu ochi mari şi obrajii supţi care îi amintea de o altă fetiţă, zisă Nevăstuica. Asemeni Aryei, fetiţa locuia sub templu, alături de trei acoliţi, doi slujitori şi o bucătăreasă pe nume Umma.

Ummei îi plăcea să vorbească în timp ce lucra, dar Arya nu înţelegea nicio vorbă

din ce spunea. Ceilalţi nu aveau nume sau nu aleseseră să le facă cunoscute. Unul dintre servitori era foarte bătrân, cu spatele încovoiat ca un arc. Un altul era roşu la faţă, cu păr în urechi. Îi luă pe amândoi drept muţi până când îi auzi rugânduse. Acoliţii erau mai tineri. Cel mai vârstnic era de-un leat cu tatăl ei, ceilalţi doi nu puteau fi mai mari decât Sansa, care fusese sora ei. Acolitele purtau veşminte în alb şi negru, dar robele nu aveau glugă şi erau negre în partea stângă şi albe în dreapta. La omul blajin şi la orfelină era invers. Arya primise haine de slujitoare, o tunică de lână nevopsită, nădragi lăbărţaţi, lenjerie de pânză, papuci de postav în picioare. Doar omul blajin ştia limba comună.

— Cine eşti? o întreba în fiecare zi.

— Nimeni, răspundea ea, ea care fusese Arya de Casa Stark, Arya Desculţa, Arya Chip-de-Cal. Fusese Arry şi Nevăstuica şi Porumbiţa şi Salty, Nan paharnica, un şoarece cenuşiu, o oaie, năluca de la Harrenhal… dar nu cu adevărat, nu în adâncul inimii. Acolo era Arya de Winterfell, fiica Lordului Eddard Stark şi a lui Lady Catelyn, care cândva avusese fraţi pe nume Robb, Brann şi Rickon, o soră pe nume Sansa, o lupoaică zisă Nymeria, un frate vitreg pe nume Snow. În inima ei, era cineva… dar acesta nu era răspunsul pe care îl voia el.

Fără să aibă o limbă în comun, Arya nu avea cum să vorbească cu ceilalţi, dar îi asculta şi repeta cuvintele pe care le auzea, în timp ce-şi vedea de treburi. Deşi cel mai tânăr dintre acoliţi era orb, el răspundea de lumânări. Se plimba prin templu în papuci moi, înconjurat de murmurele femeilor bătrâne care veneau în 287

fiecare zi să se roage. Chiar şi fără ochi, ştia întotdeauna care lumânare se stinsese.

— Îl călăuzeşte mirosul, îi explicase omul blajin, şi aerul e mai cald acolo unde arde o lumânare. Îi spusese Aryei să închidă ochii şi să încerce şi ea.

Se rugau în zori, înainte să-şi ia micul dejun, îngenunchind în jurul bazinului negru, neclintit. Arya ştia doar câteva cuvinte în limba braavosi, cele care erau la fel în valyriana cultă, aşa că îşi rostea propria rugăciune în faţa Zeului cu Multe Chipuri, cea care zicea „Ser Gregor, Dunsen, Raff cel Dulce, Ser Ilyn, Ser Meryn, Regina Cersei”. Se ruga în tăcere. Dacă Zeul cu Multe Chipuri era un zeu adevărat, avea s-o audă.

Credincioşii veneau la Casa în Negru şi Alb în fiecare zi. Majoritatea veneau singuri şi stăteau singuri; aprindeau lumânări la un altar sau altul, se rugau lângă

apă şi uneori plângeau. Câţiva sorbeau din cupa neagră şi adormeau, dar cei mai mulţi nu beau. Nu erau predici, nici cântece şi nici imnuri de slavă pentru mulţumirea zeului. Templul nu era niciodată plin. Din când în când, câte un credincios cerea să vadă un preot, iar omul blajin sau orfelina îl ducea jos, în sanctuar, dar asta nu se întâmpla des.

Treizeci de zei diferiţi erau înşiraţi de-a lungul zidurilor, înconjuraţi de luminiţele lor. Arya observă că Femeia Înlăcrimată era preferata bătrânelor; bogaţii alegeau Leul Nopţii, săracii, Drumeţul cu Glugă. Soldaţii îi aprindeau lumânări lui Bakkalon, Copilul Palid, marinarii, Fecioarei Palide-ca-Luna şi Regelui Merlan. Străinul îşi avea şi el altarul său, deşi mai nimeni nu venea la el.

În cea mai mare parte a timpului, la picioarele lui pâlpâia o singură lumânare.

Omul blajin spunea că nu contează.

— Are multe chipuri şi multe urechi de auzit.

Colina pe care se înălţa templul era ciuruită de culoare săpate în stâncă. Preoţii şi acoliţii îşi aveau chiliile la primul nivel, Arya şi servitorii la al doilea. Nivelul cel mai de jos era interzis pentru toată lumea, cu excepţia preoţilor. Acolo se afla sfântul sanctuar.

Când nu lucra, Arya era liberă să hoinărească după placul inimii prin cripte şi cămări, atât timp cât nu părăsea templul şi nu cobora la cel de-al treilea nivel.

Descoperi o încăpere plină de arme şi armuri: coifuri împodobite şi ciudate platoşe vechi, săbii lungi, pumnale şi stilete, arbalete şi suliţe înalte, cu capete în formă de frunze. O altă criptă era înţesată de haine: blănuri groase şi mătăsuri splendide, în zeci de culori, lângă maldăre de zdrenţe urât mirositoare şi haine de pânză jerpelite. *Trebuie să existe şi vistierii,* hotărî Arya. Îşi imagină mormane de taleri de aur, saci de bani de argint, safire albastre ca marea, şiraguri de perle verzi, dolofane.

Într-o zi, omul blajin veni la ea pe neaşteptate şi o întrebă ce face. Îi spuse că

se rătăcise.

— Minţi. Mai rău, minţi *prost.* Cine eşti?

— Nimeni.

— Altă minciună. Omul suspină.

Weese ar fi bătut-o cu cruzime dacă ar fi prins-o cu minciuna, dar altfel stăteau lucrurile în Casa în Negru şi Alb. Când ajuta la bucătărie, Umma o plesnea uneori cu lingura, dacă-i stătea în cale, dar nimeni altcineva nu ridica vreodată mâna la ea. *Ridică mâinile doar ca să ucidă,* gândi ea.

Se înţelegea destul de bine cu bucătăreasa. Umma îi vâra un cuţit în mână şi îi arăta către o ceapă, iar Arya o tăia. Umma o îmbrâncea către un munte de aluat şi Arya îl

frământa până când bucătăreasa spunea „gata” *(gata* era primul cuvânt pe care-l învăţase în limba braavosi). Umma îi dădea un peşte, iar Arya îl curăţa, îl felia şi îl tăvălea prin nucile pe care le spărgea bucătăreasa. Apele sălcii care înconjurau Braavosul mişunau de peşti şi scoici de toate felurile, îi explicase omul blajin. Un râu domol, maroniu, intra în lagună dinspre sud, cutreierând printr-o vastă întindere de stuf, smârcuri şi limbi noroioase de pământ, împrejurimile colcăiau de scoici şi moluşte; midii şi peşti-bizami, brotaci şi ţestoase, crabi de mlaştină şi crabi-leopard şi crabi-căţărători şi ţipari roşii, ţipari negri, ţipari vărgaţi, mrene şi stridii, toate erau apariţii obişnuite pe masa sculptată de lemn când mâncau slujitorii Zeului cu Multe Chipuri. În unele seri, Umma condimenta peştele cu sare de mare şi boabe de piper pisate sau gătea tipării cu usturoi tăiat.

Din când în când, foarte rar, bucătăreasa folosea chiar şi nişte şofran. *Lui Plăcintă*

Fierbinte i-ar fi plăcut aici, gândi Arya.

Cina era momentul ei preferat. Trecuse multă vreme de când Arya se dusese la culcare în fiecare seară cu burta plină. Uneori, omul blajin chiar îi îngăduia să-i pună întrebări. Odată, îl întrebă de ce oamenii care veneau la templu păreau mereu atât de liniştiţi. Acasă, oamenii erau speriaţi de moarte. Îşi amintea cum plânsese acel scutier cu coşuri pe faţă când îl înţepase în pântece şi cum cerşise îndurare Ser Amory Lorch când îl aruncase Ţapul în groapa urşilor. Îşi amintea satul de lângă Ochiul Zeilor şi felul în care ţipau, urlau şi scânceau ţăranii ori de câte ori începea Gâdilătorul să întrebe de aur.

— Moartea nu e cel mai rău lucru, îi răspunse omul blajin. E darul Lui pentru noi, un sfârşit al nevoilor şi al durerii. În ziua în care ne naştem, Zeul cu Multe Chipuri ne trimite fiecăruia un înger negru care să ne însoţească prin viaţă. Când păcatele şi suferinţele noastre devin prea mari ca să poată fi suportate, îngerul ne ia de mână şi ne conduce în

ţinuturile nopţii, acolo unde stelele ard mereu strălucitoare. Cei care vin să bea din cupa neagră îşi caută îngerii. Dacă se tem, lumânările îi liniştesc. Când miroşi lumânările noastre aprinse, la ce te duce gândul, copila mea?

La Winterfell, ar fi putut răspunde. *Simt miros de zăpadă, de fum şi de ace de pin. Simt miros de grajduri. Simt mirosul lui Hodor râzând, al lui Jon şi Robb luptându-se în curte, şi al Sansei cântând despre nu ştiu ce frumoasă domniţă.*

Simt mirosul pădurii zeilor, simt mirosul lupoaicei mele, îi miros blana, aproape 289

ca şi cum ar fi încă lângă mine.

— Nu simt niciun miros, zise ea, ca să vadă ce va spune el.

— Minţi, spuse el, dar poţi să-ţi păstrezi secretele, dacă vrei, Arya din Casa Stark. Îi spunea aşa doar când îl supăra. Ştii că poţi părăsi locul acesta. Nu eşti una dintre noi, nu încă. Poţi pleca acasă oricând doreşti.

— Mi-ai spus că, dacă aş pleca, nu m-aş mai putea întoarce niciodată.

— Întocmai.

Asta o întrista. *Syrio obişnuia să spună la fel,* îşi amintea Arya. *Spunea asta tot timpul.* Syrio Forel o învăţase să lucreze cu acul şi murise pentru ea.

— Nu vreau să plec.

— Atunci rămâi… dar, nu uita, Casa în Negru şi Alb nu e un cămin pentru orfani. Sub acest acoperiş, toată lumea trebuie să slujească. *Valar dohaeris,* aşa zicem noi aici. Rămâi, dacă vrei, dar să ştii că-ţi vom cere supunere. Mereu şi în toate. Dacă nu te poţi supune, trebuie să pleci.

— Mă pot supune.

— Vom vedea.

Avea şi alte sarcini, în afară de cea de a o ajuta pe Umma. Mătura podelele templului, servea şi turna în pahare la masă, sorta mormane de haine de la oamenii morţi, le golea buzunarele şi număra grămezi de monede ciudate. În fiecare dimineaţă se plimba alături de omul blajin, în timp ce acesta

făcea turul templului ca să-i găsească pe cei morţi. *Tăcută ca o umbră,* îşi spunea, amintindu-

şi de Syrio. Ducea un felinar cu obloane groase de fier. În dreptul fiecărui alcov, deschidea puţin oblonul şi se uita după cadavre.

Morţii nu erau niciodată greu de găsit. Veneau la Casa în Negru şi Alb, se rugau preţ de o oră, o zi sau un an, beau apă dulce şi întunecată din bazin şi se întindeau pe un pat de piatră, în spatele unui zeu sau al altuia. Închideau ochii, adormeau şi nu se mai trezeau niciodată.

— Darul Zeului cu Multe Chipuri ia miriade de forme, îi spuse omul blajin, dar el e întotdeauna blând.

Când găseau un cadavru, omul blajin rostea o rugăciune şi se asigura că viaţa îl părăsise, iar Arya îi aducea pe slujitori, a căror sarcină era să ducă trupul jos, în cripte. Acolo, acoliţii dezbrăcau şi spălau cadavrele. Veşmintele, banii şi obiectele de preţ ale celor morţi ajungeau într-o ladă, pentru a fi sortate. Trupurile reci erau duse în sanctuarul de jos, unde numai preoţii puteau pătrunde; ce se întâmpla acolo, Aryei nu-i era îngăduit să ştie. Odată, pe când lua cina, o cuprinse o teribilă

bănuială. Lăsă cuţitul jos şi privi bănuitoare la felia de carne albicioasă. Omul blajin văzu oroarea de pe chipul ei.

— E carne de porc, copilă, doar carne de porc.

Patul ei era de piatră şi îi reamintea de Harrenhal şi de patul în care dormise pe când freca treptele lui Weese. Salteaua era umplută cu cârpe, nu cu paie, ceea ce o făcea mai plină de cocoloaşe decât cea de la Harrenhal, însă mai puţin ţepoasă.

Putea folosi câte pături dorea; pături groase, de lână, roşii, verzi şi cadrilate. Iar chilia era numai a ei. Acolo îşi ţinea comorile, furculiţa de argint, pălăria pleoştită

şi mănuşile fără degete pe care le primise de la marinarii de pe *Fiica Titanului;* pumnalul, cizmele şi centura, mica ei rezervă de monede, hainele pe care le purta.

Şi Acul.

Deşi îndatoririle îi lăsau puţin timp pentru lucrul cu Acul, exersa ori de câte ori putea, duelându-se cu umbra ei la lumina unei lumânări albastre. Într-o seară, se întâmplă ca orfelina să treacă pe-acolo şi s-o vadă pe Arya jucându-se cu sabia.

Fata nu scoase o vorbă, dar, a doua zi, omul blajin o conduse pe Arya în chilia ei.

— Trebuie să te descotoroseşti de toate astea, spuse el, referindu-se la comorile ei.

Arya se simţi rănită.

— Sunt ale mele.

— Şi cine eşti tu?

— Nimeni.

Omul blajin luă furculiţa de argint.

— Asta îi aparţine Aryei din Casa Stark. Toate aceste lucruri sunt ale ei. Nu-şi au locul aici. Ea nu-şi are locul aici. Numele ei e prea trufaş, iar noi nu avem loc pentru trufie. Aici suntem slujitori.

— Slujesc, spuse ea, jignită. Îi plăcea furculiţa de argint.

— Te joci de-a slujitoarea, dar în inima ta eşti fiica unui lord. Ţi-ai luat alte nume, dar le-ai purtat cu uşurinţă, aşa cum ai purta o rochie. Pe dedesubt a fost mereu Arya.

— Eu nu port *rochii.* Nu poţi lupta cum trebuie într-o *rochie* stupidă.

— De ce ai vrea să lupţi? Eşti vreun asasin care păşeşte ţanţoş pe străzi, pus pe harţă? Suspină. Înainte să bei din cupa rece, trebuie să-i dăruieşti tot ce eşti Celui cu Multe Feţe. Trupul tău. Sufletul tău. *Fiinţa ta.* Dacă nu poţi să faci asta, trebuie să părăseşti acest loc.

— Moneda de fier…

— … ţi-a cumpărat drumul până aici. Din acest moment, trebuie să-ţi plăteşti singură drumul, iar preţul e mare.

— N-am aur.

— Ceea ce oferim noi nu poate fi cumpărat cu aur. Preţul eşti tu, întreagă.

Oamenii aleg multe cărări prin această vale de lacrimi şi durere. A noastră e cea mai aspră. Puţini sunt făcuţi s-o străbată. E nevoie de o tărie neobişnuită a trupului şi a spiritului, de o inimă dârză şi puternică deopotrivă.

Eu am un gol în locul unde ar trebui să-mi fie inima, gândi ea, *şi n-am unde să merg altundeva.*

— Sunt puternică. La fel ca tine. Sunt dârză.

— Crezi că e singurul loc pentru tine. Parcă i-ar fi auzit gândurile. Te înşeli în privinţa asta. Ai găsi o slujbă mai uşoară în casa unui negustor. Sau, mai degrabă, 291

ai putea fi o curtezană şi frumuseţea ta ar fi cântată în cântece. Nu trebuie să spui decât o vorbă şi te vom trimite la Perla Neagră sau la Fiica Amurgului. Vei dormi pe petale de trandafir şi vei purta rochii de mătase care foşnesc când păşeşti, şi lorzi mari se vor întrece pentru fecioria ta. Sau dacă doreşti să te căsătoreşti şi să

ai copii, spune-mi şi-ţi vom găsi un soţ. Un ucenic cinstit, un bătrân bogat, un navigator, orice doreşti.

Nu voia nimic din toate acestea. Fără să scoată o vorbă, îşi scuturâ capul.

— La Westeros visezi, copilă? *Doamna Strălucitoare* a lui Luco Prestayn pleacă mâine la Gulltown, Duskendale, Debarcaderul Regelui şi Tyrosh. Să-ţi găsim un loc acolo?

— Numai ce-am *venit* din Westeros. Uneori i se părea că trecuseră o mie de ani de când fugise de la Debarcaderul Regelui, iar alteori i se părea că se întâmplase ieri, dar ştia că nu se putea întoarce. Plec dacă nu mă vrei, dar nu mă

duc *acolo.*

— Ce vreau eu nu contează, spuse omul blajin. S-ar putea ca Zeul cu Multe Chipuri să te fi condus aici ca să fii unealta Lui, dar când mă uit la tine, văd un copil… sau, mai rău, o copilă. Mulţi l-au slujit pe Zeul cu Multe Chipuri de-a lungul secolelor, însă doar câţiva dintre slujitorii lui au fost femei. Femeile aduc viaţă în această lume. Noi aducem darul morţii. Nimeni nu le poate face pe amândouă.

Încearcă să mă sperie, gândi Arya, *aşa cum a făcut cu viermele.*

— Nu-mi pasă de asta.

— Ar trebui să-ţi pese. Rămâi şi Zeul cu Multe Chipuri îţi va lua urechile, nasul, limba. Îţi va lua ochii trişti şi cenuşii, care au văzut atât de multe. Îţi va lua palmele şi tălpile, braţele şi picioarele, părţile ascunse. Îţi va lua speranţele şi visurile, iubirea şi ura. Cei care se pun în slujba Lui trebuie să renunţe la tot ceea ce sunt. Poţi face asta? Îi luă bărbia în palmă şi o privi adânc în ochi, atât de adânc, încât o făcu să tremure. Nu, spuse el. Nu cred că poţi.

Arya îi dădu mâna la o parte.

— Aş putea, dacă *aş vrea.*

— Aşa spune Arya din Casa Stark, mâncătoarea de viermi.

— Pot renunţa la *tot* ce vreau!

Omul făcu un semn către comorile ei.

— Atunci începe cu astea.

În seara aceea, după cină, Arya se întoarse în chilia ei, îşi scoase veşmântul şi îşi şopti numele, dar somnul refuza să vină. Se zvârcolea pe salteaua ei umplută

cu zdrenţe, muşcându-şi buza. Simţea golul din trupul ei, acolo unde avusese inima.

În toiul nopţii se ridică din nou, îşi puse hainele pe care le purtase pe drumul de la Westeros şi îşi legă centura sabiei. Acul îi atârna pe un şold, pumnalul pe celălalt. Cu pălăria-i pleoştită pe cap, mănuşile fără degete vârâte în centură şi

furculiţa de argint într-o mână, se furişă pe scări în sus. Locul Aryei era la Winterfell, numai că Winterfellul pierise. *Când cad zăpezile şi bat vânturile albe, lupul singuratic moare, dar haita supravieţuieşte.* Dar nu avea nicio haită. Îi omorâseră haita, Ser Ilyn, Ser Meryn şi regina, iar când încercase să adune alta, fugiseră cu toţii, Plăcintă Fierbinte, Gendry, Yoren şi Lommy Mâini-Verzi, până

şi Harwin, care fusese omul tatălui ei. Ieşi valvârtej pe poartă, afară, în noapte.

Era prima oară când era afară, de când intrase în templu. Cerul era înnorat, ceaţa acoperea pământul ca o pătură gri, zdrenţuită. Undeva la dreapta auzi sunet de vâsle dinspre canal. *Braavos, Oraşul Secret,* gândi ea. Numele i se părea foarte potrivit. Se strecură în josul treptelor abrupte către docul acoperit, cu ceţurile rotindu-se în vârtejuri în jurul picioarelor ei. Pâcla era atât de deasă încât nu putea vedea apa, dar o auzea clipocind încet pe stâlpii de piatră. În depărtare, prin întuneric, strălucea o lumină: focul de noapte de la templul preoţilor roşii, gândi ea.

La malul apei se opri, cu furculiţa de argint în mână. Era din argint adevărat, argint masiv în întregime. *Nu e furculiţa mea. Lui Salty i-a dat-o.* O aruncă pe sub mână şi auzi pleoscăitul domol când furculiţa se scufundă sub apă.

Urmă pălăria pleoştită, apoi mănuşile. Erau tot ale lui Salty. Îşi deşertă punga în palmă: cinci cerbi de argint, nouă stele de aramă, câteva parale, jumătăţi de parale şi gologani. Îi împrăştie deasupra apei. Urmară cizmele. Acestea pleoscăiră

cel mai tare. Apoi pumnalul, cel pe care îl luase de la arcaşul care îi ceruse Câinelui îndurare. Centura sabiei se duse în canal. Apoi mantia, tunica, pantalonii, lenjeria, toate. Toate în afară de Ac.

Rămase la capătul docului, palidă, cu pielea zbârlită, tremurând în ceaţă. În mână, Acul părea să-i şoptească: *Înţeapă-i cu vârful ascuţit,* spunea, şi: *Nu-i spune Sansei!* Semnul lui Mikken era pe lamă. *E doar o sabie.* Dacă avea nevoie de o sabie, găsea o sută sub templu. Acul era prea mic ca să fie o sabie *adevărată,* abia dacă era mai mult decât o jucărie. Fusese o fetiţă prostuţă când i-o făcuse Jon.

— E doar o sabie, spuse ea tare, de data aceasta…

… dar nu era.

Acul era Robb şi Bran şi Rickon, era mama şi tatăl ei, chiar şi Sansa. Acul era zidurile cenuşii ale Winterfellului şi râsul oamenilor săi. Acul era zăpezile verii, poveştile bătrânei Nan, copacul inimii, cu frunzele sale roşii şi chipul

înfricoşător, mirosul cald şi argilos al grădinilor de sticlă, sunetul vântului Nordului zdrăngă-

nind obloanele camerei ei. Acul era zâmbetul lui Jon Snow. *Îmi ciufulea părul şi-mi spunea „surioară”,* îşi aminti ea şi, dintr-odată, ochii i se umplură de lacrimi.

Polliver îi furase sabia când o luaseră ostatică oamenii Muntelui, dar când intrase, împreună cu Câinele, în hanul de la răscruce, era acolo. *Zeii au vrut s-o am.* Nu Cei Şapte, nici Cel cu Multe Chipuri, ci zeii tatălui ei, vechii zei ai Nordului. *Zeul cu Multe Chipuri poate să le aibă pe celelalte,* gândi ea, *dar pe* 293

asta n-o poate avea.

Urcă tiptil scările, goală ca un nou-născut, strângând Acul în mână. La jumătatea drumului, una dintre pietre i se clătină sub picioare. Arya îngenunche şi săpă

cu degetele în jurul marginilor ei. La început nu se clinti, dar Arya insistă, scoţând cu unghiile mortarul crăpat. În cele din urmă, piatra se mişcă. Gemând, o prinse cu ambele mâini şi trase. În faţa ei se deschise o crăpătură.

— Vei fi în siguranţă aici, îi spuse Acului. Nu va şti nimeni unde te afli, în afară de mine. Împinse sabia şi teaca sub treaptă, pe urmă îndesă piatra la loc, până când arătă ca toate celelalte. Urcând către templu, numără treptele, ca să ştie cum s-o regăsească. Poate că într-o zi va avea nevoie de ea.

— Într-o zi, îşi şopti Arya.

Nu-i spuse omului blajin ce făcuse, însă el ştia. În seara următoare, după cină, veni în chilia ei.

— Copilă, spuse el, haide, stai lângă mine. Am o poveste să-ţi spun.

— Ce fel de poveste? întrebă ea, nelinişţită.

— Povestea începuturilor noastre. Dacă vrei să fii una de-a noastră, ai face bine să ştii cine suntem şi cum am ajuns aici. Lumea poate şuşoti despre Oamenii Fără Chip din Braavos, dar suntem mai bătrâni decât Oraşul Secret. Înainte de înălţarea Titanului, înainte de Demascarea lui

Uthero, înainte de întemeiere, noi am existat. Am înflorit în Braavos, printre aceste neguri ale Nordului, dar prima dată am prins rădăcini în Valyria, printre sclavii obidiţi care trudeau în minele adânci de sub Cele Paisprezece Flăcări care luminau în vechime nopţile Ţinutului Liber. Majoritatea minelor sunt locuri umede şi friguroase, săpate în piatră rece, moartă, dar Cele Paisprezece Flăcări erau munţi vii, cu filoane de rocă topită şi miezuri de foc. Aşa că minele vechii Valyrii erau mereu fierbinţi şi deveneau din ce în ce mai fierbinţi pe măsură ce tunelurile erau săpate mai adânc, tot mai adânc. Sclavii trudeau fără încetare. Pietrele din jurul lor erau prea fierbinţi şi nu le puteau atinge. Aerul duhnea a pucioasă şi le pârjolea plămânii când respirau.

Tălpile îi ardeau şi se umpleau de băşici, chiar şi prin cele mai groase sandale.

Uneori, când spărgeau un perete în căutarea aurului, găseau, în schimb, abur sau apă fiartă sau rocă topită. Unele tuneluri erau atât de scunde încât sclavii nu puteau să stea în picioare, ci erau nevoiţi să meargă pe brânci sau aplecaţi. Iar în acea întunecime roşie erau balauri.

— Balauri de pământ? întrebă ea, încruntându-se.

— Balauri de foc. Unii spun că se înrudesc cu dragonii, căci balaurii scuipă şi ei flăcări. În loc să se avânte în văzduh, sfredelesc în pământ şi piatră. Dacă

putem da crezare vechilor poveşti, au existat balauri prin Cele Paisprezece Flăcări chiar înainte de apariţia dragonilor. Cei tineri nu sunt mai mari decât braţul ăla sfrijit al tău, dar pot ajunge la dimensiuni monstruoase şi nu le plac oamenii.

— Au omorât sclavii?

— Cadavre arse şi carbonizate erau adesea găsite în tuneluri, unde pietrele 294

erau crăpate sau pline de găuri. Cu toate acestea, minele erau săpate tot mai adânc. Sclavii piereau cu zecile, dar stăpânilor lor nu le păsa. Aurul roşu, aurul galben şi argintul erau considerate mult mai preţioase decât vieţile sclavilor, căci sclavii erau ieftini în Ţinutul Liber. În timpul războiului,

valyrienii îi luau cu miile. În vreme de pace, îi înmulţeau, dar numai cei mai lipsiţi de valoare erau trimişi să moară jos, în întunecimea roşie.

— Sclavii nu s-au ridicat la luptă?

— Unii da, răspunse el. Revoltele erau un lucru obişnuit în mine, dar puţine duceau la vreun rezultat. Lorzii dragoni ai vechiului Ţinut Liber erau pricepuţi la vrăjitorii, iar oamenii mai neînsemnaţi îi sfidau pe riscul lor. Primul Om Fără

Chip a fost unul care a făcut-o.

— Cine-a fost? se repezi Arya, fără să se gândească.

— Nimeni, răspunse el. Unii zic că era el însuşi un sclav. Alţii susţin că era fiul unui om din Ţinutul Liber, născut dintr-o plămadă nobilă. Unii chiar îţi vor spune că era un supraveghetor căruia i s-a făcut milă de cei pe care-i avea în grijă.

Adevărul e că nimeni nu ştie. Oricine a fost, umbla printre sclavi şi le asculta rugăciunile. Oameni de o mie de naţii diferite trudeau în mine şi fiecare se ruga propriului zeu, în limba lui, dar cu toţii se rugau pentru acelaşi lucru. Izbăvire cereau ei, sfârşitul suferinţei. Un lucru mărunt şi simplu. Cu toate acestea, zeii lor nu dădeau niciun răspuns, iar chinul lor continua. Oare toţi zeii sunt surzi? se întreba el… până când, într-o noapte, în întunecimea roşie, îşi dădu seama.

Toţi zeii au unelte, bărbaţi şi femei care îi slujesc şi ajută la înfăptuirea voinţei lor pe pământ. Sclavii nu invocau o sută de zei diferiţi, aşa cum se părea, ci unul singur, cu o sută de chipuri diferite… iar *el* era acea unealtă a zeului. Chiar în noaptea aceea, a ales cel mai nenorocit dintre sclavi, cel care se rugase cel mai zelos pentru izbăvire, şi l-a eliberat din robie. Primul dar fusese făcut.

Arya se dădu înapoi.

— L-a omorât pe *sclav?* Asta nu i se părea drept. Ar fi trebuit să-i omoare pe *stăpâni.*

— Avea să le aducă şi lor darul… dar asta e o poveste pentru o altă zi, una pe care e cel mai bine să n-o spui

nimănui. Îşi înclină capul: Iar tu cine eşti, copilă?

— Nimeni.

— O minciună.

— De unde *ştii?* Printr-o vrajă?

— Nu trebuie să fii vrăjitor ca să deosebeşti adevărul de minciună, dacă ai ochi. Trebuie doar să înveţi să citeşti un chip. Priveşte ochii. Gura. Muşchii de aici, de la colţurile maxilarului, şi de aici, de unde gâtul se uneşte cu umerii. O

atinse uşor, cu două degete. Unii mincinoşi clipesc. Alţii se uită fix. Unii îşi feresc privirea. Alţii îşi ling buzele. Mulţi îşi acoperă gura, chiar înainte de a spune o minciună, ca şi cum ar vrea să ascundă înşelăciunea. Alte semne pot fi mai subtile, dar ele există întotdeauna. Un zâmbet fals şi unul sincer pot semăna, dar 295

ele sunt la fel de diferite ca amurgul de răsărit. Poţi deosebi amurgul de răsărit?

Arya încuviinţă din cap, deşi nu era sigură că putea.

— Atunci poţi învăţa să vezi o minciună… şi când ai s-o faci, niciun secret nu va mai fi în siguranţă în faţa ta.

— Învaţă-mă. Avea să fie nimeni, dacă asta trebuia. Un nimeni nu avea goluri în trup.

— *Ea* te va învăţa, spuse omul blajin, când orfelina îşi făcu apariţia în faţa uşii.

Începând cu limba Braavosului. La ce eşti de folos, dacă nu ştii să vorbeşti sau să

înţelegi? Iar tu o vei învăţa limba ta. Veţi învăţa împreună, una de la cealaltă. Vrei să faci asta?

— Da, răspunse ea şi, din clipa aceea, deveni o novice în Casa în Negru şi Alb.

Veşmintele de servitoare îi fură luate şi primi o robă în negru şi alb, la fel de moale ca vechea pătură roşie pe care o avusese cândva la Winterfell. Pe dedesubt purta lenjerie albă din pânză fină şi o cămaşă neagră care îi atârna până sub genunchi.

Pe urmă ea şi orfelina îşi petrecură timpul împreună, atingând obiecte şi arătând, fiecare încercând s-o înveţe pe

cealaltă câteva cuvinte în limba ei.

Cuvinte simple, la început, cupă, lumânare sau pantof, apoi mai grele, pe urmă

propoziţii. Odinioară, Syrio Forell obişnuia s-o pună pe Arya să stea într-un picior până când începea să tremure. Mai târziu, o trimitea să alerge după pisici.

Interpretase dansul apei pe crengi de copaci, cu o sabie de lemn în mână. Toate acele lucruri fuseseră grele, dar ceea ce făcea acum era şi mai greu.

Până şi cusutul era mai distractiv decât limbile, îşi spuse, după o seară când uitase jumătate din cuvintele pe care credea că le ştie şi pronunţase cealaltă

jumătate atât de prost, încât orfelina râsese de ea. *Propoziţiile mele sunt la fel de strâmbe cum îmi erau cusăturile.* Dacă fata nu ar fi fost atât de mică şi de nehrănită, Arya i-ar fi zdrobit faţa netoată. În schimb, îşi muşcă buza. *Prea proastă ca să învăţ şi prea proastă ca să renunţ.*

Orfelina învăţa mai repede limba comună. Într-o zi, la cină, se întoarse spre Arya şi o întrebă:

— Cine eşti?

— Nimeni, răspunse Arya, în limba braavosi.

— Minţi, zise orfelina. Trebuie să minţi mai *bună.*

Arya râse:

— *Mai bună?* Vrei să spui *mai bine,* toanto.

— Mai bine toanto. Am să-ţi arăt.

În ziua următoare, începură un joc al minciunilor, punându-şi, pe rând, întrebări una alteia. Uneori răspundeau sincer, alteori minţeau. Cea care punea întrebarea trebuia să încerce să deosebească adevărul de minciună. Orfelina părea să ştie de fiecare dată. Arya trebuia să ghicească. De cele mai multe ori greşea.

— Câţi ani ai? o întrebă la un moment dat orfelina, în limba comună.

— Zece, răspunse Arya, ridicând zece degete. *Credea* că avea tot zece, deşi îi era greu să ştie sigur. Braavosii numărau zilele altfel decât cei din Westeros. Din câte ştia, ziua ei putea să fi venit şi trecut deja.

Orfelina clătină din cap. Arya făcu la fel şi, în cea mai bună limbă braavosi de care era în stare, spuse:

— *Tu* câţi ani ai?

Orfelina arătă zece degete. Apoi încă zece şi iarăşi zece. Apoi şase. Chipul ei rămase neclintit ca o apă lină. *Nu poate avea treizeci şi şase,* gândi Arya. *E o fetiţă.*

— Minţi, spuse ea.

Orfelina îşi scutură capul şi îi arătă încă o dată: zece, zece, zece şi şase. Spuse cuvintele pentru treizeci şi pentru şase şi o puse pe Arya să le repete.

A doua zi, Arya îi spuse omului blajin ce susţinuse orfelina.

— N-a minţit, zise preotul, râzând pe înfundate. Cea căreia îi spui *orfelină* e o femeie în toată firea, care şi-a petrecut viaţa slujindu-l pe Cel cu Multe Chipuri.

I-a dăruit lui tot ce era, tot ce ar fi putut fi, toate vieţile care erau în ea.

Arya îşi muşcă buza.

— Voi fi şi eu ca ea?

— Nu, răspunse el, dacă nu vrei. Otrăvurile au făcut-o aşa cum o vezi.

Otrăvuri. Atunci înţelese. În fiecare seară, după rugăciune, orfelina golea o carafă de piatră în apele bazinului negru.

Orfelina şi omul blajin nu erau singurii slujitori ai Zeului cu Multe Chipuri.

Din când în când, şi alţii vizitau Casa în Negru şi Alb. Grăsanul avea ochi negri, fioroşi, un nas coroiat şi o gură largă, plină de dinţi galbeni. Chipul încruntat nu zâmbea niciodată, avea ochii palizi, buzele groase şi întunecate. Bărbatul chipeş

avea barba de altă culoare şi un nas diferit de fiecare dată când îl vedea, dar nu era niciodată lipsit de graţie. Aceştia trei veneau cel mai des, dar mai erau şi alţii: saşiul, lordul mărunt, înfometatul. O dată, grăsanul şi saşiul veniseră împreună.

Umma o trimisese pe Arya să le toarne în cupe.

— Când nu torni, trebuie să stai neclintită ca o statuie, îi spusese omul blajin.

Poţi face asta?

— Da. *Înainte de a învăţa să te mişti, trebuie să înveţi să stai neclintită,* o instruise Syrio Forell, demult, la Debarcaderul Regelui, iar ea învăţase. Îl slujise ca paharnică pe Roose Bolton, la Harrenhal, iar el te biciuia dacă îi vărsai vinul.

— Bine, zisese omul blajin. Ar fi cel mai bine dacă ai fi surdă şi oarbă. S-ar putea să auzi anumite lucruri, dar trebuie să le laşi să-ţi intre pe-o ureche şi să-ţi iasă pe cealaltă. Nu asculta.

Arya auzi o grămadă de lucruri în seara aceea, dar aproape toate erau în limba Braavosului, iar ea abia dacă înţelese un cuvânt din zece. *Neclintită ca o statuie,* îşi spuse. Partea cea mai grea era să se străduiască să nu caşte. Înainte ca seara să

ia sfârşit, mintea îi hoinărea. Stând acolo, cu carafa în mâini, se visa lup, alergând 297

liberă prin pădurea scăldată în lumina lunii, cu o haită mare urlând în urma ei.

— Ceilalţi sunt preoţi? îl întrebă pe omul blajin a doua zi dimineaţă. Acelea erau feţele lor adevărate?

— Tu ce crezi, copilă?

Ea credea că *nu.*

— Jaqen H’ghar e preot şi el? Ştii dacă Jaqen H’ghar se va întoarce la Braavos?

— Cine? întrebă el, numai inocenţă.

— Jaqen *H’ghar.* Cel care mi-a dat moneda de fier.

— Nu cunosc pe nimeni cu acest nume, copilă.

— L-am întrebat cum şi-a schimbat faţa, iar el a spus că nu era mai greu decât să-ţi iei un nume nou, dacă ştii cum s-o faci.

— Zău?

— Îmi arăţi cum să-mi schimb faţa?

— Dacă vrei. Îi ridică bărbia în palmă şi îi întoarse capul. Umflă-ţi obrajii şi scoate limba.

Arya îşi umflă obrajii şi scoase limba.

— Iată. Faţa ţi s-a schimbat.

— Nu asta am vrut să spun. Jaqen folosea magia.

— Orice vrăjitorie are preţul ei, copilă. Ani de rugăciuni, de sacrificii şi de studiu sunt necesari ca să-ţi reuşească un descântec.

— *Ani?* se miră ea, demoralizată.

— Dacă ar fi uşor, ar face-o toată lumea. Trebuie să ştii să mergi înainte de a alerga. De ce să foloseşti o vrajă, când e de-ajuns un şiretlic?

— Nu cunosc nici şiretlicuri.

— Atunci exersează strâmbăturile. Sub piele ai muşchi, învaţă să-i foloseşti. E

faţa ta. Sunt obrajii tăi, buzele tale, urechile tale. Zâmbetele şi încruntăturile nu trebuie să năvălească peste tine ca o furtună din senin. Un zâmbet trebuie să fie un slujitor şi să vină doar atunci când îl chemi. Învaţă să-ţi *domini* faţa.

— Arată-mi cum.

— Umflă-ţi obrajii. Arya făcu întocmai. Ridică sprâncenele. Nu, mai sus. Făcu şi asta. Bun. Vezi cât poţi să stai aşa. Nu va fi mult. Mâine încearcă din nou. Vei găsi o oglindă myrisheză în pivniţe. Exersează în faţa ei timp de o oră în fiecare zi. Ochii, nările, obrajii, urechile, buzele, învaţă să le stăpâneşti. Îi ridică bărbia în palmă. Cine eşti?

— Nimeni.

— O minciună. O jalnică minciună, copilă.

Găsi oglinda myrisheză în ziua următoare şi în fiecare dimineaţă şi în fiecare seară se aşeza în faţa ei, cu câte o

lumânare în stânga şi-n dreapta, strâmbându-se.

Stăpâneşte-ţi faţa, îşi spunea, *şi vei putea minţi.*

Curând după aceea, omul blajin îi porunci să le ajute pe celelalte acolite să

pregătească trupurile celor morţi. Munca nu era nici pe departe la fel de grea ca frecatul scărilor pentru Weese. Uneori, dacă trupul era mare sau gras, se lupta cu greutatea lui, dar majoritatea cadavrelor erau bătrâne oase uscate, în piei zbârcite.

Arya se uita la trupurile celor morţi în timp ce le spăla, întrebându-se ce-i adusese la bazinul negru, îşi amintea o poveste pe care o auzise de la bătrâna Nan, despre cum uneori, în timpul unei ierni lungi, oamenii care trăiseră prea mult anunţau că

pleacă la vânătoare. *Şi fiicele lor plângeau şi fiii lor îşi întorceau faţa către foc,* parcă o auzea pe bătrâna Nan spunând, *dar nimeni nu-i oprea şi nu-i întreba ce fel de vânat au de gând să prindă, pe o zăpadă atât de mare şi cu vântul rece vuind.* Se întreba ce le spuneau bătrânii braavosi fiilor şi fiicelor lor înainte de a porni către Casa în Negru şi Alb.

Luna se schimba şi se schimba iarăşi, dar Arya n-o vedea niciodată. Ea slujea, spăla morţii, se strâmba în oglindă, învăţa limba braavosi şi încerca să-şi aducă

aminte că nu era nimeni.

Într-o zi, omul blajin trimise după ea.

— Accentul tău e o oroare, spuse el, dar ştii destule cuvinte ca să-ţi faci înţelese nevoile într-un fel. E timpul să ne părăseşti o vreme. Singura cale ca să

stăpâneşti limba e s-o vorbeşti în fiecare zi, de dimineaţa până seara. Trebuie să

pleci.

— Când? întrebă ea. Unde?

— Acum, răspunse el. Dincolo de zidurile acestea, vei găsi cele o sută de insule ale Braavosului în mare. Ai învăţat

cuvintele pentru midii, moluşte sau scoici, nu-i aşa?

— Da. Le repetă, în cea mai bună limbă braavosi de care era în stare.

Cea mai bună limbă braavosi de care era ea în stare îl făcu să zâmbească.

— O să te descurci. De-a lungul cheiului, mai jos de Oraşul Înecat, vei găsi un negustor de peşte pe nume Brusco, un om bun, dar rău de spate. Are nevoie de o fată care să-i împingă căruciorul şi să le vândă marinarilor de pe corăbii moluştele, scoicile şi midiile lui. Tu vei fi fata aceea. Înţelegi?

— Da.

— Şi, când te întreabă Brusco, cine eşti?

— Nimeni.

— Nu. Asta nu e de folos în afara acestor ziduri.

Arya şovăi.

— Aş putea fi Salty, de la Saltpans.

— Pe Salty o cunosc Ternesio Terys şi oamenii de pe *Fiica Titanului.* Te trădează felul în care vorbeşti, aşa că trebuie să fii o fată oarecare din Westeros, dar o altă fată, cred.

Îşi muşcă buza.

— Aş putea fi Cat?

— Cat. Omul blajin chibzui. Da. Braavosul e plin de pisici. Una în plus nu va 299

fi observată. Eşti Cat, o orfană de la…

— Debarcaderul Regelui. Vizitase Portul Alb cu tatăl ei de două ori, dar cunoştea mai bine Debarcaderul Regelui.

— Întocmai. Tatăl tău a fost căpitanul vâslaşilor pe o galeră. Când mama ta a murit, te-a luat cu el pe mare. Apoi a murit şi el, iar căpitanul lui n-a avut nevoie de tine, aşa că te-a îmbarcat pe o corabie spre Braavos. Şi care era numele corăbiei?

— *Nymeria,* răspunse ea pe dată.

În seara aceea părăsi Casa în Negru şi Alb. Avea un cuţit lung de fier la şold, ascuns sub mantie, o haină peticită şi decolorată, aşa cum ar putea să poarte o orfană. Pantofii o

strângeau, tunica era atât de jerpelită, încât vântul tăia direct prin ea. Dar Braavosul se afla în faţa ei. Aerul nopţii mirosea a fum, a sare şi a peşte. Canalele erau întortocheate, uliţele şi mai întortocheate. Oamenii îi aruncau priviri curioase când trecea pe lângă ei, iar copiii cerşetori strigau cuvinte pe care nu le înţelegea. În scurt timp, era pierdută cu totul.

— Ser Gregor, murmură ea, traversând un pod de piatră sprijinit de patru arce.

Din mijlocul lui, vedea catargele corăbiilor din Portul Peticarului. Dunsen, Raff cel Dulce, Ser Ilyn, Ser Meryn, Regina Cersei. Ploaia începu să cadă. Arya îşi întoarse faţa, lăsând picăturile să-i spele obrajii, atât de fericită încât îi venea să

danseze. *Valar morghulis,* spuse ea, *valar morghulis, valar morghulis.*

ALAYNE

Când lumina răsăritului de soare se revărsă prin ferestre, Alayne se ridică în pat şi se întinse. Gretchel o auzi şi se sculă de îndată ca să-i aducă halatul.

Camerele deveniseră friguroase în timpul nopţii. *Va fi şi mai rău când iarna ne va prinde în gheara ei,* gândi ea. *Iarna, locul acesta va fi rece ca un mormânt.*

Alayne îşi trase halatul pe ea şi îl legă în jurul taliei.

— Focul stă să se stingă, remarcă ea. Mai pune un buştean, fii bună.

— Cum doreşte doamna mea, răspunse femeia. Apartamentele Alaynei din Turnul Fecioarei erau mai mari şi mai confortabile decât micul dormitor în care fusese ţinută când trăia Lady Lysa. Avea o garderobă şi o privată numai ale ei şi un balcon din piatră albă, sculptată, cu vedere deasupra Văii. În timp ce Gretchel se îngrijea de foc, Alayne străbătu camera tiptil şi se furişă desculţă afară. Piatra era rece sub picioarele ei, iar vântul bătea cu furie, aşa cum bătea întotdeauna aici, sus, însă priveliştea o făcu să uite de toate pentru o clipă. Dintre cele şapte turnuri suple de la Eyrie, cel al Fecioarei era ultimul dinspre est, astfel că Valea i se deschidea în faţă, cu pădurile, râurile şi câmpurile înceţoşate în lumina zorilor.

Felul în care soarele atingea munţii îi făcea să pară din aur masiv.

Ce încântător. Vârful înveşmântat în nea al Lăncii Uriaşului se înălţa deasupra 300

ei, o imensitate de piatră şi gheaţă care copleşea castelul cocoţat pe umărul lui.

Ţurţuri lungi de şapte metri împodobeau buza prăpastiei, de unde vara cădeau Lacrimile Alyssei. Un şoim plana deasupra cascadei îngheţate, profilându-şi aripile albastre, larg desfăcute, pe cerul dimineţii. *Aş vrea să am aripi şi eu.*

Îşi sprijini mâinile de balustrada din piatră sculptată şi se strădui să privească

peste margine. Vedea Cerul, la două sute de metri dedesubt, şi treptele de piatră

săpate în munte, drumul şerpuitor care ducea pe lângă Zăpada şi Piatra, până în albia văii. Vedea turnurile şi donjoanele Castelului Lunii, mici ca nişte jucării de copil. În jurul zidurilor, oştenii Lorzilor Declaranţi se puneau în mişcare, ieşind din corturi ca nişte furnici dintr-un muşuroi. *De-ar fi într-adevăr furnici,* gândi ea, *am putea să-i călcăm în picioare şi să-i zdrobim.*

Tânărul Lord Hunter şi recruţii lui se alăturaseră celorlalţi cu două zile în urmă. Nestor Royce închisese porţile Castelului în faţa lor, dar avea mai puţin de trei sute de oameni în garnizoana sa. Fiecare dintre Lorzii Declaranţi adusese o mie, şi erau şase cu toţii. Alayne le ştia numele ca pe-al ei: Benedar Belmore, Lord de Strongsong. Symond Templeton, Cavalerul de Ninestars. Horton Redfort, Lord de Redfort. Anya Waynwood, Lady de Ironoaks. Gilwood Hunter, căruia toată lumea îi zicea Tânărul Lord Hunter, Lord al Castelului Longbow. Şi Yohn Royce, cel mai puternic dintre toţi, redutabilul Yohn Bronz, Lord de Runestone, vărul lui Nestor şi capul ramurii vârstnice a Casei Royce. Cei şase se adunaseră la Runestone după moartea Lysei Arryn şi acolo făcuseră un pact, jurând să-l apere pe Lordul Robert, să apere Valea şi să se apere unul pe altul. Declaraţia lor nu pomenea nimic despre Lordul Protector, dar vorbea despre „proasta guvernare”

care trebuia să ia sfârşit şi despre „falşi prieteni şi răi sfătuitori”.

O pală rece de vânt îi trecu peste picioare. Se duse înăuntru ca să-şi aleagă o rochie pe care s-o poarte la micul dejun. Petyr îi dăduse garderoba răposatei sale soţii, o bogăţie de mătăsuri, satin, catifele şi blănuri care depăşea orice vis al ei, deşi majoritatea veşmintelor îi erau mult prea mari. Lady Lysa devenise foarte trupeşă în timpul lungului

şir de sarcini, naşteri eşuate şi avorturi spontane, dar câteva dintre rochiile cele mai vechi fuseseră făcute pentru tânăra Lysa Tully de Riverrun, iar pe altele Gretchel reuşise să le ajusteze pe măsura Alaynei, care, la cei treisprezece ani ai ei, avea picioarele aproape la fel de lungi ca ale mătuşii sale la douăzeci.

În dimineaţa aceasta, îi atrase atenţia o rochie colorată, în nuanţele de roşu şi albastru ale Casei Tully, tivită cu sângeap. Gretchel o ajută să-şi strecoare braţele în mânecile-clopot şi o legă la spate, apoi îi pieptănă şi-i prinse părul. Alayne îl înnegrise din nou în seara precedentă, înainte de a se duce la culcare. Loţiunea pe care i-o dăduse mătuşa ei îi schimba culoarea arămie în castaniul-închis al Alaynei, dar arareori trecea mult timp până când roşcatul începea să se strecoare înapoi la rădăcini. *Şi ce mă fac atunci când nu voi mai avea vopsea?* Loţiunea fusese adusă de la Tyrosh, peste marea îngustă.

301

Coborând să ia micul dejun, Alayne fu din nou uimită de tăcerea de la Eyrie.

Nu era castel mai liniştit în toate Cele Şapte Regate. Servitorii erau puţini şi bătrâni şi vorbeau cu glas scăzut, ca să nu-l agite pe micul lord. Nu erau cai pe munte, nici câini care să latre sau să mârâie, nici cavaleri antrenându-se în curte.

Până şi paşii străjerilor păreau ciudat de înăbuşiţi când se plimbau prin sălile de piatră palidă. Auzea vântul gemând şi suspinând în jurul turnurilor, dar asta era tot. La început, când venise la Eyrie, se auzise şi murmurul Lacrimilor Alyssei, dar cascada era acum îngheţată. Gretchel spunea că avea să rămână tăcută până în primăvară.

Îl găsi pe Lordul Robert singur, în Sala Zorilor, deasupra bucătăriilor, împingând apatic o lingură de lemn printr-un castron mare de terci cu miere.

— Am vrut ouă, se plânse el când o văzu. Am vrut *trei* ouă fierte moi şi nişte şuncă slabă.

Nu aveau ouă, după cum nu aveau nici şuncă. Grânarele de la Eyrie aveau destul ovăz, porumb şi orz ca să-i hrănească timp de un an, dar depindeau de o fată bastardă, pe nume Mya Stone, pentru mâncărurile proaspete din vale. Cu tabăra Lorzilor Declaranţi la poalele muntelui, nu era chip ca Mya să răzbată.

Lordul Belmore, primul dintre cei şase care ajunsese la Castelul Lunii, trimisese un corb să-i spună lui Degeţel că la Eyrie nu va mai urca pic de hrană până când nu-l va trimite jos pe Lordul Robert. Nu era tocmai un asediu, cel puţin deocamdată, dar era pe-aproape.

— Vei putea mânca oricâte ouă pofteşti când vine Mya, îi promise Alayne micului lord. Va aduce ouă, unt şi pepeni, tot felul de lucruri gustoase.

Băiatul era neîmpăcat.

— Eu am vrut ouă *astăzi.*

— Prigorel, nu avem ouă, ştii asta. Te rog, mănâncă-ţi terciul, e foarte bun.

Luă şi ea o lingură.

Robert îşi împinse lingura peste strachină şi înapoi, dar nu o duse la gură.

— Nu mi-e foame, hotărî el. Vreau să mă culc înapoi. N-am dormit astă-

noapte. Am auzit *cântece.* Maester Colemon mi-a dat vin de vise, dar tot le-am auzit.

Alayne îşi lăsă lingura jos.

— Dacă ar fi fost cântece, ar fi trebuit să le aud şi eu. Ai avut un coşmar, atâta tot.

— Nu, *n-a fost* un vis. Ochii i se umplură de lacrimi. Marillion cânta iarăşi.

Tatăl tău zice că e mort, dar *nu e.*

— Ba da. O speria să-l audă vorbind astfel. *E destul de rău că e mic şi bolnăvicios, dacă e şi nebun?* Prigorel, *este* mort. Marillion a iubit-o pe nobila ta mamă prea mult şi n-ar fi putut trăi cu ceea ce i-a făcut, aşa că a păşit în văzduh.

Alayne nu văzuse trupul, aşa cum nu-l văzuse nici Robert, dar nu se îndoia de faptul că era mort. S-a dus, zău.

302

— Dar îl aud în fiecare noapte. Chiar şi când închid obloanele şi-mi pun o *pernă* pe cap. Tatăl tău ar fi trebuit să-i taie limba. *I-am spus,* dar n-a vrut.

Avea nevoie de limbă, ca să mărturisească.

— Fii băiat cuminte şi mănâncă-ţi terciul, îl rugă Alayne. Te rog? De dragul meu?

— Nu vreau! Robert îşi azvârli lingura prin încăpere. Se lovi de o tapiserie atârnată pe perete şi lăsă o dâră de terci pe o lună albă de mătase. *Lordul* vrea *ouă!*

— Lordul va mânca terci şi va fi recunoscător pentru asta, se auzi glasul lui Petyr în spatele lor.

Alayne se întoarse şi îl văzu în cadrul arcuit al uşii, cu Maester Colemon alături.

— Ar trebui să-l asculţi pe Lordul Protector, stăpâne, zise maesterul. Lorzii tăi stegari urcă muntele ca să-ţi aducă omagiile lor, aşa că va trebui să fii în toate puterile.

Robert îşi frecă ochiul stâng cu un deget.

— Alungă-i. Nu-i *vreau.* Dacă totuşi vin, am să-i fac să zboare.

— Mă ispiteşti amarnic, lordul meu, dar mă tem că le-am dat garanţii, zise Petyr. În orice caz, e prea târziu să-i întoarcem. Probabil că au urcat deja până la Stâncă.

— De ce nu ne lasă în pace? se plânse Alayne. Nu le-am făcut niciun rău. Ce *vor* de la noi?

— Doar pe Lordul Robert. Pe el şi Valea. Petyr zâmbi. Vor veni opt. Lordul Nestor îi conduce, şi îl vor avea pe Lyn Corbray cu ei. Ser Lyn nu e genul de om care să stea deoparte când se vede sânge la orizont.

Cuvintele lui nu-i potoliră temerile. Lyn Corbray omorâse în dueluri aproape la fel de mulţi oameni ca în bătălii. Alayne ştia că îşi câştigase renumele în timpul Rebeliunii lui Robert, luptând mai întâi împotriva Lordului Jon Arryn, la porţile Gulltownului, iar mai târziu sub flamurile lui, la

Trident, unde îl doborâse pe Prinţul Lewyn din Dorne, un cavaler alb al Gărzii Regale. Petyr spunea că prinţul Lewyn fusese deja grav rănit când cursul bătăliei îl purtase spre ultimul său dans cu Doamna Deznădejdii, însă adăugă:

— Dar acesta nu este un subiect pe care ai vrea să-l abordezi cu Corbray. Cei care o fac au curând ocazia să-l întrebe pe Martell însuşi care e adevărul, jos în castelele iadului. Dacă măcar jumătate din ce auzise de la gărzile Lordului Robert era adevărat, Lyn Corbray era mai periculos decât toţi cei şase Lorzi Declaranţi laolaltă.

— De ce vine? întrebă ea. Credeam că cei din Casa Corbray sunt alături de tine.

— Lordul Lyonel Corbray e binevoitor faţă de mine, zise Petyr, dar fratele lui merge pe alt drum. La Trident, când tatăl lor a căzut rănit, Lyn a fost cel care a 303

înhăţat Doamna Deznădejdii şi l-a omorât pe cel care îl doborâse. În timp ce Lyonel îl căra pe bătrân la maesteri, în spatele frontului, Lyn a condus atacul împotriva dornishenilor care ameninţau flancul stâng al lui Robert, le-a zdrobit rândurile şi l-a omorât pe Lewyn Martell. Aşadar, când bătrânul Lord Corbray a murit, i-a încredinţat Doamna Deznădejdii fiului său mai mic. Lyonel s-a ales cu pământurile lui, cu titlul, cu castelul şi toţi banii, dar încă se crede văduvit de dreptul său din naştere, în timp ce Ser Lyn… ei, bine, el îl iubeşte pe Lyonel la fel de mult cât mă iubeşte pe mine. Voia mâna Lysei pentru sine.

— Nu-mi place Ser Lyn, zise apăsat Robert. Nu-l vreau aici. Trimite-l înapoi de unde a venit, n-am spus că poate veni. Nu *aici.* Eyrie e *invincibil,* aşa a spus mama.

— Mama ta e moartă, lordul meu. Până împlineşti şaisprezece ani, *eu* sunt stăpân la Eyrie. Petyr se întoarse către slujitoarea cocârjată care stătea nehotărâtă

lângă treptele bucătăriei. Mela, adu-i lordului altă lingură. Vrea să-şi mănânce terciul.

— Ba *nu.* N-are decât să *zboare!* De data aceasta Robert azvârli strachina, cu tot cu terci şi cu miere. Petyr Baelish îşi

feri sprinten capul, dar Maester Colemon nu era la fel de iute. Strachina de lemn îl nimeri direct în piept şi conţinutul ei ţâşni, împroşcându-i faţa şi umerii. Scânci într-o manieră cât se poate de nefirească pentru un maester, în timp ce Alayne se întoarse să-l liniştească pe micul lord, dar prea târziu. Criza începuse. Un urcior cu lapte îşi luă zborul când mâna băiatului îl înşfacă, tremurând. Când încercă să se ridice, îşi răsturnă

scaunul şi căzu peste el. Un picior o nimeri pe Alayne în burtă, lovind-o atât de tare încât îi tăie răsuflarea.

— O, zei, aveţi milă, îl auzi pe Petyr exclamând, dezgustat.

Cocoloaşe de terci împestriţară faţa şi părul Maesterului Colemon când îngenunche deasupra pacientului său, şoptind cuvinte liniştitoare. Un cocoloş i se prelinse încet pe obrazul drept, ca o lacrimă gloduroasă, gri-maronie. *Nu e o criză*

atât de rea ca ultima, gândi Alayne, încercând să fie optimistă. Când tremurul încetă, doi străjeri în mantii azurii şi cămăşi argintii de mătase erau acolo, la chemarea lui Petyr.

— Duceţi-l înapoi în pat şi puneţi-i lipitori, spuse Lordul Protector, iar străjerul mai înalt îl ridică pe băiat în braţe. *Aş putea să-l duc şi eu,* gândi Alayne.

Nu e mai greu decât o păpuşă.

Colemon şovăi o clipă, înainte de a continua:

— Lordul meu, aceste tratative ar fi mai bine să fie lăsate pe altă dată. Crizele Excelenţei Sale s-au agravat de când a murit Lady Lysa. Sunt mai dese şi mai violente. Îi pun lipitori cât de des îndrăznesc, şi îi amestec vinul viselor şi laptele macului ca să-l ajut să doarmă, dar…

— Doarme douăsprezece ore pe zi, remarcă Petyr. Am nevoie de el treaz din când în când.

Maesterul îşi trecu degetele prin păr, picurând cocoloaşe de terci pe podea.

— Lady Lysa îl lua la sân ori de câte ori era surescitat. Arhimaesterul Ebrose susţine că laptele de mamă are multe proprietăţi terapeutice.

— Acesta e sfatul tău, maester? Să găsim o doică pentru Lordul de Eyrie şi Apărătorul Văii? Când o să-l înţărcăm, în ziua nunţii? În felul acesta, poate să

treacă direct de la sfârcurile doicii la cele ale soţiei. Râsul Lordului Petyr exprima limpede ce părere avea despre una ca asta. Nu, cred că nu. Îţi sugerez să găseşti altceva. Băiatului îi plac dulciurile, nu?

— Dulciuri? se miră Colemon.

— Dulciuri. Prăjituri şi plăcinte, gemuri şi peltea, faguri de miere. Poate un strop de somn-dulce în lapte, asta ai încercat? Doar un strop, ca să-l liniştească şi să-i potolească tremuratul ăsta nenorocit.

— Un strop? Mărul din gâtlejul maesterului se mişcă în sus şi-n jos, în timp ce înghiţea. Un strop mic… poate, poate. Nu prea mult şi nu prea des, da, aş putea încerca…

— Un strop, zise Lordul Petyr, înainte să-l aduci la întâlnirea cu lorzii.

— Cum porunceşti, stăpâne. Maesterul ieşi în grabă, cu colanul zornăind domol la fiecare pas.

— Tată, întrebă Alayne după ce maesterul ieşi, vrei o strachină cu terci la micul dejun?

— Urăsc terciul. O privi cu ochii lui Degeţel. Aş prefera să-mi iau dejunul cu un sărut.

O fiică adevărată nu i-ar refuza tatălui ei un sărut, astfel că Alayne se duse lângă el şi-l sărută, o grăbită atingere uscată pe obraz, şi la fel de repede se dădu în lături.

— Cât de… respectuos. Degeţel zâmbi cu gura, dar nu şi cu ochii. În orice caz, întâmplarea face să am alte sarcini pentru tine. Spune-i bucătarului să încălzească

nişte vin roşu cu miere şi stafide. Oaspeţii noştri vor fi înfriguraţi şi însetaţi după

lungul lor urcuş. Ai să-i întâmpini când vor veni şi ai să le oferi o gustare. Vin, pâine şi brânză. Ce fel de brânză mai

avem?

— Din cea albă şi iute şi din cea albastră, puturoasă.

— Albă. Şi ai face bine să te schimbi.

Alayne privi în jos, la rochia ei, la albastrul-închis şi roşul-întunecat al Riverrunului.

— E prea…

— E prea *Tully.* Lorzii Declaranţi nu vor fi încântaţi să-mi vadă fiica bastardă

fandosindu-se în hainele defunctei mele soţii. Alege altceva. Trebuie să-ţi amintesc să eviţi azuriul şi cremul?

— Nu. Azuriul şi cremul erau culorile Casei Arryn. Opt, zici… unul dintre ei e Yohn Bronz?

— Singurul care contează.

— Yohn Bronz mă *cunoaşte,* îi reaminti ea. A fost oaspete la Winterfell când fiul lui a plecat spre nord ca să îmbrace veşmintele negre. Îşi amintea vag că se îndrăgostise nebuneşte de Ser Waymar, dar asta se întâmplase acum o viaţă, când era doar o fetiţă prostuţă. Şi nu a fost singura oară. Lordul Royce a văzut… a văzut-o pe Sansa Stark din nou, la Debarcaderul Regelui, în timpul turnirului Mâinii.

Petyr îi aşează un deget sub bărbie.

— Nu mă îndoiesc că Royce a zărit chipul acesta drăgălaş, dar a fost un chip dintr-o mie. Un bărbat care luptă într-un turnir are mai multe lucruri care să-l preocupe decât un copil oarecare în mulţime. Iar la Winterfell, Sansa a fost o fetiţă cu părul arămiu. Fiica mea e o fecioară înaltă şi frumoasă, cu părul castaniu.

Oamenii văd ce se aşteaptă să vadă, Alayne. O sărută pe nas. Pune-o pe Maddy să

aprindă un foc în salon. Am să-i primesc pe Lorzii noştri Declaranţi acolo.

— Nu în Sala Înaltă?

— Nu. Ferească zeii să mă vadă lângă jilţul Arrynilor, s-ar putea să creadă că

am de gând să mă aşez pe el. Un fund cu o obârşie atât de joasă cum e al meu nu trebuie să aspire niciodată la asemenea perne înalte.

— Salonul. Ar fi trebuit să se oprească aici, dar cuvintele îi ţâşniră de pe buze.

Dacă li l-ai da pe Robert…

— … şi Valea?

— Valea o *au.*

— O, e adevărat, o mare parte din ea. Dar nu toată. Sunt îndrăgit în Gulltown şi am şi eu câţiva prieteni de viţă nobilă. Grafton, Lynderly, Lyonel Corbray…

deşi, recunosc, nu se pot pune cu Lorzii Declaranţi. Cu toate acestea, unde ai vrea să mergem, Alayne? înapoi la măreaţa mea cetate de la Degete?

Se gândise la asta.

— Joffrey ţi-a dat Harrenhalul. Acolo eşti lord cu drepturi depline.

— Cu titlul. Aveam nevoie de un scaun mare ca să mă însor cu Lysa, şi doar nu era ca Lannisterii să-mi dea Casterly Rock.

— Da, dar castelul e al *tău.*

— Ah, şi ce castel e acesta? Săli cavernoase şi turnuri părăginite, fantome şi curenţi de aer, catastrofal de încălzit şi imposibil de fortificat… şi mai e mica problemă a unui blestem.

— Blestemele sunt numai în cântece şi poveşti.

Asta păru să-l amuze.

— A făcut cineva vreun cântec despre Gregor Clegane murind de vârful otrăvit al unei suliţe? Sau despre mercenarul dinaintea lui, căruia Ser Gregor i-a tăiat membrele bucată cu bucată? Acela a luat castelul de la Ser Amory Lorch, care l-a primit de la Lordul Tywin. Un urs l-a ucis pe unul, piticul tău pe celălalt.

Lady Whent a murit şi ea, din câte am auzit. Casele Lothston, Strong, Harroway, Strong… Harrenhalul a ofilit fiecare mână care l-a atins.

— Atunci dă-i-l Lordului Frey.

Petyr râse.

— Poate că am s-o fac. Sau, şi mai bine, iubitei noastre Cersei. Deşi n-ar trebui să vorbesc aspru despre ea, îmi trimite nişte tapiserii minunate. Nu-i aşa că

e amabilă?

La auzul numelui reginei, Alaya se îmbăţoşă:

— *Nu e* amabilă. Mă sperie. Dacă află unde sunt…

— … s-ar putea să fiu nevoit s-o scot din joc mai repede decât am plănuit. Cu condiţia să nu se scoată singură. Petyr o şicană cu un mic zâmbet. În jocul tronurilor, până şi cele mai umile piese pot avea voinţă proprie. Uneori, refuză să

facă mişcările pe care le-ai planificat pentru ele. Ţine bine minte, Alayne. E o lecţie pe care Cersei Lannister o mai are încă de învăţat. Acum, n-ai cumva nişte treburi de făcut?

Într-adevăr, avea. Mai întâi se îngriji de încălzitul vinului, găsi o roată

potrivită de brânză albă şi îi porunci bucătarului să coacă pâine destulă pentru douăzeci de persoane, în cazul în care Lorzii Declaranţi ar aduce mai mulţi oameni decât se aşteptau. *Odată ce ne mănâncă pâinea şi sarea, sunt oaspeţii noştri şi nu ne pot face rău.* Freyii încălcaseră toate legile ospitalităţii când îi omorâseră nobila mamă şi fratele, la Gemeni, dar nu-i venea să creadă că unui lord atât de nobil precum Yohn Royce i-ar trece măcar prin minte să facă la fel.

Urmă salonul. Podelele erau acoperite de un covor myrishez, aşa că nu era nevoie să fie aşternute paie. Alayne puse doi servitori să monteze masa din scânduri şi să aducă opt scaune grele din stejar şi piele. Pentru un ospăţ, ar fi aşezat unul în capul mesei, unul în capăt şi câte trei pe fiecare parte, dar nu era vorba de un ospăţ. Ceru oamenilor să aranjeze şase scaune pe-o parte a mesei, două pe cealaltă. Trebuia ca Lorzii Declaranţi să fi ajuns deja la Zăpadă. Urcuşul dura aproape o zi întreagă, chiar şi pe

spatele catârilor. Pe jos, majoritatea aveau nevoie de mai multe zile.

Era posibil ca lorzii să stea de vorbă până târziu în noapte. Vor avea nevoie de lumânări noi. După ce Maddy făcu focul, o trimise jos, ca să caute lumânările parfumate din ceară de albine pe care i le dăduse Lysei Lordul Waxley, când încercase să-i câştige mâna. Apoi trecu încă o dată pe la bucătării, ca să se asigure de vin şi de pâine. Totul părea sub control şi mai avea încă timp destul să facă

baie, să-şi spele părul şi să se schimbe.

Şovăia între o rochie de mătase purpurie şi o alta din catifea albastru-închis, cu cute argintii, care i-ar fi deşteptat toate culorile din ochi, dar în cele din urmă îşi aminti că Alayne era, în definitiv, o bastardă şi nu trebuia să se îmbrace mai presus de statutul ei. Rochia pe care o alese era din lână maro-închis de miel, cu o croială simplă, cu frunze şi lujeri de viţă brodate cu fir auriu pe corsaj, pe mâneci şi pe tiv. Era simplă şi îi şedea bine, deşi nu mai bogată decât ce ar fi putut purta o servitoare. Petyr îi dăduse şi toate bijuteriile Lysei şi probă mai multe coliere, dar 307

toate păreau ostentative. În cele din urmă, alese o panglică simplă de catifea, în nuanţa aurie a toamnei. Când Gretchel îi aduse oglinda argintată a Lysei, culoarea i se păru potrivită cu claia de păr castaniu al Alaynei. *Lordul Royce nu mă va recunoaşte,* gândi ea. *Păi, abia mă recunosc eu.*

Simţindu-se aproape la fel de curajoasă ca Petyr Baelish, Alayne Stone îşi afişă zâmbetul şi coborî ca să-şi întâmpine oaspeţii.

Eyrie era singurul castel din Cele Şapte Regate unde intrarea principală era mai jos de temniţe. Trepte abrupte de piatră se strecurau în sus, pe coasta muntelui, pe lângă castelele Piatra şi Zăpada, dar la Cer se sfârşeau. Ultimele două sute de metri de urcuş erau verticali, obligând vizitatorii să descalece de pe catâri şi să

aleagă. Puteau să urce în coşul din lemn care era folosit pentru ridicatul proviziilor sau să se caţere printr-o crăpătură în stâncă, folosind locaşurile săpate în piatră pentru mâini.

Lordul Redfort şi Lady Waynwood, cei mai vârstnici dintre Lorzii Declaranţi, aleseră să fie ridicaţi cu troliul, după care coşul fu folosit încă o dată pentru Lordul Belmore. Ceilalţi lorzi făcură escalada. Alayne îi întâmpină în Camera Semilunii, lângă un foc călduros, unde le ură bun venit în numele Lordului Robert şi îi servi cu pâine, brânză şi vin fierbinte cu mirodenii, în cupe de argint. Petyr îi dăduse să studieze un catastif cu blazoane, astfel că heraldica le-o cunoştea, chiar dacă nu şi chipurile. Castelul roşu era, evident, Redfort, un bărbat scund, cu o barbă sură, îngrijită, şi ochi blajini. Lady Anya era singura femeie printre Lorzii Declaranţi şi purta o mantie verde-închis, cu roata frântă a Casei Waynwood reliefată din mărgele de jais. Şase clopote de argint pe fond purpuriu, acesta era Belmore, cu burta ţuguiată şi umerii rotunjiţi. Barba sa era o oroare gri-roşcată, ţâşnind dintr-o sumedenie de bărbii. Prin contrast, cea a lui Symond Templeton era neagră şi ascuţită. Nasul ca un cioc şi ochii albaştri, glaciali, îl făceau pe Cavalerul de Ninestars să semene cu o elegantă pasăre de pradă. Jiletca sa înfăţişa nouă stele negre, într-o cruce aurie. Mantia de hermină a tânărului Lord Hunter o încurcă, până când zări broşa cu care era prinsă, cinci săgeţi de argint în formă de evantai. Alayne ar fi zis că era mai aproape de cincizeci decât de patruzeci de ani.

Tatăl lui domnise la Castelul Longbow aproape şaizeci de ani, doar pentru a muri atât de neaşteptat încât unii şuşoteau că actualul lord îşi grăbise succesiunea.

Obrajii şi nasul lui Hunter erau roşii ca merele, ceea ce sugera o anumită

predilecţie spre struguri. Alayne avea grijă să-i umple cupa de îndată ce o golea.

Cel mai tânăr bărbat din grup avea trei corbi pe piept, fiecare strângând în gheare o inimă roşie ca sângele. Părul

castaniu îi cădea pe umeri, cu o buclă

rebelă peste frunte. *Ser Lyn Corbray,* gândi Alayne, aruncând o privire precaută

către gura lui aspră şi ochii fără astâmpăr.

Ultimii sosiră verii Royce, Lordul Nestor şi Yohn Bronz. Lordul de Runestone era înalt cât Câinele. Deşi avea părul alb şi chipul ridat, Lordul Yohn arăta şi acum ca unul capabil să frângă ca pe o nuia aproape orice bărbat mai tânăr, cu

braţele sale imense, cioturoase. Faţa lui zbârcită şi solemnă îi redeşteptă Sansei toate amintirile legate de vizita sa la Winterfell. Îl vedea la masă, vorbind în şoaptă cu mama ei. Îi auzea glasul bubuind de răsunau zidurile când se întorcea de la o vânătoare, cu un căprior pe şa. Îl vedea aievea în curte, cu o sabie de instrucţie în mână, doborându-l pe tatăl ei la pământ şi întorcându-se să-l înfrângă

şi pe Ser Rodrik. *Mă va recunoaşte. Cum ar putea să nu mă recunoască?* Se gândi să se arunce la picioarele lui, cerându-i protecţie. *N-a luptat niciodată*

pentru Robb, de ce ar lupta pentru mine? Războiul s-a sfârşit şi Winterfellul a căzut.

— Lord Royce? întrebă ea sfioasă. Doreşti o cupă cu vin, să te încălzeşti?

Yohn Bronz avea ochi cenuşii, ca ardezia, pe jumătate ascunşi sub cele mai stufoase sprâncene pe care le văzuse vreodată. Se încreţiră când îşi coborî privirea asupra ei.

— Te cunosc de undeva, copilă?

Alayne se simţi de parcă şi-ar fi înghiţit limba, dar o salvă Lordul Nestor.

— Alayne este fiica naturală a Lordului Protector, îi explică el morocănos vărului său.

— Degeţelul lui Degeţel a fost harnic, remarcă Lyn Corbray, cu un zâmbet pervers.

Belmore râse, iar Alayne simţi roşeaţa năvălindu-i în obraji.

— Câţi ani ai, copilă? întrebă Lady Waynwood.

— Pai… paisprezece, doamna mea. Pentru o clipă, uită câţi ani trebuia să aibă

Alayne. Şi nu sunt copilă, ci fecioară înfloritǎ.

— Dar nu defloratǎ, putem spera. Mustaţa stufoasă a tânărului Lord Hunter îi ascundea gura îi întregime.

— Nu încă, zise Lyn Corbray, de parcă ea n-ar fi fost de faţă. Dar gata să fie culeasă în curând, aş zice.

— Asta trece drept curtoazie la Casa Inimii? Părul Anyei Waynwood încărunţea, în jurul ochilor avea laba-gâştei, iar sub bărbie pielea căzută, însă

aerul de nobleţe pe care îl emana era de netăgăduit. Fata e tânără şi gingaşă, şi a îndurat destule orori. Bagă de seamă cum vorbeşti, ser.

— Cum vorbesc e treaba mea, răspunse Corbray. Domnia Ta ar face bine să-şi vadă de treburile ei. Nu mi-au plăcut niciodată muştruluielile, după cum ar putea să-ţi spună o sumedenie de oameni morţi.

Lady Waynwood îi întoarse spatele.

— Ar fi mai bine să ne duci la tatăl tău, Alayne. Cu cât isprăvim mai repede, cu atât mai bine.

— Lordul Protector vă aşteaptă în salon. Dacă vreţi să mă urmaţi, lorzii mei.

Din Camera Semilunii urcară un şir de trepte abrupte de marmură care ocoleau atât beciurile, cât şi temniţele, şi treceau pe sub trei găuri de tragere, pe care Lorzii Declaranţi se prefăcură că nu le observă. Belmore gâfâia în curând, ca o 309

pereche de foale, iar faţa lui Redfort deveni albă, ca părul său. Străjerii din capul scărilor ridicară bariera-ghilotină în calea lor.

— Pe aici, vă rog, lorzii mei.

Alayne îi conduse în josul galeriei boltite, pe lângă o duzină de splendide tapiserii. Ser Lothor Brune se afla în faţa salonului. Le deschise uşa şi îi urmă

înăuntru.

Petyr era aşezat la o masă de lemn, cu o cupă de vin în mână, cercetând un pergament alb, sfărâmicios. Ridică privirea când Lorzii Declaranţi pătrunseră pe rând în încăpere.

— Lorzii mei, fiţi bine-veniţi. Şi tu, doamna mea. Urcuşul e obositor, ştiu. Vă

rog, luaţi loc. Alayne, draga mea, mai adu nişte vin pentru nobilii noştri oaspeţi.

— Cum spui, tată.

Era mulţumită să vadă că lumânările fuseseră aprinse; salonul mirosea a nucşoară şi a alte mirodenii alese. Se duse să aducă carafa, în timp ce musafirii se rânduiră unul lângă altul… toţi, în afară de Nestor Royce, care şovăi înainte de a ocoli masa, ca să se aşeze pe scaunul gol de lângă Lordul Petyr, şi de Lyn Corbray, care preferă să se ducă să stea în picioare lângă şemineu. Rubinul în formă de inimă de pe măciulia sabiei sale arunca sclipiri roşietice în timp ce bărbatul îşi încălzea mâinile. Alayne îl văzu zâmbindu-i lui Ser Lothor Brune. *Ser Lyn e foarte chipeş pentru un om mai în vârstă,* gândi ea, *dar nu-mi place zâmbetul lui.*

— Citeam această remarcabilă declaraţie a voastră, începu Petyr. Minunat.

Maesterul care a scris-o e meşteşugit la vorbe. Nu-mi doresc decât să mă fi invitat s-o iscălesc şi eu.

Asta îi luă pe nepregătite.

— Tu? se miră Belmore. Să iscăleşti?

— Mânuiesc condeiul la fel de bine ca oricine, şi nimeni nu-l iubeşte pe Lordul Robert mai mult decât mine. Cât despre aceşti falşi prieteni şi răi sfătuitori, haideţi să-i stârpim, cu orice chip. Lorzii mei, sunt alături de voi, trup şi suflet. Arătaţi-mi unde să iscălesc, vă rog.

Turnând în cupe, Alayne îl auzi pe Lyn Corbray chicotind. Ceilalţi păreau pierduţi, până când Yohn Bronz Royce îşi pocni degetele şi spuse:

— N-am venit după iscălitura ta. Nici nu avem de gând să facem schimb de vorbe cu tine, Degeţel.

— Ce păcat. Îmi place atât de mult o vorbă bine plasată. Petyr lăsă pergamentul deoparte. Cum doriţi. Haideţi să vorbim deschis. Ce vreţi de la mine, lorzii mei şi doamna mea?

— Nu vrem nimic de la tine. Syttiond Templeton îl fixă pe Lordul Protector cu privirea lui rece şi albastră. Vrem să pleci.

— Să plec? Petyr se prefăcu surprins. Unde să plec?

— Coroana te-a făcut Lord de Harrenhal, sublinie Tânărul Lord Hunter. Asta 310

ar fi de-ajuns pentru oricine.

— Ţinuturile riverane au nevoie de un stăpân, spuse Horton Redfort.

Riverrunul e sub asediu, Casele Bracken şi Blackwood sunt în război deschis, iar tâlharii hoinăresc liberi pe ambele maluri ale Tridentului, jefuind şi omorând după

bunul plac. Cadavre neîngropate zac împrăştiate prin întreg ţinutul.

— Sună foarte ispititor, Lord Redfort, răspunse Petyr, dar întâmplarea face să

am îndatoriri presante aici. Şi mai e şi Lordul Robert de luat în calcul. Vreţi să

târăsc un copil bolnăvicios în mijlocul unui asemenea carnagiu?

— Excelenţa Sa va rămâne în Vale, declară Yohn Royce. Am de gând să iau băiatul cu mine la Runestone şi să fac din el un cavaler de care Jon Arryn ar fi mândru.

— De ce la Runestone? Petyr rămase pe gânduri. De ce nu la Ironoaks sau la Redfort? De ce nu la Castelul Longbow?

— Oricare dintre acestea ar fi potrivite, declară Lordul Belmore, iar Excelenţa Sa le va vizita pe fiecare pe rând, la timpul potrivit.

— Oare? Tonul lui Petyr sugera îndoiala.

Lady Waynwood oftă.

— Lord Petyr, dacă te gândeşti să ne învrăjbeşti, nu te osteni. Aici vorbim cu un singur glas. Cu toţii suntem de

acord cu Runestone. Lordul Yohn a crescut trei fii destoinici, nu e altul mai potrivit să aibă grijă de tânărul lord. Maester Helliweg e mult mai vârstnic, are mult mai multă experienţă decât Maester Colemon al tău, şi e mult mai indicat să se ocupe de slăbiciunile Lordului Robert.

La Runestone, băiatul va învăţa meşteşugul războiului de la Vânjosul Sam Stone.

Nimeni n-ar putea spera la un maestru de arme mai priceput. Septonul Lucos îl va iniţia în cele spirituale. La Runestone va găsi, de asemenea, alţi băieţi de vârsta lui, tovarăşi mai nimeriţi decât femeile bătrâne şi mercenarii care îl înconjoară în momentul de faţă.

Petyr Baelish îşi mângâie barba.

— Excelenţa Sa are nevoie de tovarăşi, n-am să te contrazic. Dar Alayne nu e nici pe departe o femeie bătrână. Lordul Robert ţine mult la fiica mea, va fi bucuros să vă spună asta chiar el. Şi, din întâmplare, le-am cerut Lordului Grafton şi Lordului Lynderly să-mi trimită fiecare câte un băiat, drept pupil. Fiecare are câte un fiu de vârsta lui Robert.

Lyn Corbray izbucni în râs.

— Doi căţeluşi de la o pereche de câini linguşitori.

— Robert ar trebui să aibă în preajma sa şi un băiat mai mare. Un tânăr scutier promiţător, să zicem. Cineva pe care să-l admire şi pe care să încerce să-l imite.

Petyr se întoarse către Lady Waynwood: Ai un asemenea băiat la Ironoaks, doamna mea. Poate ai fi de acord să mi-l trimiţi pe Harrold Hardyng.

Anya Waynwood părea amuzată.

— Lord Petyr, ce tâlhar îndrăzneţ eşti!

— Nu vreau să-l fur pe băiat, zise Petyr, dar el şi Lordul Robert ar trebui să fie prieteni.

Yohn Royce Bronzul se aplecă:

— E cât se poate de nimerit ca Lordul Robert să-l aibă prieten pe tânărul Harry, şi aşa va fi… la Runestone, în grija

mea, sub protecţia mea, ca pupil şi scutier al meu.

— Dă-ni-l pe băiat, zise Lordul Belmore, şi poţi pleca din Vale nevătămat ca să-ţi ocupi scaunul cuvenit la Harrenhal.

Petyr îi aruncă o privire dojenitoare.

— Sugerezi că, altfel, s-ar putea să păţesc ceva, lordul meu? Nu-mi pot închipui de ce. Răposata mea soţie părea să considere că *acesta* e scaunul meu cuvenit.

— Lord Baelish, spuse Lady Waynwood, Lysa Tully a fost văduva lui Jon Arryn şi mama copilului său, şi a domnit ca regentă. Tu… hai să fim sinceri, nu eşti un Arryn, iar Lordul Robert nu e de-un sânge cu tine. Cu ce drept crezi că poţi domni aici?

— Lysa m-a numit Lord Protector, parcă aşa îmi amintesc.

Tânărul Lord Hunter spuse:

— Lysa Tully n-a aparţinut niciodată Văii cu adevărat, nici nu avea dreptul să

dispună de noi.

— Şi Lordul Robert? întrebă Petyr. Excelenţa Ta susţine, de asemenea, că

Lady Lysa nu ar avea niciun drept să dispună de propriul ei fiu?

Nestor Royce tăcuse în tot acest timp, dar acum vorbi răspicat.

— Cândva am sperat şi eu să mă căsătoresc cu Lady Lysa. Aşa cum au sperat tatăl Lordului Hunter şi fiul lui Lady Anya. Corbray s-a ţinut de capul ei o jumătate de an. Dacă l-ar fi ales pe unul dintre noi, nimeni dintre cei prezenţi nu i-ar fi contestat dreptul de a fi Lord Protector. Întâmplarea face să-l fi ales pe Degeţel şi să-i fi dat în grijă propriul ei fiu.

— Era şi fiul lui Jon Arryn, vere, zise Yohn Bronz, încruntându-se la Păzitor.

Aparţine Văii.

Petyr se prefăcu nedumerit.

— Eyrie aparţine Văii la fel de mult ca Runestone, dacă nu cumva l-a mutat cineva.

— Poţi glumi cât vrei, Degeţel, spuse Lordul Belmore. Băiatul va veni cu noi.

— Regret să te dezamăgesc, Lord Belmore, dar fiul meu vitreg va rămâne aici, cu mine. Nu e un copil robust, după cum ştiţi cu toţii. Călătoria l-ar costa scump.

Ca tată vitreg şi Lord Protector, nu pot îngădui una ca asta.

Symond Templeton îşi drese glasul şi spuse:

— Fiecare dintre noi are o mie de oameni la poalele muntelui, Degeţel.

— Ce loc minunat pentru ei.

— La nevoie, putem chema mult mai mulţi.

— Mă ameninţi cu războiul, ser?

Petyr nu părea câtuşi de puţin speriat.

Yohn Bronz spuse:

— *Îl vom avea* pe Lordul Robert.

Preţ de o clipă, i se păru că ajunseseră într-un impas, până când Lyn Corbray îşi întoarse faţa de la foc.

— Toată discuţia asta mă îmbolnăveşte. Degeţel vă va învârti cum vrea, dacă-l mai ascultaţi mult. Asemenea lucruri se rezolvă doar cu sabia. Îşi scoase sabia lungă.

Petyr îşi desfăcu braţele.

— Nu port sabie, ser.

— Uşor de rezolvat. Lumina lumânărilor se răspândi pe oţelul fumuriu al sabiei lui Corbray, atât de întunecat, încât îi aminti Sansei de Gheaţă, sabia mare a tatălui său.

— Mâncătorul tău de mere are o sabie. Spune-i să ţi-o dea, sau scoate pumnalul ăla.

Îl văzu pe Lothor Brune întinzând mâna după sabie, dar înainte ca săbiile să se întâlnească, Yohn Bronz se ridică, plin de mânie:

— *Lasă arma, ser!* Eşti un Corbray sau un *Frey?* Suntem oaspeţi aici.

Lady Waynwood îşi strânse buzele şi spuse:

— Nu se cuvine.

— Vârâ sabia în teacă, Corbray, se auzi ca un ecou tânărul Lord Hunter. Ne faci pe toţi de ruşine.

— Haide, Lyn, îl dojeni Redfort, cu un glas mai potolit. Asta nu va sluji la nimic. Du-o pe Doamna Deznădejdii la culcare.

— Doamna mea e însetată, răspunse apăsat Ser Lyn. Ori de câte ori iese la dans, vrea un strop de sânge.

— Doamna ta trebuie să rămână însetată. Bronz se aşează de-a curmezişul în calea lui Corbray.

— Lorzii Declaranţi, pufni Lyn Corbray. Ar fi trebuit să vă ziceţi Cele Şase Babe. Vârî sabia întunecată înapoi în teacă şi îi părăsi, trecând pe lângă Yohn Bronz, de parcă n-ar fi fost acolo. Alayne îi ascultă paşii ce se îndepărtau.

Anya Waynwood şi Horton Redfort schimbară priviri. Hunter dădu pe gât cupa de vin şi o întinse ca să-i fie reumplută.

— Lord Baelish, vorbi Ser Symond, trebuie să ne ierţi pentru această scenă.

— Trebuie? Glasul lui Degeţel se răcise. Voi l-aţi adus aici, lorzii mei.

Yohn Bronz spuse:

— N-a fost intenţia noastră…

— *Voi l-aţi adus aici.* Aş avea tot dreptul să-mi chem străjerii şi să vă arestez pe toţi.

Hunter se clătina pe picioare atât de straşnic, încât aproape doborî carafa din 313

mâna Alaynei.

— Ne-ai dat garanţii!

— Da. Fiţi recunoscători că am mai multă onoare decât alţii. Glasul lui Petyr răsuna mai furios decât îl auzise Alayne vreodată. V-am citit *declaraţia* şi v-am ascultat revendicările. Acum ascultaţi-le voi pe ale mele. Retrageţi-vă armatele de pe acest munte. Mergeţi acasă şi lăsaţi-mi fiul în pace. Proastă guvernare a fost, n-am să tăgăduiesc, dar asta a fost mâna Lysei, nu a mea. Daţi-mi un singur an şi, cu ajutorul

Lordului Nestor, vă promit că niciunul dintre voi nu va avea vreun motiv să se plângă.

— Aşa spui tu, zise Belmure. Dar cum să avem încredere în tine?

— Îndrăzneşti să mă numeşti *pe mine* nedemn de încredere? Nu eu am fost cel care a scos sabia în timpul tratativelor. Scrieţi despre ocrotirea Lordului Robert chiar în timp ce-l lipsiţi de hrană. Asta trebuie să înceteze. Nu sunt un războinic, dar voi lupta cu voi dacă nu ridicaţi acest asediu. Mai sunt la Vale şi alţi lorzi în afară de voi, iar Debarcaderul Regelui îmi va trimite şi el oameni. Dacă vreţi război, spuneţi acum, şi Valea va sângera.

Alayne vedea îndoiala încolţind în ochii Lorzilor Declaranţi.

— Un an nu e aşa de mult, zise Lordul Redfort, şovăitor. Poate că… dacă ne-ai da asigurări…

— Niciunul dintre noi nu vrea război, întări Lady Waynwood. Toamna e pe sfârşite şi trebuie să ne pregătim pentru iarnă.

Belmore îşi drese glasul.

— La sfârşitul acestui an…

— … dacă n-am făcut ordine în Vale, voi renunţa de bună voie la titlul de Lord Protector, le promise Petyr.

— Eu zic că e mai mult decât cinstit, interveni Lordul Nestor Royce.

— Nu trebuie să fie represalii, insistă Templeton. Nicio vorbă despre trădare sau rebeliune. Trebuie să juri şi asta.

— Bucuros, răspunse Petyr. Prieteni îmi doresc, nu duşmani. Vă voi ierta pe toţi, în scris dacă doriţi. Până şi pe Lyn Corbray. Fratele lui e un om bun, nu e cazul să facem de ocară o casă nobilă.

Lady Waynwood se adresă Lorzilor Declaranţi:

— Lorzii mei, poate că ar trebui să ne sfătuim.

— Nu e nevoie. E limpede că a câştigat. Ochii cenuşii ai lui Yohn Bronz îl cercetară pe Petyr Baelish. Nu-mi placi, dar s-ar părea că ai obţinut un an. Ar fi bine să-l foloseşti cum

trebuie, lordul meu. Nu ne-ai prostit pe toţi. Deschise uşa cu atâta putere încât fu cât pe ce s-o smulgă din ţâţâni.

Mai târziu, avu loc un fel de ospăţ, deşi Petyr fu nevoit să-şi ceară scuze pentru mâncarea modestă. Robert fu înfăţişat într-o jiletcă crem cu albastru şi jucă chiar graţios rolul de mic lord. Yohn Bronz nu era acolo ca să-l vadă, plecase deja de la Eyrie, începându-şi lungul coborâş, la fel cum făcuse Ser Lyn Corbray înaintea 314

lui. Ceilalţi lorzi rămaseră până dimineaţă.

I-a vrăjit, gândi Alayne, în noaptea aceea, în timp ce zăcea în pat, ascultând vuietul vântului dincolo de ferestre. N-ar fi putut spune de unde provenea această

bănuială, dar după ce îi veni în minte, nu-i mai dădu pace. Se foi şi se răsuci, rumegând ideea, ca un câine un os vechi. În cele din urmă, se ridică şi se îmbrăcă, lăsând-o pe Gretchel cu visele ei.

Petyr era încă treaz, scriind o scrisoare.

— Alayne, zise el. Draga mea. Ce te aduce aici atât de târziu?

— Trebuia să ştiu. Ce se va întâmpla într-un an?

Petyr lăsă pana jos.

— Redfort şi Waynwood sunt bătrâni. Unul sau amândoi ar putea muri.

Gilwood Hunter va fi omorât de fraţii lui. Cel mai probabil de tânărul Harlan, care a pus la cale moartea Lordului Eon. Cine fură azi un ou mâine va fura un bou, cum zic eu mereu. Belmore e corupt şi poate fi cumpărat. Pe Templeton am să

mi-l fac prieten. Yohn Bronz va continua să fie ostil, mă tem, dar atât timp cât e singur, nu reprezintă un mare pericol.

— Şi Ser Lyn Corbray?

Lumina lumânărilor îi dansa în ochi.

— Ser Lyn va rămâne duşmanul meu implacabil. Va vorbi despre mine cu ciudă şi dispreţ oricui îi va ieşi în cale şi îşi va pune sabia în slujba oricărui complot ca să mă doboare.

În acel moment bănuiala deveni certitudine.

— Şi cum îl vei răsplăti pentru acest serviciu?

Degeţel râse zgomotos.

— Cu aur, băieţi şi promisiuni, desigur. Ser Lyn e un om cu gusturi simple, draga mea. Nu-i plac decât aurul, băieţii şi măcelul.

CERSEI

Regele îşi ţuguia buzele.

— Vreau să stau pe Tronul de Fier, îi spuse mamei sale. Pe Joff l-ai lăsat întotdeauna să stea acolo, sus.

— Joffrey avea doisprezece ani.

— Dar eu sunt *regele.* Tronul îmi *aparţine.*

— Cine ţi-a spus asta? Cersei trase adânc aer în piept, ca Dorcas s-o poată lega mai strâns. Era o fată voinică, mult mai puternică decât Senelle, însă şi mai neîndemânatică.

Tommen se făcu roşu la faţă.

— Nu mi-a spus nimeni.

— *Nimeni?* Aşa îi spui tu nobilei tale soţii? Regina simţea că toată această

315

revoltă mirosea a Margaery Tyrell. Dacă mă minţi, nu voi avea de ales şi voi trimite după Pate, să fie bătut până se umple de sânge. Pate era ţapul ispăşitor al lui Tommen, aşa cum fusese şi al lui Joffrey. Asta vrei?

— Nu, murmură regele posomorât.

— Cine ţi-a spus?

Tommen se mută de pe un picior pe altul.

— Lady Margaery. Ştia că nu era cazul să-i spună *regina* în prezenţa mamei sale.

— Aşa e mai bine. Tommen, am probleme serioase de rezolvat, probleme pe care eşti prea mic ca să le înţelegi. N-am nevoie de un băieţel nătâng care să se foiască pe tron în spatele meu şi să-mi distragă atenţia cu întrebări copilăreşti.

Bănuiesc că Margaery crede că ar trebui să iei parte şi la întrunirile mele de consiliu, nu-i aşa?

— Da, recunoscu el. Spune că trebuie să învăţ să fiu rege.

— Când vei fi mai mare, poţi să iei parte la câte întruniri de consiliu pofteşti, îi spuse Cersei. Te vei sătura în curând de ele, te asigur. Robert obişnuia să

aţipească între sesiuni. *Când se ostenea să fie de faţă.* Prefera să vâneze cu câinii sau cu şoimii şi să lase plictiseala pe seama bătrânului Lord Arryn. Ţi-l aminteşti?

— A murit de colici.

— Într-adevăr, bietul de el. Întrucât eşti aşa de dornic să înveţi, poate că ar trebui să înveţi numele tuturor regilor din Westeros *şi* ale Mâinilor care i-au slujit.

Ai putea să mi le spui mâine.

— Da, mamă, răspunse el supus.

— Aşa te vreau, băieţelul meu cuminte. Puterea era a ei; Cersei nu avea de gând să renunţe la ea până când Tommen nu ajungea la majorat. *Eu am aşteptat, poate şi el. Am aşteptat jumătate din viaţă.* Jucase rolul de fiică ascultătoare, de mireasă sfioasă, de soţie înţelegătoare. Îndurase pipăielile lui Robert la beţie, gelozia lui Jaime, batjocura lui Renly, chicotelile lui Varys, nesfârşitul scrâşnet din dinţi al lui Stannis. Se luptase cu Jon Arryn, cu Ned Stark şi cu ticălosul, perfidul, criminalul ei frate pitic, promiţându-şi în tot acest timp că, într-o zi, va veni rândul ei. *Dacă Margaery Tyrell se gândeşte să-mi răpească ceasul de glorie, ar trebui să se gândească de două ori.*

Totuşi începuse prost şi ziua lui Cersei nu avea să se schimbe prea curând în bine. Petrecu restul dimineţii cu Lordul Gyles şi catastifele lui, ascultându-l tuşind despre stele şi cerbi şi dragoni. După el sosi Lordul Waters ca să-i raporteze că

primele dromoane erau aproape gata şi ca să ceară mai mult aur pentru a le termina în splendoarea pe care o meritau. Regina fu încântată să dea curs solicitării lui. Băiatul Lunii ţopăi în timp ce regina îşi luă masa de prânz cu breslele negustorilor şi îi ascultă plângându-se de vrăbiile care cutreierau pe străzi şi dormeau în pieţe. *Poate că va trebui să folosesc mantiile aurii să alunge aceste vrăbii din oraş,* gândea ea, când intră pe neaşteptate Pycelle.

Marele Maester fusese deosebit de cârcotaş în consiliu în ultima vreme. La întrunirea precedentă, se plânsese amarnic de oamenii pe care îi alesese Aurane Waters drept căpitani ai noilor ei dromoane. Waters voia să dea corăbiile unora mai tineri, în timp ce Pycelle pleda pentru experienţă, insistând că trebuia să le revină comanda acelor căpitani care supravieţuiseră flăcărilor de la Apa Neagră.

„Oameni cu experienţă, care şi-au dovedit loialitatea” îi numise el.

Cersei îi numise bătrâni şi se situase de partea Lordului Waters.

— Singurul lucru pe care aceşti căpitani l-au dovedit este că ştiu să înoate, spusese ea. Nicio mamă n-ar trebui să supravieţuiască mai mult decât fiii ei şi niciun căpitan n-ar trebui să supravieţuiască mai mult decât corabia sa.

Pycelle înghiţise cu greu dojana. Astăzi părea mai puţin irascibil şi chiar reuşi să schiţeze un fel de zâmbet tremurător.

— Înălţimea Ta, veşti bune, anunţă el. Wyman Manderly a făcut aşa cum i-ai poruncit şi l-a decapitat pe cavalerul-ceapă al Lordului Stannis.

— Ştim sigur?

— Capul şi mâinile omului au fost urcate pe zidurile Portului Alb. Lordul Wyman jură asta, iar Freyii confirmă. Au văzut capul acolo, cu o ceapă în gură. Şi mâinile, dintre care una uşor de recunoscut după degetele scurtate.

— Foarte bine, spuse Cersei. Trimite-i lui Manderly o pasăre şi informează-l că fiul îi va fi înapoiat de îndată, acum că şi-a demonstrat loialitatea.

Portul Alb avea să se întoarcă în curând la pacea regelui, iar Roose Bolton şi fiul său bastard se apropiau de Moat Cailin, unul dinspre sud, altul dinspre nord.

Odată ce Moat Cailin era al lor, aveau să-şi unească forţele şi să scoată oamenii de fier din Castelul lui Torrhen şi Deepwood Motte. Asta ar trebui să le aducă

sprijinul ultimilor lorzi stegari ai lui Ned Stark, când va veni vremea să pornească

împotriva Lordului Stannis.

Între timp, la sud, Mace Tyrell ridicase un oraş de corturi lângă Capătul Furtunii şi avea două duzini de catapulte care aruncau pietre spre zidurile masive ale castelului, dar fără să fi reuşit să provoace distrugeri majore. *Lordul Tyrell războinicul,* cugetă regina. *Blazonul lui ar trebui să fie un om gras stând în fund.*

În după-amiaza aceea, încăpăţânatul sol braavosi se prezentă pentru audienţă.

Cersei îl amânase două săptămâni şi l-ar fi amânat bucuroasă încă un an, dar Lordul Gyles susţinea că nu se mai înţelegea cu el… deşi regina începea să se întrebe dacă Gyles era în stare să mai facă *orice* altceva în afară de tuşit.

Noho Dimittis, aşa îşi zicea omul din Braavos. *Un nume agasant pentru un om agasant.* Şi glasul lui era agasant. Cersei se foi în scaun în timp ce el turuia, întrebându-se cât mai trebuie să-l suporte. În spatele ei se înălţa Tronul de Fier, cu ţepii şi lamele aruncând umbre contorsionate peste podea. Numai regele şi Mâna lui puteau să şadă pe tron. Cersei stătea la picioarele lui, într-un jilţ din lemn aurit, pe un maldăr de perne stacojii.

Când omul din Braavos se opri să-şi tragă suflul, profită de ocazie: 317

— Aceasta este mai degrabă o chestiune pentru lordul nostru vistiernic.

Răspunsul nu-l mulţumi pe nobilul Noho, se părea.

— Am vorbit cu Lordul Gyles de şase ori. Tuşeşte şi găseşte scuze, Înălţimea Ta, dar aurul nu se întrevede.

— Vorbeşte cu el a şaptea oară, îi sugeră Cersei cu amabilitate. Numărul şapte e sacru pentru zeii noştri.

— Înălţimea Ta vrea să facă o glumă, înţeleg.

— Când fac o glumă, zâmbesc. Mă vezi zâmbind? Mă auzi râzând? Te asigur, când glumesc, oamenii râd.

— Regele Robert…

— … e mort, îl întrerupse ea cu asprime. Banca de Fier îşi va primi aurul după

ce această rebeliune va fi înăbuşită.

Bărbatul avu insolenţa să se încrunte la ea.

— Înălţimea Ta…

— Această audienţă a luat sfârşit. Cersei suportase destul pentru o singură zi.

Ser Meryn, condu-l pe nobilul Noho Dimittis la uşă. Ser Osmund, tu mă poţi însoţi înapoi la apartamentele mele.

Oaspeţii ei aveau să sosească în curând, şi Cersei trebuia să se îmbăieze şi să

se schimbe. Cina se anunţa la fel de dificilă. Nu era lucru uşor să stăpâneşti un regat, cu atât mai puţin pe toate şapte.

Ser Osmund Kettleblack păşea pe trepte alături de ea, înalt şi suplu în veşmintele albe ale Gărzii Regale. Când Cersei fu convinsă că erau singuri, îşi trecu braţul pe sub al lui.

— Ce face frăţiorul tău, mă rog?

Ser Osmund avea un aer stânjenit.

— Ah… destul de bine, numai că…

— *Numai că?* Regina lăsă o undă de mânie să se strecoare în glasul ei. Trebuie să mărturisesc, încep să-mi pierd răbdarea cu dragul nostru Osney. Era timpul să

dreseze mânza aia. L-am numit scutul jurat al lui Tommen ca să-şi poată petrece fiecare zi în preajma lui Margaery. Ar fi trebuit să culeagă trandafirul până acum.

Micuţa regină e oarbă la farmecele lui?

— Cu farmecele stă bine. Doar e un Kettleblack, nu? Să-mi fie cu iertare. Ser Osmund îşi trecu degetele prin păru-i negru, uleios. Problema e ea.

— Şi de ce, mă rog? Regina începuse să nutrească îndoieli în privinţa lui Ser Osney. Poate că altul ar fi fost mai pe placul lui Margaery. *Aurane Waters, cu părul lui argintiu, sau un bărbat vânjos, ca Ser Tallad.* Fecioara ar prefera pe altcineva? Chipul fratelui tău nu-i e pe plac?

— Îi place chipul lui. Mi-a spus că, acum două zile, i-a atins cicatricile. „Ce femeie ţi-a făcut asta?” l-a întrebat. Osney nu i-a spus niciodată că a fost o femeie, dar ea a ştiut. Poate că i-a spus altcineva. Întotdeauna îl atinge când stau de vorbă, aşa mi-a zis. Îi îndreaptă catarama mantiei, îi mângâie părul negru, lucruri de felul 318

acesta. O dată, la ţinte, l-a pus să-i arate cum se ţine un arc, aşa că el a trebuit s-o cuprindă cu braţele. Osney îi spune glume deocheate, iar ea râde şi, în replică, îi spune una şi mai şi. Nu, îl vrea, asta e limpede, dar…

— Dar? îl îndemnă Cersei.

— Nu sunt niciodată singuri. Regele e cu ei aproape tot timpul, iar când nu e el, e altcineva. Doarme în pat cu două dintre doamnele ei, altele în fiecare noapte.

Alte două îi aduc micul dejun şi o ajută să se îmbrace. Se roagă cu septa ei, citeşte cu verişoara Elinor, cântă cu verişoara Alia, coase cu verişoara Megga. Când nu merge cu şoimii, împreună cu Janna Fossoway şi Merry Crane, se joacă

vino-în-castelul-meu cu fetiţa Bulwer. Nu merge niciodată la călărit fără să-şi ia un alai, patru sau cinci însoţitoare şi pe puţin o duzină de străjeri. Şi întotdeauna sunt bărbaţi în preajma ei, chiar şi în Beciul Fecioarelor.

— Bărbaţi? Asta era ceva. Asta deschidea posibilităţi. Ce fel de bărbaţi?

Spune-mi, rogu-te.

Ser Osmund ridică din umeri.

— Cântăreţi. E nebună după cântăreţi, jongleri şi alţii ca ei. Cavaleri, veniţi să

le dea târcoale verişoarelor ei. Ser Tallad e cel mai nesuferit, zice Osney.

Mocofanul ăla pare să nu ştie dacă fata pe care o vrea este Elinor sau Alia, dar ştie că o doreşte amarnic. Gemenii Redwyne o vizitează şi ei. Bălosul aduce flori şi fructe, iar Oroarea cântă la lăută. După cum zice Osney, ai obţine un sunet mai plăcut strangulând o pisică. Insularul Verii e şi el mereu în cale.

— Jalabhar Xho? Cersei pufni batjocoritor. Îi cerşeşte aur şi săbii ca să-şi recâştige ţinutul natal, probabil.

În spatele giuvaierelor şi al penelor sale, Xho nu era altceva decât un cerşetor de obârşie nobilă. Robert ar fi putut pune capăt pisălogelii lui pentru totdeauna cu un „Nu” categoric, dar ideea de a cuceri Insulele Verii îi surâsese bădăranului beţiv care îi fusese soţ. Fără îndoială, visase la fetişcane cu pielea arsă de soare, goale pe sub mantii, cu sfârcurile negre ca tăciunele. Aşa că, în loc de „Nu”, Robert îi spunea mereu lui Xho: „Anul viitor”, deşi, nu se ştie cum, anul viitor nu venea niciodată.

— N-aş putea spune dacă cerşeşte, Înălţimea Ta, răspunse Ser Osmund. Osney zice că le învaţă limba Verii. Nu pe Osney, pe reg… pe mânză şi pe verişoarele ei.

— Un cal care vorbeşte limba Verii ar face mare senzaţie, remarcă sec regina.

Spune-i fratelui tău să-şi ţină pintenii ascuţiţi. Voi găsi o cale să încalece în curând pe mânză, poţi fi sigur de asta.

— Am să-i spun, Înălţimea Ta. E dornic, să nu crezi că nu. E o făptură

drăgălaşă, mânza noastră.

Pe mine mă doreşte, nătărăule, gândi regina. *Tot ce vrea de la Margaery e titlul de lord dintre picioarele ei.* Oricât de mult ar fi ţinut la Osmund, uneori i se părea la fel de mocăit ca Robert. *Sper că sabia îi e mai iute decât mintea. S-ar putea să vină ziua când Tommen să aibă nevoie de ea.*

319

Treceau în umbra ruinelor Turnului Umbrei când se revărsă peste ei sunet de ovaţii. În partea cealaltă a curţii, un scutier trecu razant pe lângă ţintă, făcându-i braţul transversal să se învârtă. Tonul ovaţiilor era dat de Margaery şi de găinile ei. *Mult zgomot pentru nimic. Ai crede că băiatul a câştigat un turnir.* Pe urmă

constată cu uimire că pe cal se afla Tommen, în armură aurită din cap până-n picioare.

Regina nu avu altceva de făcut decât să afişeze un zâmbet şi să se ducă să-şi vadă fiul. Ajunse lângă el când Cavalerul Florilor îl ajuta să descalece. Băiatul gâfâia de emoţie.

— Aţi văzut? întreba pe toată lumea. Am făcut întocmai ca Ser Loras. Ai văzut, Ser Osney?

— Am văzut, răspunse Osney Kettleblack. O privelişte încântătoare.

— Te ţii mai bine în şa decât mine, sire, interveni Ser Dermot.

— Şi am rupt şi lancea. Ser Loras, ai auzit?

— Tare ca un pârâit de tunet. Un trandafir de jad şi aur prindea mantia albă a lui Ser Loras pe umăr, iar vântul îi răvăşea meşteşugit buclele castanii. A fost o cursă splendidă, dar o dată nu e suficient. Trebuie s-o mai faci şi mâine. Trebuie să călăreşti în fiecare zi, până când fiecare lovitură cade drept şi precis, iar lancea devine parte din braţul tău.

— Vreau.

— Ai fost minunat. Margaery se lăsă pe un genunchi, îl sărută pe rege pe obraz şi îl cuprinse cu un braţ. Frate, bagă de seamă. Cred că bravul meu soţ te va doborî de pe cal în câţiva ani. Cele trei verişoare ale sale o aprobară, iar biata fată

Bulwer începu să ţopăie, cântând:

— Tommen va fi *campionul, campionul, campionul.*

— Când va fi mare, zise Cersei.

Zâmbetele se ofiliră ca trandafirii sărutaţi de îngheţ. Bătrâna septă cu faţa ciupită de vărsat fu prima care plecă genunchiul. Ceilalţi o urmară, cu excepţia micii regine şi a fratelui ei.

Tommen nu păru să observe răceala bruscă din aer.

— Mamă, m-ai văzut? ganguri el vesel. Mi-am rupt lancea de scut şi sacul nu m-a lovit!

— M-am uitat din capătul celălalt al curţii. Te-ai descurcat foarte bine, Tommen. Nu m-aş aştepta la mai puţin de la

tine. Ai turnirul în sânge. Într-o zi, vei stăpâni arenele, aşa cum a făcut tatăl tău.

— Nimeni nu-i va ţine piept. Margaery Tyrell îi aruncă reginei un zâmbet sfios. Dar n-am ştiut că Regele Robert a fost atât de destoinic în turnir. Rogu-te, Înălţimea Ta, spune-ne, ce turniruri a câştigat? Ce mari cavaleri a doborât din şa?

Ştiu că regelui i-ar plăcea să audă despre victoriile tatălui său.

Un val de roşeaţă se ridică pe gâtul lui Cersei. Fata o prinsese pe picior greşit.

În realitate, Robert Baratheon fusese un cavaler mediocru. În timpul turnirurilor, 320

prefera busculadele, unde putea să lovească fără milă cu securea boantă sau toporul. La Jaime se gândise ea când vorbise. *Nu-mi stă în obicei să mă pierd cu firea.*

— Robert a câştigat turnirul Tridentului, fu ea nevoită să spună. L-a înfrânt pe Prinţul Rhaegar şi m-a numit pe mine regina dragostei şi a frumuseţii. Mă mir că

nu cunoşti această poveste, nora mea. Nu-i dădu timp lui Margaery să formuleze un răspuns. Ser Osmund, ajută-l pe fiul meu să-şi scoată armura, fii bun. Ser Loras, fă cu mine câţiva paşi. Am o vorbă cu tine.

Cavalerul Florilor nu avu de ales decât s-o urmeze îndeaproape, ca un căţeluş

ce era. Cersei aşteptă până când ajunseră la scările şerpuitoare, apoi spuse:

— A cui a fost ideea asta, mă rog?

— A surorii mele, recunoscu el. Ser Tallad, Ser Dermot şi Ser Portifer călăreau la ţintă, iar regina a sugerat că s-ar putea ca Înălţimii Sale să-i placă să

încerce.

Îi spune aşa fetei ca să mă sâcâie.

— Şi rolul tău?

— L-am ajutat pe rege să-şi îmbrace armura şi i-am arătat cum să-şi ţină

lancea, răspunse el.

— Calul ăla era mult prea mare pentru el. Dacă ar fi căzut? Dacă sacul de nisip i-ar fi zdrobit capul?

— Vânătăile şi buzele însângerate fac parte din viaţa unui cavaler.

— Încep să înţeleg de ce fratele tău e infirm. Cersei fu încântată să observe că

remarca ei şterse zâmbetul de pe chipul lui frumos. Poate că fratele meu a uitat să-ţi explice îndatoririle pe care le ai, ser. Eşti aici să-mi aperi fiul de duşmani.

Instrucţia lui e de competenţa maestrului de arme.

— Fortăreaţa Roşie n-are niciun maestru de arme de când Aron Santagar a fost ucis, remarcă Ser Loras, cu o undă de reproş în glas. Înălţimea Sa are aproape nouă ani şi e dornic să înveţe. La vârsta lui, ar trebui să fie scutier. Cineva trebuie să-l înveţe.

Cineva o va face, dar acela nu vei fi tu.

— Spune-mi, rogu-te, tu al cui scutier ai fost, ser? îl întrebă ea suav. Al Lordului Renly, nu-i aşa?

— Am avut onoarea.

— Da, aşa mă gândeam şi eu.

Cersei văzuse cât de strâns se legau relaţiile dintre scutieri şi cavalerii pe care îi slujeau. Nu voia ca Tommen să se apropie de Loras Tyrell. Cavalerul Florilor nu era genul de bărbat care să-i fie model unui copil.

— Am dat dovadă de neglijenţă. Cu un regat de condus, un război de purtat şi un tată de jelit, am pierdut din vedere problema numirii unui nou maestru de arme. Voi corecta această eroare de îndată.

Ser Loras îşi dădu la o parte o buclă castanie care-i căzuse pe frunte.

— Înălţimea Ta nu va găsi un altul mai priceput cu sabia şi lancea decât mine.

Suntem modeşti, nu-i aşa?

— Tommen ţi-e rege, nu scutier. Trebuie să lupţi şi să mori pentru el, dacă e nevoie. Nimic mai mult.

Îl lăsă lângă podul basculant care trecea peste şanţul uscat, acoperit de ţepuşe de fier, care ducea doar spre Fortăreaţa lui Maegor. *Unde să găsesc eu un maestru de arme?* se întrebă Cersei, urcând către apartamentele ei. Refuzându-l pe Ser Loras, nu îndrăznea să se îndrepte spre niciunul dintre cavalerii Gărzii Regale, asta ar fi sarea pe rană care cu siguranţă ar înfuria Highgardenul. *Ser Tallad? Ser Dermot? Trebuie să existe cineva.* Tommen începea să se ataşeze de noul său protector, dar Osney se dovedea mai puţin capabil decât sperase în problema Fecioarei Margaery, iar pentru fratele său, Osfryd, Cersei avea în vedere o altă

funcţie. Era chiar păcat că pe Câine îl lovise turbarea. Lui Tommen îi fusese întotdeauna frică de glasul aspru şi de faţa arsă a lui Sandor Clegane, iar zeflemeaua lui ar fi fost antidotul perfect pentru cavalerismul afectat al lui Loras Tyrell.

Aron Santagar era dornishean, îşi aminti Cersei. *Aş putea să trimit vorbă la Dorn.* Secole de sânge şi război se întindeau între Sunspear şi Highgarden. *Da, un dornishean ar putea să-mi servească admirabil nevoile. Trebuie să existe câteva săbii pricepute în Dorn.*

Când intră în salonul ei, Cersei îl găsi pe Lordul Qyburn citind într-un scaun de lângă fereastră.

— Înălţimea Ta, dacă nu te superi, am rapoarte.

— Alte intrigi şi trădări? întrebă Cersei. Am avut o zi lungă şi obositoare.

Spune-mi repede.

Lordul Qyburn îi zâmbi înţelegător.

— Cum doreşti. Se vorbeşte că Arhontele Tyroshului a propus Lysului termeni pentru a pune capăt actualului război comercial. Se zvonea că Myrul e pe cale să

intre în război de partea Tyroshului, dar fără Compania de Aur, myrishezii nu cred că…

— … ce cred myrishezii nu mă interesează. Oraşele Libere se luptau mereu între ele. Nesfârşitele lor trădări şi alianţe

nu însemnau nimic pentru Westeros. Ai vreo veste de mai mare însemnătate?

— Revolta sclavilor din Astapor s-a răspândit la Meereen, s-ar părea.

Marinarii de pe o duzină de corăbii vorbesc despre dragoni…

— Harpii. La Meereen sunt harpii. Îşi amintea asta de undeva. Meereenul era în celălalt capăt al lumii, la răsărit, dincolo de Valyria. Sclavii n-au decât să se revolte. Ce-mi pasă mie? Noi n-avem sclavi în Westeros. Asta e tot ce ai să-mi spui?

— Sunt nişte veşti din Dorn pe care Înălţimea Ta ar putea să le găsească mai importante. Prinţul Doran l-a întemniţat pe Ser Daemon Sand, un bastard care a 322

fost cândva scutierul Viperei Roşii.

— Mi-l amintesc. Ser Daemon fusese printre cavalerii dornisheni care îl însoţiseră pe Prinţul Oberyn la Debarcaderul Regelui. Ce-a făcut?

— A cerut eliberarea fiicelor Prinţului Oberyn.

— Nătărăul.

— De asemenea, continuă Lordul Qyburn, fata Cavalerului de Pădurea Pătată

s-a logodit pe neaşteptate cu Lordul Estermont, după cum ne informează prietenii noştri din Dorn. A fost trimisă la Piatra Verde în aceeaşi noapte şi se spune că ea şi Estermont s-au căsătorit deja.

— Un bastard în pântece ar explica asta. Cersei începu să se joace cu o şuviţă

de păr. Câţi ani are sfioasa mireasă?

— Douăzeci şi trei, Înălţimea Ta. În timp ce Lordul Estermont…

— … trebuie să aibă şaptezeci, ştiu asta. Erau rudele ei prin alianţă, după

Robert, al cărui tată îşi luase nevastă din Casa Estermont, în ceea ce trebuie să fi fost un acces de patimă sau nebunie. Când Cersei se măritase cu regele, nobila mamă a lui Robert

era moartă demult, dar ambii ei fraţi veniseră la nuntă şi rămăseseră o jumătate de an. Mai târziu, Robert insistase să întoarcă curtoazia printr-o vizită la Estermont, o insuliţă muntoasă lângă Capul Mâniei. Cele două

săptămâni umede şi mohorâte pe care le petrecuse Cersei la Piatra Verde, reşedinţa Casei Estermont, fuseseră cele mai lungi din tinereţea ei. Din prima clipă, Jaime poreclise castelul *Rahatul Verde* şi curând Cersei făcuse la fel.

Altminteri, îşi petrecuse zilele privindu-şi nobilul soţ vânând şi bând cu unchii lui şi ciomăgind diverşi veri până la leşin în curtea Rahatului Verde.

Existase şi o verişoară, o văduvioară îndesată, cu sâni cât pepenii, căreia îi muriseră şi soţul, şi tatăl în timpul atacului de la Capătul Furtunii.

— Tatăl ei a fost bun cu mine, spusese Robert, iar cu ea mă jucam când eram mici.

Nu îi luase mult până să înceapă să se joace din nou cu ea. De îndată ce soţia lui închidea ochii, regele se furişa s-o consoleze pe biata făptură singură. Într-o noapte, îl pusese pe Jaime să-l urmărească, pentru a-i confirma bănuielile. Când se întorsese, fratele ei o întrebase dacă-l voia pe Robert mort.

— Nu, răspunsese ea. Îl vreau încornorat. Îi plăcea să creadă că aceea era noaptea în care fusese conceput Joffrey.

— Eldon Estermont şi-a luat o soţie cu cincizeci de ani mai tânără, îi spuse ea lui Qyburn. De ce m-ar privi asta pe mine?

Bărbatul ridică din umeri.

— Nu zic că ar trebui… însă Daemon Sand şi această fată Santagar erau amândoi apropiaţi ai fiicei Prinţului Doran, Arianne, sau cel puţin aşa vor să ne facă să credem dornishenii. Poate că nu înseamnă nimic, dar m-am gândit că

Înălţimea Ta ar trebui să ştie.

— Acum ştiu. Cersei îşi pierdea răbdarea. Mai ai?

— Încă ceva. O problemă măruntă. Îi oferi un zâmbet spăşit şi îi povesti despre un spectacol de marionete care în ultimul timp devenise popular printre oamenii de rând ai oraşului, un spectacol unde regatul fiarelor era condus de o haită de lei trufaşi. Leişorii devin lacomi şi aroganţi pe măsură ce se derulează

această poveste trădătoare, până când încep să-şi devoreze propriii supuşi. Când nobilul cerb protestează, leii îl devorează şi pe el şi rag că e dreptul lor, fiind cele mai puternice dintre animale.

— Şi aşa se termină? întrebă Cersei, amuzată. Privită în lumina potrivită, ar putea fi văzută ca o lecţie salutară.

— Nu, Înălţimea Ta. La sfârşit, un dragon iese dintr-un ou şi devorează toţi leii.

Finalul ducea spectacolul de la simplă insolenţă la trădare.

— Nebuni fără minte. Doar nişte imbecili şi-ar primejdui capetele pentru un dragon de lemn. Chibzui o clipă. Trimite câţiva şoptitori la aceste spectacole ca să

bage de seamă cine le frecventează. Dacă printre ei sunt oameni de seamă, vreau să le ştiu numele.

— Ce se va întâmpla cu ei, dacă pot îndrăzni să întreb?

— Orice om cu dare de mână va fi amendat. Jumătate din averea lor ar trebui să fie îndeajuns ca să le dea o lecţie aspră şi să umple la loc cuferele noastre, fără

să-i ruineze complet. Cei prea săraci ca să plătească pot pierde un ochi, fiindcă au privit trădarea. Pentru păpuşari, securea.

— Sunt patru. Poate Înălţimea Ta mi-ar putea îngădui să păstrez doi pentru scopurile mele. O femeie ar fi deosebit de…

— Ţi-am dat-o pe Senelle, zise aspru regina.

— Din păcate, biata fată e cam… istovită.

Lui Cersei nu-i plăcea să se gândească la asta. Fata venise cu ea încrezătoare, gândind că avea să servească şi să toarne în cupe. Nici măcar când Qyburn îi prinsese lanţul

în jurul încheieturii nu păruse că înţelege. Amintirea o dezgusta şi acum pe regină. *Celulele erau îngrozitor de reci. Până şi torţele tremurau. Şi creatura aia scârboasă urlând în beznă...*

— Da, poţi să iei o femeie. Două, dacă pofteşti. Dar mai întâi vreau numele.

— Cum porunceşti. Qyburn se retrase.

Afară, soarele apunea. Dorcas îi pregătise baia. Regina se înmuia liniştită în apa caldă, cugetând la ceea ce avea să le spună oaspeţilor ei de la cină, când Jaime năvăli pe uşă şi le porunci lui Jocelyn şi lui Dorcas să părăsească încăperea.

Fratele ei arăta mai puţin imaculat şi mirosea a cal. Era şi Tommen cu el.

— Dulce surioară, spuse el, regele vrea să-ţi vorbească.

Cosiţele aurii ale lui Cersei pluteau în apa din cadă. Camera era plină de aburi.

O picătură de sudoare îi şiroia pe obraz.

— Tommen, zise ea, cu un glas periculos de blând. Ce mai e acum?

Băiatul cunoştea tonul acela. Se dădu înapoi.

— Înălţimea Sa îşi vrea gonaciul alb mâine, spuse Jaime. Pentru exerciţii.

Cersei se ridică în cadă.

— Nu va fi niciun exerciţiu.

— Ba da, va fi. Tommen îşi umflă buza de jos. Trebuie să călăresc *în fiecare zi.*

— Şi aşa vei face, declară regina, după ce vom avea un maestru de arme potrivit, care să-ţi poată supraveghea antrenamentul.

— Nu *vreau* un maestru de arme potrivit. Îl vreau pe Ser Loras.

— Faci prea mult caz, băiete. Soţioara ta ţi-a umplut capul cu idei absurde despre vitejia lui, ştiu, dar Osmund Kettleblack e de trei ori mai cavaler decât Loras.

Jaime râse.

— Nu Osmund Kettleblack pe care-l ştiu eu.

Îi venea să-l strângă de gât. *Poate că trebuie să-i poruncesc lui Ser Loras să-l lase pe Ser Osmund să-l doboare de pe cal.* Asta ar putea să-i mai potolească lui Tommen elanul. *Sărează un melc şi umileşte un cavaler, şi se vor zbârci pe dată.*

— Am să trimit după un dornishean să te instruiască, spuse ea. Dornishenii sunt cei mai pricepuţi cavaleri din regat.

— Ba nu, protestă Tommen. Oricum, eu nu vreau niciun dornishean idiot, îl vreau doar pe *Ser Loras. Poruncesc!*

Jaime izbucni în râs. *Nu mă ajută deloc. I se pare amuzant?* Regina lovi apa cu furie.

— Trebuie să trimit după Pate? *Nu-mi* porunceşti tu mie, sunt mama ta.

— Da, dar eu sunt *regele.* Margaery zice că toată lumea trebuie să facă după

cum spune regele. Îmi vreau gonaciul alb înşeuat mâine dimineaţă, pentru ca Ser Loras să mă poată învăţa să lupt. Şi mai vreau un pisoi şi nu vreau să mănânc sfeclă. Îşi încrucişă braţele.

Jaime continua să râdă. Regina îl ignoră.

— Tommen, vino aici. Când băiatul şovăi, ea oftă.

— Ţi-e frică? Un rege nu trebuie să-şi arate teama. Băiatul se apropie de cadă, cu ochii plecaţi. Cersei întinse mâna şi îi mângâie buclele aurii. Rege sau nu, eşti un băieţel. Până când creşti, eu sunt stăpână. Vei învăţa să lupţi, îţi promit. Dar nu de la Loras. Cavalerii Gărzii Regale au sarcini mai importante decât să se joace cu un copil. Întreabă-l pe Lordul Comandant. Nu-i aşa, ser?

— Sarcini foarte importante. Jaime schiţă un zâmbet firav. Să călărească în jurul zidurilor oraşului, de pildă.

Tommen arăta de parcă era gata să izbucnească în plâns.

— Mai pot avea un pisoi?

— Poate, lăsă de la ea regina. Atât timp cât nu mai aud aiureli despre turniruri.

Îmi poţi promite?

Tommen se foi.

— Da.

325

— Bine. Acum ia-o din loc. Oaspeţii mei vor fi în scurt timp aici.

Tommen plecă, dar înainte de a ieşi se întoarse şi spuse:

— Când voi fi rege în toată puterea, voi *interzice* definitiv sfecla.

Fratele ei trânti uşa cu cioata.

— Înălţimea Ta, spuse el când rămaseră singuri, mă întrebam: eşti beată sau doar proastă?

Cersei lovi din nou apa, trimiţând încă un val pe picioarele lui Jaime.

— Vezi cum vorbeşti, ser, sau…

— … sau ce? Mă trimiţi să mai inspectez o dată zidurile oraşului? Jaime se aşează picior peste picior. Zidurile tale afurisite sunt în regulă. M-am târât pe fiecare centimetru şi m-am uitat la toate cele şapte porţi. Balamalele Porţii de Fier sunt ruginite, iar Poarta Regelui şi Poarta Noroiului trebuie înlocuite, după

izbiturile la care le-a supus Stannis cu berbecii lui. Zidurile sunt la fel de solide cum au fost întotdeauna… dar oare Înălţimea Ta a uitat că prietenii noştri de la Highgarden se află *în interiorul* lor?

— Eu nu uit nimic, îi răspunse ea, gândindu-se la o anume monedă de aur, cu o mână pe o faţă şi capul unui rege uitat pe cealaltă. *Cum a ajuns un temnicer nenorocit să aibă o asemenea monedă ascunsă sub oala lui de noapte? Cum poate un om ca Rugen să ajungă să aibă aur vechi de la Highgarden?*

— E prima oară când aud de un nou maestru de arme. Va trebui să cauţi mult şi bine ca să găseşti un luptător mai bun ca Loras Tyrell. Ser Loras este…

— Ştiu ce este. Nu-l vreau în preajma fiului meu. Ai face bine să-i reaminteşti care-i sunt îndatoririle. Apa din cadă se

răcise.

— Îşi cunoaşte îndatoririle, şi nu e lance mai bună…

— *Tu* ai fost mai bun, înainte de a-ţi pierde mâna. Ser Barristan, în tinereţe.

Arthur Dayne a fost mai bun şi Prinţul Rhaegar se putea pune chiar şi cu el.

Nu-mi îndruga mie despre cât e de fioros Cavalerul Florilor. E doar un băiat.

Se săturase de piedicile lui Jaime. Nimeni nu se pusese vreodată de-a curmezişul în faţa nobilului ei tată. Când vorbea Tywin Lannister, oamenii se supuneau. Când vorbea Cersei, se simţeau liberi s-o sfătuiască, s-o contrazică, chiar şi s-o *refuze. Toate astea fiindcă sunt femeie. Fiindcă nu pot să-i înving cu sabia, i-au acordat lui Robert mai mult respect decât mie, dar Robert a fost un beţivan neghiob.* Nu suporta una ca asta, mai cu seamă din partea lui Jaime.

Trebuie să scap de el, şi asta curând. Cândva, visase că vor stăpâni împreună

peste Cele Şapte Regate, unul lângă altul, dar Jaime devenise mai mult un obstacol decât un ajutor.

Cersei se ridică din vană. Apa îi şiroia pe picioare şi îi picura din păr.

— Când voi avea nevoie de sfatul tău, am să ţi-l cer. Lasă-mă, ser. Trebuie să

mă îmbrac.

— Oaspeţii de la cină, ştiu. Ce intrigă mai e şi asta? Sunt atât de multe că le pierd şirul. Privirea îi căzu pe picăturile de apă care-i atârnau din părul blond 326

dintre picioare.

Încă mă doreşte.

— Tânjeşti după ce ai pierdut, frăţioare?

Jaime ridică ochii.

— Şi eu te iubesc, dulce surioară. Dar eşti o proastă. O proastă frumoasă de aur.

Vorbele o usturau. *Mi-ai spus cuvinte mai tandre la Piatra Verde, în noaptea când l-ai plantat pe Joff în trupul meu,*

gândi Cersei.

— Ieşi afară. Îi întoarse spatele şi ascultă cum pleacă, dibuind la uşă cu cioata.

În timp ce Jocelyn se asigura că totul era pregătit pentru cină, Dorcas o ajută

pe regină să-şi îmbrace rochia. Avea dungi de satin verde, lucios, alternând cu dungi de catifea neagră, pluşată, şi o complicată dantelă neagră myrisheză

deasupra corsajului. Dantela myrisheză era scumpă, dar o regină trebuia să se pună în orice moment în valoare, iar nenorocitele ei de spălătorese făcuseră multe dintre rochiile ei vechi să intre la apă, astfel că nu o mai încăpeau. Le-ar fi biciuit pentru neglijenţa lor, dar Taena o îndemnase să fie îngăduitoare.

— Oamenii din popor te vor iubi mai mult dacă vei fi bună, spusese ea, aşa că

Cersei porunci ca valoarea rochiilor să fie reţinută din lefurile femeilor, o soluţie mult mai elegantă.

Dorcas îi aşează o oglindă de argint în mână. *Foarte bine,* gândi regina, zâmbindu-şi. Era plăcut să iasă din veşmintele de doliu. Negrul o făcea să pară

palidă. *Păcat că nu cinez cu Lady Merryweather,* cugetă regina. Fusese o zi lungă, iar umorul Taenei o înveselea întotdeauna. Cersei nu avusese o prietenă în compania căreia să se simtă bine de la Melara Hetherspoon încoace, iar Melara se dovedise a fi o mică intrigantă lacomă care nu-şi vedea lungul nasului. *N-ar trebui să gândesc rău despre ea. E moartă şi înecată, şi m-a învăţat să n-am încredere în nimeni în afară de Jaime.*

Când li se alătură în salon, oaspeţii ei deja începuseră vinul tonic. *Lady Falyse nu numai că seamănă cu un peşte, ci şi bea ca un peşte,* reflectă Cersei, când observă carafa pe jumătate goală.

— Scumpa mea Falyse, exclamă ea, sărutând-o pe obraz, şi bravul Ser Balman. Am fost atât de tulburată când am

auzit despre nepreţuita ta mamă. Ce face Lady Tanda a noastră?

Lady Falyse arăta de parcă îi venea să plângă.

— Înălţimea Ta e bună că întreabă. Maester Frenke spune că şoldul mamei a fost zdrobit în cădere. A făcut ce-a putut. Acum ne rugăm, dar…

Rugaţi-vă cât vreţi, oricum va fi moartă până la sfârşitul lunii. Femeile de vârsta Tandei Stokeworth nu supravieţuiau unui şold rupt.

— Am să-mi alătur şi eu rugăciunile, spuse Cersei. Lordul Qyburn mi-a spus că Tanda a fost aruncată de pe cal.

— Chinga şeii a plesnit în timp ce călărea, explică Ser Balman Byrch. Băiatul 327

de la grajduri ar fi trebuit să vadă că era uzată. A fost pedepsit.

— Aspru, sper. Regina se aşează şi făcu semn că oaspeţii ei ar trebui să facă la fel. Mai doreşti o cupă de vin tonic, Falyse? Parcă-mi amintesc că întotdeauna ţi-a plăcut.

— Eşti amabilă că-ţi aminteşti, Înălţimea Ta.

Cum aş fi putut să uit? gândi Cersei. *Jaime zicea că e de mirare că nu-ţi iese vin din băşica udului.*

— Cum aţi călătorit?

— Incomod, se plânse Falyse. A plouat aproape tot timpul. Ne-am gândit să

înnoptăm la Rosby, dar acel tânăr pupil al Lordului Gyles a refuzat să ne primească. Pufni. Ia aminte la ce spun, când Gyles va muri, nemernicul ăla de neam prost o va şterge cu aurul lui. S-ar putea chiar să încerce să revendice pământurile şi titlul de lord, deşi, de drept, Rosby ar trebui să ne revină nouă după

ce Gyles nu va mai fi. Nobila mea mamă a fost mătuşa celei de-a doua soţii a lui şi verişoară de gradul trei cu Gyles însuşi.

Blazonul tău e un miel, doamna mea, sau vreo maimuţă avară? întrebă Cersei în gând.

— Lordul Gyles dă semne că moare de când îl ştiu, dar e încă printre noi şi, sper din suflet, va mai fi încă mulţi ani. Zâmbi cu amabilitate. Fără îndoială că ne va vârî pe mulţi dintre noi în mormânt.

— Se prea poate, fu de acord Ser Balman. Pupilul lui Rosby n-a fost singurul care ne-a ofensat, Înălţimea Ta. Pe drum am întâlnit şi bandiţi. Făpturi mârşave, jegoase, cu scuturi de piele şi topoare. Unii aveau stele cusute pe pieptare, stele sacre, în şapte colţuri, dar, cu toate acestea, aveau priviri haine.

— Erau plini de purici, sunt convinsă, adăugă Falyse.

— Îşi zic *vrăbii,* preciza Cersei. O pacoste peste ţinut. Noul nostru Înalt Septon va trebui să se ocupe de ei, după ce va fi încoronat. Dacă nu, am să mă

ocup eu personal.

— Preacucernicia Sa a fost deja ales? întrebă Falyse.

— Nu, trebui să mărturisească regina. Septonul Ollidor era cât pe ce să fie ales, până când nişte vrăbii din astea l-au urmărit într-un bordel şi l-au târât gol afară, în stradă. Luceon pare acum cea mai probabilă alegere, deşi prietenii noştri de pe dealul celălalt spun că îi mai lipsesc câteva voturi din numărul necesar.

— Fie ca Baba să călăuzească deliberările cu lampa de aur a înţelepciunii sale, spuse Lady Falyse, cât se poate de pioasă.

Ser Balman se foi în scaun.

— Înălţimea Ta, o chestiune stânjenitoare, dar… ca între noi să nu existe resentimente, trebuie să ştii că nici buna mea soţie, nici mama ei n-au avut de-a face cu numele acestui copil bastard. Lollys e o fiinţă naivă, iar soţul ei are predilecţie spre umorul negru. I-am spus să aleagă pentru băiat un nume mai potrivit. A râs.

Regina îşi sorbi vinul, cercetându-l. Ser Balman fusese cândva un campion de seamă şi unul dintre cei mai chipeşi

cavaleri din Cele Şapte Regate. Se putea mândri şi acum cu o mustaţă arătoasă, dar altminteri nu îmbătrânise frumos.

Păru-i blond, cârlionţat, se retrăsese dinspre frunte, în timp ce burta îi avansase inexorabil în jiletcă. *Ca unealtă, lasă mult de dorit,* cugetă ea. *Totuşi va fi de folos.*

— Tyrion a fost numele unui rege, înainte de venirea dragonilor. Pezevenghiul l-a întinat, dar poate că acest copil îi va reda onoarea. *Dacă bastardul trăieşte atâta.* Ştiu că nu sunteţi de vină. Lady Tanda e sora pe care n-am avut-o niciodată, iar tu… Glasul i se frânse. Iertaţi-mă, trăiesc cu spaima.

Falyse deschise şi închise gura, ceea ce o făcu să arate ca un peşte ridicol.

— Cu… spaima, Înălţimea Ta?

— N-am dormit o noapte întreagă de când a murit Joffrey. Cersei umplu pocalele cu vin tonic. Prieteni… voi *sunteţi* prietenii mei, nădăjduiesc. Şi ai Regelui Tommen.

— Flăcăul acela drăgălaş, afirmă solemn Ser Balman. Înălţimea Ta, însăşi deviza Casei Stokeworth este *Mândria de a fi credincios.*

— Mi-aş dori să fie mai mulţi ca tine, bunule ser. Vă spun sincer, am grave îndoieli în privinţa lui Ser Bronn de la Apa Neagră.

Soţul şi soţia schimbară o privire.

— Omul e insolent, Înălţimea Ta, spuse Falyse. Bădăran şi spurcat la gură.

— Nu e un adevărat cavaler, adăugă Ser Balman.

— Nu. Cersei zâmbi, numai pentru el. Iar tu eşti un om care ştie să recunoască

un adevărat cavaler, îmi amintesc când te-am văzut în turnir… care turnir a fost acela când ai luptat atât de strălucit, ser?

Ser Balman zâmbi cu modestie.

— Întâmplarea aceea de la Duskendale, de-acum şase ani? Nu, n-ai fost acolo, altfel ai fi fost cu siguranţă încoronată regina dragostei şi a frumuseţii. Să fie turnirul de

la Lannisport, după Rebeliunea lui Greyjoy? Atunci am doborât de pe cal o grămadă de cavaleri destoinici…

— Despre acela e vorba. Chipul Lui Cersei se întunecă. Pezevenghiul a dispărut în noaptea în care tatăl meu a murit, lăsând în urma lui doi temniceri cinstiţi, în bălţi de sânge. Unii susţin că ar fi fugit dincolo de marea îngustă, dar eu mă îndoiesc. Piticul e viclean. Poate că stă la pândă pe-aproape, plănuind alte crime. Poate că vreun prieten îl ascunde.

— Bronn? Ser Balman îşi mângâie mustaţa stufoasă.

— A fost mereu omul Pezevenghiului. Numai Străinul ştie câţi oameni a trimis în iad la porunca lui Tyrion.

— Înălţimea Ta, cred c-aş fi observat un pitic pitindu-se prin ţinuturile noastre, zise Ser Balman.

— Fratele meu e mic. E făcut să se pitească. Cersei îşi lăsă mâna să tremure.

329

Numele unui copil e un lucru neînsemnat… dar insolenţa nepedepsită naşte rebeliune. Iar acest Bronn adună mercenari în jurul lui, după câte mi-a spus Qyburn.

— A luat patru cavaleri în casa lui, explică Falyse.

Ser Balman pufni.

— Buna mea soţie îi flatează numindu-i cavaleri. Sunt mercenari parveniţi, fără urmă de cavalerism la vreunul dintre ei.

— După cum mă temeam. Bronn adună săbii pentru pitic. Cei Şapte să-mi apere fiul! Pezevenghiul îl va ucide, aşa cum l-a ucis pe fratele lui. Cersei suspină.

Prieteni, îmi pun onoarea în mâinile voastre… dar ce înseamnă onoarea unei regine faţă de spaimele unei mame?

— Continuă, Înălţimea Ta, o asigură Ser Balman. Vorbele tale nu vor părăsi această încăpere.

Cersei se întinse peste masă şi-i strânse mâna.

— Eu… eu aş dormi noaptea mai liniştită dacă aş auzi că Ser Bronn a suferit… un accident… la vânătoare, poate.

Ser Balman cumpăni o clipă.

— Un accident *mortal?*

Nu, vreau să-i rupi degetul mic! Cersei îşi muşcă buza. *Sunt înconjurată de duşmani, iar prietenii mei sunt nişte nătărăi.*

— Te implor, ser, şopti ea, nu mă obliga s-o spun…

— Înţeleg. Ser Balman ridică un deget.

Un nap ar fi priceput mai repede.

— Eşti un adevărat cavaler, ser. Răspunsul la rugăciunile unei mame speriate.

Cersei îl sărută. Fă-o repede, dacă eşti bun. Acum Bronn are doar câţiva oameni în preajma lui, dar, dacă nu acţionăm, va aduna, cu siguranţă, mai mulţi. O sărută

pe Falyse. Nu voi uita asta niciodată, prieteni. *Adevăraţii* mei prieteni din Casa Stokeworth. *Mândri să fim credincioşi.* Aveţi cuvântul meu, îi vom găsi lui Lollys un soţ mai bun când totul se isprăveşte. *Un Kettleblack, poate.* Noi, Lannisterii, ne plătim datoriile.

Ce-a urmat a fost vin tonic şi sfeclă cu unt, pâine fierbinte, ştiucă coaptă cu ierburi şi coaste de mistreţ. Lui Cersei începuse să-i placă foarte mult mistreţul, de la moartea lui Robert. Nici măcar n-o deranja compania, deşi Falyse se fandosi întruna şi Balman se umflă în pene de la supă până la desert. Era trecut de miezul nopţii când reuşi să scape de ei. Ser Balman se întrecu pe sine, propunând încă o carafă, iar regina se gândi că nu era prudent să-l refuze. *Aş fi putut tocmi un Om Fără Chip să-l omoare pe Bronn pentru jumătate din cât am cheltuit pe vinul tonic,* cugetă ea când, în cele din urmă, îi văzu plecaţi.

La ora aceea, fiul ei dormea dus, dar Cersei trecu pe la el înainte de a merge la culcare. Fu surprinsă să găsească trei pisoi negri cuibăriţi lângă el.

— De unde au apărut ăştia? îl întrebă ea pe Ser Meryn Trant, în faţa dormito-330

rului regal.

— Mica regină i i-a dat. A vrut să-i dea numai unul, dar el nu s-a putut hotărî care-i place mai mult.

Mai bine decât să-i scoată cu pumnalul din pântecele mamei, bănuiesc.

Încercările stângace de seducţie ale lui Margaery erau atât de evidente, încât erau caraghioase. *Tommen e prea mic pentru sărutări, aşa că îi dă pisoi.* Dar Cersei ar fi preferat să nu fie negri. Pisicile negre aduceau ghinion, după cum descoperise fetiţa lui Rhaegar chiar în acest castel. *Ar fi fost fiica mea, dacă Regele Nebun nu i-ar fi făcut tatei farsa aceea crudă.* Trebuie că nebunia fusese cea care îl făcuse pe Aerys s-o refuze pe fiica Lordului Tywin, şi în schimb să-i ia fiul, însurându-şi în acelaşi timp propriul fiu cu o plăpândă prinţesă dornisheană cu ochii negri şi pieptul plat.

Amintirea acelui refuz o chinuia şi acum, după atâţia ani. În multe nopţi îl privise pe Prinţul Rhaegar plimbându-şi degetele lungi şi elegante peste strunele de argint ale harpei sale. Mai existase vreodată un bărbat atât de frumos? *Dar era mai mult decât un bărbat. Sângele lui era sângele Valyriei, sângele dragonilor şi al zeilor.* Când era doar o fetiţă, tatăl ei îi promisese că se va mărita cu Rhaegar.

Nu putea să fi avut mai mult de şase, şapte ani pe-atunci.

— Să nu vorbeşti despre asta, copilă, îi spusese tatăl ei, afişându-şi zâmbetul secret pe care doar Cersei îl văzuse vreodată. Până când Înălţimea Sa nu e de acord cu logodna. Trebuie să rămână deocamdată secretul nostru. Şi aşa rămăsese, deşi, odată, Cersei făcuse un desen cu ea zburând pe un dragon, în spatele lui Rhaegar, cu braţele strânse în jurul pieptului său. Când îl descoperise Jaime, ea îi spusese că erau Regina Alysanne şi Regele Jaehaerys.

Avea zece ani când, în sfârşit, îşi văzuse prinţul în carne şi oase, la turnirul organizat de tatăl ei în cinstea venirii Regelui Aerys în vest. Sub zidurile Lannisportului fuseseră înălţate tribune, iar ovaţiile spectatorilor răsunaseră la Casterly Rock ca o avalanşă de tunete. *L-au aclamat pe tata de două ori mai tare decât pe rege,* îşi amintea regina, *însă doar pe jumătate cât pe Prinţul Rhaegar.*

În vârstă de şaptesprezece ani, proaspăt cavaler, Rhaegar Targaryen purtase o platoşă neagră peste o cămaşă aurie de zale când intrase la galop în arenă. Fâşii lungi de mătase roşie şi aurie fluturau, ca nişte flăcări, în urma coifului său. Doi dintre unchii lui Cersei căzuseră în faţa lăncii sale, alături de o duzină dintre cei mai buni campioni ai tatălui ei, floarea Apusului. Seara, prinţul cântase la harpa lui de argint, făcând-o să lăcrimeze. Când îi fusese prezentată, Cersei aproape că

se înecase în adâncimile ochilor săi trişti, violeţi. *A fost rănit,* îşi amintea că se gândise, *dar am să-i vindec inima când vom fi căsătoriţi.* Pe lângă Rhaegar, până

şi frumosul ei Jaime păruse doar un ţânc. *Prinţul va fi soţul meu,* gândise ea, beată

de emoţie, *iar când bătrânul rege va muri, voi fi regină.* Mătuşa ei îi dezvăluise acest adevăr înainte de turnir.

— Trebuie să fii deosebit de frumoasă, îi spusese Lady Genna, aranjându-i 331

rochia, căci, la sfârşitul ospăţului, se va anunţa logodna ta cu Prinţul Rhaegar.

Cersei fusese atât de fericită în ziua aceea! Altfel n-ar fi îndrăznit niciodată să

viziteze cortul lui Maggy Broasca. O făcuse doar ca să le arate lui Jeyne şi Melarei că leoaica nu se teme de nimic. *Urma să fiu regină. De ce s-ar fi temut o regină de o bătrână hidoasă?* Amintindu-şi acea previziune, o treceau fiori şi acum, după o viaţă. *Jeyne a fugit din cort ţipând înspăimântată,* îşi aminti regina, *dar Melara a rămas, şi la fel am făcut şi eu. Am lăsat-o să ne guste sângele şi am râs de profeţiile ei prosteşti. Niciuna dintre ele nu avea pic de sens.* Avea să fie soţia Prinţului Rhaegar, orice-ar fi spus femeia. *Tatăl* ei îi promisese asta, iar cuvântul lui Tywin Lannister era de aur.

Râsul îi pierise la sfârşitul turnirului. În încheiere, nu se ţinuse niciun ospăţ, niciun toast în cinstea logodnei sale cu Prinţul Rhaegar. Doar tăceri reci şi priviri de gheaţă între

rege şi tatăl ei. Mai târziu, când Aerys, fiul său şi toţi bravii cavaleri plecaseră spre Debarcaderul Regelui, fata se dusese la mătuşa ei, cu ochii în lacrimi, neînţelegând.

— Tatăl tău a propus uniunea, îi spusese Lady Genna, dar Aerys a refuzat să

audă de aşa ceva. „Eşti cel mai capabil slujitor al meu, Tywin”, a spus regele, „dar nimeni nu-şi însoară moştenitorul cu fiica unui servitor.” Usucă lacrimile alea, micuţo. Ai văzut vreodată un leu plângând? Tatăl tău va găsi alt bărbat pentru tine, unul mai bun decât Rhaegar.

Dar mătuşa ei o minţise şi tatăl ei îi înşelase aşteptările, întocmai cum i le înşela Jaime acum. *Tata n-a găsit un bărbat mai bun. În schimb, mi l-a dat pe Robert, iar blestemul lui Maggy a înflorit ca o plantă otrăvitoare.* Dacă s-ar fi măritat cu Rhaegar, aşa cum voiseră zeii, el nici nu s-ar fi uitat la lupoaică.

Rhaegar ar fi astăzi regele nostru, iar eu i-aş fi regină, mama fiilor lui.

Nu-l putuse ierta niciodată pe Robert pentru că îl omorâse.

Dar, la drept vorbind, leii nu ştiau să ierte. După cum avea să afle în curând Ser Bronn de la Apa Neagră.

BRIENNE

Hyle Hunt era cel care insistase să ia capetele.

— Tarly le va dori pentru ziduri, spusese el.

— Nu avem smoală, subliniase Brienne. Carnea va putrezi. Lasă-le. Nu voia să

călătorească prin întunecimea verde a pădurilor de pin cu capetele celor pe care-i omorâse.

El nu voise să asculte. Tăiase gâturile celor morţi cu mâna lui, legase cele trei capete laolaltă de păr şi le atârnase de şaua lui.

Brienne nu avea de ales decât să-şi spună că nu erau acolo, dar uneori, mai cu seamă noaptea, le simţea ochii morţi în ceafă, iar o dată visase că le aude 332

şuşotind.

Era frig şi umezeală la Capul Ghearei Despicate, în timp ce făceau cale întoarsă. Uneori ploua, alteori stătea să plouă. Nu le era cald niciodată. Chiar şi când poposeau, era greu să găsească lemne uscate pentru foc.

Când ajunseră la porţile Iazului Fecioarelor, erau însoţiţi de o armată de muşte, o cioară mâncase ochii lui Shagwell, iar Pyg şi Timeon mişunau de viermi.

Brienne şi Podrick se obişnuiseră de mult să meargă la o sută de metri în faţă, ca să ţină la distanţă mirosul de putreziciune. Ser Hyle susţinea că-şi pierduse deja orice simţ al mirosului.

— Îngroapă-i, îi cerea Brienne de fiecare dată când se opreau ca să înnopteze, dar Hunt era mai mult decât încăpăţânat. *Probabil îi va spune Lordului Randyll că i-a omorât el pe toţi trei.*

Dar, spre cinstea lui, cavalerul nu făcu nimic de felul acesta.

— Scutierul bâlbâit a aruncat o piatră, spuse el, când el şi Brienne fură aduşi în faţa lui Tarly, în curtea castelului

Mooton. Capetele îi fuseseră prezentate unui căpitan al gărzilor, căruia i se spusese să se ocupe de spălarea, smolirea şi urcarea lor deasupra porţii. Săbiera a făcut restul, preciza Hunt.

— Toţi trei? Lordul Randyll era neîncrezător.

— După cum luptă, ar fi putut să omoare încă trei.

— Şi ai găsit-o pe fata Stark? o întrebă apoi Tarly pe Brienne.

— Nu, lordul meu.

— În schimb, ai omorât câţiva şobolani. Ţi-a plăcut?

— Nu, lordul meu.

— Păcat. În orice caz, ţi-ai luat porţia de sânge. Ai dovedit ce-ai vrut să

dovedeşti. E timpul să scoţi zalele şi să îmbraci din nou veşminte potrivite. Sunt corăbii în port. Una se va opri la Tarth. Te voi îmbarca pe ea.

— Mulţumesc, lordul meu, dar nu…

Faţa Lordului Tarly sugera că nu i-ar fi plăcut nimic mai mult decât să-i înfigă

ei capul în ţeapă şi să-l ridice deasupra porţilor Iazului Fecioarelor, alături de Timeon, Pyg şi Shagwell.

— Ai de gând să continui cu nebunia asta?

— Am de gând s-o găsesc pe Sansa.

— Dacă nu te superi, interveni Ser Hyle, am văzut-o luptând cu Măştile. E mai puternică decât mulţi bărbaţi, şi iute…

— *Sabia* e iute, izbucni Tarly. Aşa e oţelul valyrian. Mai puternică decât mulţi bărbaţi? Da. E o ciudăţenie a naturii, departe de mine să neg una ca asta.

Cei ca el nu mă vor iubi niciodată, gândi Brienne, *orice-aş face.*

— Lordul meu, s-ar putea ca Sandor Clegane să ştie câte ceva despre fată.

Dacă l-aş putea găsi…

— Clegane s-a făcut haiduc. Acum umblă cu Beric Dondarrion, s-ar părea. Sau nu. Circulă poveşti diferite.

bucuros, am să le scot maţele şi am să le dau foc. Am spânzurat zeci de haiduci, dar căpeteniile lor încă ne scapă. Clegane, Dondarrion, preotul roşu, iar acum femeia asta, Inimă de Piatră... cum propui *tu* să-i găseşti, când eu nu reuşesc?

— Lordul meu, eu... Nu putea să-i dea un răspuns bun. Nu pot decât să încerc.

— Încearcă, atunci. Ai scrisoarea, nu-ţi trebuie permisiunea mea, dar am să

ţi-o dau oricum. Dacă eşti norocoasă, nu te vei alege de pe urma ostenelii tale decât cu bătături de şa. Dacă nu, poate că Clegane te va lăsa să trăieşti după ce el şi şleahta lui te violează. Te poţi târî înapoi la Tarth cu bastardul vreunui câine în burtă.

Brienne îl ignoră.

— Dacă nu ţi-e cu supărare, lordul meu, câţi oameni sunt cu Câinele?

— Şase sau şaizeci sau şase sute. S-ar părea că depinde pe cine întrebăm. Era limpede că Randyll Tarly se săturase de discuţie. Dădu să se întoarcă.

— Dacă scutierul meu şi cu mine ţi-am cere găzduire până când...

— Cere ce vrei. N-am să vă tolerez sub acoperişul meu.

Ser Hyle Hunt făcu un pas înainte.

— Dacă nu ţi-e cu supărare, lordul meu, înţelesesem că încă este acoperişul Lordului Mooton.

Tarly îi aruncă o privire înveninată.

— Mooton are curajul unui vierme. Nu-mi vorbi mie de Mooton. Cât despre tine, domniţa mea, se spune că tatăl tău e un om bun. Dacă e aşa, îl compătimesc.

Unii oameni sunt binecuvântaţi cu fii, alţii cu fiice. Nimeni nu merită să fie blestemat cu fiinţe ca tine. Trăieşte sau mori, Lady Brienne, dar nu te întoarce la Iazul Fecioarelor cât timp sunt eu stăpân aici.

Vorbele sunt vânt, îşi spuse Brienne. *Nu te pot răni. Lasă-le să treacă pe lângă tine.*

— Cum porunceşti, lordul meu, încercă ea să-i răspundă, însă Tarly plecase înainte să apuce ea să vorbească. Părăsi curtea ca o somnambulă, fără să ştie încotro se îndrepta.

Ser Hyle o ajunse din urmă.

— Există hanuri.

Brienne scutură din cap. Nu voia să stea de vorbă cu Hyle Hunt.

— Îţi aduci aminte de Gâsca Împuţită?

Mantia ei îi păstra şi acum mirosul.

— De ce?

— Vino acolo mâine la prânz. Vărul meu Alyn a fost unul dintre cei trimişi să-l caute pe Câine. Voi vorbi cu el.

— De ce-ai face asta?

— De ce nu? Dacă reuşeşti acolo unde Alyn a dat greş, voi putea să-l tachinez pe seama asta ani de zile.

Mai erau hanuri la Iazul Fecioarelor, Ser Hyle nu se înşelase. Dar unele 334

arseseră în timpul unui atac sau al altuia şi trebuiau reconstruite, iar cele care rămăseseră în picioare erau pline până la refuz de oameni din oastea Lordului Tarly. Brienne şi Podrick le vizitară pe toate în după-amiaza aceea, dar nu erau paturi libere nicăieri.

— Ser? Domniţă? făcu Podrick când soarele era la apus. Există corăbii.

Corăbiile au paturi. Hamacuri. Sau priciuri.

Oamenii Lordului Randyll mişunau încă prin docuri, ca muştele pe capetele celor trei Măşti Însângerate, dar căpitanul lor o recunoscu pe Brienne şi o lăsă să

treacă. Pescarii localnici îşi legau bărcile la mal pentru noapte şi strigau captura zilei, dar pe ea o interesau vasele mai mari care făceau curse în apele stâncoase ale mării înguste. Câteva erau în port, dar una, o galeasă numită *Fiica Titanului,* îşi dezlega parâmele ca să plece cu fluxul de seară. Ea şi Podrick Payne făcură

turul corăbiilor care rămăseseră. Căpitanul *Fetei din Gulltown* o luă pe Brienne drept târfă şi le spuse că nava lui nu era bordel, iar un harponier de pe o balenieră

ibbaneză se oferi să-i cumpere băiatul, dar avură mai mult noroc în altă parte.

Brienne îi cumpără lui Podrick o portocală de pe *Goana Mării,* un pescador care tocmai venise dinspre Oraşul Vechi pe la Tyrosh, Pentos şi Duskendale.

— Urmează Gulltown, îi spuse căpitanul, apoi pe după Degete, la Sisterton şi Portul Alb, dacă ne îngăduie furtunile. E o corabie curată *Goana,* fără atâţia şobolani ca majoritatea şi avem la bord ouă proaspete şi unt abia ales. Domniţa caută să meargă la Nord?

— Nu. *Nu încă.* Era ispitită, dar…

În timp ce-şi croiau drum către următoarea dană, Podrick se foi şi spuse:

— Ser? Domniţă? Da' dacă domniţa mea a mers, într-adevăr, acasă? Cealaltă

domniţă a mea, vreau să spun, ser. Lady Sansa.

— I-au ars casa.

— Totuşi, acolo îi sunt *zeii.* Iar zeii nu pot muri.

Zeii nu pot muri, dar fetele pot.

— Timeon a fost un om crud şi un criminal, dar nu cred că a minţit în privinţa Câinelui. Nu putem merge la Nord până când nu ştim cu certitudine. Vor mai fi şi alte corăbii.

În capătul estic al portului găsiră, în cele din urmă, adăpost pentru noapte, la bordul unei galere de negoţ distruse de furtună, numite *Doamna din Myr.* Se canarisea rău, căci îşi pierduse cârma şi jumătate din echipaj într-o furtună, dar căpitanul ei nu avea banii necesari s-o repare, aşa că fu bucuros să ia câţiva gologani de la Brienne, ca să le îngăduie ei şi lui Pod să împartă o cabină goală.

Avură parte de o noapte agitată. Brienne se trezi de trei ori. Prima dată fu când începu ploaia, iar apoi la un scârţâit care o făcu să se gândească la Dick Dibaciul furişându-se s-o omoare. Se trezi cu un cuţit în mână, dar nu era nimic. În

întunericul cabinei înghesuite, îi luă o clipă să-şi aducă aminte că Dick Dibaciul era mort. Când, în cele din urmă, alunecă din nou în somn, visă oamenii pe care îi 335

omorâse. Dansau în jurul ei, batjocorind-o, ciupind-o în timp ce ea dădea să-i lovească cu sabia. Îi sfârtecă pe toţi, făcându-i fâşii însângerate, dar continuau să

roiască în jurul ei… Shagwell, Timeon şi Pyg, da, dar şi Randyll Tarly şi Vargo Hoat şi Ronnet Connington cel Roşu. Ronnet avea un trandafir între degete. Când i-l întinse, ea îi tăie mâna.

Se trezi lac de sudoare şi îşi petrecu tot restul nopţii cuibărită sub mantie, ascultând ropotul ploii pe punte, deasupra capului ei. Era o noapte dezlănţuită.

Din când în când, auzea sunetul unui tunet îndepărtat şi se gândea la corabia braavosi care plecase cu fluxul de seară.

A doua zi dimineaţă, găsi din nou Gâsca Împuţită, o trezi pe hangiţa şleampătă

şi îi plăti pentru nişte cârnaţi graşi, pâine prăjită, o jumătate de cupă de vin, o carafă de apă fiartă şi două cupe curate. Femeia o privi chiorâş pe Brienne în timp ce punea apa la fiert.

— Tu eşti aia vânjoasă care a plecat cu Dick Dibaciul, îmi amintesc. Te-a înşelat?

— Nu.

— Te-a siluit?

— Nu.

— Ţi-a furat calul?

— Nu. A fost omorât de tâlhari.

— Tâlhari? Femeia părea mai mult curioasă decât tulburată. Întotdeauna mi-am închipuit că Dick va fi spânzurat sau trimis la Zidul ăla.

Mâncară pâinea friptă şi jumătate din cârnaţi. Podrick Payne îi stropi cu apă

dreasă cu vin, în timp ce Brienne sorbi o cupă de vin îndoit cu apă, întrebându-se de ce venise aici. Hyle Hunt nu

era un cavaler adevărat. Chipul său cinstit era doar o mască. *N-am nevoie de ajutorul lui. N-am nevoie de protecţie şi n-am nevoie de el,* îşi spuse. *Probabil că nici nu va veni. Să-mi dea întâlnire aici a fost doar o altă farsă.*

Tocmai se ridica să plece când îşi făcu apariţia Ser Hyle.

— Domniţă. Podrick. Aruncă o privire către cupe, către farfurii şi către carnaţii pe jumătate mâncaţi, care se răceau într-o baltă de unsoare, şi spuse: O, zei, sper că n-aţi mâncat aici.

— Ce-am mâncat nu-i treaba ta, i-o întoarse Brienne. Ţi-ai găsit vărul? Ce ţi-a spus?

— Sandor Clegane a fost văzut ultima oară în Saltpans, în ziua atacului. După

aceea, a plecat spre vest, de-a lungul Tridentului.

Brienne se încruntă.

— Tridentul e un râu lung.

— Da, dar nu cred să se fi îndepărtat prea mult de gura lui. S-ar părea că

Westerosul şi-a pierdut farmecul pentru el. La Saltpans căuta o *corabie.* Ser Hyle scoase din cizmă un sul de piele de oaie, dădu carnaţii la o parte şi îl desfăşură. Se 336

dovedi a fi o hartă.

— Câinele a măcelărit trei dintre oamenii fratelui său la vechiul han de la răscruce, aici. A condus atacul la Saltpans, aici. Lovi cu vârful degetului peste Saltpans. S-ar putea să fie prins în capcană. Freyii sunt aici, sus, la Gemeni, Darry şi Harrenhalul se află la sud, pe malul celălalt al Tridentului, la vest are Casele Blackwood şi Bracken luptându-se şi pe Lordul Randyll aici, la Iazul Fecioarelor.

Drumul prin munţi spre Vale e înzăpezit. Chiar dacă ar putea trece de clanurile munţilor, unde să se ducă un Câine?

— Dacă e cu Dondarrion…?

— Nu e. Alyn e sigur de asta. Oamenii lui Dondarrion îl caută şi ei. Au dat de veste că au de gând să-l spânzure pentru ceea ce a făcut la Saltpans. Ei n-au avut niciun rol acolo. Lordul Randyll răspândeşte vorba că au avut, în

speranţa de a întoarce oamenii de rând împotriva lui Beric şi a frăţiei lui. Nu-l va captura niciodată pe lordul fulgerului atât timp cât oamenii îl protejează. Şi mai e şi cealaltă ceată, condusă de femeia asta, Inimă de Piatră... iubita Lordului Beric, după cum spun unii. Cică ar fi fost spânzurată de Freyi, dar Dondarrion ar fi sărutat-o şi ar fi readus-o la viaţă, iar acum nu are moarte, la fel ca el. Brienne cercetă harta.

— Dacă Clegane a fost văzut ultima oară la Saltpans, acolo trebuie să-i dăm de urmă.

— Alyn zicea că n-a mai rămas nimeni la Saltpans, în afară de un cavaler bătrân care se ascunde în castel.

— Totuşi ar fi un început.

— Ar fi cineva, spuse Ser Hyle. Un septon. Mi-a trecut pragul cu o zi înainte de sosirea ta. Meribald e numele lui. E născut şi crescut pe râu şi a slujit aici toată

viaţa. Pleacă mâine să-şi facă itinerarul şi trece mereu pe la Saltpans. Ar trebui să

mergem cu el.

Brienne ridică o privire tăioasă.

— Să *mergem?*

— Vin cu voi.

— Ba nu.

— Bine, mă duc cu Septonul Meribald la Saltpans. Tu şi Podrick puteţi să

mergeţi unde naiba vreţi.

— Ţi-a poruncit Lordul Randyll să mă urmăreşti din nou?

— Mi-a poruncit să mă ţin departe de tine. Lordul Randyll crede că s-ar putea să ai parte de un viol pe cinste.

— Atunci de ce vrei să vii cu mine?

— Ori asta, ori mă întorc la paza porţii.

— Dacă stăpânul tău ţi-a poruncit...

— Nu mai e stăpânul meu.

Asta o luă prin surprindere.

— Nu mai eşti în slujba lui?

— Nobilul lord m-a informat că nu mai are nevoie de sabia sau de insolenţa mea. E acelaşi lucru. De acum înainte, mă voi bucura de viaţa aventuroasă a unui cavaler rătăcitor… deşi, dacă vom reuşi să o găsim pe Sansa Stark, îmi închipui că vom fi răsplătiţi cum se cuvine.

Aur şi pământ, asta aşteaptă.

— Am de gând s-o salvez, nu s-o vând. Am făcut un jurământ.

— Eu nu-mi amintesc să fi făcut.

— Tocmai de aceea n-ai să vii cu mine.

Porniră la drum a doua zi dimineaţă, la răsăritul soarelui.

Era o procesiune ciudată: Ser Hyle pe un hăitaş roib, Brienne pe iapa ei mare şi sură, Podrick Payne călare pe mârţoaga lui spetită, iar Septonul Meribald păşind alături de ei, cu toiagul lui, conducând un măgăruş şi un dulău. Măgarul purta o povară atât de mare, încât Brienne se temea că o să-şi rupă spatele.

— Hrană pentru cei săraci şi flămânzi din ţinuturile riverane, le spuse Septonul Meribald la porţile lazului Fecioarelor. Seminţe, nuci şi fructe uscate, păsat de ovăz, făină, pâine de orz, trei roţi de caşcaval de la hanul de lângă Poarta Nebunului, cod sărat pentru mine, oaie sărată pentru Dulău… o, şi sare. Ceapă, morcovi, napi, doi saci de fasole, patru de orz şi nouă de portocale. Am o slăbiciune pentru portocale, mărturisesc. Pe astea le am de la un marinar şi mă

tem că vor fi ultimele pe care le voi gusta până la primăvară.

Meribald era un septon fără templu, doar cu o treaptă mai sus în ierarhia Credinţei decât un frate cerşetor. Erau sute ca el, o ceată zdrenţuită a cărei umilă

misiune era să bată drumul de la un cătun la altul, ţinând sfinte slujbe, încheind căsătorii şi iertând păcate. Cele pe care le vizita era de aşteptat să-l hrănească şi să-l găzduiască, dar majoritatea erau la fel de sărmane ca şi el, aşa că Meribald nu putea zăbovi prea mult într-un loc fără să fie o povară pentru gazdele sale. Hangiii binevoitori îi

îngăduiau uneori să doarmă în bucătăriile sau în grajdurile lor, şi existau septistiri şi cetăţi şi chiar câteva castele unde ştia că va găsi ospitalitate.

Când asemenea locuri nu erau prin apropiere, dormea la rădăcina copacilor sau sub tufişuri.

— Sunt multe desişuri plăcute în ţinuturile riverane, le spusese Meribald. Cele bătrâne sunt cele mai bune. Nimic nu se compară cu un tufăriş de o sută de ani.

Poţi dormi înăuntru comod ca într-un han, şi fără teamă de purici.

Septonul nu ştia nici să scrie, nici să citească, după cum mărturisise nonşalant pe drum, dar ştia o sută de rugăciuni diferite şi putea să reproducă din memorie pasaje lungi din *Steaua în Şapte Colţuri,* ceea ce era tot ce-i trebuia în sate. Avea o faţă zbârcită şi tăbăcită, o claie de păr des, încărunţit, şi riduri în colţurile ochilor. Deşi era un bărbat impunător, înalt de doi metri, avea un fel de-a se cocoşa când mergea care îl făcea să pară mult mai scund. Avea mâinile mari şi bătucite, cu încheieturi roşii şi murdărie sub unghii, şi cele mai mari picioare pe 338

care le văzuse Brienne vreodată, desculţe, negre, tari şi cornoase.

— N-am mai purtat încălţări de douăzeci de ani, îi spuse Briennei. În primul an, am avut mai multe băşici decât degete, iar rănile îmi sângerau ca purceii ori de câte ori mă loveam de o piatră tare, dar m-am rugat şi Pietrarul din Ceruri mi-a întărit tălpile.

— Nu există niciun pietrar în ceruri, protestă imediat Podrick.

— Ba există, băiete… deşi s-ar putea să i te adresezi cu alt nume. Spune-mi, care dintre cei şapte zei îţi e cel mai drag?

— Războinicul, răspunse Podrick fără să clipească.

Brienne îşi drese glasul.

— La Evenfall, septonul tatălui meu spunea mereu că nu există decât un singur zeu.

— Un zeu cu şapte înfăţişări. Aşa este, domniţă, şi ai dreptate să subliniezi asta, dar misterul Celor Şapte Care Sunt Unul nu e uşor de înţeles pentru oamenii simpli, iar eu sunt un om cât se poate de simplu, aşa că vorbesc despre şapte zei.

Meribald reveni la Podrick: N-am cunoscut niciun băiat care să nu-l iubească pe Războinic. Eu sunt bătrân însă, şi fiind bătrân îl iubesc pe Fierar. Fără munca lui ce-ar apăra Războinicul? Fiecare oraş are un fierar. Şi fiecare castel. Ei fac plugurile de care avem nevoie ca să ne cultivăm recoltele, cuiele pe care le folosim ca să ne construim navele, potcoavele de fier care apără copitele credincioşilor cai, săbiile strălucitoare ale lorzilor noştri. Nimeni nu s-ar putea îndoi de valoarea unui fierar, aşa că am numit unul dintre Cei Şapte în cinstea lui, dar am fi putut la fel de bine să-i spunem Ţăranul sau Pescarul, Tâmplarul sau Pietrarul. Nu contează care e munca lui. Ceea ce contează este că munceşte. Tatăl conduce, Războinicul luptă, Fierarul trudeşte şi împreună ei fac tot ceea ce e cuvenit pentru om. Întocmai cum Fierarul e o înfăţişare a divinităţii, Pietrarul e o înfăţişare a Fierarului. El a fost cel care mi-a auzit rugăciunile şi mi-a tămăduit picioarele.

— Zeii sunt buni, zise Ser Hyle cu glas răguşit, dar de ce să-i deranjezi când ai fi putut la fel de bine să-ţi păstrezi încălţările?

— Mersul desculţ a fost penitenţa mea. Până şi înalţii septoni pot fi păcătoşi, iar carnea mea a fost cât se poate de slabă. Eram tânăr şi plin de vigoare, iar fetele... un septon poate părea nobil ca un prinţ, dacă e singurul bărbat pe care-l cunoşti care s-a îndepărtat vreodată mai mult de un kilometru de satul tău. Le recitam din *Steaua în Şapte Colţuri.* Cartea Fecioarelor mergea cel mai bine. O, am fost un om păcătos înainte de a-mi arunca încălţările. Mi-e ruşine să mă

gândesc la toate fecioarele pe care le-am deflorat.

Brienne se foi stânjenită în şa, amintindu-şi de tabăra de sub zidurile Highgardenului şi de rămăşagul pe care îl făcuseră Ser Hyle şi ceilalţi, ca să vadă

cine se poate culca primul cu ea.

— Căutăm o fecioară, îi mărturisi Podrick Payne. O fată de obârşie nobilă, de 339

treisprezece ani, cu părul arămiu.

— Înţelesesem că sunteţi în căutare de tâlhari.

— Şi asta, recunoscu Podrick.

— Cei mai mulţi călători fac tot ce pot ca să ocolească asemenea oameni, remarcă Septonul Meribald, însă voi îi căutaţi.

— Căutăm unul singur, îi explică Brienne. Câinele.

— Aşa mi-a spus Ser Hyle. Cei Şapte să te apere, copilă. Se spune că lasă un alai de prunci măcelăriţi şi fecioare siluite în urma lui. Câinele Nebun de la Saltpans, aşa am auzit că i se spune. Ce-ar putea să vrea nişte oameni cumsecade de la o asemenea fiinţă?

— Fecioara despre care vorbea Podrick ar putea fi cu el.

— Adevărat? Atunci trebuie să ne rugăm pentru biata fată.

Şi pentru mine, gândi Brienne, *o rugăciune şi pentru mine. Să-i ceri Babei să-şi ridice felinarul şi să mă conducă la Lady Sansa, iar Războinicului să-mi dea tărie în braţ, ca să pot s-o apăr.* Dar nu rosti aceste cuvinte, nu cu Hyle Hunt prin preajmă, care putea s-o audă şi să râdă de slăbiciunile ei femeieşti.

Cu Septonul Meribald pe jos şi măgarul lui ducând o asemenea povară, înaintară încet toată ziua. Nu apucaseră pe drumul principal către vest, drumul pe care îl străbătuse cândva Brienne împreună cu Ser Jaime, când se întorseseră prin cealaltă parte şi găsiseră Iazul Fecioarelor pustiit şi plin de leşuri. Ei porniră către nord-vest, urmărind ţărmul Golfului Crabilor pe o cărare şerpuită atât de îngustă

încât nu apărea pe niciuna dintre preţioasele hărţi din piele de oaie ale lui Ser Hyle. Dealurile abrupte, mlaştinile

negre şi pădurile de pin ale Capului Ghearei Despicate nu erau nicăieri de găsit în această parte a lazului Fecioarelor.

Ţinuturile prin care treceau erau joase şi umede, o întindere pustie de dune de nisip şi de mlaştini sărate, sub imensa boltă albastră-cenuşie a cerului. Drumul tindea să dispară printre trestii şi smârcuri, doar pentru a reapărea un kilometru mai departe. Brienne ştia că, fără Meribald, s-ar fi rătăcit. Pământul era adesea moale astfel că, pe alocuri, septonul o lua înainte, tatonând cu ciomagul, ca să fie sigur unde calcă. Nu se zărea niciun copac preţ de kilometri jur-împrejur, doar mare, cer şi nisip.

Niciun tărâm n-ar fi putut fi mai diferit de Tarth, cu munţii şi cascadele sale, cu poienile înalte şi văile umbroase, deşi locul acesta îşi avea frumuseţea lui.

Traversară o duzină de pâraie domoale, mişunând de broaşte şi greieri, priviră

rândunelele-de-mare plutind în văzduh, deasupra golfului, auziră becaţele strigând dintre dune.

Şi erau şi oameni acolo. Unii locuiau printre trestii, în case construite din pământ şi paie, în timp ce alţii pescuiau în golf în luntrii de piele şi îşi ridicau casele pe catalige şubrede de lemn, deasupra dunelor. Majoritatea păreau să

locuiască singuri, departe de orice aşezare omenească în afară de a lor. Păreau oameni sfioşi în cea mai mare parte, dar, aproape de prânz, câinele începu să latre 340

din nou şi trei femei ieşiră dintre trestii şi-i dădură lui Meribald un coş plin de moluşte. El le dădu fiecăreia câte o portocală în schimb, deşi moluştele erau la fel de des întâlnite ca noroiul în lumea aceasta, iar portocalele erau rare şi preţioase.

Una dintre femei era foarte bătrână, una era însărcinată, iar alta era o fată fragedă

şi drăgălaşă ca o floare de primăvară. Când Meribald le luă deoparte ca să le asculte păcatele, Ser Hyle chicoti şi râse:

— S-ar părea că zeii sunt lângă noi… cel puţin Fecioara, Mama şi Baba.

Podrick păru atât de uimit, încât Brienne fu nevoită să-l asigure că erau doar trei femei ale mlaştinilor.

După aceea, când îşi reluară călătoria, se îndreptă către septon şi spuse:

— Oamenii aceştia locuiesc la mai puţin de o zi călare de la Iazul Fecioarelor şi totuşi războiul nu i-a atins.

— Au puţine lucruri de atins, domniţă. Comorile lor sunt scoicile, pietrele şi bărcile de piele, cele mai bune pumnale sunt din fier ruginit. Se nasc, trăiesc, iubesc şi mor. Ştiu că Lordul Mooton e stăpân peste pământurile lor, dar puţini sunt cei care l-au văzut, iar Riverrunul şi Debarcaderul Regelui sunt pentru ei doar nume.

— Şi totuşi cunosc zeii, remarcă Brienne. Asta e isprava ta, bănuiesc. De când cutreieri ţinuturile riverane?

— În curând se împlinesc patruzeci de ani, răspunse septonul, iar câinele lui scoase un lătrat sonor. De la Iazul Fecioarelor înapoi la Iazul Fecioarelor, circuitul meu îmi ia o jumătate de an şi adesea mai mult, dar nu voi spune că Tridentul mi-e cunoscut. Zăresc castelele marilor lorzi doar de la distanţă, dar ştiu târgurile şi fortăreţele, satele prea mici ca să aibă un nume, desişurile şi dealurile, râurile care-ţi pot ostoi setea şi peşterile care te pot adăposti. Şi drumurile pe care le folosesc oamenii de rând, cărările întortocheate, mocirloase, care nu apar pe hărţi, le ştiu şi pe ele. Râse înfundat. Aşa ar şi trebui. Picioarele mele au bătut fiecare kilometru de câte zece ori.

Drumurile negre sunt cele pe care le folosesc tâlharii, iar peşterile sunt ascunzători bune pentru oamenii urmăriţi. Fiorul unei îndoieli o făcu pe Brienne să se întrebe cât de bine îl cunoştea Ser Hyle pe acest om.

— Trebuie că duci o viaţă singuratică, septonule.

— Cei Şapte sunt mereu cu mine, răspunse Meribald, şi îl am pe slujitorul meu credincios. Şi Dulăul.

— Dulăul tău are un nume? întrebă Podrick Payne.

— Trebuie, zise Meribald, dar nu e câinele meu. Nu el.

Dulăul latră şi dădu din coadă. Era o făptură imensă, lăţoasă, cântărea şaizeci de kilograme pe puţin, dar era prietenos.

— Cui îi aparţine? întrebă Podrick.

— Păi, lui şi Celor Şapte. Cât despre nume, nu mi l-a dezvăluit. Eu îi spun Dulăul.

— Oh! Era limpede că Podrick nu ştia ce să priceapă despre un dulău pe nume Dulăul. Băiatul rumegă ideea o clipă, apoi spuse: Aveam şi eu un câine când eram mic. Îi spuneam Eroul.

— Era?

— Ce să fie?

— Un erou?

— Nu, dar a fost un câine bun. A murit.

— Dulăul mă păzeşte pe drumuri, chiar şi în vremuri atât de încercate ca acestea. Nici lup, nici tâlhar nu îndrăznesc să mă atace când e Dulăul lângă mine.

Septonul se încruntă. Lupii au devenit fioroşi în ultimul timp. Sunt locuri unde un om singur ar face bine să-şi găsească un copac în care să doarmă. În toţi anii mei, cea mai mare haită pe care am văzut-o vreodată avea mai puţin de o duzină de lupi, dar haita cea mare care bântuie de-a lungul Tridentului numără acum cu sutele.

— Ţi-au ieşit şi ţie în cale? întrebă Ser Hyle.

— Am fost cruţat de asta, cu ajutorul Celor Şapte, dar i-am auzit noaptea, nu o dată. Atâtea glasuri… un sunet care-ţi îngheaţă sângele. L-a făcut şi pe Dulău să

tremure, şi Dulăul a omorât lupi cu duzina. Ciufuli capul câinelui. Unii vă vor spune că sunt demoni. Ei zic că haita e condusă de o lupoaică monstruoasă, o umbră care stă la pândă, feroce, gri şi imensă. Vă vor spune că a doborât zimbri de una singură, că nici capcană, nici laţ n-o poate ţine, că nu se teme nici de oţel şi nici de foc, că omoară orice lup care încearcă s-o încalece şi că nu devorează altă

carne decât cea de om.

Ser Hyle izbucni în râs.

— Acum ai făcut-o, septonule. Ochii bietului Podrick sunt mari ca nişte ouă

fierte.

— Ba nu, făcu Podrick indignat.

Dulăul latră.

În noaptea aceea, îndurară frig printre dune. Brienne îl trimise pe Podrick să

cutreiere ţărmul, în căutarea unor lemne plutitoare pentru foc, dar el se întoarse cu mâna goală, plin de noroi până la genunchi.

— Fluxul s-a terminat, ser. Domniţă. Nu e pic de apă. Doar limbi de noroi.

— Fereşte-te de noroi, copile, îl sfătui Septonul Meribald. Noroiul nu e prietenos cu străinii. Dacă păşeşti unde nu trebuie, se va deschide şi te va înghiţi.

— E doar *noroi,* zise apăsat Podrick.

— Până când îţi umple gura şi începe să ţi se strecoare în nas. Apoi e moarte.

Zâmbi, ca să-şi îndulcească vorbele. Şterge-te şi ia o felie de portocală, băiete.

Ziua următoare se scurse aproape la fel. Dimineaţa, mâncară cod sărat şi alte felii de portocală şi porniră la drum înainte ca soarele să răsară de-a binelea, cu un cer roşu în spate şi unul purpuriu în faţă. Dulăul o luă înainte, adulmecând fiecare pâlc de trestii şi oprindu-se din când în când să urineze pe una; părea să cunoască

drumul la fel de bine ca Meribald. Ţipetele rândunelelor-de-mare tremurau în aerul zorilor când valurile fluxului năvăliră spre ţărm.

Spre prânz se opriră într-un sătuc, primul care le ieşi în cale, unde opt case pe piloni se înălţau deasupra unui pârâiaş. Bărbaţii erau plecaţi la pescuit cu luntrile, dar femeile şi copiii coborâră, bălăbănind scări de sfoară, şi se

adunară în jurul septonului Meribald ca să se roage. După slujbă, septonul îi iertă de păcate şi plecă, lăsându-le câţiva napi, un sac de fasole şi două dintre nepreţuitele sale portocale.

Când porniră din nou la drum, septonul spuse:

— Am face bine, prieteni, să stăm de veghe în noaptea asta. Sătenii spun că au văzut trei rătăciţi dând târcoale prin preajma dunelor, la vest de vechiul turn de veghe.

— Doar trei? Ser Hyle zâmbi. Trei sunt un mizilic pentru fătuca noastră. Nu e de aşteptat să se lege de nişte oameni înarmaţi.

— Dacă nu cumva sunt morţi de foame, zise septonul. Se găseşte mâncare în mlaştinile astea, dar numai pentru cei care au ochi s-o găsească, iar aceşti oameni sunt străini aici, supravieţuitori din vreo bătălie. Dacă ne vor acosta, ser, te rog, lasă-i pe seama mea.

— Şi ce-ai să faci cu ei?

— Am să-i hrănesc. Am să le cer să-şi mărturisească păcatele, ca să pot, la rândul meu, să-i iert. Am să-i invit să vină cu noi pe Insula Tăcerii.

— E ca şi cum i-ai pofti să ne taie beregata în somn, zise Hyle Hunt. Lordul Randyll are metode mai bune de a se ocupa de oamenii rătăciţi: oţel şi funie de cânepă.

— Ser? Domniţa mea? spuse Podrick. Un om rătăcit e un haiduc?

— Mai mult sau mai puţin, răspunse Brienne.

Septonul Meribald era de altă părere:

— Mai degrabă mai puţin decât mai mult. Sunt multe feluri de proscrişi, aşa cum există mai multe feluri de păsări. O becaţă şi un vultur-de-mare au aripi, dar nu sunt acelaşi lucru. Cântăreţilor le place să cânte despre oameni buni, siliţi să

iasă în afara legii ca să lupte cu vreun lord netrebnic, dar majoritatea proscrişilor seamănă mai degrabă cu acest Câine rapace decât cu lordul fulgerului. Sunt oameni răi, mânaţi de lăcomie, înveninaţi de ranchiună, care îi dispreţuiesc pe zei

şi se iubesc doar pe ei înşişi. Oamenii rătăciţi merită mai mult compasiunea noastră, deşi s-ar putea să fie la fel de periculoşi. Aproape toţi sunt de obârşie modestă, oameni simpli care nu s-au îndepărtat vreodată mai mult de un kilometru de casa în care s-au născut, până când n-a venit un lord sau altul să-i ia la război.

Prost încălţaţi şi prost îmbrăcaţi, mărşăluiesc sub flamurile sale, adesea fără alte arme decât o seceră, o săpăligă ascuţită sau un mai pe care şi-l fac singuri, legând cu fâşii de piele o piatră de un băţ. Fraţii mărşăluiesc cu fraţii, fiii cu taţii, prietenii cu prietenii. Au auzit cântecele şi poveştile, aşa că merg cu inimile 343

înflăcărate, visând la minunile pe care le vor vedea, la bogăţia şi gloria pe care le vor dobândi. Războiul li se pare o aventură frumoasă, singura pe care cei mai mulţi dintre ei o vor cunoaşte.

Apoi se întâlnesc cu războiul.

Pentru unii, acea singură întâlnire e de-ajuns ca să-i facă să cedeze. Alţii continuă ani de-a rândul, până când pierd şirul bătăliilor în care au luptat, dar chiar şi un om care a supravieţuit după o sută de bătălii poate ceda în cea de-a o sută una. Fraţii îşi privesc fraţii murind, taţii îşi pierd fiii, prietenii îşi văd prietenii încercând să-şi ţină măruntaiele după ce le-au fost scoase cu securea.

Îl văd pe lordul care i-a condus acolo sfârtecat, şi un alt lord strigând că acum sunt ai lui. Se aleg cu o rană şi, când aceasta e pe jumătate vindecată, se aleg cu o alta. Nu au niciodată mâncare destulă, încălţările li se rup în bucăţi de atâta mers, au hainele sfâşiate şi putrede, şi jumătate se scapă în pantaloni din pricina apei rele pe care o beau.

Dacă vor cizme noi sau o mantie mai caldă, sau poate un coif ruginit, trebuie să le ia de la vreun cadavru şi nu trece mult până când încep să fure şi de la cei vii, de la oamenii pe ale căror pământuri se luptă, oameni foarte asemănători cu cei care au fost ei cândva. Le măcelăresc oile şi le fură găinile şi de acolo nu e decât un pas mic până la a le răpi şi

fiicele. Şi, într-o bună zi, privesc împrejur şi-şi dau seama că prietenii şi rudele lor nu mai sunt, că luptă alături de străini, sub flamuri pe care nici nu le recunosc. Nu ştiu unde se află sau cum să se întoarcă acasă, iar lordul pentru care luptă nu ştie cum îi cheamă, dar vine strigându-le să se adune, să formeze un şir cu suliţele în mâini, cu coasele şi maiurile ascuţite, să stea pe poziţii. Şi cavalerii năvălesc asupra lor, oameni fără

chipuri, în oţel din cap până-n picioare, şi tunetul de fier al atacului lor pare să

umple lumea…

Şi omul cedează.

Se întoarce şi fuge sau se târăşte după aceea în patru labe peste leşurile celor ucişi sau se furişează în toiul nopţii şi găseşte un loc unde să se ascundă. *Acasă*

ajunge să nu mai reprezinte nimic pentru el, iar regii, lorzii şi zeii înseamnă mai puţin decât o bucată de carne stricată care-l va ajuta să mai trăiască încă o zi sau o ploscă de vin acru care i-ar putea îneca teama pentru câteva ore. Omul rătăcit trăieşte de pe o zi pe alta, de la o masă la alta, mai mult animal decât om. Lady Brienne nu se înşală. În vremuri ca acestea, călătorul trebuie să se ferească de oamenii rătăciţi şi să se teamă de ei… dar trebuie şi să-i compătimească.

După ce Meribald isprăvi, o tăcere adâncă se lăsă peste micul lor grup. Brienne auzea vântul foşnind printr-un pâlc de sălcii şi, undeva, ţipătul îndepărtat al unui cufundar. Auzea gâfâitul molcom al Dulăului care înainta în salturi lângă septon şi măgarul lui, cu limba atârnându-i. Tăcerea se prelungi, se prelungi, până când, în cele din urmă, Brienne spuse:

— Câţi ani ai avut când te-au dus la război?

— Păi, nu mai mulţi decât băiatul ăsta al tău, răspunse Meribald. Prea tânăr pentru aşa ceva, la drept vorbind, dar fraţii mei mergeau cu toţii şi nu voiam să fiu lăsat în urmă.

William spunea că aş putea fi scutierul lui, deşi Will nu era cavaler, doar un argat înarmat cu un cuţit de bucătărie pe care-l furase de la han. A murit la Treptele de Piatră şi n-a apucat să dea nicio lovitură. Febra a fost cea care i-a venit de hac, lui şi fratelui meu Robin. Owen a murit lovit de o ghioagă care i-a despicat ţeasta, iar prietenul lui, Jon Pox, a fost spânzurat pentru viol.

— Războiul Regilor de Nouă Parale? întrebă Hyle Hunt.

— Aşa i s-a spus, deşi n-am văzut niciun rege, nici n-am câştigat vreo para.

Totuşi a fost război. Asta a fost.

SAMWELL

Sam stătea în faţa ferestrei, legănându-se nervos în timp ce privea ultimele raze de soare pierind în spatele unui şir de acoperişuri ascuţite. *Probabil că iar s-a îmbătat,* gândi el posomorât. *Sau iar a întâlnit o fată.* Nu ştia dacă să înjure sau să plângă. Dareon trebuia să fie fratele lui. *Cere-i să cânte şi e mai bun ca oricare altul. Cere-i să facă orice altceva...*

Negurile serii începuseră să se ridice, înălţând degete cenuşii pe zidurile clădirilor care străjuiau bătrânul canal.

— A promis că se va întoarce, spuse Sam. L-ai auzit şi tu.

Gilly îl privi cu ochi umflaţi, tiviţi cu roşu. Părul îi atârna în jurul feţei, încâlcit şi nespălat. Arăta ca un animal speriat iscodind dintr-un tufiş. Trecuseră zile de când nu mai avuseseră foc, dar, cu toate astea, fetei sălbatice îi plăcea să se cuibărească lângă şemineu, ca şi cum cenuşa rece ar mai fi păstrat puţină căldură.

— Nu-i place aici, cu noi, spuse ea în şoaptă, ca să nu trezească pruncul. E trist aici. Îi place acolo unde găseşte vin şi zâmbete.

Da, gândi Sam, *şi vinul e peste tot, mai puţin aici.* Braavosul era plin de hanuri, crâşme şi bordeluri, iar Dareon prefera un foc şi o cupă de vin cald cu mirodenii în loc de pâinea râncedă şi compania unei femei plângăcioase, a unui grăsan laş şi a unui bătrân bolnav. Cine-l putea învinui? *Eu aş putea să-l învinuiesc. A spus că se întoarce înainte de asfinţit. A spus că ne aduce vin şi mâncare.*

Privi din nou pe fereastră, sperând zadarnic să-l vadă pe cântăreţ grăbindu-se spre casă. Întunericul cădea peste oraşul secret, furişându-se pe uliţe şi de-a lungul canalelor. Bunii oameni ai Braavosului aveau să tragă în curând obloanele şi să-şi zăvorască uşile. Noaptea era a bandiţilor şi a curtezanelor. *Noii amici ai lui Dareon,* gândi Sam cu

amărăciune. Numai despre ei mai vorbea cântăreţul în ultima vreme. Încerca să scrie un cântec despre o curtezană, o femeie căreia i se zicea Umbra Lunii, care îl auzise cântând lângă Iazul Lunii şi îl răsplătise cu un sărut.

345

— Ar fi trebuit să-i ceri argint, îi spusese Sam. De bani avem nevoie, nu de sărutări.

Însă cântăreţul doar zâmbise.

— Unele sărutări sunt mai de preţ decât aurul galben, Ucigaşule.

Şi asta îl înfuria. Dareon nu trebuia să compună cântece despre curtezane.

Trebuia să cânte despre Zid şi despre vitejia Rondului de Noapte. Jon sperase că, poate, cântecele lui vor reuşi să convingă câţiva tineri să îmbrace veşmintele negre. Însă el cânta despre săruturi de aur, păr argintiu şi buze roşii, roşii. Nimeni n-a îmbrăcat vreodată veşmintele negre de dragul unor buze roşii, roşii.

Pe deasupra, uneori cântecele lui trezeau pruncul. Atunci începea să plângă, Daeron striga la el să tacă, Gilly plângea şi cântăreţul pleca furios şi nu se mai întorcea zile în şir.

— Toată smiorcăiala aia mă face să-mi vină să-i trag o palmă, se plângea el, şi abia pot dormi din cauza suspinelor ei.

Ai plânge şi tu dacă ai fi avut un fiu şi l-ai fi pierdut, îi stătea lui Sam pe buze să-i spună. Nu putea s-o învinuiască pe Gilly pentru durerea ei. În schimb, îl învinuia pe Jon Snow şi se întreba când îi împietrise inima. Îi adresase şi lui Maester Aemon aceeaşi întrebare, odată, când Gilly era jos, la canal, să le aducă

apă.

— Când l-ai ridicat tu la rangul de Lord Comandant, răspunsese bătrânul.

Chiar şi acum, putrezind în încăperea rece de sub acoperiş, o parte din Sam refuza să creadă că Jon făcuse ceea ce credea Maester Aemon. *Dar trebuie să fie adevărat.*

De ce altceva ar plânge Gilly atât de mult? Nu trebuia decât s-o întrebe al cui era copilul pe care-l hrănea la sân, dar nu avea curajul. Se temea de răspunsul pe care l-ar putea primi. *Sunt tot un laş, Jon.* Oriunde se ducea în lumea largă, spaimele îl însoţeau.

Un bubuit sec răsună pe acoperişurile Braavosului, ca sunetul unui tunet îndepărtat: Titanul vestind venirea nopţii, de dincolo de lagună. Zgomotul fu destul de puternic ca să trezească pruncul, iar plânsul său nestăpânit îl trezi pe Maester Aemon. Când Gilly se duse să-i dea copilului să sugă, bătrânul deschise ochii şi se mişcă uşor în patul lui îngust.

— Egg? E aşa de întuneric! De ce e aşa de întuneric?

Pentru că eşti orb. Aemon o lua razna din ce în ce mai mult de când sosiseră la Braavos. În unele zile, părea că nu ştie unde se află. În altele, se zăpăcea când încerca să spună ceva şi începea să bată câmpii despre tatăl sau despre fratele lui.

Are o sută doi ani, îşi reamintea Sam, dar fusese la fel de bătrân şi la Castelul Negru, şi acolo nu era niciodată cu minţile rătăcite.

— Sunt eu, fu el nevoit să spună. Samwell Tarly. Administratorul tău.

— Sam. Maester Aemon îşi linse buzele şi clipi. Da. Şi ne aflăm la Braavos.

Iartă-mă, Sam. Se luminează de ziuă?

— Nu. Sam atinse fruntea bătrânului. Avea pielea umedă de sudoare, rece şi 346

lipicioasă la atingere, iar fiecare răsuflare a sa era un horcăit uşor. E noapte, maester. Ai dormit.

— Prea mult. E frig aici.

— N-avem lemne, îi explică Sam, iar hangiul nu ne mai dă dacă nu avem bani.

Era a patra sau a cincea oară când purtau aceeaşi conversaţie. *Ar fi trebuit să*

folosesc banii pentru lemne, se mustra Sam de fiecare dată. *Ar fi trebuit să mă*

gândesc să-l ţin la căldură.

Însă el risipise ultimii arginţi pe un tămăduitor de la Casa Mâinilor Roşii, un bărbat înalt şi palid, în veşminte brodate cu arabescuri roşii şi albe. Argintul nu-i cumpărase decât o jumătate de butelcă de vin al viselor.

— Asta poate să-i facă trecerea mai uşoară, îi spusese omul din Braavos, nu fără blândeţe. Când Sam întrebase dacă nu mai putea face nimic, tămăduitorul clătinase din cap: Alifii am, poţiuni şi infuzii, tincturi şi otrăvuri şi cataplasme. Aş

putea să-i iau sânge, să-i curăţ stomacul, să-i pun lipitori… dar la ce bun? Nicio lipitoare nu-l poate face din nou tânăr. E un om bătrân şi are moartea în plămâni.

Dă-i asta şi lasă-l să doarmă.

Şi aşa făcuse, zi şi noapte, dar acum bătrânul se căznea să se ridice.

— Trebuie să mergem la corăbii.

Iarăşi corăbiile.

— Eşti prea slăbit ca să ieşi, trebui să-i spună.

O răceală pătrunsese în trupul Maesterului Aemon în timpul călătoriei şi se localizase în piept. Până când ajunseseră la Braavos, era atât de slăbit încât trebuiseră să-l ducă pe braţe la mal. Atunci încă aveau o pungă grasă cu arginţi, aşa că Dareon ceruse patul cel mai mare al hanului. Cel pe care-l primiseră era atât de mare încât în el puteau dormi opt oameni, aşa că hangiul insistase să-i taxeze pentru atâţia.

— Mâine putem să mergem la docuri, îi promise Sam. Poţi să te interesezi şi să afli care e următoarea corabie care pleacă la Oraşul Vechi.

Chiar şi toamna, Braavosul era un port aglomerat. După ce Aemon se întrema îndeajuns încât să poată călători, aveau să găsească fără probleme o navă potrivită

care să-i ducă unde aveau de mers. Mai dificilă avea să se dovedească plata călătoriei. O corabie din Cele Şapte Regate ar fi singura lor speranţă. *O corabie de negoţ din Oraşul Vechi, poate, cu rubedenii în Rondul de Noapte. Trebuie să*

mai existe unii care îi cinstesc pe cei care străjuiesc Zidul.

— Oraşul Vechi? horcăi Maester Aemon. Da, am visat cu Oraşul Vechi, Sam.

Eram iarăşi tânăr şi fratele meu Egg era de faţă, cu cavalerul ăla mare pe care îl slujea. Beam în vechiul han, acolo unde se face acel cidru înfiorător de tare.

Încercă din nou să se ridice, dar efortul se dovedi prea mare pentru el. După o clipă, se aşeză la loc. Corăbiile, repetă el. Vom găsi răspunsul acolo. Despre dragoni. Trebuie să ştiu.

Nu, gândi Sam, *mâncare şi căldură îţi trebuie ţie, o burtă plină şi un foc* 347

pârâind în şemineu.

— Ţi-e foame, maester? Mai avem nişte pâine şi niţică brânză.

— Nu chiar acum, Sam. Mai târziu, când o să mă simt mai puternic.

— Cum să te faci mai puternic, dacă nu mănânci? Niciunul dintre ei nu mâncase prea mult pe mare, mai ales după Skagos. Furtunile de toamnă îi urmăriseră pe tot cuprinsul mării înguste. Uneori veneau dinspre sud, clocotind de tunete, fulgere şi ploi negre care cădeau zile în şir. Alteori veneau dinspre nord, reci şi neîmblânzite, cu vânturi sălbatice care-ţi pătrundeau până-n oase. O dată, se făcuse atât de frig, încât Sam găsise la trezire o corabie întreagă învelită în gheaţă, strălucind ca o perlă albă. Căpitanul îi coborâse catargul şi-l legase de punte, ca să termine drumul doar cu vâslele. Până când ajunseseră să vadă

Titanul, nimeni nu mai mânca.

Dar odată ajunşi în siguranţă la mal, Sam se pomenise hămesit. La fel se întâmplă cu Dareon şi cu Gilly. Până şi pruncul începuse să sugă mai grăbit.

Aemon însă…

— Pâinea s-a întărit, dar pot să cer nişte zeamă de carne de la bucătărie, s-o înmoi în ea, îi spuse Sam bătrânului.

Hangiul era un bărbat aspru, cu ochii reci, suspicios la prezenţa acestor străini în haine negre sub acoperişul său, însă bucătarul lui era mai blând.

— Nu. Dar poate o înghiţitură de vin?

Vin nu aveau. Dareon îi promisese să cumpere nişte vin cu banii din cântat.

— Vom avea vin mai târziu, fu nevoit Sam să-i spună. Avem apă, dar nu e apă

bună.

Apa bună venea prin arcurile unui apeduct mare de cărămidă pe care braavosii îl numeau râul apei dulci. Bogaţii îşi duceau apa în casele lor prin conducte, săracii îşi umpleau găleţile şi sacalele de la fântânile publice. Sam o trimisese pe Gilly să aducă nişte apă, uitând că fata sălbatică trăise toată viaţa în preajma Fortăreţei lui Craster şi nu văzuse niciodată nici măcar un târg. Labirintul pietros de insule şi canale care era Braavosul, lipsit de iarbă şi copaci şi mişunând de străini care îi vorbeau cu cuvinte pe care nu le înţelegea, o speriase atât de tare, încât îşi pierduse harta şi în curând se pierduse pe sine. Sam o găsise plângând la picioarele de piatră ale unui lord al mărilor, mort demult.

— Nu avem decât apă din canal, îi spuse Maesterului Aemon, dar bucătarul a dat-o în clocot. Avem şi vin de vise, dacă mai ai nevoie.

— Am visat destul deocamdată. Apa de canal e de-ajuns. Ajută-mă, rogu-te.

Sam îl ajută pe bătrân să se ridice şi îi ţinu cupa în dreptul buzelor uscate şi crăpate. Chiar şi aşa, jumătate din apă se prelinse pe pieptul maesterului.

— Ajunge, tuşi Aemon, după câteva sorbituri. Ai să mă îneci. Tremura în braţele lui Sam. De ce e aşa frig în încăpere?

— Nu mai avem lemne.

Dareon plătise hangiului dublu pentru o cameră cu şemineu, dar niciunul 348

dintre ei nu-şi dăduse seama cât de scump era lemnul aici. În Braavos nu erau copaci decât în curţile şi în grădinile celor puternici, iar braavosii nu tăiau pinii care acopereau insulele dimprejurul marii lagune, pentru că funcţionau ca nişte paravânturi, apărându-i de furtuni. Lemnul de foc era adus cu şlepurile în susul râurilor şi de dincolo de lagună. Chiar şi bălegarul era scump aici; braavosii foloseau bărci în loc de cai. Nimic din toate acestea nu ar fi contat dacă ar fi plecat în Oraşul Vechi, aşa cum plănuiseră, dar acest lucru se dovedise imposibil cu Maester Aemon atât de slab. Încă o călătorie în largul mării l-ar fi ucis.

Mâna lui Aemon se furişă peste pături, bâjbâind după mâna lui Sam.

— Trebuie să mergem la docuri, Sam.

— Când te întremezi. Bătrânul nu era în stare să înfrunte valurile sărate şi vânturile ude de pe linia coastei, iar Braavosul era tot numai un ţărm. Către nord se afla Portul Violet, unde negustorii braavosi acostau mai jos de cupolele şi turnurile Palatului Lordului Mării. La vest se afla Portul Peticarului, înţesat de corăbii din celelalte Oraşe Libere, de la Westeros la Ibben şi până la legendarele insule îndepărtate ale Estului. Iar oriunde altundeva erau mici dane, cheiuri şi debarcadere vechi şi cenuşii, unde negustorii de creveţi, cei de crabi şi pescarii acostau după ce scormoneau mlaştinile şi gurile râurilor. Ar fi un efort prea mare pentru tine.

— Atunci du-te în locul meu, îl îndemnă Aemon, şi adu-mi pe cineva care a văzut aceşti dragoni.

— Eu? Ideea îl îngrozea pe Sam. Maester, era doar o poveste. O poveste marinărească. Tot Dareon era de vină şi

pentru asta. Cântăreţul venea cu tot soiul de poveşti ciudate de la crâşme şi bordeluri. Din nefericire, fusese băut când o auzise pe cea despre dragoni şi nu-şi putea aminti detaliile. Poate că Dareon a inventat toată povestea. Cântăreţii obişnuiesc să facă asta. Inventează una-alta.

— E-adevărat, răspunse Maester Aemon, dar până şi cel mai fantezist cântec are un sâmbure de adevăr. Găseşte-mi acel adevăr, Sam.

— N-aş şti pe cine să întreb, sau cum să întreb. Ştiu doar puţină valyriană cultă

şi, când vorbesc cu mine în limba braavosi, nu înţeleg nici jumătate din ceea ce spun. Tu vorbeşti mai multe limbi decât mine; după ce te întremezi poţi să…

— Când am să mă întremez eu, Sam? Spune-mi şi mie.

— În curând. Dacă te odihneşti şi mănânci. Când ajungem în Oraşul Vechi…

— N-am să mai revăd Oraşul Vechi, acum ştiu asta. Bătrânul strânse braţul lui Sam cu mai multă putere. În curând voi fi cu fraţii mei. Unii au fost legaţi de mine prin jurăminte, alţii prin sânge, dar au fost cu toţii fraţii mei. Iar tata… el n-a crezut niciodată că tronul îi va reveni lui şi totuşi aşa s-a întâmplat. Obişnuia să

spună că asta îi era pedeapsa pentru lovitura care i-a ucis fratele. Mă rog să-şi fi găsit în moarte pacea pe care n-a cunoscut-o niciodată în viaţă. Septonii cântă despre dulcea poposire, despre lăsarea poverilor şi călătoria către un minunat tărâm, unde putem râde, iubi şi petrece până la sfârşitul zilelor… dar dacă nu există

niciun tărâm al luminii şi al mierii, ci numai frig, întunecime şi durere, dincolo de zidul numit moarte?

Se teme, îşi dădu seama Sam.

— Nu eşti pe moarte. Eşti bolnav, atâta tot. O să-ţi treacă.

— Nu, Sam, nu de data asta. Am visat… În toiul nopţii, omul îşi pune toate întrebările pe care nu îndrăzneşte să le formuleze la lumina zilei. Pentru mine, în aceşti ultimi ani, a

rămas o singură întrebare: De ce au vrut zeii să-mi ia ochii şi puterea, dar m-au condamnat să zăbovesc aici atât de mult, îngheţat şi uitat? La ce le foloseşte un om bătrân şi sfârşit ca mine? Degetele lui Aemon tremurau, nuiele acoperite de piele pătată. Îmi amintesc, Sam. Încă îmi amintesc. Vorbea fără

noimă.

— Ce-ţi aminteşti?

— Dragonii, şopti Aemon. Au fost durerea şi gloria Casei mele.

— Ultimul dragon a murit înainte să te naşti, spuse Sam. Cum ai putea să ţi-i aminteşti?

— Îi văd în vise, Sam. Văd o stea roşie sângerând pe cer. Încă îmi amintesc roşul. Le văd umbra pe zăpadă, aud pârâitul aripilor de piele, le simt răsuflarea fierbinte. Fraţii mei au visat şi ei dragoni, iar visele i-au ucis, pe fiecare. Sam, noi pâlpâim la hotarul profeţiilor pe jumătate uitate, al minunilor şi al spaimelor pe care niciun om de pe pământ nu poate spera să le cuprindă… sau…

— Sau? îl îndemnă Sam.

— … sau nu. Aemon râse înfundat. Sau sunt un om bătrân, febril şi muribund.

Îşi închise obosit ochii albi, apoi îi forţă să se deschidă încă o dată. N-ar fi trebuit să părăsesc Zidul. Lordul Snow n-ar fi avut cum să ştie, dar *eu* ar fi trebuit să văd.

Focul mistuie, dar frigul conservă. Zidul… dar e prea târziu să dau fuga înapoi.

Străinul aşteaptă la uşa mea şi nu se vrea refuzat. Sam, m-ai slujit cu credinţă. Fă

un ultim lucru curajos pentru mine: du-te la corăbii, Sam. Află tot ce poţi despre aceşti dragoni.

Sam îşi eliberă braţul din strânsoarea bătrânului.

— Am s-o fac, dacă aşa vrei. Eu doar… Nu ştia ce altceva să spună. *Nu-l pot refuza.* În acelaşi timp, ar putea să-l caute şi pe Dareon, prin docurile şi cheiurile Portului Peticarului. *Am să-l găsesc mai întâi pe Dareon şi vom merge la corăbii*

împreună. Iar când ne vom întoarce, vom aduce mâncare, vin şi lemne. Vom avea un foc şi o mâncare bună, fierbinte. Se ridică: Bine, atunci ar trebui să plec. Dacă

mă duc, Gilly va fi aici. Gilly, zăvorăşte uşa după ce plec. *Străinul mă aşteaptă în faţa uşii.*

Gilly clătină aprobator din cap, legănând pruncul la sân, cu ochii plini de lacrimi. *O să plângă din nou,* îşi dădu seama Sam. Era mai mult decât putea suporta. Centura sabiei îi atârna de un cârlig în perete, lângă vechiul corn crăpat pe care i-l dăduse Jon. O smulse, şi-o legă la brâu, apoi îşi aruncă mantia neagră

de lână peste umerii săi rotunjiţi, năvăli pe uşă afară şi tropăi în josul unei scări de 350

piatră, cu treptele scârţâind sub povara lui. Hanul avea două uşi principale, una care dădea către o stradă, iar alta cu ieşire către un canal. Sam o luă pe prima, ca să evite sala comună unde cu siguranţă hangiul i-ar fi aruncat privirea acră pe care o rezerva oaspeţilor care zăboveau mai mult decât erau bine-veniţi.

Aerul era răcoros, dar noaptea nu era nici pe jumătate atât de ceţoasă ca altă

dată. Pentru asta, Sam era recunoscător. Uneori, ceţurile acopereau pământul într-un strat atât de gros încât nu-ţi puteai vedea propriile picioare. O dată, fusese cât pe ce să calce într-un canal.

Copil fiind, Sam citise o poveste despre Braavos şi visase că într-o zi va veni aici. Voia să privească Titanul ridicându-se aspru şi fioros din mare, să alunece pe canale într-o barcă-şarpe, pe lângă toate palatele şi templele, şi să privească

braavosii dansându-şi dansul apei, cu săbiile scânteind în lumina stelelor. Dar acum, că era aici, nu voia decât să plece şi să ajungă în Oraşul Vechi.

Cu gluga ridicată şi mantia fluturând, îşi croia drum pe lângă bolovani, către Portul Peticarului. Centura sabiei ameninţa şi acum să-i cadă în vine, aşa că era nevoit să şi-o tragă întruna la loc în timpul mersului. Se ţinu pe străzile

mai mici şi mai întunecoase, unde avea mai puţine şanse să întâlnească pe cineva, dar fiecare pisică pe care o zărea trecând îi făcea inima să tresară… iar Braavosul mişuna de pisici. *Trebuie să-l găsesc pe Dareon,* gândi el. *E un om al Rondului de Noapte, Fratele meu Jurat, împreună vom desluşi ce avem de făcut.* Puterea lui Aemon pierise, iar Gilly ar fi fost pierdută aici, chiar şi dacă n-ar fi fost copleşită

de durere, însă Dareon… *N-ar trebui să-l gândesc de rău. Ar putea fi rănit, poate de aceea nu s-a întors. Ar putea fi mort, zăcând pe cine ştie ce uliţă, într-o baltă*

de sânge, sau ar putea pluti cu faţa în jos pe unul dintre canale. Noaptea braavosii se plimbau ţanţoşi prin oraş, în gătelile lor multicolore, omorând doar ca să-şi arate dibăcia cu acele săbii zvelte pe care le purtau.

Unii se luptau din orice motiv, alţii fără pricină, iar Dareon era slobod la gură

şi iute la mânie, mai cu seamă când era băut. *Doar fiindcă un om ştie să cânte despre bătălii nu înseamnă că se pricepe la luptă.*

Cele mai bune crâşme, hanuri şi bordeluri erau lângă Hanul Violet sau lângă

Iazul Lunii, însă Dareon prefera Portul Peticarului, unde aveai mai multe şanse să

găseşti muşterii care să vorbească limba comună. Sam îşi începu căutarea la Hanul Tiparului Verde, la Barcagiul Negru şi la La Moroggo, locuri unde Dareon mai cântase. Nu era de găsit în niciunul dintre ele. În faţa Casei Ceţii mai multe bărci erau legate la mal, aşteptând muşterii, iar Sam încercă să-i întrebe pe vâslaşi dacă văzuseră un cântăreţ îmbrăcat în negru, dar niciunul nu îi înţelese valyriana cultă. *Asta, sau preferă să nu înţeleagă.* Sam scrută crama soioasă de sub cel de-al doilea arc al Podului lui Nabbo, care abia dacă putea găzdui zece oameni. Dareon nu era printre ei. Încercă la Hanul Proscrişilor, la Casa celor Şapte Felinare şi la bordelul numit Crescătoria de Pisici, unde se alese cu priviri ciudate, dar fără

niciun ajutor.

351

Plecând, aproape că se ciocni de doi tineri care stăteau sub felinarul roşu al Crescătoriei de Pisici. Unul era brunet, unul blond. Cel brunet spuse ceva în limba braavosi.

— Îmi pare rău, fu Sam nevoit să spună. Nu înţeleg.

Se îndepărtă de ei, speriat. În Cele Şapte Regate, nobilii se îmbrăcau în catifele, mătăsuri şi brocarturi în zeci de culori, în timp ce ţăranii şi oamenii de rând purtau lână aspră şi pânză maro, mohorâtă.

În Braavos era altfel. Bandiţii se plimbau ţanţoşi ca nişte cocoşi, mângâindu-şi săbiile, în timp ce oamenii înstăriţi se îmbrăcau în cenuşiu, violet, albastru-închis, aproape negru şi nuanţe de negru, întunecate ca o noapte fără lună.

— Amicul meu Terro zice că eşti aşa de gras că-i faci greaţă, spuse banditul cel blond, care purta o jachetă croită din catifea verde pe o parte şi brocart cu fir de argint pe alta. Terro zice că zornăitul sabiei tale îi provoacă dureri de cap.

Vorbea în limba comună. Celălalt, un bandit brunet în brocart rubiniu, cu o mantie galbenă, al cărui nume părea să fie Terro, făcu un comentariu în limba braavosi, la care prietenul său blond râse şi spuse: Amicul meu Terro zice că eşti prea bine îmbrăcat. Eşti vreun mare lord de porţi negru?

Lui Sam îi venea să fugă, dar, dacă fugea, avea toate şansele să se împiedice în propria-i centură. *Nu atinge sabia,* îşi spuse. Chiar şi un deget pe mâner ar fi destul pentru ca unul sau altul dintre bandiţi să considere că e o provocare.

Încercă să găsească nişte cuvinte care să-i liniştească.

— Nu sunt… fu tot ce reuşi să spună.

— Nu e lord, interveni un glas de copil. E în Rondul de Noapte, nătărăule. Din *Westeros.* O fată se ivi în lumină, împingând o roabă plină cu iarbă-de-mare, o făptură zdrenţăroasă, sfrijită, în cizme mari, cu părul ciufulit şi nespălat. Mai e unul la Portul Vesel, care cântă la Nevasta Marinarului, îi informă ea pe cei doi bandiţi. Lui Sam îi

spuse: Dacă întreabă cine e cea mai frumoasă femeie din lume, să spui că Privighetoarea, altfel te provoacă la luptă. Vrei să cumperi nişte moluşte? Mi-am vândut toate stridiile.

— N-am niciun ban, zise Sam.

— N-are niciun ban, îl luă în râs banditul cel blond. Amicul său brunet rânji şi spuse ceva în limba braavosi. Amicului meu Terro îi e frig. Fii bunul nostru prieten grăsan şi dă-i mantia ta.

— Nici asta să nu faci, zise fata cu roaba, altfel o să-ţi ceară pe urmă cizmele şi, cât ai clipi, te trezeşti gol.

— Pisicuţele care miaună prea tare se îneacă în canale, o avertiză banditul cel brunet.

— Nu şi dacă au gheare. Şi, dintr-odată, în mâna stângă a fetei era un cuţit, cu lama la fel de subţire ca ea. Cel pe nume Terro îi spuse ceva amicului său blond şi cei doi se îndepărtară, chicotind.

— Mulţumesc, îi spuse Sam fetei, imediat după ce plecaseră cei doi.

352

Cuţitul fetei dispăru.

— Dacă porţi sabie noaptea, înseamnă că poţi fi provocat. *Ai vrut* să te lupţi cu ei?

— Nu. Cuvântul îi ieşi de pe buze ca un ţipăt care îl înfiora.

— Sigur eşti în Rondul de Noapte? N-am mai văzut până acum un frate în negru ca tine. Fata făcu semn către roabă. Poţi lua ultimele moluşte, dacă vrei. E

întuneric, nimeni nu le va mai cumpăra acum. Mergi la Zid?

— La Oraşul Vechi. Sam luă una dintre moluştele prăjite şi o înghiţi. Suntem între corăbii. Moluştele erau bune. Mai luă una.

— Bandiţii nu sâcâie niciodată pe nimeni fără sabie. Nici măcar nişte bădărani idioţi ca Terro şi Orbelo.

— Tu cine eşti?

— Nimeni. Fata duhnea a peşte. Cândva, am fost cineva, dar acum nu mai sunt. Poţi să-mi spui Cat, dacă vrei. Tu cine eşti?

— Samwell din Casa Tarly. Vorbeşti limba comună.

— Tatăl meu a fost comandant al vâslaşilor pe *Nymeria.* Un bandit l-a omorât fiindcă a spus că mama mea e mai frumoasă decât Privighetoarea. Nu unul ca aceşti bădărani idioţi pe care i-ai întâlnit, ci un bandit adevărat. Într-o zi am să-i tai gâtul. Căpitanul a spus că *Nymeria* nu are nevoie de fetiţe, aşa că m-a abandonat. Brusco m-a luat la el şi mi-a dat o roabă. Fata ridică privirea spre el: Pe ce corabie vei călători?

— Am plătit să mergem pe *Lady Ushanora.*

Fata îl privi cu coada ochiului, bănuitoare.

— A plecat. Nu ştii? A plecat cu zile şi zile în urmă.

Ştiu, ar fi putut să spună Sam. El şi Dareon stătuseră pe chei privindu-i ridicarea şi coborârea vâslelor, în timp ce se îndrepta către Titan şi către largul mării.

— Da, spusese cântăreţul, cu asta s-a isprăvit. Dacă Sam ar fi fost mai curajos, l-ar fi îmbrâncit în apă. Când venea vorba să dezbrace fetele, Dareon avea limba unsă cu miere, însă în cabina căpitanului vorbise doar Sam, încercând să-l convingă pe braavosi să-i aştepte.

— Trei zile am aşteptat după bătrânul acesta, spusese căpitanul. Am calele pline şi marinarii mei s-au culcat de adio cu nevestele. Cu sau fără voi, *Doamna* mea pleacă la reflux.

— Te rog, îl implorase Sam. Doar câteva zile, atât îţi cer. Ca Maester Aemon să-şi recapete puterile.

— N-are nicio putere. Căpitanul vizitase hanul cu o seară în urmă, ca să-l vadă

pe Maester Aemon cu ochii lui. E un om bătrân şi nu vreau să-mi moară pe *Doamna.* Rămâneţi cu el sau părăsiţi-l, pe mine nu mă interesează. Eu plec. Şi mai rău, refuzase să le înapoieze banii de drum pe care i-i plătiseră, argintul care

trebuia să-i ducă teferi spre Oraşul Vechi. Aţi plătit cea mai bună cabină. E acolo, 353

vă aşteaptă. Dacă nu alegeţi s-o ocupaţi, nu-i vina mea. De ce să suport eu pierderea?

Ar putea fi deja la Duskendale, gândi Sam cu jale. *Poate că am fi, ajuns chiar la Pentos, dacă vânturile ar fi fost prielnice.*

Dar nimic din toate acestea n-ar avea vreo importanţă pentru o fată cu o roabă.

— Ziceai că ai văzut un cântăreţ…

— Da. La Portul Vesel. Se însoară cu Nevasta Marinarului.

— Se însoară?

— Ea nu se culcă decât cu cine o ia de nevastă.

— Unde e Portul Vesel?

— Vizavi de Corabia Măscăriciului. Pot să te conduc acolo.

— Ştiu drumul. Sam văzuse Corabia Măscăriciului. *Dareon nu se poate însura. A făcut jurământ.* Trebuie să plec.

O luă la fugă. Fu un drum lung peste pietrele alunecoase de pavaj. În scurt timp, gâfâia, cu mantia mare şi neagră fluturând zgomotos în urma lui. Trebuia să-şi ţină o mână pe centura sabiei în timp ce fugea. Puţinii oameni care-i ieşiră în cale îi aruncară priviri curioase, iar o dată o pisică se ridică pe labele din spate şi îl sâsâi. Când ajunse la Corabie, se clătina. Portul Vesel era vizavi.

De îndată ce intră, îmbujorat şi cu răsuflarea tăiată, o femeie cu un singur ochi îşi aruncă braţele de gâtul său.

— Opreşte-te, îi spuse Sam. N-am venit aici pentru asta. Femeia îi răspunse în limba braavosi. Nu vorbesc limba aceea, îi explică Sam în valyriana cultă.

Lumânările se stingeau şi un foc trosnea în cămin. Cineva cânta la vioară şi Sam văzu două fete dansând în jurul unui preot roşu, ţinându-se de mâini. Femeia chioară îşi lipi sânii de pieptul lui.

— Opreşte-te! Nu sunt aici pentru asta!

— *Sam?* răsună glasul cunoscut al lui Dareon. Tu, lasă-l în pace, ăla e Sam Ucigaşul. Fratele meu Jurat!

Femeia cu un singur ochi se dezlipi de el, dar continuă să-i ţină o mână pe braţ.

Una dintre dansatoare strigă:

— Poate să mă omoare pe mine dacă pofteşte!

Iar cealaltă spuse:

— Crezi că m-ar lăsa să-i ating sabia?

În spatele lor, pe perete, fusese pictată o galeră violetă, cu un echipaj de femei care purtau cizme înalte până la coapse şi nimic altceva. Un marinar tyroshi era leşinat într-un colţ, sforăind în barba-i imensă, stacojie. În altă parte, o femeie mai în vârstă, cu sâni imenşi, juca pietre cu un masiv băştinaş al Insulelor Verii, în pene negre şi stacojii. În mijloc şedea Dareon, giugiulind gâtul femeii din poala lui. Femeia îi purta mantia neagră.

— Ucigaşule! strigă cântăreţul, cu glas cherchelit, haide să-mi cunoşti nevasta.

Părul lui era nisip şi miere, zâmbetul cald. Îi cânt cântece de dragoste. Femeile se 354

topesc ca untul când cânt eu. Cum aş putea rezista unui asemenea chip? Îi sărută

nasul. Nevastă, dă-i Ucigaşului un sărut, e fratele meu. Când fata se ridică în picioare, Sam văzu că era goală pe sub mantie. Să nu te-apuci acum să-mi mângâi nevasta, Ucigaşule, adăugă Dareon, râzând. Dar dacă vrei una dintre surorile ei, eşti liber. Am încă destui bani, cred.

Bani cu care ar fi putut cumpăra mâncare, gândi Sam, *bani cu care am fi putut cumpăra lemne, ca Maester Aemon să stea la căldură.*

— Ce-ai făcut? Nu te poţi *însura.* Ai rostit jurământul, la fel ca mine. Ar putea să-ţi ia capul pentru asta.

— Suntem căsătoriţi doar pentru noaptea asta, Ucigaşule. Nici măcar în Westeros nu-ţi ia nimeni capul pentru aşa ceva. N-ai mers niciodată în Oraşul Cârtiţei, să sapi după comori ascunse?

— Nu. Sam roşi. Niciodată eu n-aş…

— Şi cum rămâne cu fetişcana sălbatică? Trebuie să te fi culcat cu ea o dată, de două ori. În toate acele nopţi în pădure, cuibăriţi împreună sub mantia ta, să

nu-mi spui că nu i-ai vârât-o niciodată? Dareon îşi flutură mâna către un scaun.

Stai jos, Ucigaşule. Ia o cupă de vin. Ia o târfă. Ia de-amândouă.

Sam nu voia o cupă de vin.

— Ai promis că te întorci înainte de asfinţit. Să ne aduci vin şi mâncare.

— Aşa l-ai omorât pe Celălalt? L-ai ocărât până a murit? Dareon râse. *Ea* e nevasta mea, nu tu. Dacă nu bei în cinstea căsătoriei mele, pleacă.

— Vino cu mine, spuse Sam. Maester Aemon s-a trezit şi vrea să audă despre dragonii ăia. Vorbeşte despre stele însângerate, despre umbre albe şi vise şi…

Dacă am reuşi să aflăm mai multe despre aceşti dragoni, i-am putea aduce alinare.

Ajută-mă.

— Mâine. Nu în noaptea nunţii. Dareon se ridică în picioare, îşi luă mireasa de mână şi porni către scări, trăgând-o după el.

Sam îi ţinu calea.

— *Ai promis,* Dareon. Ai rostit cuvintele. Eşti fratele meu.

— În Westeros. Aici ţi se pare că eşti în Westeros?

— Maester Aemon…

— … e pe moarte. Vraciul ăla vărgat pe care ţi-ai irosit tot argintul a spus limpede. Gura lui Dareon se încleştase. Ia o fată sau pleacă, Sam. Îmi strici nunta.

— Am să plec, răspunse Sam, dar vii cu mine.

— Nu. Am terminat cu tine. Am terminat cu *negrul.* Dareon sfâşie mantia sa neagră de pe mireasa-i goală şi i-o azvârli lui Sam în faţă: Ţine. Aruncă zdreanţă

pe bătrân, poate că-l mai încălzeşte puţin. N-o să mai am nevoie de ea. În curând, voi fi înveşmântat în catifea. La anul, voi purta blănuri şi voi mânca…

Sam îl pocni.

Nu se gândi la ce face. Mâna i se ridică, se strânse în pumn şi izbi în gura cântăreţului. Dareon înjură, mireasa lui despuiată scoase un ţipăt, iar Sam se 355

năpusti asupra cântăreţului, doborându-l pe spate, peste o măsuţă joasă. Erau aproape de aceeaşi înălţime, dar Sam cântărea de două ori mai mult şi, pentru prima oară în viaţă, era prea furios ca să-i fie frică. Îl lovi pe cântăreţ în faţă şi în burtă, apoi începu să-i care pumni în umeri, cu ambele mâini. Când Dareon îi înhaţă încheieturile, Sam izbi cu capul şi-i sparse buza. Cântăreţul îi dădu drumul şi Sam îl pocni în nas. Undeva, un bărbat râdea, o femeie înjura. Lupta celor doi părea să încetinească, ca şi cum ar fi fost două muşte negre zbătându-se în chihlimbar. Apoi cineva îl târî pe Sam de pe pieptul cântăreţului. Îl lovi şi pe acela şi ceva tare îi trosni în cap.

Apoi se pomeni afară, gonind cu capul înainte, prin ceaţă. Preţ de o clipă, văzu o apă neagră sub picioarele lui. Pe urmă canalul se ridică şi-l izbi în faţă.

Sam se scufundă ca o piatră, ca un bolovan, ca un munte. Apa îi intră în ochi şi pe nas în sus, neagră, rece şi sărată. Când încercă să strige după ajutor, înghiţi şi mai multă. Lovind cu picioarele şi căutând aer, se rostogoli, cu bule ţâşnindu-i din nări. *Înoată,* îşi spuse, *înoată.* Când deschise ochii, apa sărată îl înţepă, orbindu-l.

Ieşi la suprafaţă, doar o clipă, trase aer în piept şi lovi disperat cu o mână, în timp ce se apuca de peretele canalului cu cealaltă. Dar pietrele erau alunecoase şi cleioase, şi nu reuşi să se agate. Se scufundă din nou.

Simţea răcoarea pe piele, în timp ce apa îi trecea prin haine. Centura sabiei îi alunecă pe picioare şi i se încâlci în jurul gleznelor. *Am să mă înec,* gândi el, cuprins de o panică neagră, oarbă. Se răsuci, încercând să-şi croiască drum înapoi spre suprafaţă, dar, în schimb, se izbi cu faţa de fundul canalului. *Sunt cu capul în jos,* îşi dădu el seama. *Mă înec.* Ceva se mişcă sub o mână care se zbătea, un tipar sau

un peşte, alunecându-i printre degete. *Nu pot să mă înec. Maester Aemon va muri fără mine, iar Gilly nu va avea pe nimeni. Trebuie să înot, trebuie…*

Urmă un pleoscăit imens şi ceva se răsuci în jurul lui, pe sub braţe şi în jurul pieptului. *Tiparul,* fu primul lui gând, *m-a înhăţat tiparul, mă va trage în jos.*

Deschise gura să ţipe şi înghiţi iarăşi apă. *Sunt înecat,* fu ultimul lui gând. *O, zei, aveţi milă, sunt înecat.*

Când deschise ochii, era pe spate şi un băştinaş voinic şi negru al Insulelor Verii îl lovea în burtă cu pumni cât jamboanele. *Încetează, mă doare,* încercă Sam să strige. În loc de cuvinte, scoase pe gură apă şi gâfâi. Era ud până la piele şi tremura, zăcând pe pietre, într-o baltă de apă de canal. Insularul îl izbi din nou în burtă şi mai multă apă îi ţâşni pe nas.

— Încetează, bolborosi Sam. Nu m-am înecat. Nu m-am înecat.

— Nu. Salvatorul se aplecă deasupra lui, uriaş, negru şi picurând. Îi datorezi lui Xhondo multe pene. Apa a distrus mantia frumoasă a lui Xhondo.

Era adevărat, văzu Sam. Mantia cu pene atârna pe umerii imenşi ai bărbatului negru, îmbibată de apă şi plină de noroi.

— Eu n-am vrut…

— … să înoţi? Xhondo a văzut. Zbătut prea mult. Oamenii graşi trebuie să

plutească. Omul înhaţă jiletca neagră a lui Sam cu un uriaş pumn negru şi îl ridică

în picioare. Xhondo marinar pe *Vântul Cafeniu.* Multe limbi vorbeşte, puţin.

Înăuntru Xhondo râde, să vadă cum loveşti pe cântăreţ. Şi Xhondo aude. Un zâmbet larg, alb, se lăbărţa pe chipul lui. Xhondo cunoaşte aceşti dragoni.

JAIME

— Sperasem că până acum te-ai săturat de barba aia nenorocită. Tot părul ăla te face să semeni cu Robert.

Sora lui lăsase deoparte doliul în favoarea unei rochii verde-jad, cu mâneci din dantelă myrisheză argintie. Un smarald de dimensiunea unui ou de porumbel îi atârna la gât, pe un lanţ de aur.

— Barba lui Robert era neagră. A mea e aurie.

— Aurie? Sau argintie? Cersei îi smulse un fir de păr de sub bărbie şi îl ridică.

Era cărunt. Toată culoarea ţi se scurge, încetul cu încetul, frăţioare. Ai devenit o nălucă a ceea ce ai fost, o apariţie palidă, schiloadă. Şi atât de anemic, mereu în alb. Aruncă firul de păr. Te prefer îmbrăcat în purpură şi în aur.

Eu te prefer împestriţată de lumina soarelui, cu mărgele de apă pe pielea goală. Îi venea s-o sărute, s-o ducă pe braţe în dormitor, s-o arunce pe pat… *se culcă cu Lancel şi cu Osmund Kettleblack şi cu Băiatul Lunii…*

— Voi face un târg cu tine. Eliberează-mă de această îndatorire şi sunt la dispoziţia ta.

Gura lui Cersei se încleşta. Băuse vin fierbinte cu mirodenii şi mirosea a nucşoară.

— Crezi că te târguieşti cu mine? E nevoie să-ţi amintesc: eşti dator prin jurământ să te supui.

— Am jurat să-l apăr pe rege. Locul meu e lângă el.

— Locul tău e oriunde te trimite.

— Tommen îşi pune pecetea pe orice hârtie îi aşezi în faţă. Asta e isprava ta şi e o nebunie. De ce să-l numeşti pe Daven Păzitorul Apusului, dacă n-ai pic de încredere în el?

Cersei se aşează lângă fereastră. În spatele ei, Jaime vedea ruinele înnegrite ale Turnului Mâinii.

— De ce te împotriveşti aşa, ser? Ţi-ai pierdut curajul odată cu mâna?

— I-am jurat lui Lady Stark să nu mai pornesc vreodată război împotriva Caselor Stark sau Tully.

— O promisiune făcută la beţie, cu sabia la beregată.

— Cum pot să-l apăr pe Tommen dacă nu sunt cu el?

— Învingându-i duşmanii. Tata spunea mereu că o lovitură iute de sabie e o apărare mai bună decât orice scut. Ce-i drept, pentru cele mai multe lovituri de 357

sabie e nevoie de o mână. Totuşi şi un leu schilodit poate inspira teamă. Vreau Riverrunul. Îl vreau pe Brynden Tully înlănţuit sau mort. Şi cineva trebuie să facă

ordine la Harrenhal. Avem urgent nevoie de Wylis Manderly, presupunând că e încă în viaţă şi prizonier, dar garnizoana nu a răspuns la niciunul dintre corbii noştri.

— Cei de la Harrenhal sunt oamenii lui Gregor, îi reaminti Jaime. Muntelui îi plac oamenii cruzi şi proşti. Probabil că ţi-au mâncat corbii, cu mesaje cu tot.

— Tocmai de aceea te trimit pe tine. S-ar putea să te mănânce şi pe tine, bravul meu frăţior, dar nădăjduiesc că nu le vei provoca indigestie. Cersei îşi netezi rochia. Îl vreau pe Ser Osmund la comanda Gărzii Regale, în absenţa ta.

… se culcă cu Lancel şi cu Osmund Kettleblack şi cu Băiatul Lunii, din câte ştiu eu…

— Asta nu e la alegerea ta. Dacă trebuie să plec, Ser Loras va avea comanda aici, în locul meu.

— E o glumă? Ştii ce părere am despre Ser Loras.

— Dacă nu l-ai fi trimis pe Balon Swann la Dorn…

— Am nevoie de el acolo. Aceşti dornisheni nu sunt de încredere. Şarpele roşu a fost campionul lui Tyrion, ai uitat? Nu-mi voi lăsa fiica la cheremul lor. Şi *nu* îl vreau pe Loras Tyrell la comanda Gărzii Regale.

— Ser Loras este de trei ori mai bărbat decât Ser Osmund.

— Ideile tale despre bărbăţie s-au schimbat oarecum, frăţioare.

Jaime se simţi cuprins de furie.

— Adevărat, Loras nu se uită lacom la sânii tăi, aşa cum face Ser Osmund, dar mi-e greu să mă gândesc…

— Gândeşte-te la asta. Cersei îl pălmui.

Jaime nu schiţă niciun gest ca să oprească lovitura.

— Văd că am nevoie de o barbă mai deasă, să mă ferească de mângâierile reginei mele. Îi venea să-i sfâşie rochia şi să-i transforme loviturile în sărutări.

Mai făcuse asta, demult, pe când avea două mâini bune. Ochii reginei erau o gheaţă verde.

— Ai face bine să pleci, ser.

… Lancel, Osmund Kettleblack şi Băiatul Lunii…

— Eşti şi surd, pe deasupra? Vei găsi uşa în spatele tău, ser.

— Cum porunceşti.

Jaime se întoarse pe călcâie şi o părăsi.

Undeva, zeii râdeau. Lui Cersei nu-i plăcuse niciodată să fie înfruntată, Jaime *ştia* asta. Poate că nişte vorbe mai blânde ar fi înmuiat-o, dar, în ultimul timp, se înfuria numai când o vedea.

O parte din el se bucura să lase în urmă Debarcaderul Regelui. Nu-i plăcea compania linguşitorilor şi a nătărăilor care o înconjurau pe Cersei. „Consiliul cel mai mic” li se spunea în Fundătura Puricilor, după cum povestea Addam 358

Marbrand. Şi Qyburn… îi salvase lui Jaime viaţa, dar era tot o Mască Însângerată.

— Qyburn plesneşte de secrete, o prevenise pe Cersei. Nu reuşise decât s-o facă să râdă.

— Cu toţii avem secrete, frăţioare, îi răspunsese ea.

… se culcă cu Lancel şi Osmund Kettleblack şi cu Băiatul Lunii, din câte ştiu eu…

Patruzeci de cavaleri şi tot atâţia scutieri îl aşteptau în faţa grajdurilor Fortăreţei Roşii. Jumătate din ei erau oameni ai Apusului, juraţi Casei Lannister, ceilalţi duşmani până de curând, transformaţi în prieteni îndoielnici. Ser Dermot de la Rainwood avea să ducă stindardul lui Tommen, Ronnet Connington cel Roşu, flamura albă a Gărzii Regale. Un Paege, un Piper şi un Peckedon aveau să

împartă onoarea de a fi scutierii Lordului Comandant.

— Ţine-ţi prietenii la spate şi duşmanii acolo unde-i poţi vedea, îl sfătuise cândva Sumner Crakehall. Sau fusese tatăl său?

Buiestraşul lui era roib, calul de luptă un superb armăsar sur. Trecuseră ani lungi de când Jaime nu-şi mai botezase vreun cal; văzuse prea mulţi murind în bătălie şi asta era mai greu de suportat când le dădeai nume. Dar când băiatul Piper începuse să le zică Onoare şi Glorie, râsese şi le lăsase numele aşa. Glorie purta harnaşamente vopsite în purpuriul Lannisterilor. Onoare era echipat în albul Gărzii Regale. Josmyn Peckledon ţinu buiestraşul de hăţuri când Ser Jaime încalecă. Scutierul era subţire ca o suliţă, cu braţe şi picioare lungi, păr unsuros, pământiu, şi obraji moi, cu puf de piersică. Mantia era de culoarea purpurie a Lannisterilor, dar cămaşa purtată peste zale înfăţişa cele zece stele violete ale casei sale, înşirate pe un fond galben.

— Stăpâne, întrebă flăcăul, îţi vrei mâna cea nouă?

— Poart-o, Jaime, îl îndemnă Ser Kennos de Kayce. Flutur-o în faţa oamenilor din popor şi oferă-le o poveste de spus copiilor.

— Cred că nu. Jaime nu voia să arate mulţimilor o minciună de aur. *N-au decât să vadă cioata. N-au decât să vadă schilodul.* Dar eşti liber să-mi compensezi neajunsul, Ser Kennos. Flutură amândouă mâinile şi dă din picioare, dacă pofteşti. Jaime strânse hăţurile în mâna stângă şi îşi întoarse calul. Payne!

strigă el, în timp ce ceilalţi se grupau. Vei călări lângă mine.

Ser Ilyn Payne îşi croi drum lângă Jaime, arătând ca un cerşetor la bal. Cămaşa lui de zale era veche şi ruginită, purtată peste un pieptar uzat de piele fiartă. Nici bărbatul, nici calul său nu purtau vreun blazon. Scutul era atât de rupt şi de tocit, încât era greu să-ţi dai seama ce culoare putea să fi avut vopseaua care îl acoperise cândva. Cu chipul său îndârjit şi ochii adânciţi în orbite, Ser Ilyn ar fi

putut trece drept moartea în persoană... aşa cum se şi întâmplase, ani şi ani la rând.

Dar s-a isprăvit. Ser Ilyn fusese jumătate din preţul pe care îl ceruse Jaime ca să înghită porunca micului său rege ca un Lord Comandant cuminte. Cealaltă

jumătate fusese Ser Addam Marbrand.

— Am nevoie de ei, îi spusese surorii sale, iar Cersei nu se împotrivise.

Probabil e încântată să scape de ei. Ser Addam era un prieten din copilărie de-al lui Jaime, iar tăcutul călău fusese omul tatălui său, dacă fusese vreodată

omul cuiva. Payne era căpitanul gărzii Mâinii când fusese auzit fălindu-se că

Lordul Tywin conducea în fapt Cele Şapte Regate, spunându-i Regelui Aerys ce să facă. Aerys Targaryen îi tăiase limba pentru asta.

— Deschideţi porţile, spuse Jaime, iar Mistreţul, cu glasul său răsunător, strigă:

— *DESCHIDEŢI PORŢILE!*

Când Mace Tyrell ieşise pe Poarta Noroiului, în sunet de tobe şi scripci, mii de oameni se înşiraseră de-a lungul străzilor ca să-l ovaţioneze la plecare. Băieţii se alăturaseră marşului, mergând cu paşi mari alături de soldaţii Tyrellilor, cu capetele ridicate şi călcând apăsat, în timp ce surorile lor trimiteau sărutări de la ferestre.

Astăzi nu era la fel. Câteva târfe le făceau invitaţii pe când treceau, iar un negustor de plăcinte cu carne îşi striga marfa. În Piaţa Cârpaciului, două vrăbii jerpelite predicau în faţa mai multor sute de oameni, vestind osânda asupra capetelor celor necredincioşi şi a închinătorilor la demoni.

— Le place mirosul trandafirilor, dar nu iubesc leii, remarcă Jaime. Sora mea ar fi înţeleaptă să ia aminte la asta.

Ser Ilyn nu răspunse. *Însoţitorul perfect pentru un drum lung. Îmi va plăcea conversaţia lui.*

Cea mai mare parte a escortei sale îl aştepta dincolo de zidurile oraşului: Ser Addam Marbrand cu avangarda sa, Ser Steffon Swyft şi convoiul de bagaje, Cei o Sută de Cucernici ai bătrânului Ser Bonifer cel Bun, arcaşii călare ai lui Sarsfield, Maester Gulian cu patru colivii pline de corbi, două sute de soldaţi din cavaleria grea sub comanda lui Ser Florent Brax. Una peste alta, nu era o oştire mare; avea mai puţin de o mie de oameni în total. O oaste numeroasă era ultimul lucru de care era nevoie la Riverrun. O armată Lannister împresurase deja castelul, şi o oştire încă şi mai mare de Freyi. Ultimul corb pe care-l primiseră sugera că

atacatorii întâmpinau dificultăţi cu hrana.

Brynden Tully pustiise ţinutul înainte de a se retrage în spatele zidurilor sale.

Nu că a avut prea mult de pustiit. Din câte văzuse Jaime din ţinuturile riverane, nu rămăsese câmp nepârjolit, oraş nejefuit, fecioară nesiluită. *Iar acum, draga mea surioară mă trimite să isprăvesc treaba începută de Amory Lorch şi Gregor Clegane. Asta* îi lăsa un gust amar.

Atât de aproape de Debarcaderul Regelui, drumul regelui era cât putea fi de sigur un drum în vremuri ca acestea, însă Jaime îl trimise pe Marbrand cu avangarda lui în cercetare.

— Robb Stark m-a luat prin surprindere la Pădurea Şoaptelor, spuse el. Asta 360

nu se va mai repeta.

— Ai cuvântul meu. Marbrand părea vizibil uşurat să fie din nou călare, îmbrăcat în mantia fumurie a Casei sale în locul celei din lână aurie a Gărzii Oraşului. Dacă vreun duşman se va apropia, pe o rază de zeci de kilometri, vei afla dinainte.

Jaime dăduse ordine precise ca nimeni să nu se îndepărteze de coloană fără

permisiunea sa. Altfel, ştia că i-ar fi sâcâit pe tinerii lorzi mărunţi, traversându-le câmpurile, împrăştiind animalele şi călcând în picioare recoltele. Încă se mai zăreau vaci şi oi în apropierea oraşului, mere în pomi şi fructe de pădure în

tufişuri, recolte de orz şi grâu de iarnă, căruţe şi care cu boi pe drum. Însă, mai departe, lucrurile nu stăteau atât de roz.

Călărind în fruntea oştirii, cu Ser Ilyn tăcut lângă el, Jaime se simţea aproape mulţumit. Soarele îi încălzea spatele şi vântul îi răvăşea părul, ca degetele unei femei. Când Micul Lew Piper veni în goană cu un coif plin de mure, Jaime mancă

o mână din ele şi îi spuse băiatului să împartă restul cu ceilalţi scutieri şi cu Ser Ilyn Payne.

Payne părea că se simte la fel de bine în tăcerea lui ca în cămaşa ruginită de zale şi piele fiartă. Tropotul copitelor şi zăngănitul sabiei în teacă, ori de câte ori se mişca în şa, erau singurele sunete pe care le scotea. Deşi faţa-i mâncată de vărsat era înverşunată şi ochii reci ca gheaţa pe un lac în toiul iernii, Jaime simţea că îi părea bine că venise. *L-am lăsat să aleagă,* îşi reaminti el. *Ar fi putut să mă*

refuze şi să rămână Dreptatea Regelui.

Numirea lui Ser Ilyn fusese un dar de nuntă de la Robert Baratheon pentru tatăl miresei sale, o sinecură care să-l despăgubească pe Payne pentru limba pe care o pierduse în slujba Casei Lannister. Era un călău desăvârşit. Nu dăduse greş

la nicio execuţie şi rar se întâmpla să aibă nevoie de o a doua lovitură. Şi era ceva în liniştea lui care inspira groază. Arareori păruse un Călău al Regelui atât de potrivit pentru munca sa.

Când hotărâse să-l ia cu el, Jaime vizitase camerele lui Ser Ilyn de la capătul Aleii Trădătorului. Etajul superior al turnului turtit, semicircular, era împărţit în celule pentru prizonierii care impuneau un anumit confort, cavaleri sau lorzi mărunţi ostatici ce aşteptau răscumpărarea sau schimbul. Intrarea în temniţa propriu-zisă era la nivelul de jos, printr-o uşă de fier forjat şi o a doua din lemn gri, aşchios. La etajele intermediare se aflau camere rezervate Temnicerului-Şef, Lordului Confesor şi Dreptăţii Regelui. Dreptatea era un călău, dar, conform tradiţiei, avea ca

sarcină şi supravegherea temniţelor şi a oamenilor care le îngrijeau.

Iar pentru această sarcină Ser Ilyn Payne era de-a dreptul nepotrivit. Întrucât nu putea nici să scrie, nici să citească şi nici să vorbească, Ser Ilyn lăsase conducerea temniţelor pe seama subordonaţilor săi, atâţia câţi erau. Însă regatul nu avusese un Lord Confesor de la cel de-al doilea Daeron încoace, iar ultimul 361

Temnicer-Şef fusese un postăvar care cumpărase funcţia de la Degeţel în timpul domniei lui Robert. Fără îndoială, profitase din plin de pe urma asta timp de câţiva ani, până când făcuse greşeala de a conspira cu alţi nătărăi bogaţi să-i dea lui Stannis Tronul de Fier. Îşi ziceau „Oamenii cu Coarne”, aşa că Joff le prinsese coarne în cap, înainte de a-i arunca de pe zidurile oraşului. Astfel, îi rămăsese lui Rennifer Longwaters, cocârjatul comandant al temnicerilor, care susţinea cu o insistenţă plictisitoare că avea „un strop de sânge de dragon”, sarcina de a-i descuia uşile lui Jaime şi de a-l conduce, urcând treptele înguste, înăuntrul zidurilor, către locul unde locuise, vreme de cincisprezece ani, Ilyn Payne.

Încăperile duhneau a mâncare stricată, iar paiele mişunau de insecte. Intrând, Jaime fusese cât pe ce să se împiedice de un şobolan. Sabia mare a lui Payne se odihnea pe o masă de lemn, lângă o bucată de gresie şi o pânză unsuroasă. Oţelul era imaculat, cu marginile aruncând sclipiri albastre în lumina palidă, dar, în rest, mormane de haine soioase zăceau risipite pe podele, iar bucăţile de zale şi de armuri împrăştiate ici şi colo erau roşii de rugină. Jaime nu putea număra urcioarele de vin sparte. *Nu-i place nimic altceva decât să ucidă,* gândise el când Ser Ilyn îşi făcuse apariţia dintr-un dormitor care duhnea a oale de noapte pline până la refuz.

— Înălţimea Sa îmi porunceşte să-i câştig înapoi ţinuturile riverane, îi explicase Jaime. Aş vrea să te iau cu mine… dacă nu ţi-e greu să renunţi la toate astea.

Tăcerea îi fusese răspunsul, şi o lungă, neclintită privire. Dar tocmai când Jaime era pe cale să se întoarcă şi să plece, Payne clătinase aprobator din cap. *Şi iată-l aici.* Jaime aruncă o privire către tovarăşul său. *Poate că mai există încă*

speranţă pentru amândoi.

În noaptea aceea, îşi aşezară tabăra mai jos de castelul din vârf de deal al Casei Hayford. Când soarele apuse, o sută de corturi răsăriră la poalele dealului, de-a lungul malurilor râului care curgea în apropiere de el. Jaime stabili el însuşi străjile. Nu se aştepta la necazuri atât de aproape de oraş, dar, cândva, unchiul său Stafford se crezuse şi el în siguranţă la Oxcross. Era cel mai bine să nu rişte nimic.

Când de la castel veni invitaţia să cineze alături de castelanul lui Lady Hayford, Jaime îl luă cu el pe Ser Ilyn, împreună cu Ser Addam Marbrand, Ser Bonifer Hasty, Ronnet Connington cel Roşu, Mistreţul şi o duzină de alţi cavaleri şi lorzi mărunţi.

— Presupun că ar trebui să port mâna, îi spuse el lui Peck, înainte să-şi înceapă

urcuşul.

Flăcăul i-o aduse îndată. Mâna era făurită din aur, foarte veridică, incrustată cu unghii din perle şi degetele pe jumătate închise, ca să se poată mula în jurul piciorului unui pocal. *Nu pot să lupt, dar pot să beau,* cugetă Jaime, în timp ce flăcăul îi strângea cureluşele care-i legau mâna de cioată.

— De-acum înainte, lumea îţi va spune Mână-de-Aur, stăpâne, îl asigurase 362

armurierul prima oară când o potrivise la încheietura lui Jaime. *S-a înşelat. Voi fi Regicidul până la moarte.*

Mâna de aur fu prilejul multor comentarii admirative de-a lungul cinei, cel puţin până când Jaime răsturnă un pocal cu vin. Atunci, îşi pierdu răbdarea:

— Dacă admiri afurisenia asta aşa de mult, taie-ţi mâna cu care mânuieşti sabia şi o poţi avea, îi spuse lui Flement Brax.

După aceea, nu se mai discută nimic despre mâna lui şi Jaime reuşi să bea liniştit nişte vin.

Doamna castelului era o Lannister prin căsătorie, o copilă dolofană care fusese măritată cu Tyrek, vărul lui Jaime, înainte să împlinească un an. Lady Ermesande le fu înfăţişată cum se cuvine, înfăşurată într-o rochiţă de brocart, cu împletitura verde şi ondulaţiile verzui ale Casei Hayford redate din mărgele minuscule de jad.

Dar în curând copila începu să ţipe, aşa că doica ei o duse îndată la culcare.

— Nu s-a auzit nimic despre Lord Tyrek al nostru? întrebă castelanul ei, când se servi păstrăvul.

— Nimic.

Tyrek Lannister dispăruse în timpul revoltelor de la Debarcaderul Regelui, pe când Jaime era încă prizonier la Riverrun. Băiatul trebuia să fi împlinit până acum paisprezece ani, presupunând că era încă în viaţă.

— Am condus eu însumi o misiune de căutare, la porunca Lordului Tywin, remarcă Addam Marbrand, curăţându-şi peştele de oase, dar n-am găsit mai mult decât reuşise Bywater, înaintea mea. Băiatul a fost văzut ultima oară călare, când presiunea mulţimii a rupt rândul de mantii aurii. După aceea... a fost găsit calul, dar nu şi călăreţul. Cel mai probabil, l-au tras jos şi l-au omorât. Dar dacă e aşa, unde îi e trupul? Gloata a lăsat celelalte cadavre să zacă acolo, de ce nu şi pe-al lui?

— Ar fi mai valoros viu, sugeră Mistreţul. Orice Lannister ar aduce o răscumpărare grasă.

— Fără doar şi poate, fu de acord Marbrand, dar n-a fost făcută nicio cerere de răscumpărare. Băiatul a dispărut pur şi simplu.

— Băiatul e mort. Jaime băuse trei cupe de vin şi mâna lui de aur părea să

devină, cu fiece clipă, mai grea şi mai neîndemânatică. *Un cârlig m-ar sluji la fel de bine.* Dacă şi-au dat seama pe cine au omorât, fără îndoială că l-au aruncat în râu, de frica

urgiei tatălui meu. Îi cunosc gustul în Debarcaderul Regelui. Lordul Tywin şi-a plătit întotdeauna datoriile.

— Întotdeauna, îl aprobă Mistreţul, şi cu asta discuţia se încheie.

Cu toate acestea, mai târziu, singur în camera din turn care-i fusese oferită

pentru noapte, Jaime se pomeni punându-şi întrebări. Tyrek îl slujise pe Regele Robert ca scutier, alături de Lancel. Cunoaşterea putea fi mai preţioasă decât aurul, mai periculoasă decât un pumnal. Atunci îi veni în minte Varys, zâmbitor şi mirosind a lavandă. Eunucul avea spioni şi informatori în tot oraşul. Ar fi fost 363

simplu pentru el să aranjeze răpirea lui Tyrek în timpul confuziei… cu condiţia să

fi ştiut dinainte că era de aşteptat ca gloata să se revolte. *Iar Varys ştia tot, sau cel puţin aşa voia să ne facă să credem. Totuşi nu a prevenit-o în niciun fel pe Cersei despre revolta aceea. Nici n-a mers la corăbii, s-o conducă pe Myrcella.*

Deschise obloanele. Se făcea frig şi o semilună plutea pe cer. Mâna îi străluci vag în lumina ei. *Nu foloseşte la strangulat eunuci, dar e destul de grea ca să-i transforme zâmbetul ăla slinos într-o distrugere roşie.* Îi venea să bată pe cineva.

Îl găsi pe Ser Ilyn ascuţindu-şi sabia.

— E timpul, îi spuse Jaime.

Călăul se ridică şi îl urmă, hârşâindu-şi cizmele de piele crăpate pe treptele de piatră în timp ce coborau. O curte mică se deschidea în faţa armurăriei. Jaime găsi acolo două scuturi, două coifuri şi o pereche de săbii boante pentru turnir. Îi oferi una lui Payne, iar pe cealaltă o luă în mâna stângă, strecurându-şi dreapta prin chingile scutului. Degetele sale de aur erau destul de curbate încât să agaţe, dar nu puteau apuca, aşa că nu ţinea scutul strâns.

— Ser, cândva ai fost cavaler, spuse Jaime. Şi eu la fel. Hai să vedem ce suntem acum.

Ser Ilyn ridică sabia drept răspuns, iar Jaime porni îndată la atac. Payne era la fel de ruginit ca zalele sale şi nu la fel de puternic ca Brienne, însă para fiecare lovitură cu sabia sau ridica scutul. Dansară sub semilună, în timp ce săbiile boante îşi cântau cântecul de oţel. Cavalerul tăcut fu mulţumit să-l lase pe Jaime să

conducă dansul o vreme, dar, în cele din urmă, începu să contraatace fiecare lovitură. O dată, trecu el la atac, îl lovi pe Jaime în coapsă, în umăr, în antebraţ. Îi făcu să răsune capul de trei ori, cu lovituri în coif. Una dintre lovituri îi smulse scutul de pe mâna dreaptă şi fu cât pe ce să-i rupă curelele care îi legau mâna de aur de cioată. Când îşi coborâră săbiile, Jaime era dărâmat şi plin de vânătăi, dar vinul se mistuise şi avea capul limpede.

— Vom mai dansa, îi promise lui Ser Ilyn. Mâine şi poimâine. În fiecare zi vom dansa, până când voi fi la fel de bun cu mâna stângă pe cât am fost întotdeauna cu dreapta.

Ser Ilyn deschise gura şi scoase un sunet gutural. *Un hohot de râs,* îşi dădu seama Jaime. Ceva îi întoarse maţele pe dos.

A doua zi dimineaţă, niciunul dintre ceilalţi nu avu îndrăzneala să pomenească

de vânătăile lui. Se părea că niciunul dintre ei nu auzise sunetul duelului în noapte. Cu toate acestea, când coborâră înapoi la tabără, Micul Lew Piper dădu glas întrebării pe care cavalerii şi lorzii mărunţi nu îndrăzneau s-o rostească.

Jaime îi zâmbi larg.

— Au fătuci dezmăţate în Casa Hayford. Sunt muşcături de dragoste, flăcăule.

O altă zi senină şi vântoasă fu urmată de una înnorată, apoi de trei zile de ploaie. Vântul şi apa nu contau. Coloana continua să înainteze în acelaşi ritm, spre nord, de-a lungul drumului regelui şi, în fiecare noapte, Jaime găsea un loc retras 364

unde să mai capete câteva muşcături de dragoste. Luptară într-un grajd, sub privirea unui catâr chior, şi în

beciul unui han, printre butoaie de vin şi bere.

Luptară între ruinele înnegrite ale unui hambar de piatră, pe o insulă împădurită

de pe un râu cu apă mică şi într-un câmp deschis, cu ploaia răpăind domol pe coifurile şi scuturile lor.

Jaime găsea scuze pentru escapadele lui nocturne, dar nu era atât de naiv încât să-şi închipuie că erau crezute. Addam Marbrand ştia, cu siguranţă, cu ce se ocupa, iar câţiva dintre ceilalţi căpitani bănuiau, probabil. Dar nimeni nu vorbea despre asta în prezenţa lui... şi, de vreme ce singurului martor îi lipsea limba, Jaime nu trebuia să se teamă că va auzi cineva ce spadasin inept devenise Regicidul.

Curând, semnele războiului puteau fi văzute la tot pasul. Buruieni, mărăcini şi arbuşti stufoşi creşteau până la capul calului pe câmpuri unde grâul toamnei ar fi trebuit să fie copt, drumul regelui era lipsit de călători, iar lupii domneau în lumea istovită de la apus până la răsărit. Majoritatea animalelor erau destul de precaute ca să se ţină la distanţă, dar calul unuia dintre oamenii din avangarda lui Martin fusese fugărit şi omorât când el descălecase ca să se uşureze.

— Nicio fiară sălbatică n-ar fi atât de curajoasă, declarase Ser Bonifer cel Bun, cu chipul trist şi încruntat. Sunt demoni în piei de lupi, trimişi să ne pedepsească

pentru păcatele noastre.

— Trebuie să fi fost un cal deosebit de păcătos, remarcase Jaime, stând deasupra rămăşiţelor bietului animal. Dădu ordin ca restul carcasei să fie tăiată în bucăţi şi sărată; se putea să aibă nevoie de carne.

Într-un loc numit Cornul Scroafei găsiră un aspru cavaler bătrân zis Ser Roger Vierul, care se încăpăţâna să se cuibărească în turnul său, cu şase oşteni şi patru arbaletişti şi vreo douăzeci de ţărani. Ser Roger era mare şi zbârlit, ca numele pe care-l purta, iar Ser Kennos sugeră că putea să fie vreun Crakehall rătăcit, de vreme ce blazonul lor era mistreţul vărgat. Mistreţul părea să-i dea crezare şi îşi

petrecu o oră întreagă întrebându-l pe Ser Roger despre strămoşii lui.

Jaime era mai interesat de ce avea de spus Vierul despre lupi.

— Am avut nişte necazuri cu o haită de lupi cu stea albă, îi spuse bătrânul. Vin după tine, adulmecând, stăpâne, dar noi le-am ţinut piept şi am îngropat trei lângă

napi. Înaintea lor, a fost o haită de lei sângeroşi, să-mi fie cu iertare. Cel care era în fruntea lor avea un manticor pe scut.

— Ser Amory Lorch, sugeră Jaime. Nobilul meu tată i-a poruncit să distrugă

ţinuturile riverane.

— Din care noi nu facem parte, spuse dârz Ser Roger Vierul. Eu sunt devotat Casei Hayford, iar Lady Ermesande îşi pleacă micul genunchi la Debarcaderul Regelui, sau aşa va face când va fi destul de mare ca să umble. I-am spus-o, dar Lorch ăsta nu stătea să asculte. Mi-a măcelărit jumătate din oi şi trei capre bune de lapte şi a încercat să mă ardă în turnul meu. Dar zidurile mele sunt din piatră

tare, groase de doi metri şi jumătate, aşa că, după ce i s-a stins focul, a plecat plictisit. Lupii au venit mai târziu, cei cu patru picioare. Au mâncat oile pe care mi le-a lăsat manticorul. M-am ales în schimb cu câteva blănuri bune, dar astea nu ne umplu burţile. Ce-ar trebui să facem, stăpâne?

— Să cultivaţi, răspunse Jaime, şi să vă rugaţi să aveţi o ultimă recoltă. Nu era un răspuns încurajator, dar era singurul pe care-l avea.

În ziua următoare, coloana traversă un pârâu care forma un hotar între ţinuturile loiale Debarcaderului Regelui şi cele care plăteau tribut Riverrunului.

Maester Gulian cercetă o hartă şi anunţă că aceste dealuri erau ale fraţilor Wode, doi cavaleri cu moşii, juraţi Harrenhalului… dar castelele lor fuseseră din pământ şi din lemn, şi din ele nu mai rămăseseră decât bârnele înnegrite.

Niciun Wode nu-şi făcu apariţia, şi nici vreunul dintre oamenii lor, deşi câţiva tâlhari se adăpostiseră într-un beci aflat sub donjonul fratelui cel mic. Unul dintre ei purta rămăşiţele unei mantii purpurii, dar Jaime îl spânzură împreună cu ceilalţi. Îi făcu plăcere. Făcuse dreptate. *Fă-ţi un obicei din asta, Lannister, şi, într-o zi, lumea îţi va spune, până la urmă, Mână-de-Aur. Mână-de-Aur cel Drept.*

Lumea devenea şi mai cenuşie pe măsură ce se apropiau de Harrenhal. Treceau pe sub ceruri de ardezie, pe lângă ape ce sclipeau bătrâne şi reci, ca o coală de oţel bătut. Jaime se pomeni întrebându-se dacă Brienne ar fi putut trece pe aici înaintea lui. *Dacă s-a gândit că Sansa Stank a plecat spre Riverrun...* Dacă ar fi întâlnit alţi drumeţi, poate că i-ar fi oprit să-i întrebe dacă vreunul dintre ei a văzut din întâmplare o fecioară frumoasă, cu părul arămiu, sau una mare şi urâtă, cu o faţă care ar putea acri laptele. Dar nu era nimeni pe drumuri, doar lupi, iar urletele lor nu aveau niciun răspuns.

Dincolo de apele de plumb ale lacului, se iviră, în sfârşit, turnurile bazaconiei lui Harren cel Negru, cinci degete strâmbe din piatră neagră, hidoasă, agăţându-se de cer. Deşi Degeţel fusese numit Lord de Harrenhal, nu părea prea grăbit să-şi ocupe noua reşedinţă, aşa că îi revenise lui Jaime Lannister misiunea de a „face ordine” la Harrenhal, în drumul său spre Riverrun.

Că era nevoie de ordine nu se îndoia. Gregor Clegane smulsese imensul, mohorâtul, castel din mâinile Măştilor Însângerate înainte să fie rechemat de Cersei la Debarcaderul Regelui. Fără îndoială, oamenii Muntelui zornăiau şi acum înăuntru, de colo-colo, ca tot atâtea boabe de mazăre uscată într-o păstaie, dar nu erau tocmai potriviţi să restaureze pacea regelui pe Trident. Singura pace pe care şleahta lui Ser Gregor o dăduse vreodată cuiva era pacea mormântului.

Călăreţii din avangarda lui Ser Addam raportaseră că porţile Harrenhalului erau închise şi zăvorâte. Jaime îşi

adună oamenii în faţa lor şi îi porunci lui Ser Kennos de Kayce să sune Cornul Pietrei, un obiect negru, răsucit şi bandat cu aur vechi.

Când cornul sunase de trei ori, lovindu-se cu ecou de ziduri, auziră geamătul 366

balamalelor de fier ale porţilor deschizându-se încet. Atât de groase erau zidurile bazaconiei lui Harren cel Negru, încât Jaime trecu pe sub o duzină de găuri de tragere înainte de a ieşi în lumina orbitoare a soarelui din curtea unde îşi luase rămas-bun de la Măştile Însângerate, nu cu multă vreme în urmă. Buruienile răsăreau din pământul bătătorit şi muştele bâzâiau în jurul unui hoit de cal.

O mână de oameni ai lui Ser Gregor ieşiră din turnuri ca să-l privească

descălecând, o şleahtă de oameni încruntaţi, înverşunaţi. *N-au cum să fie altfel, alături de Munte.* Cel mai bun lucru care se putea spune despre oamenii lui Gregor era că nu se dovedeau chiar aşa de ticăloşi şi de violenţi ca Bravii Camarazi.

— Să fiu al naibii, Jaime Lannister, izbucni un oştean palid şi cărunt. Băieţi, e nenorocitul de Regicid. Băga-mi-ai suliţa!

— Tu cine să fii? întrebă Jaime.

— Ser obişnuia să-mi spună Gură-Spurcată, stăp’ne. Omul scuipă în palme şi îşi şterse obrajii cu ele, ca şi cum asta l-ar fi făcut cumva mai prezentabil.

— Încântător. Tu eşti şeful aici?

— Eu? Rahat! Nu, stăp’ne. Băga-mi-ai suliţa! Gură-Spurcată avea în barbă

destule firimituri încât să hrănească toată garnizoana. Jaime nu-şi putu stăpâni râsul. Omul luă asta drept încurajare. Băga-mi-ai suliţa! repetă şi începu să râdă şi el.

— L-ai auzit, îi spuse Jaime lui Ilyn Payne. Găseşte o suliţă lungă şi vâră-i-o în fund.

Ser Ilyn nu avea suliţă, dar Jon Bettley Spânul fu bucuros să-i arunce una.

Râsul cherchelit al lui Gură-Spurcată se opri brusc.

— Nu mă atinge cu afurisenia aia.

— Hotărăşte-te, zise Jaime. Cine e şeful aici? A numit Ser Gregor un castelan?

— Polliver, zise un altul, însă Câinele l-a omorât, stăp'ne. Pe el şi pe Gâdilător, pe amândoi. Şi pe băiatul ăla Sarsfield.

Iarăşi Câinele.

— Ştiţi că a fost Sandor? L-aţi văzut?

— Nu noi, stăp'ne. Ne-a spus hangiul ăla.

— S-a întâmplat la hanul de la răscruce, stăpâne. Cel care vorbise era un bărbat mai tânăr, cu o chică de păr nisipiu. Purta lanţul de monede care cândva îi aparţinuse lui Vargo Hoat, monede din zeci de oraşe îndepărtate, de aur, argint, aramă şi bronz, monede pătrate, monede rotunde, triunghiuri şi cercuri şi bucăţi de os. Hangiul a jurat că omul avea o jumătate din faţă arsă. Târfele lui au spus aceeaşi poveste. Sandor avea un băiat cu el, un ţăran jerpelit. I-au tăiat pe Polly şi pe Gâdilător în bucăţi şi au plecat în josul Tridentului, din câte ni s-au spus.

— Aţi trimis oameni după el?

Gură-Spurcată se încruntă, de parcă gândul ar fi fost dureros.

— Nu, stăp'ne. Să fim ai naibii toţi, n-am trimis.

— Când un câine turbează, îi tai beregata.

— Păi, zise bărbatul, ştergându-se la gură. Polly nu mi-a plăcut niciodată prea mult, rahatul ăla, iar Câinele era fratele lui ser, aşa că…

— Suntem răi, stăp'ne, interveni omul care purta monedele, dar ar trebui să fii nebun ca să-l înfrunţi pe Câine.

Jaime îl cercetă. *Mai îndrăzneţ decât ceilalţi şi nu atât de beat ca Gură-*

Spurcată.

— V-a fost frică de el.

— N-aş zice *frică,* stăp'ne. Aş zice că îl lăsam pentru alţii mai buni. Cineva ca ser. Sau ca tine.

Eu, când aveam două mâini. Jaime nu se amăgea, Sandor ar termina repede cu el.

— Ai un nume?

— Rafford, dacă nu ţi-e cu supărare. Cei mai mulţi îmi zic Raff.

— Raff, adună garnizoana în Castelul Celor O Sută de Inimi. Cu tot cu prizonieri. Vreau să-i văd. Şi pe târfele alea de la răscruce. O, şi Hoat. Am fost tulburat să aud că a murit. Aş vrea să-i văd capul.

Când i-l aduseră, descoperi că buza Ţapului fusese tăiată, împreună cu urechile şi cea mai mare parte a nasului. Ciorile îi mâncaseră ochii, dar Hoat era încă de recunoscut. Jaime i-ar fi cunoscut barba oriunde, o sfoară ridicolă de păr, lungă de o jumătate de metru, atârnând dintr-o bărbie ascuţită. Altminteri, doar câteva fâşii uscate de carne mai atârnau de craniul bărbatului din Qohor.

— Unde e restul? întrebă el.

Nimeni nu voia să-i spună. În cele din urmă, Gură-Spurcată îşi plecă ochii şi murmură:

— Putrezit, ser. Şi mâncat.

— Unul dintre prizonieri cerşea mereu de mâncare, recunoscu Rafford, aşa că

ser a zis să-i dăm ţap prăjit. Dar Ţapul nu avea prea multă carne pe el. La început, ser i-a luat mâinile şi labele picioarelor, pe urmă braţele şi pulpele.

— Grăsanul nenorocit a primit aproape tot, stăp’ne, îi explică Gură-Spurcată, dar ser zicea să avem grijă ca toţi prizonierii să primească o bucăţică. Şi Hoat în persoană. Nenorocitul ăla bălea când îl hrăneam, şi unsoarea îi şiroia pe barba aia sfrijită.

Tată, gândi Jaime, *câinii tăi au înnebunit amândoi,* îşi aminti poveştile pe care le auzise în copilărie la Casterly Rock, despre Lady Lothston nebuna, care se îmbăia în sânge şi patrona ospeţe cu carne de om chiar între aceste ziduri.

Cumva, răzbunarea îşi pierdu savoarea.

— Luaţi-l de-aici şi aruncaţi-l în lac. Jaime îi azvârli lui Peck capul lui Hoat şi se întoarse pentru a se adresa garnizoanei. Până când Lordul Petyr va veni să-şi revendice scaunul, Ser Bonifer Hasty va stăpâni la Harrenhal în numele coroanei.

Cei care vor i se pot alătura, dacă îi primeşte. Ceilalţi vor veni cu mine la 368

Riverrun.

Oamenii Muntelui schimbară priviri.

— Ne datorează, spuse unul. Ser ne-a promis. Recompense grase, spunea.

— Întocmai vorbele lui, întări Gură-Spurcată. *Recompense grase pentru cei care vin cu mine.* Alţi câţiva începură să-şi scâncească aprobarea.

Ser Bonifer ridică o mână înmănuşată.

— Oricine va rămâne cu mine va primi o bucată de pământ s-o lucreze, o a doua când îşi ia nevastă şi o a treia la naşterea primului copil.

— Pământ, ser? Gură-Spurcată scuipă. Mă piş pe el. Dacă voiam să punem mâna pe afurisitul de noroi, am fi putut foarte bine să stăm acasă, să ne fie cu iertare, ser. *Recompense grase,* a spus ser. Adică aur.

— Dacă aveţi vreo nemulţumire, duceţi-vă la Debarcaderul Regelui şi vorbiţi cu sora mea. Jaime se întoarse către Rafford. Vreau să văd prizonierii ăia acum.

Începând cu Ser Wylis Manderly.

— Grăsanul? întrebă Rafford.

— Sper din suflet. Şi nu-mi spune nicio poveste tristă despre cum a murit, sau o să i-o luaţi pe urme.

Orice speranţe ar fi putut nutri să-i găsească pe Shagwell, Pyg sau Zollo chinuindu-se în temniţe îi fură amarnic spulberate. Se părea că Bravii Camarazi îl abandonaseră pe Vargo Hoat până la ultimul. Dintre oamenii lui Lady Whent, doar trei rămăseseră – bucătarul, care deschisese porţile din spate pentru Ser Gregor, un armurier cocârjat zis Ben Deget-

Negru şi o fată pe nume Pia, care nu era nici pe departe aşa de drăguţă ca atunci când o văzuse Jaime ultima oară.

Cineva îi rupsese nasul şi îi spărsese jumătate din dinţi. Când îl văzu pe Jaime, fata căzu în genunchi, plângând cu suspine şi agăţându-se de piciorul lui, cu o putere isterică, până când Mistreţul o îndepărtă.

— Nimeni nu-ţi va mai face niciun rău, îi spuse el, dar asta nu reuşi decât s-o facă să plângă mai tare.

Ceilalţi prizonieri fuseseră mai bine trataţi. Ser Wylis Manderly era printre ei, alături de numeroşi alţi nordici de obârşie nobilă, pe care Muntele Care Călăreşte îi luase ostatici în lupta de la vadurile Tridentului. Ostatici folositori, toţi demni de o răscumpărare frumuşică. Erau zdrenţăroşi, murdari şi lăţoşi până la unul, iar câţiva aveau vânătăi proaspete, dinţi crăpaţi sau degete lipsă, dar rănile le fuseseră

spălate şi bandajate şi niciunul nu îndurase foame. Jaime se întrebă dacă aveau habar ce mâncaseră şi hotărî că era mai bine să nu întrebe.

Nici urmă de sfidare nu se mai citea pe chipurile lor, cu atât mai puţin pe cel al lui Ser Wylis, un ciubăr de seu guşat, cu faţa ţepoasă şi ochi palizi şi goi. Când Jaime îi spuse că va fi escortat la Iazul Fecioarelor, unde urma să fie îmbarcat pe o corabie spre Portul Alb, Ser Wylis se prăbuşi ca o băltoacă pe podea şi hohoti mai îndelung şi mai zgomotos decât Pia. Fu nevoie de patru oameni ca să-l ridice în picioare. *Prea mult ţap fript,* cugetă Jaime. *Zei, dar urăsc castelul acesta*

blestemat! Harrenhalul fusese martor la mai multe orori în cei trei sute de ani ai săi decât Casterly Rock în trei mii.

Jaime porunci să fie aprinse focurile în Sala Celor O Mie de Inimi şi trimise bucătarul şchiopătând înapoi în bucătărie, să prepare o masă caldă pentru oamenii din escorta sa.

— Orice în afară de ţap.

El luă cina în Sala Vânătorului cu Ser Bonifer Hasty, un cocostârc de om, solemn, înclinat să-şi presare discursul cu

apeluri la Cei Şapte.

— Nu vreau niciunul dintre adepţii lui Ser Gregor, declară el, tăind o pară la fel de ofilită ca el, ca să se asigure că sucul inexistent nu-i păta impecabila jiletcă

violetă, brodată pe margini cu o bentiţa albă a Casei sale. Nu-mi trebuie asemenea păcătoşi în subordinea mea.

— Septonul meu spunea că toţi oamenii sunt păcătoşi.

— Nu se înşela, fu de acord Ser Bonifer, dar unele păcate sunt mai negre decât altele şi mai scârboase pentru nasul Celor Şapte.

Iar tu nu ai nas nici cât frăţiorul meu, altfel păcatele mele te-ar face să te îneci cu para.

— Prea bine. Voi lua şleahta lui Gregor din mâinile tale.

Putea găsi întotdeauna o întrebuinţare pentru luptători. Dacă nu altceva, Jaime putea să-i trimită primii pe scări în sus, dacă va trebui să asedieze zidurile Riverrunului.

— Ia şi târfele, îl îndemnă Bonifer. O ştii pe aia. Fata din temniţă.

— Pia. Ultima oară când fusese aici, Qyburn îi trimisese o fată în pat, gândindu-se că-i va face plăcere. Dar Pia pe care o scoseseră din temniţă era o alta decât fiinţa dulce, simplă, veselă care i se strecurase sub pături. Făcuse greşeala să vorbească în clipa când Ser Gregor voia tăcere, aşa că Muntele îi spărsese dinţii cu pumnul înmănuşat în zale şi îi rupsese şi năsucul drăgălaş. Ar fi făcut şi mai rău, fără îndoială, dacă nu l-ar fi chemat Cersei la Debarcaderul Regelui, să înfrunte suliţa Viperei Roşii. Jaime n-avea să-l jelească. Pia s-a născut în acest castel, îi spuse el lui Ser Bonifer. E singurul cămin pe care l-a cunoscut.

— E un izvor de destrăbălare, răspunse Ser Bonifer. N-o vreau prin preajma oamenilor mei, etalându-şi… trupul.

— Presupun că vremurile acelea au trecut pentru ea, spuse Jaime, dar dacă o găseşti atât de inacceptabilă, am s-o iau eu. Bănuia că ar fi putut s-o facă

spălătoreasă. Scutierii lui nu se supărau să-i ridice cortul, să-i ţesale calul sau să-i cureţe armura, dar sarcina de a se

ocupa de haine li se părea lipsită de bărbăţie.

Poţi să ţii în mână Harrenhalul doar cu Cei O Sută de Cucernici? întrebă Jaime.

De fapt, ar fi trebuit să se numească Cei Optzeci şi Şase de Cucernici, după ce pierduseră paisprezece oameni la Apa Neagră, dar, fără doar şi poate, Ser Bonifer avea să completeze numărul lor de îndată ce va găsi nişte recruţi îndeajuns de pioşi.

370

— Nu prevăd nicio dificultate. Baba ne va lumina calea, iar Războinicul va da putere braţelor noastre.

Sau poate va veni Străinul după toată sfânta voastră adunare. Jaime nu putea fi sigur cine o convinsese pe sora lui că Ser Bonifer ar trebui numit castelan de Harrenhal, dar întâlnirea mirosea a Orton Merryweather.

Parcă-şi amintea vag că Hasty îl slujise cândva pe bunicul lui Merryweather, iar justiţiarul cu părul de culoarea morcovului era tocmai genul de nătărău care putea să presupună că cineva zis „cel Bun” era nici mai mult, nici mai puţin decât leacul de care ţinuturile riverane aveau nevoie ca să vindece rănile lăsate de Roose Bolton, Vargo Hoat şi Gregor Clegane.

Dar s-ar putea să nu se înşele. Hasty se trăgea din ţinuturile furtunii, astfel că

nu avea de-a lungul Tridentului nici prieteni, nici duşmani, nicio ceartă ancestrală, nicio datorie de plătit, niciun prieten de recompensat. Era sobru, drept şi respectuos, iar Cei Optzeci şi Şase de Cucernici ai săi erau la fel de disciplinaţi ca oricare soldat din Cele Şapte Regate, şi erau o privelişte încântătoare când îşi întorceau şi îşi cabrau juganii suri. Degeţel glumise cândva că Ser Bonifer trebuie să fi jugănit şi călăreţii, atât de nepătată le era reputaţia.

În acelaşi timp, Jaime îşi punea întrebări despre orice soldaţi care erau mai bine cunoscuţi pentru caii lor încântători decât pentru duşmanii pe care-i omorâseră. *Se roagă bine, bănuiesc, dar să lupte ştiu?* Nu se făcuseră de

ruşine la Apa Neagră, după câte auzise, dar nici nu fuseseră remarcaţi. Ser Bonifer însuşi fusese un cavaler promiţător în tinereţe, dar i se întâmplase ceva, suferise o înfrângere sau o ruşine sau o atingere uşoară a morţii, iar după aceea hotărâse că

turnirul era o vanitate goală şi îşi lepădase suliţa pentru totdeauna.

Dar Harrenhalul trebuie stăpânit, iar acest Baelor Căcănarul e omul pe care l-a ales Cersei ca să-l stăpânească.

— Castelul acesta are o faimă proastă, îl preveni el. Şi-o merită pe deplin. Se spune că Harren şi fiii lui bântuie şi acum noaptea, arzând. Cei care-i privesc izbucnesc în flăcări.

— Nu mă tem de nicio umbră, ser. Stă scris în *Steaua în Şapte Colţuri* că

spiritele, arătările şi fantomele nu pot face vreun rău unui om pios, atât timp cât poartă armura credinţei sale.

— Atunci îmbracă armura credinţei, negreşit, dar poartă, în acelaşi timp, un costum de zale şi o platoşă. Fiecare om care stăpâneşte acest castel pare să-şi găsească un sfârşit prost. Muntele, Ţapul, până şi tatăl meu…

— Iartă-mă că ţi-o spun, ei nu au fost oameni credincioşi, aşa cum suntem noi.

Războinicul ne apără şi ajutorul e mereu aproape, iar dacă e să ne ameninţe vreun duşman, Maester Gulian rămâne cu corbii, Lordul Lancel e aproape la Darry cu garnizoana lui, iar Lordul Randyl e stăpân peste lazul Fecioarelor, împreună, noi trei vom vâna şi vom distruge orice tâlhar care umblă după pradă prin părţile astea. Odată făcut acest lucru, Cei Şapte vor conduce oamenii buni înapoi în 371

satele lor, să are, să semene şi să construiască din nou.

Cei pe care nu i-a ucis Ţapul, cel puţin. Jaime apucă piciorul cupei de vin cu degetele-i de aur.

— Dacă vreunul dintre Bravii Camarazi ai Ţapului cade în mâinile noastre, trimite-mi vorbă de îndată.

Poate că Străinul fugise cu Ţapul înainte ca Jaime să poată ajunge în preajma lui, dar Zollo grăsanul era încă pe acolo, cu Shagwell, Rorge, Credinciosul Urswyck şi ceilalţi.

— Ca să-i poţi tortura şi omorî?

— Bănuiesc că tu, în locul meu, i-ai ierta?

— Dacă s-ar căi sincer pentru păcatele lor… da, i-aş îmbrăţişa pe toţi ca pe nişte fraţi şi m-aş ruga cu ei înainte de a-i trimite la buştean. Greşelile pot fi iertate. Crimele trebuie pedepsite. Hasty îşi împreună mâinile în faţa lui, ca o clopotniţă, într-un fel care îi amintea stânjenitor de tatăl său. Dacă ne iese în cale Sandor Clegane, ce-ai vrea să fac?

Roagă-te aprins şi fugi.

— Trimite-l să i se alăture iubitului său frate şi bucură-te că zeii au făcut şapte iaduri. Unul n-ar fi de-ajuns să-i ţină pe amândoi fraţii Clegane. Se ridică greoi în picioare. Cu Beric Dondarrion e altă poveste. Dacă îl capturezi, ţine-l până mă

întorc. Voi dori să-l trimit înapoi la Debarcaderul Regelui cu o funie de gât şi să-l pun pe Ser Ilyn să-i ia capul într-un loc unde îl poate vedea jumătate din regat.

— Iar acest preot din Myr care fuge cu el? Se spune că îşi răspândeşte falsa credinţă peste tot.

— Omoară-l, sărută-l sau roagă-te cu el. Cum pofteşti.

— N-am nicio poftă să-l sărut, stăpâne.

— Fără îndoială că ar spune şi el acelaşi lucru despre tine. Zâmbetul lui Jaime se transformă într-un căscat. Scuzele mele, am să mă retrag, dacă nu ai nicio obiecţie.

— Niciuna, lordul meu, spuse Hasty.

Fără doar şi poate, voia să se roage.

Jaime voia să lupte. Sări treptele din două în două până afară, acolo unde aerul nopţii era mai rece şi mai înviorător. În curtea luminată de torţe, Mistreţul şi Ser Flement se luptau, înconjuraţi de un cerc de oşteni care îi aclamau. *Ser Lyle îl va învinge pe celălalt,* ştiu Jaime. *Trebuie să-l găsesc pe Ser Ilyn.* Îl mâncau iarăşi degetele. Paşii îl purtară

departe de zgomot şi de lumină. Trecu pe sub un pod acoperit şi prin Curtea de Calcar, înainte de a-şi da seama încotro se îndrepta.

Când se apropie de groapa ursului, văzu strălucirea unei felinar revărsându-şi lumina-i palidă şi rece peste rândurile abrupte de scaune de piatră. *Cineva a venit înaintea mea, s-ar părea.* Groapa putea fi un loc bun pentru dans; poate că Ser Ilyn îl anticipase.

Dar cavalerul care stătea deasupra gropii era mai voinic; o matahală de om 372

bărbos, într-o cămaşă roşie cu alb, împodobită cu grifoni. *Connington. Ce face aici?* Jos, hoitul unui urs se lăbărţa pe nisip, deşi numai oasele şi blana zdrenţuită

mai rămăseseră, pe jumătate îngropate. Jaime fu străbătut de un fior de milă

pentru animal. *Cel puţin a murit în luptă.*

— Ser Ronnet, strigă el, te-ai rătăcit? E un castel mare, ştiu.

Ronnet cel Roşu îşi ridică felinarul.

— Am vrut să văd unde a dansat ursul cu fecioara nu-atât-de-frumoasă. Barba îi strălucea în lumină de parcă ar fi fost în flăcări. Jaime simţea miros de vin în răsuflarea lui. E adevărat că fătuca a luptat goală?

— Goală? Nu. Se întrebă cum fusese adăugată acea înfloritură poveştii.

Măştile au îmbrăcat-o într-o rochie roz de mătase şi i-au vârât o sabie de turnir în mână. Ţapul voia ca moartea ei să fie *amuzantă.* Altfel…

— … poate că imaginea Briennei goală l-ar fi făcut pe urs să fugă îngrozit.

Connington râse. Jaime nu.

— Vorbeşti de parcă ai cunoaşte-o.

— Am fost logodit cu ea.

Asta îl luă prin surprindere. Brienne nu pomenise niciodată de vreo logodnă.

— Tatăl ei i-a găsit perechea…

— De trei ori, spuse Connington. Eu am fost al doilea. Ideea tatei. Auzisem că

fătuca e urâtă şi i-am spus-o, dar el a zis că toate femeile sunt la fel când stingi lumânarea.

— Tatăl tău? Jaime se uită la cămaşa lui Ronnet cel Roşu, unde doi grifoni stăteau faţă în faţă pe un fond roşu cu alb. *Grifoni dansând.* Fratele… regretatei noastre Mâini, nu-i aşa?

— Vărul. Lordul Jon nu avea fraţi.

— Nu. Jaime îşi aminti totul. Jon Connington fusese prietenul Prinţului Rhaegar. Când Merryweather eşuase atât de lamentabil în înfrângerea Rebeliunii lui Robert şi Prinţul Rhaegar nu putuse fi găsit, Aerys se îndreptase spre următorul şi îl ridicase pe Connington la rangul de Mână. Dar Regele Nebun îşi reteza întotdeauna Mâinile. Îl retezase şi pe Lordul Jon, după Bătălia Clopotelor, deposedându-l de onoruri, pământuri şi bogăţii şi trimiţându-l dincolo de mare, să

moară în exil, unde îşi băuse minţile şi murise curând. Însă vărul său – tatăl lui Ronnet cel Roşu – se alăturase rebeliunii şi fusese răsplătit cu Cuibarul Grifonului, după Trident. Dar nu se alesese decât cu castelul; Robert păstrase aurul şi împărţise o mare parte din pământurile Conningtonilor unor susţinători mai fervenţi.

Ser Ronnet era doar un cavaler împroprietărit, nimic mai mult. Pentru unul ca el, Fecioara din Tarth ar fi fost, într-adevăr, un fruct dulce.

— Cum de voi nu v-aţi căsătorit? îl întrebă Jaime pe Ronnet.

— Păi, m-am dus la Tarth s-o văd. Aveam cu şase ani mai mult decât ea, dar, cu toate astea, fătuca nu mă putea privi în ochi. Era o purcea în mătase, deşi 373

majoritatea purcelelor au ţâţe mai mari. Când a încercat să vorbească, aproape şi-a înghiţit limba. I-am dat un trandafir şi i-am spus că asta era tot ce avea să

primească vreodată de la mine. Connington aruncă o privire către groapă. Ursul era mai puţin păros decât ciudata

aia, aş...

Mâna de aur a lui Jaime îl pocni peste gură atât de tare încât celălalt cavaler veni de-a rostogolul pe scări. Felinarul îi veni şi se sparse, apoi uleiul se revărsă

arzând.

— Vorbeşti despre o domniţă de obârşie nobilă, ser. Spune-i pe nume. Spune-i Brienne.

Connington se dădu în lături din calea flăcărilor care i se împrăştiau pe mâini şi pe genunchi.

— Brienne, dacă aşa pofteşti, stăpâne. Scuipă o flegmă de sânge lângă piciorul lui Jaime. Frumoasa Brienne.

CERSEI

Urcau încet spre vârful Dealului Visenyei. În timp ce caii se opinteau cu urcuşul, regina se sprijinea pe o dolofană pernă roşie. De afară se auzea glasul lui Ser Osmund Kettleblack:

— *Faceţi loc. Eliberaţi strada. Faceţi loc pentru Înălţimea Sa Regina.*

— Margaery chiar întreţine veselia la curte, spunea Lady Merryweather. Avem jongleri, comedianţi, poeţi, păpuşari…

— Cântăreţi? întrebă Cersei.

— Câţi şi mai câţi, Înălţimea Ta. Hamish Harpistul cântă pentru ea la fiecare două săptămâni şi uneori Alaric din Eysen face atmosferă în câte-o seară. Dar Bardul Albastru e preferatul ei.

Cersei şi-l amintea de la nunta lui Tommen. *Tânăr şi chipeş. Ar putea fi ceva aici?*

— Mai sunt şi alţii, am auzit. Cavaleri şi curteni. Admiratori. Spune-mi adevărul, doamna mea. Crezi că Margaery mai e fecioară?

— Ea aşa zice, Înălţimea Ta.

— Bineînţeles. Dar tu ce spui?

Ochii negri ai Taenei sclipiră maliţios.

— Când s-a măritat cu Lordul Renly la Highgarden, am participat la dezbrăcarea lui, în ritualul nupţial. Lordul era un bărbat bine făcut, şi era dornic.

Am văzut dovada când l-am răsturnat în patul conjugal, unde îl aştepta mireasa lui, goală ca un nou-născut, roşind drăgălaş sub cuverturi. Ser Loras însuşi o purtase în braţe pe scări. Margaery poate să spună că mariajul lor nu s-a consumat, că Lordul Renly băuse prea mult vin la ospăţul de nuntă, dar, te asigur, bucăţica dintre picioare nu-i era câtuşi de puţin obosită când l-am văzut eu ultima 374

oară.

— Ai avut cumva ocazia să vezi patul nupţial a doua zi dimineaţă? întrebă

Cersei. Margaery a sângerat?

— N-am văzut niciun cearceaf, Înălţimea Ta.

Păcat. Cu toate acestea, absenţa unui aşternut însângerat însemna, în sine, prea puţin. Ţărăncuţele sângerau ca nişte porci la tăiere în noaptea nunţii, după câte auzise, dar asta era mai puţin valabil când venea vorba de fecioare de obârşie nobilă, ca Margaery Tyrell. Fiica unui lord îşi pierdea mai degrabă fecioria pe cal decât în patul conjugal, iar Margaery călărea de când învăţase să meargă.

— Înţeleg că micuţa regină are mulţi admiratori printre cavalerii casei.

Gemenii Redwyne, Ser Tallad… Cine altcineva? Spune-mi, rogu-te.

Lady Merryweather ridică din umeri.

— Ser Lambert, nătărăul care-şi ascunde un ochi bun sub un petic. Bayard Norcross. Courtenay Greenhill. Fraţii Woodwright, uneori Portifer şi adesea Lucantine. O, şi Marele Maester Pycelle e un vizitator frecvent.

— Pycelle? Zău? Să fi părăsit bătrânul vierme tremurător leul pentru trandafir?

Dacă e aşa, o va regreta. Cine altcineva?

— Insularul, cu mantia lui cu pene. Cum am putut să-l uit, cu pielea-i neagră

precum cerneala. Alţii vin să le curteze pe verişoarele ei. Elinor e promisă

băiatului Ambrose, dar îi place să flirteze, iar Megga are câte un nou peţitor la fiecare două săptămâni. Odată, a sărutat un ajutor de bucătar. Am auzit vorbindu-se despre căsătoria ei cu fratele lui Lady Bulwer, dar, dacă ar fi să aleagă singură, Megga l-ar prefera pe Mark Mullendore, sunt convinsă.

Cersei izbucni în râs.

— Cavalerul-fluture care şi-a pierdut braţul la Apa Neagră? La ce bun o jumătate de om?

— Megga îl găseşte încântător. A rugat-o pe Lady Margaery s-o ajute să

găsească o maimuţă pentru el.

— O maimuţă? Regina nu ştia ce să spună. *Vrăbii şi maimuţe. Într-adevăr, regatul o ia razna.* Dar bravul nostru Ser Loras? Cât de des îşi vizitează sora?

— Mai mult decât oricare dintre ceilalţi. Când Taena se încruntă, o cută

minusculă îi apăru între ochii negri. O vizitează în fiecare dimineaţă şi în fiecare seară, dacă datoria nu-l împiedică. Fratele ei îi e devotat, împart totul cu… o…

Pentru o clipă, femeia din Myr păru aproape şocată. Apoi un zâmbet i se întinse pe faţă. Am avut cel mai *pervers* gând, Înălţimea Ta.

— Mai bine păstrează-l pentru tine. Dealul e plin de vrăbii şi ştim cu toţii că

vrăbiile detestă perversiunea.

— Am auzit că mai detestă apa şi săpunul, Înălţimea Ta.

— Poate că prea multă rugăciune îi răpeşte omului simţul mirosului. Am să-l întreb negreşit pe Prea-cucernicia Sa.

Draperiile se unduiră într-o parte şi în alta, într-o revărsare de mătase purpurie.

— Orton mi-a spus că Înaltul Septon nu are nume, zise Lady Taena. Să fie adevărat? În Myr, avem cu toţii nume.

— A avut un nume *cândva.* Toţi au. Regina flutură o mână a nepăsare. Fiecare septon născut din sânge nobil rămâne numai cu numele mic după ce şi-a rostit jurămintele. Când unul dintre ei e ridicat la rangul de *Înalt Septon,* îşi leapădă şi acest nume. Credinţa îţi va spune că un septon nu mai are nevoie de un nume omenesc, căci a devenit avatarul zeilor.

— Şi cum deosebiţi un Înalt Septon de altul?

— Cu greu. Trebuie să spunem „cel gras” sau „cel de dinaintea celui gras” sau

„cel bătrân care a murit în somn”. Poţi întotdeauna să le smulgi numele de botez, dacă vrei, dar se ofensează dacă le

foloseşti. Le aminteşte că s-au născut oameni obişnuiţi, şi asta nu le place.

— Nobilul meu soţ mi-a spus că noul septon s-a născut cu murdărie sub unghii.

— Aşa bănuiesc şi eu. Ca regulă, Cei Mai Cucernici îl ridică pe unul de-al lor, dar au existat şi excepţii. Marele Maester Pycelle îi prezentase pe larg istoria, până în cele mai plictisitoare amănunte. În timpul domniei regelui Baelor cel Binecuvântat, continuă Cersei, un simplu pietrar a fost ales Înalt Septon. Lucra piatra cu atâta măiestrie încât Baelor a hotărât că era Fierarul renăscut, în trup de muritor. Omul nu ştia nici să scrie, nici să citească şi nu putea ţine minte nici cuvintele celor mai simple rugăciuni. Unii susţineau şi acum că Mâna lui Baelor poruncise să fie otrăvit, ca să scutească regatul de ruşine. După moartea acestuia, a fost ridicat un băiat de opt ani, şi de data aceasta la insistenţele Regelui Baelor.

Înălţimea Sa a declarat că băiatul făcea miracole, dar nici măcar micile sale mâini tămăduitoare nu l-au putut salva pe Baelor în timpul ultimului său ospăţ.

Lady Merryweather râse.

— Opt ani? Poate că fiul meu ar putea deveni Înalt Septon. Are aproape şapte.

— Se roagă mult? întrebă regina.

— Preferă să se joace cu săbiile.

— E un băiat adevărat, atunci. Ştie numele celor şapte zei?

— Cred că da.

— Va trebui să mă gândesc la el. Cersei nu se îndoia că existau o sumedenie de băieţi care ar fi făcut mai multă cinste coroanei de cristal decât nenorocitul căruia Cei Mai Cucernici aleseseră să i-o confere. *Aici se ajunge când laşi nebunii şi fricoşii să-şi facă legea. Data viitoare, le voi alege eu stăpânul.* Iar data viitoare putea fi aproape, dacă noul Înalt Septon continua s-o sâcâie. Cersei nu avea multe de

învăţat de la Mâna lui Baelor când era vorba de asemenea lucruri.

— *Faceţi loc!* striga Ser Osmund Kettelblack. *Faceţi loc pentru Înălţimea Sa Regina!*

Lectica începu să încetinească, ceea ce nu putea să însemne decât că se 376

apropiau de vârful dealului.

— Ar trebui să-l aduci pe acest fiu al tău la curte, îi spuse Cersei lui Lady Merryweather. Nu e prea mic la şase ani. Tommen are nevoie de alţi băieţi în preajma lui. De ce nu fiul tău?

Joffrey nu avusese niciodată un prieten apropiat de vârsta lui, asta îşi amintea.

Bietul băiat era mereu singur. Eu l-am avut pe Jaime când eram copil... şi am avut-o pe Melara, până când a căzut în fântână. Joff se ataşase de Câine, fără

doar şi poate, dar aceea nu era prietenie. Căuta în el tatăl pe care nu-l găsise niciodată în Robert. *Un frăţior vitreg ar putea fi tocmai ce-i trebuie lui Tommen ca să-l lecuiască de Margaery şi de cârdul ei de găini.* Cu timpul, ar fi putut deveni la fel de apropiaţi ca Robert şi prietenul lui din copilărie, Ned Stark. *Un nebun, dar un nebun loial. Tommen va avea nevoie de prieteni loiali, care să-i poarte de grijă.*

— Eşti bună, Înălţimea Ta, dar Russell n-a cunoscut altă casă decât Longtable.

Mă tem că ar fi pierdut în acest oraş mare.

— La început, îi dădu dreptate regina, dar curând va trece peste asta. Când tatăl meu a trimis după mine la curte, am plâns, iar Jaime a clocotit de furie, până

când mătuşa mea s-a aşezat cu mine în Grădina de Piatră şi mi-a spus că nu era nimeni de care să mă tem la Debarcaderul Regelui. „Eşti o leoaică”, mi-a spus, „şi toate animalele mai mici trebuie să se teamă de tine.” Fiul tău îşi va găsi şi el curajul. Ai prefera, nu-i aşa, să-l ai aproape, să-l poţi vedea în fiecare zi? E

singurul tău copil, nu?

— Deocamdată. Nobilul meu soţ a cerut zeilor să ne binecuvânteze cu încă un fiu, în caz că…

— Ştiu.

Cersei se gândi la Joffrey ţinându-se cu mâinile de gât. În ultimele sale clipe, o privise cu o chemare disperată. O amintire neaşteptată îi opri inima în loc, o picătură de sânge roşu sfârâind în flacăra unei lumânări, un glas răguşit care vorbea despre coroane şi giulgiu, despre moarte de mâna unui *valonqar.*

Afară din lectică, Ser Osmund striga ceva şi cineva îi răspundea. Lectica se opri brusc.

— Sunteţi morţi cu toţii? răcni Kettleblack. *Daţi-vă naibii în lături!*

Regina dădu la o parte un colţ al draperiei şi îi făcu semn lui Ser Meryn Trant.

— Care pare să fie problema?

— Vrăbiile, Înălţimea Ta. Ser Meryn purta o armură albă de solzi pe sub mantie. Coiful şi scutul îi erau atârnate de şa. Îşi aşază tabăra în drum! O să-i facem să se mişte.

— Aşa să faci, dar cu blândeţe. Nu-mi doresc să fiu iarăşi prinsă într-o răzmeriţă. Cersei lăsă draperia să cadă: E absurd.

— Este, Înălţimea Ta, o aprobă Lady Merryweather. Înaltul Septon ar fi trebuit să vină la tine. Iar aceste vrăbii nenorocite…

— Le hrăneşte, le răsfaţă, le *binecuvântează.* Dar pe rege nu vrea să-l binecuvânteze. Ştia că binecuvântarea era un ritual gol, dar ritualurile şi ceremoniile aveau putere în ochii celor neştiutori. Aegon Cuceritorul însuşi a datat începutul regatului său din ziua când Înaltul Septon l-a uns în Oraşul Vechi.

Acest preot nenorocit se va supune, sau va afla cât de slab şi omenesc e încă.

— Orton spune că aurul îl vrea, de fapt. Că are de gând să refuze binecuvântarea până când coroana îşi va relua

plăţile.

— Credinţa îşi va primi aurul de îndată ce vom avea pace.

Septonul Torbert şi Septonul Raynard fuseseră cât se poate de înţelegători în privinţa obligaţiilor ei... spre deosebire de ticălosul braavosi, care îl hărţuise pe Lordul Gyles fără milă, încât căzuse la pat, tuşind şi scuipând sânge. *Trebuia să*

avem acele corăbii. Nu se putea bizui pe Arbor pentru flota ei, Casa Redwyne era prea apropiată de Tyrelli. Avea nevoie de propria forţă maritimă.

Dromoanele care se construiau pe râu aveau să-i ofere acest lucru. Nava ei comandant avea să cufunde în apă de două ori mai multe vâsle decât *Ciocanul Regelui Robert.* Aurane îi ceruse permisiunea s-o numească *Lordul Tywin,* iar Cersei acceptase cu plăcere. Abia aştepta să audă oameni vorbind despre tatăl ei ca despre o „ea”. O altă corabie avea să fie numită *Dulcea Cersei* şi urma să

poarte un galion auriu, sculptat după înfăţişarea ei, înveşmântată în zale, cu coiful leului pe cap şi suliţa în mână. *Bravul Joffrey, Lady Joanna* şi *Leoaica* aveau s-o urmeze pe mare, alături de *Regina Margaery, Trandafirul de Aur, Lordul Renly, Lady Olenna* şi *Prinţesa Myrcella.* Regina făcuse greşeala să-i spună lui Tommen că poate să dea nume ultimelor cinci. De fapt, el alesese *Băiatul Lunii* pentru una dintre ele. Abia când Lordul Aurane sugerase că poate nimeni nu va dori să

slujească pe o corabie ce poartă numele unui bufon, băiatul acceptase, fără tragere de inimă, să onoreze numele surorii sale.

— Dacă acest septon jerpelit crede că mă face să *cumpăr* binecuvântarea lui Tommen, va vedea el cât de curând! îi spuse Taenei. Regina nu avea de gând să

se ploconească în faţa unei clici de preoţi.

Lectica se opri din nou, atât de brusc, încât Cersei tresări.

— O, asta mă scoate din minţi. Îşi iţi capul afară şi văzu că ajunseseră în vârful Dealului Visenyei. În faţa lor se înălţa

Marele Sept al lui Baelor, cu magnifica sa cupolă şi cele şapte turnuri sclipitoare, dar între ea şi treptele de marmură se întindea o mare ursuză de umanitate, pământie, zdrenţăroasă şi nespălată. *Vrăbii,* gândi ea, pufnind, deşi nicio vrabie nu mirosise vreodată atât de urât.

Cersei era oripilată. Qyburn o înştiinţase despre numărul lor, dar să audă despre ei era una, iar să-i vadă, cu totul alta. Sute de oameni îşi aşezaseră tabăra în piaţă, alte sute în grădini. Focurile lor umpleau aerul de fum şi de mirosuri grele.

Corturi de pânză aspră şi colibe mizere făcute din noroi şi surcele mânjeau marmura albă, imaculată. Erau îngrămădite pe trepte, lângă uşile înalte ale Marelui Sept.

Ser Osmund se întoarse la trap lângă ea. Lângă el venea Ser Osfryd, călare pe un armăsar la fel de auriu ca mantia pe care o purta. Osfryd era cel de-al doilea frate Kettleblack, mai liniştit decât ceilalţi şi dispus mai mult să zâmbească decât să se încrunte. *Şi, în acelaşi timp, mai crud, dacă poveştile sunt adevărate. Poate că ar fi trebuit să-l trimit la Zid.*

Marele Maester Pycelle dorise la comanda mantiilor aurii un om mai în vârstă,

„mai experimentat în treburile războiului”, şi mulţi dintre ceilalţi sfetnici ai săi fuseseră de acord cu el.

— Ser Osfryd e destul de experimentat, le spusese ea, dar nici măcar asta nu îi redusese la tăcere. *Latră la mine ca o haită de căţeluşi sâcâitori.* Îşi pierduse răbdarea cu Pycelle. Avusese chiar îndrăzneala să obiecteze la hotărârea ei de a căuta un maestru de arme la Dorn, pe motiv că asta i-ar putea jigni pe Tyrelli.

— De ce crezi c-o *fac?* îl întrebase Cersei cu dispreţ.

— Să-mi fie cu iertare, Înălţimea Ta, spuse Ser Osmund. Fratele meu cheamă

mai multe mantii aurii. Vom elibera calea, nu te teme.

— N-am timp. Voi continua drumul pe jos.

— Te rog, Înălţimea Ta. Taena o prinse de braţ. Mă sperie. Sunt cu sutele, şi atât de murdari.

Cersei o sărută pe obraz:

— Leul nu se teme de vrabie… dar e frumos din partea ta că-ţi pasă. Ştiu că ţii la mine, doamna mea. Ser Osmund, fii bun şi ajută-mă să cobor.

Dacă aş fi ştiut că voi face o plimbare, m-aş fi îmbrăcat pentru asta. Cersei purta o roche albă, cu fâşii de brocart, dantelată, dar sobră. Trecuseră mulţi ani de când o îmbrăcase, şi regina o găsea incomod de strâmtă în talie.

— Ser Osmund, Ser Meryn, mă veţi însoţi. Ser Osfryd, ai grijă ca lectica mea să rămână neatinsă.

Unele dintre vrăbii erau destul de sfrijite şi înfometate încât să-i mănânce caii.

În timp ce-şi croia drum prin gloata jerpelită, pe lângă focurile, căruţele şi adăposturile lor improvizate, regina se pomeni amintindu-şi de o altă mulţime care se adunase cândva în aceeaşi piaţă. În ziua în care se căsătorise cu Robert Baratheon, mii de oameni ieşiseră să-i ovaţioneze. Toate femeile erau îmbrăcate în hainele lor cele mai bune şi jumătate din bărbaţi aveau copii pe umeri. Când ieşise din templu, mână în mână cu tânărul rege, mulţimea izbucnise într-un strigăt atât de puternic, încât putuse fi auzit de la Lannisport.

— Te plac, doamna mea, îi şoptise Robert la ureche. Vezi, fiecare chip zâmbeşte. Preţ de acea scurtă clipă fusese fericită în căsnicie… până când apucase să dea cu ochii de Jaime. *Nu,* îşi amintea ea că gândise, *nu fiecare chip, stăpâne.*

Nimeni nu zâmbea acum. Privirile pe care i le aruncau vrăbiile erau posomorâte, ursuze, ostile. Se dădeau la o parte, dar fără tragere de inimă. *Dacă*

ar fi vrăbii adevărate, un singur strigăt le-ar alunga. O sută de mantii aurii cu ciomege, săbii şi buzdugane ar putea împrăştia gloata asta destul de repede.

Lordul Tywin asta ar fi făcut. *I-ar fi călcat în picioare în loc să treacă printre ei.*

Când văzu ce făcuseră cu Baelor cel Iubit, regina începu să-şi regrete milostenia. Statuia mare de marmură care, vreme de o sută de ani, îşi revărsase zâmbetul senin în piaţa aceea, era cufundată până la brâu într-un morman de oase şi cranii.

Pe unele încă atârnau fâşii de carne. O cioară stătea în vârful unui asemenea craniu, ospătându-se cu carnea uscată, tăbăcită. Muştele erau pretutindeni.

— Ce înseamnă asta? întrebă Cersei mulţimea. Vreţi să-l îngropaţi pe Baelor cel Binecuvântat într-un morman de hoituri?

Un bărbat olog ieşi în faţă, sprijinindu-se de o cârjă de lemn.

— Înălţimea Ta, acestea sunt oasele femeilor şi bărbaţilor sfinţi ucişi pentru credinţa lor. Septoni, septoane, fraţii în veşminte maro, cenuşii sau verzi, surori în alb, albastru sau gri. Unii au fost spânzuraţi, alţii înjunghiaţi. Templele au fost jefuite, fecioarele şi mamele siluite de oameni fără de credinţă şi de închinători la demoni. Până şi surorile tăcute au fost molestate. Mama din Ceruri îşi strigă

durerea. Le-am adus oasele aici de pe tot cuprinsul regatului, să stea mărturie pentru agonia Sfintei Credinţe.

Cersei simţea povara ochilor aţintiţi asupra ei.

— Regele va lua cunoştinţă despre aceste atrocităţi, răspunse ea solemn.

Tommen vă va împărtăşi mânia. Aceasta e lucrarea lui Stannis şi a vrăjitoarei roşii şi a sălbaticilor oameni ai Nordului care se închină la copaci şi la lupi. Cersei ridică glasul: *Oameni buni, morţii voştri vor fii răzbunaţi!*

Câţiva ovaţionară, dar numai câţiva.

— Nu cerem răzbunare pentru morţii noştri, spuse ologul, doar protecţie pentru cei vii. Pentru temple şi locurile sfinte.

— Tronul de Fier are datoria să apere credinţa, răcni o matahală de om, cu steaua în şapte colţuri pictată pe frunte.

Un rege care nu-şi apără poporul nu se poate numi rege. Murmure de aprobare se înălţară dinspre cei din jurul lui. Unul dintre ei avu îndrăzneala să-l înhaţe pe Ser Meryn de încheietură şi să spună:

— E timpul ca toţi cavalerii unşi să se lepede de stăpânii lor pământeşti şi să

apere Sfânta Credinţă. Vino alături de noi, ser, dacă-i iubeşti pe Cei Şapte.

— Dă-mi drumul, spuse Ser Meryn, eliberându-se.

— Te-am auzit, spuse Cersei. Fiul meu e tânăr, dar îi iubeşte pe Cei Şapte.

Veţi avea parte de protecţia lui. Şi de a mea.

Omul cu steaua în frunte nu se potoli.

— Războinicul ne va apăra, spuse el, nu micul rege dolofan.

Meryn Trant întinse mâna după sabie, dar Cersei îl opri înainte s-o scoată din teacă. Avea doar doi cavaleri în mijlocul unei mări de vrăbii. Văzu bâte şi coase, măciuci şi ciomege, mai multe securi.

— Nu vreau vărsare de sânge în acest loc sfânt, ser. *De ce sunt bărbaţii atât de copii? Omoară-l, şi ceilalţi ne vor sfâşia bucată cu bucată.* Suntem cu toţii copiii Mamei. Vino, Preacucernicia Sa ne aşteaptă.

380

Dar, când îşi croia drum către scările templului, un grup de oameni înarmaţi ieşi din mulţime, aşezându-se în faţa uşilor. Purtau zale şi piele fiartă, iar ici şi colo se vedea câte unul cu o platoşă zdrenţuită. Unii aveau suliţe şi unii aveau săbii lungi. Mai mulţi preferau securile şi aveau cusute stele roşii pe cămăşile albite. Doi dintre ei avură insolenţa să-şi încrucişeze suliţele, tăindu-i calea.

— Aşa vă primiţi regina? îi întrebă Cersei. Unde sunt Raynard şi Torbert, mă

rog?

Era de mirare să piardă ei doi ocazia de a se gudura pe lângă ea. Torbert se dădea întotdeauna în spectacol,

aruncându-se în genunchi ca să-i spele picioarele.

— Nu-i cunosc pe cei despre care vorbeşti, spuse unul dintre cei cu steaua roşie pe cămaşă, dar, dacă sunt oameni ai Credinţei, fără îndoială că Cei Şapte au avut nevoie de serviciile lor.

— Septonul Raynard şi Septonul Torbert sunt dintre *Cei Mai Cucernici,* spuse Cersei, şi se vor înfuria să afle că mi-aţi ţinut calea. Aveţi de gând să-mi interziceţi intrarea în Sfântul Sept?

— Înălţimea Ta, interveni un om cu barba sură şi un umăr înclinat. Eşti bine-venită aici, dar oamenii tăi trebuie să-şi lase săbiile. Nicio armă nu e îngăduită

înăuntru, după porunca Înaltului Septon.

— Cavalerii Gărzii Regale nu-şi leapădă săbiile, nici măcar în prezenţa regelui.

— În casa regelui, cuvântul lui e lege, răspunse bătrânul cavaler, dar aceasta e casa zeilor.

Culoarea i se ridică în obraji. Un singur cuvânt adresat lui Meryn Trant şi cocoşatul cărunt şi-ar întâlni zeii mai repede decât i-ar fi plăcut. *Nu aici, totuşi.*

Nu acum.

— Aşteptaţi-mă, le porunci ea scurt cavalerilor din Garda Regală.

Singură, urcă treptele. Suliţaşii îşi despărţiră armele. Alţi doi oameni se împinseră în uşi şi, cu un geamăt puternic, acestea se dădură în lături.

În Sala Felinarelor, Cersei găsi douăzeci de septoni îngenuncheaţi, dar nu în rugăciune. Aveau găleţi de săpun şi apă şi frecau podeaua. Veşmintele din pânză

aspră şi sandalele lor o făcură pe Cersei să-i ia drept vrăbii, până când unul îşi înălţă creştetul. Avea faţa roşie ca racul şi pe mâini avea băşici sparte, sângerând.

— Înălţimea Ta.

— Septon Raynard? Reginei nu-i venea să-şi creadă ochilor. Ce faci în genunchi?

— Spală duşumeaua. Cel care vorbise era mai scund decât regina cu câţiva centimetri şi slab ca o coadă de mătură. Munca e o formă de rugăciune, deosebit de plăcută Fierarului. Omul se ridică, ţinând peria în mână. Înălţimea Ta. Te aşteptam.

Barba-i gri cu castaniu era tunsă scurt, părul legat într-un nod strâns la ceafă.

Deşi curate, veşmintele îi erau zdrenţuite şi peticite. Îşi suflecase mânecile până la 381

cot în timp ce freca, dar mai jos de genunchi pânza era îmbibată de apă. Avea o faţă ascuţită, cu ochii adânciţi în orbite, maro ca noroiul. *Are picioarele goale,* văzu ea, îngrozită. Şi erau hidoase, aspre şi cornoase, pline de bătături.

— Tu eşti Cucernicia Sa?

— Noi suntem.

Tată, dă-mi putere. Regina ştia că ar trebui să îngenuncheze, dar podeaua era udă şi plină de săpun şi apă murdară, iar ea nu voia să-şi strice rochia. Aruncă o privire la bătrânii îngenuncheaţi.

— Nu-l văd pe prietenul meu, Septonul Torbert.

— Septonul Torbert a fost închis într-o celulă a penitenţei, cu pâine şi apă. E

un păcat ca un om să fie atât de rotofei când jumătate din regat moare de foame.

Cersei îndurase destul pentru o singură zi. Îl lăsă să-i vadă mânia.

— Aşa mă întâmpini? Cu o perie în mână, şiroind de apă? Ştii cine sunt?

— Înălţimea Ta e Regina Regentă a Celor Şapte Regate, răspunse omul, dar în *Steaua în Şapte Colţuri* stă scris că, aşa cum oamenii se închină în faţa lorzilor lor şi lorzii în faţa regilor, tot aşa regii şi reginele trebuie să se închine în faţa Celor Şapte Care Sunt Unul.

Îmi spune să îngenunchez? Dacă era aşa, nu o cunoştea prea bine.

— După lege, ar fi trebuit să mă întâmpini pe scări, în cele mai bune veşminte ale tale, cu coroana de cristal pe cap.

— Noi nu avem coroană, Înălţimea Ta.

Cersei se încruntă şi mai mult.

— Nobilul meu tată a dat predecesorului tău o coroană de o rară frumuseţe, făurită din cristal şi fir de aur.

— Şi pentru acel dar îl cinstim în rugăciunile noastre, spuse Înaltul Septon, dar săracii au nevoie de mâncare în burţile lor mai mult decât avem noi nevoie de aur şi cristal pe cap. Coroana aceea a fost vândută. La fel şi celelalte din vistieriile noastre, şi toate inelele şi veşmintele de brocart cu fir de aur şi argint. Lâna ţine la fel de bine de cald. De aceea ne-au dat oi Cei Şapte.

E complet nebun. Cei Mai Cucernici trebuie că erau nebuni şi ei, dacă ridicaseră în rang o asemenea fiinţă… nebuni, sau îngroziţi de cerşetorii de la porţile lor.

Şoptitorii lui Qyburn susţineau că Septonul Luceon fusese la nouă voturi distanţă

când acele uşi cedaseră şi vrăbiile năvăliseră în Marele Sept, cu conducătorul lor pe umeri şi securile în mâini.

Îl fixă pe omuleţ cu o privire glacială.

— Putem vorbi undeva între patru ochi, Cucernicia Ta?

Înaltul Septon îi încredinţa peria sa unuia dintre Cei Mai Cucernici.

— Dacă Înălţimea Ta vrea să ne urmeze.

O conduse dincolo de uşile interioare, în templul propriu-zis. Paşii lor răsunau pe podeaua de marmură. Fire de praf pluteau în lumina razelor colorate care se povârneau prin vitraliile imensei cupole. Aerul avea mireasmă de tămâie, iar

lângă cele şapte altare lumânările străluceau ca stelele. O mie pâlpâiau pentru Mamă şi aproape tot atâtea pentru Fecioară, dar ca să numeri lumânările Străinului nu-ţi trebuiau toate degetele de la două mâini.

Chiar şi aici năvăliseră vrăbiile. O duzină de cavaleri rătăcitori nepieptănaţi erau îngenuncheaţi în faţa Războinicului, rugându-l stăruitor să binecuvânteze săbiile pe care le aşezaseră grămadă la picioarele lui. La altarul Mamei, un septon călăuzea o sută de vrăbii în rugăciune, cu glasurile risipindu-se ca valurile pe un ţărm. Înaltul Septon o conduse pe Cersei către locul unde Baba îşi înălţa lămpaşul.

Când septonul îngenunche în faţa altarului, ea nu avu de ales şi îl urmă. Din fericire, acest Înalt Septon nu era vorbă-lungă, aşa cum fusese cel gras. *Presupun că ar trebui să fiu recunoscătoare măcar pentru atâta.*

Când rugăciunea se isprăvi, Preacucernicia Sa nu schiţă niciun gest să se ridice. Se părea că discuţia lor trebuia să fie purtată în genunchi. *Şiretlicul unui om mărunt,* gândi ea amuzată.

— Preacucernicia Ta, spuse Cersei, aceste vrăbii înspăimântă oraşul. Vreau să

plece.

— Unde să plece, Înălţimea Ta?

Există şapte iaduri, oricare dintre ele ar fit bun.

— Înapoi de unde au venit, mi-aş închipui.

— Au venit de pretutindeni. Aşa cum vrăbiile sunt cele mai umile şi mai obişnuite păsări, aşa şi ei sunt cei mai umili şi cei mai obişnuiţi dintre oameni.

Sunt obişnuiţi, în privinţa asta suntem de acord.

— Ai văzut ce-au făcut cu statuia lui Baelor cel Binecuvântat? Mânjesc piaţa cu porcii, cu caprele şi cu scârnăvia lor.

— Scârnăvia poate fi spălată mult mai uşor decât sângele, Înălţimea Ta. Dacă

piaţa a fost mânjită, a fost mânjită de execuţia care a avut loc aici.

Îndrăzneşte să mi-l arunce în faţă pe Ned Stark?

— Cu toţii regretăm cele întâmplate. Joffrey era tânăr şi nu atât de înţelept cum ar fi putut să fie. Lordul Stark ar fi

trebuit decapitat în altă parte, din respect pentru Baelor cel Binecuvântat… dar, să nu uităm, omul *a fost* un trădător.

— Regele Baelor i-a iertat pe cei care au complotat împotriva lui.

Regele Baelor şi-a întemniţat propriile surori, a căror singură crimă a fost aceea de a fi frumoase. Prima oară când auzise povestea, Cersei se dusese în camera lui Tyrion şi îl ciupise pe micul monstru până când începuse să plângă. *Ar fi trebuit să-l strâng de nas şi să-i îndes ciorapul meu în gură.* Se strădui să

zâmbească.

— Regele Tommen va ierta şi el vrăbiile, după ce se vor întoarce la casele lor.

— Majoritatea şi-au pierdut casele. Suferinţa e peste tot… durerea şi moartea.

Înainte de a veni la Debarcaderul Regelui, am slujit în zeci de cătune, prea mici ca să aibă un septon al lor. Am umblat de la unul la altul, oficiind căsătorii, absolvind păcătoşii de păcatele lor, botezând copiii nou-născuţi. Acele sate nu mai 383

există, Înălţimea Ta. Buruienile şi mărăcinii cresc acolo unde cândva grădinile erau în floare, iar oasele zac risipite pe marginea drumului.

— Războiul e un lucru îngrozitor. Aceste atrocităţi sunt isprava nordicilor şi a Lordului Stannis, cu închinătorii lui la demoni.

— Unele dintre vrăbiile mele vorbesc despre haite de lei care i-au jefuit… şi despre Câine, care a fost omul tău credincios. La Saltpans a ucis un septon bătrân şi a necinstit o fată de doisprezece ani, o copilă inocentă promisă Credinţei. Purta armură când a siluit-o şi carnea ei fragedă a fost sfâşiată şi zdrobită de zalele de fier. Când a isprăvit, a dat-o pe mâna oamenilor săi, care i-au tăiat nasul şi sfârcurile.

— Regele nu poate fi făcut răspunzător pentru crimele oricărui om care a slujit vreodată Casa Lannister. Sandor

Clegane e un trădător şi o brută. De ce crezi că

l-am izgonit? Acum luptă pentru tâlharul Beric Dondarrion, nu pentru Regele Tommen.

— Cum spui tu. Cu toate acestea, trebuie să ne întrebăm: unde au fost cavalerii regelui când se întâmplau aceste lucruri? Oare n-a jurat cândva Jaehaerys Conciliatorul, pe însuşi Tronul de Fier, că Credinţa va fi de-a pururi ocrotită şi apărată de coroană?

Cersei n-avea habar ce ar fi putut să jure Jaehaerys Conciliatorul.

— Ba da, fu ea de acord, iar Înaltul Septon l-a binecuvântat şi l-a uns rege.

Tradiţia cere ca fiecare nou Înalt Septon să-i dea regelui binecuvântarea… şi, cu toate acestea, tu ai refuzat să-l binecuvântezi pe Regele Tommen.

— Înălţimea Ta se înşală. Nu am refuzat.

— Nu ai venit.

— Vremea nu e încă pârguită.

Eşti preot sau legumicultor?

— Şi ce-aş putea să fac ca să fie… pârguită? *Dacă îndrăzneşte să pomenească*

de aur, mă voi ocupa şi de el cum m-am ocupat de cel dinainte şi voi găsi un băiat pios de opt ani care să poarte coroana de cristal.

— Ţara e plină de regi. Ca să înalţe unul deasupra celorlalţi, Credinţa trebuie să fie sigură. Cu trei sute de ani în urmă, când Aegon Dragonul a poposit chiar la poalele acestui deal, Înaltul Septon s-a încuiat în Septul Stelat al Oraşului Vechi şi s-a rugat şapte zile şi şapte nopţi, hrănindu-se doar cu pâine şi apă. Când a ieşit, a anunţat că Credinţa nu li se va opune lui Aegon şi surorilor sale, căci Baba îşi ridicase lămpaşul ca să-i arate ce se aşternea înainte. Dacă Oraşul Vechi ar fi pornit război împotriva Dragonului, ar fi fost pârjolit, iar Casa Hightower, Citadela şi Septul Stelat ar fi fost înfrânte şi distruse. Lordul Hightower era un om credincios. Când a auzit profeţia şi-a ţinut oastea

în frâu şi a deschis porţile oraşului în faţa lui Aegon. Iar Preacucernicia Sa l-a uns pe Cuceritor cu şapte miruri. Trebuie să fac şi eu aşa cum a făcut el, acum trei sute de ani. Trebuie să

mă rog şi să postesc.

— Timp de şapte zile şi şapte nopţi?

— Atât timp cât e nevoie.

Cersei ardea de dorinţa de a-i pălmui faţa solemnă şi pioasă. *Aş putea să te ajut să posteşti,* gândi ea. *Aş putea să te închid într-un turn şi să am grijă să nu-ţi aducă nimeni de mâncare până când nu vorbesc zeii.*

— Aceşti falşi regi adoptă falşi zei, îi reaminti ea. Doar Regele Tommen apără

Sfânta Credinţă.

— Cu toate acestea, peste tot templele sunt arse şi jefuite. Până şi surorile tăcute sunt siluite şi-şi plâng suferinţa la cer. Înălţimea Ta, ai văzut oasele şi craniile sfinţilor noştri morţi?

— Le-am văzut, fu ea nevoită să spună. Dă-i lui Tommen binecuvântarea şi va pune capăt acestor orori.

— Şi cum va face el asta, Înălţimea Ta? Va trimite un cavaler care să umble pe drumuri cu fiecare frate cerşetor? Ne va da oameni care să ne păzească templele împotriva lupilor şi a leilor?

Mă voi preface că n-ai pomenit de lei.

— Regatul e în război. Înălţimea Sa are nevoie de fiecare om. Cersei nu avea de gând să irosească oştenii lui Tommen făcând pe dădacele vrăbiilor, sau păzind fundurile zbârcite ale sutelor de preotese acre. *Jumătate din ele se roagă, probabil, să aibă parte de un viol pe cinste.*

— Vrăbiile tale au bâte şi securi. N-au decât să se apere singure.

— Legile Regelui Maegor interzic asta, după cum Înălţimea Ta trebuie să ştie.

Prin decretul lui Credinţa şi-a lepădat săbiile.

— Acum Tommen e rege, nu Maegor. Ce-i păsa ce decretase Maegor cel Crud acum trei sute de ani? *În loc să ia săbiile din mâinile credincioşilor, ar fi trebuit să le folosească pentru propriile sale interese.* Cersei arătă către locul unde stătea Războinicul, deasupra altarului său din marmură roşie. Ce are în mână?

— O sabie.

— Oare a uitat cum s-o folosească?

— Legile lui Maegor…

— … pot fi desfăcute.

Lăsă vorba să plutească în aer, aşteptând ca Înalta Vrabie să muşte momeala.

N-o dezamăgi.

— Credinţa Militantă renăscută… acesta ar fi răspunsul la trei sute de ani de rugăciuni, Înălţimea Ta. Războinicul şi-ar ridica din nou sabia strălucitoare şi ar curăţa acest regat păcătos de tot ce-i rău. Dacă Înălţimea Sa mi-ar îngădui să

restaurez străvechile ordine binecuvântate, Sabia şi Steaua, fiecare om credincios din Cele Şapte Regate l-ar recunoaşte drept adevăratul şi legitimul nostru stăpân.

Era plăcut să audă asta, dar Cersei avu grijă să nu pară prea entuziasmată.

— Preacucernicia Ta vorbea mai devreme despre iertare. În aceste vremuri tulburi, Regele Tommen ar fi cât se poate de recunoscător dacă ai putea să ierţi 385

coroana de datoria sa. Se pare că datorăm Credinţei vreo nouă sute de mii de dragoni.

— Nouă sute de mii şase sute şaptezeci şi patru de dragoni. Aur care i-ar putea hrăni pe cei înfometaţi şi ar putea reconstrui o mie de temple.

— Aur vrei? întrebă regina. Sau vrei ca aceste legi prăfuite ale lui Maegor să

fie înlăturate?

Înaltul Septon cumpăni o clipă.

— Cum doreşti. Aceste datorii vor fi uitate şi Regele Tommen îşi va primi binecuvântarea. Fiii Războinicului mă

vor însoţi la el, strălucind de gloria Credinţei lor, în timp ce vrăbiile mele vor porni în apărarea celor blânzi şi umili, renăscuţi ca Fraţii Sărmani din vechime.

Regina se ridică şi-şi netezi rochia.

— Voi porunci să fie întocmite hârtiile, iar Înălţimea Sa le va semna şi le va sigila cu pecetea regală.

Dacă era ceva din viaţa lui de rege care să-i placă lui Tommen, acest lucru era să se joace cu sigiliul.

— Cei Şapte să-l apere pe Rege. Fie să aibă o domnie lungă. Înaltul Septon îşi împreună mâinile şi ridică ochii spre ceruri. Fie ca păcătoşii să tremure!

Ai auzit, Lord Stannis? Cersei nu-şi putu stăpâni un zâmbet. Nici chiar nobilul ei tată nu s-ar fi putut descurca mai bine. Dintr-o lovitură, scăpase Debarcaderul Regelui de năpasta vrăbiilor, asigurase binecuvântarea lui Tommen şi diminuase datoriile coroanei cu aproape un milion de dragoni. Inima îi sălta în timp ce se lăsa condusă de Înaltul Septon înapoi în Sala Lămpilor.

Lady Merryweather împărtăşi încântarea reginei, deşi nu auzise niciodată de Fiii Războinicului sau de Fraţii Sărmani.

— Datează dinaintea lui Aegon Cuceritorul, îi explică Cersei. Fiii Războinicului a fost numele unui ordin de cavaleri care renunţau la pământurile şi la aurul lor şi îşi puneau săbiile în slujba Preacucerniciei Sale. Fraţii Sărmani... ei erau mai umili, dar cu mult mai numeroşi. Un fel de fraţi cerşetori, numai că purtau securi în loc de strâchini. Cutreierau drumurile, însoţind călătorii de la un templu la altul, de la un oraş la altul. Blazonul lor era steaua în şapte colţuri, roşie pe fond alb, astfel că oamenii i-au numit Stelele. Fiii Războinicului erau îmbrăcaţi în mantii-curcubeu şi armuri placate cu argint peste cămăşile aspre din păr de cal, iar în mânerele săbiilor aveau cristale în formă de stea. Ei erau Săbiile. Oameni sfinţi, asceţi, fanatici, vrăjitori, ucigaşi de dragoni şi vânători de demoni... au existat multe poveşti despre ei. Dar toate sunt de acord că

ura lor pentru toţi duşmanii Sfintei Credinţe era de nezdruncinat.

Lady Merryweather înţelese imediat.

— Duşmani precum Lordul Stannis şi preoteasa sa roşie, poate?

— Păi, da, din întâmplare, spuse Cersei, chicotind ca o fetişcană. Să

deschidem o carafă de vin cu mirodenii şi să bem în drum spre casă pentru râvna 386

Fiilor Războinicului?

— Pentru râvna Fiilor Războinicului şi pentru dibăcia Regine Regente. Pentru Cersei, Prima pe Numele Său!

Vinul era dulce şi savuros ca triumful lui Cersei şi lectica reginei parcă plutea, străbătând oraşul, în drumul de întoarcere. Însă la poalele Muntelui lui Aegon se întâlniră cu Margaery Tyrell şi cu verişoarele ei, care veneau de la o plimbare călare. *Mă urmăreşte peste tot,* gândi Cersei iritată când dădu cu ochii de mica regină.

În urma lui Margaery venea un lung alai de curteni, străjeri şi slujitori, mulţi dintre ei încărcaţi de coşuri cu flori proaspete. Fiecare dintre verişoarele ei avea câte un admirator în preajmă: deşiratul scutier Alyn Ambrose călărea alături de Elinor, cu care era logodit, Ser Tallad era cu sfioasa Alia, ciuntul Mark Mullendore cu Magga, dolofană şi hlizită. Gemenii Redwyne escortau două dintre celelalte doamne ale lui Margaery, Meredyth Crane şi Janna Fossoway. Toate femeile purtau flori în păr. Jalabhar Xho se lipise şi el de grup, alături de Ser Lambert Turnberry, cu peticul său pe ochi, şi de chipeşul cântăreţ cunoscut sub numele de Bardul Albastru.

Şi, desigur, un cavaler al Gărzii Regale trebuie s-o însoţească pe micuţa regină, şi, desigur, acesta este Cavalerul Florilor. În armura albă de solzi gravată

cu aur, Ser Loras sclipea. Deşi nu-şi mai îngăduia să-l iniţieze pe Tommen în meşteşugul armelor, regele continua să-şi petreacă prea mult timp în tovărăşia lui.

De fiecare dată când băiatul se întorcea, la sfârşitul unei după-amiezi petrecute cu soţioara lui, avea o nouă poveste de istorisit despre ceva ce spusese sau făcuse Cavalerul Florilor.

Margaery le dădu bineţe când cele două coloane se întâlniră şi veni lângă

lectica reginei. Avea obrajii îmbujoraţi, iar buclele castanii îi cădeau despletite pe umeri, fluturând la fiecare pală de vânt.

— Am cules flori de toamnă pe drumul regelui, spuse ea.

Ştiu unde aţi fost, gândi regina. Şoptitorii ei nu uitau s-o înştiinţeze despre mişcările lui Margaery. O *fată atât de neobosită, micuţa noastră regină.* Arareori lăsa să treacă mai mult de trei zile fără să iasă la plimbare călare. În unele zile călăreau pe drumul către Rosby, să culeagă scoici şi să mănânce la malul mării.

Alteori, îşi ducea suita dincolo de râu, pentru o după-amiază de vânat cu şoimii.

Micuţei regine îi plăceau şi plimbările cu barca, în susul şi-n josul Apei Negre, fără nicio ţintă. Când se simţea pioasă, părăsea castelul pentru a se ruga în Septul lui Baelor. Dădea comenzi la o grămadă de cusătorese diferite, era binecunoscută

în rândul aurarilor din oraş şi chiar fusese văzută vizitând piaţa de peşte, lângă

Poarta Noroiului, ca să arunce o privire la captura zilei. Oriunde se ducea, oamenii se gudurau pe lângă ea, iar Lady Margaery făcea tot ce-i stătea în putere ca să le întreţină ardoarea. Dădea mereu de pomană cerşetorilor, cumpăra plăcinte fierbinţi de la carele brutarilor şi se oprea să stea de vorbă cu negustorii de rând.

Dacă ar fi fost după ea, l-ar fi pus şi pe Tommen să facă toate aceste lucruri. Îl invita întruna să le însoţească, pe ea şi pe găinile ei, în aventurile lor, iar băiatul o ruga mereu pe mama lui să-l lase. Regina îşi dăduse consimţământul de

câteva ori, măcar pentru a-i îngădui lui Ser Osney să petreacă în compania lui Margaery câteva ore în plus. *La cât o fi folosit asta. Osney s-a dovedit o mare dezamăgire.*

— Îţi aminteşti ziua în care sora ta a plecat la Dorn? îşi întrebase Cersei fiul.

Îţi aminteşti gloata urlând, când ne-am întors la castel? Pietrele, înjurăturile?

Dar regele era surd la argumente, graţie micuţei sale regine.

— Dacă ne amestecăm cu oamenii de rând, ne vor iubi mai mult.

— Gloata l-a iubit pe Înaltul Septon cel gras atât de mult încât l-a sfâşiat în bucăţi, şi el era un om sfânt, îi reamintise Cersei.

Nu reuşise decât să şi-l îndepărteze. *Întocmai cum doreşte Margaery, pun rămăşag. În fiecare zi, în orice chip, încearcă să mi-l fure.* Joffrey ar fi văzut dincolo de zâmbetul ei de intrigantă şi ar fi pus-o la punct, dar Tommen era mai naiv. *Ştia că Joff era prea puternic pentru ea,* gândi Cersei, amintindu-şi de moneda de aur găsită de Qyburn. *Pentru ca Tyrellii să poată spera la domnie, a trebuit înlăturat.* Îşi aduse aminte că Margaery şi hidoasa ei bunică puseseră

cândva la cale s-o mărite pe Sansa Stark cu Willas, fratele schilod al micuţei regine. Lordul Tywin le dejucase planurile, luându-le-o înainte şi măritând-o pe Sansa cu Tyrion, dar legătura existase. *Sunt cu toţii implicaţi,* îşi dădu ea seama, tresărind. *Tyrellii au mituit temnicerii să-l elibereze pe Tyrion şi l-au furişat repede pe drumul rozelor, să i se alăture ticăloasei sale soţii. Acum, amândoi sunt la Highgarden, ascunşi în spatele unui zid de trandafiri.*

— Ar fi trebuit să vii cu noi, Înălţimea Ta, continua să gângurească micuţa intrigantă, în timp ce urcau Muntele lui Aegon. Am fi putut petrece împreună

clipe atât de minunate. Copacii sunt înveşmântaţi în auriu, roşu şi portocaliu şi sunt flori peste tot. Şi castane. Am prăjit câteva, în drum spre casă.

— Eu n-am timp să mă plimb prin păduri şi să culeg flori, spuse Cersei. Am un regat de condus.

— Numai unul, Înălţimea Ta? Cine le conduce pe celelalte şase? Margaery izbucni într-un râs zglobiu, îmi vei ierta gluma, nădăjduiesc. Ştiu ce povară porţi.

Ar trebui să-mi îngădui s-o împart cu tine. Trebuie să fie unele lucruri la care să te pot ajuta. Asta ar pune capăt tuturor acestor discuţii cum că noi două am rivaliza pentru rege.

— Aşa se spune? Cersei zâmbi. Ce ridicol. Nu te-am privit niciodată ca pe o rivală, nici măcar o clipă.

— Sunt atât de încântată să aud asta. Fata nu părea să-şi dea seama că fusese înţepată. Tu şi cu Tommen trebuie să veniţi cu noi data viitoare. Ştiu că Înălţimii Sale i-ar plăcea. Bardul Albastru ne-a cântat, iar Ser Tallad ne-a arătat cum să luptăm cu bâtele, ca oamenii din popor. Pădurea e atât de frumoasă toamna.

— Răposatul meu soţ iubea şi el pădurea.

În primii ani ai căsniciei lor, Robert o implora mereu să vâneze cu el, dar Cersei ceruse întotdeauna să fie scutită de asta. Partidele lui de vânătoare îi lăsau timp pentru Jaime. *Zile de aur şi nopţi de argint.* Era periculos dansul pe care-l dansaseră, cu siguranţă. Fortăreaţa Roşie era împânzită de ochi şi urechi, şi nu puteau şti niciodată când se va întoarce Robert. Cumva, pericolul făcuse ca timpul petrecut împreună să fie cu atât mai plin de pasiune.

— Cu toate acestea, o preveni Cersei pe mica regină, frumuseţea poate ascunde pericole de moarte. Robert şi-a pierdut viaţa în pădure.

Margaery îi zâmbi lui Ser Loras, un zâmbet dulce, de soră, plin de căldură.

— Înălţimea Ta, eşti atât de bună că te temi pentru mine, dar fratele meu are grijă de mine.

Du-te şi vânează, îl îndemnase Cersei pe Robert, de zeci de ori. *Fratele meu are grijă de mine.* Îşi aminti ce-i spusese

Taena mai devreme şi un hohot de râs îi ţâşni de pe buze.

— Înălţimea Ta râde atât de frumos. Lady Margaery îi aruncă o privire întrebătoare. Am putea să aflăm şi noi ce te amuză?

— Vei afla, răspunse regina. Îţi promit, vei afla.

389

TÂLHARUL

Tobele băteau un ritm de război, în timp ce *Victoria Fierului* înainta domol, cu pintenul spintecând apele verzi, agitate. Corabia mai mică din faţă se întorcea, plesnind marea cu vâslele. Pe flamurile ei fluturau trandafiri: la pupa şi la prora câte un trandafir alb pe un scut roşu, iar în vârful catargului unul auriu pe un fond verde ca iarba. *Victoria Fierului* se înclină atât de tare, încât jumătate din echipaj se clătină pe picioare. Vâslele loveau şi despicau, o muzică dulce pentru urechile căpitanului.

Sări peste parapet, aterizând pe puntea inferioară, cu mantia-i aurie unduindu-se în urma lui. Trandafirii albi se dădură în lături, aşa cum făceau oamenii întotdeauna la vederea lui Victarion Greyjoy, înarmat şi înveşmântat în armură, cu faţa ascunsă sub coiful-kraken. Aveau în mâini suliţe, săbii şi topoare, dar nouă

din zece nu purtau niciun fel de armură, iar al zecelea avea doar o cămaşă din zale cusute.

Aceştia nu sunt oameni de fier, gândi Victarion. *Încă se tem de înec.*

— Prindeţi-l! strigă cineva. E singur!

— *HAIDE!* răcni Victarion ca răspuns. *Hai şi omoară-mă, dacă poţi.*

Din toate părţile, cavalerii trandafirii se apropiară, cu oţel cenuşiu în mâini şi teroare în adâncul ochilor. Teama lor era atât de pârguită încât Victarion îi simţea gustul. Lovi în stânga şi-n dreapta, retezând de la cot braţul primului om care-i ieşi în cale, spintecând umărul celui de-al doilea. Cel de-al treilea îşi îngropa capul securii în lemnul moale de pin al scutului lui Victarion. Acesta îl izbi de faţa nesăbuitului, îl

doborî şi îl omorî când încercă să se ridice. În timp ce se căznea să-şi scoată securea dintre coastele celui mort, o suliţă i se înfipse între omoplaţi. O simţi ca şi cum cineva l-ar fi plesnit peste spate. Victarion se întoarse şi-şi coborî securea în capul suliţaşului, simţind impactul în braţ când oţelul trecu, scrâşnind, prin coif şi păr şi craniu. Bărbatul se clătină o fracţiune de secundă, până când căpitanul de fier smulse oţelul şi azvârli cadavrul pe punte, unde se bălăbăni fără vlagă, arătând mai degrabă beat decât mort.

Oamenii de fier veniseră după el, jos, pe puntea corăbiei sfărâmate. Îl auzi pe Wulfe O-Ureche scoţând un urlet când se puse pe treabă, îl zări pe Ragnor Pyke în armura-i ruginită, zări securea lui Nute Bărbierul învârtindu-se în aer şi poposind în pieptul unui bărbat. Victarion ucise încă unul şi încă unul.

L-ar fi omorât şi pe-al treilea, dar Ragnor îl doborî înaintea lui.

— Bine lovit! îi strigă Victarion.

Când se întoarse să caute următoarea victimă pentru securea sa, îl văzu peste punte pe celălalt căpitan. Cămaşa-i albă era pătată de sânge şi de cheaguri, dar Victarion putea distinge însemnul de pe pieptul lui, trandafirul alb în mijlocul 5

scutului roşu. Omul purta aceleaşi însemne pe scut, pe un fond alb, cu o margine roşie, crenelată.

— *Tu!* strigă căpitanul de fier, peste măcel. *Tu cu trandafirul! Să fii tu lordul de la Scutul Sudului?*

Celălalt îşi ridică viziera, arătându-şi faţa spână.

— Sunt fiul şi moştenitorul lui. Ser Talbert Serry. Iar tu cine eşti, krakene?

— Moartea ta. Victarion se năpusti înspre el.

Serry făcu un salt, ieşindu-i în întâmpinare. Sabia sa lungă era din oţel bun, făurit la castel, şi tânărul cavaler o făcea să răsune. Prima lui lovitură fu joasă şi Victarion o pară cu securea. Cea de-a doua îl nimeri pe căpitanul de fier în coif, înainte să-şi ridice scutul. Victarion răspunse cu o

lovitură laterală. Scutul lui Serry îi ieşi în cale. Aşchii de lemn zburară şi trandafirul alb se despică de-a latul, cu un dulce, ascuţit pârâit. Sabia lungă a tânărului cavaler îl izbi în coapsă, o dată, de două ori, de trei ori, scârţâind pe oţel. *Băiatul ăsta e ager,* îşi dădu seama căpitanul de fier. Îl izbi cu scutul în faţă şi îl trimise, clătinându-se, spre copastie.

Victarion ridică securea şi lovi cu toată puterea, ca să-l despice pe băiat de la beregată până la pântece, dar Serry se feri, răsucindu-se. Capul securii trecu prin parapet, aruncând aşchii în aer, şi rămase implântat acolo când încercă să-l scoată.

Puntea se mişcă sub picioarele lui şi Victarion căzu într-un genunchi.

Ser Talbert îşi azvârli scutul crăpat şi lovi cu sabia-i lungă. Şi scutul lui Victarion se strâmbase când se împiedicase. Prinse sabia lui Serry într-un pumn de fier. Mănuşa de oţel scrâşni şi Victarion gemu, străbătut de un junghi de durere, însă nu cedă.

— Sunt ager şi eu, băiete, spuse el, smulgând sabia din mâna cavalerului şi aruncând-o în mare.

Ochii lui Ser Talbert se lărgiră.

— Sabia mea…

Victarion îl prinse pe flăcău de gât cu un pumn plin de sânge.

— Du-te după ea, spuse el, împingându-l cu spatele peste parapet, în apele amestecate cu sânge.

Astfel, Victarion găsi răgazul să-şi elibereze securea. Trandafirii albi se retrăgeau în faţa şuvoiului de fier. Unii încercau să fugă sub punte, în timp ce alţii strigau, cerând îndurare. Victarion simţea sângele cald şiroindu-i pe degete, sub zale, sub pielea fiartă şi sub platoşa stâlcită, dar era o nimica toată. În jurul catargului, un grup compact de vrăjmaşi continuau să opună rezistenţă, stând umăr lângă umăr, într-un cerc. *Ăştia sunt bărbaţi, cel puţin. Preferă să moară*

decât să se predea. Victarion avea să le împlinească dorinţa câtorva, îşi lovi securea de scut şi îi atacă.

Zeul Înecat nu-l făcuse pe Victarion Greyjoy să se lupte cu vorbe la plebiscite, nici să se bată cu duşmani ascunşi, mişei, în mlaştini nesfârşite. *De aceea* fusese aşezat pe pământ, ca să stea în picioare, înveşmântat în oţel şi cu o secure 6

picurând de sânge în mână, împărţind moarte cu fiecare lovitură.

Se năpustiră asupra lui din faţă şi din spate, dar săbiile lor ar fi putut la fel de bine să fie nuiele de salcie, după cât îl răneau. Nicio lamă nu putea să taie prin armura grea a lui Victarion Greyjoy, iar el nu le dădea duşmanilor răgazul să-i găsească punctele slabe de la încheieturi, unde îl apărau doar zalele şi pielea.

Puteau să-l atace trei oameni, patru sau cinci, nu conta. Îi omora unul câte unul, apărat de ceilalţi de armura sa. Când cădea un duşman, mânia i se întorcea către următorul.

Ultimul care-l înfruntă trebuie să fi fost un fierar; avea umeri ca de taur, iar unul era mult mai musculos decât celălalt. Armura lui era compusă doar dintr-o brigandină ţintată şi un coif din piele fiartă. Singura lovitură a acestuia făcu praf scutul lui Victarion, însă, în replică, lovitura căpitanului îi despică ţeasta în două.

De-ar fi la fel de uşor cu Ochi-de-Cioară! Când îşi eliberă din nou capul securii, craniul fierarului parcă explodă. Oase, sânge şi creier se împrăştiară peste tot, iar cadavrul se prăbuşi cu faţa în jos la picioarele lui. *Acum e prea târziu să mai ceri îndurare,* gândi Victarion, eliberându-se de trupul celui mort.

Puntea era acum lipicioasă sub picioare, iar morţii şi muribunzii zăceau în mormane peste tot. Îşi azvârli scutul deoparte şi trase aer în piept.

— Căpitane, îl auzi pe Bărbier spunând lângă el, ziua este a noastră.

De jur împrejur, marea era plină de corăbii. Unele ardeau, unele se scufundau, altele se sfărâmaseră în bucăţi. Între carene, apa era pâcloasă ca o tocană, plină de leşuri, vâsle rupte şi oameni agăţându-se de epavă. În depărtare, câteva corăbii ale Sudului goneau înapoi către Mander. *Lasă-i să plece,* gândi Victarion. *Lasă-i să*

spună povestea. Odată ce a întors coada şi a fugit de pe câmpul de luptă, un bărbat încetează să mai fie bărbat.

Ochii îl înţepau din pricina sudorii care-i şiroise peste ei în timpul luptei. Doi dintre vâslaşii lui îi desfăcură coiful-kraken, ca să şi-l poată scoate. Victarion îşi şterse fruntea.

— Cavalerul ăla! mârâi el. Cavalerul trandafirului alb. L-a scos cineva din apă?

Un fiu de lord putea aduce o răscumpărare frumuşică. De la tatăl său, dacă

Lordul Serry supravieţuise zilei de azi. De la stăpânul lui de la Highgarden, dacă

nu.

Dar nimeni nu văzuse ce se alesese de cavaler după ce se prăbuşise peste parapet. Probabil se înecase.

— Fie să se ospăteze după cum a luptat, în castelele de apă ale Zeului Înecat!

Deşi oamenii din Insulele Scutului îşi ziceau marinari, traversau mările cu spaimă şi se duceau la luptă îmbrăcaţi în veşminte uşoare, de teamă să nu se înece. Tânărul Serry fusese altfel. *Un bărbat curajos,* gândi Victarion. *Aproape un om de fier.*

Victarion îi încredinţa lui Ragnor Pyke corabia capturată, îi dădu o duzină de 7

oameni drept echipaj şi se urcă înapoi pe propria-i *Victorie a Fierului.*

— Dezbrăcaţi ostaticii de armuri şi legaţi-le rănile, îi spuse el lui Nute Bărbierul. Aruncaţi muribunzii în mare. Dacă vreunii cerşesc îndurare, tăiaţi-le mai întâi beregata. Nu avea decât dispreţ pentru asemenea oameni; era mai demn să te îneci în apă de mare decât în sânge. Vreau să-mi

socotiţi corăbiile pe care le-am câştigat şi toţi cavalerii şi lorzii mărunţi pe care i-am luat prizonieri. Şi le vreau flamurile. Într-o bună zi, avea să le agate în castelul său, ca atunci când va fi bătrân şi neputincios să-şi poată aminti de toţi duşmanii pe care îi omorâse când era tânăr şi puternic.

— Aşa vom face. Nute rânji. E o mare victorie.

Da, gândi el, *o mare victorie pentru Ochi-de-Cioară şi vrăjitorii lui.* Ceilalţi căpitani aveau să strige din nou numele fratelui său când veştile vor ajunge la Scutul de Stejar. Euron îi cucerise cu vorba lui meşteşugită şi cu ochiul zâmbitor şi îi subjugase cauzei lui cu prada din zeci de ţinuturi îndepărtate; aur şi argint, armuri împodobite, săbii curbate, cu mânere aurite, pumnale din oţel valyrian, blănuri vărgate de tigri şi piei de pisici pătate, manticori de jad şi străvechi sfincşi valyrieni, cufere pline cu nucşoară, cuişoare şi şofran, colţi de fildeş şi coarne de unicorn, pene verzi, portocalii şi galbene din Marea Verii, mătase fină şi brocart sclipitor... dar toate acestea erau o nimica toată pe lângă asta. *Acum le-a dat victoria şi sunt ai lui pe vecie,* gândi căpitanul. Gustul era amar. *A fost victoria mea, nu a lui. El unde a fost? La Scutul de Stejar, huzurind într-un castel. Mi-a furat soţia şi mi-a furat tronul, iar acum îmi fură gloria.*

Obedienţa era un lucru firesc pentru Victarion Greyjoy; fusese născut cu asta.

Crescând în umbra fraţilor săi, îl urmase pe Balon cu supunere în tot ce făcea. Mai târziu, când fiii lui Balon veniseră pe lume, ajunsese să accepte că avea să plece şi în faţa lor genunchiul, într-o bună zi, când unul dintre ei va lua locul tatălui său pe Stânca Mării. Dar Zeul Înecat îi chemase pe Balon şi pe fiii lui în adânc, în castelele sale de apă, iar Victarion nu putea să-l numească pe Euron „rege” fără să

simtă un gust amar în gâtlej.

Vântul se înteţea şi setea îl chinuia. După o bătălie, voia întotdeauna vin. Îi încredinţa puntea lui Nute şi coborî. În cabina lui strâmtă de la pupa, o găsi pe femeia oacheşă

dornică şi pregătită; pesemne bătălia îi înfierbântase şi ei sângele.

O luă de două ori, aproape fără pauză. Când isprăviră, sânii, coapsele şi pântecele femeii erau mânjite de sânge, dar era sângele lui, de la tăietura din palmă. Femeia oacheşă i-o spălă cu oţet fiert.

— Planul lui a fost bun, trebuie să recunosc, spuse Victarion când femeia îngenunche lângă el. Manderul ne e deschis acum, aşa cum a fost în vechime.

Manderul era un râu leneş, larg şi domol şi înşelător, plin de cioturi şi bancuri de nisip. Majoritatea navelor maritime nu îndrăzneau să navigheze dincolo de Highgarden, însă corăbiile lungi, cu pescajul lor mic, puteau naviga în amonte până la Podul Amar. În vremurile de demult, oamenii de fier străbătuseră fără

frică râul şi prădaseră de-a lungul Manderului şi al afluenţilor lui… până când regii mâinii verzi înarmaseră popoarele de pescari de pe patru insuliţe de la gura Manderului şi îi numiseră scuturile lor.

Două mii de ani trecuseră, dar, în turnurile de apărare înşirate pe malurile lor râpoase, bărbile cărunte continuau să ţină străvechea veghe. De îndată ce zăreau o corabie, bătrânii îşi aprindeau focurile de avertisment şi chemarea sălta de pe o colină pe alta, de la o insulă la alta. *Duşmani! Duşmani! Atacatori! Atacatori!*

Când pescarii vedeau focurile arzând pe culmi, îşi lăsau năvoadele şi plugurile şi puneau mâna pe săbii şi securi. Lorzii lor ieşeau în goană din castele, însoţiţi de cavaleri şi oşteni în armuri. Cornii de război răsunau peste ape, de la Scutul Verde şi de la Scutul Cenuşiu, de la Scutul de Stejar şi de la Scutul Sudului, iar corăbiile lor lungi ieşeau din îngrăditurile lor de piatră acoperite cu muşchi înşirate de-a lungul ţărmului, cu vâslele ţâşnind în timp ce se îngrămădeau în strâmtori în apărarea Manderului,

hărţuindu-i pe atacatori către amonte, unde îi aştepta osânda.

Euron îi trimisese pe Torwold Dinte-Maro şi pe Vâslaşul Roşu în susul Manderului, cu o duzină de corăbii iuţi, pentru ca lorzii Insulelor Scutului să se împrăştie, urmărindu-i. Pe când sosise grosul flotei sale, doar o mână de luptători mai rămăseseră să apere insulele. Oamenii de fier veniseră cu fluxul de seară, pentru ca lumina orbitoare a soarelui la asfinţit să-i ascundă de privirile bărbilor cărunte din turnurile de veghe până când era prea târziu. Vântul le sufla din spate, aşa cum suflase pe tot drumul de la Vechiul Wyk. Marinarii şuşoteau că era mâna vrăjitorilor lui Euron, că Ochi-de-Cioară îl înduplecase pe Zeul Furtunii cu sacrificii de sânge. Cum altfel ar fi îndrăznit să înainteze atât de mult spre vest, în loc să urmeze linia ţărmului, cum era obiceiul?

Oamenii de fier îşi conduseseră corăbiile lungi prin albiile pietroase şi se risipiseră în amurgul violet, cu oţelul sclipindu-le în mâini. Focurile ardeau deja pe culmi, dar prea puţini erau cei rămaşi să pună mâna pe arme. Scutul Cenuşiu, Scutul Verde şi Scutul Sudului căzuseră înainte de răsăritul soarelui. Scutul de Stejar mai rezistase o jumătate de zi. Iar când oamenii celor Patru Scuturi încetaseră să-i urmărească pe Torwold şi pe Vâslaşul Roşu şi se întorseseră în aval, găsiseră Flota de Fier aşteptându-i la gura Manderului.

— Totul s-a petrecut întocmai cum a spus Euron, îi explică Victarion femeii oacheşe, în timp ce ea îi bandaja rănile cu pânză. Trebuie că vrăjitorii lui prevăzuseră. Avea trei la bordul *Tăcerii,* după cum îi mărturisise Quellon Humble unui şoptitor. Erau oameni ciudaţi şi înfricoşători, dar Ochi-de-Cioară şi-i făcuse sclavi. Dar încă are nevoie de mine să-i port bătăliile, zise apăsat Victarion.

Vrăjitorii or fi ei buni, dar războaiele se câştigă cu oţel şi sânge. Rana îl durea mai rău ca niciodată din pricina oţetului. O îmbrânci pe femeie şi închise pumnul, cu o căutătură aspră: Adu-mi vin.

Bău în întuneric, gândindu-se la fratele lui. *Dacă nu lovesc cu mâna mea, tot* 9

regicid se cheamă că sunt? Victarion nu se temea de oameni, dar blestemul Regelui Înecat îl punea pe gânduri. *Dacă un altul îl doboară, la porunca mea, oare mâinile îmi vor fi mânjite de sângele lui?* Aeron Părumed ar fi ştiut răspunsul, dar preotul era undeva pe Insulele de Fier, sperând încă să ridice oamenii de fier împotriva proaspăt încoronatului rege. *Nute Bărbierul poate să*

radă un om cu securea lui de la douăzeci de metri depărtare. Şi niciuna dintre corciturile lui Euron nu ar putea să stea în calea lui Wulfe O-Ureche sau a lui Andrik cel Posomorât. Oricare dintre ei s-ar descurca. Dar ce *poate* un om să

facă şi ce *vrea* să facă sunt două lucruri diferite şi Victarion ştia asta.

— Blasfemiile lui Euron vor abate mânia Zeului Înecat asupra noastră, a tuturor, profeţise Aeron la Vechiul Wyk. Trebuie să-l oprim, frăţioare. Suntem.

sânge din sângele lui Balon, nu-i aşa?

— Şi el la fel, spusese Victarion. Nu-mi place mai mult decât ţie, dar Euron e regele. Plebiscitul tău l-a ridicat şi tu i-ai aşezat coroana de lemn pe cap, cu mâna ta!

— l-am aşezat coroana pe cap, răspunsese preotul, cu alge picurându-i în păr, şi bucuros i-aş smulge-o, încoronându-te pe tine în locul lui. Numai tu eşti destul de puternic încât să i te opui.

— Zeul Înecat l-a ridicat, se plânsese Victarion. Să-l lăsăm pe Zeul Înecat să-l coboare.

Aeron îi aruncase o privire încruntată, acea privire despre care se spunea că

seacă fântânile şi lasă femeile sterpe.

— Nu zeul a vorbit. Se ştie că Euron are vraci şi vrăjitori ticăloşi pe corabia lui roşie. Au trimis asupra noastră o vrajă, ca să nu putem auzi marea. Toate acele vorbe despre dragoni i-au îmbătat pe căpitani şi regi.

— Şi s-au temut de cornul acela. I-ai auzit sunetul. Nu mai contează. Euron e regele nostru.

— Al meu nu, declarase preotul. Zeul Înecat îi ajută pe oamenii curajoşi, nu pe cei care se ghemuiesc sub punte când se stârneşte furtuna. Dacă nu te vei ridica să-l înlături pe Ochi-de-Cioară de pe Scaunul Mării, trebuie să iau misiunea asupra mea.

— Cum? N-ai corăbii, nici săbii.

— Am glasul meu, răspunsese preotul, şi zeul e cu mine. Puterea mării îmi aparţine, o putere căreia Ochi-de-Cioară nu poate spera să-i ţină piept. Valurile se pot sparge de munte, dar continuă să vină, val după val şi, în cele din urmă, rămân doar pietricele acolo unde, cândva, s-a înălţat muntele. Iar curând pietricelele sunt luate de ape şi ajung pentru eternitate pe fundul mării.

— Pietricele? mormăise Victarion. Eşti nebun dacă te gândeşti să-l dobori pe Euron vorbind despre valuri şi pietricele.

— Oamenii de fier vor fi valuri, spusese Părumed. Nu cei mari şi nobili, ci oamenii simpli, truditorii pământului şi pescarii mării. Căpitanii şi regii l-au 10

ridicat pe Euron, dar oamenii obişnuiţi îl vor trage jos. Voi merge la Marele Wyk, la Harlaw, la Orkmont, chiar la Pyke. Cuvintele mele vor fi auzite în fiecare oraş

şi în fiecare sat. *Niciun om necredincios nu poate sta pe Stânca Mării!*

Îşi scuturase capul pletos şi se pierduse în noapte. A doua zi, când soarele răsărise, Aeron Greyjoy dispăruse din Vechiul Wyk. Nici măcar oamenii lui înecaţi nu ştiau unde. Spuneau că Ochi-de-Cioară doar râsese când aflase.

Însă, cu toate că preotul plecase, cumplitele lui avertismente pluteau în aer.

Victarion se pomeni aducându-şi aminte şi cuvintele lui Baelor Blacktyde. *Balon a fost nebun, Aeron e şi mai nebun, iar Euron e cel mai nebun dintre toţi.* Tânărul lord încercase să se întoarcă acasă după plebiscit, refuzând să-l accepte pe

Euron ca suveran. Dar Flota de Fier închisese golful, obiceiul obedienţei era adânc înrădăcinat în Victarion Greyjoy, iar Euron purta coroana de lemn. *Zburătorul Nopţii* fusese capturat, iar Lordul Blacktyde predat regelui în lanţuri. Muţii şi corciturile lui Euron îl tăiaseră în şapte bucăţi, să-i hrănească pe cei şapte zei verzi pe care îi venera.

Ca răsplată pentru loialitatea sa, proaspăt încoronatul rege i-o dăduse lui Victarion pe femeia oacheşă, luată de la un negustor de sclavi care se îndrepta spre Lys.

— Nu vreau rămăşiţele tale, îi spusese Victarion fratelui său, plin de dispreţ, dar se înmuiase când Ochi-de-Cioară îi spusese că femeia va fi omorâtă dacă el n-o voia. Îi smulseseră limba, însă în rest era neatinsă şi, pe deasupra, frumoasă, cu pielea maronie ca lemnul de tec uleiat. Cu toate acestea, când se uita la ea, se pomenea amintindu-şi de prima femeie pe care i-o dăduse fratele lui, ca să-l facă

bărbat.

Victarion voia să se folosească din nou de femeia oacheşă, dar descoperi că nu era în stare.

— Mai adu-mi vin, îi spuse el, apoi pleacă. Căpitanul luă plosca de vin roşu după ce i-o aduse femeia şi se duse pe punte, unde putea respira aerul curat al mării. Bău jumătate de ploscă şi turnă restul în mare, pentru toţi oamenii care muriseră.

Victoria Fierului zăbovi ore în şir la gura Manderului. În timp ce grosul Flotei de Fier porni spre Scutul de Stejar, Victarion ţinea *Jalea, Lordul Dagon, Vântul de Fier* şi *Năpasta Fecioarei* în preajma lui, ca ariergardă. Scoteau supravieţuitorii din mare şi priveau *Mâna Aspră* scufundându-se încet, trasă la fund de epava pe care o zdrobise. Până când dispăru sub ape, Victarion avea numărătoarea pe care o ceruse. Pierduse şase corăbii şi capturase treizeci şi opt.

— Ne descurcăm, îi spuse lui Nute. La vâsle. Ne întoarcem în Oraşul Lordului Hewett.

Vâslaşii se aplecară în direcţia Scutului de Stejar, iar căpitanul de fier coborî din nou sub punte.

— Aş putea să-l omor, îi spuse femeii oacheşe. Deşi e un mare păcat să-ţi 11

omori regele şi unul încă şi mai mare să-ţi omori fratele. Se încruntă. Asha ar fi trebuit să mi se alăture.

Cum putuse spera vreodată să-i câştige pe regi şi pe căpitani, ea, cu napii şi conurile ei de pin? *Sângele lui Balon îi curge în vene, dar tot femeie este.* Asha fugise după plebiscit. În noaptea în care coroana de lemn fusese aşezată pe capul lui Euron, ea şi echipajul ei se făcuseră nevăzuţi. O mică parte din sufletul lui Victarion se bucura că plecase. *Dacă fata e zdravănă la minte, se va căsători cu un lord al Nordului şi va trăi în castelul lui, departe de mare şi de Euron Ochi-de-Cioară.*

— Oraşul Lordului Hewett, căpitane! ţipă tare un matelot.

Victarion se ridică. Vinul îi potolise pulsaţia dureroasă din mână. Poate că

avea să-i ceară maesterului lui Hewett să se uite la ea, dacă nu cumva fusese omorât.

Se întoarse pe punte, în timp ce corabia ocolea un promontoriu. Felul în care castelul Lordului Hewett se înălţa deasupra portului îi amintea de Lordsport, deşi oraşul acesta era de două ori mai mare. Douăzeci de corăbii lungi patrulau în apele portuare, cu krakenul auriu zvârcolindu-se pe velele lor. Alte câteva sute erau acostate de-a lungul malului sau ancorate în danele ce mărgineau portul. Trei corăbii burduhănoase erau ancorate la un chei de piatră, alături de o duzină mai mici, încărcând prăzi şi provizii. Victarion dădu ordine ca *Victoria Fierului* să

arunce ancora.

— Pregătiţi o barcă.

În timp ce se apropiau, oraşul părea încremenit. Cele mai multe prăvălii şi case fuseseră jefuite, după cum o dovedeau uşile lor sfărâmate şi obloanele distruse, dar numai marele sept fusese incendiat. Pe străzi erau risipite cadavre, fiecare

însoţit de un mic stol de ciori. O ceată de supravieţuitori posomorâţi se mişcau printre ele, alungând păsările negre şi azvârlind trupurile celor morţi într-o căruţă

pentru a fi duse la groapă. Ideea îl umplu pe Victarion de dezgust. Niciun adevărat fiu al mării n-ar dori să putrezească sub pământ. Cum să găsească

vreodată castelele de apă ale Zeului Înecat, să bea şi să se ospăteze pentru eternitate?

Tăcerea se număra printre corăbiile pe lângă care treceau. Lui Victarion îi atrase privirea galionul de fier de la pupa, fecioara fără gură, cu părul fluturând în vânt şi braţele desfăcute. Ochii ei de perle îl urmăreau parcă. *A avut gură, ca orice altă femeie, până când Ochi-de-Cioară i-a închis-o.*

Pe măsură ce se apropiau de ţărm, Victarion observă un şir de femei şi copii îngrămădiţi pe puntea uneia dintre corăbiile burduhănoase. Unii dintre ei aveau mâinile legate la spate şi laţuri de sfoară de cânepă în jurul gâtului.

— Cine sunt? îi întrebă el pe oamenii care-l ajutau să-şi lege barca la mal.

— Văduve şi orfani. Vor fi vânduţi ca sclavi.

— Vânduţi? Pe Insulele de Fier nu existau sclavi, doar robi. Un rob era aservit, 12

dar nu era în sclavie. Copiii săi erau născuţi liberi, câtă vreme erau daţi Zeului Înecat. Iar robii nu erau niciodată cumpăraţi sau vânduţi pentru aur. Pentru robi plăteai preţul fierului, altminteri nu aveai niciunul. Ar trebui să fie robi sau neveste de sare, se plânse Victarion.

— E din porunca regelui, răspunse omul.

— Cei puternici au luat întotdeauna de la cei slabi, interveni Nute Bărbierul.

Robi sau sclavi, n-are nicio importanţă. Oamenii lor nu i-au putut apăra, aşa că

acum ne aparţin, să facem cu ei ce poftim.

Nu e după Vechea Rânduială, ar fi putut spune Victarion, dar nu era timp pentru asta. Se aflase despre victoria lui şi oamenii îl înconjurau ca să-l felicite. Îi lăsă să se gudure,

până când unul începu să proslăvească îndrăzneala lui Euron.

— A fost curajos să ne avântăm departe de ţărm, pentru ca nimic să nu vestească acestor insule venirea noastră, dar să străbaţi jumătate de lume în căutare de dragoni, asta e cu totul altceva.

Nu aşteptă răspunsul, ci îşi croi drum prin mulţime, înaintând către donjon.

Castelul Lordului Hewett era mic, dar bine întărit, cu ziduri groase şi porţi de stejar ţintate care evocau străvechile însemne ale Casei, un scut de stejar prins cu ţinte de fier pe un fond albastru cu alb. Însă în vârful turnului său cu acoperiş

verde flutura acum krakenul Casei Greyjoy, iar pe metereze patrulau oameni de fier, cu suliţe şi securi, şi câteva dintre corciturile lui Euron.

În curte, Victarion se apropie de Goodbrother şi de bătrânul Drumm, care vorbeau în şoaptă cu Rodrik Harlaw. Nute Bărbierul îi întâmpină cu strigăte.

— Cititorule, urlă el, de ce eşti aşa de lung la faţă? Ai cobit în zadar. E ceasul nostru de glorie şi a noastră e răsplata!

Gura Lordului Rodrik se strânse.

— Stâncile astea, vrei să spui? Toate patru laolaltă nu fac cât Insula Harlaw.

Am câştigat nişte pietre, copaci şi mizilicuri şi duşmănia Casei Tyrell.

— Trandafirii? Nute râse. Ce trandafir poate răni krakenii adâncurilor? Le-am luat scuturile şi i-am zdrobit pe toţi. Cine-i va apăra acum?

— Highgardenul, răspunse Cititorul. Cât de curând, toată oastea Reachului va fi trimisă împotriva noastră, Bărbierule, iar atunci s-ar putea să afli că unii trandafiri au ghimpi de oţel.

Drumm clătină din cap aprobator, cu o mână pe mânerul Ploii sale Roşii:

— Lordul Tarly poartă Năpasta Inimii, făurită din oţel valyrian, şi el e mereu în avangarda Lordului Tyrell.

Dorinţa lui Victarion se aprinse.

— N-are decât să vină, îi voi lua eu sabia, aşa cum strămoşul tău a luat Ploaia Roşie. Să vină toţi şi să-i aducă şi pe Lannisteri cu ei. O fi leul fioros pe uscat, dar pe mare krakenul e stăpânul absolut. Şi-ar fi dat jumătate din dinţi pentru şansa de a-şi încerca securea împotriva Regicidului sau a Cavalerului Florilor. Acela era genul de bătălie pe care îl înţelegea. Regicidul era blestemat în ochii zeilor şi ai 13

oamenilor, însă războinicul era respectat şi venerat.

— Nu te teme, Căpitane, zise Cititorul. Vor veni. Înălţimea Sa şi-o doreşte. De ce altceva ne-ar fi poruncit să lăsăm vulturii lui Hewett să zboare?

— Citeşti prea mult şi lupţi prea puţin, remarcă Nute. Sângele tău e lapte.

Dar Cititorul făcu pe surdul.

Un ospăţ zgomotos era în toi când Victarion intră în castel. Mesele erau ticsite de oameni de fier, care beau, ţipau şi se înghionteau, fudulindu-se cu oamenii pe care-i omorâseră, cu faptele lor de vitejie şi cu trofeele pe care le dobândiseră.

Mulţi se gătiseră cu prada lor. Lucas Codd Stângaciul şi Quellon Humble sfâşiaseră tapiserii de pe pereţi, folosindu-le drept mantii. Germund Botley purta un şirag de perle şi de granate peste platoşa aurită a Lannisterilor. Andrik cel Posomorât se clătina, ţinând câte o femeie pe după umeri, cu fiecare braţ. Deşi tot posomorât rămăsese, avea inele pe fiecare deget. În loc de străchini cioplite din pâine uscată, căpitanii mâncau din talgere de argint masiv.

Chipul lui Nute Bărbierul se întunecă de furie când privi împrejur.

— Ochi-de-Cioară ne trimite să înfruntăm corăbiile lungi, în timp ce oamenii lui ocupă castelele şi satele, înhăţând toată prada şi toate femeile. Nouă ce ne-a lăsat?

— Noi avem gloria.

— Gloria e bună, răspunse Nute, dar aurul e şi mai bun.

Victarion ridică din umeri.

— Ochi-de-Cioară spune că vom avea tot Westerosul. Arborul, Oraşul Vechi şi Highgardenul… acolo îţi vei găsi aurul. Dar gata cu vorba. Mi-e foame.

Prin dreptul sângelui, Victarion ar fi putut revendica un loc pe dais, dar nu dorea să mănânce cu Euron şi cu oamenii lui. În schimb, alese un loc lângă Ralf Şchiopul, căpitanul *Lordului Quellon.*

— O mare victorie, Căpitane, zise Şchiopul. O victorie demnă de un titlu de lord. Ar trebui să primeşti o insulă.

Lord Victarion. Da, şi de ce nu? Toate că nu e Stânca Mării, dar ar fi ceva.

Hotho Harlaw era în faţa lui, molfăind carnea de pe un os. Îl azvârli cât colo şi se aplecă peste masă.

— Cavalerul va avea Scutul Cenuşiu. Vărul meu. Ai auzit?

— Nu. Victarion aruncă o privire către locul unde Ser Harras Harlaw stătea şi bea vin dintr-o cupă de aur; un bărbat înalt, cu faţa prelungă şi austeră. De ce i-ar da Euron ăluia o insulă?

Hotho întinse cupa goală şi o tânără palidă, într-o rochie de catifea albastră cu dantelă aurie, i-o umplu din nou cu vin.

— Cavalerul a cucerit Grimstonul de unul singur. Şi-a înfipt stindardul la poalele castelului şi i-a provocat pe cei din Casa Grimm să-l înfrunte. S-a înfăţişat unul, pe urmă au venit altul şi altul. I-a omorât pe toţi… mă rog, aproape. Doi s-au predat. Când a coborât cel de-al şaptelea, septonul Lordului Grimm a hotărât 14

că zeii vorbiseră şi a cedat castelul. Hotho râse. Va fi Lord de Scutul Cenuşiu şi bine face. Fără el, moştenitorul Cititorului sunt eu. Se lovi cu cupa în piept. Hotho Cocoşatul, Lord de Harlaw.

— Şapte, spui. Victarion se întreba cum s-ar descurca Apusul împotriva securii sale. Nu se luptase niciodată cu un

bărbat înarmat cu o sabie din oţel valyrian, deşi îl învinsese de multe ori pe Harras Harlaw când erau tineri amândoi.

În copilărie, Harlaw fusese prieten la cataramă cu fiul cel mare al lui Balon, Rodrik, care murise sub zidurile Seagardului.

Era un ospăţ pe cinste. Vinul era de soi şi aveau friptură de bou, crudă, în sânge, şi raţă umplută şi hârdaie de crabi proaspeţi. Fetişcanele care îi serveau purtau lâneturi fine şi catifele moi, după cum nu-i scăpă Lordului Căpitan. Le luă

drept slujnice îmbrăcate în veşmintele lui Lady Hewett şi ale doamnelor ei, până

când Hotho îi spuse că *erau* Lady Hewett şi doamnele ei. Pe Euron îl amuza să le pună să servească la masă şi să toarne în cupe. Erau opt la număr: doamna însăşi, încă frumoasă, deşi oarecum corpolentă, şi şapte femei mai tinere, de la zece la douăzeci şi cinci de ani, fiicele şi nurorile ei.

Lordul Hewett însuşi şedea la locul său obişnuit, pe dais, înveşmântat din cap până-n picioare în toate gătelile lui heraldice. Braţele şi picioarele îi fuseseră

legate de scaun, iar între dinţi îi fusese vârâtă o imensă ridiche albă, ca să nu poată vorbi… deşi putea să vadă şi să audă. Ochi-de-Cioară revendicase locul de onoare la dreapta nobilului lord. În poală îi şedea o fată drăgălaşă, durdulie, de şaptesprezece sau optsprezece ani, desculţă şi despletită, cu braţele pe după gâtul lui.

— Cine e fata aceea? îi întrebă Victarion pe oamenii din jurul lui.

— Fiica bastardă a lordului, râse Hotho. Înainte ca Euron să ocupe castelul, era obligată să servească la masă şi să mănânce cu servitorii.

Euron îşi lipi buzele-i albastre de gâtul ei, iar fata chicoti, şoptindu-i ceva la ureche. Zâmbind, o sărută din nou pe gât. Pielea ei albă era acoperită de urme roşii, pe unde trecuse gura lui; formau un colier trandafiriu, care-i înconjura gâtul şi umerii. O altă şoaptă la ureche şi, de data aceasta, Ochi-

de-Cioară râse zgomotos, apoi îşi izbi cupa de masă, cerând linişte.

— Bunele mele doamne, le strigă el femeilor care serveau. Falia îşi face griji pentru rochiile voastre scumpe. N-ar vrea să le pătaţi cu grăsime şi cu vin, căci i-am promis că, după ospăţ, îşi poate alege hainele din garderoba voastră. Aşa că

aţi face bine să vă dezbrăcaţi.

Un hohot de râs străbătu sala mare, iar faţa Lordului Hewett se roşi atât de tare încât Victarion avu impresia că ţeasta i-ar putea plesni. Neavând încotro, femeile se supuseră. Cea mai tânără plânse puţin, dar mama ei o linişti şi o ajută să-şi dezlege panglicile de la spate. După aceea, continuară să servească la fel ca înainte, plimbându-se de-a lungul meselor cu carafe pline de vin ca să umple fiecare cupă goală, numai că acum erau despuiate.

15

Îl umileşte pe Hewett aşa cum m-a umilit cândva pe mine, gândi căpitanul, amintindu-şi de plânsul soţiei lui când o bătea. Ştia că oamenii celor Patru Scuturi se căsătoreau adesea între ei, întocmai ca oamenii de fier. Una dintre aceste slujnice putea foarte bine să fie soţia lui Ser Talbert Serry. Una era să ucizi un duşman, alta să-l dezonorezi. Victarion strânse pumnul. Mâna îi era însângerată

acolo unde rana udase bandajul de pânză.

Pe dais, Euron îşi dădu târfa la o parte şi se urcă pe masă. Căpitanii începură

să-şi zornăie cupele şi să bată din picioare.

— *EURON!* strigau. *EURON! EURON! EURON!* Era plebiscitul reînviat.

— Am jurat să vă dau Westerosul, spuse Ochi-de-Cioară, când tumultul se domoli, şi iată prima bucăţică. O îmbucătură, nimic mai mult… dar ne vom ospăta înainte de căderea nopţii! Torţele străluceau de-a lungul zidurilor, la fel

şi el, cu buzele-i albastre, cu ochiul său albastru, cu totul. Ce înhaţă krakenul nu lasă

să-i scape. Aceste insule au fost cândva ale noastre, iar acum sunt din nou… dar avem nevoie de oameni puternici ca să le păstreze. Aşadar, ridică-te, Ser Harras Harlaw, Lord al Scutului Cenuşiu. Cavalerul se ridică, cu o mână pe monstruosul mâner al Apusului. Ridică-te, Andrik cel Posomorât, Lord al Scutului de Sud.

Andrik îşi îmbrânci femeile şi se ridică în picioare, clătinându-se, ca un munte care se înalţă dintr-odată din mare. Ridică-te, Maron Volmark, Lord al Scutului Verde. Un flăcău imberb de şaisprezece ani, Volmark se ridică şovăitor, arătând ca lordul iepurilor. Şi ridică-te, Nute Bărbierul, Lord al Scutului de Stejar.

Ochii lui Nute deveniră bănuitori, ca şi cum s-ar fi temut că era ţinta unei farse crude.

— Lord? murmură el cu glas răguşit. Victarion se aşteptase ca Ochi-de-Cioară

să-i facă lorzi pe oamenii lui, Stonehand, Vâslaşul Roşu şi Lucas Codd Stângaciul. *Un rege trebuie să fie cu dare de mână,* încercă el să-şi spună, dar un alt glas îi şoptea: *Darurile lui Euron sunt otrăvite.* Când răsuci ideea în minte, văzu desluşit: *Cavalerul a fost moştenitorul ales al Cititorului, iar Andrik cel Posomorât, vânjosul braţ drept al lui Dunstan Drumm. Volmark e un novice, dar are sângele lui Harren cel Negru în vene, prin mama lui. Iar Bărbierul…*

Victarion îl înhaţă de mână.

— Refuză-l!

Nute se uită la el ca la un nebun.

— Să-l refuz? Pământuri şi onoruri? Mă vei face *tu* lord? Îşi smulse braţul şi se ridică, savurând ovaţiile.

Iar acum îmi fură oamenii, gândi Victarion. Regele Euron o chemă pe Lady Hewett să-i toarne vin şi ridică cupa deasupra capului.

— Căpitani şi regi, ridicaţi cupele în cinstea lorzilor celor Patru Scuturi!

Victarion bău împreună cu ceilalţi. *Nu există vin mai dulce decât cel luat de la un duşman.* Cineva îi spusese asta odată. Tatăl lui sau Balon. *Într-o zi, am să beau vinul tău, Ochi-de-Cioară, şi am să-ţi iau tot ce ţi-e drag.* Dar oare exista ceva 16

care să-i fie drag lui Euron?

— Mâine ne pregătim iarăşi de drum, spunea regele. Umpleţi butoaiele cu apă

de izvor, luaţi fiecare sac de grâne, fiecare poloboc cu carne de vită şi cât de multe oi şi capre putem duce. Răniţii care sunt încă destul de zdraveni vor vâsli.

Ceilalţi vor rămâne aici, să apere aceste insule pentru noii lor stăpâni. Torwold şi Vâslaşul Roşu se vor întoarce în curând cu noi provizii. În drumul către est, punţile noastre vor duhni de porci şi de găini, însă ne vom întoarce cu dragoni.

— *Când?* Glasul era al Lordului Rodrik. Când ne vom întoarce, Înălţimea Ta?

Peste un an? Peste trei? Peste cinci? Dragonii tăi sunt la capătul lumii, iar toamna bate la uşă. Cititorul păşi în faţă, vestind toate pericolele: Strâmtorile Redwyne sunt străjuite de galere. Coasta Dornului e aspră şi sumbră, patru sute de leghe de vâltori, stânci şi bancuri de nisip înşelătoare, fără un loc unde să poţi acosta.

Dincolo, aşteaptă Treptele de Piatră, cu furtunile şi cuiburile lor de piraţi din Lys şi Myr. Dacă pornesc o mie de corăbii, poate trei sute vor ajunge până la marea îngustă… şi apoi, ce? La Lys nu vom fi aşteptaţi cu braţele deschise, nici la Volantis. Unde vei găsi apă de băut, mâncare? Prima furtună ne va risipi prin toată lumea.

Un zâmbet flutură pe buzele lui Euron.

— Eu *sunt* furtuna, lordul meu. Prima furtună şi ultima. Am dus *Tăcerea* în călătorii mai lungi şi de departe mai primejdioase. Ai uitat? Am navigat pe Marea Fumegândă şi am văzut Valyria.

Fiecare om aflat acolo ştia că Urgia stăpânea şi acum peste Valyria. Însăşi marea fierbea şi fumega acolo, iar ţinutul mişuna de demoni. Se spunea că orice marinar care zărea măcar o clipă învăpăiaţii munţi ai Valyriei înălţându-se deasupra valurilor avea să moară în curând de o moarte cumplită, şi totuşi Ochi-de-Cioară fusese acolo şi se întorsese.

— Oare? întrebă Cititorul, abia şoptit.

Zâmbetul albastru al lui Euron se stinse.

— Cititorule, spuse el, în tăcerea care se lăsase, ai face bine să-ţi ţii nasul în cărţile tale.

Victarion simţea apăsarea din sală. Se ridică imediat în picioare.

— Frate! N-ai răspuns la întrebările lui Harlaw.

Euron ridică din umeri.

— Preţul sclavilor creşte. Ne vom vinde sclavii în Lys şi în Volantis. Ei şi ceea ce am prădat aici ne vor aduce suficient aur ca să ne cumpărăm provizii.

— Acum suntem negustori de sclavi? întrebă Cititorul. Şi pentru ce? Pentru dragonii pe care nu i-a văzut niciunul dintre noi? Să urmărim până la capătul lumii plăsmuirea vreunui marinar beat?

Vorbele lui stârniră murmure de aprobare.

— Golful Sclavilor este mult prea departe! strigă Ralf Şchiopul.

— Şi prea aproape de Valyria! îşi ridică glasul Quellon Humble.

17

Fralegg Voinicul spuse:

— Highgardenul e aproape. Zic să căutăm dragonii acolo. Din cei *de aur!*

Alvyn Sharp interveni:

— De ce să străbatem lumea, când Manderul se întinde în faţa noastră?

Ralf Stonehouse cel Roşu sări în picioare:

— Oraşul Vechi e mai bogat, iar Arborul şi mai şi. Flota lui Redwyne e departe, pe mare. Nu trebuie decât să întindem mâna şi să culegem cel mai copt fruct din Westeros.

— Fruct? Ochii regelui păreau mai mult negri decât albaştri. Numai un laş ar fura un fruct când ar putea să ia livada.

— Noi Arborul îl vrem, zise Ralf cel Roşu şi alţii i se alăturară.

Ochi-de-Cioară lăsă strigătele să treacă peste el. Apoi săltă de pe masă, îşi înhaţă târfa de braţ şi o târî afară din sală.

Fugi, ca un câine. Dintr-odată, poziţia lui Euron pe Stânca Mării nu mai părea la fel de sigură ca înainte. *Nu-l vor urma la Golful Sclavilor. Poate că nu sunt atât de câini şi de proşti cum m-am temut.* Era un gând atât de vesel încât Victarion trebui să-l stropească. Goli o cupă împreună cu Bărbierul ca să-i arate că nu-i purta pică pentru titlul de lord, chiar dacă acesta venea din mâna lui Euron.

Afară, soarele asfinţea. Dincolo de ziduri se lăsă întunericul, dar înăuntru torţele ardeau cu o strălucire arămie, iar fumul lor se aduna sub grinzi ca un nor cenuşiu. Câţiva oameni beţi începură să danseze dansul degetelor. La un moment dat, Lucas Codd Stângaciul hotărî că o voia pe una dintre fetele Lordului Hewett, aşa că o luă pe masă, în timp ce surorile ei ţipau şi plângeau cu sughiţuri.

Victarion simţi o bătaie uşoară pe umăr. Unul dintre fiii corciţi ai lui Euron stătea în spatele lui, un băiat de zece ani, cu părul lânos şi pielea de culoarea nămolului.

— Tata doreşte o vorbă cu tine.

Victarion se ridică, clătinându-se. Era un om voinic, care ţinea la alcool, dar băuse prea mult. *Am omorât-o în bătaie cu mâinile mele, dar Ochi-de-Cioară a ucis-o când s-a vârât în ea. N-am avut de ales.* Îl urmă pe băiatul bastard afară

din sală şi în susul scării şerpuitoare de piatră. Sunetele orgiei se stingeau în timp ce urcau, până când nu se mai auzi decât scârţâitul uşor al cizmelor pe piatră.

Ochi-de-Cioară ocupase dormitorul Lordului Hewett, împreună cu fiica lui bastardă. Când Victarion intră, fata era tolănită goală pe pat, sforăind încet. Euron stătea lângă fereastră, sorbind dintr-o cupă de argint. Purta mantia de zibelină pe care o luase de la Blacktyde, peticul roşu pe ochi şi nimic altceva.

— În copilărie, am visat că pot să zbor, anunţă el. Când m-am trezit, nu puteam... sau cel puţin aşa mi-a spus maesterul. Dar dacă m-a minţit?

Victarion simţea mirosul mării prin fereastra deschisă, deşi încăperea duhnea a vin, a sânge şi a desfrâu. Aerul rece, sărat, îi limpezi capul.

18

— Ce vrei să spui?

Euron îşi întoarse faţa către el, iar buzele-i albastre, umflate, se curbară într-o jumătate de zâmbet.

— Poate că putem zbura. Cu toţii. Cum vom afla vreodată, dacă nu sărim din vârful unui turn înalt? Vântul năvăli prin fereastră şi îi flutură mantia de zibelină.

Goliciunea lui avea ceva obscen şi stânjenitor. Nimeni nu poate şti cu adevărat ce poate face, dacă nu îndrăzneşte să sară.

— Fereastra e acolo. Sari. Victarion nu avea răbdare pentru aşa ceva. Mâna rănită îl sâcâia. Ce vrei?

— Lumea. Lumina focului pâlpâi în ochiul lui Euron. *Ochiul lui zâmbitor.* Bei o cupă din vinul Lordului Hewett? Nu e pe lume vin mai dulce decât cel luat de la un duşman învins.

— Nu. Victarion îşi feri privirea. Acoperă-te.

Euron se aşeză şi trase de mantie, ascunzându-şi părţile ruşinoase.

— Oamenii mei de fier. Uitasem cât de mărunţi şi de gălăgioşi sunt. Eu vreau să le dau dragoni, iar ei strigă după struguri.

— Strugurii sunt adevăraţi. Omul se poate ghiftui cu struguri. Sucul lor e dulce şi ne aduce vin. Dragonii ce ne

aduc?

— Suferinţă. Ochi-de-Cioară sorbi din cupa-i de argint. Cândva, frăţioare, am ţinut un ou de dragon în mâna asta. Vrăjitorul din Myr a jurat că poate scoate pui din el şi i-am dat un an şi tot aurul pe care mi l-a cerut. Când m-am săturat de scuzele lui, l-am omorât. În timp ce-şi privea maţele alunecându-i printre degete, omul a spus: *Dar n-a trecut un an.* Euron râse. Ştii, Cragorn a murit.

— Cine?

— Omul care a suflat cornul meu de dragon. Când maesterul l-a deschis, plămânii îi erau carbonizaţi, negri ca funinginea.

Victarion se cutremură.

— Arată-mi acest ou de dragon.

— L-am aruncat în mare când eram prost-dispus. Euron ridică din umeri. Mă

gândesc că Cititorul nu se înşela. O flotă prea mare n-ar putea să stea unită pe o asemenea distanţă. Călătoria e prea lungă, prea primejdioasă. Numai cele mai bune corăbii şi echipaje pot spera să ajungă până la Golful Sclavilor şi înapoi.

Flota de Fier.

Flota de Fier e a mea, gândi Victarion, dar nu spuse nimic.

Ochi-de-Cioară umplu două cupe cu un ciudat vin negru care era gros ca mierea.

— Bea cu mine, frate. Gustă. Îi întinse lui Victarion una dintre cupe.

Căpitanul o luă în schimb pe cealaltă şi îi mirosi bănuitor conţinutul. Văzut de aproape, lichidul părea mai mult albastru decât negru. Era gros şi uleios şi mirosea a carne putregăită. Luă o mică sorbitură şi scuipă de îndată.

— Scârbos. Vrei să mă otrăveşti?

— Vreau să-ţi deschid ochii. Euron bău cu nesaţ din cupa lui şi zâmbi.

Umbra- înserării, vinul vrăjitorilor. Am dat peste un butoi când am capturat o anumită galeasă lângă Warth, care mai ducea nişte cuişoare, nucşoară, patruzeci de coţi de mătase verde şi patru vrăjitori care mi-au spus o poveste bizară. Unul a cutezat să mă ameninţe, aşa că l-am omorât şi le-am dat celorlalţi trupul lui. La început au refuzat să mănânce din carnea amicului lor, dar, când li s-a făcut suficient de foame, s-au răzgândit. Oamenii sunt carne.

Balon a fost nebun, Aeron e şi mai nebun, iar Euron e cel mai nebun dintre toţi. Victarion se întorcea să plece, când Ochi-de-Cioară spuse:

— Un rege trebuie să aibă o soţie. Frate, am nevoie de tine. Te duci la Golful Sclavilor să-mi aduci iubita?

Am avut şi eu cândva o iubită. Mâinile lui Victarion se strânseră în pumni şi un strop de sânge căzu, picurând pe podea. *Ar trebui să te bat măr şi să-ţi dau trupul crabilor, întocmai cum am făcut cu ea.*

— Ai fii, îi spuse fratelui său.

— Corcituri, bastarzi născuţi din târfe şi bocitoare.

— Sunt din trupul tău.

— La fel şi scârnăvia din oala mea de noapte. Niciunul nu e demn să şadă pe Stânca Mării, cu atât mai puţin pe Tronul de Fier. Nu, ca să am un moştenitor demn de tron, am nevoie de o altă femeie. Când krakenul se însoţeşte cu dragonul, frate, întreaga lume să se păzească!

— Care dragon? întrebă Victarion, încruntându-se.

— Ultima din neamul ei. Se spune că e cea mai frumoasă femeie din lume.

Părul ei e argintiu-auriu, ochii îi sunt ametiste... dar nu trebuie să mă crezi pe cuvânt, frăţioare. Du-te la Golful Sclavilor, priveşte-i frumuseţea şi adu-o la mine.

— De ce-aş face-o? ceru să ştie Victarion.

— Din dragoste. Din datorie. Pentru că regele tău îţi porunceşte. Euron râse înfundat. Şi pentru Stânca Mării. Îţi aparţine, odată ce voi revendica Tronul de Fier. Vei fi urmaşul

meu, aşa cum eu am fost urmaşul lui Balon... iar fiii tăi legitimi vor fi urmaşii tăi, într-o zi.

Fiii mei. Dar ca să aibă un fiu legitim, un bărbat trebuia, mai întâi, să aibă o soţie. Victarion n-avea noroc la soţii. *Darul lui Euron e otrăvit,* îşi reaminti el, *totuşi...*

— Alegerea îţi aparţine, frate. Trăieşte rob sau mori rege. Ai curajul să zbori?

Dacă nu sari, nu vei afla niciodată. Ochiul zâmbitor al lui Euron strălucea de batjocură. Sau îţi cer prea mult? E atât de înfricoşător să călătoreşti dincolo de Valyria?

— Aş putea duce Flota de Fier în iad, dacă ar fi nevoie. Când Victarion deschise pumnul, palma îi era roşie de sânge. Voi merge la Golful Sclavilor, da. O

voi găsi pe această femeie-dragon şi o voi aduce. *Dar nu pentru tine. Mi-ai furat soţia şi ai distrus-o, aşa că, acum, am să ţi-o iau şi eu. Cea mai frumoasă femeie* 20

din lume, pentru mine.

JAIME

Câmpurile de dincolo de zidurile Castelului Darry erau din nou lucrate.

Recoltele pârjolite fuseseră arate, iar cercetaşii lui Ser Addam spuneau că

văzuseră femei pe brazdă, smulgând buruieni, în vreme ce perechi de boi arau pământul la marginea unei păduri din apropiere. O duzină de bărbaţi bărboşi cu topoare îi păzeau în timp ce munceau.

Până când Jaime şi coloana sa ajunseră la castel, se adăpostiseră cu toţii în spatele zidurilor. Jaime găsi Castelul Darry închis, aşa cum fusese şi Harrenhalul.

O primire rece din partea unor rude.

— Sună cornul! ordonă el. Ser Kennos de Kayce dezlegă Cornul Pietrei şi suflă. Aşteptând un răspuns dinspre castel, Jaime zări stindardul care flutura, maro şi purpuriu, în vârful turnului de pază al vărului său. Se părea că Lancel se apucase să aşeze leul Lannisterilor pe acelaşi blazon cu plugarul Casei Darry.

Jaime văzu aici mâna unchiului său, aşa cum se întâmplase şi cu alegerea soţiei lui Lancel. Casa Darry stăpânise aceste ţinuturi de când andalii îi cotropiseră pe Primii Oameni. Fără îndoială, Ser Kevan îşi dădea seama că fiul său ar avea mai puţină bătaie de cap dacă ţăranii l-ar vedea ca pe o continuare a vechii linii, stăpânind aceste ţinuturi prin dreptul conferit de o căsătorie şi nu printr-un decret regal. *Kevan ar trebui să fie Mâna lui Tommen. Harys Swyft e un prost, iar sora mea e o netoată dacă crede altfel.*

Porţile castelului se dădură încet în lături.

— Vărul meu nu va avea loc să găzduiască o mie de oameni, îi spuse Jaime Mistreţului. Ne vom aşeza tabăra la poalele zidului vestic. Vreau ca zona să fie împrejmuită cu

şanţuri şi ţepuşe. Încă există cete de tâlhari prin părţile astea.

— Ar trebui să fie chiar nebuni să atace o oaste atât de puternică.

— Nebuni sau morţi de foame. Până când nu-şi făcea o idee mai clară despre tâlhari şi puterea lor, Jaime nu avea de gând să-şi asume niciun risc. Şanţuri şi ţepuşe, repetă el, înainte să-i dea pinteni lui Onoare către porţi.

Ser Dermot călărea alături de el cu stindardul regal al cerbului şi al leului, iar Ser Hugo Vance ţinea flamura albă a Gărzii Regale. Jaime îi încredinţase lui Ronnet cel Roşu sarcina de a-l duce pe Wylis Manderly la Iazul Fecioarelor, aşa că nu mai trebuia să aibă grija lui de-acum încolo.

Pia călătorea alături de scutierii lui Jaime, pe buiestraşul pe care i-l găsise Peck.

— E ca un castel de jucărie, o auzi Jaime spunând. *N-a cunoscut alt cămin decât Harrenhalul,* cugetă el. *Fiecare castel din regat i se va părea mic, în afară*

de Casterly Rock.

21

Josmyn Peckleton spunea acelaşi lucru.

— Nu trebuie să judeci după Harrenhal. Harren cel Negru a făcut o construcţie prea mare.

Pia asculta solemn, ca o fetiţă de cinci ani căreia septa ei îi ţinea o lecţie. *Asta şi e, o fetiţă în trup de femeie, rănită şi speriată.*

Dar Peck era înamorat de ea. Jaime bănuia că băiatul nu cunoscuse nicio femeie, iar Pia era încă destul de frumoasă, atât timp cât îşi ţinea gura închisă. *Nu e nimic rău să se culce cu ea, bănuiesc, dacă e dornică.*

Unul dintre oamenii Muntelui încercase s-o siluiască la Harrenhal şi se mirase sincer când Jaime îi poruncise lui Ilyn Payne să-i taie capul.

— M-am mai culcat cu ea de-o s’tă de ori, zicea el întruna, în timp ce-l forţau să se aşeze în genunchi. De-o s’tă de ori, stăpâne. Cu toţii ne-am culcat cu ea.

Când Ser Ilyn îi înfăţişase capul, Pia zâmbise cu dinţii ei sparţi.

Darry îşi schimbase stăpânii de mai multe ori în timpul luptelor, iar castelul fusese ars o dată şi prădat de cel puţin două ori, dar se părea că Lancel nu pierduse timpul să îndrepte lucrurile. Porţile castelului fuseseră montate de curând, cu scândurile aspre de stejar întărite cu cuie de fier. Treptele donjonului fuseseră înlocuite, la fel şi obloanele mai multor ferestre.

Pietrele înnegrite marcau locurile unde se prelinseseră flăcările, dar timpul şi ploaia aveau să le spele.

Între ziduri, arbaletiştii patrulau pe metereze, unii în mantii purpurii şi coifuri cu lei, alţii în albastrul şi griul Casei Frey. Când Jaime traversă curtea, găinile alergau de sub copitele lui Onoare, oile behăiau şi ţăranii îi aruncau priviri încruntate. *Ţărani înarmaţi,* remarcă. Unii aveau coase, alţi ciomege, unii săpăligi ascuţite nemilos. Erau şi topoare prin preajmă, iar Jaime zări mai mulţi oameni bărboşi cu stele roşii în şapte colţuri cusute pe tunicile soioase, zdrenţuite. *Alte vrăbii afurisite. De unde vin toate?*

Nici urmă însă de unchiul său Kevan. Nici de Lancel. Doar un maester ieşi să-l întâmpine, cu o robă cenuşie fluturându-i în jurul picioarelor sfrijite.

— Lord Comandant, Darry e onorat de această… neaşteptată vizită. Trebuie să

ne ierţi că nu ne-am pregătit aşa cum se cuvine. Ni se dăduse de înţeles că te îndrepţi spre Riverrun.

— Darry îmi era în drum, minţi Jaime. *Riverrunul va rezista.* Şi dacă se întâmpla ca asediul să se sfârşească înainte ca el să ajungă la castel, nu avea să fie nevoit să lupte împotriva Casei Tully.

Descălecând, dădu calul unui grăjdar.

— Am să-l găsesc aici pe unchiul meu?

Nu rosti un nume. Ser Kevan era acum singurul unchi care-i mai rămăsese, ultimul fiu în viaţă al lui Tytos Lannister.

— Nu, stăpâne. Ser Kevan ne-a părăsit după nuntă. Maesterul trase de colanul său de zale, de parcă dintr-odată i-ar fi fost prea strâmt. Ştiu că Lordul Lancel va 22

fi încântat să vă vadă... pe tine şi pe toţi vitejii tăi cavaleri. Deşi cu durere îţi mărturisesc că Darry nu poate hrăni atât de mulţi.

— Avem propriile noastre provizii. Tu eşti...?

— Maester Ottomore, dacă-mi îngădui. Lady Amerei şi-a dorit să te întâmpine în persoană, dar se ocupă de pregătirea unui ospăţ în cinstea ta. Nădăjduieşte că

ne vei onora la masă în seara aceasta, împreună cu cavalerii şi căpitanii tăi.

— O masă caldă ar fi cât se poate de bine-venită. Am avut parte de zile umede şi friguroase. Jaime îşi roti privirea prin curte, la feţele bărboase ale vrăbiilor.

Prea multe. Iar acum şi prea mulţi Freyi. Unde e de găsit Stânca?

— Am primit veşti despre tâlhari dincolo de Trident. Ser Harwyn a luat cinci cavaleri şi douăzeci de arcaşi şi s-a dus să se ocupe de ei.

— Iar Lordul Lancel?

— El e cu rugăciunile lui. Excelenţa Sa ne-a poruncit să nu-l deranjăm niciodată când se roagă.

S-ar înţelege de minune cu Ser Bonifer.

— Prea bine. Avea să fie timp destul să stea de vorbă cu vărul său mai târziu.

Condu-mă la camerele mele şi porunceşte să mi se aducă o cadă.

— Dacă nu ţi-e cu supărare, stăpâne, vei locui în Donjonul Plugarului. Am să

te conduc acolo.

— Ştiu drumul. Jaime nu era străin de acest castel. El şi Cersei fuseseră

oaspeţi aici de două ori, o dată în drum spre Winterfell, cu Robert, şi încă o dată

întorcându-se de la Debarcaderul Regelui. Deşi mic în comparaţie cu alte castele, era mai mare decât un han, cu locuri bune de vânătoare de-a lungul râului. Robert Baratheon nu se dăduse niciodată în lături când venea vorba să profite de ospitali-tatea supuşilor săi.

Donjonul era în mare parte aşa cum şi-l amintea.

— Pereţii sunt tot goi, remarcă Jaime, în timp ce maesterul îl conducea de-a lungul culoarului.

— Lordul Lancel speră să-i acopere într-o zi cu tapiserii, zise Ottomore. Scene de cucernicie şi devotament.

Cucernicie şi devotament. Abia îşi stăpânea râsul. Pereţii fuseseră goi şi la prima sa vizită. Tyrion îi arătase careurile de piatră mai întunecată, acolo unde cândva fuseseră agăţate tapiseriile. Ser Raymun le îndepărtase, dar nu putuse îndepărta şi urmele pe care le lăsaseră. Mai târziu, Pezevenghiul îi strecurase o mână de cerbi de argint unuia dintre slujitorii Casei Darry în schimbul cheii de la beciul unde erau ascunse tapiseriile care lipseau. I le arătase lui Jaime la lumina unei lumânări, rânjind: portrete ţesute ale regilor Targaryeni, de la cel dintâi Aegon până la cel de-al doilea Aenys.

— Dacă-i spun lui Robert, poate că mă va face *pe mine* Lord de Darry, zisese piticul, chicotind.

Maester Ottomore îl conduse pe Jaime până în vârful donjonului.

23

— Sper că te vei simţi bine aici, stăpâne. Ai o privată, la nevoie. Fereastra ta dă către pădurea zeilor. Dormitorul se învecinează cu al doamnei, cu o odaie a servitorilor între ele.

— Acestea au fost apartamentele Lordului Darry.

— Da, stăpâne.

— Vărul meu e prea amabil. N-am avut de gând să-l scot pe Lancel din propriul lui dormitor.

— Lordul Lancel doarme în templu.

Doarme cu Mama şi cu Fecioara, când are o soţie caldă dincolo de uşă?

Jaime nu ştia dacă să râdă sau să plângă. *Poate că se roagă să i se întărească*

mădularul. La Debarcaderul Regelui, se zvonea că rănile îl lăsaseră pe Lancel neputincios. *Totuşi, ar trebui să aibă înţelepciunea să încerce.* Autoritatea vărului său asupra noilor sale teritorii nu avea să fie statornicită până când nu zămislea un fiu cu soţia sa pe jumătate Darry. Jaime începuse să regrete pornirea care-l adusese aici. Îi mulţumi lui Ottomore, îi reaminti despre baie şi îi ceru lui Peck să-l conducă afară pe maester.

Dormitorul lordului se schimbase de la ultima sa vizită, şi nu în bine. Paie vechi şi râncede acopereau podelele, în locul frumosului covor myrishez care se aflase acolo înainte, iar mobilierul era nou şi grosolan. Patul lui Ser Raymun Darry fusese destul de mare ca să găzduiască şase oameni, cu draperii maro de catifea şi stâlpi de stejar, sculptaţi cu lujere şi frunze de viţă. Al lui Lancel era un pat zgrunţuros de paie, aşezat sub fereastră, unde primele raze de lumină aveau, cu siguranţă, să-l trezească. Celălalt pat fusese fără îndoială ars, distrus sau furat, dar chiar şi aşa…

Când sosi cada, Micul Lew îi scoase lui Jaime cizmele şi îl ajută să-şi desfacă

mâna de aur. Peck şi Garrett aduseră apă, iar Pia îi găsi haine curate pentru cină.

Fata îi aruncă o privire sfioasă în timp ce-i scutura pieptarul. Jaime era conştient într-un mod stânjenitor de curbura coapselor şi a sânilor de sub rochia ei maro din pânză aspră. Se pomeni amintindu-şi vorbele pe care i le şoptise Pia la Harrenhal, în noaptea când Qyburn i-o trimisese în pat. *Uneori, când sunt cu alt bărbat, închid ochii şi îmi imaginez că eşti tu deasupra mea.*

Fu recunoscător când cada se umplu destul de mult ca să-i ascundă dorinţa.

Cufundându-se în apa fierbinte, îşi aminti o altă baie, cea alături de Brienne.

Avusese febră şi era slăbit din pricina sângelui pe care-l pierduse, iar căldura îl ameţise într-atât încât se pomenise spunând lucruri care ar fi fost bine să rămână

nerostite. De data aceasta nu avea o asemenea scuză. *Nu-ţi uita jurămintele. Pia e mai potrivită pentru patul lui Tyrion decât pentru al tău.*

— Adu-mi săpun şi o perie aspră, îi spuse lui Peck. Pia, tu poţi pleca.

— Da, stăpâne. Mulţumesc, stăpâne. Îşi acoperi gura când vorbi, ca să-şi ascundă dinţii sparţi.

— O vrei? îl întrebă Jaime pe Peck, după ce fata ieşi. Scutierul se făcu roşu ca 24

racul. Dacă te vrea, ia-o. Te va învăţa câteva lucruri pe care nu mă îndoiesc că le vei găsi folositoare în noaptea nunţii, şi nu ai cum să te alegi cu un bastard din partea ei. Pia îşi desfăcuse picioarele pentru jumătate din armata tatălui său şi nu rămăsese niciodată grea. Probabil fata era stearpă. Dar dacă te culci cu ea, fii blând.

— Blând, stăpâne? Cum… cum să…?

— Vorbe dulci. Mângâieri. Nu vrei să te însori cu ea, dar atât timp cât o ai în pat, poartă-te cu ea ca şi cu mireasa ta.

Flăcăul clătină din cap.

— Stăpâne, eu… unde să mă culc cu ea? Nu e nicăieri un loc unde să… să…

— … să fiţi singuri? Jaime rânji. Vom fi la cină mai multe ore. Salteaua pare plină de cocoloaşe, dar ar trebui să fie bună.

Peck făcu ochii mari.

— Patul lordului?

— Ai să te simţi lord şi tu după ce isprăveşti, dacă Pia ştie ce are de făcut. *Şi cineva trebuie să se folosească de salteaua aia mizerabilă de paie.*

În seara aceea, când coborî pentru ospăţ, Jaime Lannister purta un frumos pieptar de catifea cu fâşii de brocart şi un lanţ de aur bătut cu diamante negre, îşi pusese şi mâna de aur, lustruită bine, ca să strălucească. Nu era locul potrivit

să-şi poarte veşmintele albe. Datoria îl aştepta la Riverrun, aici îl adusese o nevoie mai întunecată.

Sala Mare a Castelului Darry era mare doar cu numele. Mese de lemn erau îngrămădite din zid în zid, iar grinzile tavanului erau negre de fum. Lui Jaime i se rezervase un loc pe dais, la dreapta scaunului gol al lui Lancel.

— Vărul meu nu ni se va alătura la cină? întrebă el, aşezându-se.

— Nobilul meu soţ preferă să postească, răspunse Lady Amerei, soţia lui Lancel. E bolnav de durere pentru bietul Înalt Septon. Era o fată bine făcută de vreo optsprezece ani, cu picioare lungi şi sâni împliniţi, o fetişcană sănătoasă, după cum arăta, deşi faţa ei suptă, cu bărbia mică, îi amintea lui Jaime de răposatul şi neregretatul său văr Cleos, care arătase întotdeauna oarecum ca o nevăstuică.

Posteşte? E mai nătărău decât am bănuit. Vărul său ar fi trebuit să se îngrijească să-i facă văduvei sale un mic moştenitor cu faţă de nevăstuică în loc să

se înfometeze. Se întreba ce-ar fi putut spune Ser Kevan despre noua pasiune a fiului său. Să fi fost aceasta motivul plecării neaşteptate a unchiului său?

Peste castroanele cu supă de fasole cu costiţă, Lady Amerei îi povesti lui Jaime cum îi omorâse Gregor Clegane fostul soţ, pe când Freyii încă luptau pentru Robb Stark.

— L-am implorat să nu se ducă, dar Pate al meu era, oh, atât de curajos, şi a jurat că era omul care va ucide monstrul. Voia să-şi făurească un nume glorios.

Cu toţii vrem.

25

— Când eram scutier, îmi spuneam că eu voi fi cel care-l va omorî pe Cavalerul Zâmbitor.

— Cavalerul Zâmbitor? Părea nedumerită. Cine a fost?

Muntele copilăriei mele. Pe jumătate cât el de mare, dar de două ori mai nestăpânit.

— Un proscris, mort demult. Nimeni care să te preocupe vreun moment.

Buza lui Amerei începu să tremure. Din ochii ei căprui se rostogoliră lacrimi.

— Trebuie s-o ierţi pe fiica mea, interveni o femeie mai în vârstă. Lady Amerei adusese vreo douăzeci de Freyi cu ea la Darry: o soră, un unchi, alt unchi mai îndepărtat, diferiţi veri… şi pe mama ei, care fusese născută Darry. Încă îşi jeleşte tatăl.

— Haiducii l-au *ucis,* suspină Lady Amerei. Tata nu s-a dus decât să-l răscumpere pe Petyr Bubuliţă. Le-a dus aurul pe care l-au cerut, dar l-au atârnat oricum.

— *Spânzurat,* Ami. Tatăl tău n-a fost o tapiserie. Lady Mariya se întoarse din nou spre Jaime: Cred că l-ai cunoscut, ser.

— Am fost scutieri împreună, demult, la Crakehall. Nu voia să meargă până

într-acolo încât să susţină că fuseseră prieteni. La venirea lui Jaime, Merrett Frey era bătăuşul castelului, tiranizându-i pe toţi băieţii mai mici. *Apoi a încercat să*

mă intimideze pe mine. Era… foarte puternic. Era singurul cuvânt de laudă care-i venea în minte. Merrett fusese încet, stângaci şi prost, dar, într-adevăr, puternic.

— Aţi luptat împreună împotriva Frăţiei Pădurii Regelui, se smiorcăi Lady Amerei. Tata obişnuia să-mi povestească.

Tatăl tău obişnuia să se fălească şi să mintă, vrei să spui.

— Adevărat?

Contribuţia principală a lui Frey la luptă fusese aceea că luase vărsat-de-vânt de la o vivandieră şi fusese capturat de Căprioara Albă. Regina proscrişilor îşi întipărise blazonul pe fundul lui, înainte să fie răscumpărat de Sumner Crakehall.

Merrett nu se putuse aşeza timp de două săptămâni, dar Jaime se îndoia că acel fier înroşit fusese la fel de neplăcut ca butoaiele de rahat pe care scutierii lui îl obligaseră să le mănânce la întoarcere. *Băieţii sunt cele mai crude fiinţe de pe pământ.* Îşi strecură mâna de aur pe după cupa de vin şi o ridică:

— În amintirea lui Merrett, spuse el. Era mai uşor să bea în cinstea omului decât să vorbească despre el.

După toast, Lady Amerei se opri din plâns şi discuţiile de la masă trecură la lupi, dintre cei cu patru picioare. Ser Danwell Frey susţinea că erau mai mulţi prin preajmă chiar decât îşi putea aminti bunicul lui.

— Nu se mai tem defel de oameni. Haite întregi ne-au atacat caravanele când am venit de la Gemeni. Arcaşii noştri au fost nevoiţi să ciuruiască o duzină înainte să fugă ceilalţi.

Ser Addam mărturisi că şi coloana lor întâmpinase dificultăţi similare pe 26

drumul de la Debarcaderul Regelui.

Jaime se concentra la mâncarea din faţa lui, rupând bucăţi de pâine cu mâna stângă şi bâjbâind după cupa de vin cu dreapta. Îl urmări pe Addam Marbrand făcând ochi dulci fetei de lângă el, îl privi pe Steffon Swyft refăcând bătălia de la Debarcaderul Regelui cu pâine, nuci şi morcovi. Ser Kennos trase o slujnică în poala sa, îndemnând-o să-i mângâie cornul, în timp ce Ser Dermot desfăta nişte scutieri cu poveştile sale de vitejie de la Rainwood. Undeva mai departe, Hugo Vance închisese ochii. *Cugetă la misterele vieţii,* gândi Jaime. *Sau poate moţăie între feluri.* I se adresă din nou Doamnei Mariya:

— Haiducii care ţi-au omorât soţul… au fost din ceata Lordului Beric?

— Aşa am crezut, la început. Deşi părul Mariyei era presărat cu şuviţe albe, era încă o femeie frumoasă. Ucigaşii s-au împrăştiat când au părăsit Pietrele Vechi. Lordul Vypren a urmărit o ceată până la Fairmarket, dar a pierdut-o acolo.

Walder cel Negru i-a urmărit pe ceilalţi cu câini şi cu hăitaşi până la Mlaştinile Cotoroanţei. Ţăranii au negat că i-ar fi văzut, dar când i-a luat mai tare au cântat alt cântec. Au vorbit despre un bărbat cu un singur ochi, care purta o mantie galbenă… şi despre o femeie, cu mantie şi glugă.

— O femeie? Jaime ar fi crezut că Wenda, Căprioara Albă, îl învăţase pe Merrett să se ferească de femeile proscrise. A

fost o femeie şi în Frăţia Pădurii Regelui.

— O cunosc. *Cum să nu,* sugera tonul ei, *când şi-a lăsat semnul pe trupul soţului meu?* Căprioara Albă era tânără şi frumoasă, se spune. Această femeie cu glugă nu e nici una, nici alta. Ţăranii vor să ne facă să credem că avea faţa sfâşiată

şi plină de cicatrici şi ochii înspăimântători de privit. Susţin că ea îi conducea pe haiduci.

— Îi conducea? Lui Jaime îi venea greu să creadă. Beric Dondarrion şi preotul roşu…

— … n-au fost văzuţi. Lady Mariya părea sigură.

— Dondarrion e mort, zise Mistreţul. Muntele i-a înfipt un cuţit în ochi, avem cu noi oameni care au văzut.

— Asta e una dintre poveşti, interveni Addam Marbrand. Alţii vă vor spune că

Lordul Beric nu poate fi ucis.

— Ser Harwyn spune că acele poveşti sunt minciuni. Lady Amerei îşi răsuci o şuviţă de păr în jurul degetului. Mi-a promis capul Lordului Beric. E foarte galant.

Lady Amerei roşea în spatele lacrimilor.

Jaime se gândi la capul pe care i-l dăruise Piei. Aproape îşi putea auzi frăţiorul chicotind. *Ce s-a ales de obiceiul de a da flori femeilor?* ar fi putut întreba Tyrion. Ar fi avut câteva vorbe alese şi pentru Harwyn Plumm, dar *galant* n-ar fi fost unul dintre ele. Fraţii lui Plumm erau voinici, corpolenţi, cu cefe late şi feţe roşii, gălăgioşi şi desfrânaţi, puşi pe glume, puşi pe harţă şi iute iertători. Dar Harwyn era un alt fel de Plumm, cu ochi neînduplecaţi, taciturn, neiertător şi…

periculos cu ciocanul în mână. Un om potrivit pentru comanda unei garnizoane, dar nu unul pe care să-l iubeşti. *Cu toate acestea…* Jaime aruncă o privire către Lady Amerei.

Servitorii aduceau peştele, o ştiucă de râu coaptă într-o crustă de ierburi şi nuci zdrobite. Doamna lui Lancel gustă, aprobă şi porunci ca prima porţie să-i fie servită lui Jaime.

Când aşezară peştele în faţa lui, ea se aplecă peste locul soţului ei, atingându-i mâna de aur.

— *Tu* ai putea să-l omori pe Lordul Beric, Ser Jaime. L-ai omorât pe Cavalerul Zâmbitor. Te rog, te implor, spune că ne ajuţi cu Lordul Beric şi Câinele.

Degetele ei palide mângâiară degetele lui de aur.

Crede că pot simţi?

— Sabia Dimineţii l-a omorât pe Cavalerul Zâmbitor, doamna mea. Ser Arthur Dayne e un cavaler mai bun decât mine. Jaime îşi retrase degetele de aur şi i se adresă din nou Doamnei Mariya. Până unde i-a urmărit Walder cel Negru pe această femeie şi pe oamenii ei?

— Copoii lui i-au luat iarăşi urma la Mlaştinile Cotoroanţei, îi spuse cealaltă

femeie. Jură că nu era la mai mult de o jumătate de zi în urma lui când au dispărut în Gât.

— N-au decât să putrezească acolo, declară vesel Ser Kennos. Dacă zeii sunt buni, vor fi înghiţiţi de nisipurile mişcătoare sau înfulecaţi de vasilişti.

— Sau protejaţi de mâncătorii de broaşte, interveni Ser Danwell Frey. Nu m-aş

mira ca oamenii mlaştinilor să găzduiască haiduci.

— De-ar fi numai ei, zise Lady Mariya. Unii dintre lorzii riverani sunt şi ei mână în mână cu oamenii Lordului Beric.

— Şi oamenii din popor, se smiorcăi fiica ei. Ser Harwyn spune că îi ascund şi îi hrănesc, iar când întreabă unde s-au dus, îi mint. Îşi *mint* propriii lorzi!

— Tăiaţi-le limbile, sugeră Mistreţul.

— Atunci noroc la primit răspunsuri! zise Jaime. Dacă vrei ajutorul lor, trebuie să-i faci să te iubească. Aşa a făcut Arthur Dayne, când am pornit împotriva Frăţiei Pădurii Regelui. Le-a plătit oamenilor pentru mâncarea pe care am mâncat-o, le-a dus doleanţele în faţa Regelui Aerys, le-a extins păşunile în jurul satelor, chiar a dobândit pentru ei dreptul de a tăia un anumit număr de copaci în fiecare an şi de a vâna toamna câţiva din cerbii regelui. Oamenii

pădurilor aşteptau ca Toyne să-i apere, dar Ser Arthur a făcut mai multe pentru ei decât putea spera Frăţia să facă vreodată şi astfel i-a câştigat de partea lui. Restul a venit de la sine.

— Lordul Comandant vorbeşte cu înţelepciune, zise Lady Mariya. Nu vom scăpa niciodată de aceşti haiduci până când ţăranii nu vor ajunge să-l iubească pe Lancel la fel de mult cum i-au iubit cândva pe tatăl şi pe bunicul meu.

Jaime aruncă o privire către locul gol al vărului său. *Dar Lancel nu le va câştiga niciodată dragostea rugându-se.*

28

Lady Amerei îşi ţuguie buzele.

— Ser Jaime, rogu-te, nu ne părăsi. Nobilul meu soţ are nevoie de tine, şi eu la fel. Sunt vremuri atât de grele. În unele nopţi abia dacă pot dormi de frică.

— Locul meu e lângă rege, doamna mea.

— Voi veni eu, se oferi Mistreţul. După ce isprăvim la Riverrun, o să tânjesc după o nouă luptă. Nu că m-aş aştepta ca Beric Dondarrion să fie o provocare.

Mi-l amintesc din turnirurile de odinioară. Un flăcău chipeş într-o mantie frumoasă. Plăpând şi novice.

— Asta era înainte de a muri, interveni tânărul Ser Arwood Frey. Moartea l-a schimbat, zic oamenii din popor. Poţi să-l omori, dar nu va rămâne mort. Cum să

înfrângi un astfel de om? Şi mai e şi Câinele. El a omorât douăzeci de oameni la Saltpans.

Mistreţul râse zgomotos.

— Douăzeci de hangii graşi, poate. Douăzeci de slujitori făcând în pantaloni.

Douăzeci de fraţi cerşetori înarmaţi cu străchini. Nu douăzeci de cavaleri. Nu pe *mine.*

— Există un cavaler la Saltpans, insistă Ser Arwood. S-a ascuns în spatele zidurilor lui în timp ce Clegane şi câinii lui nebuni au devastat oraşul. N-ai văzut ce-au făcut, ser. Eu da. Când a ajuns vestea la Gemeni, am plecat cu Harys Haigh, cu fratele lui, Donnel, şi cu cincizeci de oameni, arcaşi şi

oşteni călare. Credeam că era mâna Lordului Beric şi speram să-i dăm de urmă. Din Saltpans nu mai rămăseseră decât castelul şi bătrânul Ser Quincy, atât de speriat încât nu voia să

deschidă porţile, dar ne-a strigat de pe metereze. Restul, oase şi cenuşă. Un oraş

întreg. Câinele a trecut clădirile prin foc şi oamenii prin sabie şi a plecat mai departe râzând. Femeile... n-ai crede ce le-a făcut unora. Nu voi vorbi despre asta la masă. Mi s-a făcut rău când am văzut.

— Eu am plâns când am auzit, zise Lady Amerei.

Jaime sorbi din vin.

— Ce te face să fii atât de sigur că a fost Câinele? Ceea ce descriau părea mai degrabă mâna lui Ser Gregor decât a lui Sandor. Sandor era dur şi brutal, da, însă

fratele lui mai mare era adevăratul monstru al Casei Clegane.

— A fost văzut, răspunse Ser Arwood. Coiful acela nu e uşor de confundat, nici de uitat, şi au fost câţiva care au supravieţuit ca să spună povestea. Fata pe care a siluit-o el, câţiva băieţi care s-au ascuns, o femeie pe care am găsit-o prinsă

sub o bârnă înnegrită, pescarii care au privit măcelul din bărcile lor...

— Să nu-i spui măcel, zise blând Lady Mariya. Asta aduce jignire măcelarilor cinstiţi de pretutindeni. Saltpans a fost isprava unei fiare cumplite în piele de om.

E vremea fiarelor, cugetă Jaime, *e vremea leilor, a lupilor şi a câinilor fioroşi, a corbilor şi a ciorilor de hoit.*

— Urâtă treabă. Mistreţul îşi umplu cupa din nou. Lady Mariya, Lady Amerei, durerea voastră m-a mişcat. Aveţi cuvântul meu: după căderea Riverrunului, mă

voi întoarce să-l vânez pe Câine şi să-l omor de dragul vostru. Câinii nu mă

sperie.

Acesta ar trebui să te sperie. Amândoi erau voinici şi puternici, dar Sandor Clegane era mult mai iute şi lupta cu o sălbăticie pe care Lyle Crakehall nu putea spera s-o egaleze.

Dar Lady Amerei era încântată.

— Eşti un adevărat cavaler, Ser Lyle, să ajuţi o doamnă în suferinţă.

Cel puţin nu şi-a zis „fecioară”. Jaime întinse mâna după cupă şi o răsturnă.

Faţa de masă din pânză absorbi vinul. În timp ce pata roşie se întindea, toţi comesenii se prefăcură că nu observă. *Politeţea unei mese nobile,* îşi spuse el, dar tot gust de milă avea. Se ridică dintr-odată.

— Doamna mea, te rog să mă scuzi.

Lady Amerei părea îndurerată.

— Vrei să ne părăseşti? Urmează carnea de căprioară şi claponii umpluţi cu praz şi ciuperci.

— Foarte gustos, fără îndoială, dar n-aş mai putea înghiţi nicio bucăţică.

Trebuie să-l văd pe vărul meu. Înclinându-se, Jaime îi lăsă cu mâncarea lor.

Şi în curte erau oameni care mâncau. Vrăbiile se adunaseră în jurul câtorva focuri ca să-şi încălzească mâinile de frigul înserării şi să se uite la cârnaţii ce se învârteau şi sfârâiau deasupra flăcărilor. Trebuie că erau vreo sută. *Guri netrebuincioase.* Jaime se întrebă câţi cârnaţi pusese la bătaie vărul lui şi cum intenţiona să hrănească vrăbiile după plecarea lor. *Până la iarnă, vor ajunge să*

mănânce şobolani, dacă nu mai pot scoate o recoltă. Atât de târziu în toamnă, şansele unei noi recolte nu erau mari.

Găsi templul în curtea interioară a castelului, o clădire fără ferestre, în şapte colţuri, cu structură din grinzi, cu uşi de lemn şi acoperiş de ţiglă. Trei vrăbii şedeau pe treptele lui. Când Jaime se apropie, se ridicară.

— Unde mergi, stăpâne? întrebă unul. Era cel mai scund dintre cei trei, dar avea barba cea mai mare.

— Înăuntru.

— Lordul e înăuntru şi se roagă.

— Lordul e vărul meu.

— Atunci, stăpâne, zise o altă vrabie, o namilă de om pleşuv, cu steaua în şapte colţuri pictată deasupra unui ochi, n-ai vrea să-l deranjezi pe vărul tău de la rugăciune.

— Lordul Lancel îi cere Tatălui Ceresc să-l călăuzească, zise o a treia vrabie, cea fără barbă. Un băiat, crezuse Jaime, dar glasul trăda faptul că era o femeie, îmbrăcată în zdrenţe lăbărţate şi cu o cămaşă ruginită de zale. Se roagă pentru sufletul Înaltului Septon şi al tuturor celorlalţi care au murit.

— Tot morţi vor fi şi mâine, îi spuse Jaime. Tatăl Ceresc are mai mult timp decât mine. Ştiţi cine sunt?

30

— Vreun lord, răspunse voinicul cu ochiul înstelat.

— Vreun schilod, zise scundul cu barba mare.

— Regicidul, zise femeia, dar noi nu suntem regi, doar Fraţi Sărmani, şi poţi intra numai dacă lordul spune că poţi. Femeia ridică o ghioagă ţintuită, iar bărbatul scund o secure.

Porţile din spatele lor se deschiseră.

— Lăsaţi-l pe vărul meu să treacă în pace, prieteni, zise Lancel cu blândeţe. Îl aşteptam.

Vrăbiile se dădură la o parte.

Lancel părea şi mai slab decât la Debarcaderul Regelui. Era desculţ şi îmbrăcat într-o tunică simplă, aspră, din lână nevopsită, care îl făcea să arate mai degrabă a cerşetor decât a lord. Vârful capului îi fusese ras, dar barba îi crescuse puţin. S-o numeşti puf de piersică ar fi fost o jignire adusă piersicii. Se potrivea ciudat cu părul alb din jurul urechilor.

— Vere, zise Jaime când se aflară singuri în templu, ţi-ai pierdut minţile afurisite?

— Prefer să spun că mi-am găsit credinţa.

— Unde e tatăl tău?

— A plecat. Ne-am certat. Lancel îngenunche în faţa altarului celuilalt Tată al său. Vrei să te rogi cu mine, Jaime?

— Dacă mă rog frumos, Tatăl îmi va da şi mie o mână nouă?

— Nu. Dar Războinicul îţi va da curaj, Fierarul îţi va acorda putere, iar Baba, înţelepciune.

— Eu de o mână am nevoie. Cei şapte zei se înălţau deasupra altarelor sculptate, cu lemnul întunecat sclipind în lumina lumânărilor. În aer plutea un miros uşor de tămâie. Aici dormi?

— În fiecare noapte îmi fac patul sub alt altar, iar Cei Şapte îmi trimit viziuni.

Baelor cel Binecuvântat avusese şi el viziuni cândva. *Mai cu seamă când postea.*

— De când n-ai mai mâncat?

— Credinţa mea e toată hrana de care am nevoie.

— Credinţa e ca un terci şi este mai bună cu lapte şi miere.

— Am visat că vei veni. În vis, ştiai ce-am făcut. Cum am păcătuit. M-ai omorât pentru asta.

— Mai degrabă te omori singur, cu tot postul ăsta. Oare Baelor cel Binecuvântat n-a postit până a ajuns pe catafalc?

— Vieţile noastre sunt flăcări de lumânare, aşa zice *Steaua în Şapte Colţuri.*

Orice pală rătăcită de vânt poate să ne stingă. Moartea nu e niciodată departe în lumea aceasta şi şapte iaduri îi aşteaptă pe păcătoşii care nu se căiesc pentru păcatele lor. Roagă-te cu mine, Jaime.

— Dacă mă rog, mănânci o strachină de terci? Când vărul său nu-i răspunse, 31

Jaime suspină. Ar trebui să te culci cu soţia ta, nu cu Fecioara. Ai nevoie de un fiu cu sânge Darry dacă vrei să păstrezi castelul.

— Un morman de pietre reci. Nu l-am cerut niciodată. Nu l-am vrut niciodată.

Voiam doar… Lancel se cutremură. Cei Şapte să mă apere, dar voiam să fiu tu.

Jaime izbucni în râs.

— Mai bine eu decât Baelor cel Binecuvântat. Darry are nevoie de un leu, vere. La fel şi micuţa ta Frey. Se umezeşte între picioare de fiecare dată când cineva pomeneşte de Stâncă. Dacă nu s-a culcat cu el până acum, o va face în curând.

— Dacă-l iubeşte, le doresc să se bucure unul de altul.

— Un leu n-ar trebui să aibă coarne. Ai luat-o pe fată de soţie.

— Am rostit nişte cuvinte şi i-am dat o mantie roşie, dar numai ca să-i fac tatei pe plac. Căsnicia trebuie consumată. Regele Baelor a fost obligat să se însoare cu sora lui, Daena, dar n-au trăit niciodată ca soţ şi soţie şi a îndepărtat-o de îndată ce a fost încoronat.

— Regatul ar fi fost mai bine slujit dacă ar fi închis ochii şi s-ar fi culcat cu ea.

Cunosc destulă istorie ca să ştiu asta. În orice caz, nu ai şanse să fii luat drept Baelor cel Binecuvântat.

— Nu, îi dădu dreptate Lancel. El era un spirit ales, pur, curajos şi neprihănit, neatins de toate relele din lume. Eu sunt un păcătos, cu mult mai multe de ispăşit.

Jaime îşi aşează mâna pe umărul vărului său.

— Ce cunoşti tu despre păcat, vere? Eu mi-am ucis regele.

— Omul curajos ucide cu o sabie, cel laş cu o ploscă de vin. Suntem amândoi regicizi, ser.

— Robert n-a fost un adevărat rege. Unii ar putea chiar spune că cerbul e prada naturală a leului. Jaime simţea oasele de sub pielea vărului său… şi încă

ceva. Lancel purta o cămaşă de păr pe sub tunică. Ce altceva ai mai făcut, ca să ai nevoie de atâta căinţă? Spune-mi.

Vărul său îşi plecă fruntea, cu lacrimile rostogolindu-i-se pe obraji.

Acestea reprezentau singurul răspuns de care avea nevoie Jaime.

— Ai omorât regele, apoi te-ai culcat cu regina.

— Eu niciodată…

— … nu te-ai culcat cu dulcea mea surioară? *Spune-o. Spune-o.*

— Nu mi-am revărsat niciodată sămânţa în… în…

— … între picioarele ei? sugeră Jaime.

— … în pântecele ei, isprăvi Lancel. Nu e trădare decât dacă termini înăuntru.

I-am oferit alinare după moartea regelui. Tu erai prizonier, tatăl tău era pe câmpul de luptă, iar fratele tău… se temea de el şi pe bună dreptate. El m-a făcut s-o trădez.

— Adevărat? *Lancel şi Ser Osmund şi câţi alţii? Oare partea cu Băiatul Lunii era doar o glumă?* Ai forţat-o?

— *Nu!* Am iubit-o. Am vrut s-o apăr.

Ai vrut să fii eu. Degetele-fantomă îl mâncau. În ziua când sora lui venise în Turnul Sabiei Albe ca să-l roage să renunţe la jurăminte, izbucnise în râs după ce el o refuzase şi se fălise că l-a minţit de o mie de ori. Jaime luase asta drept o încercare stângace de a-l răni aşa cum o rănise el. *Poate că a fost singurul lucru adevărat pe care mi l-a spus vreodată.*

— Să n-o judeci greşit pe regină, se rugă Lancel. Carnea omului e slabă, Jaime. Nimic rău n-a rezultat de pe urma păcatului nostru. Nici… niciun bastard.

— Nu. Bastarzii sunt arareori făcuţi *pe* pântece. Se întreba ce-ar spune vărul lui dacă s-ar apuca să-i mărturisească propriile sale păcate, cele trei trădări pe care Cersei le numise Joffrey, Tommen şi Myrcella.

— Am fost furios pe Înălţimea Sa după bătălie, dar Înaltul Septon a spus că

trebuie s-o iert.

— I-ai mărturisit Preacucerniciei Sale păcatele tale, nu-i aşa?

— S-a rugat pentru mine când am fost rănit. A fost un om bun.

E un om mort. I-au sunat clopotele. Jaime se întreba dacă vărul lui îşi dădea seama ce fruct rodiseră vorbele sale.

— Lancel, eşti un nebun afurisit.

— Nu greşeşti, ser, răspunse Lancel, dar nebunia mea aparţine trecutului. I-am cerut Tatălui Ceresc să-mi arate calea şi el mi-a arătat-o. Renunţ la titlul de lord şi la această soţie. Stânca n-are decât să le ia pe amândouă, dacă pofteşte. Mâine plec înapoi la Debarcaderul Regelui şi îmi pun sabia în slujba Înaltului Septon şi a Celor Şapte. Vreau să depun jurământ şi să mă alătur Fiilor Războinicului. Băiatul vorbea fără noimă.

— Fiii Războinicului au fost proscrişi acum trei sute de ani.

— Noul Înalt Septon i-a readus la viaţă. A trimis chemare către toţi cavalerii vrednici, să-şi pună vieţile şi săbiile în slujba Celor Şapte. Fraţii Sărmani vor fi şi ei reînviaţi.

— De ce-ar îngădui Tronul de Fier una ca asta? Unul dintre primii regi Targaryen luptase ani de zile să suprime cele două ordine militare, după câte ştia Jaime, deşi nu-şi amintea care anume. Maegor, poate, sau primul Jaehaerys.

Tyrion ar fi ştiut.

— Preacucernicia Sa scrie că Regele Tommen şi-a dat consimţământul. Am să-ţi arăt scrisoarea, dacă vrei.

— Chiar dacă e adevărat… tu eşti un leu de Casterly Rock, un *lord.* Ai o soţie, un castel, pământuri de apărat, oameni de ocrotit. Dacă zeii sunt buni, vei avea fii din sângele tău, să-ţi fie urmaşi. De ce ai da cu piciorul la toate astea pentru…

pentru un jurământ?

— Tu de ce ai făcut-o? îl întrebă Lancel cu glas domol.

Pentru onoare, ar fi putut spune Jaime. *Pentru glorie.* Dar asta ar fi fost o minciună. Onoarea şi gloria îşi avuseseră rolul lor, dar motivul principal fusese 33

Cersei. Un hohot de râs îi scăpă de pe buze.

— La Înaltul Septon alergi tu sau la dulcea mea surioară? Roagă-te pentru asta, vere. Roagă-te fierbinte.

— Te rogi cu mine, Jaime?

Îşi roti privirea prin templu, la zei. Mama milostivă. Tatăl aspru la judecată.

Războinicul, cu o mână pe sabie. Străinul în umbre, cu chipu-i pe jumătate uman ascuns sub o mantie cu glugă. *Credeam că eu sunt Războinicul şi Cersei Fecioara, dar în tot acest timp ea a fost Străinul, ascunzându-şi adevărata faţă*

de privirea mea.

— Roagă-te pentru mine, dacă vrei, îi spuse vărului său. Eu am uitat toate cuvintele.

Vrăbiile încă fâlfâiau pe trepte când Jaime ieşi înapoi în noapte.

— Vă mulţumesc, le spuse el. Mă simt cu mult mai sfânt acum.

Se duse şi-l găsi pe Ser Ilyn şi o pereche de săbii.

Curtea castelului era plină de ochi şi de urechi. Ca să scape de ele, căutară

pădurea zeilor. Acolo nu erau vrăbii, doar copaci trişti şi goi, cu crengile negre zgâriind cerul. Un covor de frunze moarte le scârţâia sub picioare.

— Vezi fereastra aceea, ser? Jaime se folosi de sabie ca să-i arate. Acela a fost dormitorul lui Raymun Darry. Unde a dormit regele, pe drumul de întoarcere de la Winterfell. Fiica lui Ned Stark fugise după ce lupul ei l-a atacat pe Joff, îţi aminteşti. Sora mea voia ca fata să-şi piardă o mână. Vechea pedeapsă pentru cel care a lovit pe cineva cu sânge regesc. Robert i-a spus că e crudă şi nebună. S-au certat o jumătate de noapte… mă rog, Cersei s-a certat şi Robert a băut. După

miezul nopţii, regina m-a chemat înăuntru. Regele dormea sforăind pe covorul myrishez. Am întrebat-o pe sora mea dacă voia să-l duc în pat. Ea mi-a spus că pe ea ar trebui s-o duc în pat şi şi-a lepădat veşmintele. Am luat-o pe patul lui Raymun Darry, după ce am trecut peste Robert. Dacă regele s-ar fi trezit, l-aş fi omorât atunci şi acolo. N-ar fi fost primul rege mort de sabia mea… dar povestea aceea o ştii, nu-i aşa? Lovi cu sabia o creangă de copac, tăind-o în

două. În timp ce mă culcam cu ea, Cersei ţipa: *Vreau!* Credeam că se referea la mine, dar pe fata Stark o voia, schilodită sau moartă. *Lucrurile pe care le fac din dragoste.*

Întâmplarea a făcut ca oamenii Casei Stark s-o găsească înaintea mea. Dacă aş fi dat primul de ea…

Ciupiturile de vărsat de pe faţa lui Ser Ilyn erau găuri negre în lumina torţei, la fel de întunecate ca sufletul lui Jaime. Ser Ilyn scoase acel sunet cloncănit.

Râde de mine, îşi dădu seama Jaime Lannister.

— Din câte ştiu, poate şi tu te-ai culcat cu sora mea, ticălos cu faţa ciupită, scuipă el. Ei bine, tacă-ţi gura spurcată şi omoară-mă dacă poţi.

34

BRIENNE

Septistirea se afla pe o insulă înaltă, la aproape un kilometru de ţărm, unde gura largă a Tridentului se lărgea şi mai mult, sărutând Golful Crabilor.

Prosperitatea ei se vedea chiar de la mal. Versanţii săi erau acoperiţi de câmpuri terasate, cu heleşteie la poale şi o moară de vânt în vârf, cu aripile din lemn şi pânză de vele învârtindu-se încet sub adierea brizei dinspre golf. Brienne zărea oi păscând pe coama dealului şi berze bălăcindu-se în apele joase din jurul debarcaderului.

— Saltpans e tocmai dincolo de apă, zise Septonul Meribald, arătând către nord, peste golf. Fraţii ne vor duce cu podul plutitor la fluxul de dimineaţă, dar mă tem de ceea ce vom găsi acolo. Haide să ne bucurăm de o masă caldă pe cinste înainte să înfruntăm ce ne aşteaptă. Fraţii au întotdeauna un os în plus pentru Dulău.

Dulău latră şi dădu din coadă.

Acum fluxul scădea, şi asta repede. Apa care despărţise insula de ţărm se retrăgea, lăsând în urmă o vastă întindere de limbi maronii, sclipitoare, de pământ mocirlos, presărate de bălţi de reflux care scânteiau ca nişte monede de aur în soarele după-amiezii. Brienne se scarpină la ceafă, acolo

unde o muşcase o insectă, îşi legase părul şi soarele îi încălzise pielea.

— De ce i se spune Insula Tăcerii? întrebă Podrick.

— Cei care locuiesc aici sunt penitenţi, care încearcă să-şi ispăşească păcatele prin meditaţie, rugăciune şi tăcere. Doar Fratelui Mai Mare şi supraveghetorilor lui le este îngăduit să vorbească, iar supraveghetorilor doar câte o zi din şapte.

— Surorile tăcute nu vorbesc, niciodată, remarcă Podrick. Am auzit că n-au limbi.

Septonul Meribald zâmbi.

— Mamele îşi sperie fiicele cu povestea asta de când eram eu de vârsta ta. Nu era nimic adevărat atunci, aşa cum nu e nici acum. Un jurământ al tăcerii este un act de căinţă, un sacrificiu prin care ne dovedim devoţiunea faţă de Cei Şapte din Ceruri. Ca un mut să facă un jurământ al tăcerii ar fi ca şi cum un olog ar renunţa la dans. Septonul îşi conduse catârul în josul povârnişului, făcându-le semn să-l urmeze. Dacă vreţi să dormiţi la noapte sub un acoperiş, trebuie să coborâţi de pe cal şi să traversaţi cu mine mocirla. Cărarea credinţei îi spunem. Doar cei credincioşi o pot traversa în siguranţă. Cei păcătoşi sunt înghiţiţi de nisipurile mişcătoare sau se îneacă atunci când fluxul năvăleşte. Niciunul dintre voi nu este păcătos, nădăjduiesc. Oricum, eu aş fi atent unde pun piciorul. Păşiţi doar unde păşesc eu şi veţi ajunge în siguranţă în partea cealaltă.

Cărarea credinţei era întortocheată, după cum Brienne nu putu să nu observe.

Deşi insula părea să se înalţe la nord-est de locul unde părăsiseră ţărmul, Septonul Meribald nu se îndreptă direct într-acolo. În schimb, porni către est, spre apele 35

mai adânci ale golfului, care sclipeau albastre şi argintii în depărtare. Noroiul moale şi brun îi ţâşnea printre degetele picioarelor. Se oprea din când în când să

cerceteze cu toiagul terenul din faţa lui. Dulăul îl urma îndeaproape, adulmecând fiecare piatră, fiecare scoică,

fiecare smoc de iarbă-de-mare. De data aceasta, nu sălta înainte şi nu se depărta de la drum.

Brienne îl urma, având grijă să nu se abată de la şirul de urme lăsate de câine, de măgar şi de omul sfânt. Apoi venea Podrick şi, la urmă, Ser Hyle. După o sută

de metri, Meribald se întoarse pe neaşteptate către sud, astfel că era aproape cu spatele la septistire. Continuă să meargă în direcţia aceea încă o sută de metri, conducându-i printre două lacuri de reflux, cu ape mici. Dulăul îşi vârî botul într-unui dintre ele şi scheună când un crab îl înhaţă cu cleştele. Urmă o încăierare scurtă, dar furioasă, înainte ca animalul să se întoarcă, ud şi plin de noroi, cu crabul între fălci.

— Nu *acolo* vrem să ajungem? strigă Ser Hyle din urma lor, arătând către septistire. Parcă mergem în toate direcţiile, numai într-acolo nu.

— Credinţă, îl îndemnă Septonul Meribald. Crede, stăruie şi urmează, şi vom găsi locul pe care-l căutăm.

Întinderile mlăştinoase luceau umede de jur împrejurul lor, împestriţate în zeci de culori. Nămolul era de un brun atât de închis, încât părea aproape negru, însă

erau şi petice de nisip auriu, blocuri de piatră gri şi roşii şi încâlceli de alge negre şi verzi. Berzele călcau cu paşi mari prin smârcurile de reflux, lăsându-şi urmele peste tot, iar crabii mişunau pe suprafaţa apelor mici. Aerul mirosea a sare şi a putreziciune, iar pământul le înghiţea paşii, îngăduindu-le să păşească doar şovăitor, cu un pocnet şi un suspin lipăit. Septonul Meribald se întoarse, iar se întoarse şi se întoarse din nou. Urmele paşilor lui se umpleau de apă de îndată ce trecea mai departe. Când pământul deveni mai ferm şi începu să se ridice sub picioarele lor, străbătuseră cel puţin doi kilometri şi jumătate.

Trei bărbaţi îi aşteptau când se căţărară pe pietrele sfărâmate care înconjurau ţărmul insulei. Erau înveşmântaţi în robele obişnuite ale fraţilor, maro şi cenuşii, cu mâneci largi în formă de clopot şi cu glugi ascuţite. Doi dintre ei îşi

înfăşuraseră bucăţi de lână şi peste jumătatea de jos a feţei, astfel că nu le puteai zări decât ochii. Cel de-al treilea frate fu cel care vorbi:

— Septonule Meribald! strigă el. A trecut aproape un an. Fii bine-venit. Şi tovarăşii tăi.

Câinele dădu din coadă, iar Meribald îşi scutură noroiul de pe picioare.

— Am putea să vă cerem găzduire pentru o noapte?

— Da, desigur. Avem tocană de peşte în seara asta. Veţi avea nevoie de podul plutitor mâine dimineaţă?

— Dacă nu vă cerem prea mult. Meribald se întoarse către tovarăşii săi de drum: Fratele Narbert este un supraveghetor al ordinului, aşa că i se îngăduie să

vorbească o zi la fiecare şapte. Frate, aceşti oameni buni m-au ajutat pe drum. Ser 36

Hyle Hunt e un cavaler din Reach. Flăcăul e Podrick Payne, din ţinutul Apusului.

Iar aceasta este Lady Brienne, cunoscută ca Fecioara din Tarth.

Fratele Narbert încremeni.

— O femeie.

— Da, frate. Brienne îşi desfăcu părul şi îl scuturǎ. Nu aveţi femei aici?

— Acum nu, răspunse Narbert. Acele femei care totuşi ne vizitează vin la noi bolnave sau rănite, sau cu burta la gură. Cei Şapte l-au binecuvântat pe Fratele nostru Mai Mare cu mâini tămăduitoare. A redat sănătatea multor bărbaţi pe care nici măcar maesterii nu i-au putut vindeca. Şi multor femei.

— Nu sunt nici bolnavă, nici rănită, nici însărcinată.

— Lady Brienne e o fecioară-luptător, care îl urmăreşte pe Câine, îi mărturisi Septonul Meribald.

— Zău? Narbert părea surprins. Şi ce sfârşit gândeşti să aibă această urmărire?

Brienne atinse mânerul Devotatei.

— Al lui, răspunse ea.

Supraveghetorul o cercetă.

— Eşti… vânjoasă pentru o femeie, e-adevărat, dar… poate că ar trebui să vă

duc la Fratele Mai Mare. V-o fi văzut traversând mlaştina. Haideţi.

Narbert îi conduse de-a lungul unei cărări pietruite şi printr-un crâng cu meri, către un grajd văruit în alb, cu un acoperiş ascuţit de stuf.

— Puteţi să vă lăsaţi animalele aici. Fratele Gillam va avea grijă să fie hrănite şi adăpate.

Grajdul era gol pe trei sferturi şi mai bine. La un capăt se aflau câţiva catâri, îngrijiţi de un frăţior crăcănat pe care Brienne îl luă drept Gillam. Mai încolo, la capătul celălalt, departe de restul animalelor, un imens armăsar negru nechează la auzul glasurilor lor şi lovi cu picioarele în uşa boxei sale.

Ser Hyle îi aruncă animalului vânjos o privire admirativă, în timp ce-i dădea frâul fratelui Gillam.

— Un cal frumos.

Fratele Narbert oftă.

— Cei Şapte ne-au trimis binecuvântări şi Cei Şapte ne-au trimis încercări. O

fi frumos, dar Lemn Plutitor a fost cu siguranţă zămislit în iad. Când am încercat să-l înhămăm la plug, l-a lovit pe fratele Rawney şi i-a rupt fluierul piciorului în două locuri. Sperasem că, dacă-l castrăm, animalul se va potoli, dar… Frate Gillam, vrei să le arăţi?

Fratele Gillam îşi coborî gluga. Dedesubt avea o chică de păr blond, un scalp tonsurat şi un bandaj pătat de sânge în locul unde ar fi trebuit să aibă o ureche.

Podrick icni.

— Calul ţi-a muşcat *urechea?*

Gillam încuviinţă şi îşi acoperi capul la loc.

— Iartă-mă, frate, zise Ser Hyle, dar ţi-aş tăia şi cealaltă ureche, dacă te-ai 37

apropia cu o pereche de foarfeci de mine.

Gluma nu fu pe placul fratelui Narbert.

— Eşti cavaler, ser. Lemn Plutitor e un animal de povară. Fierarul le-a dat oamenilor cai ca să-i ajute la muncile lor. Se întoarse. Dacă vreţi să mă urmaţi, Fratele Mai Mare vă aşteaptă, fără doar şi poate.

Panta era mai abruptă decât păruse de dincolo de mlaştini. Ca să uşureze urcuşul, fraţii ridicaseră un şir de trepte de lemn care şerpuiau pe coasta muntelui şi printre clădiri. După o zi lungă în şa, Brienne primi bucuroasă ocazia de a-şi întinde picioarele.

Urcând, trecură pe lângă o duzină de fraţi ai ordinului, bărbaţi cu capetele acoperite de glugi maro şi cenuşii, care le aruncau priviri curioase, dar nu scoteau nicio vorbă de salut. Unul conducea o pereche de vaci de lapte către o şură joasă

cu acoperişul de stuf, un altul freca un putinei de unt. Pe versanţii de sus, văzură

băieţi mânând oi, iar şi mai sus trecură pe lângă un cimitir unde un frate mai vânjos decât Brienne se căznea să sape un mormânt. După felul în care se mişca, era limpede că era olog. Când aruncă o lopată de pământ pietros peste umăr, o parte căzu, din întâmplare, la picioarele lor.

— Fii mai atent acolo, îl dojeni fratele Narbert. Septonul Meribald s-ar fi putut alege cu o gură de ţărână.

Săpaşul plecă fruntea. Când Dulău se duse să-l adulmece, aruncă lopata şi se scarpină la ureche.

— Un novice, explică Narbert.

— Pentru cine e mormântul? întrebă Ser Hyle când îşi reluară urcuşul pe treptele de lemn.

— Pentru fratele Clement, fie ca Tatăl să-l judece cu dreptate.

— A fost bătrân? întrebă Podrick Payne.

— Dacă socoteşti că la optzeci şi patru de ani eşti bătrân, da, dar nu anii l-au ucis. A murit din pricina rănilor cu care s-a ales la Saltpans. Ducea nişte mied la piaţa de acolo în ziua când tâlharii au descins în oraş.

— Câinele? întrebă Brienne.

— Un altul, la fel de brutal. I-a tăiat limba bietului Clement când a vrut să

vorbească. Fratele Mai Mare ştie mai multe. Păstrează cele mai rele veşti din afară

pentru sine, ca să nu tulbure pacea septistirii. Mulţi dintre fraţii noştri au venit aici ca să scape de ororile din lume, nu ca să stăruie asupra lor. Fratele Clement n-a fost singurul rănit dintre noi. Unele răni nu se văd. Fratele Narbert arătă spre dreapta: Acolo se află umbrarul verilor noastre. Strugurii sunt mici şi acri, dar fac un vin bun de băut. Ne facem singuri şi berea, iar miedul şi cidrul sunt vestite până departe.

— Războiul n-a ajuns niciodată aici? vru să ştie apoi Brienne.

— Nu acest război, Cei Şapte fie lăudaţi. Rugăciunile noastre ne apără.

— Şi valurile, sugeră imediat Meribald. Dulău lătră parcă aprobator.

38

Sprânceana muntelui era încununată de un zid scund de pietre nemăltărite, care împrejmuia un grup de clădiri mai mari: moara de vânt, cu aripile pârâind în timp ce se întorceau, sihăstriile unde dormeau fraţii şi sala comună unde îşi luau masa, un templu de lemn pentru rugăciune şi meditaţie. Templul avea ferestre cu vitralii, uşi largi sculptate înfăţişându-i pe Mamă, Tată şi o clopotniţă în şapte laturi, cu un parapet în vârf. În spatele lui era o grădină de legume, unde unii dintre fraţii mai vârstnici smulgeau buruieni. Fratele Narbert îi conduse pe oaspeţi în jurul unui castan, către o uşă de lemn vârâtă în coasta muntelui.

— O peşteră cu uşă? se miră Ser Hyle.

Septonul Meribald zâmbi.

— I se spune Vizuina Pustnicului. Primul om sfânt care şi-a croit drum până

aici a locuit acolo şi a făcut asemenea minuni încât ceilalţi au venit să i se alăture.

Asta s-a întâmplat cu două mii de ani în urmă, se spune. Uşa a apărut cândva mai târziu.

Poate că, acum două mii de ani, Vizuina Pustnicului fusese un loc umed, întunecat, acoperit de noroi şi răsunând de sunetele apei picurând, dar nu mai era aşa. Peştera în care intrară Brienne şi tovarăşii ei fusese preschimbată într-un adăpost cald şi plăcut. Pe jos erau întinse covoare de lână. Lumânările înalte de ceară răspândeau o lumină puternică. Mobilierul era ciudat, dar simplu: o masă

lungă, o laviţă, un cufăr, mai multe etajere pline de cărţi, scaune. Toate erau făcute din lemn uşor, bucăţi în forme ciudate, îmbinate în mod iscusit şi lustruite până când străluceau ca aurul în lumina lumânărilor.

Fratele Mai Mare nu era ceea ce se aşteptase Brienne. Nici că putea fi numit *mai mare,* în primul rând. În vreme ce fraţii care smulgeau buruieni în grădină

aveau umerii lăsaţi şi spinările aplecate ale unor oameni bătrâni, el era drept şi înalt şi se mişca cu vigoarea unui bărbat în floarea vieţii. Şi nu avea chipul blând, binevoitor, pe care îl aştepta de la un vindecător. Avea capul mare şi lătăreţ, ochii pătrunzători, nasul roşu şi străbătut de vinişoare. Deşi era ras în creştetul capului, scalpul îi era la fel de ţepos ca maxilarul puternic.

Arată mai degrabă ca un om făcut să frângă oase decât să le vindece, gândi Fecioara din Tarth când Fratele Mai Mare străbătu sala cu paşi grăbiţi ca să-l îmbrăţişeze pe Septonul Meribald şi să-l mângâie pe Dulău.

— E întotdeauna o zi de bucurie când prietenii noştri Meribald şi Dulău ne onorează cu vizita lor, vesti el, înainte de a-şi îndrepta atenţia către ceilalţi oaspeţi. Iar feţele noi sunt întotdeauna bine-venite. Vedem atât de puţine.

Meribald îşi prezentă obişnuitele politeţuri înainte de a se aşeza pe laviţă. Spre deosebire de Septonul Narbert, Fratele

Mai Mare nu părea îngrozit de sexul Briennei, dar zâmbetul lui pâlpâi şi se stinse când septonul îi spuse de ce veniseră aici ea şi Ser Hyle.

— Înţeleg, fu tot ce spuse el, înainte de a se întoarce, zicând: Trebuie să vă fie sete. Vă rog, gustaţi din cidrul nostru dulce, să vă spălaţi praful drumului din 39 gâtlej. Le turnă chiar el. Cupele erau cioplite tot din lemn plutitor şi nu erau două la fel. Când Brienne le lăudă, fratele spuse: Doamna mea e prea amabilă. Nu facem decât să tăiem şi să şlefuim lemnul. Suntem binecuvântaţi aici. În locul în care râul se revarsă în golf, curenţii şi valurile se iau la trântă şi multe lucruri ciudate şi minunate sunt împinse către noi, poposind pe aceste maluri. Lemnul plutitor e cel mai neînsemnat dintre ele. Am găsit cupe de argint şi vase de fier, saci de lână şi baloţi de mătase, coifuri ruginite şi săbii strălucitoare... da, şi rubine.

Asta îi trezi interesul lui Ser Hyle.

— Rubinele lui Rhaegar?

— Se prea poate. Cine să ştie? Bătălia a fost la multe leghe de aici, dar râul e neobosit şi răbdător. Şase am găsit. Îl aşteptăm cu toţii pe al şaptelea.

— Mai bine rubine decât oase. Septonul Meribald îşi freca piciorul, şi noroiul se desfăcea sub degetul lui. Nu toate darurile râului sunt plăcute. Bunii fraţi adună şi stârvuri. Vaci şi căprioare înecate, porci morţi, umflaţi cât o jumătate de cal.

Da, şi cadavre.

— Prea multe cadavre, în ultimul timp. Fratele Mai Mare oftă: Groparul nostru n-are odihnă. Riverani, oameni ai Vestului, ai Nordului, toţi sunt aduşi de ape aici. Cavaleri şi pungaşi deopotrivă. Îi îngropăm unii lângă alţii. Oameni ai Caselor Stark, Lannister, Blackwood şi Bracken, Frey şi Darry. Aceasta este datoria pe care râul ne-o cere în schimbul darurilor sale, iar noi o îndeplinim cum putem mai bine. Dar uneori găsim câte o femeie... sau, mai rău, un copilaş.

Acelea sunt cele mai crude daruri. Se întoarse către Septonul Meribald: Sper că

vei avea timp să ne ierţi de păcate. De când năvălitorul l-a ucis pe bătrânul septon Bennet, n-am avut pe nimeni să ne spovedească.

— Îmi voi face timp, răspunse Meribald, deşi nădăjduiesc că aveţi păcate mai serioase decât ultima oară când am trecut pe aici. Dulău latră. Vezi? Până şi câinele s-a plictisit.

Podrick Payne era nedumerit.

— Credeam că nimeni nu are voie să vorbească. Adică, nu nimeni. Fraţii.

Ceilalţi fraţi, nu tu.

— Tuturor ne este îngăduit să rupem tăcerea când ne spovedim, îi explică

Fratele Mai Mare. E greu să vorbeşti despre păcate prin semne.

— Au pârjolit templul de la Saltpans? întrebă Hyle Hunt.

Zâmbetul dispăru.

— Au ars totul la Saltpans, în afară de castel. Numai acela era din piatră…

deşi putea la fel de bine să fie făcut din seu, după cât bine a făcut oraşului. Mi-a revenit misiunea de a trata câţiva dintre supravieţuitori. Pescarii i-au adus la mine peste golf, după ce flăcările s-au stins şi au socotit că pot acosta în siguranţă. O

biată femeie fusese siluită de zeci de ori, iar sânii ei… doamna mea, porţi armură

bărbătească, aşa că n-am să te scutesc de aceste orori… sânii îi fuseseră sfâşiaţi, 40

muşcaţi şi *mâncaţi,* ca de o… fiară nemiloasă. Am făcut ce-am putut pentru ea, dar n-a fost de ajuns. În timp ce agoniza, cele mai grele blesteme ale ei nu s-au îndreptat către cei care o siluiseră, nici către monstrul care îi devorase carnea de vie, ci către Ser Quincy Cox, care şi-a zăvorât uşile când tâlharii au năvălit în oraş

şi a stat la adăpost, în spatele zidurilor de piatră, în timp ce oamenii lui urlau şi mureau.

— Ser Quincy e un om bătrân, remarcă Septonul Meribald îngăduitor. Fiii şi ginerii lui sunt departe sau morţi, nepoţii săi sunt copii, şi are două fiice. Ce-ar fi putut face un singur om împotriva unui puhoi?

— Adevărate vorbe şi înţelepte, îi spuse Fratele Mai Mare Septonului Meribald. Când veţi trece apa la Saltpans, cu siguranţă Ser Quincy îţi va cere iertăciunea. Mă bucur că eşti aici să i-o dai. Eu n-am putut. Lăsă deoparte cupa din lemn plutitor şi se ridică. Clopotul va suna cina în curând. Prieteni, vreţi să mă

urmaţi în templu, să ne rugăm pentru sufletele bunilor oameni de la Saltpans, înainte de a ne aşeza să rupem pâinea şi să împărţim nişte carne şi mied?

— Bucuroşi, răspunse Meribald. Dulău latră.

Cina lor în septistire fu cea mai ciudată masă pe care o luase vreodată Brienne, deşi deloc neplăcută. Mâncarea era simplă, dar foarte gustoasă: pe masă erau pâini crocante, calde încă, din cuptor, ulcele cu unt proaspăt ales, miere din stupii septistirii şi o tocană groasă de crabi, midii şi cel puţin trei feluri de peşte.

Septonul Meribald şi Ser Hyle băură din miedul făcut de fraţi şi îl declarară

excelent, în timp ce Brienne şi Podrick se mulţumiră cu cidrul, mai dulce. Nici posomorâtă nu fu cina. Meribald rosti o rugăciune înainte ca mâncarea să fie servită, iar în timp ce fraţii mâncau la patru mese lungi de lemn, unul dintre ei le cântă la o harpă uşoară, umplând aerul de sunete dulci, domoale. Când Fratele Mai Mare îi îngădui muzicantului să mănânce şi el, fratele Narbert şi un alt supraveghetor citiră pe rând din *Steaua în Şapte Colţuri.*

Când isprăviră de citit, ultimul fel de mâncare fu luat de pe masă de către novicii însărcinaţi cu servitul. Majoritatea erau băieţi de vârsta lui Podrick sau mai tineri, dar erau şi bărbaţi în toată firea, printre care vânjosul gropar pe care-l

întâlniseră pe deal, care avea ciudatul mers clătinat al unuia pe jumătate infirm.

Când sala se goli, Fratele Mai Mare îi ceru lui Narbert să-i conducă pe Podrick şi pe Ser Hyle la paturile lor de paie din sihăstrie.

— Sper că nu vă deranjează să împărţiţi o chilie. Nu e mare, dar o veţi găsi confortabilă.

— Eu vreau să stau cu ser, zise Podrick. Vreau să spun, cu domniţa.

— Ce faceţi tu şi Lady Brienne în altă parte rămâne între voi şi Cei Şapte, spuse fratele Narbert, dar pe Insula Tăcerii bărbaţii şi femeile nu dorm sub acelaşi acoperiş decât dacă sunt căsătoriţi.

— Avem nişte colibe modeste rezervate femeilor care ne vizitează, fie că sunt doamne nobile sau fete obişnuite de la ţară, explică Fratele Mai Mare. Nu sunt 41

folosite prea des, dar le păstrăm curate şi uscate. Lady Brienne, îmi îngădui să te conduc?

— Da, mulţumesc. Podrick, du-te cu Ser Hyle. Aici suntem oaspeţii sfinţilor fraţi. Sub acoperişul lor, respectăm legile lor.

Colibele femeilor erau în partea de est a insulei, cu vedere peste o largă

întindere de mlaştini şi către apele îndepărtate ale Golfului Crabilor. Era mai frig aici decât în zona adăpostită şi regiunea era mai sălbatică. Creasta era mai abruptă

şi cărarea şerpuia printre bălării şi mărăcinişuri, stânci cioplite de vânt şi copaci răsuciţi, ţepoşi, care se agăţau cu tenacitate de coasta pietroasă. Fratele Mai Mare ducea un felinar, ca să le lumineze coborârea. La o cotitură, se opri.

— În nopţile senine, de aici se pot vedea focurile de la Saltpans. Dincolo de golf, chiar acolo. Îi arătă.

— Nu e nimic, zise Brienne.

— Doar castelul a rămas în picioare. Până şi pescarii au plecat, puţinii norocoşi care erau în larg când au venit năvălitorii. Şi-au privit casele arzând şi au ascultat strigătele

şi ţipetele plutind peste port, prea speriaţi ca să-şi ducă bărcile la mal. Când, în cele din urmă, au coborât pe uscat, n-au mai avut altceva de făcut decât să-şi îngroape prietenii şi rudele. Ce-i mai aşteaptă acum la Saltpans în afară

de oase şi amintiri amare? S-au mutat la Iazul Fecioarelor sau în alte oraşe. Făcu un semn cu felinarul şi îşi reluară coborârea. Saltpans n-a fost niciodată un port important, dar, din când în când, treceau corăbii pe acolo. Asta voiau năvălitorii: o galeră sau o corabie care să-i ducă peste marea îngustă. Când n-au găsit niciuna, şi-au revărsat furia şi disperarea pe oamenii oraşului. Mă întreb, domniţă... ce speri să găseşti acolo?

— O fată, îi răspunse ea. O fecioară de obârşie nobilă, de treisprezece ani, cu chipul frumos şi părul arămiu.

— Sansa Stark. Abia şopti numele. Crezi că biata copilă e cu Câinele?

— Dornisheanul a spus că se îndrepta spre Riverrun. Timeon. Era un mercenar, unul dintre Bravii Camarazi, un ucigaş, un violator şi un mincinos, dar nu cred că în privinţa asta m-a minţit. A spus că Clegane a răpit-o şi a dus-o cu el.

— Înţeleg. Cărarea coti, iar acolo, în faţa lor, se aflau colibele. Fratele Mai Mare le numise modeste. Aşa şi erau. Joase şi rotunjite, fără ferestre, arătau ca nişte faguri făcuţi din piatră. Aceasta, zise el, arătându-i-o pe cea mai apropiată, singura din care fumul se ridica prin gaura din mijlocul acoperişului.

Brienne trebui să se aplece când intră, ca să nu dea cu capul de pragul de sus.

Înăuntru, găsi o podea de pământ, o saltea de paie, blănuri şi pături care să-i ţină

de cald, un lighean cu apă, o carafă de cidru, nişte pâine şi brânză, un foc plăpând şi două scaune joase. Fratele Mai Mare se aşeză pe unul şi lăsă jos felinarul.

— Pot rămâne puţin? Simt că trebuie să vorbim.

— Dacă doreşti.

Brienne îşi desfăcu centura sabiei şi o atârnă de cel de-al doilea scaun, apoi se 42

aşeză cu picioarele încrucişate pe saltea.

— Dornisheanul tău n-a minţit, începu Fratele Mai Mare, dar mă tem că nu l-ai înţeles. Vânezi alt lup decât cel care trebuie, domniţă. Eddard Stark avea două

fiice. Cu cealaltă a fugit Sandor Clegane, cu cea mai mică.

— *Arya* Stark? Brienne se holbă la el cu gura căscată, uluită. Ştii asta? Sora Sansei e în viaţă?

— Era, răspunse Fratele Mai Mare. Acum... nu mai ştiu. Poate că a fost printre copiii ucişi la Saltpans.

Vorbele erau ca un cuţit în pântecele ei. *Nu,* gândi Brienne. *Nu, asta ar fi prea crud.*

— *Ar fi putut...* adică nu eşti sigur...?

— Sunt sigur că acea copilă a fost cu Sandor Clegane la hanul de la răscruce, cel pe care-l avea bătrâna Masha Heddle înainte s-o spânzure leii. Sunt sigur că se îndreptau către Saltpans. Mai mult de-atât... nu. Nu ştiu unde e sau măcar dacă

trăieşte. Dar un lucru ştiu sigur: Omul pe care îl urmăreşti e mort.

Acesta fu încă un şoc.

— Cum a murit?

— De sabie, aşa cum a trăit.

— Ştii sigur?

— L-am îngropat chiar eu. Îţi pot spune unde se află mormântul lui, dacă vrei.

L-am acoperit cu pietre, pentru ca mâncătoarele de stârvuri să nu-i dezgroape carnea şi i-am aşezat coiful deasupra tumulului, ca să-i marchez ultimul loc de odihnă. A fost o greşeală cumplită. Un alt drumeţ mi-a găsit semnul şi l-a revendicat pentru sine. Omul care a siluit şi a omorât la Saltpans nu era Sandor Clegane, deşi poate fi la fel de periculos. Ţinuturile riverane sunt pline de asemenea

animale de pradă. Nu le voi spune lupi. Lupii sunt mai nobili de-atât...

şi câinii la fel, cred.

Ştiu puţine despre omul ăsta, Sandor Clegane. A fost mulţi ani scutul jurat al Prinţului Joffrey şi chiar şi aici auzeam poveşti despre faptele lui, atât bune, cât şi rele. Dacă doar jumătate din ceea ce am auzit este adevărat, era un suflet amar, chinuit, un păcătos care batjocorea şi zeii, şi oamenii. Slujea, dar nu era mândru de slujirea lui. Lupta, dar nu se bucura de victorie. Bea ca să-şi înece durerea într-o mare de vin. Nu iubea şi nici nu era iubit. Era mânat de ură. Deşi a săvârşit multe păcate, n-a căutat niciodată iertarea. Dacă alţi oameni visează la iubire, bogăţie şi glorie, acest Sandor Clegane visa să-şi omoare propriul frate, un păcat atât de cumplit încât mă cutremur numai vorbind despre el. Cu toate acestea, era pâinea care-l hrănea, cărbunele care ţinea focurile aprinse. Aşa mârşavă cum era, speranţa de a-şi vedea sabia mânjită de sângele fratelui său era singurul lucru pentru care trăia această fiinţă tristă şi furioasă... şi până şi asta i s-a luat când Prinţul Oberyn din Dorn l-a înjunghiat pe Ser Gregor cu o suliţă otrăvită.

— Vorbeşti de parcă l-ai compătimi, zise Brienne.

— L-am compătimit. Ţi-ar fi fost şi ţie milă de el, dacă l-ai fi văzut la sfârşit.

Am dat peste el lângă Trident, atras de urletele lui de durere. Mi-a cerşit darul îndurării, dar eu am jurat să nu mai ucid. În schimb, i-am şters fruntea febrilă cu apă de râu şi i-am dat să bea vin şi i-am pus o compresă pe rană, dar strădaniile mele au fost neînsemnate şi prea târzii. Câinele a murit acolo, în braţele mele.

Poate că ai văzut un armăsar mare şi negru în grajdurile noastre. Acela a fost calul lui de război, Străinul. Un nume blasfemiator. Preferăm să-i spunem Lemnul Plutitor, căci a fost găsit lângă râu. Mă tem că are temperamentul fostului său stăpân.

Calul. Văzuse armăsarul, îl auzise lovind cu picioarele, dar nu înţelesese. Caii de luptă erau învăţaţi să lovească şi să muşte. La război, erau o armă, ca oamenii care îi călăreau. *Asemeni Câinelui.*

— Aşadar, e adevărat, spuse ea posomorâtă. Sandor Clegane e mort.

— Şi-a găsit odihna. Fratele Mai Mare rămase tăcut câteva clipe. Eşti tânără, copilă. Eu număr patruzeci şi patru de ani… ceea ce înseamnă de două ori vârsta ta, bănuiesc. Te-ar surprinde să afli că am fost cândva cavaler?

— Nu. Arăţi mai mult ca un cavaler decât ca un om sfânt. Se citea pe pieptul şi pe umerii lui şi pe tot maxilarul său pătrat şi puternic. De ce-ai renunţat la viaţa de cavaler?

— N-am ales-o eu. Tatăl meu a fost cavaler, ca şi tatăl său înaintea lui. La fel şi fraţii mei, fiecare. Am fost pregătit pentru luptă din ziua în care m-au socotit destul de mare ca să ţin în mână o sabie de lemn. Mi-am văzut de treabă şi nu m-am făcut de ruşine. Am avut şi femei, şi aici m-am făcut de ruşine, căci pe unele le-am luat cu forţa. Era o fată cu care voiam să mă însor, mezina unui lord mărunt, dar eram cel de-al treilea născut al tatălui meu şi nu aveam nici pământuri, nici bogăţii să-i ofer… doar o sabie, un cal şi un scut. Una peste alta, eram un om jalnic. Când nu luptam, mă îmbătăm. Viaţa mea era scrisă în roşu, în sânge şi vin.

— Când s-a schimbat asta? întrebă Brienne.

— Când am murit, în Bătălia de la Trident. Am luptat pentru Prinţul Rhaegar, deşi el n-a ştiut nici măcar cum mă cheamă. N-aş putea să-ţi spun de ce, doar că

lordul pe care îl slujeam slujea un lord care slujea un lord care hotărâse că preferă

să sprijine dragonul şi nu cerbul. Dacă ar fi decis altfel, poate că aş fi fost de cealaltă parte a râului. Bătălia a fost un lucru cumplit. Cântăreţii vor să ne facă să

credem că totul n-a fost decât lupta lui Rhaegar cu Robert în apele râului, pentru o femeie pe care amândoi susţineau c-o iubesc, dar, te asigur, au luptat şi alţii, iar eu am fost

unul dintre ei. M-am ales cu o săgeată în coapsă şi cu alta în picior, iar calul meu a fost omorât sub mine, dar eu am continuat să lupt. Îmi amintesc şi acum cât de disperat eram să găsesc alt cal, căci nu aveam bani să-mi cumpăr unul, iar fără cal n-aş mai fi fost cavaler. Nu mă gândeam decât la asta, la drept vorbind. Nici n-am văzut lovitura care m-a doborât. Am auzit sunet de copite în 44

spatele meu şi m-am gândit: *un cal!* Dar, înainte să apuc să mă întorc, ceva m-a izbit în cap şi m-a azvârlit în râu, unde ar fi trebuit să mă înec. În schimb, m-am trezit aici, pe Insula Tăcerii. Fratele Mai Mare mi-a spus că fluxul m-a adus la ţărm, gol ca un nou-născut. Nu pot decât să mă gândesc că m-a găsit cineva în apa mică de la mal, m-a dezbrăcat de armură, cizme şi nădragi şi m-a împins înapoi în apa mai adâncă. Râul a făcut restul. Cu toţii ne naştem goi, aşa că presupun că a fost nimerit să vin la fel în cea de-a doua viaţă a mea. Următorii zece ani mi i-am petrecut în tăcere.

— Înţeleg. Brienne nu ştia de ce îi povestea toate astea sau ce altceva trebuia să spună.

— Oare? Bărbatul se aplecă spre ea, cu mâinile-i mari pe genunchi. Dacă e aşa, renunţă la această căutare a ta. Câinele e mort şi, în orice caz, n-a avut-o niciodată pe Sansa Stark. Cât despre bestia care-i poartă coiful, va fi găsit şi spânzurat. Războaiele sunt pe sfârşite, iar aceşti tâlhari nu pot supravieţui în vremuri de pace. Randyl Tarly îi hăituieşte dinspre Iazul Fecioarelor, iar Walder Frey de la Gemeni. Iar în Darry e un nou lord tânăr, un om evlavios, care, cu siguranţă, va face ordine pe pământurile lui. Du-te acasă, copilă. *Ai* o casă, ceea ce e mai mult decât pot spune mulţi în zilele astea întunecate. Ai un tată nobil, care, cu siguranţă, te iubeşte. Gândeşte-te cât îl va durea dacă nu te mai întorci niciodată. Probabil îi vor duce sabia şi scutul tău, după ce vei fi răpusă. Poate că

le va atârna în sala lui şi le va privi cu mândrie… dar dacă l-ai întreba, ştiu că ţi-ar spune că ar prefera să aibă o fiică în viaţă decât un scut sfărâmat.

— O fiică. Ochii Briennei se umplură de lacrimi. Merită asta. O fată care să-i cânte şi să-i înfrumuseţeze castelul şi care să-i nască nepoţi. Merită şi un fiu, un fiu viteaz şi puternic, care să aducă onoare numelui său. Dar Galladon s-a înecat când eu aveam patru ani, iar el opt, iar Alysanne şi Arianne au murit în leagăn. Eu sunt singurul copil pe care zeii i l-au lăsat. Cel ciudat, care nu e demn să-i fie nici fiu, nici fiică.

Toate se revărsară atunci din Brienne, ca sângele negru dintr-o rană: trădările şi logodnele, Ronnet cel Roşu şi trandafirul său, Lordul Renly dansând cu ea, rămăşagul pentru fecioria ei, lacrimile amare pe care le vărsase în noaptea când regele ei se căsătorise cu Margaery Tyrell, turnirul de la Podul Amar, mantia-curcubeu de care fusese atât de mândră, umbra din pavilionul regelui, Renly murindu-i în braţe, Riverrunul şi Lady Catelyn, călătoria pe Trident, duelul cu Jaime prin păduri, Măştile Însângerate, Jaime strigând *Safire,* Jaime în cada de la Harrenhal, cu aburii ridicându-se din trupul lui, gustul sângelui lui Vargo Hoat când i-a muşcat urechea, groapa ursului, Jaime sărind jos, pe nisip, lungul drum la Debarcaderul Regelui, Sansa Stark, jurământul pe care i-l făcuse lui Jaime, jurământul pe care i-l făcuse lui Lady Catelyn, Devotata, Duskendale, Iazul Fecioarelor, Dick Dibaciul şi Gheara Crăpată şi Şoaptele, oamenii pe care-i omorâse…

45

— *Trebuie* s-o găsesc, conchise ea. O caută şi alţii, şi toţi vor s-o captureze şi s-o vândă reginei. Trebuie s-o găsesc eu prima. I-am promis lui Jaime. *Devotata* e numele pe care l-a dat sabiei. Trebuie s-o salvez… sau să mor încercând.

CERSEI

— *O mie de corăbii!* Părul castaniu al micii regine era ciufulit şi nepieptănat, iar lumina torţelor îi făcea obrajii să pară îmbujoraţi, de parcă tocmai s-ar fi desprins din îmbrăţişarea unui bărbat. Înălţimea Ta, trebuie să dăm o ripostă

aprigă! Ultimul ei cuvânt se lovi de grinzile tavanului şi răsună prin cavernoasa sală a tronului.

Aşezată pe jilţul de aur şi purpură de lângă Tronul de Fier, Cersei simţea cum gâtul i se strânge din ce în ce mai tare. *Trebuie,* gândi ea. *Îndrăzneşte să-mi spună mie „trebuie”.* Ardea de dorinţa de a o pălmui pe fata Tyrell peste faţă. *Ar trebui să fie în genunchi, implorându-mă s-o ajut. În schimb, îndrăzneşte să-i spună reginei sale de drept ce trebuie să facă.*

— O mie de corăbii? şuiera Ser Harys Swyft. Cu siguranţă nu. Niciun lord nu comandă o mie de corăbii.

— Vreun nătărău speriat a numărat dublu, fu de acord Orton Merryweather.

Ori aşa, ori stegarii Lordului Tyrell ne mint, umflând numărul duşmanului, ca să

nu-i credem uşor de învins.

Torţele de pe peretele din spate proiectau umbra lungă şi ascuţită a Tronului de Fier către uşi. Capătul sălii era pierdut în întuneric, iar Cersei nu putea decât să

simtă că umbrele se închideau şi în jurul ei. *Duşmanii mei sunt pretutindeni, iar prietenii mei sunt netrebuincioşi.* Lordul Qyburn şi Aurane Waters păreau treji.

Ceilalţi fuseseră sculaţi din pat de bubuiturile în uşi ale mesagerilor lui Margaery şi stăteau acolo ciufuliţi şi nedumeriţi.

Afară, noaptea era neagră şi neclintită. Castelul şi oraşul dormeau. Boros Blount şi Meiyn Trant păreau să doarmă şi ei,

deşi erau în picioare. Până şi Osmund Kettleblack căsca. *Dar nu şi Loras. Nu Cavalerul Florilor.* Stătea lângă

surioara lui, o umbră palidă cu o sabie lungă în poală.

— Pe jumătate atâtea corăbii tot ar fi cinci sute, lordul meu, îi explică Waters lui Orton Merryweather. Doar Arborul are o putere maritimă suficientă ca să se opună unei flote de o asemenea dimensiune.

— Cum rămâne cu dromoanele noastre? întrebă Ser Harys. Corăbiile lungi ale oamenilor de fier nu pot înfrunta dromoanele noastre, nu-i aşa? *Ciocanul Regelui Robert* este cea mai puternică navă de război din întreg Westerosul.

— A fost, zise Waters. *Dulcea Cersei* va fi pe măsura ei, când va fi gata, iar *Lordul Tywin* va fi de două ori cât fiecare dintre ele. Dar numai jumătate din dromoane sunt gata şi niciunul nu are un echipaj complet. Chiar şi atunci când vor

avea, numărul duşmanilor ne va copleşi. O corabie lungă obişnuită e mică în comparaţie cu galerele noastre, e adevărat, dar oamenii de fier au şi nave mai mari. *Marele Kraken* al Lordului Balon şi corăbiile de război ale Flotei de Fier au fost făcute pentru bătălii, nu pentru incursiuni. Egalează cele mai mici galere de război ale noastre când vine vorba de viteză şi de putere şi majoritatea au echipaje mai bune şi căpitani mai pricepuţi. Oamenii de fier îşi duc întreaga viaţă pe mare.

Robert ar fi trebuit să cureţe insulele după ce Balon Greyjoy s-a ridicat împotriva lui, gândi Cersei. *Le-a zdrobit flota, le-a pârjolit oraşele şi le-a dărâmat castelele, dar, după ce i-a îngenuncheat, i-a lăsat să se ridice din nou.*

Ar fi trebuit să facă o altă insulă din ţestele lor. Tatăl ei asta ar fi făcut, dar Robert nu avusese niciodată curajul de care are nevoie un rege care speră să

păstreze pacea în regat.

— Oamenii de Fier n-au îndrăznit să atace Reachul de când pe Stânca Mării a stat Dagon Greyjoy, spuse ea. De ce ar face-o acum? Ce i-a încurajat?

— Noul lor rege. Qyburn stătea cu mâinile ascunse în mâneci. Fratele Lordului Balon. Ochi-de-Cioară i se spune.

— Ciorile se ospătează cu trupurile morţilor şi ale muribunzilor, interveni Marele Maester Pycelle. Nu coboară asupra animalelor zdravene şi sănătoase.

Lordul Euron se va îmbuiba de aur şi pradă, dar, de îndată ce îl vom ataca, se va retrage la Pyke, aşa cum obişnuia să facă Lordul Dagon, pe vremea lui.

— Te înşeli, zise Margaery Tyrell. Tâlharii nu vin în număr atât de mare. *O*

mie de corăbii! Lordul Hewett şi Lordul Chester au fost ucişi, la fel şi fiul şi moştenitorul Lordului Serry. Serry a fugit la Highgarden cu puţinele corăbii care i-au rămas, iar Lordul Grimm e prizonier în propriu-i castel. Willas spune că

regele de fier a ridicat patru lorzi de-ai lui în locul lor.

Willas, gândi Cersei, *schilodul. El e de vină pentru asta. Mocofanul de Mace Tyrell a lăsat apărarea Reachului pe mâinile unui infirm nenorocit.*

— E cale lungă de la Insulele de Fier până la Scuturi, sublinie ea. Cum ar putea o mie de corăbii să străbată atâta drum fără să fie văzute?

— Willas e de părere că n-au venit de-a lungul coastei, explică Margaery.

Şi-au făcut călătoria departe de ţărm, navigând în largul Mării Apusului şi întorcându-se dinspre vest.

Mai degrabă schilodul nu şi-a aşezat oameni în turnurile de pază şi acum se teme să ne-o spună. Micuţa regină îi găseşte scuze fratelui ei. Gura lui Cersei era uscată. *Am nevoie de o cupă de vin auriu de Arbor.* Dacă oamenii de fier hotărau să ocupe Arborul, întreg regatul putea să moară în curând de sete.

— S-ar putea ca Stannis să fi jucat un rol aici. Balon Greyjoy i-a propus tatălui meu o alianţă. Poate că fiul lui i-a propus-o lui Stannis.

Pycelle se încruntă.

— Ce-ar avea de câştigat Lordul Stannis prin…

— *Câştigă* încă un avanpost. Şi pradă, de ce nu? Stannis are nevoie de aur ca 47

să-şi plătească mercenarii. Atacând în vest, speră că poate să ne abată atenţia de la Piatra Dragonului şi Capătul Furtunii.

Lordul Merryweather clătină din cap aprobator.

— O diversiune. Stannis e mai viclean decât ştiam, Înălţimea Ta, eşti deşteaptă

că i-ai ghicit mişcarea.

— Lordul Stannis face tot posibilul să-i câştige pe oamenii Nordului de partea lui, spuse Pycelle. Dacă se face prieten cu oamenii de fier, nu poate spera…

— Oamenii Nordului nu-l vor, spuse Cersei, întrebându-se cum era cu putinţă

ca un om atât de învăţat să fie atât de prost. Lordul Manderly i-a tăiat capul şi mâinile cavalerului-ceapă, ştim asta de la Freyi, şi alţi câţiva lorzi ai Nordului i s-au raliat Lordului Bolton. *Duşmanul duşmanului meu e prietenul meu.* Spre cine ar putea să se întoarcă Stannis, dacă nu către oamenii de fier şi către sălbatici, vrăjmaşii Nordului? Dar dacă el crede că am de gând să-i cad în capcană, e mai nătărău decât tine. Cersei reveni la mica regină: Insulele Scutului aparţin Reachului. Grimm, Serry şi ceilalţi sunt juraţi Highgardenului. Numai Highgardenul poate răspunde la asta.

— Highgardenul va răspunde, zise Margaery. Willas i-a trimis vorbă lui Leyton Hightower, în Oraşul Vechi, aşa că el se poate îngriji de propria-i apărare.

Garlan adună oameni ca să recucerească insulele. Dar cea mai mare parte a oştirii noastre rămâne cu nobilul meu tată. Trebuie să-i trimitem vorbă la Capătul Furtunii. De îndată.

— Şi să ridicăm asediul? Lui Cersei nu-i plăcea îngâmfarea lui Margaery. *Îmi spune mie „de îndată”. Mă ia drept camerista ei?* N-am nicio îndoială că Lordul Stannis ar fi încântat de asta. Ai ascultat ce-am vorbit, doamna mea?

Dacă ne poate îndepărta privirile de la Piatra Dragonului şi de la Capătul Furtunii către aceste stânci…

— *Stânci?* icni Margaery. Înălţimea Ta a spus *stânci?*

Cavalerul Florilor puse o mână pe umărul surorii sale.

— Dacă-mi îngădui, Înălţimea Ta, de pe acele *stânci* oamenii de fier ameninţă

Oraşul Vechi şi Arborul. De la fortăreţele Scutului, năvălitorii pot înainta în susul Manderului până în inima Reachului, aşa cum au făcut în vechime. Cu destui oameni, s-ar putea chiar să atace Highgardenul.

— Adevărat? făcu regina, numai inocenţă. Păi, atunci, bravii tăi fraţi ar face bine să-i pună pe fugă de pe acele stânci, şi asta repede.

— Cum ar sugera regina să facă ei asta, fără corăbii destule? întrebă Ser Loras.

Willas şi Garlan pot aduna zece mii de oameni în două săptămâni şi de două ori pe-atâţia într-o lună întreagă, dar nu pot umbla pe apă, Înălţimea Ta.

— Highgardenul e aşezat în susul Manderului, îi reaminti Cersei. Voi şi vasalii voştri stăpâniţi o mie de leghe de coastă. Nu există pescari de-a lungul acestor maluri? N-aveţi niciun fel de bărci de agrement, poduri plutitoare, galere de râu, luntri?

— O sumedenie, recunoscu Ser Loras.

— Ar trebui să fie mai mult decât suficiente să treacă o armată peste o mică

întindere de apă, aş crede.

— Iar când corăbiile lungi ale oamenilor de fier vor năvăli asupra flotei noastre jerpelite, în timp ce-şi croieşte drum peste „o mică întindere de apă”, ce-ar vrea Înălţimea Ta să facem atunci?

Să vă înecaţi, gândi Cersei.

— Highgardenul are şi aur. Aveţi permisiunea mea să tocmiţi mercenari de dincolo de marea îngustă.

— Piraţi din Myr şi Lys, vrei să spui? întrebă Loras cu dispreţ. Pleava Oraşelor Libere?

E la fel de insolent ca sora lui.

— Din păcate, cu toţii trebuie să avem de-a face, din când în când, cu pleava, răspunse ea, cu otrăvitoare dulceaţă. Poate că ai tu o idee mai bună?

— Doar Arborul are suficiente galere ca să recucerească gura Manderului din mâinile oamenilor de fier şi să-mi apere fraţii de corăbiile lor lungi în timpul traversării. Te implor, Înălţimea Ta, trimite vorbă la Piatra Dragonului şi porunceşte Lordului Redwyne să-şi ridice pânzele de îndată.

Cel puţin el are bunul-simţ să mă roage. Paxter Redwyne avea două sute de corăbii de război şi de cinci ori mai multe caravele, corăbii, galere de negoţ şi baleniere. Însă Redwyne îşi aşezase tabăra sub zidurile Pietrei Dragonului şi cea mai mare parte din flota sa era angajată în transportul oamenilor peste Golful Apei Negre, pentru asaltul asupra fortăreţei acelei insule. Restul umblau după

pradă în Golful Naufragiului, spre sud, unde numai prezenţa lor împiedica reaprovizionarea Capătului Furtunii pe mare.

Aurane Waters se zbârli la propunerea lui Ser Loras.

— Dacă Lordul Redwyne îşi retrage corăbiile, cum să ne trimitem oamenii la Piatra Dragonului? Fără galerele Arborului, cum vom menţine atacul asupra Capătului Furtunii?

— Atacul poate fi reluat mai târziu, după ce…

Cersei i-o reteză:

— Capătul Furtunii e de o sută de ori mai valoros decât Scuturile, iar Piatra Dragonului… atât timp cât Piatra Dragonului rămâne în mâinile lui Stannis Baratheon, e un cuţit la gâtul fiului meu. Misiunea Lordului Redwyne şi a flotei sale se va încheia după căderea castelului. Regina se ridică în picioare. Această

audienţă a luat sfârşit. Mare Maester Pycelle, am o vorbă cu tine.

Bătrânul tresări, ca şi cum glasul ei l-ar fi trezit dintr-un vis de tinereţe, dar, înainte să apuce să răspundă, Loras Tyrell înainta cu paşi mari, atât de iute, încât regina se dădu în spate, speriată. Era cât pe ce să strige după ajutorul lui Ser Osmund, când Cavalerul Florilor se lăsă pe un genunchi.

— Înălţimea Ta, lasă-mă să iau Piatra Dragonului.

Sora sa duse mâna la gură.

— Loras, nu.

Ser Loras îi ignoră rugămintea.

— Va dura un an sau mai mult ca Piatra Dragonului să fie înfrântă prin înfometare, aşa cum are de gând să facă Lordul Paxter. Dă-mi mie comanda, Înălţimea Ta. Castelul va fi al tău în două săptămâni, chiar dacă va trebui să-l dărâm cu mâinile goale.

Nimeni nu-i mai făcuse lui Cersei un dar atât de încântător de când Sansa Stark alergase la ea şi îi dezvăluise planurile Lordului Eddard. Îi făcea plăcere să

vadă că Margaery pălise.

— Curajul tău îmi taie răsuflarea, Ser Loras, răspunse Cersei. Lord Waters, noile mele dromoane pot fi lansate la apă?

— *Dulcea Cersei,* da, Înălţimea Ta. O corabie iute şi puternică, asemeni reginei al cărei nume îl poartă.

— Minunat. Fie ca *Dulcea Cersei* să-l ducă de îndată la Piatra Dragonului pe-al nostru Cavaler al Florilor. Ser Loras, ai comanda. Jură-mi că nu te vei întoarce până când Piatra Dragonului nu va fi a lui Tommen.

— Jur, Înălţimea Ta. Ser Loras se ridică.

Cersei îl sărută pe ambii obraji. O sărută şi pe sora lui, şoptind:

— Ai un frate viteaz.

Margaery fie nu avea buna-cuviinţă să răspundă, fie amuţise de teamă.

Zorile erau încă departe când Cersei se strecură afară pe uşa regelui din spatele Tronului de Fier. Ser Osmund mergea

înaintea ei, cu o torţă, iar Qyburn păşea tacticos lângă ea. Pycelle trebuia să se căznească să ţină pasul.

— Dacă nu ţi-e cu supărare, Înălţimea Ta, gâfâi el, tinerii sunt prea îndrăzneţi şi se gândesc numai la gloria bătăliei şi niciodată la pericolele ei. Ser Loras…

planul lui e plin de primejdii. Să atace tocmai zidurile Pietrei Dragonului…

— … e *foarte* curajos.

— … curajos, da, dar…

— Nu mă îndoiesc că bravul nostru Cavaler al Florilor va fi primul care va cuceri meterezele. *Şi probabil primul care va cădea.* Bastardul cu faţa pătată de vărsat pe care Stannis îl lăsase să-i apere castelul nu era un campion novice de turnir, ci un ucigaş experimentat. Dacă zeii erau buni, avea să-i ofere lui Ser Loras sfârşitul glorios pe care părea că şi-l doreşte. *Presupunând că băiatul nu se îneacă pe drum.* Noaptea trecută se stârnise o altă furtună, una sălbatică. Ploaia căzuse în valuri negre, ore în şir. *Şi nu-i aşa că ar fi trist?* cugetă regina. *Să te îneci e un lucru obişnuit. Ser Loras tânjeşte după glorie, aşa cum bărbaţii adevăraţi tânjesc după femei. Cel mai mărunt lucru pe care pot să-l facă zeii pentru el e să-i ofere o moarte demnă de un cântec.*

Dar, indiferent ce avea să i se întâmple băiatului la Piatra Dragonului, câştigătoare avea să fie regina. Dacă Loras cucerea castelul, Stannis suferea o 50

lovitură crâncenă, iar flota lui Redwyne putea pleca să înfrunte oamenii de fier.

Dacă dădea greş, Cersei se va îngriji ca el să-şi ia din vină partea leului. Nimic nu defăima un cavaler mai mult decât o înfrângere. *Iar dacă se va întoarce acasă pe scut, acoperit de sânge şi de glorie, Ser Osney va fi de faţă ca s-o consoleze pe îndoliata lui soră.*

Râsul nu se mai lăsa stăpânit. Ţâşni de pe buzele lui Cersei şi răsună peste castel.

— Înălţimea Ta? Marele Maester Pycelle clipi, cu gura căscată. De ce… de ce râzi?

— Păi, trebui ea să spună, ca să nu plâng. Inima îmi plesneşte de dragoste pentru Ser Loras al nostru şi vitejia lui.

Îl lăsă pe Marele Maester Pycelle pe scările şerpuitoare. *Omul ăsta nu mai e de niciun folos,* hotărî regina. Tot ceea ce părea să mai facă Pycelle în ultimul timp era s-o chinuie cu suspiciunile şi obiecţiile lui. Obiectase până şi faţă de înţelegerea la care ajunsese Cersei cu Înaltul Septon, holbându-se la ea cu ochi ceţoşi şi urduroşi când îi poruncise să întocmească documentele necesare şi bolborosind despre istoria demult apusă până când Cersei îl oprise.

— Vremea Regelui Maegor s-a dus, la fel şi poruncile lui, spusese ea cu fermitate. Acum e vremea Regelui Tommen. Şi a mea.

Mai bine l-aş fi lăsat să piară în celulele negre.

— Dacă Ser Loras va cădea, Înălţimea Ta va trebui să găsească un altul vrednic de Garda Regelui, spuse Lordul Qyburn pe când traversau canalul acoperit de ţepuşe care înconjura Fortăreaţa lui Maegor.

— Cineva strălucit, fu ea de acord. Cineva atât de tânăr, de ager şi de puternic încât să-l facă pe Tommen să uite de Ser Loras. Puţină galanterie nu i-ar strica, dar n-ar trebui să aibă capul plin de idei nesăbuite. Cunoşti un asemenea om?

— Din păcate, nu, răspunse Qyburn. Aveam un alt fel de campion în minte.

Acolo unde-i lipseşte purtarea curtenitoare, îţi va da înzecit prin devotament. Îţi va apăra fiul de duşmani şi îţi va păstra tainele, şi niciun om în viaţă nu-i va putea ţine piept.

— Aşa spui tu. Vorbele sunt vânt. Când va veni ceasul, poţi să mi-l înfăţişezi pe acest erou al tău şi vom vedea dacă e întocmai cum mi-ai promis.

— Va fi slăvit în cântece, îţi jur. Ochii Lordului Qyburn sclipiră, părând amuzaţi. Aş putea să întreb despre armură?

— Am făcut comanda. Armurierul mă crede nebună. Mă asigură că nimeni nu e destul de puternic să se mişte şi să lupte sub o asemenea povară. Cersei îi aruncă

maesterului fără colan o privire ameninţătoare: Joacă-te cu mine şi vei muri urlând. Eşti conştient de asta, sper?

— Întotdeauna, Înălţimea Ta.

— Bine. Nu mai vorbi despre asta.

— Regina e înţeleaptă. Aceste ziduri au urechi.

— Într-adevăr.

Noaptea, Cersei auzea uneori foşnete, chiar şi în apartamentele ei. *Şoareci în ziduri,* îşi spunea, *nimic mai mult.*

Lângă patul ei ardea o lumânare, dar focul din şemineu se stinsese şi altă

lumină nu era. Camera era rece. Cersei se dezbrăcă şi se strecură sub pături, lăsându-şi rochia să cadă pe podea. În cealaltă parte a patului, Taena se trezi.

— Înălţimea Ta, şopti ea. Ce oră este?

— Ora bufniţei, răspunse regina.

Deşi Cersei dormea adesea singură, nu-i plăcuse asta niciodată. Cele mai vechi amintiri ale ei erau de când împărţea patul cu Jaime, pe când erau atât de mici încât nimeni nu-i putea deosebi. Mai târziu, după ce fuseseră despărţiţi, avusese o serie de slujnice şi însoţitoare, majoritatea fete de vârsta ei, fiicele cavalerilor din casa tatălui său şi ale lorzilor lui stegari. Niciuna nu o mulţumise şi puţine rămâneau foarte mult. *Mici linguşitoare, cu toatele. Fiinţe insipide, plângăcioase, care spuneau mereu poveşti şi încercau să se vâre între mine şi Jaime.* Cu toate acestea, existaseră nopţi, în măruntaiele negre ale Casterly Rock, când se bucurase de căldura lor lângă ea. Un pat gol era un pat rece.

Aici, mai cu seamă. În camera aceasta o treceau fiori, iar nemernicul ei soţ cu sânge regesc murise sub acest baldachin. *Robert Baratheon, Primul pe Numele Său, fie să*

nu mai existe un al doilea. O brută neghioabă, beţivă. Nare decât să

se vaite în iad. Taena încălzea patul mai bine decât îl încălzise vreodată Robert şi nu încerca niciodată să-i desfacă picioarele cu forţa. În ultimul timp, împărţea mai mult patul cu regina decât cu Lordul Merryweather. Orton nu părea să se supere… sau dacă se supăra, avea destulă minte încât să n-o spună.

— Mi-am făcut griji când m-am trezit şi am văzut că lipseşti, murmură Lady Merryweather, sprijinindu-se de perne, cu cuverturile încâlcite în jurul taliei. S-a întâmplat ceva?

— Nu, răspunse Cersei. Toate bune. Mâine, Ser Loras va pleca la Piatra Dragonului ca să ia în stăpânire castelul, să lase liberă flota lui Redwyne şi să-şi dovedească bărbăţia în faţa noastră, a tuturor. Îi povesti femeii din Myr tot ce se întâmplase în umbra mişcătoare a Tronului de Fier. Fără bravul ei frate, mica noastră regină e ca dezbrăcată. Are străjeri, negreşit, dar pe căpitanul lor îl trimit ici-colo prin castel. Un bătrân gureş, cu o veveriţă pe pieptar. Veveriţele fug de lei. Nu e omul care să sfideze Tronul de Fier.

— Margaery are şi alte săbii în preajma ei, o preveni Lady Merryweather. Şi-a făcut mulţi prieteni la curte, iar ea şi tinerele ei verişoare au toate admiratori.

— Câţiva peţitori nu mă îngrijorează, zise Cersei. Oastea de la Capătul Furtunii însă…

— Ce ai de gând să faci, Înălţimea Ta?

— De ce întrebi? Întrebarea era puţin prea ţintită pentru gustul lui Cersei.

Nădăjduiesc că nu îţi trece prin minte să-i împărtăşeşti gândurile mele rătăcite 52

bietei noastre regine.

— Niciodată. Nu sunt ca Senelle.

Lui Cersei nu-i plăcea să se gândească la Senelle. *Mi-a răsplătit bunătatea cu trădare.* Sansa Stark făcuse acelaşi lucru. La fel şi Melara Hetherspoon şi grasa Jeyne Farman,

când erau copile toate trei. *Nu m-aş fi dus niciodată în cortul ăla dacă n-ar fi fost ele. N-aş fi lăsat-o pe Maggy Broasca să-mi ghicească viitorul într-o picătură de sânge.*

— Aş fi foarte tristă dacă mi-ai înşela încrederea, Taena. N-aş avea de ales decât să te dau pe mâna Lordului Qyburn, dar ştiu că aş plânge.

— Nu-ţi voi da niciodată motive să plângi, Înălţimea Ta. Dacă voi face asta, nu trebuie decât să rosteşti un cuvânt şi mă voi da lui Qyburn de bună voie. Vreau doar să fiu aproape de tine. Să te slujesc, orice mi-ai cere.

— Şi pentru acest serviciu, ce răsplată aştepţi?

— Nimic. Îmi face plăcere să-ţi fac plăcere. Taena se rostogoli pe o parte, cu pielea-i măslinie lucind în lumina lumânărilor. Avea sânii mai mari decât ai reginei, cu sfârcuri imense, negre şi tari. *E mai tânără decât mine. Sânii ei n-au început să se lase.* Cersei se întreba cum ar fi să sărute altă femeie. Nu doar uşor, pe obraz, cum obişnuiau femeile de viţă nobilă, ci apăsat, pe buze. Buzele Taenei erau foarte pline. Se întreba cum ar fi să sărute acei sâni, s-o întindă pe femeia din Myr pe spate, să-i desfacă picioarele şi s-o dezmierde aşa cum ar fi făcut un bărbat, aşa cum făcea Robert *cu ea* când avea capul plin de băutură şi nu era în stare să-l satisfacă nici cu mâna, nici cu gura.

Acelea fuseseră cele mai cumplite nopţi, când zăcea sub trupul lui în timp ce el se desfăta, duhnind a vin şi gemând ca un mistreţ. De obicei se rostogolea pe-o parte şi adormea de îndată ce isprăvea şi începea să sforăie înainte ca sămânţa lui să se usuce între coapsele ei. După aceea, Cersei avea mereu dureri, era julită între picioare şi sânii o dureau din pricina chinurilor la care fuseseră supuşi. Singura dată când găsise plăcere alături de Robert fusese în noaptea nunţii.

Robert fusese destul de chipeş când se căsătoriseră, înalt şi vânjos şi puternic, dar avea părul negru şi bogat, des pe piept şi aspru între picioare. *Alt om s-a întors de la Trident,* se gândea uneori regina, în timp ce o muncea. În primii ani,

când o călărea mai des, Cersei închidea ochii şi îşi imagina că era Rhaegar. Nu-şi putea închipui că era Jaime, era prea altfel, prea neobişnuit. Până şi *mirosul* lui Robert se schimbase.

Pentru Robert, acele nopţi nu existau. Dimineaţa, nu-şi amintea nimic, sau cel puţin aşa voia s-o facă să creadă. Odată, în timpul primului lor an de căsnicie, Cersei dăduse glas a doua zi nemulţumirii sale.

— M-ai rănit, se plânsese ea.

El avusese buna-cuviinţă să se arate ruşinat.

— N-am fost eu, doamna mea, spusese pe un ton ursuz, îmbufnat, ca un copil prins furând prăjituri din bucătărie. A fost vinul. Beau prea mult vin. Ca să-şi 53

spele mărturisirea, întinsese mâna după cornul cu bere. În timp ce-l ducea la gură, Cersei îşi izbise soţul în faţă cu propriul ei corn, atât de tare încât îi ciobise un dinte. Ani mai târziu, la un ospăţ, îl auzise spunându-i unei slujnicuţe cum îşi crăpase dintele într-un turnir. *În definitiv, căsnicia noastră a fost un turnir,* cugetă

ea, *aşa că nu a minţit.*

Dar celelalte erau minciuni. Cersei era convinsă că, de fapt, îşi amintea ce-i făcea noaptea. O citea în ochii lui. Se prefăcea doar că uită, era mai uşor decât să-şi înfrunte ruşinea. În adâncul lui, Robert era un laş. Cu timpul, atacurile deveniseră mai rare. În primul an, o lua cel puţin o dată la două săptămâni, dar spre sfârşit nu se mai întâmpla nici măcar o dată pe an. Dar nu renunţase niciodată

cu totul. Mai devreme sau mai târziu, venea întotdeauna o noapte când se îmbăta şi voia să-şi revendice drepturile. Ceea ce-l ruşina în lumina zilei îi dădea plăcere în întuneric.

— Regina mea? făcu Taena Merryweather. Ai o privire stranie în ochi. Nu te simţi bine?

— Doar… îmi aminteam. Avea gâtlejul uscat. Eşti o prietenă bună, Taena.

N-am avut o prietenă adevărată de…

Cineva bătu la uşă.

Iarăşi? Stringenţa acelui sunet o făcu să tremure. *Au năvălit asupra noastră*

alte o mie de corăbii? Se strecură în cămaşa de noapte şi se duse să vadă cine era.

— Să-mi fie cu iertare că te deranjez, Înălţimea Ta, spuse străjerul, dar Lady Stokeworth e jos, cerând să fie ascultată.

— La ora asta? pufni Cersei. Oare Falyse şi-a pierdut minţile? Spune-i că

m-am culcat. Spune-i că oamenii de la Scuturi sunt măcelăriţi. Spune-i că am fost trează până la miezul nopţii. Am s-o primesc mâine.

Străjerul şovăi.

— Dacă nu ţi-e cu supărare, Înălţimea Ta, nu e... nu e într-o stare bună, dacă

mă-nţelegi.

Cersei se încruntă. Presupusese că Falyse era aici ca să-i spună că Bronn era mort.

— Prea bine. Va trebui să mă îmbrac. Du-o în salonul meu şi spune-i să

aştepte. Când Lady Merryweather dădu să se ridice şi s-o urmeze, regina protestă: Nu, rămâi. Măcar una dintre noi să se odihnească. Nu voi lipsi mult.

Faţa lui Lady Falyse era umflată şi acoperită de vânătăi, ochii îi erau roşii de lacrimi. Avea buza de jos crăpată, hainele murdare şi sfâşiate.

— O, Zei! exclamă Cersei, poftind-o în salon şi închizând uşa. Ce s-a întâmplat cu faţa ta?

Falyse nu păru să audă întrebarea.

— L-a *omorât,* spuse ea, cu glas tremurător. Mamă, ai milă, el... e... Izbucni în lacrimi, tremurând din tot trupul.

Cersei turnă o cupă de vin şi i-o întinse femeii care plângea.

— Bea asta. Vinul te va linişti. Aşa. Acum puţin mai mult. Încetează cu plânsul şi spune-mi de ce-ai venit.

Fu nevoie de tot restul carafei pentru ca regina să reuşească, până la urmă, să

smulgă de la Lady Falyse întreaga tristă poveste. După ce o află, nu ştia dacă să

râdă sau să urle de furie.

— Duel, repetă ea. *Nu există nimeni în Cele Şapte Regate pe care să mă pot bizui? Sunt singura din întreg Westerosul cu o fărâmă de judecată?* Vrei să-mi spui că Ser Balman l-a provocat pe Bronn la *duel?*

— A spus că va fi s-s-simplu. Lancea e arma unui c-cavaler, spunea el, iar B-Bronn nu e un adevărat cavaler. Balman zicea că-l va doborî de pe cal şi-l va ucide, în timp ce zace n-n-năucit.

Bronn nu era cavaler, asta era adevărat. Bronn era un ucigaş oţelit în luptă.

Nătărăul ăla de soţ al tău şi-a scris propria condamnare la moarte.

— Un plan minunat. Să îndrăznesc să întreb cum de a mers strâmb?

— B-Bronn şi-a înfipt suliţa în pieptul bietului c-c-c-cal al lui Balman.

Balman, el… picioarele îi erau zdrobite când animalul a căzut. Urla atât de tare încât te apuca mila…

Mercenarii n-au milă, ar fi putut spune Cersei.

— V-am cerut să aranjaţi un accident de vânătoare. O săgeată rătăcită, o căzătură de pe cal, un mistreţ furios… sunt atâtea moduri în care un om poate muri în pădure. Fără să se recurgă la *suliţe.*

Falyse nu părea s-o audă.

— Când am încercat să fug la Balman al meu, el, el, el m-a *izbit* în faţă. L-a făcut pe soţul meu să m-m-măr-turisească. Balman striga după Maester Frenken, să-l îngrijească, dar mercenarul, el, el, el…

— Să mărturisească? Lui Cersei nu-i plăcea acel cuvânt. Nădăjduiesc că

bravul nostru Ser Balman a păstrat tăcerea.

— Bronn i-a înfipt un pumnal în *ochi* şi mi-a spus că aş face bine să plec din Stokeworth înainte de apusul soarelui, altfel mă aleg cu aceeaşi soartă. Mi-a zis că

mă dă pe mâna g-g-garnizoanei sale, dacă mă vrea careva. Când le-am poruncit să

pună mâna pe el, unul dintre cavalerii lui Bronn a avut insolenţa să spună că ar trebui să fac cum spune Lordul Stokeworth. I-a spus *Lordul Stokeworth!* Lady Falyse apucă mâna reginei. Înălţimea Ta, trebuie să-mi dai cavaleri. O sută de cavaleri! Şi arbaletişti, ca să-mi iau castelul înapoi. Stokeworth e al meu! Nici măcar nu m-au lăsat să-mi adun *hainele!* Bronn a spus că acum sunt hainele soţiei sale, toate m-mătăsurile şi catifelele mele.

Zdrenţele tale sunt cea mai mică problemă pe care o ai. Regina îşi eliberă

degetele din strânsoarea lipicioasă a celeilalte femei.

— V-am cerut să tăiaţi feştila unei lumânări, ca să-l apărăm pe rege. În schimb, aţi răsturnat un vas cu foc sălbatic peste ea. Nesăbuitul tău Balman a pomenit numele meu? Spune-mi că nu a făcut-o.

Falyse îşi umezi buzele.

— El… era în chinuri, avea picioarele zdrobite. Bronn a spus că-i va arăta îndurare, dar… Ce se va întâmpla cu biata mea m-m-mamă?

Îmi închipui că va muri.

— Tu ce crezi? Lady Tanda putea foarte bine să fie moartă deja. Bronn nu părea omul care să-şi irosească eforturile dădăcind o bătrână cu un şold rupt.

— Trebuie s-o ajut. Unde să merg? Ce să fac? *Poate că ar trebui să te măriţi cu Băiatul Lunii,* îi stătu lui Cersei pe buze să spună. *Nu e nici pe departe atât de nătărău ca răposatul tău soţ.* Nu putea risca un război tocmai la poarta Debarcaderului Regelui, nu acum.

— Surorile tăcute se bucură întotdeauna să primească văduvele, spuse ea.

Viaţa lor e senină, o viaţă de rugăciune, meditaţie şi fapte bune. Aduc celor vii alinare şi celor morţi pace. *Şi ele nu vorbesc.* Nu putea s-o lase pe această femeie alergând prin Cele Şapte Regate şi răspândind poveşti periculoase. Falyse era surdă la argumente înţelepte.

— Tot ce-am făcut am făcut în slujba Înălţimii Tale. *Mândri să fim credincioşi.* Ai spus…

— Îmi amintesc. Cersei se strădui să zâmbească. Vei rămâne aici, cu noi, doamna mea, până când vom găsi o cale să-ţi recâştigăm castelul. Lasă-mă să-ţi mai torn o cupă de vin. Te va ajuta să dormi. Eşti ostenită şi ai inima frântă, e limpede. Biata mea Falyse, draga mea. Aşa, bea până la fund.

În timp ce musafira ei se ocupa de carafă, Cersei se duse la uşă şi îşi chemă

slujnicele. Îi spuse lui Dorcas să-l găsească pe Lordul Qyburn şi să-l aducă acolo numaidecât. Pe Jocelyn Swyft o trimise la bucătării.

— Adu-mi pâine şi brânză, plăcintă cu carne şi nişte mere. Şi vin. Suntem însetate.

Qyburn sosi înaintea mâncării. Lady Falyse dăduse gata încă trei cupe de vin şi începea să picotească, dar din când în când se trezea şi mai scotea un suspin.

Regina îl luă pe Qyburn deoparte şi îi povesti despre isprava nesăbuită a lui Balman.

— N-o pot lăsa pe Falyse să răspândească poveşti prin oraş. Şi-a pierdut minţile de durere. Mai ai nevoie de femei pentru… treaba ta?

— Da, Înălţimea Ta. Păpuşarele sunt destul de stoarse.

— Atunci, ia-o şi fă ce vrei cu ea. Dar, după ce coboară în celulele negre…

trebuie să spun mai mult?

— Nu, Înălţimea Ta. Înţeleg.

— Bine. Regina îşi aşează din nou zâmbetul pe chip: Dragă Falyse, Maester Qyburn e aici. Te va ajuta să te odihneşti.

— O, zise Falyse într-o doară. O, bine.

Când uşa se închise în urma lor, Cersei îşi mai turnă o cupă de vin.

— Sunt înconjurată de duşmani şi de imbecili, spuse ea. Nu putea să aibă

56

încredere nici măcar în propriile rude, nici în Jaime, care fusese cândva jumătatea ei. *Trebuia să-mi fie scut şi sabie, vânjosul meu braţ drept. De ce insistă să mă*

mâhnească?

Bronn era un simplu ghimpe în coaste. Nu crezuse niciodată cu adevărat că îl ţinea ascuns pe Pezevenghi. Frăţiorul ei schilod era prea isteţ ca să-i îngăduie lui Lollys să-i dea numele lui bastardului ei nenorocit, ştiind că asta ar atrage negreşit mânia reginei asupra ei. Lady Merryweather subliniase asta, şi era adevărat.

Batjocura era aproape sigur isprava mercenarului. Şi-l imagina cu o cupă de vin în mână şi un zâmbet insolent pe faţă, privindu-şi fiul vitreg, zbârcit şi roşu, sugând la una dintre ţâţele umflate ale lui Lollys. *Rânjeşte cât vrei, Ser Bronn, vei urla cât de curând. Bucură-te de doamna ta fără minte şi de castelul tău furat cât mai poţi. Când va veni vremea, te voi strivi ca pe o muscă.* Probabil că îl va trimite pe Loras Tyrell să-l strivească, dacă, printr-o întâmplare, Cavalerul Florilor avea să

se întoarcă viu de la Piatra Dragonului. *Ar fi încântător. Prin grija zeilor, s-ar omorî între ei, ca Ser Arryk şi Ser Erryk.* Cât despre Stokeworth… nu, îi făcea rău să se gândească la Stokeworth.

Taena adormise la loc când regina se întoarse în dormitor, cu capul învârtindu-se. *Prea mult vin şi prea puţin somn,* îşi spuse. Nu se întâmpla în fiecare noapte să

se trezească de două ori, cu veşti atât de teribile. *Cel puţin m-am putut trezi.*

Robert ar fi fost prea beat să se ridice din pat, darămite să mai şi ia decizii. I-ar fi revenit lui Jon Arryn sarcina de a se ocupa de toate acestea. Îi plăcea gândul că

era un rege mai bun decât Robert.

Dincolo de fereastră, cerul începea deja să se lumineze. Cersei se aşeză pe pat, lângă Lady Merryweather, ascultându-i răsuflarea uşoară, privindu-i sânii ridicându-se şi coborând. *Oare visează Myrul?* se întrebă Cersei. *Sau îşi visează*

iubitul cu cicatrice? Era sigură că Taena nu-l visa pe Lordul Orton.

Cersei cuprinse în căuşul palmei sânul celeilalte femei. Uşor, la început, abia atingându-l, simţindu-i căldura în palmă, pielea netedă ca satinul. Îl strânse blând, apoi îşi trecu uşor degetul mare peste sfârcul imens şi negru, înainte şi înapoi, înainte şi înapoi, până când îl simţi întărindu-se. Când ridică privirea, ochii Taenei erau deschişi.

— Îţi place? întrebă ea.

— Da, răspunse Lady Merryweather.

— Şi acum? Cersei îi ciupi sfârcul, trăgând cu putere de el, răsucindu-l între degete.

Femeia din Myr icni de durere.

— Mă doare.

— E doar vinul. Am băut o carafă la cină şi alta cu văduva Stokeworth. A trebuit să beau, ca s-o liniştesc. Răsuci şi celălalt sfârc al Taenei, trăgând de el până când femeia gâfâi. Sunt regina, am de gând să-mi cer drepturile.

— Fă ce vrei. Părul Taenei era negru ca al lui Robert, chiar şi jos, între 57

picioare, iar când Cersei o atinse acolo descoperi că era ud leoarcă, în timp ce al lui Robert fusese aspru şi uscat. Te rog, spuse femeia din Myr, continuă, regina mea. Fă ce vrei cu mine. Sunt a ta.

Dar nu slujea la nimic. Nu putea simţi ceea ce simţise Robert în nopţile când se culca cu ea. Nu era nicio plăcere, nu pentru ea. Pentru Taena, da. Sfârcurile ei erau două diamante negre, între coapse era alunecoasă şi fierbinte. *Robert te-ar fi iubit, preţ de o oră.* Regina îşi strecură un deget în acea mlaştină myrishezâ, pe urmă altul, înainte şi

înapoi. *Dar, după ce şi-ar fi risipit sămânţa în tine, i-ar fi fost greu să-şi amintească numele tău.*

Voia să vadă dacă era la fel de uşor cu o femeie cum fusese întotdeauna cu Robert. *Zece mii de copii ai tăi au pierit în palma mea, Înălţimea Ta,* gândi ea, strecurând un al treilea deget în Myr. *În timp ce sforăiai, îţi lingeam fiii de pe faţa şi de pe degetele mele, unul câte unul, toţi acei prinţi palizi şi lipicioşi. Îţi cereai drepturile, stăpâne, dar în întuneric eu îţi mâncam moştenitorii.* Taena se cutremură. Gâfâind, murmură câteva vorbe într-o limbă străină, pe urmă tresări din nou, îşi arcui spatele şi ţipă. *Parcă ar fi înjunghiată,* gândi regina. Pentru o clipă, îşi închipui că degetele ei erau nişte colţi, sfâşiind femeia din Myr de la pântece până la beregată.

Tot în zadar.

Nu fusese niciodată bine cu nimeni decât cu Jaime. Când încercă să-şi retragă

mâna, Taena o înhaţă şi-i sărută degetele.

— Dulce regină, cum să-ţi aduc plăcere? Îşi strecură degetele între coapsele lui Cersei. Spune-mi, dragostea mea, ce vrei de la mine?

— Lasă-mă. Cersei se rostogoli pe-o parte şi, tremurând, îşi trase cămaşa de noapte ca să se acopere. Se crăpa de ziuă. În curând avea să fie dimineaţă şi totul va fi uitat.

Nu se întâmplase niciodată.

JAIME

Goarnele revărsau un zgomot metalic, spintecând aerul albastru, neclintit, al zorilor. Josmyn Peckledon sări îndată în picioare, bâjbâind după centura stăpânului său.

Băiatul are reflexe bune.

— Tâlharii nu suflă goarnele ca să-şi vestească sosirea, îi spuse Jaime. Nu voi avea nevoie de sabie. Trebuie să fie vărul meu, Păzitorul Apusului.

Drumeţii descălecau când Jaime ieşi din cort, şase cavaleri şi patruzeci de arcaşi călare şi oşteni în armuri.

— *Jaime!* răcni un bărbat lăţos, înveşmântat într-o cămaşă aurită de zale şi o mantie din blană de vulpe. Aşa de sfrijit, şi în alb din cap până-n picioare! Şi 58

bărbos, pe deasupra!

— Asta? O biată mirişte pe lângă coama ta, vere. Barba zburlită a lui Ser Daven şi mustaţa-i stufoasă se uneau în perciuni groşi, ca un gard viu care, la rândul lui, se împreuna cu desişul galben şi încâlcit din creştetul capului, turtit de coiful pe care tocmai şi-l scotea. Undeva, în mijlocul acelui hăţiş de păr, pândeau un nas cârn şi o pereche de ochi căprui. Ţi-a furat vreun tâlhar briciul?

— Am jurat că n-am să-mi tai părul până când tatăl meu nu va fi răzbunat.

Pentru un om cu o înfăţişare atât de leonină, Daven Lannister vorbea ciudat de sfielnic. Dar Tânărul Lup a ajuns primul la Karstark. M-a lipsit de răzbunarea mea. Îi înmână coiful unui scutier şi-şi trecu degetele prin păr, acolo unde povara oţelului îl strivise. Îmi place niţel păr. Nopţile sunt tot mai reci şi puţin frunziş îmi ţine de cald la faţă. Da, şi mătuşa Genna spunea mereu că am o bărbie ca o cărămidă. Strânse braţele lui Jaime: Ne-am temut pentru tine, după Pădurea Şoaptelor. Am auzit că lupul străvechi al lui Stark ţi-a sfârtecat beregata.

— Ai vărsat lacrimi amare pentru mine, vere?

— Jumătate din Lannisport a fost în doliu. Jumătatea feminină. Privirea lui Ser Daven coborî pe cioata lui Jaime. Aşadar, e adevărat. Ticăloşii ţi-au tăiat mâna sabiei.

— Am una nouă, făcută din aur. Sunt multe de spus despre cum e să fii olog.

Beau mai puţin vin, de teamă să nu-l vărs, şi arareori mi se întâmplă să-mi julesc fundul într-un turnir.

— Da, ia te uită. Poate c-ar trebui să mi-o tai şi eu. Vărul lui râse. Cine ţi-a luat-o, Catelyn Stark?

— Vargo Hoat. *De unde vin poveştile astea?*

— Qohorikul? Ser Devan scuipă. Asta e pentru el şi pentru toţi Bravii lui Camarazi. I-am spus tatălui tău că am să vânez eu pentru el, dar m-a refuzat. Mi-a spus că unele sarcini sunt potrivite pentru lei, dar e mai bine să lăsăm vânătoarea pe seama ţapilor şi a câinilor.

Întocmai cuvintele Lordului Tywin, ştiu Jaime. Aproape că auzea glasul tatălui său.

— Hai înăuntru, vere. Trebuie să vorbim. Garrett aprinsese mangalurile şi cărbunii lor strălucitori răspândeau în cortul lui Jaime o căldură arămie. Ser Daven îşi scutură mantia de pe umeri şi i-o azvârli Micului Lew.

— Eşti un Piper? mârâi el. Te văd cam pipernicit.

— Sunt Lewys Piper, dacă nu ţi-e cu supărare.

— L-am bătut crâncen pe fratele tău într-un turnir, demult. Nătărăul pipernicit s-a ofensat când l-am întrebat dacă aia care dansa goală pe scutul lui era sora lui.

— E blazonul Casei noastre. Nu avem nicio soră.

— Păcat. Blazonul vostru are sâni frumoşi. Dar ce fel de om se ascunde în spatele unei femei goale? De fiecare dată când izbeam scutul fratelui tău, mă

simţeam mojic.

— Ajunge, zise Jaime, râzând. Lasă-l în pace. Pia le încălzea vin cu mirodenii, învârtind cu o lingură în ceaun. Trebuie să ştiu ce mă pot aştepta să găsesc la Riverrun.

Vărul său ridică din umeri.

— Asaltul trenează, Peştele Negru stă în castel, noi stăm afară, în taberele noastre. Al naibii de plictisitor, drept să-ţi spun. Ser Daven se aşează pe un taburet.

Tully ar trebui să organizeze o ieşire, ca să ne reamintească tuturor că suntem în război. Ar fi drăguţ dacă ar omorî şi nişte Freyi. Pe Ryman, pentru început. Omul e mai mult beat decât treaz. Oh, şi pe Edwyn. Nu e aşa de grosolan ca taică-său, dar e plin de ură, ca un buboi plin de puroi. Şi Ser Emmon al tău… ba nu, *Lordul* Emmon, ferească-ne Cei Şapte, să nu cumva să-i uităm noul titlu… Lordul nostru de Riverrun nu face altceva decât să încerce să-mi spună cum să conduc atacul.

Vrea să cuceresc castelul fără *stricăciuni,* de vreme ce acum e reşedinţa lui.

— Încă nu e fierbinte vinul ăla? o întrebă Jaime pe Pia.

— Ba da, stăpâne. Fata îşi acoperi gura când vorbi. Peck le aduse vinul pe o tavă aurie. Ser Daven îşi scoase mănuşile şi luă cupa.

— Mulţumesc, băiete. Tu cine să fii?

— Josmyn Peckleton, cu voia ta, stăpâne.

— Peck a fost erou la Apa Neagră, preciza Jaime. A ucis doi cavaleri şi a capturat alţi doi.

— Trebuie să fii mai periculos decât pari, flăcăule. Aia e o barbă sau ai uitat să

te speli pe faţă? Nevasta lui Stannis Baratheon avea o mustaţă mai deasă. Câţi ani ai?

— Cincisprezece, ser.

Ser Daven pufni.

— Ştii care e cel mai bun lucru la eroi, Jaime? Mor tineri cu toţii şi ne lasă

nouă, celorlalţi, mai multe femei. Azvârli cupa înapoi scutierului. Umple-o la loc şi am să-ţi zic şi eu erou. Mi-e sete.

Jaime duse cupa la buze cu mâna stângă şi luă o înghiţitură. Căldura i se răspândi în piept.

— Vorbeai despre Freyii pe care îi vrei morţi. Ryman, Edwyn, Emmon…

— Şi Walder Rivers, adăugă Daven, bastardul ăla. Urăşte faptul că e bastard şi urăşte pe toată lumea care nu e. Dar Ser Perwyn pare un ins de treabă, pe el aş

putea să-l cruţ. Şi femeile. Urmează să mă însor cu una, din câte am auzit.

Apropo, tatăl tău ar fi putut găsi de cuviinţă să se consulte cu mine în privinţa acestei căsătorii. Tatăl meu trata cu Paxter Redwyne, înainte de Oxcross, ştiai?

Redwyne avea o fată destul de înzestrată.

— Desmera? Jaime izbucni în hohote. Cum îţi plac pistruii?

— Dacă am de ales între Freyi şi pistrui, ei, bine… jumătate din progeniturile Lordului Walder arată ca nişte hermeline.

— Doar jumătate? Fii recunoscător. Am văzut-o pe mireasa lui Lancel la 60

Darry.

— Ami Casa-Porţii, ferească zeii! Nu mi-a venit să cred că Lancel a ales-o. Ce se întâmplă cu băiatul ăla?

— A devenit evlavios, răspunse Jaime, dar alegerea n-a făcut-o el. Mama lui Amerei e o Darry. Unchiul nostru s-a gândit că soţia lui îl poate ajuta pe Lancel să

câştige oamenii simpli din Darry.

— Cum, culcându-se cu ei? Ştii de ce i se spune Ami Casa-Porţii? Îşi ridică

bariera-ghilotină pentru fiecare cavaler care se nimereşte prin preajmă. Lancel ar face bine să găsească un armurier care să-i facă un coif cu coarne.

— Nu va fi cazul. Vărul nostru s-a dus la Debarcaderul Regelui, să intre în rândul săbiilor Înaltului Septon.

Ser Daven nu s-ar fi putut arăta mai surprins nici dacă Jaime i-ar fi spus că

Lancel hotărâse să se facă maimuţa unui saltimbanc.

— Nu, zău? Îţi râzi de mine. Ami Casa-Porţii trebuie să aibă o căutătură de nevăstuică mai ceva decât am auzit, dacă l-a putut împinge pe băiat să facă una ca asta.

Când Jaime îşi luase rămas-bun de la Lady Amerei, femeia plângea încetişor pentru destrămarea căsniciei sale, lăsându-l pe Lyle Crakehall s-o consoleze.

Lacrimile ei nu-l tulburaseră nici pe jumătate cât feţele încrâncenate ale rudelor ei risipite prin curte.

— Sper că n-ai de gând să te legi şi tu cu jurământ, vere, îi spuse lui Daven.

Freyii sunt sensibili când vine vorba de contractele de căsătorie. Mi-ar displăcea să-i dezamăgesc din nou.

Ser Daven pufni.

— Am să mă însor şi am să mă culc cu nevăstuică mea, nu te teme. Ştiu ce-a păţit Robb Stark. Dar, din câte mi-a povestit Edwyn, mai bine aş alege una care încă n-a înflorit, altfel aş putea afla că Walder cel Negru a trecut pe la ea înaintea mea. Pun rămăşag că s-a culcat cu Ami Casa-Porţii, şi nu de două-trei ori. Poate că asta explică pioşenia lui Lancel şi supărarea tatălui său.

— L-ai văzut pe Ser Kevan?

— Da. A trecut pe-aici în drum spre vest. L-am rugat să ne ajute să cucerim castelul, dar Kevan nici n-a vrut să audă. A stat dus pe gânduri tot timpul cât a fost aici. Destul de politicos, dar rece. I-am jurat că n-am cerut niciodată să fiu numit Păzitor al Apusului, că onoarea i s-ar fi cuvenit lui, iar el a declarat că

nu-mi poartă pică, dar, judecând după tonul lui, nu ţi-ai fi dat seama. A stat trei zile şi abia dacă mi-a adresat două vorbe. Aş fi vrut să mai rămână, sfatul lui mi-ar fi fost de folos. Amicii noştri Frey n-ar fi îndrăznit să-l ofenseze pe Ser Kevan aşa cum mă ofensează pe mine.

— Povesteşte-mi, zise Jaime.

— Ţi-aş povesti, dar de unde să încep? În timp ce eu construiam berbeci şi turnuri de asediu, Ryman Frey a ridicat o spânzurătoare. În fiecare zi, în zori, îl 61

aduce pe Edmure Tully, îi leagă un ştreang de gât şi ameninţă să-l spânzure, dacă

Riverrunul nu se predă. Peştele Negru nu se sinchiseşte de spectacolul lui, aşa că, pe înserat, Lordul Edmure e coborât din nou. Soţia lui e însărcinată, ştiai?

Jaime nu ştia.

— Edmure s-a culcat cu ea, după Nunta Roşie?

— Se culca cu ea *în timpul* Nunţii Roşii. Roslin e o făptură drăgălaşă, fără

acea căutătură de nevăstuică. Şi, ciudat, ţine la Edmure. Perwyn zice că se roagă

să aibă o fată.

Jaime chibzui o clipă.

— Odată născut fiul lui Edmure, Lordul Walder nu va mai avea nevoie de Edmure.

— Aşa văd şi eu lucrurile. Bunul nostru unchi Emm… ah, *Lordul* Emmon, adică… vrea să-l vadă grabnic spânzurat pe Edmure. Prezenţa unui Tully ca Lord de Riverrun îl frământă aproape la fel de mult ca aşteptata naştere a altuia. În fiecare zi mă imploră să-l *fac* pe Ser Ryman să-l spânzure pe Tully, indiferent cum. Între timp, Lordul Gawen Westerling mă trage de cealaltă mânecă. Peştele Negru o are pe nobila sa soţie înăuntrul castelului, împreună cu trei dintre progeniturile lui cu rât de porc. Lordul se teme că Tully le va ucide dacă Freyii îl spânzură pe Edmure. Una dintre ele este micuţa regină a Tânărului Lup.

Jaime avea impresia că o întâlnise pe Jeyne Westerling, deşi nu-şi putea aminti cum arăta. *Trebuie să fie într-adevăr frumoasă, ca să fi meritat un regat.*

— Ser Brynden nu va ucide copii, îl asigură el pe vărul său. Nu e un peşte într-atât de negru. Începea să priceapă de ce nu căzuse încă Riverrunul. Spune-mi despre poziţiile voastre, vere.

— Castelul e bine înconjurat. Ser Ryman şi Freyii sunt la nord de Piatra Răsucită. La sud de Furca Roşie se află Lordul

Emmon, cu Ser Forley Prester şi ce a mai rămas din vechea ta oaste, plus lorzii riverani care ni s-au alăturat după

Nunta Roşie. O adunătură de oameni ursuzi, nu mă deranjează s-o spun. Buni să

stea îmbufnaţi în corturile lor, dar nimic mai mult. Tabăra mea este între râuri, cu faţa spre şanţul de apărare şi porţile principale ale Riverrunului. Am construit o estacadă peste Furca Roşie, în aval de castel. Manfryd Yew şi Raynard Ruttiger au sarcina s-o apere, ca nimeni să nu poată fugi cu barca. Le-am dat şi năvoade, ca să pescuiască. Asta ne asigură hrana.

— Putem să înfrângem castelul prin înfometare?

Ser Daven clătină din cap.

— Peştele Negru a alungat toate gurile netrebuincioase din Riverrun şi şi-a cules toate recoltele. Are destule provizii ca să ţină oamenii şi caii în viaţă timp de doi ani buni.

— Iar noi cum stăm cu proviziile?

— Atât timp cât râul are peşte, nu vom muri de foame, dar nu ştiu cum vom hrăni caii. Freyii aduc hrană şi nutreţ tocmai de la Gemeni, dar Ser Ryman susţine 62

că nu are destulă s-o împartă cu noi, aşa că trebuie să ne căutăm singuri. Jumătate din oamenii pe care i-am trimis să caute mâncare nu s-au mai întors. Unii au dezertat. Pe alţii îi găsim putrezind sub copaci, cu ştreanguri de gât.

— Am dat şi noi peste câţiva, alaltăieri, zise Jaime. Iscoadele lui Addam Marbrand i-au găsit spânzuraţi, cu feţele înnegrite, sub un măr pădureţ. Cadavrele fuseseră despuiate şi fiecare om avea un măr vârât între dinţi. Niciunul nu avea vreo rană. E limpede că se predaseră. Mistreţul se înfuriase când văzuse una ca asta, jurând răzbunare sângeroasă oricărui om care va spânzura războinici, să

moară ca nişte purcei de lapte.

— Poate că au fost haiducii, sugeră Ser Daven, când Jaime isprăvi povestea, sau poate că nu. Mai mişună şi acum

cete de nordici. Iar aceşti Lorzi ai Tridentului, or fi plecat ei genunchiul, dar eu cred că, în inima lor, sunt tot… lupi.

Jaime aruncă o privire către cei doi scutieri mai tineri ai săi, care se învârteau pe lângă mangaluri, prefăcându-se că nu aud. Lewys Piper şi Garrett Paege erau amândoi fiii unor lorzi riverani. Se ataşase de ei şi i-ar fi părut rău să fie nevoit să-i dea pe mâna lui Ser Ilyn.

— Pe mine ştreangurile mă duc cu gândul imediat la Dondarrion.

— Lordul fulgerului nu e singurul om care ştie cum să lege un laţ. Nu mă

stârni cu Lordul Beric. E aici, e acolo, e peste tot, dar când trimiţi oameni după el, dispare ca un abur. Lorzii riverani îl ajută, să nu te îndoieşti de asta. Un afurisit de lord al hotarelor, dacă-ţi vine să crezi. Azi afli că omul e mort, mâine auzi că nu poate fi ucis. Ser Daven îşi lăsă jos cupa de vin. Iscoadele mele raportează

noaptea focuri pe creste. Focuri de semnalizare, cred ei… ca şi cum ar fi un cerc de păzitori de jur împrejurul nostru. Sunt focuri şi în sate. Un zeu nou…

Nu, unul vechi.

— Thoros e cu Dondarrion, preotul grăsan din Myr care obişnuia să bea cu Robert. Mâna de aur a lui Jaime era pe masă. O atinse şi privi aurul licărind în lumina mohorâtă a mangalurilor. Ne vom ocupa de Dondarrion, dacă va fi nevoie, dar trebuie să-i dăm întâietate Peştelui Negru. Trebuie să ştie că apără o cauză

pierdută. Ai încercat să tratezi cu el?

— A încercat Ser Ryman. A mers până la porţile castelului, pe jumătate beat, făcând tărăboi, ameninţând. Peştele Negru şi-a făcut apariţia pe metereze doar cât să spună că n-are de gând să irosească vorbe frumoase pe oameni scârboşi. Pe urmă a trimis o săgeată în crupa calului lui Ryman. Calul s-a ridicat pe picioarele din spate, Frey a căzut în noroi, iar eu am râs atât de tare încât aproape c-am

făcut pe mine. Dacă aş fi fost eu în castel, aş fi trimis săgeata în gâtlejul mincinos al lui Ryman.

— Am să port grumăjer când tratez cu ei, zise Jaime, cu umbra unui zâmbet.

Am de gând să-i ofer termeni generoşi.

Dacă ar putea pune capăt acestui asediu fără vărsare de sânge, atunci nu s-ar putea spune că a ridicat armele împotriva Casei Tully.

63

— N-ai decât să încerci, dar mă îndoiesc că vorbele ne vor aduce vreun câştig.

Trebuie să asediem castelul.

Fusese o vreme, nu foarte demult, când, fără îndoială, Jaime ar fi forţat aceeaşi cale. Ştia că nu putea sta aici încă doi ani, aşteptând ca Peştele Negru să moară de foame.

— Orice-am face, trebuie să acţionăm repede, îi spuse el lui Ser Daven. Locul meu e înapoi la Debarcaderul Regelui, alături de Tommen.

— Da, fu de acord vărul său. Nu mă îndoiesc că sora ta are nevoie de tine. De ce l-a trimis pe Ser Kevan? Credeam că-l va face Mână.

— N-a vrut să accepte. *N-a fost la fel de orb ca mine.*

— Kevan ar trebui să fie Păzitorul Apusului. Sau tu. Nu că n-aş fi recunoscător pentru această onoare, bagă de seamă, dar unchiul nostru are de două ori vârsta mea şi mai multă experienţă în ale stăpânirii. Sper că ştie că n-am cerut niciodată

asta.

— Ştie.

— Cersei ce mai face? Este la fel de frumoasă?

— Radioasă. *Capricioasa.* Strălucitoare ca aurul. *Falsă ca aurul unui bufon.*

Astă-noapte, visase că o găsise în pat cu Băiatul Lunii. Îl omorâse pe bufon şi sfărâmase dinţii surorii sale cu mâna lui de aur, întocmai cum făcuse Gregor Clegane cu biata Pia. În vise, Jaime avea mereu două mâini; una era din aur, dar

funcţiona la fel de bine ca mâna cealaltă. Cu cât isprăvim mai repede cu Riverrunul, cu atât voi fi mai repede alături de Cersei. Ce-avea să facă atunci, Jaime nu ştia.

Stătu de vorbă cu vărul său încă o oră, înainte ca Păzitorul Apusului să plece, în cele din urmă. Când rămase singur, Jaime îşi puse mâna de aur şi mantia maro şi porni la plimbare printre corturi.

La drept vorbind, îi plăcea viaţa aceasta. Se simţea mai în largul lui pe câmp, între soldaţi, decât se simţise vreodată la curte. Şi oamenii lui păreau să se simtă

în largul lor cu el. Lângă unul dintre focuri, trei arbaletişti îi oferiră o bucată din iepurele pe care-l prinseseră. Lângă un altul, un tânăr cavaler îi ceru sfaturi despre cum să se apere cel mai bine de un ciocan de război. Jos, pe malul râului, privi două spălătorese luptându-se în valuri, căţărate pe umerii unor oşteni. Fetele erau pe jumătate bete şi pe jumătate goale, râzând şi plesnindu-se una pe alta cu mantiile suflecate, în timp ce o duzină de bărbaţi le încurajau. Jaime parie o stea de aramă pe fata blondă care călărea pe umerii lui Raff cel Dulce şi o pierdu când amândouă se prăbuşiră, împroşcând apa, în stufăriş.

Pe malul celălalt, lupii urlau şi vântul răbufnea printre trestii, răsucindu-le ramurile şi făcându-le să şuiere. Jaime îl găsi pe Ser Ilyn Payne singur în faţa cortului său, ascuţindu-şi sabia cu o piatră de şlefuit.

— Vino, spuse el, şi cavalerul tăcut se ridică, zâmbind firav. *Îi place,* îşi dădu seama Jaime. *Îi face plăcere să mă umilească noapte de noapte. Poate că i-ar* 64

plăcea şi mai mult să mă omoare. Lui Jaime îi plăcea să creadă că devenea mai bun cu fiecare zi, dar progresa încet şi nu fără să aibă de plătit. Pe sub oţel, lână şi piele fiartă, Jaime Lannister era o tapiserie de cicatrici, cruste şi vânătăi.

O santinelă îi opri în timp ce-şi conduceau caii dincolo de tabără. Jaime bătu omul pe umăr cu mâna-i de aur.

— Rămâi vigilent. Sunt lupi prin preajmă. Călăriră înapoi, de-a lungul Furcii Roşii, către ruinele unui sat pârjolit pe

lângă care trecuseră în după-amiaza aceea.

Acolo îşi dansară dansul nocturn, printre pietre înnegrite şi prin cenuşa veche şi rece. Pentru scurt timp, Jaime domină lupta. Îşi îngădui să creadă că îşi recăpăta, în cele din urmă, vechea îndemânare. Poate că în noaptea aceasta Payne avea să

fie cel care se ducea la culcare plin de sânge şi de vânătăi.

Ser Ilyn parcă îi auzi gândurile. Pară leneş ultima lovitură a lui Jaime şi lansă

un contraatac care îl trimise pe Jaime cu spatele în râu, unde cizma îi alunecă în noroi. Sfârşi în genunchi, cu sabia cavalerului tăcut la beregată şi cu propria sabie pierdută în stuf. În lumina lunii, urmele de vărsat de pe faţa lui Payne erau mari cât craterele. Scoase acel sunet cloncănit care ar fi putut fi un hohot de râs şi trase sabia în susul gâtului lui Jaime, până când vârful ajunse să i se odihnească între buze. Doar atunci făcu un pas înapoi şi îşi vârî sabia în teacă.

M-aş fi descurcat mai bine luptându-mă cu Raff cel Dulce cu o târfă în spate, gândi Jaime, scuturându-şi noroiul de pe mâna de aur. O parte din el voia s-o smulgă şi s-o azvârle în râu. Era inutilă, iar mâna stângă nu era mult mai bună.

Ser Ilyn se întorsese la cai, lăsându-l să se ridice singur în picioare. *Măcar din astea încă am două.*

Ultima zi a călătoriei lor fu rece şi furtunoasă. Vântul vâjâia printre crengi, în pădurile brune şi golaşe, făcând stuful râului să se încline adânc de-a lungul Furcii Roşii. Chiar şi învelit în mantaua de iarnă a Gărzii Regale, Jaime simţea dinţii de fier ai vântului, în timp ce călărea alături de vărul său Daven. După-masa, târziu, zăriră Riverrunul ridicându-se din locul îngust unde Piatra Răsucită se unea cu Furca Roşie. Castelul Casei Tully arăta ca o mare corabie de piatră, cu prora îndreptată spre aval. Zidurile sale de gresie erau scăldate într-o lumină roşie-aurie şi păreau mai înalte şi mai groase decât şi le amintea Jaime. *Nuca aceasta nu va crăpa uşor,* gândi el posomorât. Dacă Peştele Negru

nu voia să asculte, nu va avea de ales decât să încalce jurământul pe care i-l făcuse lui Catelyn Stark.

Jurământul pe care îl rostise în faţa regelui său avea întâietate.

Estacada care traversa râul şi cele trei tabere mari ale oştirii invadatoare erau întocmai cum le descrisese vărul lui. Tabăra lui Ser Ryman Frey, la nord de Piatra Răsucită, era cea mai mare şi cea mai dezordonată. O imensă spânzurătoare gri se înălţa deasupra corturilor, înaltă cât o catapultă. Sub ea stătea o siluetă solitară, cu o funie la gât. *Edmure Tuly.* Jaime simţi un fior de milă. *Să-l ţină acolo, zi după*

zi, cu laţul acela în jurul gâtului... mai bine i-ar tăia capul şi ar isprăvi.

În spatele spânzurătorii, erau risipite în neorânduială corturi şi focuri. Lorzii 65

Casei Frey şi cavalerii lor îşi ridicaseră pavilioanele într-un loc bun, în amonte de şanţurile de dejecţie. În aval se aflau colibe de pământ, căruţe şi care cu boi.

— Ser Ryman nu vrea ca băieţii lui să se plictisească, aşa că le oferă târfe, lupte de cocoşi şi vânătoare de mistreţi, îi explică Ser Devan. Şi-a adus chiar şi un afurisit de *cântăreţ.* Mătuşa noastră l-a adus pe Wat Zâmbet Alb de la Lannisport, dacă-ţi vine să crezi, aşa că Ryman trebuia să aibă şi el un cântăreţ. N-am putea să

stăvilim pur şi simplu râul şi să-i înecăm pe toţi, vere?

Jaime vedea arcaşi mişcându-se în spatele merloanelor de pe parapetul castelului. Deasupra lor fluturau flamurile Casei Tully, păstrăvul argintiu sfidător pe fondul lui roşu şi albastru. Dar cel mai înalt turn arbora un alt fel de stindard, un steag lung şi alb, cu blazonul lupului străvechi al Casei Stark.

— Prima dată când am văzut Riverrunul eram un scutier novice, crud ca iarba primăverii, îi spuse Jaime vărului său. Bătrânul Sumner Crakehall m-a trimis să

duc un mesaj, unul pe care jura că nu-l putea încredinţa unui corb. Lordul Hoster m-a ţinut două săptămâni, cugetând la răspunsul lui, şi aşezându-mă la fiecare masă lângă fiica lui Lysa.

— Nu e de mirare că ai îmbrăcat veşmintele albe. Şi eu aş fi făcut la fel.

— O, Lysa n-a fost atât de fioroasă.

Fusese o fată drăguţă, la drept vorbind, delicată şi cu gropiţe, cu părul lung, arămiu. *Dar sfioasă. Înclinată spre tăceri prelungite şi reprize de chicotit, fără*

nimic din focul lui Cersei. Sora ei mai mare păruse mai interesantă, dar Catelyn era promisă unui băiat din Nord, moştenitorul Winterfellului… dar, la vârsta aceea, nicio fată nu-l interesa pe Jaime la fel de mult ca renumitul frate al lui Hoster, care-şi câştigase faima luptând împotriva Regilor de Nouă Parale la Treptele de Piatră. La masă o ignoră pe biata Lysa, îndemnându-l pe Brynden Tully să spună poveşti despre Maelys cel Monstruos şi Prinţul de Abanos. *Ser Brynden era mai tânăr decât sunt eu acum,* cugetă Jaime, *iar eu eram mai tânăr decât Peck.*

Cel mai apropiat vad de pe ţărmul opus al Furcii Roşii era în amonte de castel.

Ca să ajungă la tabăra lui Ser Devan, fură nevoiţi să treacă prin cea a lui Emmon Frey, pe lângă pavilioanele lorzilor riverani care plecaseră genunchiul şi fuseseră

reprimiţi în pacea regelui. Jaime observă flamurile Caselor Lychester şi Vance, Roote şi Goodbrook, ghindele Casei Smallford şi fecioara dansând a Lordului Piper, dar flamurile pe care *nu* le vedea erau cele care îi dădeau de gândit.

Vulturul de argint al Mallisterilor nu era nicăieri, nici calul roşu al Brackenilor, nici salcia Casei Ryger sau şerpii îngemănaţi ai lui Paege. Deşi cu toţii îşi reînnoiseră jurămintele de credinţă faţă de Tronul de Fier, niciunul nu venise să se alăture asaltului. Brackenii se războiau cu Casa Blackwood, ştia, ceea ce explica absenţa lor, însă ceilalţi…

Noii noştri prieteni nu ne sunt prieteni defel. Loialitatea lor nu e decât de suprafaţă. Riverrunul trebuia cucerit, şi asta curând. Cu cât asaltul se târâia mai 66

mult, cu atât încuraja şi alţi recalcitranţi, precum Tytos Blackwood.

La vad, Ser Kennos de Kayce suflă Cornul Pietrei. *Asta ar trebui să-l aducă*

pe Peştele Negru pe metereze. Ser Hugo şi Ser Dermot îl conduseră pe Jaime peste râu, împroşcând apele mocirloase, roşii-maronii, cu stindardul Gărzii Regale şi cu cerbul şi leul lui Tommen fluturând în vânt. Restul coloanei venea compact în urma lor.

Tabăra Lannisterilor răsuna de zgomotul ciocanelor de lemn, în locul unde se ridica un nou turn de asediu. Două alte turnuri erau terminate, acoperite pe jumătate cu piei de cal netăbăcite. Între ele se afla un berbec, un trunchi de copac cu vârful întărit în foc, suspendat de lanţuri sub un acoperiş de lemn. *Vărul meu n-a pierdut vremea, se pare.*

— Stăpâne, întrebă Peck, unde îţi vrei cortul?

— Acolo, pe ridicătura aia. Îi arătă cu mâna de aur, deşi nu era foarte potrivită

pentru o asemenea misiune. Bagajele acolo, liniile cailor acolo. Vom folosi latrinele pe care vărul meu a avut amabilitatea să le sape pentru noi. Ser Addam, inspectează perimetrul, cu un ochi la orice slăbiciuni. Jaime nu anticipa un atac, dar nu anticipase nici Pădurea Şoaptelor.

— Să chem nevăstuicile pentru un consiliu de război? întrebă Daven.

— Nu, până nu vorbesc cu Peştele Negru. Jaime îi făcu semn lui Jon Bettley Spânul: Fluturã un steag de pace şi du un mesaj la castel. Informează-l pe Ser Brynden Tully că vreau să-i vorbesc mâine la primii zori. Voi veni la marginea şanţului de apărare şi-l voi aştepta pe podul lui basculant.

Peck părea alarmat:

— Stăpâne, arcaşii lui ar putea…

— N-o vor face. Jaime descăleca. Înălţaţi-mi cortul şi înfigeţi stindardele. *Şi vom vedea cine vine alergând şi cât de repede.*

Nu fu nevoie de mult timp. Pia se agita lângă un mangal, încercând să aprindă

cărbunii. Peck se duse s-o ajute. În ultimul timp, Jaime adormea adesea auzindu-i cum îşi potoleau poftele într-un colţ. În timp ce Garrett desfăcea catarama armurii pentru picioare, clapa cortului se dădu în lături.

— Eşti aici, în sfârşit, nu-i aşa? tună mătuşa lui. Umplea uşa, cu soţul ei Frey privind din spatele ei. Era şi timpul. N-o îmbrăţişezi pe bătrâna şi grasa ta mătuşă? Desfăcu braţele şi nu-i lăsă de ales decât s-o îmbrăţişeze.

Genna Lannister fusese în tinereţe o femeie bine legată, mereu în pericol să-şi umple până la refuz corsajul. Acum nu mai era decât o formă îndesată. Faţa ei era lătăreaţă şi netedă, gâtul, un stâlp gros şi roz, pieptul enorm. Căra după ea carne cât pentru doi ca soţul ei. Jaime o îmbrăţişa îndatoritor şi aşteptă să-l ciupească de ureche. Îl ciupea de urechi de când se ştia, dar astăzi se stăpâni. În schimb, mătuşa îi plantă săruturi moi şi ude pe ambii obraji.

— Îmi pare rău pentru pierderea pe care ai suferit-o.

— Mi s-a făcut o mână de aur. I-o arătă.

— Foarte frumos. Îţi vor face şi un tată de aur? Glasul lui Lady Genna era aspru: Tywin era pierderea la care mă refeream.

— Un om ca Tywin Lannister se naşte o dată la o mie de ani, declară soţul ei.

Emmon Frey era un om agitat, cu mâini nervoase. Ar fi putut cântări şaizeci de kilograme... dar numai ud şi îmbrăcat în zale. Era un băţ în lână, fără pic de bărbie, un defect pe care proeminenţa mărului din gât îl făcea şi mai absurd.

Jumătate din păr îi căzuse înainte să împlinească treizeci de ani. Acum avea şaizeci şi îi mai rămăseseră doar câteva

smocuri albe.

— În ultima vreme, au ajuns la noi unele poveşti ciudate, zise Lady Genna, după ce Jaime se debarasa de Pia şi de scutierii lui. O femeie nu mai ştie ce să

creadă. Poate fi adevărat că Tyrion l-a omorât pe Tywin? Sau e vreo calomnie răspândită de sora ta?

— E adevărat. Povara mâinii de aur începea să-l sâcâie. Bâjbâi la chingile cu care era prinsă de încheietură.

— Un fiu să ridice mâna împotriva tatălui! exclamă Ser Emmon. Monstruos.

Sunt zile negre pentru Westeros. Mă tem pentru noi toţi, acum că Lordul Tywin nu mai e.

— Te-ai temut pentru noi toţi când a fost aici. Genna îşi aşează dosul amplu pe un taburet, care pârâi alarmant sub greutatea ei. Nepoate, vorbeşte-ne despre fiul nostru Cleos şi felul în care a murit.

Jaime desfăcu apoi ultima chingă şi îşi aşează mâna deoparte.

— Am fost atacaţi de tâlhari. Ser Cleos i-a alungat, dar asta l-a costat viaţa.

Minciuna îi veni uşor pe buze; îşi dădu seama că le plăcea.

— Băiatul a avut curaj, întotdeauna am spus asta. Îi era în sânge. O spumă

rozalie sclipi pe buzele lui Ser Emmon când vorbi, mărturie a frunzelor acrişoare pe care îi plăcea să le mestece.

— Osemintele lui ar trebui îngropate la Casterly Rock, în Sala Eroilor, afirmă

Lady Genna. Unde odihneşte acum?

Nicăieri. Măştile însângerate i-au mutilat cadavrul şi l-au lăsat hrană pentru ciori.

— Lângă un pârâu, minţi el. Când războiul se va sfârşi, am să găsesc locul şi am să-l trimit acasă.

Oasele erau oase; în zilele astea, nimic nu era mai uşor de procurat.

— Războiul ăsta... Lordul Emmon îşi drese glasul, mişcându-şi în sus şi-n jos mărul din gât. Vei fi văzut maşinile de asediu. Berbeci, catapulte, turnuri. Nu vor sluji la nimic, Jaime. Daven vrea să spargă zidurile, să zdrobească porţile.

Vorbeşte despre smoală, despre pârjolirea castelului. Castelul meu. Strecură mâna de-a lungul unei mâneci, scoase la iveală un pergament şi i-l vârî lui Jaime sub nas: Am decretul. Semnat de rege, de Tommen. Vezi, sigiliul regal: cerbul şi leul.

Eu sunt lordul de drept al Riverrunului şi nu voi îngădui să fie redus la o ruină

fumegândă.

68

— O, lasă aiureala aia deoparte, pufni soţia lui. Atât timp cât Peştele Negru şade între zidurile Riverrunului, poţi să te ştergi la fund cu hârtia aia, după cât ne foloseşte. Deşi era de cincizeci de ani o Frey, Lady Genna rămânea tot o Lannister. *Chiar foarte mult o Lannister.* Jaime îţi va da castelul.

— Negreşit, spuse Lordul Emmon. Ser Jaime, încrederea pe care nobilul tău tată a avut-o în mine n-a fost în zadar, vei vedea. Vreau să fiu ferm, dar cinstit faţă de noii mei vasali. Blackwood şi Bracken, Jason Mallister, Vance Piper, vor afla cu toţii că au în Emmon Frey un suzeran drept. Şi tatăl meu, da. El e Lord de Crossing, dar eu sunt Lordul de Riverrun. Un fiu e dator să dea ascultare tatălui său, e adevărat, dar un stegar trebuie să se supună suzeranului său.

O, *zei, aveţi îndurare.*

— Tu nu eşti suzeranul lui, ser. Citeşte-ţi pergamentul. Ţi s-a încredinţat Riverrunul, cu pământurile şi câştigurile lui, nimic mai mult. Petyr Baelish este Lordul Suprem al Tridentului. Riverrunul va fi sub stăpânirea Harrenhalului.

Asta nu era pe placul Lordului Emmon.

— Harrenhalul e o ruină, bântuită şi blestemată, obiectă el, iar Baelish… omul e un vistiernic, nu un adevărat lord, originea lui…

— Dacă aranjamentele te nemulţumesc, du-te la Debarcaderul Regelui şi vorbeşte cu dulcea mea surioară.

Cersei l-ar devora pe Emmon Frey şi s-ar scobi între dinţi cu oasele lui, Jaime era absolut sigur de asta. *Dacă nu cumva e prea ocupată să se culce cu Osmund Kettleblack.*

Lady Genna pufni.

— Nu e nevoie s-o deranjăm pe Înălţimea Sa cu asemenea prostii. Emm, de ce nu te duci să iei o gură de aer?

— O gură de aer?

— Sau poţi să te uşurezi pe îndelete, dacă preferi. Nepotul meu şi cu mine avem probleme de *familie* de discutat.

Lordul Emmon roşi.

— Da, e cald aici. Voi aştepta afară, doamna mea, ser. Lordul rulă pergamentul, schiţă o plecăciune în faţa lui Jaime şi ieşi clătinându-se din cort.

Era greu să nu-l dispreţuieşti pe Emmon Frey. Sosise la Casterly Rock pe când avea paisprezece ani ca să se însoare cu o leoaică de două ori mai tânără decât el.

Tyrion obişnuia să spună că Lordul Tywin îi dăduse ca dar de nuntă crampe la stomac. *Genna a avut şi ea rolul ei.* Jaime îşi amintea multe ospeţe la care Emmon stătea posomorât, cu nasul în mâncare, în timp ce soţia lui făcea glume deocheate cu fiece cavaler al casei aşezat în stânga ei, presărându-şi conversaţiile cu zgomotoase hohote de râs. *I-a dat lui Frey patru fii, negreşit. Cel puţin, ea susţine că sunt ai lui.* Nimeni din Casterly Rock nu avea curajul să sugereze altceva, cu atât mai puţin Ser Emmon.

De îndată ce Ser Emmon ieşi, nobila lui soţie îşi dădu ochii peste cap.

— Lordul şi stăpânul meu. La ce s-a gândit tatăl tău când l-a numit Lord de Riverrun?

— Bănuiesc că s-a gândit la fiii tăi.

— Şi eu mă gândesc la ei. Emm va fi un lord ca vai de el. Ty s-ar putea să se descurce mai bine, dacă are minte să înveţe de la mine şi nu de la tată-său. Îşi roti privirea prin cort. Ai vin?

Jaime găsi o carafă şi îi turnă, cu o mână.

— De ce-ai venit aici, doamna mea? Ar fi trebuit să rămâi la Casterly Rock până la sfârşitul bătăliei.

— De îndată ce a auzit că este lord, Emm a trebuit să vină iute ca să-şi ia scaunul în primire. Lady Genna luă o înghiţitură şi îşi şterse gura cu mâneca.

Tatăl tău ar fi trebuit să ne dea Castelul Darry. Cleos s-a însurat cu una dintre fiicele plugarului, îţi aminteşti, îndoliata lui văduvă e furioasă că fiii ei n-au primit pământurile nobilului ei tată. Ami Casa-Porţii e Darry doar din partea mamei.

Nora mea Jeyne îi e mătuşă, soră bună cu Lady Mariya.

— O soră mai mică, îi reaminti Jaime, iar Ty va avea Riverrunul, un trofeu mai mare decât Darry.

— Un trofeu otrăvit. Casa Darry a pierit pe linie masculină. Casa Tully nu.

Nătărăul de Ser Ryman îi pune ştreangul de gât lui Edmure, dar n-o să-l spânzure.

Iar Roslin Frey poartă un păstrăv în pântece. Nepoţii mei nu vor fi niciodată în siguranţă la Riverrun, atât timp cât mai rămâne în viaţă vreun moştenitor Tully.

Jaime ştia că mătuşa lui nu se înşela.

— Dacă Roslin are o fiică…

— … se poate mărita cu Ty, cu condiţia ca bătrânul Lord Walder să-şi dea consimţământul. Da, m-am gândit la asta. Dar e la fel de posibil să fie băiat, şi cocoşelul lui ar complica situaţia. Iar dacă Ser Brynden va supravieţui atacului, s-ar putea să vrea să revendice Riverrunul pentru sine… sau în numele tânărului Robert Arryn.

Jaime şi-l amintea pe micul Robert de la Debarcaderul regelui, încă sugând la pieptul mamei, la patru ani.

— Arryn nu va trăi atât cât să zămislească fii. Şi de ce-ar avea Lordul de Eyrie nevoie de Riverrun?

— De ce un om care are o ulcea cu aur mai are nevoie de încă una? Oamenii sunt lacomi. Tywin ar fi trebuit să-i dea Riverrunul lui Kevan şi Castelul Darry lui Emm. I-aş fi spus-o, dacă s-ar fi ostenit să mă întrebe, dar când se consulta nobilul tău tată cu altcineva în afară de Kevan? Femeia suspină adânc. Nu-l învinuiesc pe Kevan că vrea scaunul mai sigur pentru fiul lui, ia aminte. Îl cunosc prea bine.

— Ceea ce vrea Kevan şi ceea ce vrea Lancel par să fie două lucruri diferite.

Jaime îi povesti despre decizia lui Lancel de a renunţa la soţie, la pământuri şi la titlul de lord ca să lupte pentru Sfânta Credinţă. Dacă totuşi vrei Castelul Darry, 70

scrie-i lui Cersei şi explică-i punctul tău de vedere.

Lady Genna îşi flutură cupa în semn de respingere.

— Nu, a trecut baba cu colacii. Emm şi-a vârât în capul lui pătrat că vrea să

domnească peste ţinuturile riverane. Iar Lancel… presupun că ar fi trebuit să ne aşteptăm de mult la asta. În definitiv, o viaţă în slujba Înaltului Septon nu e atât de diferită de viaţa în slujba regelui. Kevan se va mânia, mă tem. Aşa cum s-a mâniat Tywin când ţi-ai pus tu în minte să îmbraci veşmintele albe. Cel puţin Kevan îl are încă pe Martyn drept moştenitor. Poate să-l însoare pe el cu Ami Casa-Porţii, în locul lui Lancel. Cei Şapte să ne apere! Mătuşa lui oftă. Şi, că veni vorba de Cei Şapte, de ce îngăduie Cersei Credinţei să se înarmeze din nou?

Jaime ridică din umeri.

— Sunt sigur că are motivele ei.

— Motive? Lady Grenna pufni zgomotos. Ar fi bine să fie motive *întemeiate.*

Săbiile şi Stelele le-au dat bătăi de cap până şi Targaryenilor. Cuceritorul însuşi s-a purtat cu mănuşi cu

Credinţa, pentru ca oamenii ei să nu i se opună. Iar când Aegon a murit şi lorzii s-au ridicat împotriva fiilor lui, ambele ordine s-au aflat în mijlocul acelei rebeliuni. Lorzii mai pioşi i-au sprijinit, la fel şi mulţi dintre oamenii din popor. Regele Maegor a pus, în cele din urmă, o recompensă pe capul lor. A plătit un dragon de aur pentru capul oricărui Fiu impenitent al Războinicului şi un cerb de argint pentru scalpul unui Frate Sărman, dacă-mi amintesc bine istoria. Mii au fost ucişi, dar aproape tot pe-atâţia rătăceau încă prin regat, răzvrătiţi, până când Tronul de Fier l-a omorât pe Maegor şi Regele Jaehaerys a căzut de acord să-i ierte pe toţi cei care vor lăsa deoparte săbiile.

— Uitasem cea mai mare parte, mărturisi Jaime.

— Tu şi sora ta, amândoi. Luă încă o înghiţitură de vin. E adevărat că Tywin zâmbea pe catafalc?

— Putrezea pe catafalc. Asta i-a strâmbat gura.

— Atâta tot? Părea că asta o întristează. Lumea spune că Tywin nu zâmbea niciodată, dar că a zâmbit când s-a căsătorit cu mama ta şi când Aerys l-a făcut Mână. Când Castelul Tarbeck s-a prăbuşit peste Lady Ellyn, căţeaua intrigantă, Tyg susţinea că Tywin a zâmbit şi atunci. Şi a zâmbit la naşterea voastră, Jaime.

Am văzut asta cu ochii mei. Tu şi Cersei, rozalii şi perfecţi, identici ca două

boabe de mazăre într-o păstaie… mă rog, mai puţin între picioare. Ce mai *plămâni* aveaţi!

— Să ne auzi răgind! Jaime rânji. Mai urmează să-mi spui cât de mult îi plăcea să râdă.

— Nu. Tywin privea râsul cu suspiciune. A auzit prea mulţi oameni râzând de bunicul tău. Se încruntă: Te asigur, această mascaradă de asediu nu l-ar fi amuzat.

Cum ai de gând să-i pui capăt, acum, că eşti aici?

— Voi trata cu Peştele Negru.

— N-o să meargă.

— Intenţionez să-i ofer termeni avantajoşi.

— Pentru termeni e nevoie de încredere. Freyii au omorât oaspeţi sub acoperi-

şul lor, iar tu, în fine… nu vreau să te jignesc, dragul meu, dar tu ai ucis un anume rege pe care ai jurat să-l aperi.

— Şi am să-l ucid pe Peştele Negru, dacă nu se predă. Tonul lui Jaime era mai aspru decât intenţionase, dar nu avea niciun chef să i se arunce în faţă numele lui Aerys Targaryen.

— Cum, cu limba? Glasul ei era batjocoritor. Poate că sunt eu o femeie bătrână şi grasă, dar n-am brânză între urechi, Jaime. Nici Peştele Negru.

Ameninţările goale nu-l vor intimida.

— Ce m-ai sfătui?

Mătuşa lui ridică greoi din umeri.

— Emm vrea capul lui Edmure. De data asta, s-ar putea să aibă dreptate. Ser Ryman ne-a făcut de râs cu spânzurătoarea aia a lui. Trebuie să-i dovedeşti lui Ser Brynden că ameninţările tale au dinţi.

— Moartea lui Edmure ar putea să întărească dârzenia lui Ser Brynden.

— Dârzenia e un lucru de care Brynden Peştele Negru n-a dus lipsă niciodată.

Hoster Tully ar fi putut să-ţi spună asta. Lady Genna îşi termină vinul. Ei, bine, nu mi-aş îngădui niciodată să-ţi spun cum să porţi un război. Îmi ştiu locul… spre deosebire de sora ta. E adevărat că Cersei a ars Fortăreaţa Roşie?

— Doar Turnul Mâinii.

Mătuşa lui îşi dădu ochii peste cap.

— Mai bine ar fi lăsat turnul şi ar fi ars Mâna. Harys *Swyft?* Dacă şi-a meritat vreodată cineva blazonul, acela e Ser Harys. Iar Gyles Rosby, Cei Şapte să ne apere, credeam c-a murit cu ani în urmă. Merryweather… Tatăl tău obişnuia să-i spună bunicului acestuia „Chicotitorul”, cred că ştii. Tywin susţinea că singurul lucru la care era bun Merryweather era să chicotească la glumele regelui. Lordul a chicotit până a ajuns în exil, din câte-mi amintesc. Cersei a adus şi un

bastard în consiliu, şi un Kettleblack în Garda Regală. A lăsat Credinţa să se înarmeze şi pe braavosi să-şi revendice datoriile în tot Westerosul. Nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat dacă ar fi avut atâta minte să-l facă pe unchiul vostru Mâna Regelui.

— Ser Kevan a refuzat-o.

— Într-adevăr. Nu a spus de ce. Sunt multe lucruri pe care nu le-a spus. *N-a vrut* să le spună. Lady Genna se strâmbă. Kevan făcea *întotdeauna* ce i se cerea.

Nu-i stă în fire să se dea în lături de la nicio însărcinare. Ceva e în neregulă aici, o simt.

— A spus că e obosit. *Ştie,* îi spusese Cersei la căpătâiul tatălui lor. *Ştie despre noi.*

— Obosit? Mătuşa lui strânse din buze. Presupun că are dreptul să fie. I-a fost greu să trăiască toată viaţa în umbra lui Tywin. Le-a fost greu tuturor fraţilor mei.

Umbra aceea pe care o arunca Tywin era lungă şi neagră, şi fiecare dintre ei a 72

trebuit să lupte să găsească puţin soare. Tygett a încercat să fie pe picioarele lui, dar n-a putut să se ridice niciodată la nivelul tatălui tău, şi asta l-a făcut tot mai furios cu trecerea anilor. Gerion făcea glume. Mai bine să iei jocul în râs decât să

joci şi să pierzi. Dar Kevan a văzut încă de la început cum stau lucrurile, aşa că

şi-a făcut un loc pe lângă tatăl tău.

— Iar tu? o întrebă Jaime.

— Nu era un joc pentru fete. Eu am fost nepreţuita prinţesă a tatei… şi a lui Tywin, până când l-am dezamăgit. Fratelui meu nu i-a plăcut niciodată gustul dezamăgirii. Lady Genna se ridică în picioare: Am spus ce-am avut de spus. N-am să-ţi mai răpesc timpul. Fă ce-ar fi făcut Tywin.

— L-ai iubit? se auzi Jaime întrebând.

Mătuşa lui îl privi într-un mod ciudat.

— Aveam şapte ani când Walder Frey l-a convins pe nobilul meu tată să-i dea lui Emm mâna mea. Cel de-al

doilea fiu al său, nici măcar moştenitorul. Tata era şi el al treilea născut, iar copiii mai mici jinduiesc după aprobarea celor mai mari.

Frey i-a ghicit acea slăbiciune şi tata şi-a dat consimţământul fără alt motiv decât ca să-i facă pe plac. Logodna mea a fost anunţată la un ospăţ la care era prezent jumătate din Vest. Ellyn Tarbeck a râs, iar Leul Roşu a ieşit furios din sală.

Ceilalţi şi-au muşcat limbile. Numai Tywin a îndrăznit să ridice glasul împotriva acestei uniuni. Un băiat de zece ani. Tata s-a făcut alb ca laptele iepei, iar Walder Frey *tremura.* Lady Genna zâmbi. Cum aş fi putut să nu-l iubesc, după asta? Ceea ce nu înseamnă că am fost de acord cu tot ce-a făcut, sau că m-am simţit bine în preajma bărbatului care a devenit. Dar orice fetiţă are nevoie de un frate mai mare care s-o ocrotească. Tywin a fost mare chiar şi când a fost mic. Suspină. Cine să

ne mai apere acum?

Jaime o sărută pe obraz.

— A lăsat un fiu.

— Da, aşa este. De asta mă tem cel mai mult, la drept vorbind.

Era o remarcă stranie.

— De ce te-ai teme?

— Jaime, spuse ea, trăgându-l de ureche, dragul meu, te cunosc de când erai un prunc la sânul Joannei. Zâmbeşti ca Gerion şi lupţi ca Tyg şi ai ceva din Kevan, altfel n-ai purta mantia aia... dar fiul lui Tywin e *Tyrion,* nu tu. Cândva i-am spus asta în faţă tatălui tău, iar el n-a mai vorbit cu mine o jumătate de an.

Bărbaţii sunt nişte nătărăi straşnic de mari. Până şi cei care se nasc o dată la o mie de ani.

CAT A CANALELOR

Se deşteptă chiar înainte de răsăritul soarelui, în cămăruţa de sub streşini pe 73

care o împărţea cu fiicele lui Brusco.

Cat se trezea întotdeauna prima. Era cald şi plăcut sub pături, cu Talea şi Brea.

Auzea sunetele şoptite ale răsuflării lor. Când se mişcă, ridicându-se şi bâjbâind după papuci, Brea mormăi un protest adormit şi se întoarse pe partea cealaltă.

Răcoarea zidurilor gri de piatră înfiora pielea lui Cat. Se îmbrăcă în grabă, pe întuneric. În timp ce-şi trăgea tunica peste cap, Talea deschise ochii şi strigă:

— Cat, fii bună şi adu-mi hainele.

Era o fată stângace, numai piele şi os şi coate, care se plângea mereu de frig.

Cat îi aduse veşmintele, iar Talea se strecură în ele, vânzolindu-se sub pături.

Împreună o traseră pe sora cea mare din pat, în timp ce Brea mormăia ameninţări somnoroase. Când toate trei coborâră din odaia de sub streşini, Brusco şi fiii lui erau deja afară, în barcă, pe micul canal din spatele casei. Brusco răcni la fete să

se grăbească, aşa cum făcea în fiecare dimineaţă. Fiii lui le ajutară pe Talea şi Brea să urce în barcă. Sarcina lui Cat era să dezlege funia de stâlp, să i-o arunce Breei şi să împingă barca de lângă chei, cu cizma. Fiii lui Brusco se aplecau peste vâsle. Cat alergă şi sări peste gaura care se căsca între chei şi punte.

După aceea, nu mai avea nimic de făcut multă vreme decât să stea şi să caşte, în vreme ce Brusco şi fiii lui vâsleau prin semiîntunericul de dinaintea zorilor, plutind printr-o încrengătură de mici canale. Se anunţa o zi fără pereche, răcoroasă, senină şi însorită. În Braavos vremea era doar de

trei feluri: ceaţa era urâtă, ploaia şi mai şi, iar lapoviţa era cea mai urâtă dintre toate. Dar, din când în când, venea o dimineaţă când zorile se iveau trandafirii şi albastre şi aerul era tăios şi sărat. Acelea erau zilele care îi plăceau cel mai mult lui Cat.

Când ajunseră la canalul lat şi drept numit Canalul Lung, cotiră spre sud, către piaţa de peşte. Cat stătea cu picioarele încrucişate, alungându-şi un căscat şi încercând să-şi amintească detaliile visului ei. *Am visat că eram iarăşi lup.* Cel mai bine îşi amintea mirosurile: copaci şi pământ, fraţii din haită, izul de cal, cerb şi om, fiecare diferit de celelalte, şi gustul înţepător al fricii, mereu acelaşi. În unele nopţi, visele de lup erau atât de vii încât îşi auzea fraţii urlând chiar şi când se trezea, iar o dată Brea susţinuse că a mârâit în somn şi s-a zvârcolit sub pături.

Crezuse că era o minciună prostească până când Talea spusese acelaşi lucru.

N-ar trebui să visez vise de lup, îşi spuse fata. *Acum sunt pisică, nu lup. Sunt Cat a Canalelor.* Visele de lup îi aparţineau Aryei din Casa Stark. Dar, oricât se străduia, nu putea să scape de Arya. Fie că dormea sub templu sau în odăiţa de sub streşini, cu fiicele lui Brusco, visele de lup continuau să o hărţuiască

noaptea... şi uneori şi alte vise.

Visele de lup erau cele bune. În visele de lup era ageră şi puternică, alergându-şi prada, cu haita pe urmele ei. Celelalte vise erau cele pe care le ura, visele în care avea două picioare în loc de patru. În acelea, îşi căuta mereu mama, împleticindu-se printr-un ţinut pustiu al mocirlei, al sângelui şi al focului. Ploua întotdeauna în acel vis şi îşi auzea mama ţipând, dar un monstru cu cap de câine 74

n-o lăsa s-o salveze. În visul acela plângea mereu, ca o fetiţă speriată. *Pisicile nu plâng niciodată,* îşi spuse ea, *aşa cum nu plâng nici lupii. E doar un vis prostesc.*

Canalul Lung purtă barca lui Brusco pe lângă cupolele de aramă verde ale Palatului Adevărului şi pe lângă turnurile

înalte şi drepte ale Prestaynilor şi ale Antaryonilor, înainte de a trece pe sub imensele cupole gri ale apeductului, către districtul cunoscut sub numele de Oraşul Nămolului, unde clădirile erau mai mici şi mai puţin impunătoare. Mai târziu, când se lumina de ziuă, canalele urmau să

fie sufocate de bărci-şerpi şi de poduri plutitoare, dar în semiîntunericul de dinaintea zorilor aveau canalul aproape doar pentru ei. Lui Brusco îi plăcea să

ajungă la piaţa de peşte tocmai când Titanul răcnea, vestind răsăritul soarelui.

Sunetul bubuia peste lagună, estompat din pricina distanţei, dar destul de puternic încât să trezească oraşul adormit.

Când Brusco şi fiii săi acostară, piaţa de peşte mişuna deja de neguţători de scrumbii şi de precupeţe care vindeau cod, de culegători de stridii şi moluşte, de servitori, de bucătari, de gospodine şi de marinari de pe galere, toţi târguindu-se zgomotos în timp ce inspectau captura de dimineaţă. Brusco obişnuia să se plimbe de la o barcă la alta, cercetând toate moluştele şi, din când în când, lovind cu bastonul câte un butoi sau coş:

— Ăsta, spunea el. Da. *Boc-boc.* Ăsta. *Boc-boc.* Nu, nu ăsta. Aici. *Boc.*

Nu era un om prea vorbăreţ. Talea zicea că tatăl ei era la fel de zgârcit la vorbă

cum era şi la pungă. Stridii, moluşte, crabi, midii, scoici, uneori creveţi… Brusco cumpăra de toate, în funcţie de ce anume arăta mai bine în ziua aceea. Copiilor le revenea sarcina să care la barcă butoaiele şi coşurile pe care le bocănise. Brusco avea dureri de spate şi nu putea să ridice nimic mai greu decât o stacană de bere brună.

Cat duhnea întotdeauna a sare şi a peşte când se depărtau de ţărm, întorcânduse acasă. Se obişnuise într-atât, încât abia dacă mai simţea mirosul. Nu-i displăcea munca. Când o dureau muşchii de atâta ridicat sau spatele

de la povara butoaielor, îşi spunea că aşa devine mai puternică.

După ce toate butoaiele erau încărcate, Brusco îndepărta barca de chei şi fiii lui vâsleau înapoi în susul Canalului Lung. Brea şi Talea stăteau în faţă, şuşotind.

Cat ştia că vorbeau despre iubitul Breei, cel cu care se întâlnea pe acoperiş, după

ce tatăl ei adormea.

— Învaţă trei lucruri noi înainte să te întorci, îi poruncise omul blajin, în ziua în care o trimisese pe Cat în oraş.

Învăţa mereu. Uneori nu erau mai mult de trei cuvinte noi în limba braavosi.

Alteori aducea poveşti ale marinarilor despre întâmplări ciudate şi nemaipomenite din lumea largă şi udă de dincolo de insulele Braavosului, despre războaie şi ploi cu broaşte râioase şi ouă de dragon. Uneori învăţa trei glume noi sau trei noi ghicitori, sau şiretlicuri ale unei bresle sau ale alteia. Şi, din când în când, afla câte un secret.

75

Braavosul era un oraş făcut pentru secrete, un oraş al negurilor, al măştilor şi al şoaptelor. Însăşi existenţa lui fusese un secret timp de un secol, după cum aflase, iar locul în care se afla fusese tăinuit încă de trei ori pe atât.

— Cele Nouă Oraşe Libere sunt fiicele Valyriei de odinioară, îi explicase omul blajin, dar Braavosul e copilul bastard care a fugit de acasă. Suntem un popor de bastarzi, fiii sclavilor, ai târfelor şi ai tâlharilor. Strămoşii noştri au venit dintr-o mie de ţinuturi în acest loc de refugiu, ca să scape de lorzii dragoni care îi înrobiseră. Zeci de zei au venit odată cu ei, dar există un sigur zeu al tuturor.

— Cel cu Multe Chipuri.

— Şi cu multe nume, adăugase omul blajin. În Qohor, el e Ţapul Negru, în Yi Ti, Leul Nopţii, în Westeros, Străinul. Toţi oamenii trebuie să se plece în faţa lui până la urmă, fie că se închină la Cei Şapte, la Lordul Luminii, la Mama Lunii, la Zeul Înecat sau la Marele Păstor. Toată omenirea îi aparţine...

altfel, undeva în lume ar exista un popor care ar trăi veşnic. Ai auzit de vreun popor care trăieşte veşnic?

— Nu, a răspuns ea. Toţi oamenii trebuie să moară.

Cat îl găsea întotdeauna pe omul blajin aşteptând-o când se furişa înapoi în templul de pe colină, în nopţile cu lună neagră.

— Ce ştii şi n-ai ştiut când ai plecat de la noi? o întreba de fiecare dată.

— Ştiu ce pune Orbul Beqqo în sosul iute pe care îl foloseşte la stridii, spunea ea. Ştiu că actorii de la Felinarul Albastru vor juca *Lordul tristei figuri,* iar actorii de la Corabie au de gând să le dea replica prin *Şapte vâslaşi cherchelíţi.* Ştiu că

librarul Lotho Lornel doarme în casa căpitanului Moredo Prestayn ori de câte ori onorabilul căpitan e dus în călătorie şi că pleacă atunci când *Vulpoaica* se întoarce acasă.

— E bine că ştii aceste lucruri. Iar tu cine eşti?

— Nimeni.

— Minţi. Eşti Cat a Canalelor. Te cunosc bine. Du-te şi culcă-te, copilă.

Dimineaţă trebuie să slujeşti.

— Toţi oamenii trebuie să slujească.

Şi aşa făcea, trei zile la fiecare treizeci. Când luna era neagră, era nimeni, o slujitoare a Zeului cu Multe Chipuri, în roba în alb şi negru. Păşea lângă omul blajin prin întunericul parfumat, ducând în mână un lămpaş de fier. Spăla morţii, le cotrobăia prin haine şi le număra banii. Uneori o mai ajuta pe Umma la bucătărie, tăind ciuperci mari, albe şi dezosând peşte. Dar numai când era lună

neagră. În celelalte zile, era o fată orfană, cu o pereche de cizme prea mari pentru picioarele ei şi o mantie maro, cu tivul zdrenţuit, strigând *Midii, scoici şi moluşte,* în timp ce îşi împingea roaba prin Portul Peticarului.

Avea să fie lună neagră în noaptea asta, ştia; noaptea trecută nu fusese decât o semilună de argint.

— Ce ştii şi n-ai ştiut ultima oară când ai plecat de la noi? avea s-o întrebe 76

omul blajin, de îndată ce va da cu ochii de ea.

Ştiu că Brea, fiica lui Brusco, se întâlneşte cu un băiat pe acoperiş, când tatăl ei doarme, gândi ea. *Brea îl lasă s-o atingă, zice Talea, chiar dacă e doar un şobolan de acoperiş şi toţi şobolanii de acoperiş sunt hoţi.* Însă acesta era doar un singur lucru. Cat mai avea nevoie de încă două. Nu-şi făcea griji. Erau mereu lucruri noi de aflat la mal, lângă corăbii.

Când se întoarseră acasă, Cat îi ajută pe fiii lui Brusco să descarce barca.

Brusco şi fiicele lui împărţiră moluştele în cele trei roabe, aranjându-le pe straturi de iarbă-de-mare.

— Întoarceţi-vă după ce le vindeţi, le spuse Brusco fetelor, întocmai cum făcea în fiecare dimineaţă, iar ele porniră să-şi strige marfa. Brea îşi ducea roaba către Portul Violet, să vândă marinarilor braavosi ale căror corăbii erau ancorate acolo.

Talea îşi încerca norocul pe uliţele din jurul Iazului Lunii, sau vindea printre templele de pe Insula Zeilor. Cat se îndrepta spre Portul Peticarului, aşa cum făcea nouă zile din zece.

Doar braavosilor le era îngăduit să folosească Portul Violet, celor din Oraşul Înecat şi din Palatul Lordului Mării. Corăbiile din oraşele sale surori şi din lumea largă trebuiau să acosteze în Portul Peticarului, un port mai sărăcăcios, mai grosolan şi mai murdar decât cel Violet. Şi mai gălăgios, căci marinarii şi negustorii din zeci de ţinuturi împânzeau cheiurile şi uliţele, amestecându-se cu cei care îi serveau şi îi tâlhăreau. Lui Cat îi plăcea locul acesta mai mult decât oricare din Braavos. Îi plăceau vacarmul şi mirosurile ciudate, îi plăcea să vadă ce corăbii sosiseră cu fluxul de seară şi ce corăbii plecaseră. Îi plăceau şi marinarii, lăudăroşii tyroshi cu glasurile lor bubuitoare şi bărbile vopsite, blonzii lyseni, mereu încercând să se tocmească la

preţ, mateloţii îndesaţi şi păroşi din Portul Ibben, mormăind înjurături cu voci groase, răguşite. Purtau mantii cu pene roşii, verzi şi galbene, iar catargele înalte şi velele albe ale corăbiilor-lebede erau minunate.

Iar uneori întâlnea şi oameni din Westeros, vâslaşi şi marinari de pe caravele din Oraşul Vechi, de pe galere de negoţ din Duskendale, din Debarcaderul Regelui şi din Gulltown şi de pe corăbii burduhănoase care aduceau vin din Arbor. Cat cunoştea cuvintele pentru midii, scoici şi moluşte în limba braavosi, dar în Portul Peticarului îşi striga marfa în limba negoţului, limba din porturi, din docuri şi din tavernele marinarilor, o amestecătură grosolană de cuvinte şi expresii din zeci de limbi, însoţită de semne şi gesturi, majoritatea vulgare. Acelea îi plăceau cel mai mult. Oricine îndrăznea s-o sâcâie risca să-i vadă degetul sau să

se audă numit puţă de măgar sau cur de cămilă.

— Poate că n-am văzut niciodată o cămilă, spunea ea, dar recunosc un cur de cămilă când îl miros.

Uneori, extrem de rar, asta înfuria pe cineva, dar când se întâmpla aşa ceva, Arya avea stiletul. Îl păstra ascuţit şi ştia să-l folosească. Roggo cel Roşu o dusese 77

într-o după-masă în Portul Vesel, în timp ce aştepta ca Lanna să fie disponibilă. O

învăţă cum să-şi ascundă stiletul în mânecă şi cum să-l scoată când avea nevoie de el, şi cum să taie o pungă atât de uşor şi de iute încât monedele să fie deja toate cheltuite înainte ca proprietarul lor să apuce să le simtă lipsa. Era bine de ştiut, chiar şi omul blajin era de acord, mai cu seamă noaptea, când criminalii şi şobolanii acoperişurilor mişunau peste tot.

Cat îşi făcuse prieteni de-a lungul cheiurilor: hamali şi comedianţi, fabricanţi de funii şi reparatori de vele, cârciumari, berari şi brutari, cerşetori şi târfe.

Cumpărau moluşte şi scoici de la ea, îi spuneau poveşti adevărate despre Braavos şi minciuni despre vieţile lor şi râdeau de felul în care vorbea când încerca să se exprime în

limba braavosi. Nu se lăsa niciodată deranjată de asta. În schimb, le arăta degetul şi îi numea cururi de cămilă, ceea ce îi făcea să moară de râs. Gyloro Dothare o învăţa cântece porcoase, iar fratele lui, Gyleno, îi spunea care sunt cele mai bune locuri de prins ţipari. Comedianţii de la Corabie îi arătau cum şade un erou şi o învăţau discursuri din *Cântecul Rhoynului, Cele două neveste ale Cuce-ritorului* şi *Desfrânata negustorului.* Quill, omuleţul cu ochi trişti care inventa toate farsele deocheate pentru Corabie, se oferise s-o înveţe cum sărută o femeie, dar Tagganaro îl pocnise cu un cod, punând capăt tentativei. Cossomo Scamatorul o iniţia în prestidigitaţie. Putea să înghită şoareci şi să şi-i scoată pe urechi.

— E o vrajă, spunea el.

— Ba nu, zicea Cat. Şoarecele ţi-a fost tot timpul în mânecă. L-am văzut mişcându-se.

Stridii, moluşte şi scoici erau vorbele magice ale lui Cat şi, ca toate vorbele magice, o duceau aproape oriunde. Se urcase la bordul unor corăbii din Lys, din Oraşul Vechi şi din Portul Ibben şi îşi vânduse stridiile chiar pe punte. Uneori, îşi ducea roaba pe lângă turnurile celor bogaţi şi le oferea străjerilor de la porţi moluşte fripte. O dată, îşi strigase marfa pe treptele Palatului Adevărului şi, când un alt vânzător încercase s-o alunge, îi răsturnase căruciorul şi îi împrăştiase stridiile pe pavaj.

De la ea cumpărau vameşii de la Chequy Port şi vâslaşii din Oraşul Înecat, ale cărui cupole şi turnuri scufundate ţâşneau din apele verzi ale lagunei. O dată, când Brea rămăsese la pat din pricina sângelui lunar, Cat îşi împinsese roaba în Portul Violet, să vândă crabi şi creveţi vâslaşilor de pe barca de agrement a Lordului Mării, plină-ochi de feţe surâzătoare. În alte zile, mergea de-a lungul apeductului, către Iazul Lunii. Vindea aroganţilor asasini în satin vărgat, chelarilor şi juzilor în haine mohorâte, maro şi gri. Dar întotdeauna revenea în Portul Peticarului.

— *Stridii, moluşte şi scoici,* striga fata, împingându-şi roaba de-a lungul cheiurilor. *Midii, creveţi şi scoici.*

O pisică roşcovană şi murdară o urmărea, atrasă de strigătele ei. Mai încolo, îşi făcu apariţia o a doua pisică, o jalnică fiinţă plouată, gri, cu coada tăiată. Pisicilor le plăcea mirosul lui Cat. Uneori, până la apusul soarelui avea o duzină ţinându-se 78

după ea. Din când în când, le arunca o stridie şi se uita să vadă care o prinde.

Observă că pisicile mari câştigau arareori; cel mai adesea trofeul revenea unui animal mai mic, mai ager, sfrijit, nenorocit şi înfometat. *Ca mine,* îşi spuse.

Preferatul ei era un motan bătrân cu o ureche muşcată, care îi amintea de pisica pe care o urmărise cândva prin toată Fortăreaţa Roşie. *Nu, aceea a fost altă fată, nu eu.*

Cat observă că două dintre corăbiile care fuseseră aici cu o zi înainte plecaseră, dar acostaseră cinci altele noi: o caravelă mică, numită *Maimuţa de Alamă,* o imensă balenieră ibbaneză care duhnea a smoală, a sânge şi a ulei de balenă, două

corăbii hodorogite din Pentos şi o galeră suplă şi verde din vechiul Volantis. Cat se oprea la piciorul fiecărei pasarele ca să-şi strige moluştele şi stridiile, o dată în limbajul negustorilor şi încă o dată în limba comună a Westerosului. Un marinar de pe o balenieră o înjură atât de zgomotos încât îi sperie pisicile, iar unul dintre vâslaşii din Pentos o întrebă cât voia pentru molusca dintre picioarele ei, dar la celelalte corăbii îi merse mai bine.

Un ofiţer de punte de pe galera verde înfulecă jumătate de duzină de stridii şi îi spuse cum căpitanul lui fusese omorât de piraţii din Lys care încercaseră să-i captureze lângă Treptele de Piatră.

— Era nenorocitul de Saan, cu *Fiul Bătrânei Mame* şi *Valyriana* lui mare. Am scăpat, dar era cât pe ce.

Mica *Maimuţă de Alamă se* dovedi a fi din Gulltown, cu un echipaj din Westeros care se bucură să stea de vorbă cu

cineva în limba comună. Unul o întrebă cum ajunsese o fată de la Debarcaderul Regelui să vândă midii pe docurile din Braavos, aşa că ea trebui să-şi spună povestea.

— Stăm aici patru zile şi patru nopţi lungi, îi zise unul. Unde trebuie să

meargă omul ca să găsească niţică distracţie?

— Comedianţii de la Corabie joacă *Şapte vâslaşi chercheliţi,* le spuse Cat, iar în Beciul Pestriţ, lângă porţile Oraşului Înecat, sunt lupte de ţipari. Sau, dacă

vreţi, puteţi merge la Iazul Lunii, unde bandiţii se duelează noaptea.

— Da, sună bine, remarcă un alt marinar, dar ceea ce vrea Wat de fapt e o femeie.

— Cele mai bune târfe sunt la Portul Vesel, lângă locul unde e acostată

Corabia comedianţilor. Cat le arătă.

Unele dintre târfele din port erau perverse şi marinarii tocmai sosiţi de pe mare nu ştiau niciodată care. S’vrone era cea mai rea. Toată lumea spunea că jefuise şi omorâse o duzină de bărbaţi, rostogolindu-le cadavrele în canale, să devină hrană

pentru ţipari. Fiica Beţivă putea fi dulce când era trează, dar nu cu vinul în ea. Iar Jeyne Cangrenă era, de fapt, bărbat.

— Întrebaţi de Merry. Meralyn e numele ei adevărat, dar toată lumea îi zice Merry Vesela, şi aşa şi este.

Merry cumpăra o duzină de stridii de fiecare dată când Cat trecea pe la bordel 79

şi le împărţea cu fetele. Avea o inimă bună, toată lumea era de acord.

— O inimă bună şi cei mai mari sâni din tot Braavosul, se făIea cu mândrie Merry.

Şi fetele ei erau drăguţe: îmbujorata Bethany şi Nevasta Marinarului, Yna, cea cu un singur ochi, care putea să-ţi ghicească viitorul într-o picătură de sânge, drăgălaşa Lanna,

până şi Assadora, femeia mustăcioasă din Ibben. Poate că nu erau frumoase, dar erau bune cu ea.

— Toţi hamalii merg la Portul Vesel, îi asigură Cat pe marinarii de pe *Maimuţa de Alamă.* „Băieţii descarcă navele”, zice Merry, „iar fetele mele îi descarcă pe băieţii de pe ele.”

— Dar târfele grozave despre care vorbesc cântăreţii? întrebă cea mai tânără

maimuţă, un băiat roşcovan, cu pistrui, care nu putea avea mai mult de şaisprezece ani. Sunt chiar aşa de frumoase cum se spune? Unde pot găsi una din astea?

Tovarăşii lui îl priviră şi izbucniră în râs.

— Şapte iaduri, băiete! făcu unul dintre ei. Poate căpitanul şi-ar putea lua o curtezană, dar numai dacă ar vinde afurisita de corabie. Târfe de-astea sunt pentru lorzi, nu pentru unii de teapa noastră.

Curtezanele din Braavos erau vestite în lumea întreagă. Cântăreţii cântau despre ele, aurarii şi giuvaiergiii le copleşeau cu daruri, meşteşugarii le cerşeau onoarea de a le avea în rândul clientelei, prinţii negoţului plăteau comori ca să le aibă în braţele lor la baluri, ospeţe şi spectacole, iar bandiţii se omorau între ei în numele lor. Uneori, împingându-şi roaba de-a lungul canalelor, Cat zărea câte o curtezană plutind pe lângă ea, în drum către o seară cu vreun amant. Fiecare curtezană avea propria luntre şi slujitori care să o ducă la întâlnire. Poeta avea întotdeauna o carte în mână, Umbra Lunii purta numai veşminte albe şi argintii, iar Regina Merlan nu era văzută niciodată fără Sirenele ei, patru boboci de fecioare care îi ţineau trena şi-i aranjau părul. Fiecare curtezană era mai frumoasă

decât cealaltă. Până şi Doamna cu Văl era frumoasă, dar numai cei care-i erau amanţi reuşeau să-i vadă chipul.

— Am vândut trei scoici unei curtezane, le spuse Cat marinarilor. M-a strigat când cobora din luntre.

Brusco îi spusese răspicat că nu avea voie să-i vorbească unei curtezane decât dacă aceasta i se adresa prima, dar

femeia îi zâmbise şi o plătise în argint, de trei ori preţul scoicii.

— Da, şi care dintre ele a fost? Regina Scoicilor, nu?

— Perla Neagră, le spuse ea.

Merry susţinea că Perla Neagră era cea mai renumită curtezană dintre toate.

— Se trage din dragoni, îi spusese ea lui Cat. Prima Perlă Neagră a fost o regină-pirat. Un prinţ din Westeros a luat-o de ibovnică şi i-a făcut o fată, care a devenit curtezană. Fiica acesteia a urmat-o, şi fiica *ei* mai apoi, până ajungem la 80

aceasta. Ce ţi-a spus, Cat?

Fata îi răspunsese:

— A spus: *Am să cumpăr trei scoici* şi *Ai nişte sos iute, micuţo?*

— Iar tu ce ai răspuns?

— Am zis: *Nu, doamna mea şi Nu-mi spune micuţo. Mă cheamă Cat.* Ar trebui să am sos iute. Beqqo are şi vinde de trei ori mai multe stridii decât Brusco.

Cat îi povestise omului blajin şi despre Perla Neagră.

— Numele ei adevărat este Bellegere Otherys, îl informase ea. Era unul dintre cele trei lucruri pe care le aflase.

— Aşa e, spusese preotul încetişor. Mama ei a fost Bellonara, dar prima Perlă

Neagră a fost tot o Bellegere.

Dar Cat ştia că pe oamenii de pe *Maimuţa de Alamă* nu i-ar interesa numele mamei unei curtezane. Le ceru să-i povestească ce se mai întâmplă în Cele Şapte Regate şi despre război.

— Război? râse unul dintre ei. Ce război? Nu e niciun război.

— Nu în Gulltown, preciza un altul. Nici în Vale, micul lord ne-a ferit de asta, la fel cum a făcut şi mama lui.

Aşa cum a făcut şi mama lui. Stăpâna Văii era sora mamei sale.

— Lady Lysa, spuse ea, este…?

— … moartă? o completă pistruiatul cu mintea la curtezane. Da. Ucisă de propriul ei cântăreţ.

— O! *Nu-mi pasă. Cat a Canalelor n-a avut nicio mătuşă. N-a avut.* Cat ridică roaba şi se îndepărtă de *Maimuţa de Alamă,* săltând peste pietrele de pavaj.

— *Stridii, moluşte şi scoici!* striga ea. *Stridii, moluşte şi scoici!* Cea mai mare parte a moluştelor o vându hamalilor care descărcau corabia mare cu vin din Arbor, iar restul, oamenilor care reparau galera de război din Myr, cea care fusese distrusă de furtuni.

Mai departe, la docuri, se întâlni cu Tagganaro, care stătea sprijinit cu spatele de un stâlp, lângă Casso, Regele Focilor. Cumpără de la ea nişte midii, iar Casso latră şi o lăsă să-i scuture înotătoarea.

— Vino şi lucrează cu mine, Cat, o îndemnă Tagganaro, în timp ce sugea midiile din cochilii. Căuta un nou partener de când Fiica Beţivă îşi înfipsese cuţitul în mâna Micuţului Narbo. Îţi dau mai mult decât Brusco şi n-ai să miroşi a peşte.

— Lui Casso îi place cum miros, zise ea. Regele Focilor latră, aprobând-o parcă. Mâna lui Narbo nu s-a vindecat?

— Nu poate îndoi trei degete, se plânse Tagganaro printre midii. La ce foloseşte un hoţ de buzunare dacă nu-şi poate folosi degetele? Narbo se pricepea la buzunare, dar nu se pricepea la târfe.

— Merry zice la fel. Cat era tristă. Îi plăcea Micul Narbo, chiar dacă era un hoţ. Ce-o să facă?

— O să tragă la vâsle, zice el. Crede că două degete sunt destule pentru asta, iar Lordul Mării caută mereu vâslaşi. I-am zis: Narbo, nu. Marea e mai rece decât o fecioară şi mai crudă decât o târfă. Mai bine ţi-ai tăia mâna şi ai cerşi. Casso ştie că am dreptate. Nu-i aşa, Casso?

Foca latră, iar Cat zâmbi. Îi azvârli încă o scoică înainte de a-şi vedea de drum.

Ziua era aproape de sfârşit când Cat ajunse la Portul Vesel, vizavi de locul unde era ancorată Corabia. Unii dintre comedianţi stăteau în vârful matahalei canarisite, trecând o ploscă de vin din mână-n mână, dar când zăriră roaba lui Cat coborâră după stridii. Îi întrebă cum mergea cu *Şapte vâslaşi chercheliţi.* Joss Ursuzul clătină din cap.

— Quence a dat în sfârşit peste Allaquo în pat cu Sloey. S-au luptat cu săbiile de lemn şi amândoi ne-au părăsit. Diseară vom fi doar cinci vâslaşi chercheliţi, s-ar părea.

— Ne vom strădui să compensăm prin chercheleală ce am pierdut din vâslaşi, declară Myrmello. Eu, unul, mă ridic la înălţimea misiunii.

— Micul Narbo vrea să fie vâslaş, le spuse Cat. Dacă-l luaţi pe el, veţi avea şase.

— Mai bine ai trece pe la Merry, îi spuse Joss. Ştii cum se supără când rămâne fără stridii.

Dar când Cat se strecură în bordel, o găsi pe Merry stând în camera comună cu ochii închişi, ascultându-l pe Dareon cântând la harpa-i de lemn. Yna era şi ea de faţă, împletind părul lung, auriu şi mătăsos al Lannei. *Alt cântec idiot de dragoste.* Lanna îi cerea întotdeauna cântăreţului să-i cânte cântece idioate de dragoste. Era cea mai tânără dintre târfe, avea doar paisprezece ani. Cat ştia că

Merry cerea pentru ea de trei ori mai mult decât pentru oricare dintre celelalte fete ale ei.

O înfuria să-l vadă pe Dareon stând acolo aşa de neruşinat, făcându-i ochi dulci Lannei, în timp ce degetele îi dansau pe strunele harpei. Târfele îi spuneau cântăreţul negru, dar acum nu mai purta nimic negru. Cu banii pe care-i câştigase din cântat, cioara se transformase în cocoş. Astăzi purta o mantie catifelată, purpurie, tivită cu sângeap, o tunică vărgată, cu dungi albe şi liliachii, şi pantalonii multicolori ai unui bandit, dar îşi cumpărase şi o mantie de mătase şi una din catifea vişinie care era tivită cu brocart. Singurul lucru negru la el erau cizmele. Cat îl auzise spunându-i Lannei că pe toate celelalte le aruncase în canal.

— Gata cu întunecimea, anunţase el.

E un om al Rondului de Noapte, gândi ea, în timp ce Dareon cânta despre o doamnă idioată care se arunca de pe un turn idiot fiindcă prinţul ei idiot murise.

Doamna ar trebui să se ducă să-i omoare pe cei care i-au ucis prinţul. Iar cântăreţul ar trebui să fie la Zid.

Când Dareon îşi făcuse apariţia prima oară la Portul Vesel, Arya fusese cât pe ce să-l întrebe dacă nu vrea s-o ia cu el la Eastwatch, până când îl auzise 82

spunându-i lui Bethany că nu se mai întoarce niciodată.

— Paturi tari, cod sărat şi nesfârşite gărzi, ăsta e Zidul, spusese el. În plus, la Eastwatch nu e nimeni nici pe jumătate atât de frumos ca tine. Cum aş putea să te părăsesc? Cat îl auzise spunându-i acelaşi lucru Lannei şi uneia dintre târfele de la Crescătoria de Pisici şi până şi Privighetorii, în noaptea când cântase în Casa Celor Şapte Felinare.

Mi-aş dori să fi fost aici în noaptea în care l-a lovit grăsanul. Târfele lui Merry râdeau şi acum pe seama asta. Yna spunea că grăsanul se înroşea ca racul de fiecare dată când îl atingea, însă când începuse tărăboiul, Merry pusese să fie târât afară şi aruncat în canal.

Cat se gândea la grăsan, amintindu-şi cum îl salvase de Terro şi Orbelo, când Nevasta Marinarului apăru lângă ea.

— Cântă frumos, murmură ea încetişor, în limba comună a Westerosului. Zeii trebuie că l-au iubit, dacă i-au dat un asemenea glas şi chipul acela frumos, pe deasupra.

Are chipul frumos şi inima murdară, gândi Arya, dar n-o spuse. Dareon se însurase cândva cu Nevasta Marinarului, care nu se culca decât cu bărbaţi care o luau de soţie. Portul Vesel avea uneori trei sau patru nunţi într-o noapte. Adesea, preotul roşu Ezzelyno, cel vesel şi îmbibat de vin, săvârşea ritualurile. Dacă nu era el, era Eustace, care fusese cândva septon la Septul de Dincolo de Mare. Dacă

nici preotul, nici septonul nu erau prin preajmă, una dintre târfe alerga la Corabie şi aducea un actor. Merry

susţinea mereu că actorii erau preoţi mai buni decât preoţii, mai cu seamă Myrmello.

Nunţile erau zgomotoase şi vesele, cu băutură din belşug. Ori de câte ori Cat se nimerea pe acolo cu roaba ei, Nevasta Marinarului insista ca noul ei soţ să

cumpere nişte stridii, ca să-l întărească pentru ceea ce avea să urmeze. Era bună în privinţa asta şi era o fire veselă, dar lui Cat i se părea că era şi ceva trist la ea.

Celelalte târfe spuneau că Nevasta Marinarului vizita Insula Zeilor în zilele când era în floare şi cunoştea toţi zeii care locuiau acolo, până şi pe cei pe care Braavosul îi uitase. Spuneau că se ducea să se roage pentru primul ei soţ, adevăratul ei soţ, pe care-l pierduse pe mare când era doar o fetiţă de vârsta Lannei.

— Crede că, dacă găseşte zeul potrivit, poate că acesta va trimite vânturile şi îi va aduce dragostea înapoi, spunea Yna cea cu un ochi, care o cunoştea de cel mai mult timp, dar mă rog să nu se întâmple. Iubitul ei e mort. Am simţit asta în sângele ei. Dacă s-ar întoarce vreodată, ar fi un cadavru.

Cântecul lui Dareon se termina, în sfârşit. Ultimele note se stinseră în aer.

Lanna suspină şi cântăreţul îşi puse harpa deoparte şi o ridică pe ea în poală.

Tocmai începuse s-o gâdile, când Cat spuse cu voce tare:

— Am stridii, dacă vrea cineva.

Ochii lui Merry se deschiseră dintr-odată.

— Bine, spuse femeia. Adu-le, copilă. Yna, adu nişte pâine şi oţet.

Soarele roşu şi umflat atârna pe cer, în spatele unui şir de catarge, când Cat plecă de la Portul Vesel, cu o pungă dolofană de monede şi o roabă în care nu mai erau decât sare şi iarbă-de-mare. Dareon pleca şi el. Promisese că va cânta în seara aceasta la Hanul Ţiparului Verde, după cum îi spuse în timp ce străbăteau drumul împreună.

— De fiecare dată când cânt la Ţipar, mă aleg cu argint, se făli el, iar în unele nopţi sunt acolo căpitani şi armatori. Traversară un mic pod şi înaintară în josul unei străduţe lăturalnice în timp ce umbrele zilei se alungeau. Curând voi cânta în Portul Violet şi, după aceea, în Palatul Lordului Mării, continuă Dareon. Roaba goală a lui Cat huruia pe pietrele drumului, cântându-şi propria muzică zăngănitoare. Ieri am mâncat hering cu târfele, dar, într-un an, voi gusta crab imperial cu curtezanele.

— Ce s-a întâmplat cu fratele tău? îl întrebă Cat. Grăsanul. A mai găsit o corabie către Oraşul Vechi? Spunea că ar fi trebuit să plece cu *Lady Ushanora.*

— Cu toţii ar fi trebuit. Din ordinul Lordului Snow. I-am spus lui Sam: lasă-l pe bătrân, dar grăsanul nebun n-a vrut să asculte. Ultimele raze de lumină ale soarelui la asfinţit străluceau în părul lui. Dar acum e prea târziu.

— Întocmai, zise Cat, când păşiră în umbra unei ulicioare strâmbe.

Când ajunse înapoi la casa lui Brusco, ceaţa serii se aduna deasupra micului canal. Îşi lăsă roaba, îl găsi pe Brusco în odaia unde-şi număra banii şi trânti punga pe masă, în faţa lui. Trânti şi cizmele pe podea.

Brusco mângâie punga:

— Bine. Dar ce-s astea?

— Cizme.

— Cizmele bune sunt greu de găsit, remarcă Brusco, dar astea îmi sunt mici.

Ridică una şi o cercetă cu ochii mijiţi.

— La noapte va fi lună neagră, îi reaminti ea.

— Atunci, mai bine roagă-te. Brusco azvârli cizmele deoparte şi turnă

monedele pe masă ca să le numere. *Valar dohaeris.*

Valar morghulis, gândi ea.

Ceaţa se ridica în timp ce străbătea străzile Braavosului. Tremura puţin când intră pe uşa din lemn de copac al inimii în Casa în Negru şi Alb. Doar câteva lumânări ardeau în

seara aceasta, pâlpâind ca nişte stele căzute. În întuneric, toţi zeii erau străini.

Jos, în galeriile subterane, dezlegă mantia lui Cat, trase peste cap tunica maro, mirosind a peşte a lui Cat, aruncă din picioare cizmele pătate de sare ale lui Cat, ieşi din lenjeria lui Cat şi se îmbăie în apă cu lămâie, ca să spele orice urmă de miros al lui Cat a Canalelor. Când ieşi, săpunită şi frecată, cu părul ei castaniu lipit de obraji, Cat dispăruse. Îmbrăcă veşminte curate şi o pereche de papuci moi de postav şi se duse, cu paşi uşori, la bucătărie, să-i ceară Ummei ceva de

mâncare. Preoţii şi acoliţii mâncaseră deja, dar bucătăreasa îi păstrase o bucată

bună de cod prăjit şi nişte piure de napi galbeni. Înfulecă, spălă strachina şi apoi se duse s-o ajute pe orfelină să-şi pregătească poţiunile.

Rolul ei era în principal să-i aducă una-alta, cocoţându-se pe scări ca să

găsească ierburile şi frunzele de care avea nevoie orfelina.

— Somn-dulce e cea mai blândă dintre otrăvuri, îi spuse femeia, fărâmiţând niţel cu un mojar şi un pistil. Câteva fire pot încetini o inimă care bubuie, pot opri o mână care tremură şi pot face un om să se simtă liniştit şi puternic. Un vârf de cuţit va asigura o noapte de somn adânc şi fără vise. Trei vârfuri de cuţit vor aduce un somn fără sfârşit. Gustul e foarte dulce, aşa că e cel mai bine să fie folosită în prăjituri şi vinuri. Uite, poţi mirosi dulceaţa. O lăsă să inhaleze puţin, iar pe urmă o trimise sus, pe scară, să caute un vas din sticlă roşie. Aceasta este o otravă mai crudă, dar insipidă şi inodoră, fiind astfel mai uşor de ascuns.

Lacrimile Lysului i se spune. Dizolvată în vin sau în apă, macină măruntaiele şi intestinele omului şi îl ucide ca o boală a acelor organe. Miroase. Arya adulmecă

şi nu simţi nimic. Orfelina puse deoparte lacrimile şi deschise un vas burduhănos de piatră. Pasta asta e

condimentată cu sânge de vasilisc. Va da cărnii prăjite un miros de cimbru, dar mâncată produce o nebunie violentă, atât la animale, cât şi la oameni. Un şoarece va ataca un leu după ce gustă din sângele de vasilisc.

Arya îşi roase buza.

— Ar merge la câini?

— La orice animal cu sânge cald. Orfelina o pălmui.

Îşi duse mâna la obraz, fiind mai mult surprinsă decât rănită.

— De ce-ai făcut asta?

— Arya din Casa Stark e cea care îşi roade buza ori de câte ori se gândeşte.

Eşti Arya din Casa Stark?

— Nu sunt nimeni. Era furioasă. Tu cine eşti? Nu se aştepta la un răspuns din partea orfelinei, dar acesta veni:

— M-am născut drept singurul copil dintr-o Casă străveche, moştenitoarea nobilului meu tată, răspunse orfelina. Mama mea a murit când eram mică. N-am nicio amintire cu ea. Când aveam şase ani, tatăl meu s-a recăsătorit. Noua lui soţie a fost blândă cu mine până când a născut-o pe fiica ei. Apoi şi-a dorit să mor, pentru ca propriul ei copil să poată moşteni averea tatălui meu. Ar fi putut să

apeleze la bunăvoinţa Zeului cu Multe Chipuri, dar nu putea suporta sacrificiul pe care acesta i l-ar fi cerut. În schimb, s-a gândit să mă otrăvească cu mâna ei. M-a lăsat cum mă vezi acum, dar n-am murit. Când tămăduitorii din Casa Mâinilor Roşii i-au spus tatălui meu ce făcuse, a venit aici şi a adus ofrande, oferindu-i toată averea şi pe mine. Zeul cu Multe Chipuri i-a auzit rugăciunea. Am fost crescută în templu ca să slujesc, iar soţia tatălui meu a primit darul.

Arya o cercetă neîncrezătoare.

— E adevărat?

— Există adevăr în ceea ce ţi-am povestit.

— Dar şi minciuni?

— Există un neadevăr şi o exagerare.

Urmărise chipul orfelinei tot timpul cât îşi spusese povestea, dar cealaltă fată

nu-i dăduse niciun indiciu.

— Zeul cu Multe Chipuri a luat trei sferturi din averea tatălui tău, nu pe toată.

— Întocmai. Asta a fost exagerarea mea.

Arya zâmbi larg, îşi dădu seama că zâmbeşte şi se ciupi de obraz.

Controlează- ţi faţa, îşi spuse. *Zâmbetul meu e slujitorul meu, trebuie să vină la porunca mea.*

— Care parte a fost o minciună?

— Nicio parte. Am minţit în privinţa minciunii.

— Oare? Sau minţi acum?

Dar înainte ca orfelina să apuce să răspundă, omul blajin păşi în încăpere, zâmbind.

— Te-ai întors la noi.

— Luna e neagră.

— Aşa e. Care sunt cele trei lucruri noi pe care le ştii şi pe care nu le-ai ştiut când ai plecat de la noi ultima oară?

Ştiu treizeci de lucruri noi, îi venea să spună.

— Trei dintre degetele Micului Narbo nu se îndoaie. Vrea să se facă vâslaş.

— E bine de ştiut. Şi ce altceva?

Îşi rememoră ziua.

— Quence şi Alaquo s-au certat şi au părăsit Corabia, dar cred că se vor întoarce.

— Doar crezi sau *ştii?*

— Doar cred, fu ea nevoită să mărturisească, deşi era sigură de asta.

Comedianţii trebuiau să mănânce, la fel ca alţi oameni, iar Quence şi Alaquo nu erau destul de buni pentru Felinarul Albastru.

— Întocmai, zise omul blajin. Şi al treilea lucru?

De data aceasta nu şovăi.

— Dareon e mort. Cântăreţul negru care dormea la Portul Vesel. A fost un dezertor din Rondul de Noapte. Cineva i-a

tăiat beregata şi l-a împins în canal, dar i-a păstrat cizmele.

— Cizmele bune sunt greu de găsit.

— Întocmai. Încercă să-şi păstreze chipul neclintit.

— Cine ar fi putut face una ca asta, mă întreb?

— Arya din Casa Stark. Îi urmări ochii, gura, muşchii bărbiei.

— Fata aceea? Credeam că a plecat din Braavos. Cine eşti?

— Nimeni.

— Minţi. Se întoarse către orfelină. Gâtlejul mi-e uscat. Fii bună şi adu o cupă

cu vin pentru mine şi una cu lapte cald pentru prietena noastră Arya, care s-a întors la noi pe neaşteptate.

Străbătând oraşul, Arya se întrebase ce avea să spună omul blajin când îi va povesti despre Dareon. Poate că se va înfuria pe ea sau poate că va fi încântat că

i-a dat cântăreţului darul Zeului cu Multe Chipuri, îşi repetase această discuţie în cap de zeci de ori, ca pe un spectacol al comedianţilor. Dar nu se gândise niciodată la *lapte cald.*

Când laptele sosi, Arya îl bău până la fund. Mirosea puţin a ars şi îi lăsa în gură un gust amar.

— Acum du-te la culcare, copilă, îi spuse omul blajin. Mâine dimineaţă

trebuie să slujeşti.

Noaptea se visă iarăşi lup, dar era altfel decât alte vise. În visul acesta nu avea haită. Umbla singură după pradă, sărind peste acoperişuri şi păşind uşor pe lângă

malurile canalului, pândind umbre prin ceaţă.

Când se trezi a doua zi dimineaţă, era oarbă.

SAMWELL

Vântul Cafeniu era o corabie-lebădă din Oraşul Copacilor înalţi de pe Insulele Verii, unde oamenii erau negri, femeile desfrânate şi până şi zeii erau ciudaţi. Nu avea un septon la bord care să-i conducă în rugăciunile de înmormântare, aşa că

misiunea îi reveni lui Samwell Tarly, undeva departe de coasta sudică, pârjolită

de soare, a Dornului.

Sam îşi îmbrăcă veşmintele negre ca să rostească vorbele, deşi era zăpuşeală în după-amiaza aceea, fără nicio boare de vânt.

— A fost un om bun, începu el… dar de îndată ce spuse cuvintele, ştiu că nu erau cele potrivite. Nu. A fost un om *mare.* Un maester al Citadelei, care şi-a făurit un colan şi a făcut legământ, un Frate Jurat al Rondului de Noapte, mereu credincios. La naştere, i-au dat numele unui erou care murise prea tânăr, dar, deşi a trăit multă, multă vreme, propria viaţă a fost mai puţin eroică. N-a fost altul mai înţelept, mai blând sau mai bun ca el. La Zid, o duzină de lorzi comandanţi au venit şi au plecat în timpul anilor lui de slujire, dar el a fost mereu acolo ca să-i sfătuiască. A sfătuit şi regi. Ar fi putut fi rege el însuşi, dar când i s-a oferit coroana, a spus că aceasta ar trebui să-i revină fratelui său mai mic. Câţi oameni ar face asta? Sam îşi simţi ochii umplându-se de lacrimi şi ştiu că nu mai putea continua mult timp. A fost sângele dragonului, dar acum focul lui s-a stins. A fost Aemon Targaryen, iar acum veghea lui s-a sfârşit.

— Iar acum veghea lui s-a sfârşit, murmură Gilly după el, legănând pruncul în braţe. Kojja Mo rosti vorbele după ea în limba comună a Westerosului, pe urmă le repetă în limba

verii, pentru Xhondo şi pentru tatăl ei şi pentru restul adunării.

87

Sam îşi plecă creştetul şi începu să plângă, cu suspine atât de zgomotoase şi de convulsive încât tremura din tot trupul. Gilly veni lângă el şi îl lăsă să-i plângă pe umăr. Avea şi ea lacrimi în ochi.

Aerul era cald, umed şi neclintit, iar *Vântul Cafeniu* plutea în derivă pe adânca mare albastră, în larg.

— Sam Negru a rostit vorbe frumoase, spuse Xhondo. Acum bem viaţa. Strigă

ceva în limba verii şi un butoi cu rom cu mirodenii fu rostogolit pe puntea pupa şi deschis, pentru ca toţi cei de faţă să poată bea o cupă în amintirea bătrânului dragon orb. Echipajul îl cunoscuse doar foarte scurt timp, dar insularii verii respectau bătrânii şi îşi cinsteau morţii.

Sam nu mai băuse rom niciodată. Era o licoare stranie şi ameţitoare, dulce la început, dar lăsându-ţi un gust învăpăiat care îţi ardea limba. Era obosit, atât de obosit. Fiecare muşchi îl durea şi mai simţea şi alte dureri, în locuri unde Sam nu ştiuse că avea muşchi. Genunchii îi erau înţepeniţi, mâinile acoperite de băşici noi şi aspre şi de pete lipicioase acolo unde vechile băşici se spărseseră. Cu toate acestea, romul şi tristeţea păreau să-i şteargă rănile.

— De-am fi reuşit să-l aducem în Oraşul Vechi, arhimaesterii poate l-ar fi salvat, îi spuse lui Gilly, când îşi sorbeau romul pe castelul înalt al *Vântului Cafeniu.* Tămăduitorii Citadelei sunt cei mai buni din Cele Şapte Regate. O vreme am crezut… am sperat…

În Braavos, păruse posibil ca Aemon să-şi revină. Poveştile lui Xhondo despre dragoni păruseră gata să-l readucă pe bătrân la viaţă. În seara aceea, mâncase fiecare bucăţică pe care Sam i-o pusese în faţă.

— Nimeni n-a căutat vreodată o fată, spusese el. Un prinţ fusese promis, nu o prinţesă. Rhaegar, am crezut… Fumul reprezenta focul ce mistuia Castelul Verii în ziua naşterii

sale, sarea însemna lacrimile vărsate pentru cei care au murit. În tinereţe, mi-a împărtăşit părerea, dar mai târziu a fost convins că propriul său fiu era cel care împlinise profeţia, căci, în noaptea când a fost zămislit Aegon, deasupra Debarcaderului Regelui fusese văzută o cometă, iar Rhaegar era sigur că

steaua sângerândă reprezenta o cometă. Ce proşti am fost, noi care ne credeam atât de înţelepţi! Eroarea s-a strecurat în traducere. Barth şi-a dat seama: dragonii nu sunt nici bărbaţi, nici femei, ci când una, când alta, schimbători ca flacăra.

Limba ne-a indus pe toţi în eroare, timp de o mie de ani. *Daenerys* este aceea, născută în mijlocul sării şi al fumului. Dragonii au dovedit-o. Doar vorbind despre ea, Maester Aemon prindea parcă putere. Trebuie să mă duc la ea. *Trebuie.* De-aş

fi măcar cu zece ani mai tânăr.

Bătrânul fusese atât de hotărât încât chiar urcase pe propriile picioare pasarela spre *Vântul Cafeniu,* după ce Sam făcuse aranjamentele pentru drum. Îi dăduse deja sabia şi teaca lui Xhondo, ca să-l despăgubească pe voinicul ofiţer secund pentru mantia pe care şi-o stricase salvându-l de la înec. Singurele lucruri de preţ

care le mai rămâneau erau cărţile pe care le aduseseră din beciurile Castelului 88

Negru. Sam se despărţise cu tristeţe de ele.

— Erau destinate Citadelei, spusese el când Xhondo îl întrebase ce-l supără.

Când secundul tradusese acele cuvinte, căpitanul râsese.

— Quhuru Mo spune că oamenii cărunţi vor avea oricum aceste cărţi, explicase Xhondo, numai că le vor cumpăra de la Quhuru Mo. Maesterii plătesc argint bun pentru cărţi pe care nu le au şi uneori aur roşu şi galben.

Căpitanul voia şi colanul lui Aemon, dar în această privinţă Sam îl refuzase.

Era o mare ruşine pentru orice maester să renunţe la colanul său, îi explicase el.

Xhondo fusese nevoit să repete partea aceea de trei ori până când Quhuru Mo o acceptase. Când târgul fusese încheiat, Sam rămăsese doar cu cizmele, veşmintele negre şi lenjeria de pe el şi cu cornul crăpat pe care Jon Snow îl găsise la Pumnul Primilor Oameni. *N-am avut de ales,* îşi spuse. *Nu puteam să rămânem în Braavos şi, fără furt şi cerşetorie, altă cale să plătim drumul nu era.* Ar fi socotit că târgul a fost bun şi cu un preţ de trei ori mai mare, dacă ar fi reuşit să-l ducă pe Maester Aemon teafăr în Oraşul Vechi.

Dar călătoria spre sud fusese presărată de furtuni şi fiecare vijelie îşi luase obolul din puterea şi vigoarea bătrânului. La Pentos, ceruse să fie dus pe punte, pentru ca Sam să-i poată picta în cuvinte un tablou al oraşului, dar fusese ultima oară când părăsise patul căpitanului. Curând după aceea, mintea începuse din nou să-i rătăcească. Până când *Vântul Cafeniu* alunecase, pe lângă Turnul însângerat, în portul Tyrosh, Aemon nu mai pomenea despre încercarea de a găsi o corabie care să-l ducă spre est. În schimb, vorbea din nou despre Oraşul Vechi şi arhimaesterii Citadelei.

— Trebuie să le spui, Sam, zisese el. Arhimaesterilor. Trebuie să-i faci să

înţeleagă. Oamenii care erau la Citadelă când am fost eu sunt morţi de cincizeci de ani. Cei de acum nu m-au cunoscut. Scrisorile mele… în Oraşul Vechi trebuie să le fi citit ca pe aiurelile unui bătrân cu minţile rătăcite. Trebuie să-i convingi, acolo unde eu n-am reuşit. Spune-le, Sam… spune-le cum e la Zid… arătările şi umblătorii albi, frigul care se strecoară…

— Le voi spune, promisese Sam. Îmi voi alătura glasul glasului tău, maester.

Le vom spune amândoi, noi împreună.

— Nu, spusese maesterul. Trebuie să le spui tu. Spune-le. Profeţia… visul fratelui meu… Lady Melisandre a citit semnele greşit. Stannis… Stannis are în el ceva din sângele

dragonilor, da. Şi fratele lui a avut. Rhaelle, fetiţa lui Egg, prin ea s-au ales cu el… mama tatălui lor… ea îmi spunea unchiul maester când era mică. Îmi amintesc, aşa că mi-am îngăduit să sper… poate că am vrut… cu toţii ne amăgim, când vrem să credem. Mai cu seamă Melisandre, bănuiesc. Sabia nu e bună, trebuie să ştie asta… lumină fără căldură… o strălucire goală… sabia *nu e bună* şi lumina falsă nu poate decât să ne conducă mai adânc în beznă, Sam.

Daenerys e speranţa noastră. Spune-le asta, la Citadelă. Fă-i să asculte. Trebuie să-i trimită un maester. Daenerys trebuie să fie sfătuită, învăţată, *apărată.* În toţi 89

aceşti ani am zăbovit, aşteptând, urmărind, iar acum, când ziua e la asfinţit, sunt prea bătrân. Sunt pe moarte, Sam. Lacrimile şiroiseră din ochii albi şi orbi ai bătrânului, în faţa acelei acceptări. Moartea n-ar trebui să sperie un om bătrân ca mine, dar mă sperie. Nu-i aşa că e absurd? Cu toate acestea, nu pot să nu mă

întreb ce va urma după ce ultimul strop de căldură îmi va părăsi trupul. Oare mă

voi ospăta veşnic în castelul de aur al Tatălui, aşa cum spun septonii? Oare voi vorbi din nou cu Egg, îl voi găsi pe Daeron teafăr şi fericit, îmi voi auzi sora cântându-le copiilor lor? Dar dacă lorzii călăreţi au dreptate? Voi călări veşnic prin cerul nopţii, pe un armăsar de foc? Sau trebuie să mă întorc în această vale a plângerii? Cine poate spune, zău? Cine a fost dincolo de zidul morţii ca să vadă?

Doar arătările, şi ştim cum sunt ele. Ştim.

Nu era nimic de spus la toate acestea, dar Sam îi oferise bătrânului alinare aşa cum se pricepuse, iar Gilly venise după aceea şi îi cântase un cântec, o aiureală pe care o învăţase de la celelalte neveste ale lui Craster. Îl făcuse pe bătrân să

zâmbească şi îl ajutase să adoarmă.

Aceea fusese una dintre ultimele sale zile bune. Pe urmă, bătrânul îşi petrecuse mai mult timp dormind decât treaz, cuibărit sub un maldăr de blănuri, în cabina căpitanului.

Uneori murmura în somn. Când se trezea, îl striga pe Sam, insistând că trebuie să-i spună ceva, dar cel mai adesea uita ce voise până când ajungea bărbatul. Chiar şi când îşi amintea, vorbea confuz. Vorbea despre vise şi nu pomenea niciodată de cel care le visase, despre lumânări de sticlă care nu puteau fi aprinse şi despre ouă care nu scoteau pui. Spunea că sfinxul era enigma, nu enigmistul, dar nu era limpede la ce se referea. Îl ruga pe Sam să-i citească dintr-o carte scrisă de Septonul Barth, ale cărui scrieri fuseseră arse în timpul domniei lui Baelor cel Binecuvântat. O dată se trezise plângând.

— Dragonul trebuie să aibă trei capete, bocise el, dar eu sunt prea bătrân şi prea firav ca să fiu unul dintre ele. Ar trebui să fiu cu ea, să-i arăt calea, dar trupul m-a trădat. În timp ce *Vântul Cafeniu* îşi croia drum prin Treptele de Piatră, Maester Aemon uita cel mai adesea numele lui Sam. Uneori îl lua drept unul dintre fraţii lui morţi.

— Era prea plăpând pentru o călătorie atât de lungă, îi spuse Sam lui Gilly pe castelul de la pupa, după încă o înghiţitură de rom. Jon ar fi trebuit să-şi dea seama. Aemon avea o sută doi ani, n-ar fi trebuit să fie trimis pe mare. Dacă ar fi rămas la Castelul Negru, poate că ar mai fi trăit încă zece ani.

— Sau poate că l-ar fi ars. Femeia roşie. Chiar şi aici, la o mie de leghe de Zid, Gilly se ferea să rostească numele lui Melisandre cu voce tare. Voia sânge regesc pentru focurile ei. Val ştia asta. Şi Lordul Snow. De aceea m-au obligat să iau pruncul Daliei şi să-l las pe al meu în locul lui. Maester Aemon a adormit şi nu s-a mai trezit, dar dacă ar fi rămas, ea l-ar fi ars.

Va arde oricum, gândi Sam deprimat, *numai că acum trebuie s-o fac eu.*

Targaryenii îşi dădeau întotdeauna morţii flăcărilor. Quhuru Mo nu voise să

îngăduie un rug funerar la bordul *Vântului Cafeniu,* aşa că trupul lui Aemon fusese vârât într-un butoi cu rom de mure ca să se conserve până când corabia ajungea în Oraşul Vechi.

— În noaptea dinaintea morţii sale, m-a întrebat dacă poate ţine pruncul în braţe, continuă Gilly. M-am temut că ar fi putut să-l scape, dar n-a făcut-o. L-a legănat şi i-a fredonat un cântec, iar băiatul Daliei a întins mâinile şi i-a atins faţa.

După felul cum l-a tras de buză, m-am gândit că s-ar putea să-l rănească, dar n-a reuşit decât să-l facă pe bătrân să râdă. Gilly mângâie mâna lui Sam. Am putea să-i spunem Maester micuţului, dacă vrei. Când va fi destul de mare, nu acum.

Am putea.

— *Maester* nu e un nume. Dar ai putea foarte bine să-i spui Aemon.

Gilly chibzui la asta.

— Dalia l-a adus pe lume în timpul bătăliei, cu săbiile cântând în jurul ei. Aşa ar trebui să-l cheme, Aemon Născut în Luptă, Aemon Cântecul Oţelului.

Un nume care ar putea să-i placă până şi nobilului meu tată. Un nume de războinic. Băiatul era fiul lui Mance Rayder şi nepotul lui Craster, în definitiv.

N-avea nimic din sângele de laş al lui Sam.

— Da. Aşa să-i spui.

— Când împlineşte doi ani, îi promise ea. Nu ar fi bine mai devreme.

— Unde e băiatul? se gândi Sam să întrebe. Cu romul şi tristeţea, îi luase tot acest timp ca să-şi dea seama că Gilly nu avea pruncul cu ea.

— E la Kojja. Am rugat-o să-l ia puţin.

— Ah.

Kojja Mo era fata căpitanului, mai înaltă decât Sam şi suplă ca o suliţă, cu pielea neagră şi netedă ca jaisul lustruit. Îi conducea şi pe arcaşii roşii ai corăbiei şi trăgea cu un arc dublu din lemn auriu, care putea trimite o săgeată la

patru sute de metri. Când piraţii îi atacaseră la Treptele de Piatră, săgeţile Kojjei omorâseră

o duzină, în timp ce ale lui Sam căzuseră în apă. Singurul lucru care îi plăcea mai mult decât arcul ei era să salte pruncul Daliei pe genunchi şi să-i cânte în limba verii. Prinţul sălbatic devenise răsfăţatul tuturor femeilor din echipaj, iar Gilly părea să aibă încredere în ele, aşa cum nu avusese în niciun bărbat.

— Frumos din partea ei, remarcă Sam.

— La început mi-a fost frică de ea, spuse Gilly. Era atât de neagră şi dinţii ei erau aşa de mari şi de albi! Mă temeam că era o fiară sau un monstru, dar nu e. E

bună. Îmi place de ea.

— Ştiu că-ţi place.

Aproape toată viaţa, singurul bărbat pe care-l cunoscuse Gilly fusese înfiorătorul Craster. În rest, în viaţa ei existaseră doar femei. *Bărbaţii o sperie, dar femeile nu,* îşi dădu seama Sam. Nu putea înţelege asta. La Horn Hill, lui îi plăcuse şi compania fetelor. Surorile lui fuseseră blânde cu el şi, deşi celelalte fete îl tachinau uneori, cuvintele crude erau mai uşor de ignorat decât loviturile şi 91

ghionturile pe care le primea de la ceilalţi băieţi din castel. Chiar şi acum, pe *Vântul Cafeniu,* Sam se simţea mai bine cu Kojja Mo decât cu tatăl ei, deşi asta poate era fiindcă ea vorbea limba comună, iar el nu.

— Şi tu îmi placi, Sam, şopti Gilly. Şi îmi place băutura asta. Are gust de foc.

Da, gândi Sam, *o băutură pentru dragoni.* Cupele li se goliră, aşa că Sam se duse la butoi, să le umple. Văzu că soarele cobora către apus, de trei ori mai mare decât era de obicei. Lumina lui arămie făcea chipul lui Gilly să pară aprins şi roşu.

Băură o cupă pentru Kojja Mo şi una pentru fiul Daliei şi încă una pentru pruncul lui Gilly, aflat la Zid. Iar după aceea nu mai avură de ales decât să bea două cupe pentru Aemon din Casa Targaryen.

— Fie ca Tatăl să-l judece drept, zise Sam, suspinând.

Soarele aproape dispăruse când isprăviră cu Maester Aemon. Doar o dâră

lungă şi subţire de roşu mai strălucea la orizontul apusului, ca o tăietură pe cer.

Gilly spuse că băutura făcea corabia să se învârtă, aşa că Sam o ajută să coboare scara către cabinele femeilor, la prora corăbiei.

Chiar la intrarea în cabină atârna un felinar şi Sam reuşi să dea cu capul de el, păşind înăuntru.

— Au, făcu el, iar Gilly întrebă:

— Eşti rănit? Lasă-mă să văd.

Gilly se aplecă… şi îl sărută pe gură.

Sam se pomeni răspunzându-i. *Am rostit cuvintele,* gândi el, dar mâinile ei trăgeau de veşmintele lui negre, desfăcându-i şnurul pantalonilor. Sam întrerupse sărutul, doar cât să spună:

— Nu putem.

Dar Gilly răspunse:

— Putem, şi îi acoperi din nou gura cu gura ei. *Vântul Cafeniu* se învârtea de jur împrejurul lor şi Sam simţea gust de rom pe limba lui Gilly, iar apoi sânii ei erau dezgoliţi şi el îi mângâia. *Am rostit cuvintele,* gândi iarăşi Sam, dar unul dintre sfârcuri îşi găsi drumul spre buzele lui. Era roz şi tare, şi când îl supse, laptele ei îi umplu gura, amestecându-se cu gustul de rom. Nu mai gustase nimic atât de plăcut, de dulce şi de bun. *Dacă fac asta, nu sunt mai bun cu nimic decât Dareon,* gândi Sam, dar era prea plăcut ca să se oprească. Şi, dintr-odată, mădularul îi era afară, ţâşnind în sus din pantaloni, ca un catarg gros şi roz. Arăta aşa de caraghios încât îi venea să râdă, dar Gilly îl împinse pe patul de scânduri, îşi ridică fustele în jurul coapselor şi se coborî deasupra lui, cu un scâncet uşor.

Era chiar mai plăcut decât sfârcurile. *E atât de udă,* gândi el, gâfâind. *N-am ştiut niciodată că o femeie poate să fie aşa de udă acolo, jos.*

— Acum sunt soţia ta, şopti ea, lunecând în sus şi-n jos, deasupra lui.

Sam gemu, gândind: *Nu, nu, nu se poate, am rostit cuvintele, am rostit cuvintele,* dar singurul cuvânt pe care îl spuse fu:

— Da.

92

După aceea, ea adormi îmbrăţişându-l, cu faţa pe pieptul lui. Sam avea şi el nevoie de somn, dar era beat de rom, de lapte de mamă şi de Gilly. Ştia că ar trebui să se ducă înapoi în hamacul lui din cabina bărbaţilor, dar era atât de plăcut s-o simtă cuibărită în el încât, cumva, nu se putea mişca.

Alţii intrară, bărbaţi şi femei, şi îi auzi sărutându-se şi râzând şi împerechindu-se. *Insulari. Aşa jelesc ei. Răspund morţii cu viaţă.* Sam citise asta undeva, cu multă vreme în urmă. Se întreba dacă Gilly ştia, dacă Kojja Mo îi spusese ce să

facă.

Respira parfumul părului ei şi se holba la felinarul ce se legăna deasupra. *Nici măcar Baba însăşi nu m-ar putea scoate teafăr din asta.* Cel mai bun lucru pe care-l putea face era să se strecoare afară şi să sară în mare. *Dacă mă înec, nimeni nu va trebui să afle că m-am făcut de ruşine, că mi-am încălcat jurămintele, iar Gilly îşi poate găsi un bărbat mai bun, unul care nu e un mare laş grăsan.*

Se trezi a doua zi dimineaţă, în hamacul lui din cabina bărbaţilor, cu Xhondo răcnind despre vânt.

— *Bate vânt!* ţipa întruna secundul. *Sus şi la treabă, Sam Negru. Bate vânt!*

Xhondo compensa prin volum ceea ce-i lipsea în vocabular.

Sam se rostogoli din hamac în picioare şi regretă de îndată. Capul îi bubuia să

se spargă, una dintre băşicile din palmă se spărsese peste noapte şi îi venea să

vomite.

Dar Xhondo nu avea milă, aşa că Sam nu avu de ales şi se căzni să-şi îmbrace veşmintele negre. Le găsi pe punte, sub hamac, toate îngrămădite într-un maldăr umed. Le mirosi ca să vadă cât erau de murdare şi inhala mirosul de sare, de mare şi de smoală, de pânză udă şi de mucegai, de fructe şi de peşte şi de rom de mure, de mirodenii ciudate şi de lemn exotic, şi buchetul ameţitor al propriei transpiraţii uscate. Dar în ele stăruia şi mirosul lui Gilly, mirosul curat al părului ei şi dulcele miros al laptelui şi asta îl făcu bucuros să le poarte. Însă ar fi dat orice pentru nişte şosete uscate. Între degetele de la picioare începuse să-i crească un fel de ciupercă.

Cufărul cu cărţi nu fusese de ajuns ca să plătească drumul pentru patru persoane de la Braavos la Oraşul Vechi. *Vântul Cafeniu* era însă la strâmtoare, aşa că Quhuru Mo fusese de acord să-i ia pe vas, cu condiţia să muncească pentru asta. Când Sam protestase, zicând că Maester Aemon e prea slăbit, băiatul doar un prunc în braţe şi că lui Gilly îi era frică de mare, Xhondo doar răsese:

— Sam Negru e om mare şi gras. Sam Negru va munci pentru patru.

La drept vorbind, Sam era atât de neîndemânatic încât se îndoia că făcea măcar treaba unui singur om destoinic, dar se străduia. Freca punţile şi le netezea cu pietre, trăgea lanţurile ancorei, aduna funii şi vâna şobolani, cosea pânzele rupte, peticea spărturile cu smoală fierbinte, dezosa peşte şi îi tăia fructe bucătarului.

Gilly se străduia şi ea. Era mai bună la manevrarea velelor decât Sam, deşi, din când în când, priveliştea întinderii nesfârşite de apă o mai făcea să închidă ochii.

93

Gilly, gândi Sam, *ce am să fac cu Gilly?*

Fu o zi lungă, fierbinte şi umedă, care părea şi mai lungă din pricina capului care îi bubuia. Sam îşi făcu de lucru cu funiile şi cu velele şi cu celelalte sarcini pe care i le dădea Xhondo şi încercă să nu-şi lase privirea să rătăcească înspre

butoiul cu rom în care se afla trupul Maesterului Aemon… sau înspre Gilly. Nu putea să dea ochii cu ea chiar acum, nu după cele întâmplate noaptea trecută.

Când fata sălbatică urcă pe punte, el coborî. Când ea se duse la prora, el plecă la pupa. Când ea îi zâmbi, el întoarse capul, simţindu-se ticălos. *Ar fi trebuit să sar în mare când încă dormea,* gândi el. *Am fost întotdeauna un laş, dar nu mi-am încălcat jurămintele până acum.*

Dacă Maester Aemon n-ar fi murit, Sam l-ar fi putut întreba ce să facă. Dacă

Jon Snow ar fi fost la bord, sau măcar Pyp sau Grenn, ar fi putut să le ceară sfatul.

În schimb, îl avea pe Xhondo. *Xhondo n-ar înţelege ce spun. Sau, dacă ar înţelege, mi-ar spune pur şi simplu s-o iau din nou la o partidă de futai.* „Futai”

fusese primul cuvânt pe care Xhondo îl învăţase în limba comună şi era foarte mândru de el.

Sam avea noroc că *Vântul Cafeniu* era aşa de mare. La bordul *Mierlei,* Gilly ar fi putut să-l încolţească într-o clipită. „Corăbii-lebede” li se spunea în Cele Şapte Regate ambarcaţiunilor mari din Insulele Verii, din pricina pânzelor albe şi umflate şi a galioanelor care, majoritatea, înfăţişau păsări. Aşa mari cum erau, pluteau pe valuri cu o graţie fără egal. Deşi neajutorat în perioadele de acalmie, cu un vânt bun şi vioi din spate *Vântul Cafeniu* putea întrece o galeră. Şi oferea o mulţime de locuri în care un laş se putea ascunde.

Spre sfârşitul schimbului său, Sam fu, în cele din urmă, încolţit. Cobora o scară când Xhondo îl înhaţă de guler.

— Sam Negru vine cu Xhondo, zise el, târându-l peste punte şi aruncându-l la picioarele lui Kojja Mo.

Departe, spre nord, un abur se zărea jos, la orizont. Kojja arătă într-acolo.

— Acolo e coasta Dornului. Nisip, stânci şi scorpioni şi niciun loc bun de acostare, preţ de sute de leghe. Poţi să înoţi până acolo, dacă vrei, sau să mergi pe jos către Oraşul

Vechi. Va trebui să traversezi deşertul adânc, să urci nişte munţi şi să treci Torentine înot. Sau poţi să mergi cu Gilly.

— Nu înţelegeţi. Astă-noapte noi…

— … v-aţi onorat mortul şi zeii care v-au făcut pe amândoi. Xhondo a făcut la fel. Eu am avut copilul, altfel aş fi fost cu el. Voi, toţi cei din Westeros, faceţi din dragoste o ruşine. Nu e nimic ruşinos în dragoste. Dacă septonii voştri spun că

este, cei şapte zei ai voştri trebuie să fie demoni. În insule, ştim mai bine. Zeii noştri ne-au dat picioare ca să fugim, nasuri ca să mirosim, mâini ca să atingem şi să simţim. Care zeu nebun şi crud ar da unui om ochi şi i-ar spune că trebuie să-i ţină închişi mereu şi să nu privească toată frumuseţea din lume? Doar un monstru, un demon al întunericului. Kojja îşi duse mâinile între picioarele lui Sam. Zeii 94

ţi-au dat şi asta cu un scop, pentru… care e cuvântul vostru în limba westerosi?

— *Futai,* îi sări Xhondo în ajutor.

— Da, pentru futai, pentru a da plăcere şi pentru a face copii. Nu e nicio ruşine în asta.

Sam se dădu înapoi.

— Am făcut un jurământ. *Nu îmi voi lua soţie şi nu voi zămisli copii.* Am rostit cuvintele.

— Ştie ce cuvinte ai rostit. E un copil în anumite privinţe, dar nu e oarbă. Ştie de ce porţi veşminte negre, de ce te duci în Oraşul Vechi. Ştie că nu te poate păstra. Te vrea pentru o vreme, atâta tot. Şi-a pierdut tatăl şi soţul, mama şi surorile, casa, *lumea* ei. Nu te are decât pe tine, în afară de prunc. Aşa că du-te la ea sau înoată.

Sam privi deznădăjduit la aburul care marca linia îndepărtată a ţărmului. Ştia că n-ar putea rezista să înoate până acolo.

Se duse la Gilly.

— Ce-am făcut noi… dacă aş putea să-mi iau soţie, te-aş prefera pe tine în locul oricărei prinţese sau fecioare de

obârşie nobilă, dar nu pot. Am rămas cioară. Am rostit cuvintele. Gilly, am mers cu Jon în pădure şi am rostit cuvintele în faţa copacului inimii.

— Copacii veghează asupra noastră, şopti Gilly, ştergându-i lacrimile de pe obraji. În pădure, ei văd tot… dar aici nu sunt copaci. Numai apă, Sam. Numai apă.

CERSEI

Fusese o zi cenuşie, rece şi umedă. Turnase cu găleata toată dimineaţa şi, chiar şi atunci când, după prânz, ploaia se opri, norii refuzau să se împrăştie. Nu văzură

soarele. O vreme atât de mizerabilă era de-ajuns ca s-o descurajeze până şi pe micuţa regină. În loc să călărească alături de găinile ei şi de alaiul lor de străjeri şi admiratori, îşi petrecu ziua întreagă în Beciul Fecioarelor cu verişoarele, ascultând cântecele Bardului Albastru.

Ziua lui Cersei fu la fel, până spre seară. Când cerul gri începu să se întunece, îi spuseră că *Dulcea Cersei* sosise cu fluxul de dimineaţă şi că Aurane Waters era afară, cerând să fie primit.

Regina trimise imediat după el. De îndată ce păşi în salonul ei, Cersei ştiu că

veştile erau bune.

— Înălţimea Ta, spuse el cu un zâmbet larg. Piatra Dragonului îţi aparţine.

— Minunat! Îi luă mâinile şi îl sărută pe obraji. Ştiu că Tommen va fi încântat şi el. Asta înseamnă că putem să eliberăm flota lui Redwyne şi să alungăm oamenii de fier de la Scuturi. Veştile de la Reach păreau să fie tot mai cumplite cu 95

fiecare corb. Oamenii de fier nu se mulţumiseră cu noile lor stânci, după toate aparenţele. Atacau în număr mare de-a lungul Manderului şi merseseră până

într-acolo încât atacaseră Arborul şi insulele mai mici din împrejurimi. Oamenii lui Redwyne nu păstraseră mai mult de o duzină de nave de război în apele lor şi toate fuseseră nimicite, capturate sau scufundate. Iar acum veneau veşti cum că un nebun care îşi zicea Euron Ochi-de-Cioară trimitea corăbii lungi în susul Sunetului Şoptit, către Oraşul Vechi.

— Lordul Paxter încărca provizii pentru drumul spre casă când *Dulcea Cersei* a ridicat pânzele, raportă Lordul Waters. Îmi închipui că până acum flota lui principală a pornit pe mare.

— Să sperăm că vor avea parte de o călătorie iute şi de o vreme mai bună

decât cea de astăzi. Regina îl trase pe Waters lângă ea, pe bancheta de lângă

fereastră. Trebuie să-i mulţumim lui Ser Loras pentru acest triumf?

Zâmbetul lui pieri.

— Unii aşa spun, Înălţimea Ta.

— Unii? Îi aruncă o privire întrebătoare. Tu nu?

— Nu mi-a fost dat să văd un cavaler mai viteaz, mărturisi Waters, dar a transformat într-un măcel ceea ce putea să fie o victorie fără vărsare de sânge. O

mie de oameni sunt morţi sau pe-aproape. Majoritatea dintre ai noştri. Şi nu doar oameni de rând, Înălţimea Ta, ci şi cavaleri şi tineri lorzi, cei mai buni şi mai viteji.

— Şi Ser Loras?

— El va fi al o mie unulea. L-au dus în castel după bătălie, dar rănile lui sunt grave. A pierdut atât de mult sânge încât maesterii nu vor să-i pună lipitori.

— O, ce trist! Tommen va fi distrus. Îl admira atât de mult pe bravul nostru Cavaler al Florilor!

— Şi oamenii din popor, spuse amiralul ei. Fecioarele îşi vor vărsa lacrimile în cupele de vin pe tot cuprinsul regatului, când Loras va muri.

Regina ştia că Waters nu se înşela. Trei mii de oameni se îmbulziseră pe Poarta Noroiului ca să-l conducă pe Ser Loras în ziua plecării şi trei din patru fuseseră femei. Priveliştea nu făcuse decât s-o umple de dezgust. Îi venise să le strige că erau nişte oi, să le spună că tot ce puteau spera de la Loras Tyrell erau un zâmbet şi o floare. În schimb, îl proclamase cel mai viteaz cavaler din Cele Şapte Regate şi zâmbise când Tommen îi înmânase o sabie cu nestemate, pe care s-o

poarte în luptă. Regele îl şi îmbrăţişase, ceea ce nu făcuse parte din planurile lui Cersei, dar acum nu mai conta. Îşi putea permite să fie generoasă: Loras Tyrell era pe moarte.

— Povesteşte-mi, porunci regina. Vreau să ştiu totul, de la început până la sfârşit.

Încăperea se întunecase când Waters isprăvi. Regina aprinse câteva lumânări şi o trimise pe Dorcas la bucătării după nişte pâine şi brânză şi puţină vită fiartă cu 96

hrean. În timp ce mâncau, îl rugă pe Aurane să-i spună povestea din nou, ca să-şi amintească întocmai toate detaliile.

— Nu vreau ca scumpa noastră Margaery să audă aceste veşti de la un străin, spuse ea. Am să-i spun chiar eu.

— Înălţimea Ta e bună, zise Waters, cu un zâmbet.

Un zâmbet periculos, gândi regina. Aurane nu semăna cu Prinţul Rhaegar atât de mult cât crezuse. *Are părul lui, dar îl au şi jumătate din târfele din Lys, dacă e să dăm crezare poveştilor. Rhaegar a fost bărbat. Acesta e un băiat şiret, nimic mai mult. Dar folositor în felul lui.*

Margaery era în Beciul Fecioarelor, sorbind din vin şi încercând să descifreze un nou joc din Volantis, cu cele trei verişoare ale ei. Deşi era târziu, gărzile o lăsară pe Cersei să intre de îndată.

— Înălţimea Ta, începu ea, e bine să auzi veştile de la mine. Aurane s-a întors de la Piatra Dragonului. Fratele tău e un erou.

— Am ştiut asta întotdeauna. Margaery nu părea surprinsă. *De ce ar fi? Se aştepta la asta, din clipa când Loras mi-a cerut comanda.* Cu toate acestea, când Cersei îşi termină povestea, lacrimile sclipeau pe obrajii mai tinerei regine.

— Redwyne a pus mineri să sape un tunel sub zidurile castelului, dar au înaintat prea încet pentru Cavalerul Florilor. Fără îndoială, el se gândea la oamenii nobilului vostru tată, care sufereau la Scuturi. Lordul Waters zice că a ordonat asaltul la nici o jumătate de zi după ce a preluat

comanda, după ce castelanul Lordului Stannis i-a refuzat oferta de a rezolva problema asediului între ei, printr-un duel. Loras a fost primul care a trecut prin spărtură, când berbecul a străpuns porţile castelului. A trecut direct prin gura dragonului, se spune, înveşmântat în alb şi legănându-şi buzduganul deasupra capului, lovind în dreapta şi-n stânga.

Megga Tyrell plângea deja nestăpânit.

— Cum a murit? întrebă ea. Cine l-a ucis?

— Nimeni nu a avut această onoare, răspunse Cersei. Ser Loras s-a ales cu o săgeată în coapsă şi cu o alta în umăr, dar a continuat să lupte cu vitejie, deşi sângele îi curgea în şuvoaie. Mai târziu, a primit o lovitură de buzdugan care i-a rupt câteva coaste. După aceea… dar nu. Am să te scutesc de partea cea mai cruntă.

— Spune-mi, o îndemnă Margaery. Poruncesc.

Porunceşti? Cersei şovăi o clipă, apoi hotărî să treacă asta cu vederea.

— Asediaţii s-au retras într-un donjon interior, după ce zidul de apărare a fost ocupat. Loras a condus şi atacul de acolo. A fost stropit cu ulei încins.

Lady Alia se făcu albă ca varul şi fugi imediat afară din încăpere.

— Lordul Waters m-a asigurat că maesterii fac tot ce pot, dar mă tem că

fratele tău e ars prea rău. Cersei o cuprinse pe Margaery în braţe ca s-o liniştească.

A salvat regatul. Când o sărută pe mica regină pe obraz, simţi gustul sărat al 97

lacrimilor ei. Jaime va scrie toate faptele sale în Cartea Albă, iar cântăreţii vor cânta despre el o mie de ani.

Margaery se smulse din îmbrăţişare, atât de violent încât Cersei fu cât pe ce să

cadă.

— Pe moarte nu înseamnă mort, spuse ea.

— Nu, dar maesterii spun…

— *Pe moarte nu înseamnă mort.*

— Eu nu vreau decât să te cruţ…

— Ştiu ce vrei. Ieşi afară.

Acum ştii ce-am simţit în noaptea când a murit Joffrey al meu. Se înclină, cu faţa o mască de politeţe rece.

— Dulce fiică. Sunt atât de tristă pentru tine. Te voi lăsa cu durerea ta.

Lady Merryweather nu-şi făcu apariţia în seara aceea şi Cersei se pomeni prea agitată ca să doarmă. *De m-ar putea vedea Lordul Tywin acum, ar şti că şi-a găsit moştenitorul, un moştenitor demn de Casterly Rock,* gândi ea zăcând în pat cu Jocelyn Swyft, care sforăia încetişor pe cealaltă pernă. În curând Margaery avea să verse lacrimile amare pe care ar fi trebuit să le verse pentru Joffrey. Mace Tyrell ar putea plânge şi el, dar Cersei nu-i dăduse niciun motiv să rupă alianţa cu ea. Ce altceva făcuse, în definitiv, decât să-l onoreze pe Loras cu încrederea ei? El ceruse comanda, cu genunchiul plecat, sub privirile întregii curţi.

După ce moare, trebuie să-i ridic undeva o statuie şi să-i fac o înmormântare cum n-a mai văzut Debarcaderul Regelui. Oamenilor avea să le placă asta. Şi lui Tommen. *S-ar putea ca Mace chiar să-mi mulţumească, bietul de el. Cât despre nobila sa mamă, dacă zeii sunt buni, vestea aceasta o va răpune.*

Răsăritul soarelui fu cel mai frumos pe care îl văzuse Cersei de ani de zile.

Taena îşi făcu apariţia curând şi mărturisi că-şi petrecuse noaptea consolându-le pe Margaery şi pe însoţitoarele ei, bând vin, plângând şi povestind despre Loras.

— Margaery e convinsă şi acum că nu va muri, o informă ea, în timp ce regina se îmbrăca pentru a se înfăţişa la curte. Intenţionează să-şi trimită propriul maester să-l îngrijească. Verişoarele se roagă pentru îndurarea Mamei.

— Mă voi ruga şi eu. Vino mâine cu mine în Septul lui Baelor şi vom aprinde o sută de lumânări pentru bravul

nostru Cavaler al Florilor. I se adresă cameristei sale: Dorcas, adu-mi coroana. Cea nouă, fii bună.

Era mai uşoară decât cea veche, din aur palid împletit, incrustat cu smaralde care sclipeau când întorcea capul.

— Au venit patru în legătură cu Pezevenghiul în dimineaţa asta, o anunţă Ser Osmund, după ce Jocelyn îl pofti înăuntru.

— Patru? Regina era plăcut surprinsă. Un şuvoi constant de informatori îşi croiau drum către Fortăreaţa Roşie, susţinând că au ştiinţă despre Tyrion, dar patru într-o zi era ceva neobişnuit.

— Da, răspunse Osmund. Unul ţi-a adus un cap.

— Am să-l primesc pe el primul. Adu-l în salonul meu. *Mă rog ca de data asta să nu fie o greşeală. Mă rog să fiu în sfârşit răzbunată, ca Joff să se poată*

odihni în pace. Septonii spuneau că şapte e o cifră sacră pentru zei. Dacă era aşa, poate că acest al şaptelea cap avea să-i aducă balsamul după care tânjea sufletul ei.

Omul se dovedi a fi un tyroshi, scund, îndesat şi asudat, cu un zâmbet onctuos care îi amintea de Varys şi o barbă în furculiţă vopsită în verde şi roz. Lui Cersei îi displăcu din prima clipă, dar era dispusă să-i treacă neajunsurile cu vederea, dacă avea, într-adevăr, capul lui Tyrion în cufărul pe care îl aducea cu el. Lada era din lemn de cedru, cu lujeri de viţă şi flori incrustate în fildeş şi cu balamale şi închizători din aur alb. Un obiect încântător, dar pe regină nu o interesa decât ce se putea afla înăuntru. *E destul de mare, cel puţin. Tyrion avea un cap grotesc de mare, pentru un om atât de mic şi pipernicit.*

— Înălţimea Ta, murmură omul din Tyrosh, cu o plecăciune adâncă. Văd că

eşti la fel de încântătoare cum se spune. Chiar şi dincolo de marea îngustă am auzit despre frumuseţea ta neasemuită şi despre durerea care-ţi sfâşie inima blândă. Nimeni nu poate să-ţi aducă tânărul fiu înapoi, dar nădăjduiesc că pot,

cel puţin, să-ţi ofer un pic de balsam pentru durerea ta. Îşi aşează mâna pe piept. Îţi aduc dreptate. Îţi aduc capul *valonqar*-ului tău.

Vechiul cuvânt valyrian o înfiora, dar îi dădu, în acelaşi timp, un crâmpei de speranţă.

— Pezevenghiul nu mai este fratele meu, dacă a fost vreodată, declară ea. Nici nu-i voi rosti numele. A fost cândva un nume mândru, înainte ca el să-l dezonoreze.

— În Tyrosh îi spunem Mâini-Roşii, de la sângele care-i şiroieşte printre degete. Sângele unui rege şi al unui tată. Unii spun că şi-a omorât şi mama, sfârtecându-şi drumul din pântecele ei cu gheare sălbatice.

*Ce aiurea*lă, gândi Cersei.

— Este adevărat, spuse ea. Dacă în acel cufăr se află capul Pezevenghiului, te voi ridica la rangul de lord şi îţi voi încredinţa pământuri şi cetăţi bogate. Titlurile erau mai ieftine ca ţărâna, iar ţinuturile riverane erau pline de castele distruse, care stăteau părăsite printre câmpuri neîngrijite şi sate părăsite. Curtea mea aşteaptă. Deschide cufărul şi lasă-ne să vedem.

Omul din Tyrosh deschise cufărul cu un gest teatral şi făcu un pas înapoi, zâmbind. Înăuntru, capul unui pitic se odihnea pe un pat de catifea albastră şi moale, holbându-se la ea.

Cersei îl privi îndelung.

— Acela nu este fratele meu. Avea un gust amar în gură. *Presupun că am sperat prea mult, mai ales după Loras. Zeii nu sunt niciodată chiar atât de buni.*

Bărbatul acesta are ochi căprui. Tyrion avea un ochi negru şi unul verde.

— Ochii, chiar aşa… Înălţimea Ta, ochii fratelui tău… s-au stricat oarecum.

Mi-am luat libertatea de a-i înlocui cu sticlă… dar nu de culoarea potrivită, după

cum spui.

Asta nu făcu decât să o irite şi mai mult.

— Poate că scăfârlia ta are ochi de sticlă, dar eu nu. Există garguie pe Piatra Dragonului care seamănă mai mult cu Pezevenghiul decât această creatură. E *chel* şi are de două ori vârsta fratelui meu. Ce s-a întâmplat cu dinţii lui?

Omul bătu în retragere în faţa furiei din glasul ei.

— Avea un şir frumos de dinţi din aur, Înălţimea Ta, dar noi… regret…

— O, nu încă. Dar vei regreta. *Ar trebui să-l spânzur. Să caute după aer până*

când i se înnegreşte faţa, aşa cum a făcut scumpul meu fiu. Cuvintele îi stăteau pe buze.

— O greşeală nevinovată. Piticii seamănă atât de mult între ei şi… Înălţimea Ta poate observa, nu are nas…

— Nu are nas fiindcă *i l-ai tăiat.*

— Nu! Sudoarea de pe frunte îi trăda minciuna.

— Ba da. O dulceaţă otrăvită se strecură în tonul lui Cersei. Cel puţin ai avut atâta minte. Ultimul nebun a încercat să-mi spună că un vrăjitor rătăcitor i l-a crescut la loc. Totuşi, mi se pare că îi datorezi acestui pitic un nas. Casa Lannister îşi plăteşte întotdeauna datoriile şi la fel vei face şi tu. Ser Meryn, du-l pe acest pungaş la Qyburn. Ser Meryn Trant îl luă pe tyroshi de braţ şi îl târî afară, în timp ce protesta. După ce plecară, Cersei i se adresă lui Osmund Kettleblack: Ser Osmund, ia asta din faţa mea şi adu-i înăuntru pe ceilalţi trei care susţin că au informaţii despre Pezevenghi.

— Da, Înălţimea Ta.

Din păcate, cei trei aşa-zişi informatori nu se dovediră mai folositori decât omul din Tyrosh. Unul spuse că Pezevenghiul se ascundea într-un bordel din Oraşul Vechi, desfătând bărbaţii cu gura. Era o imagine nostimă, dar Cersei nu-i dădu crezare nicio clipă. Cel de-al doilea susţinu că l-ar fi văzut pe pitic într-un spectacol în Braavos. Al treilea insistă că Tyrion devenise pustnic în ţinuturile riverane şi că

trăia pe un deal bântuit. Regina avu acelaşi răspuns pentru toţi:

— Dacă eşti aşa de bun încât să conduci câţiva dintre bravii noştri cavaleri la acest pitic, vei fi răsplătit cu generozitate, promise ea. Cu condiţia ca acela să fie Pezevenghiul. Dacă nu… ei, bine, cavalerii mei nu sunt prea răbdători cu minciuna, nici cu nătărăii care îi trimit să alerge după umbre. Cineva şi-ar putea pierde limba.

Cât ai clipi, toţi cei trei informatori nu mai fură atât de siguri şi recunoscură că

poate văzuseră alt pitic.

Cersei nu-şi dăduse seama până atunci că existau atât de mulţi pitici.

— Oare toată lumea e năpădită de aceşti monştri piperniciţi? se plânse ea, în timp ce ultimul dintre informatori era condus afară. Câţi pot să fie?

— Mai puţini decât au fost, remarcă Lady Merryweather. Îmi acorzi onoarea 100

de a te însoţi la curte, Înălţimea Ta?

— Dacă poţi suporta plictiseala, răspunse Cersei. Robert era un prost în multe privinţe, dar într-una avea dreptate. E plictisitor să conduci un regat.

— Mă întristează să te văd atât de împovărată, Înălţimea Ta. Fugi şi joacă-te, zic eu, şi lasă Mâna Regelui să asculte aceste petiţii obositoare. Am putea să ne îmbrăcăm ca nişte slujnice şi să petrecem ziua printre oamenii de rând, să auzim ce spun despre căderea Pietrei Dragonului. Ştiu un han unde poate fi auzit Bardul Albastru, când nu îi cântă micii regine, şi o anume cramă unde un scamator transformă plumbul în aur, apa în vin şi fetele în băieţi. Poate că-şi va face vrăjile asupra noastră. Nu te-ar amuza, Înălţimea Ta, să fii bărbat pentru o noapte?

Dacă aş fi bărbat, aş fi Jaime, gândi regina. *Dacă aş fi bărbat, aş putea conduce acest regat în numele meu, nu în locul lui Tommen.*

— Numai dacă tu ai rămâne femeie, răspunse ea, ştiind că asta era ceea ce voia să audă Taena. Eşti o păcătoasă mică să mă ispiteşti aşa, dar ce fel de regină aş fi dacă mi-aş pune regatul în mâinile tremurătoare ale lui Harys Swyft?

Taena se îmbufna.

— Înălţimea Ta e prea sârguincioasă.

— Da, sunt, fu de acord Cersei, şi, până la sfârşitul zilei, am s-o regret. O luă

pe Lady Merryweather de braţ: Haide.

Jalabhar Xho fu primul care i se înfăţişă în ziua aceea, după cum se cuvenea rangului său de prinţ în exil. Oricât de măreţ arăta în minunata-i mantie cu pene, nu venise decât să cerşească. Cersei îl lăsă să-şi facă obişnuita pledoarie, cerând oameni şi arme care să-l ajute să recucerească Valea Florii Roşii, pe urmă spuse:

— Înălţimea Sa îşi duce propriul război, Prinţe Jalabhar. Nu are oameni de irosit pentru al tău, tocmai acum. Anul viitor, poate. Asta îi spunea Robert mereu.

Anul viitor, Cersei avea să-i spună *niciodată,* dar nu astăzi. Piatra Dragonului era a ei.

Lordul Hallyne din Ghilda Alchimiştilor se prezentă pentru a cere să le fie îngăduit piromanţilor lui să cuibărească orice ouă de dragon ar putea apărea la Piatra Dragonului, acum, că insula se afla iarăşi în siguranţă, pe mâini regale.

— Dacă ar mai fi rămas asemenea ouă, Stannis le-ar fi vândut ca să-şi plătească rebeliunea, îi spuse regina. Se feri să spună că planul era o nebunie. De când murise ultimul dragon Targaryen, toate încercările de acest fel sfârşiseră în moarte, dezastru sau dezonoare.

Un grup de negustori i se înfăţişă implorând tronul să intervină pentru ei pe lângă Banca de Fier din Braavos. Se părea că braavosii cereau imperativ rambursarea datoriilor restante şi refuzau toate noile împrumuturi. *Avem nevoie de propria noastră bancă,* hotărî Cersei, *Banca de Aur din Lannisport.* Poate că

atunci când tronul lui Tommen va fi sigur, Cersei ar putea s-o înfăptuiască.

Deocamdată, tot ceea ce putea face era să le spună negustorilor să le restituie cămătarilor braavosi datoria.

101

Delegaţia Credinţei era condusă de vechiul ei prieten, Septonul Raynard. Şase dintre Fiii Războinicului îl escortau prin oraş; împreună erau şapte, un număr sfânt şi de bun augur. Noul Înalt Septon – sau Înaltă Vrabie, cum îl poreclise Băiatul Lunii – făcea totul în grupuri de câte şapte. Cavalerii purtau centuri vărgate în cele şapte culori ale Credinţei. Mânerele săbiilor, precum şi crestele coifurilor lor erau împodobite cu cristale. Purtau scuturi alungite, într-un stil rar întâlnit de la Cucerire încoace, înfăţişând un blazon care nu mai fusese văzut în Cele Şapte Regate de secole: o sabie-curcubeu strălucind pe un fond întunecat.

Aproape o sută de cavaleri veniseră deja să-şi pună vieţile şi săbiile în slujba Fiilor Războinicului, după cum susţinea Qyburn, şi, cu fiecare zi, veneau mai mulţi. *Îmbătaţi de zei, cu toţii. Cine s-ar fi gândit că regatul are atât de mulţi de felul lor?*

Majoritatea fuseseră cavaleri de casă şi cavaleri rătăcitori, dar câţiva erau de obârşie nobilă; fii mai mici, lorzi mărunţi, bătrâni care voiau să-şi ispăşească

vechi păcate. Şi mai era Lancel. Cersei crezuse că Qyburn glumeşte când îi spusese că vărul ei nătărău îşi abandonase castelul, pământurile şi soţia şi se întorsese în oraş, să se alăture Nobilului şi Puternicului Ordin al Fiilor Războinicului, dar iată-l acolo, cu ceilalţi nebuni pioşi.

Lui Cersei nu-i plăcea asta defel, după cum nu era încântată nici de intermina-bila truculenţă şi ingratitudine a Înaltei Vrăbii.

— Unde e Înaltul Septon? îl întrebă ea pe Raynard. Pe el l-am chemat.

Septonul Raynard adoptă un ton plin de regret.

— Preacucernicia Sa m-a trimis pe mine în locul său şi m-a rugat să-i spun Înălţimii Tale că Cei Şapte l-au trimis să lupte împotriva ticăloşiei.

— Cum? Propovăduind castitatea pe Strada Mătăsii? Crede că dacă se roagă

pentru târfe le poate face înapoi fecioare?

— Trupurile noastre au fost plămădite de Tatăl şi de Mama noastră astfel încât să ne putem uni, bărbat şi femeie, şi să zămislim copii în sfânta căsnicie, răspunse Raynard. E un lucru josnic şi un păcat ca femeile să-şi vândă sfintele trupuri pentru bani.

Sentimentul pios ar fi fost mai convingător dacă regina n-ar fi ştiut că Septonul Raynard avea prietene speciale în fiecare bordel de pe Strada Mătăsii. Fără doar şi poate, hotărâse că era de preferat să repete trăncănelile Înaltei Vrăbii decât să

frece podele.

— Să nu te apuci să-mi predici mie, îi spuse Cersei. Administratorii bordelurilor se plâng, şi pe bună dreptate.

— Dacă vorbesc păcătoşii, de ce ar asculta virtuoşii?

— Aceste păcătoase umplu cuferele regale, răspunse regina pe şleau, iar banii lor ne ajută să plătim simbriile mantiilor noastre aurii şi să construim galere care să ne apere ţărmurile. Mai e de luat în seamă şi negoţul. Dacă Debarcaderul Regelui n-ar avea niciun bordel, corăbiile s-ar duce la Duskendale şi la Gulltown.

Preacucernicia Sa mi-a promis pace pe străzi. Bordelurile ne ajută să păstrăm această pace. Oamenii de rând, lipsiţi de târfe, sunt în stare să recurgă la viol. De acum înainte, Preacucernicia Sa n-are decât să-şi ţină predicile în templu, acolo unde le e locul.

Regina se aşteptase să-l vadă şi pe Lordul Gyles, dar, în schimb, îşi făcu apariţia Marele Maester Pycelle, întunecat la faţă şi cu un aer smerit, spunându-i că Rosby era prea slăbit ca să se ridice din pat.

— Îmi pare rău s-o spun, dar mă tem că Lordul Gyles trebuie să se alăture curând nobililor săi strămoşi. Fie ca Tatăl să-l judece drept.

Dacă Rosby moare, Mace Tyrell şi micuţa regină vor încerca din nou să mi-l vâre pe gât pe Garth cel Mare.

— Lordul Gyles are tusea aia de ani de zile şi până acum nu l-a omorât, se plânse ea. A tuşit jumătate din domnia lui Robert şi toată domnia lui Joffrey. Dacă

moare acum, nu poate fi decât fiindcă îl vrea mort cineva.

Marele Maester Pycelle clipi uimit.

— Înălţimea Ta? Ci-cine să-l vrea mort pe Lordul Gyles?

— Moştenitorul lui, poate. *Sau mica regină.* Vreo femeie pe care a batjocorit-o cândva. *Margaery şi Mace şi Regina Spinilor, de ce nu? Gyles le stă în cale.* Un vechi duşman. Unul nou. Tu.

Bătrânul păli.

— Î-Înălţimea Ta glumeşte. Eu… eu l-am curăţat, i-am pus lipitori, l-am tratat cu comprese şi infuzii… aburii îl liniştesc puţin, iar somnul-dulce îi potoleşte convulsiile, dar mă tem că acum scuipă bucăţi de plămân.

— Fie cum zici. Te vei întoarce la Lordul Gyles şi îl vei informa că nu are permisiunea mea să moară.

— Cum porunceşti, Înălţimea Ta. Pycelle se înclină.

Urmară alţii şi alţii şi alţii, fiecare petiţionar mai plicticos decât celălalt. Iar în seara aceea, după ce, în sfârşit, ultimul plecase şi Cersei lua o cină frugală cu fiul ei, regina spuse:

— Tommen, când îţi spui rugăciunile înainte de culcare, spune-i Mamei şi Tatălui că eşti recunoscător că eşti încă un copil. Un rege munceşte din greu, te asigur, şi nu-ţi va plăcea. Te ciugulesc cu toţii, ca un stol de ciori. Fiecare vrea o bucăţică din carnea ta.

— Da, mamă, răspunse Tommen, cu glasul trist. Mica regină îi spusese despre Ser Loras. Ser Osmund zicea că băiatul plânsese. *E mic. Când va fi de vârsta lui Joff, nu-şi va mai aminti cum arăta Loras.* Dar nu m-ar deranja ciugulitul

lor, continuă fiul ei. Ar trebui să merg cu tine la curte în fiecare zi, să ascult.

Margaery zice…

— … puţin cam multe, izbucni Cersei. I-aş smulge bucuroasă limba, ca nimica.

— *Să nu spui asta!* strigă Tommen dintr-odată, cu feţişoara-i rotundă

103

înroşindu-se. Lasă-i limba în pace. Să nu te atingi de ea. Eu sunt regele, nu tu.

Cersei se holbă la el, nevenindu-i să creadă.

— Ce-ai spus?

— Eu sunt regele. Eu spun cui să i se smulgă limba, nu tu. Nu te voi lăsa să-i faci rău lui Margaery. *Nu!* Îţi interzic.

Cersei îl apucă de-o ureche şi îl târî, scâncind, la uşă, unde îl găsi pe Ser Boros Blount stând de strajă.

— Ser Boros, Înălţimea Sa şi-a ieşit din fire. Fii bun şi condu-l în dormitorul lui şi adu-l pe Pate. De data aceasta, vreau ca Tommen să-l biciuiască pe băiat cu mâna lui. Va continua până când băiatul va sângera din ambele buci. Dacă

Înălţimea Sa refuză sau rosteşte vreun cuvânt de protest, cheamă-l pe Qyburn şi spune-i să îi taie limba lui Pate, ca Înălţimea Sa să înveţe care e preţul obrăzniciei.

— Cum porunceşti, oftă Ser Boros, uitându-se stânjenit la rege. Înălţimea Ta, vino cu mine, te rog.

Când noaptea se lăsă peste Fortăreaţa Roşie, Jocelyn aprinse un foc în şemineul reginei, iar Dorcas, lumânările de lângă pat. Cersei deschise fereastra ca să ia o gură de aer şi descoperi că norii se adunaseră iar, ascunzând stelele.

— O noapte atât de întunecată, Înălţimea Ta, murmură Dorcas.

Da, gândi regina, *dar nu atât de întunecată ca Beciul Fecioarelor sau ca Piatra Dragonului, unde Loras Tyrell zace ars şi sângerând, sau precum celulele negre de sub castel.* Regina nu ştia de ce-i venise asta în minte. Hotărâse să nu

se mai gândească nicio clipă la Falyse. *Duel. Falyse ar fi trebuit să aibă atâta minte să nu se mărite cu un asemenea nătărău.* Veştile de la Stokeworth erau că Lady Tanda murise de o pneumonie pricinuită de şoldul ei rupt. Lollys Nătânga fusese proclamată Lady Stokeworth, cu Ser Bronn drept lordul ei. *Tanda moartă şi Gyles în agonie. E bine că-l mai avem pe Băiatul Lunii, altfel curtea ar fi cu totul lipsită de măscărici.* Regina zâmbi, culcându-şi capul pe pernă. *Când am sărutat-o pe obraz, i-am simţit gustul sărat al lacrimilor.*

Visă un vis vechi, cu trei fete în mantii maro, o babă zbârcită şi un cort ce mirosea a moarte.

Cortul babei era întunecos, înalt şi ţuguiat. Nu voia să intre, după cum nu voise nici la zece ani, dar celelalte fete o priveau, aşa că nu putea da înapoi. Erau trei în vis, întocmai cum fuseseră în viaţa reală. Grăsana Jeyne Farman şovăia, ca întotdeauna. Era de mirare că venise până acolo. Melara Hetherspoon era mai îndrăzneaţă, mai mare şi mai frumoasă, aşa pistruiată cum era. Înfăşurate în mantii de pânză aspră, cu glugile trase pe cap, toate trei se furişaseră din paturi şi traversaseră terenurile pentru turnir, ca s-o caute pe vrăjitoare. Melara le auzise pe slujitoare şuşotind cum putea ea blestema un om sau cum îl putea face să se îndrăgostească, cum putea să cheme demonii şi să prezică viitorul.

În viaţa reală, fetele alergaseră cu sufletul la gură, năuce, şuşotind între ele pe drum, pe cât de emoţionate, pe atât de speriate. Visul era altfel. În vis, 104

pavilioanele erau umbrite, iar cavalerii şi slujitorii pe lângă care treceau erau făcuţi din abur. Se făcea că fetele rătăceau multă vreme până când găseau cortul vrăjitoarei. Când ajungeau la el, toate torţele începeau să se stingă. Cersei le privea pe fete cuibărindu-se una într-alta, şuşotind. *Mergeţi înapoi,* încerca să le spună. *Întoarceţi-vă. Nu e nimic pentru voi aici.* Dar, deşi îşi mişca gura, niciun cuvânt nu se făcea auzit.

Fiica Lordului Tywin păşi prima în cort, cu Melara pe urmele ei. Jeyne Farman intră ultima şi încercă să se ascundă în spatele celorlalte două, aşa cum făcea întotdeauna.

Cortul era încărcat de mirosuri. Scorţişoară şi nucşoară. Piper, roşu, alb şi negru. Lapte de migdale şi ceapă. Cuişoare, lămâiţă şi şofran preţios şi arome mai ciudate, încă şi mai rare. Singura lumină venea dinspre un mangal de fier în forma unui cap de vasilisc, o lumină difuză, verzuie, care făcea pereţii cortului să pară

reci, morţi şi mucegăiţi. Oare la fel fusese în realitate? Cersei nu părea să-şi amintească.

Vrăjitoarea dormea în vis, aşa cum cândva dormise în viaţa reală. *Lăsaţi-o în pace,* îi venea reginei să strige. *Voi, netoatelor, n-o treziţi pe vrăjitoarea adormită.* Fără limbă, nu putea decât să privească fata dându-i mantia la o parte, lovind patul vrăjitoarei cu picioarele şi spunând:

— Trezeşte-te, vrem să ne spui viitorul.

Când Maggy Broasca deschise ochii, Jeyne Farman scânci speriată şi fugi afară din cort, năpustindu-se în noapte. Micuţa, dolofana, netoata, sfioasa Jeyne, cu faţa palidă şi grasă, speriată de fiece umbră. *Dar ea a fost cea înţeleaptă.* Jeyne trăia şi acum pe Insula Frumoasă. Se măritase cu unul dintre lorzii stegari ai fratelui ei şi fătase o duzină de plozi.

Ochii bătrânei erau galbeni şi acoperiţi de coji respingătoare. În Lannisport se spunea că fusese tânără şi frumoasă când soţul ei o adusese din est cu un transport de mirodenii, dar vârsta şi răul îşi lăsaseră amprenta asupra ei. Era scundă, îndesată şi plină de negi, cu o guşă verzuie, grăunţoasă. Dinţii şi-i pierduse şi sânii îi atârnau până la genunchi. Dacă stăteai prea aproape, simţeai miros de stricăciune, iar când vorbea, răsuflarea ei era stranie, puternică şi dezgustătoare.

— Plecaţi, le spuse fetelor, într-o şoaptă răguşită.

— Am venit pentru o prezicere, zise Cersei.

— Plecaţi, croncăni bătrâna a doua oară.

— Am auzit că poţi vedea viitorul, preciza Melara. Vrem doar să ştim cu ce bărbaţi ne vom căsători.

— Plecaţi, croncăni Maggy a treia oară.

Ascultaţi-o, ar fi strigat regina, dacă ar fi avut limbă. *Mai aveţi timp să fugiţi.*

Fugiţi, netoatelor!

Fata cu bucle aurii îşi puse mâinile în şolduri.

— Vrem prezicerea noastră, altfel mă duc la nobilul meu tată şi îl pun să te 105

biciuiască pentru insolenţă.

— Te rugăm, insistă Melara. Doar spune-ne viitorul, apoi plecăm.

— Unii dintre noi n-au viitor, murmură Maggy, cu un glas grav, înfricoşător.

Îşi strânse veşmântul în jurul umerilor şi le făcu semn fetelor să se apropie.

Haideţi, dacă nu vreţi să plecaţi. Nesăbuitelor. Haideţi, da, trebuie să vă gust sângele.

Melara păli, dar nu şi Cersei. O leoaică nu se teme de o broască, oricât de bătrână şi de urâtă ar fi. Ar fi trebuit să plece, ar fi trebuit să asculte, ar fi trebuit să fugă. În schimb, luă pumnalul pe care i-l întinse Maggy şi îşi trecu lama strâmbă de fier peste buricul degetului mare. Pe urmă îi făcu acelaşi lucru Melarei.

În întunecatul cort verde, sângele părea mai mult negru decât roşu. Gura ştirbă

a lui Maggy tremura la vederea lui.

— Aici, şopti ea. Daţi-l aici.

Când Cersei întinse mâna, bătrâna supse sângele cu gingii moi, ca ale unui nou-născut. Regina îşi amintea şi acum cât de stranie şi rece fusese gura ei.

— Trei întrebări poţi pune, grăi baba, după ce bău. Nu-ţi vor plăcea răspunsurile. Întreabă sau du-te.

Du-te, striga regina care visa, *taci şi fugi.* Dar fata nu avea destulă minte ca să

se teamă.

— Când mă voi căsători cu prinţul? întrebă ea.

— Niciodată. Te vei căsători cu regele.

Sub buclele aurii, faţa fetei se încreţi, plină de uimire. Ani buni după aceea, socotise că acele vorbe însemnau că nu se va căsători cu Rhaegar până când tatăl lui, Aerys, nu va muri.

— Dar *voi fi* regină? întrebă ea cea tânără.

Ochii galbeni ai lui Maggy sclipiră de răutate.

— Regină vei fi… până când va veni o alta, mai tânără şi mai frumoasă, să te alunge şi să-ţi ia tot ce ţi-e drag.

Chipul copilei se îmbujora de furie.

— Dacă încearcă, îl voi pune pe fratele meu s-o omoare. Nici atunci nu se opri, copilă îndărătnică ce era. Mai avea de pus o întrebare, încă o privire fugară

asupra vieţii ei următoare. Regele şi cu mine vom avea copii? întrebă ea.

— O, da. Şaisprezece el şi trei tu.

Cersei nu înţelegea. Degetul îi pulsa acolo unde îl tăiase şi sângele picura pe covor. *Cum e cu putinţă?* îi venea să întrebe, dar îşi terminase întrebările.

Dar bătrâna nu terminase cu ea.

— Aur le vor fi coroanele şi aur mormintele, spuse ea. Iar când lacrimile ţi se vor usca, *valonqar*-ul îşi va strânge mâinile în jurul gâtului tău palid şi va stoarce viaţa din tine.

— Ce e un *valonqar?* Un monstru? Fetei de aur nu-i plăcea acea prezicere.

106

Eşti o mincinoasă şi o broască buboasă şi o babă sălbatică şi puturoasă şi nu cred nicio vorbă din ce spui. Haide, Melara. Nu merită s-o asculţi.

— Am şi eu trei întrebări, insistă prietena ei. Iar când Cersei o trase de braţ, ea se eliberă şi se întoarse la babă.

— Mă voi mărita cu Jaime? zise ea fără să stea deloc pe gânduri.

Proasto, gândi regina, furioasă şi acum. *Jaime nici măcar nu ştie că exişti.* Pe atunci, fratele ei trăia doar pentru săbii,

câini şi cai… şi pentru ea, geamăna lui.

— Nu cu Jaime, nici cu alt bărbat, răspunse Maggy. Viermii îţi vor mânca fecioria. Moartea ta e aici în noaptea asta, micuţo. Îi simţi răsuflarea? E foarte aproape.

— Nu simţim decât răsuflarea ta, spuse Cersei. Lângă cotul ei aşezat pe masă

era un vas cu o poţiune vâscoasă. Îl înhaţă şi i-l aruncă bătrânei în ochi. În viaţa reală, baba ţipase la ele într-o limbă ciudată, necunoscută, şi le înjurase în timp ce fugeau afară din cort. Dar în vis faţa i se dizolva, topindu-se în fâşii de abur gri, până când nu mai rămâneau decât doi ochi galbeni, privind chiorâş, ochii morţii.

Valonqar- *ul îşi va strânge mâinile în jurul gâtului tău palid,* auzi regina, dar glasul nu era al bătrânei. Mâinile se iviră din negurile visului ei şi i se înfăşurară

în jurul gâtului, mâini groase şi puternice. Deasupra lor plutea chipul lui, uitându-se chiorâş la ea cu ochii lui desperecheaţi. *Nu,* încercă regina să strige, dar degetele piticului săpau adânc în gâtul ei, înăbuşindu-i protestele. Lovi cu picioarele şi ţipă, dar în zadar. În scurt timp, scotea acelaşi sunet pe care îl scosese fiul ei, micul sunet sufocat care marcase ultima suflare a lui Joff pe pământ.

Se trezi gâfâind în beznă, cu pătura răsucită în jurul gâtului. Cersei o smulse atât de violent încât o rupse şi se ridică în pat, cu pieptul săltând. *Un vis,* îşi spuse, *un vis vechi şi o cuvertură încurcată, atâta tot.*

Taena îşi petrecea noaptea din nou cu mica regină, aşa că lângă ea dormea Dorcas. Regina o scutură puternic de umăr.

— Trezeşte-te şi caută-l pe Pycelle. E cu Lordul Gyles, bănuiesc. Adu-l aici de îndată.

Încă adormită, Dorcas coborî împleticindu-se din pat şi traversă iute camera după haine, cu picioarele goale foşnind pe paie.

După o veşnicie, Marele Maester Pycelle intră târşâindu-şi papucii şi se aşează

lângă ea, cu capul plecat, clipind din pleoapele grele şi străduindu-se să nu caşte.

Arăta de parcă povara imensului colan de maester de la gâtu-i zbârcit îl trăgea înspre podea. Pycelle era bătrân de când şi-l amintea Cersei, dar cândva fusese magnific: somptuos îmbrăcat, demn, extrem de curtenitor. Imensa lui barbă albă îi dăduse un aer de înţelepciune. Dar Tyrion i-o bărbierise şi ceea ce crescuse la loc era jalnic, câteva smocuri răzleţe de păr subţire, uscat, care nu reuşeau să-i ascundă carnea roz care-i atârna sub bărbia căzută. *Acesta nu e un om,* gândi ea, *ci doar ruina unuia. Celulele negre i-au răpit toată puterea pe care a avut-o. Ele şi briciul Pezevenghiului.*

107

— Câţi ani ai? întrebă Cersei pe neaşteptate.

— Optzeci şi patru, dacă-ţi e pe plac, Înălţimea Ta.

— Un bărbat mai tânăr mi-ar plăcea mai mult. Îşi trecu limba peste buze.

— Aveam doar patruzeci şi doi când m-a chemat Conclavul. Kaeth avea optzeci când l-au ales, iar Ellendor aproape nouăzeci. Grijile funcţiei i-au zdrobit şi amândoi au murit la un an după ce au fost numiţi. Următorul a fost Merion, doar de şaizeci şi şase, dar el a murit de friguri în drum spre Debarcaderul Regelui. După aceea, Regele Aegon a cerut Citadelei să trimită un om mai tânăr.

El a fost primul rege pe care l-am slujit.

Iar Tommen va fi ultimul.

— Îmi trebuie de la tine o poţiune. Ceva care să mă ajute să dorm.

— O cupă de vin înainte de culcare, adesea…

— Eu *beau* vin, imbecilule. Am nevoie de ceva mai puternic. Ceva care să nu mă lase să visez.

— Tu… Înălţimea Ta nu vrea să viseze?

— Ce-am spus tocmai acum? Oare urechile ţi-au devenit la fel de neputincioase ca mădularul? Poţi să-mi prepari o

asemenea poţiune sau trebuie să-i poruncesc Lordului Qyburn să corecteze un alt defect de-al tău?

— Nu e nevoie să implicăm asta… să-l implicăm pe Qyburn. Somn fără vise.

Îţi vei avea poţiunea.

— Bine. Poţi pleca. Dar, când Pycelle se întoarse către uşă, Cersei îl strigă: încă un lucru. Ce vă învaţă Citadela în legătură cu profeţiile? Poate viitorul să fie prezis? Bătrânul şovăi. O mână zbârcită bâjbâi orbeşte la piept, ca şi cum ar fi vrut să mângâie barba care nu era acolo. Poate viitorul nostru să fie prezis? repetă

Cersei.

— Posibil. Există anumite vrăji în cărţile vechi… dar Înălţimea Ta ar putea să

întrebe, în schimb: *E bine* ca viitorul nostru să fie prezis? Iar la asta eu aş

răspunde: Nu. E mai bine să lăsăm unele uşi închise.

— Vezi s-o închizi pe-a mea când pleci.

Ar fi trebuit să ştie că nu avea să-i dea niciun răspuns, aşa netrebuincios cum era.

A doua zi dimineaţă, luă micul dejun cu Tommen. Băiatul părea mult mai supus; se părea că pedeapsa pe care i-o aplicase lui Pate îşi slujise scopul.

Mâncară ouă prăjite, pâine prăjită, şuncă şi nişte portocale roşii proaspăt sosite cu o corabie din Dorn. Fiul ei era însoţit de pisoii lui. Privind pisicile făcând giumbuşlucuri printre picioarele ei, Cersei se simţi puţin mai bine. *Cât sunt eu în viaţă, lui Tommen nu i se va întâmpla nimic.* Ar fi fost în stare să omoare jumătate din lorzii Westerosului şi toţi oamenii de rând, dacă de asta era nevoie ca să-l apere.

— Du-te cu Jocelyn, îi spuse băiatului, după ce terminară de mâncat.

Apoi trimise după Qyburn.

— Lady Falyse mai trăieşte?

— Trăieşte, da. Poate nu întru totul… confortabil.

— Înţeleg. Cersei cumpăni o clipă. Omul ăsta, Bronn… nu pot spune că îmi place ideea unui duşman atât de aproape. Toată puterea i se trage de la Lollys.

Dacă i-am scoate la iveală sora mai mare…

— Din păcate, spuse Qyburn, mă tem că Lady Falyse nu mai e în stare să

stăpânească peste Stokeworth. Sau, mai exact, nici să se hrănească. Am aflat multe de la ea, sunt mulţumit s-o spun, dar lecţiile n-au fost cu totul lipsite de urmări. Sper că n-am depăşit indicaţiile Înălţimii Tale.

— Nu. Orice intenţionase Cersei, era prea târziu. Nu avea rost să se mai gândească la asemenea lucruri. *E mai bine dacă moare,* îşi spuse. *N-ar dori să-şi continue viaţa fără soţul ei. Aşa mocofan cum era, toanta se pare că ţinea la el.*

Ar mai fi ceva. Astă-noapte am avut un vis îngrozitor.

— Toţi oamenii suferă de asta, din când în când.

— Visul e legat de o vrăjitoare pe care am vizitat-o în copilărie.

— O vrăjitoare a pădurilor? Cele mai nevinovate fiinţe. Se pricep niţel la ierburi şi la moşit, dar încolo…

— Era mai mult de-atât. Jumătate din Lannisport se ducea la ea pentru farmece şi poţiuni. Era mama unui lord mărunt, un negustor bogat, ridicat în rang de către bunicul meu. Tatăl acestui lord a găsit-o în timp ce făcea negoţ în Est. Unii spun că i-a făcut o vrajă, deşi mai degrabă aş crede că singurele farmece de care avea nevoie erau cele dintre picioare. N-a fost întotdeauna hidoasă, sau cel puţin aşa se spune. Nu-mi amintesc numele ei. Ceva lung şi estic şi bizar. Oamenii îi ziceau Maggy.

— *Maegi?*

— Aşa îi spui tu? Femeia îţi sugea o picătură de sânge din deget şi îţi spunea ce îţi rezervă viitorul.

— Magia sângelui e cel mai întunecat fel de vrăjitorie. Unii spun că e şi cel mai puternic.

Cersei nu voia să audă asta.

— Această *maegi* a făcut anumite profeţii. Am râs de ele la început, dar… a prezis moartea uneia dintre cameristele mele. Când a făcut profeţia, fata avea unsprezece ani, era sănătoasă ca o mânză şi ocrotită la Casterly Rock. Cu toate acestea, în curând a căzut într-o fântână şi s-a înecat.

Melara o rugase să nu vorbească niciodată despre lucrurile pe care le auziseră

în noaptea aceea în cortul lui *maegi. Dacă nu vorbim despre asta, vom uita în curând, iar atunci va fi doar ca un coşmar pe care l-am avut,* îi spusese Melara.

Visele rele nu se împlinesc niciodată. Amândouă fuseseră atât de tinere încât asta sunase aproape înţelept.

— Încă o jeleşti pe această prietenă din copilărie? întrebă Qyburn. Asta te tulbură, Înălţimea Ta?

— Melara? Nu. Abia dacă-mi amintesc cum arăta. Numai că… *maegi* a ştiut 109

câţi copii voi avea şi a ştiut de bastarzii lui Robert. Cu ani înainte ca el măcar să-l fi zămislit pe primul dintre ei, ea a ştiut. M-a asigurat că voi fi regină, dar mi-a spus că o altă regină va veni… *Mai tânără şi mai frumoasă, a spus.* … O altă

regină, care îmi va lua tot ce iubesc.

— Şi vrei să împiedici această profeţie?

Mai mult ca orice, gândi ea.

— *Poate* fi împiedicată?

— O, da. Să nu te îndoieşti.

— Cum?

— Cred că Înălţimea Ta ştie cum.

Ştia. *Am ştiut tot timpul,* gândi ea. *Chiar şi în cort. „Dacă încearcă, am să-l pun pe fratele meu s-o omoare.”*

Dar a şti ce trebuie făcut era una, şi a şti cum s-o faci era alta. În Jaime nu se mai putea încrede. O boală subită ar fi fost ideală, dar zeii erau arareori atât de amabili. *Cum, atunci? Un cuţit, o pernă, o cupă de năpasta-inimii?* Toate acestea puneau probleme. Când un bătrân murea în somn,

nimeni nu stătea să se gândească la asta, dar o fată de şaisprezece ani găsită moartă în pat ar ridica, fără

îndoială, întrebări incomode. În afară de asta, Margaery nu dormea niciodată

singură. Chiar şi cu Ser Loras pe moarte, erau săbii în preajma ei zi şi noapte.

Dar săbiile au două tăişuri. Înşişi oamenii care o păzesc ar putea fi folosiţi ca să-i vină de hac. Dovada va trebui să fie atât de zdrobitoare încât nici măcar propriul tată al lui Margaery să nu aibă altceva de făcut decât să consimtă la executarea ei. Asta ar fi uşor. *Nu e de aşteptat ca iubiţii ei să mărturisească, ştiind că asta ar însemna capetele lor, alături de al ei. Numai dacă...*

A doua zi, regina îl întâlni în curte pe Osmund Kettleblack, antrenându-se cu unul dintre gemenii Redwyne. Care anume, nu putea spune. Cersei nu reuşise niciodată să-i deosebească pe cei doi. Îi privi o vreme duelându-se, apoi îl chemă

pe Ser Osmund deoparte.

— Fă cu mine câţiva paşi, zise ea, şi spune-mi adevărul. Nu vreau acum nici o fanfaronadă goală, nici să-mi povesteşti cum un Kettleblack e de trei ori mai bun ca oricare cavaler. Multe pot să atârne de răspunsul tău. Fratele tău Osney. Cât de bine mânuieşte sabia?

— Bine. L-ai văzut. Nu e la fel de puternic ca mine, nici ca Osfryd, dar e ager în luptă.

— Dacă ar fi cazul, crezi că l-ar putea învinge pe Ser Boros Blount?

— Boros Pântecosul? Ser Osmund râse pe înfundate. Câţi ani are, patruzeci?

Cincizeci? Pe jumătate beat tot timpul, gras, chiar treaz fiind. Dacă a avut vreodată aplecare pentru luptă, şi-a pierdut-o. Da, Înălţimea Ta, dacă Ser Boros se cere omorât, Osney ar putea s-o facă destul de uşor. De ce? A săvârşit Boros vreo trădare?

— Nu, răspunse ea. *Dar Osney, da.*

110

BRIENNE

Dădură peste primul cadavru la un kilometru şi jumătate de la răscruce.

Se legăna sub creanga unui copac uscat al cărui trunchi înnegrit încă purta cicatricile fulgerului care îl omorâse. Ciorile negre avuseseră grijă de faţa cadavrului, iar lupii se ospătaseră cu partea de jos a picioarelor, acolo unde atârnau lângă pământ. Doar oase şi zdrenţe rămăseseră mai jos de genunchi…

împreună cu un pantof bine rumegat, pe jumătate acoperit de noroi şi de mucegai.

— Ce are în gură? întrebă Podrick.

Brienne trebui să-şi adune curajul ca să privească. Faţa omului era pământie, verde şi macabră, gura deschisă şi ştirbă. Cineva îi vârâse o piatră albă, zgrunţuroasă, între dinţi. O piatră sau…

— Sare, spuse Septonul Meribald.

Cincizeci de metri mai departe, zăriră un al doilea cadavru. Animalele îl sfârtecaseră, aşa că tot ce mai rămăsese din el era împrăştiat pe pământ, sub o funie roasă legată de creanga unui ulm. Brienne ar fi putut trece pe lângă el fără

să-l observe, dacă Dulău nu l-ar fi adulmecat şi nu ar fi sărit în bălării ca să-l miroasă mai bine.

— Ce ai acolo, Dulăule? Ser Hyle descăleca, se repezi după câine şi se întoarse cu un coif. Craniul celui mort era încă înăuntru, împreună cu câţiva viermi şi gândaci. Oţel bun, decretă el, şi nu foarte distrus, deşi leul şi-a pierdut capul. Pod, vrei un coif?

— Nu pe ăla. Are viermi înăuntru.

— Viermii se spală, băiete. Eşti gingaş ca o fată.

Brienne se încruntă la el:

— E prea mare pentru el.

— O să crească.

— Nu vreau, făcu Pod. Ser Hyle ridică din umeri şi azvârli coiful spart înapoi între bălării, cu tot cu blazonul leului. Dulău latră şi se duse să-şi ridice piciorul lângă copac.

După aceea, nu treceau o sută de metri fără un cadavru. Trupurile atârnau sub frasini şi anini, fagi şi mesteceni, zade şi ulmi, sălcii bătrâne şi falnici castani.

Fiecare om avea un laţ în jurul gâtului şi atârna de o funie de cânepă, iar în gura fiecăruia era îndesată sare. Unii purtau mantii gri, albastre sau purpurii, dar ploaia şi soarele le decoloraseră atât de tare încât era greu să deosebeşti o culoare de alta.

Alţii aveau însemne cusute pe piept. Brienne zări securi, săgeţi, mai mulţi somoni, un pin, o frunză de stejar, cărăbuşi, cocoşi pitici, un cap de mistreţ, câteva tridente. *Rătăciţi,* îşi dădu ea seama, *scursuri dintr-o duzină de oştiri, rămăşiţe lăsate de lorzi.*

Unii dintre oamenii morţi fuseseră pleşuvi, alţii bărboşi, unii tineri, alţii bătrâni, unii scunzi, alţii înalţi, unii graşi, alţii slabi. Umflaţi în moarte, cu feţele 111

mâncate şi putrezite, arătau cu toţii la fel. *Spânzuraţi de copaci, toţi oamenii sunt fraţi.* Brienne citise asta într-o carte, dar nu-şi mai amintea în care.

Hyle Hunt fu cel care rosti în cuvinte ceea ce cu toţii înţeleseseră.

— Aceştia sunt oamenii care au năvălit în Saltpans.

— Fie ca Tatăl să-i judece aspru, zise Meribald, care fusese prieten cu bătrânul septon al oraşului.

Cine erau n-o preocupa pe Brienne nici pe jumătate cât cine îi spânzurase. Se spunea că ştreangul era metoda preferată de execuţie a lui Beric Dondarrion şi a cetei sale de haiduci. Dacă era adevărat, aşa-zisul lord al fulgerului putea fi pe-aproape.

Câinele latră şi Septonul Meribald privi împrejur şi se încruntă.

— Nu vreţi să ţinem pasul mai vioi? Soarele va apune în curând şi cadavrele nu sunt o companie plăcută pe timp de

noapte. Au fost oameni răi şi periculoşi cât au trăit. Nu cred ca moartea să-i fi făcut mai buni.

— Aici nu suntem de aceeaşi părere, spuse Ser Hyle. Ăştia sunt tocmai genul de oameni care sunt cei mai buni morţi.

Cu toate acestea, Ser Hyle dădu pinteni calului şi înaintară ceva mai repede.

Mai încolo, copacii începeau să se răărească, dar nu şi leşurile. Pădurile făceau loc unor câmpuri mocirloase, iar copacii, spânzurătorilor. Stoluri de ciori se ridicau ţipând de pe stârvuri când drumeţii se apropiau şi se aşezau din nou de îndată ce treceau mai departe. *Aceştia au fost oameni răi,* îşi reaminti Brienne, deşi priveliştea o întrista totuşi. Se forţă să se uite la fiecare om în parte, căutând feţe cunoscute. I se păru că pe câţiva îi recunoştea de la Harrenhal, dar, în starea în care se aflau, nu putea fi sigură. Niciunul nu avea un coif în forma unui de cap de câine, dar puţini aveau vreun coif, de orice fel. Majoritatea fuseseră deposedaţi de arme, armură şi cizme înainte să fie spânzuraţi.

Când Podrick vru să ştie numele hanului la care sperau să înnopteze, Septonul Meribald se agăţă cu înfocare de întrebarea lui, probabil ca să le mute gândurile de la santinelele sinistre care străjuiau drumul.

— Hanul Vechi îi spun unii. Acolo a fost un han multe sute de ani, dar hanul *acesta* a fost ridicat abia în timpul domniei primului Jaehaerys, cel care a făcut drumul regelui. Se spune că Jaehaerys şi regina lui dormeau acolo în timpul călătoriilor lor. O vreme, hanul a fost cunoscut sub numele de Două Coroane, în cinstea lor, până când un hangiu a construit un turn cu clopot şi i-a schimbat numele în Hanul Clopotarului. Mai târziu, hanul i-a revenit unui cavaler infirm pe nume Jon Heddle Lungul, care s-a apucat de fierărie când a ajuns prea bătrân ca să mai lupte. A făurit un nou semn pentru locul de popas, un dragon cu trei capete din fier negru pe care l-a agăţat de un stâlp de lemn. Fiara era atât de mare încât a trebuit să fie făcută din mai multe bucăţi,

unite între ele cu sfoară şi sârmă. Când vântul bătea, fiarele zăngăneau şi huruiau, aşa că hanul a devenit cunoscut peste mări şi ţări ca Dragonul Zăngănitor.

112

— Dragonul mai e şi acum acolo? întrebă Podrick.

— Nu, răspunse Septonul Meribald. Când fiul fierarului era bătrân, un bastard al celui de-al patrulea Aegon a pornit o rebeliune împotriva fratelui său, fiu legitim al regelui, şi şi-a luat dragonul negru drept blazon. Aceste pământuri aparţineau pe atunci Lordului Darry şi el era nespus de loial regelui. La vederea dragonului negru, s-a mâniat, aşa că a doborât stâlpul şi a tăiat semnul în bucăţi pe care le-a aruncat în râu. Unul dintre capetele dragonului a fost adus de valuri pe Insula Tăcerii, mulţi ani mai târziu, dar era roşu de rugină. Hangiul n-a mai atârnat niciodată un alt semn, aşa că oamenii au uitat de dragon şi au început să

numească locul acela Hanul Râului. În vremurile acelea, Tridentul curgea pe sub uşa sa din spate şi jumătate din camere erau construite deasupra apei. Se spune că

oaspeţii puteau să arunce un fir de la fereastră şi să prindă păstrăvi. Aici se afla şi un debarcader, aşa că drumeţii puteau traversa râul către Oraşul Lordului Harroway sau către Zidurile Albe.

— Am părăsit Tridentul la sud de locul unde ne aflăm şi am călătorit spre nord-vest… nu către râu, ci îndepărtându-ne de el.

— Da, domniţă, spuse septonul. Râul s-a mutat. Asta a fost acum şaptezeci de ani. Sau optzeci? A fost pe vremea când bunicul bătrânei Masha Heddle era stăpânul hanului. Ea mi-a spus toată această istorie. O femeie cumsecade, Masha asta, căreia îi plăceau frunzele acrişoare şi prăjiturile cu miere. Când nu avea o cameră pentru mine, îmi îngăduia să dorm lângă şemineu şi nu m-a lăsat niciodată

să plec fără nişte pâine cu brânză şi câteva prăjituri uscate.

— Ea e hangiţa acum? întrebă Podrick.

— Nu. Au spânzurat-o leii. După ce au plecat, am auzit că unul dintre nepoţii ei a încercat să redeschidă hanul, dar războaiele făcuseră drumurile prea periculoase ca oamenii de rând să călătorească, aşa că nu prea avea muşterii. A adus târfe, dar nici măcar asta nu l-a putut salva. Am auzit că l-a omorât un oarecare lord.

Ser Hyle se strâmbă.

— Nu mi-am închipuit că poate fi atât de periculos să ţii un han.

— E lucru cunoscut că e periculos, când marii lorzi îşi joacă jocul tronurilor, spuse Septonul Meribald. Nu-i aşa, Dulăule?

Câinele latră aprobator.

— Aşadar, zise Podrick, hanul are un nume *acum?*

— Oamenii îi spun hanul de la răscruce. Fratele Mai Mare mi-a spus că două

dintre nepoatele Mashei Heddle l-au redeschis. Meribald îşi ridică toiagul: Dacă

zeii sunt buni, fumul acela care se înalţă dincolo de oamenii spânzuraţi e din hornurile lui.

— Ar putea să-i zică Hanul Spânzurătorii, remarcă Ser Hyle.

Oricum s-ar fi numit, hanul era mare, înălţând trei etaje deasupra drumurilor noroioase, cu zidurile, turnuleţele şi hornurile făcute din piatră albă ce sclipea 113

palidă şi fantomatică pe cerul întunecat. Aripa sudică fusese construită pe piloni solizi de lemn, deasupra unui teren crăpat şi scobit, plin de buruieni şi de iarbă

uscată, îngălbenită. De aripa nordică erau ataşate un grajd cu acoperişul de paie şi un turn cu clopot. Întreaga construcţie era înconjurată de un zid scund din pietre albe, crăpate, năpădite de muşchi.

Cel puţin nu l-a ars nimeni. La Saltpans găsiseră numai moarte şi pustiu. Până

când Brienne şi tovarăşii ei traversaseră râul cu podul plutitor de pe Insula Tăcerii, supravieţuitorii plecaseră, iar

morţii fuseseră îngropaţi, însă trupul mort al oraşului însuşi rămăsese acolo, transformat în cenuşă şi neîngropat. În aer stăruia miros de fum, iar ţipetele pescăruşilor care zburau deasupra lor sunau aproape uman, ca planşetele copiilor rătăciţi. Chiar şi castelul păruse oropsit şi abandonat.

Gri, precum cenuşa oraşului din jurul lui, castelul era format dintr-un donjon drept, înconjurat de un zid de apărare, construit în aşa fel încât să domine portul.

Era ferecat când Brienne şi ceilalţi îşi coborâseră caii de pe podul plutitor, doar cu flamurile fluturând pe metereze. Abia după ce Dulău lătrase şi Septonul Meribald bătuse cu toiagul în poarta din faţă preţ de o jumătate de oră, deasupra lor îşi făcuse apariţia o femeie, întrebându-i ce vor.

Podul plutitor plecase şi începea să plouă.

— Sunt un sfânt septon, bună doamnă, îi strigase Meribald, iar aceştia sunt drumeţi cinstiţi. Căutăm să ne adăpostim de ploaie şi am vrea un loc lângă focul tău, pentru noaptea asta.

Femeia nu fusese impresionată de rugăminţile lui.

— Cel mai apropiat han este la răscruce, către vest, a răspuns ea. Nu vrem străini aici. Plecaţi.

După ce dispăruse, nici rugăciunile lui Meribald, nici lătrăturile câinelui şi nici înjurăturile lui Ser Hyle nu putuseră s-o aducă înapoi. În cele din urmă, îşi petrecuseră noaptea în păduri, sub un adăpost făcut din crengi împletite.

Dar la hanul de la răscruce era viaţă. Chiar şi înainte de a ajunge la poartă, Brienne auzi sunetul: lovituri de ciocan, abia perceptibile, dar regulate. Aveau o rezonanţă de oţel.

— O forjă, zise Ser Hyle. Fie că au un fierar al lor, fie că fantoma bătrânului hangiu face un alt dragon de fier. Dădu pinteni calului. Sper că au şi un bucătar fantomatic. O găină friptă ar îndrepta lucrurile.

Curtea hanului era o mare de noroi maro în care se afundau copitele cailor.

Zăngănitul de oţel se auzea mai tare aici, iar Brienne zări strălucirea roşie a forjei, jos, în celălalt capăt al grajdurilor,

în spatele unui car cu boi cu o roată ruptă.

Vedea şi cai în grajduri, şi un băieţel care se legăna de lanţurile ruginite ale unei spânzurători mâncate de vreme care se înălţa deasupra curţii. Pe veranda hanului stăteau patru fete, privindu-l. Cea mai mică nu avea mai mult de doi ani şi era goală. Cea mai mare, de nouă sau zece, stătea cu braţele strânse ocrotitor în jurul micuţei.

— Fetelor, le strigă Ser Hyle, fugiţi şi chemaţi-o pe mama voastră.

Băiatul sări de pe lanţ şi o zbughi către grajduri. Cele patru fete se foiau. După

o clipă, una dintre ele spuse:

— Nu avem mame.

O alta adăugă:

— Eu am avut, dar au omorât-o.

Cea mai mare dintre cele patru păşi în faţă, împingând-o pe cea mică în spatele fustelor ei.

— Cine sunteţi? vru ea să ştie.

— Drumeţi cinstiţi care caută adăpost. Numele meu este Brienne, iar acesta este Septonul Meribald, renumit pe tot cuprinsul ţinuturilor riverane. Băiatul e scutierul meu, Podrick Payne, iar cavalerul e Ser Hyle Hunt.

Zăngănitul încetă dintr-odată. Fata de pe verandă îi cercetă, prudentă cum numai un copil de zece ani putea să fie.

— Eu sunt Salcia. Doriţi paturi?

— Paturi şi bere şi mâncare fierbinte cu care să ne umplem burţile, răspunse Ser Hyle Hunt, descălecând. Eşti hangiţa?

Fata clătină din cap.

— Hangiţa e sora mea Jeyne. Nu e aici. Tot ce-avem de mâncare e carne de cal. Dacă aţi venit pentru târfe, nu e niciuna. Sora mea le-a alungat. Dar paturi avem. Câteva de puf, dar cele mai multe sunt de paie.

— Şi toate au purici, nu mă îndoiesc, zise Ser Hyle.

— Aveţi bani să plătiţi? Argint?

Ser Hyle izbucni în râs.

— Argint? Pentru o noapte şi o pulpă de cal? Ai de gând să ne jefuieşti, copilă?

— Argint ne veţi da. Altfel, puteţi dormi în pădure cu morţii. Salcia aruncă o privire către măgar, cercetând butoaiele şi desagii de pe spinarea lui. Acolo e mâncare? De unde o aveţi?

— De la Iazul Fecioarelor, răspunse Meribald. Dulău latră.

— Aşa interogaţi toţi oaspeţii? întrebă Ser Hyle.

— Nu avem atât de mulţi oaspeţi. Nu ca înainte de război. În vremurile astea, majoritatea drumeţilor sunt vrăbii sau mai rău.

— Mai rău? întrebă Brienne.

— Hoţi, răspunse un glas de băiat dinspre grajduri. Jefuitori.

Brienne se întoarse şi văzu o nălucă. *Renly.* Nici o lovitură de ciocan în inimă

n-ar fi putut s-o izbească pe jumătate atât de tare.

— Stăpâne, gâfâi ea.

— Stăpân? Băiatul îşi dădu la o parte o şuviţă de păr negru care îi căzuse peste ochi. Sunt doar un fierar.

Nu e Renly, îşi dădu seama Brienne. *Renly e mort. Renly a murit în braţele* 115

mele, la douăzeci şi unu de ani. Acesta e doar un băiat. Un băiat care semăna cu Renly când venise prima oară în Tarth. *Nu, mai tânăr. Are maxilarul mai pătrat, sprâncenele mai stufoase.* Renly fusese suplu şi mlădios, în timp ce acest băiat avea umeri puternici şi un braţ drept musculos, aşa cum puteai întâlni adesea la fierari. Purta un şorţ lung de piele, dar pe dedesubt avea pieptul gol. O mirişte întunecată îi acoperea obrajii şi bărbia, iar părul îi era o claie neagră şi deasă care îi cobora până peste urechi. Şi Regele Renly avusese părul negru ca tăciunele, însă îl purtase întotdeauna spălat, periat şi pieptănat. Uneori şi-l tundea scurt, iar alteori îl lăsa să-i cadă liber pe umeri sau şi-l lega

la ceafă cu o panglică aurie, dar nu era niciodată încâlcit sau năclăit de sudoare. Şi, cu toate că ochii lui avuseseră

aceeaşi nuanţă de albastru-închis, aceştia fuseseră mereu calzi şi surâzători, în timp ce ochii băiatului erau bănuitori şi plini de mânie.

Septonul Meribald observă asta şi el.

— Nu vrem să-ţi facem niciun rău, băiete. Când Masha Heddle era stăpâna acestui han, avea întotdeauna prăjitură cu miere pentru mine. Uneori îmi dădea chiar un pat, dacă hanul nu era plin.

— E moartă, zise băiatul. Au spânzurat-o leii.

— Se pare că spânzuratul e distracţia preferată prin locurile astea, remarcă Ser Hyle Hunt. Mi-ar plăcea să am şi eu nişte pământuri prin preajmă. Aş planta cânepă, aş vinde sfoară şi m-aş îmbogăţi.

— Toţi copiii aceia, o întrebă Brienne pe fată, sunt... surorile tale? Fraţii?

Rude şi veri?

— Nu. Salcia se holba la ea într-un fel pe care Brienne îl cunoştea bine. Sunt doar... nu ştiu... vrăbiile îi aduc aici, uneori. Alţii îşi găsesc singuri drumul. Dacă

eşti femeie, de ce eşti îmbrăcată ca un bărbat?

Răspunsul veni din partea Septonului Meribald:

— Lady Brienne este o fecioară-luptător, aflată într-o misiune. Însă în momentul de faţă are nevoie de un pat uscat şi de un foc fierbinte. Ca noi toţi.

Bătrânele mele oase îmi spun că iarăşi va ploua, şi asta curând. Aveţi camere pentru noi?

— Nu, răspunse băiatul fierar.

— Da, răspunse Salcia.

Schimbară priviri furioase şi Salcia bătu nervoasă din picior.

— Au *mâncare,* Gendry. Micuţilor le e foame. Fata fluieră şi alţi copii îşi făcură apariţia, ca prin minune, la ferestrele dinspre curte. Unii ţineau în mână

arbalete gata de tragere.

— Ar putea să-i spună Hanul Arbaletei, sugeră Ser Hyle.

Hanul Orfanilor ar fi mai nimerit, gândi Brienne.

— Wat, ajută-i cu caii, spuse Salcia. Will, lasă jos piatra aia, n-au venit să ne facă rău. Tansy, Pate, fugiţi şi aduceţi nişte lemne de pus pe foc. Jon Penny, tu ajută-l pe septon cu desagii ăia. Eu am să-i conduc în camerele lor.

116

În cele din urmă, luară trei camere alăturate, fiecare mândrindu-se cu un pat de puf, o oală de noapte şi o fereastră. Camera Briennei avea şi şemineu. Plăti câţiva gologani în plus pentru lemne.

— Eu unde dorm, în camera ta sau în cea a lui Ser Hyle? întrebă Podrick, în timp ce Brienne deschidea obloanele.

— Aici nu suntem pe Insula Tăcerii, îi spuse ea. Poţi să rămâi cu mine.

Avea de gând ca a doua zi s-o şteargă doar ei doi. Septonul Meribald se ducea la Nutten, la Riverbend şi în Oraşul Lordului Harroway, dar Brienne nu vedea niciun rost să continue drumul cu el. El îl avea pe Dulău să-i ţină tovărăşie, iar Fratele Mai Mare o lămurise că n-o va găsi pe Sansa Stark de-a lungul Tridentului.

— Vreau să ne trezim înainte de răsăritul soarelui, cât timp Ser Hyle încă

doarme. Brienne nu îl iertase pentru Highgarden… şi, aşa cum spusese el însuşi, Hunt nu făcuse niciun jurământ în privinţa Sansei.

— Unde mergem, ser? Adică, domniţă?

Brienne nu avea un răspuns pregătit pentru el.

Ajunseseră la o răscruce, literalmente, în locul unde drumul regelui, drumul râului şi drumul înalt se uneau. Drumul înalt i-ar duce către est, prin munţi, către Valea lui Arryn, unde mătuşa Sansei domnise până când îşi aflase moartea. Spre vest ducea drumul râului, care urma cursul Furcii Roşii către Riverrun şi către unchiul dinspre bunic al Sansei, care era sub asediu, dar încă în viaţă. Sau ar putea merge pe drumul regelui, spre nord, pe lângă Gemeni şi prin

Gât, cu smârcurile şi mlaştinile lui. Dacă ar putea cumva să treacă de Moat Cailin şi de cine îl ocupa acum, drumul regelui i-ar duce tocmai până la Winterfell.

Sau aş putea s-o iau pe drumul regelui spre sud, gândi Brienne. *Aş putea să*

mă strecor înapoi la Debarcaderul Regelui, să-i mărturisesc lui Ser Jaime eşecul meu, să-i înapoiez sabia şi să găsesc o corabie care să mă ducă acasă, la Tarth, aşa cum m-a îndemnat Fratele Mai Mare. Era un gând amar, deşi o parte din ea tânjea după Evenfall şi după tatăl ei, iar o altă parte se întreba dacă Jaime ar alina-o dacă i-ar plânge pe umăr. Asta voiau bărbaţii, nu-i aşa? Femei plăpânde, neajutorate, care aveau nevoie de ocrotirea lor?

— Ser? Domniţă? Am întrebat: unde mergem?

— Jos în camera comună, la cină.

Camera comună mişuna de copii. Brienne încercă să-i numere, dar nu stăteau locului nici măcar o clipă, aşa că pe unii îi numără de două sau de trei ori şi pe alţii deloc, până când, în cele din urmă, renunţă. Uniseră mesele în trei şiruri lungi şi băieţii mai mari cărau bănci din spate. *Mai mari* însemna că aveau zece sau doisprezece ani. Gendry era cel mai aproape de un bărbat matur, dar Salcia era cea care striga toate ordinele, de parcă ar fi fost o regină în castelul ei, iar ceilalţi copii, nimic mai mult decât slujitorii ei.

Dacă ar fi fost de obârşie nobilă, poruncitul i-ar fi venit fetei ca o mănuşă, iar 117

deferenţa, celorlalţi. Brienne se întreba dacă Salcia ar putea fi mai mult decât părea. Fata era prea tânără şi prea urâtă ca să fie Sansa Stark, dar avea vârsta potrivită ca să fie sora ei mai mică, şi până şi Lady Catelyn spusese că Aryei îi lipsea frumuseţea surorii sale. *Păr castaniu, ochi căprui, slabă… e oare cu putinţă?* Părul Aryei Stark era castaniu, din câte-şi amintea, dar Brienne nu era sigură de culoarea ochilor. *Păr şaten, ochi căprui, aşa era? Oare e cu putinţă să*

nu fi murit la Saltpans, până la urmă?

Afară, ultimele raze de lumină ale zilei păleau. Înăuntru, Salcia ceru să fie aprinse patru lumânări unsuroase de seu şi le spuse fetelor să aibă grijă ca focul din şemineu să ardă înalt şi fierbinte. Băieţii îl ajutară pe Podrick Payne să

descarce măgarul şi aduseră cod sărat, oaie, legume, nuci şi roţi de brânză, în timp ce Septonul Meribald se întoarse la bucătărie, să se ocupe de terci.

— Din păcate, portocalele mele s-au terminat şi mă îndoiesc că voi mai vedea vreuna până la primăvară, îi spuse el unui băieţel. Ai mâncat vreodată o portocală, băiete? Ai stors vreuna şi i-ai supt zeama aia bună? Când băiatul clătină din cap în semn că nu, septonul îi ciufuli părul: Atunci, am să-ţi aduc una la primăvară, dacă

eşti băiat cuminte şi mă ajuţi să învârt în terci.

Ser Hyle îşi scoase cizmele ca să-şi încălzească picioarele lângă foc. Când Brienne se aşeză lângă el, îi făcu semn cu capul către capătul celălalt al încăperii.

— Sunt urme de sânge pe podea, acolo unde adulmecă Dulău. Au fost şterse, dar sângele se îmbibă adânc în lemn, şi n-ai cum să-l scoţi.

— Acesta e hanul unde Sandor Clegane a ucis trei dintre oamenii fratelui său, îi reaminti Brienne.

— Aşa-i, se învoi Hunt, dar cine poate spune că ei au fost primii care au murit aici… sau că vor fi ultimii.

— Ţi-e frică de câţiva copii?

— Patru ar fi câţiva. Zece ar fi prea mulţi. Aici e un tărăboi. Copiii ar trebui legaţi în scutece şi atârnaţi de zid până când fetelor le cresc sâni şi băieţilor mustăţi.

— Mi-e milă de ei. Toţi şi-au pierdut mamele şi taţii. Unii i-au văzut ucişi.

Hunt îşi dădu ochii peste cap.

— Am uitat că vorbesc cu o femeie. Inima ta e la fel de moale ca terciul septonului. Să fie adevărat? Undeva, în adâncul războinicei noastre, se ascunde o mamă care tocmai se vânzoleşte de dorinţa de-a naşte. Ceea ce vrei cu adevărat e un prunc drăgălaş şi rozaliu care să-ţi sugă la

sân. Ser Hyle rânji. Ai nevoie de un bărbat pentru asta, din câte ştiu. Un soţ, de preferinţă. De ce nu eu?

— Dacă tragi încă nădejde să-ţi câştigi rămăşagul…

— Pe tine vreau eu să te câştig. Singurul copil în viaţă al Lordului Selwyn.

Am cunoscut bărbaţi care s-au însurat cu femei nătânge sau cu fetiţe de ţâţă

pentru trofee de zece ori mai neînsemnate decât Tarthul. Nu sunt Renly Baratheon, îţi mărturisesc, dar am calitatea de a mă număra încă printre cei vii.

Unii ar spune că este singura mea calitate. Căsătoria ne-ar sluji amândurora.

Pământuri pentru mine şi un castel plin de din ăştia pentru tine. Îşi flutură mâna către copii. Sunt capabil, te asigur. Am zămislit cel puţin un bastard despre care ştiu. Nu te teme, n-am să-ţi vâr copila pe gât. Ultima oară când m-am dus s-o văd, mama ei mi-a aruncat o oală de supă în cap.

Un val de roşeaţă urcă pe gâtul Briennei.

— Tatăl meu are doar cincizeci şi patru de ani. Nu e prea bătrân ca să se recăsătorească şi să se aleagă cu un fiu de la noua lui soţie.

— Ăsta e un risc… *dacă* tatăl tău se recăsătoreşte şi *dacă* mireasa lui se dovedeşte fertilă şi *dacă* acel copil e băiat. Am făcut prinsori şi mai proaste.

— Şi le-ai pierdut. Joacă-ţi jocul cu altcineva, ser.

— Aşa vorbeşte o fecioară care nu a jucat niciodată jocul cu nimeni. Odată

ce-l joci, vei căpăta o altă perspectivă. Pe întuneric, vei fi la fel de frumoasă ca oricare altă femeie. Buzele tale au fost făcute pentru a fi sărutate.

— Sunt buze, spuse Brienne. Toate buzele sunt la fel.

— Şi toate buzele sunt făcute pentru sărutat, o aprobă Hunt amabil. La noapte, lasă uşa camerei descuiată şi mă voi strecura în patul tău ca să-ţi dovedesc adevărul vorbelor mele.

— Dacă faci asta, la plecare vei fi eunuc.

Brienne se ridică în picioare şi plecă de lângă el.

Septonul Meribald întrebă dacă ar putea conduce copiii într-o rugăciune, ignorând-o pe fetiţa care se târa despuiată pe masă.

— Da, zise Salcia, înhăţând-o pe micuţa târâtoare înainte de a ajunge la terci.

Şi astfel, îşi plecară capetele împreună şi mulţumiră Tatălui şi Mamei pentru darurile lor… toţi în afară de băiatul cu păr negru de la forjă, care îşi încrucişa braţele peste piept şi rămase încruntat cât timp ceilalţi se rugară. Brienne nu fu singura care observă. Când rugăciunea luă sfârşit, Septonul Meribald îl privi peste masă şi spuse:

— N-ai pic de dragoste pentru zei, fiule?

— Nu pentru zeii tăi. Gendry se ridică pe neaşteptate. Am treabă. Ieşi din încăpere cu paşi mari, fără să fi luat nicio îmbucătură.

— Iubeşte vreun alt zeu? întrebă Hyle Hunt.

— Lordul Luminii, ciripi un băiat de nici şase ani.

Salcia îl lovi cu lingura.

— Ben Gură-Spartă. Avem *mâncare.* Ar trebui s-o mănânci, nu să-i plictiseşti pe nobilii oaspeţi cu vorbăria.

Copiii se năpustiră asupra mâncării ca nişte lupi asupra unei căprioare rănite, ciondănindu-se pe carnea de cod, rupând pâinea de orz în bucăţi şi mânjind tot terciul. Nici măcar roata imensă de brânză nu supravieţui. Brienne se mulţumi cu pâine şi morcovi, iar Septonul Meribald îi dădu câte două bucăţele de pâine dulăului la fiecare pe care o mânca el. Afară începuse să plouă. Înăuntru, focul 119

trosnea şi în camera comună se auzeau mesenii mestecând şi Salcia plesnind câte un copil cu lingura.

— Într-o zi, micuţa asta va fi soţia înfiorătoare a cuiva, remarcă Ser Hyle. A ucenicului ăluia, probabil.

— Cineva ar trebui să-i ducă nişte mâncare, înainte să dispară toată.

— Tu eşti cineva.

Brienne înfăşură o bucată de brânză, o coajă de pâine, un măr uscat şi două

porţii de cod prăjit într-un petic de pânză. Când Podrick se ridică s-o urmeze afară, ea îi spuse să se aşeze la loc şi să mănânce.

— Nu stau mult.

În curte, ploua cu găleata. Brienne acoperi mâncarea cu un fald al mantiei.

Câţiva cai nechezară la ea în timp ce-şi croia drum pe lângă grajduri. *Le e foame şi lor.*

Gendry era la forja lui, cu pieptul dezgolit sub şorţu-i de piele. Stătea în picioare cu părul îmbibat de sudoare căzându-i pe frunte, bătând o sabie ca şi cum şi-ar fi dorit să fie un duşman. Brienne îl privi o clipă. *Are ochii lui Renly şi părul lui, dar nu şi conformaţia. Lordul Renly era mai sprinten şi mai vânjos... nu ca fratele său Robert, a cărui putere era legendară.*

Până când nu se opri să-şi şteargă fruntea, Gendry nu o văzu acolo.

— Ce vrei?

— Ţi-am adus cina. Deschise pânza ca să-i arate.

— Dacă aş fi vrut mâncare, aş fi mâncat ceva.

— Un fierar trebuie să mănânce ca să fie puternic.

— Eşti mama mea?

— Nu. Brienne lăsă jos mâncarea. Cine a fost mama ta?

— Ce te interesează?

— Te-ai născut la Debarcaderul Regelui. Felul în care vorbea băiatul o făcea să fie sigură de asta.

— Eu şi mulţi alţii. Cufundă sabia într-o albie cu apă de ploaie, ca s-o călească. Oţelul fierbinte şuieră furios.

— Câţi ani ai? îl întrebă Brienne. Mama ta mai trăieşte? Şi tatăl tău cine a fost?

— Pui prea multe întrebări. Lăsă jos sabia. Mama e moartă, iar pe tatăl meu nu l-am cunoscut niciodată.

— Eşti bastard.

Gendry luă asta drept o insultă.

— Sunt *cavaler.* Sabia aia va fi a mea, după ce va fi gata.

Ce să caute un cavaler muncind ca fierar?

— Ai părul negru şi ochii albaştri, te-ai născut în umbra Fortăreţei Roşii. N-a spus nimeni nimic despre faţa ta?

— Ce e cu faţa mea? Nu e aşa de urâtă ca a ta.

120

— La Debarcaderul Regelui, trebuie să-l fi văzut pe Regele Robert.

Băiatul ridică din umeri.

— Uneori. La turniruri, de departe. Şi o dată în Septul lui Baelor. Mantiile aurii ne-au îmbrâncit la o parte ca să poată trece el. Altă dată, mă jucam lângă

Poarta Noroiului când s-a întors de la vânătoare. Era aşa de beat încât a fost gata să mă doboare. Un beţivan mare şi gras, asta a fost, dar un rege mai bun decât fiii ăştia ai lui.

Nu sunt fiii lui. Stannis a spus adevărul în ziua aceea, când s-a întâlnit cu Renly. Joffrey şi Tommen n-au fost niciodată fiii lui Robert. Dar băiatul ăsta…

— Ascultă-mă, începu Brienne. Apoi auzi lătratul Dulăului, tare şi frenetic.

Vine cineva.

— Prieteni, zise Gendry, fără să-şi facă griji.

— Ce fel de prieteni? Brienne se duse la uşa fierăriei să se uite afară, prin ploaie.

Băiatul ridică din umeri.

— Ai să-i întâlneşti destul de curând.

Poate că nu vreau să-i întâlnesc, gândi Brienne, când primii călăreţi se apropiară împroşcând băltoacele din curte. Dincolo de răpăitul ploii şi de lătratul Dulăului, Brienne auzea zornăitul înăbuşit al săbiilor şi al zalelor de sub mantile lor jerpelite. Îi numără pe măsură ce se apropiau. *Doi, patru, şase, şapte.* Unii dintre ei erau răniţi, judecând după felul cum călăreau. Ultimul era masiv şi mătăhălos, cât doi dintre ceilalţi. Calul lui era rănit şi sângera, clătinându-se sub povara lui. Toţi călăreţii aveau glugile trase pe cap ca să-i ferească de biciul ploii, în afară de el. Avea faţa lătăreaţă şi

spână, albă ca un vierme, cu obrajii cărnoşi acoperiţi de răni deschise.

Brienne îşi ţinu răsuflarea şi scoase Devotata din teacă. *Prea mulţi,* gândi ea, cu o tresărire de teamă, *sunt prea mulţi.*

— Gendry, spuse ea cu glas scăzut, ai nevoie de sabie şi de armură. Aceştia nu sunt prietenii tăi. Nu sunt prietenii nimănui.

— Ce spui acolo? Băiatul veni şi se aşeză lângă ea, cu barosul în mână.

Un fulger pârâi înspre sud când călăreţii săltară de pe cai. Pentru o clipă, noaptea se transformă în zi. O secure scânteie albastră-argintie, lumina pâlpâi pe zale şi platoşe şi, sub gluga întunecată a căpeteniei călăreţilor, Brienne zări un bot de fier şi şiruri de dinţi de oţel.

Gendry văzu şi el.

— El.

— Nu el. Coiful lui. Brienne încercă să-şi ascundă teama din glas, dar gura îi era uscată ca ţărâna. Îşi putea da seama destul de bine cine purta coiful Câinelui.

Copiii! îi trecu prin minte.

Uşa hanului se dădu în lături. Salcia păşi afară în ploaie, cu o arbaletă în mâini.

Fata le striga ceva călăreţilor, dar un bubuit de tunet se rostogoli peste curte, 121

înăbuşindu-i cuvintele. Când sunetul pieri, Brienne îl auzi pe bărbatul cu coiful Câinelui spunând:

— Trage o săgeată spre mine şi am să-ţi vâr arbaleta aia între picioare şi-am să

te dezvirginez cu ea. Apoi am să-ţi scot ochii ăia afurisiţi şi am să te pun să-i mănânci. Furia din glasul bărbatului o făcu pe fată să se dea un pas înapoi, tremurând.

Şapte, gândi Brienne din nou, disperată. Nu avea nicio şansă împotriva lor, ştia. *N-am nicio şansă şi n-am de ales.*

Păşi afară, în ploaie, cu Devotata în mână.

— *Las-o în pace.* Dacă vrei să siluieşti pe cineva, încearcă-mă pe mine.

Tâlharii se întoarseră ca unul. Unul dintre ei râse, un altul spuse ceva într-o limbă pe care Brienne nu o cunoştea. Cel uriaş cu faţa albă şi lătăreaţă scoase un şuierat răuvoitor. Omul cu coiful Câinelui începu să râdă.

— Eşti chiar mai urâtă decât îmi amintesc. Aş prefera să violez un cal.

— Cai, asta vrem, zise unul dintre cei răniţi. Cai odihniţi şi ceva de mâncare.

Suntem urmăriţi de tâlhari. Daţi-ne caii şi-am plecat. Nu vă facem niciun rău.

— Pe naiba. Tâlharul cu coiful Câinelui smulse un topor de război din şaua sa.

Vreau să-i tai picioarele nenorocite. Am s-o aşez pe cioate, ca să poată să mă vadă

violând-o pe fata cu arbaleta.

— Cu ce? îl luă în derâdere Brienne. Shagwell zicea că ţi-au tăiat bărbăţia când ţi-au luat nasul.

Intenţionase să-l provoace şi reuşise. Răcnind înjurături, bărbatul se năpusti asupra ei, stârnind cu picioarele vârtejuri de apă neagră în timp ce ataca. Ceilalţi rămaseră pe loc ca să urmărească spectacolul, după cum se rugase Brienne să se întâmple. Rămase şi ea neclintită ca o stâncă, aşteptând. Curtea era întunecată, noroiul alunecos sub picioare. *Mai bine să-l las să vină la mine. Dacă zeii sunt buni, va aluneca şi va cădea.*

Zeii nu fură atât de buni, dar sabia ei, da. *Cinci paşi, patru paşi, acum,* numără

Brienne şi Devotata ţâşni să-l întâmpine, în năvala lui. Oţelul bubui pe oţel când sabia ei muşcă din hainele lui jerpelite, despicând cămaşa de zale, chiar în clipa în care toporul lui se prăbuşi asupra ei. Brienne se răsuci într-o parte, sfârtecându-i pieptul în retragere.

Bărbatul o urmă, clătinându-se însângerat şi răcnind de furie.

— *Târfă!* tună el. *Monstrule! Căţea! Am să te dau câinelui meu, căţea nenorocită!* Toporul se răsuci în arcuri periculoase, o umbră sălbatică şi neagră

care devenea argintie cu fiecare fulger care izbucnea. Brienne nu avea scut cu care să-i prindă loviturile. Nu putea decât să se ferească de el, ţâşnind într-o parte şi-n alta când capul toporului zbura spre ea. O dată, noroiul îi alunecă sub călcâi şi fu cât pe ce să cadă, dar reuşi cumva să-şi recapete echilibrul, însă toporul îi zdreli umărul stâng, lăsând în urmă o explozie de durere.

— Ai nimerit căţeaua, strigă unul dintre ceilalţi, iar altul spuse: 122

— Să vedem cum dansează de data asta.

Brienne dansă, uşurată că ei doar priveau. Era mai bine decât să se amestece.

Nu putea să se lupte cu şapte, nu singură, chiar dacă unul sau doi erau răniţi.

Bătrânul Ser Goodwin era de mult în mormânt, dar îl auzea şi acum şoptindu-i la ureche. *Bărbaţii te vor subestima întotdeauna,* spunea el, *iar mândria îi va face să dorească să te înfrângă repede, ca să nu se spună că le-a dat de furcă o femeie. Lasă-i să-şi irosească puterile în atacuri furioase, în timp ce tu ţi le păstrezi. Aşteaptă şi urmăreşte, fetiţo, aşteaptă şi urmăreşte.* Aştepta, urmărind, mişcându- se într-o parte, pe urmă în spate, pe urmă iarăşi într-o parte, lovind când spre faţa lui, când spre picioare, când spre braţe. Mişcările lui erau tot mai lente, pe măsură ce toporul devenea tot mai greu. Brienne îl întoarse în aşa fel încât să-i bată ploaia în ochi şi făcu doi paşi iuţi în spate. Bărbatul ridică toporul încă o dată, înjurând, şi se împletici după ea, cu un picior alunecând în noroi…

… iar ea săltă să-l întâmpine în cădere, cu ambele mâini pe mânerul sabiei.

Atacul lui cu capul înainte îl aduse direct în vârful sabiei, iar Devotata trecu prin pânză şi zale şi piele şi iarăşi pânză, adânc, în măruntaiele sale şi prin spate, scrâşnind când îi

zgârie şira spinării. Toporul îi căzu din degetele neputincioase şi cei doi se ciocniră, cu faţa Briennei strivită de coiful cu cap de câine. Simţi metalul rece şi ud pe obraz. Ploaia şiroia pe oţel în râuri şi, când fulgerul străluci din nou, văzu durerea, teama şi nemăsurata uimire prin despicăturile ochilor.

— *Safire,* îi şopti ea şi răsuci sabia cu atâta putere încât îl făcu să se cutremure.

Greutatea lui apăsa pe trupul ei şi, dintr-odată, Brienne îmbrăţişa un cadavru, acolo, în ploaia neagră. Se dădu la o parte, lăsându-l să cadă…

… şi Muşcătorul o izbi, urlând.

Căzu peste ea, ca o avalanşă de lână udă şi carne albă ca laptele, ridicând-o şi izbind-o de pământ. Căzu într-o baltă, cu un pleoscăit care îi trimise apă în nas şi în ochi. Tot aerul îi ieşi din piept şi capul i se lovi de o piatră pe jumătate îngropată, cu un pârâit.

— Nu, mai apucă Brienne să spună, înainte ca el să se prăbuşească peste ea, adâncind-o şi mai mult în noroi cu povara lui. Bărbatul bâjbâi, căutându-i gâtul.

Devotata dispăruse, departe de ea. Nu avea decât mâinile goale împotriva lui, dar când îl izbi cu pumnul în faţă, parcă ar fi lovit o cocă albă şi udă. Bărbatul şuieră

la ea.

Îl lovi iarăşi, iarăşi, *iarăşi,* izbindu-i ochii cu podul palmei, dar el nu părea să

simtă loviturile. Îl apucă de încheieturi, dar el o strânse şi mai tare, deşi sângele îi şiroia din urmele pe care i le lăsase, zgâriindu-l. O strivea, o sufoca. Îl împinse de umeri ca să-l ridice, dar era greu ca un cal, de neclintit. Când Brienne încercă să-i vâre un genunchi între picioare, nu reuşi decât să şi-l înfigă în burta lui. Gemând, Muşcătorul îi smulse o mână de păr.

Pumnalul meu. Brienne se agăţă cu disperare de acest gând. Îşi strecură mâna între ei, mişcându-şi degetele sub carnea lui scârboasă, sufocantă, căutând până

când, în sfârşit, găsi mânerul. Muşcătorul îşi încleşta ambele mâini pe gâtul ei şi începu s-o dea cu capul de pământ. Un fulger străluci din nou, de data aceasta în ţeasta ei, însă, cumva, degetele i se strânseră şi scoaseră pumnalul din teacă. Cu bărbatul deasupra ei, nu putea ridica pumnalul ca să-l înjunghie, aşa că îl trecu peste pântecele lui, cu toată puterea. Muşcătorul şuieră din nou, mai tare ca înainte, şi îi dădu drumul doar cât s-o izbească în faţă. Brienne auzi pârâit de oase şi durerea o orbi pentru o clipă. Când încercă să-l spintece din nou, el îi smulse pumnalul dintre degete şi o lovi cu genunchiul în antebraţ, rupându-i-l. Apoi o apucă din nou de cap şi îşi reluă încercarea de a i-l smulge de pe umeri.

Brienne auzea lătratul câinelui şi strigătele oamenilor, de jur împrejur şi, printre tunete, auzi zăngănitul oţelului pe oţel. *Ser Hyle,* gândi ea. *Ser Hyle a intrat în luptă,* dar toate astea păreau îndepărtate şi neînsemnate. Lumea ei nu era mai mare decât mâinile care i se strângeau pe gât şi faţa ameninţătoare de deasupra. Ploaia şiroia de pe gluga bărbatului, când se apropie şi mai mult.

Răsuflarea lui mirosea a brânză stătută.

Pieptul Briennei ardea şi în spatele ochilor avea o furtună, orbind-o. Oasele scrâşniră în trupul ei, frecându-se unul de altul. Gura Muşcătorului se căscă, nemăsurat de largă. Îi văzu dinţii, galbeni şi stricaţi, ascuţiţi. Când se apropiară de carnea moale a obrazului ei, Brienne nu simţi aproape nimic. Se prăbuşea, într-o spirală, în beznă. *Nu pot muri încă,* îşi spuse, *mai am de făcut ceva.*

Gura Muşcătorului se smulse, plină de sânge şi de carne. Scuipă, rânji şi îşi afundă din nou dinţii ascuţiţi în carnea ei. De data aceasta mestecă şi înghiţi. *Mă*

mănâncă, îşi dădu ea seama, dar nu avea puterea să se mai împotrivească. I se părea că pluteşte deasupra propriului trup, privind oroarea de parcă i s-ar fi întâmplat altei femei, unei fete netoate care se crezuse cavaler. *În*

curând voi fi gata, îşi spuse. *Apoi nu mai contează dacă mă mănâncă.* Muşcătorul îşi dădu capul pe spate, deschise gura din nou, urlând, şi scoase limba la ea. Era ascuţită, picurând de sânge, mai lungă decât putea fi orice limbă. Alunecându-i afară din gură, mai mult, mai mult, roşie şi udă şi sclipind, era o imagine hidoasă, obscenă.

Limba lui e lungă de două palme, gândi Brienne, chiar înainte ca întunericul să

pună stăpânire pe ea. *Ei, arată aproape ca o sabie.*

JAIME

Broşa care prindea mantia lui Ser Brynden Tully era de forma unui peşte negru, meşterit din jais şi aur. Cămaşa sa de zale era sumbră şi cenuşie. Pe deasupra ei purta apărători pentru picioare, mănuşi de armură, platoşe de umăr şi genunchiere din oţel înnegrit, nici-una atât de întunecată pe cât era expresia de pe faţa lui în timp ce-l aştepta pe Jaime Lannister la capătul podului mobil, singur, călare pe un trăpaş roib, învelit cu un cioltar roşu cu albastru.

124

Nu mă iubeşte. Tully avea un chip aspru, brăzdat de riduri adânci, tăbăcit de vânt, sub o claie de păr cărunt şi drept, însă Jaime putea încă să vadă în el măreţul cavaler care, odată, fascinase un scutier cu poveştile lui despre Regii de Nouă

Parale. Potcoavele lui Onoare clănţăniră pe scândurile podului mobil. Jaime se gândise îndelung şi din greu dacă să îmbrace armura sa de aur sau pe cea albă

pentru această întâlnire; în cele din urmă, alesese un veşmânt din piele şi o mantie purpurie.

Se apropie până la câţiva paşi de Ser Brynden şi-şi înclină capul spre bărbatul mai vârstnic.

— Regicidule, făcu Tully.

Faptul că primul cuvânt ieşit din gura lui fusese acel nume spunea multe, însă

Jaime reuşi să nu-şi iasă din fire.

— Peşte Negru, răspunse el. Mulţumesc că ai venit.

— Presupun că te-ai întors pentru a îndeplini jurămintele depuse înaintea nepoatei mele, rosti Ser Brynden. Din câte-mi amintesc, i-ai promis lui Catelyn fiicele ei în schimbul libertăţii tale. Îşi strânse buzele. Totuşi nu le văd pe fete.

Unde sunt?

Chiar trebuie să mă facă s-o spun?

— Nu sunt la mine.

— Ce păcat. Doreşti să-ţi reiei captivitatea? Vechea ta celulă este disponibilă.

Am pus şi rogojini noi pe podea.

Şi o găleată nouă şi frumoasă în care să mă răhăţesc, n-am nicio îndoială.

— Foarte amabil din partea ta, ser, însă mă tem că trebuie să refuz. Prefer confortul pavilionului meu.

— În timp ce Catelyn se bucură de confortul mormântului ei.

N-am avut niciun amestec în moartea lui Lady Catelyn, ar fi putut spune, *iar fiicele ei nu mai erau acolo când am ajuns eu la Debarcaderul Regelui.*

Îi stătea pe limbă să vorbească de Brienne şi de spada pe care i-o dăduse, însă

Peştele Negru îl privea la fel cum îl privise Eddard Stark când îl găsise urcat pe Tronul de Fier, cu sângele Regelui Nebun pe sabia sa.

— Am venit să discut despre cei vii, nu despre cei morţi. Despre cei care nu trebuie să moară, dar o vor face…

— … dacă nu-ţi predau Riverrun. Acum o să ameninţi că-l spânzuri pe Edmure? Pe sub sprâncenele stufoase, ochii lui Tully erau ca de piatră. Nepotul meu e hărăzit morţii, indiferent ce-aş face. Aşa că spânzură-l şi să terminăm cu asta. Mă aştept ca Edmure să fie tot atât de sătul să stea pe eşafod, pe cât sunt eu să-l tot văd acolo.

Ryman Frey e un prost afurisit. Spectacolul său de pantomimă cu Edmure şi eşafodul reuşise doar să-l împietrească şi mai mult pe Peştele Negru, asta era clar acum.

— Îi ai pe Lady Sybelle Westerling şi pe trei dintre copiii ei. Îţi dau nepotul 125

înapoi în schimbul lor.

— Aşa cum ai făcut şi cu fiicele lui Lady Catelyn?

Jaime nu-şi permise să fie provocat.

— O femeie bătrână şi trei copii pentru lordul tău vasal. Este un târg mai bun decât orice-ai fi putut spera.

Ser Brynden afişă un zâmbet dur.

— Nu-ţi lipseşte tupeul, Regicidule. Târguiala cu sperjurii este ca şi cum ai construi pe nisipuri mişcătoare. Cat ar fi trebuit să ştie să nu se încreadă în oameni ca tine.

În Tyrion s-a încrezut, aproape că rosti Jaime. *Pezevenghiul a înşelat-o şi pe ea.*

— Promisiunile făcute lui Lady Catelyn mi-au fost smulse cu vârful spadei.

— Şi jurământul făcut lui Aerys?

Simţi cum i se zbat degetele-fantomă.

— Aerys nu are ce căuta aici. Îi schimbi pe Westerlingi pentru Edmure?

— Nu. Regele meu mi-a încredinţat mie regina sa, şi am jurat că o voi ţine în siguranţă. N-am s-o predau laţului unui Frey.

— Fata a fost graţiată. Nu i se va face niciun rău. Ai cuvântul meu pentru asta.

— Cuvântul tău de *onoare?* Ser Brynden înălţă o sprânceană. Chiar ştii ce înseamnă onoarea?

Un cal.

— Am să depun ce jurământ doreşti.

— Scuteşte-mă, Regicidule.

— Vreau. Coboară-ţi flamurile şi deschide-ţi porţile şi le voi garanta oamenilor tăi viaţa. Cei care doresc să rămână la Riverrun, în serviciul Lordului Emmon, pot s-o facă. Ceilalţi vor fi liberi să plece unde vor, deşi le voi cere să-mi predea armele şi armurile.

— Sunt curios cât de departe vor ajunge, neînarmaţi, până când pun „haiducii”

mâna pe ei. Nu îndrăzneşti să le permiţi să i se alăture Lordului Beric, amândoi ştim asta. Iar cu mine cum rămâne? Voi fi purtat peste tot prin Debarcaderul Regelui pentru a muri ca Eddard Stark?

— Îţi voi da voie să îmbraci hainele negre. Bastardul lui Ned Stark este Lordul Comandant la Zid.

Peştele Negru îşi miji ochii.

— Tatăl tău a aranjat şi asta? Catelyn n-a avut niciodată încredere în băiat, din câte-mi amintesc, nu mai multă decât a avut vreodată în Theon Greyjoy. Se pare că a avut dreptate cu amândoi. Nu, ser, nu cred. Am să mor în picioare, dacă nu te superi, cu sabia în mână, roşie de sângele leului.

— Sângele de Tully este la fel de roşu, îi reaminti Jaime. Dacă nu predai castelul, va trebui să-l atac. Vor muri sute de oameni.

— Sute de-ai mei, câteva mii de-ai tăi.

— Garnizoana ta va pieri până la ultimul om.

— Ştiu cântecul ăsta. Îl cânţi pe muzica de la *Ploile din Castamere?* Oamenii mei ar prefera să moară în picioare, luptând, decât în genunchi, sub securea călăului.

Nu merge cum trebuie.

— Sfidarea asta nu are niciun rost, ser. Războiul s-a terminat, iar tânărul tău lup e mort.

— Ucis de fapt, prin încălcarea tuturor legilor sacre ale ospitalităţii.

— Lucrătura lui Frey, nu a mea.

— Spune-i cum vrei, dar mie-mi pute a Tywin.

Jaime nu putea nega asta.

— Şi tatăl meu e mort.

— Fie ca Tatăl să-l judece cu dreptate.

Iată o perspectivă neplăcută.

— L-aş fi omorât pe Robb Stark în Pădurea Şoaptelor dacă aş fi pus mâna pe el, dar mi s-au pus în cale nişte smintiţi. Mai contează cum a pierit băiatul? Nu-i mai puţin mort aşa, iar regatul său a pierit odată cu el.

— Trebuie să fii şi orb pe lângă ologit, ser. Ridică-ţi privirile şi vei vedea că

lupul străvechi este încă pe steagurile de pe zidurile noastre.

— L-am văzut. Mi se pare însingurat. Harrenhal a căzut. Seagard şi Iazul Fecioarelor. Casa Bracken a îngenuncheat, iar Tytos Blackwood e ţintuit la Raventree. Piper, Vance, Mooton, toţi stegarii tăi s-au predat. A rămas doar Riverrun. Avem de douăzeci de ori mai mulţi oameni decât tine.

— De douăzeci de ori mai mulţi oameni necesită tot atâta mâncare. Cât de bine sunteţi aprovizionaţi, lordul meu?

— Suficient de bine încât să rămânem aici până la sfârşitul zilelor, dacă va fi nevoie, în vreme ce voi flămânziţi între zidurile voastre.

Spusese minciuna pe cât de arţăgos putuse, sperând să nu-l trădeze chipul.

Însă Peştele Negru nu se lăsă dus de nas.

— Poate că până la sfârşitul zilelor tale. Rezervele noastre sunt îndestulătoare, deşi mă tem că n-am lăsat prea mult pe câmp pentru oaspeţii noştri.

— Putem aduce hrană de la Gemeni, zise Jaime, sau de peste dealurile de la apus, dacă e cazul s-o facem.

— Cum spui tu. Departe de mine gândul să pun la îndoială cuvântul unui cavaler atât de onorabil.

Dispreţul ce răzbătea din glasul său îl făcu pe Jaime să se zbârlească.

— Există o cale mai rapidă să punem chestiunea la punct. Un duel. Campionul meu contra celui al tău.

— Chiar mă întrebam când ai să ajungi aici. Ser Brynden izbucni în râs. Şi cine va fi acela? Mistreţul? Addam Marbrand? Walder Frey cel Negru? Se aplecă

înainte. De ce nu tu şi cu mine, ser?

Asta ar fi fost o plăcere, cândva, se gândi Jaime, *material numai bun pentru menestreli.*

— Când Lady Catelyn m-a pus în libertate, m-a făcut să jur că nu voi mai ridica niciodată arma împotriva unui Stark sau Tully.

— Un jurământ foarte convenabil, ser.

Chipul i se întunecă.

— Vrei să spui că sunt laş?

— Nu. Vreau să spun că eşti olog. Peştele Negru făcu un semn spre mâna aurită a lui Jaime. Amândoi ştim că nu poţi lupta cu ea.

— Am avut două mâini.

Ţi-ai da viaţa din cauza mândriei? şopti un glas în mintea sa.

— Unii ar putea spune că un olog şi-un bătrân se potrivesc de minune.

Eliberează-mă de sub jurământul făcut lui Lady Catelyn şi te voi înfrunta cu sabia în mână. Dacă învinge, Riverrun este al nostru. Dacă mă ucizi, vom ridica asediul.

Ser Brynden râse din nou.

— Cu toate că mi-ar plăcea să am ocazia să-ţi smulg sabia aceea aurită şi să-ţi tai inima neagră, promisiunile tale n-au nicio valoare. N-aş câştiga nimic din moartea ta, în afară de plăcerea de a te ucide, şi n-am de gând să-mi risc viaţa pentru asta… indiferent cât de mic ar fi riscul.

Era cât se poate de bine că Jaime n-avea spadă; altfel, şi-ar fi tras-o afară, iar dacă nu l-ar fi dat gata Ser Brynden, arcaşii de pe metereze sigur ar fi făcut-o.

— Există vreo condiţie pe care s-o accepţi? îl întrebă el pe Peştele Negru.

— Din partea ta? Ser Brynden dădu din umeri. Nu.

— Atunci de ce-ai mai venit să discuţi cu mine?

— Un asediu este cumplit de plictisitor. Am vrut să-ţi văd ciotul şi să ascult ce fel de scuze aveai de oferit pentru ultimele tale enormităţi. Au fost mai slabe decât m-am aşteptat. Întotdeauna provoci dezamăgire, Regicidule.

Peştele Negru îşi întoarse iapa şi galopă îndărăt spre Riverrun. Grilajul de la intrare coborî în grabă, ţepuşele sale de fier înfigându-se adânc în pământul noroios.

Jaime întoarse capul lui Onoare spre drumul cel lung înapoi, spre liniile de asediu ale Lannisterilor. Putea simţi privirile aţintite asupra sa; oamenii lui Tully de pe metereze, Freyii de peste râu. *Dacă nu sunt orbi, ştiu cu toţii că mi-a*

aruncat oferta înapoi. Va trebui să ia castelul cu asalt. *Ce-ar mai conta încă o promisiune încălcată de Regicid? Doar mai mult rahat în găleată.* Jaime hotărî să

fie primul om ajuns pe metereze. *Iar cu mâna mea de aur, voi şi primul căzut.*

Înapoi în tabără, Micul Lew îi ţinu scara, în timp ce Peck îi întinse mâna ca să-l ajute să coboare din şa. *Îşi închipuie că sunt aşa de ologit încât nu pot descăleca singur?*

— Cum te-ai descurcat, lordul meu? îl întrebă verişorul său, Ser Daven.

— Nu mi-a lăsat nimeni vreo săgeată în crupa calului. Altfel, nu m-am 128

deosebit prea mult de Ser Ryman. Se strâmbă. Aşa că acum va fi nevoie să facem Furca Roşie şi mai roşie.

Învinovăţeşte-te singur pentru asta, Peşte Negru. Nu prea mi-ai lăsat de ales.

— Convocaţi un consiliu de război. Ser Addam, Mistreţul, Forley Prester, toţi lorzii riverani ai noştri… şi prietenii noştri Frey. Ser Ryman, Lord Emmon, pe oricine altcineva au chef să aducă cu ei.

Se adunară repede. Lordul Piper şi ambii Lorzi Vance veniră să vorbească

pentru lorzii plini de pocăinţă ai Tridentului, a căror loialitate urma să fie pusă

foarte curând la încercare. Vestul era reprezentat de Ser Daven, Mistreţul, Addam Marbrand şi Forley Prester. Lordul Emmon Frey li se alătură împreună cu soţia sa. Lady Genna îşi ceru locul printr-o privire care înfruntă pe orice bărbat pregătit să-i conteste prezenţa. Niciunul nu îndrăzni. Freyii îl trimiseră pe Ser Walder Rivers, poreclit şi „Walder Bastardul”, şi pe întâiul născut al lui Ser Ryman, Edwin, un bărbat palid şi slab, cu un nas subţire şi păr negru, lins. Sub o mantie albastră din lână de miel, Edwyn purta o vestă din piele gri de viţel, lucrată fin, ornamentată cu spirale scrijelite direct în piele.

— Vorbesc în numele Casei Frey, anunţă el. Tatăl meu are o indispoziţie în această dimineaţă.

Ser Daven pufni.

— E beat, sau doar mahmur după vinul de azi-noapte?

Edwin avea expresia înţepată a unui om nenorocit.

— Lord Jaime, spuse el, chiar trebuie să suport o asemenea bădărănie?

— Este adevărat? îl întrebă el. Că tatăl tău e beat?

Frey îşi strânse buzele şi se uită spre Ser Ilyn Payne, care stătea deoparte, lângă clapa de la intrarea cortului, în cămaşa lui de zale ruginite, cu sabia iţindu-se peste umărul osos.

— El… tatăl meu are probleme cu burta, stăpâne. Vinul roşu îl ajută la digestie.

— Înseamnă că mistuie un afurisit de mamut, rosti Ser Daven. Mistreţul râse, iar Lady Genna chicoti.

— Ajunge, zise Jaime. Avem un castel de cucerit.

Când tatăl său conducea consiliul, îşi lăsa comandanţii să vorbească primii. Se decise să facă la fel.

— Cum vom proceda?

— Pentru început, *spânzuraţi-l* pe Edmure Tully, îl îndemnă Lordul Emmon Frey. Asta-i va arăta lui Ser Brynden că suntem foarte serioşi în ceea ce spunem.

Dacă-i trimitem capul lui Ser Edmure unchiului său, s-ar putea să-l convingă să

capituleze.

— Brynden Peştele Negru nu este chiar aşa uşor de impresionat. Karyl Vance, Lord de Popasul Drumeţului, avea o expresie melancolică. O dâră sângerie din naştere îi acoperea jumătate de gât şi o parte a feţei. Propriul său frate nu l-a putut 129

împinge în patul nupţial.

Ser Daven clătină din capul său zburlit.

— Va trebui să luăm cu asalt zidurile, aşa cum am tot spus până acum. Turnuri de asediu, scări de asalt, un berbec pentru spartul porţii şi tot ce-o mai fi nevoie.

— Voi conduce eu asaltul, zise Mistreţul. Daţi-i peştelui să guste din oţel şi foc, eu asta spun.

— Sunt zidurile *mele,* protestă Lordul Emmon, iar aceea este poarta mea pe care vreţi s-o spargeţi. Îşi trase din nou pergamentul din mânecă. Regele Tommen însuşi mi-a garantat…

— Am văzut cu toţii documentele tale, unchiule, îl repezi Edwin Frey. De ce nu te duci să le vânturi şi prin faţa Peştelui Negru, ca să mai variezi?

— Atacarea zidurilor va fi o acţiune sângeroasă, făcu Addam Marbrand.

Propun să aşteptăm o noapte fără lună şi să trimitem peste râu o duzină de oameni aleşi, cu o barcă cu vâslele înfăşurate în cârpe ca să nu facă zgomot. Pot urca zidurile cu frânghii şi ancore cu gheare, apoi pot deschide porţile dinăuntru. Eu am să-i conduc, dacă asta doreşte şi consiliul.

— O nebunie, declară Walder Rivers, bastardul. Ser Brynden nu-i omul care să

poată fi păcălit cu asemenea trucuri.

— Peştele Negru este un obstacol, fu de acord Edwyn Frey. Coiful său poartă

pe creastă un păstrăv negru, ceea ce-l face uşor de deosebit de departe. Eu propun să ne apropiem turnurile de asediu, să le umplem cu arcaşi şi să mimăm un atac asupra porţilor. Asta-l va aduce pe Ser Brynden pe metereze, cu coif cu tot.

Fiecare arcaş să-şi înmoaie săgeţile în rahat şi să ia ca ţintă păstrăvul lui. Odată ce Ser Brynden moare, Riverrun este al nostru.

— Al meu! intona Lordul Emmon. Riverrun este al *meu.*

Semnul din naştere al Lordului Karyl se întunecă.

— Rahatul va fi singura ta contribuţie, Edwyn? O otravă mortală, nu mă

îndoiesc.

— Peştele Negru merită un sfârşit mai nobil, iar eu sunt cel gata să i-l asigur.

Mistreţul bătu cu pumnul în masă. Îl voi provoca la o luptă dreaptă. Ghioagă, secure sau sabia lungă, nu are importanţă cu ce. Bătrânul va fi tocătura mea.

— Şi de ce-ar catadicsi să-ţi accepte provocarea, ser? întrebă Ser Forley Prester. Ce-ar avea el de câştigat dintr-un asemenea duel? Ridicăm asediul dacă

învinge? Nu cred asta. Nici el n-o să creadă. O luptă om la om nu va rezolva nimic.

— Îl cunosc pe Brynden Tully încă de pe vremea când eram amândoi scutieri în serviciul Lordului Darry, spuse Norbert Vance, lordul orb din Atranta. Dacă nu vă deranjează pe domniile voastre, lăsaţi-mă să merg să vorbesc cu el şi să încerc să-l fac să înţeleagă cât de deşartă e poziţia sa.

— Înţelege asta destul de bine, zise Lordul Piper. Era un bărbat scund, rotofei, crăcănat, cu o coamă de păr roşu, tatăl unuia dintre scutierii lui Jaime; asemănarea 130

băiatului cu tatăl era evidentă. Omul nu-i vreun afurisit de *prostălău,* Norbert. Are ochi… şi mult prea multă minte încât să cedeze în faţa unora ca ăştia.

Făcu un gest în direcţia lui Edwyn Frey şi a lui Walder Rivers.

Edwyn se îmbătoşă.

— Dacă Lordul de Piper voieşte să insinueze…

— Eu nu *insinuez,* Frey. Eu spun ce am de spus fără ocolişuri, ca orice om cinstit. Însă ce ştii *tu* despre cum e să fii onest? Eşti şiret ca un vulpoi mincinos, cum sunt toţi ai tăi. Mai degrabă aş bea o litră de pişat decât să mă încred în cuvântul dat de vreun Frey. Se aplecă peste masă. Şi unde-i Marq, răspunde-mi?

Ce-ai făcut cu fiul meu? Era *invitat* la blestemata ta de nuntă.

— Şi aşa va rămâne, oaspetele nostru de onoare, zise Edwyn, până când vă

veţi dovedi loiali faţă de Înălţimea Sa, Regele Tommen.

— Cinci cavaleri şi douăzeci de ostaşi s-au dus cu Marq la Gemeni, zise Piper.

Şi ei sunt ospeţii tăi, Frey?

— Poate că unii dintre cavaleri. Celorlalţi nu li s-a servit nimic din ce nu meritau. Ai face bine să-ţi păzeşti limba aia de trădător, Piper, dacă nu vrei să-ţi fie înapoiat moştenitorul făcut bucăţi.

Consiliile conduse de tata nu s-au desfăşurat niciodată aşa, se gândi Jaime, când Piper se ridică în picioare clătinându-se.

— Spune asta cu sabia în mână, Frey, şuieră omuleţul. Sau lupţi numai cu rahat?

Faţa întunecată a lui Frey păli. Lângă el, Walder Rivers se ridică în picioare.

— Edwyn nu se pricepe la săbii… însă eu da, Piper. Dacă mai ai remarci de făcut, vino afară şi rosteşte-le.

— Acesta-i un consiliu de război, nu un război, le reaminti Jaime. Aşezaţi-vă, amândoi.

Niciunul dintre ei nu se clinti.

— *Acum!*

Walder Rivers se aşează. Lordul Piper nu era chiar aşa de uşor de îmbunat.

Mormăi un blestem şi ieşi din cort.

— Să trimit oameni să-l târască înapoi aici, stăpâne? îl întrebă Ser Daven pe Jaime.

— Trimiteţi-l pe Ser Ilyn, îndemnă Edwyn Frey. N-avem nevoie decât de capul său.

Karyl Vance se întoarse spre Jaime.

— Lordul Piper a vorbit din durere. Marq este primul lui născut. Cavalerii care l-au însoţit la Gemeni îi erau, cu toţii, nepoţi şi verişori.

— Trădători şi răzvrătiţi, vrei să spui, preciza imediat Edwyn Frey.

Jaime îi aruncă o privire îngheţată.

— Gemenii au îmbrăţişat şi ei cauza Tânărului Lup, le reaminti el Freyilor.

Apoi voi l-aţi vândut. Asta vă face de două ori mai trădători decât Piper.

131

Îi făcu plăcere să vadă zâmbetul lui Edwyn strâmbându-se şi apoi ştergânduse. *Am îndurat destulă consiliere pentru ziua de azi,* decise el.

— Am terminat. Începeţi pregătirile, lorzii mei. Vom ataca la prima geană de lumină.

Vântul bătea dinspre nord şi, în timp ce lorzii părăseau cortul în şir, Jaime putu simţi duhoarea dinspre bivuacurile lui Frey, de dincolo de Piatra Răsucită. Pe malul celălalt, Edmure Tully zăcea părăsit pe vârful unui eşafod cenuşiu, cu o frânghie în jurul gâtului.

Mătuşa lui plecă ultima, cu soţul ei după ea.

— Lord nepot, protestă Emmon, acest atac asupra scaunului meu… nu trebuie să faci aşa ceva.

Când înghiţea, mărul din gât i se mişca în sus şi-n jos.

— *Nu* trebuie. Îţi interzic. Mestecase din nou frunze acrişoare; pe buze-i licărea o spumă trandafirie. Castelul e al meu, am pergamentul. Semnat de rege, de micul Tommen. Eu sunt stăpânul de drept la Riverrun şi…

— Nu şi cât timp Edmure Tully este în viaţă, zise Lady Genna. E milos şi slab la minte, o ştiu, însă atât timp cât trăieşte, acest om este un pericol. Ce ai de gând să faci în această privinţă, Jaime?

Peştele Negru este cel periculos, nu Edmure.

— Lăsaţi-l pe Edmure în seama mea. Ser Lyle, Ser Ilyn, mă însoţiţi, dacă nu vă e cu supărare. A venit vremea să fac o vizită până la spânzurătoarea aceea.

Râul Piatra Răsucită era mai adânc şi curgea mai repede decât Furca Roşie, iar vadul cel mai apropiat se afla la câţiva kilometri distanţă, în aval. Bacul de-abia îşi începuse traversarea cu Walder Rivers şi Edwyn Frey când Jaime şi oamenii săi sosiră pe malul râului. În timp ce-i aşteptau întoarcerea, Jaime le spuse ce voia. Ser Ilyn scuipă în râu.

Când cei trei coborâră de pe bac pe malul de nord, o vivandieră beată se oferi să-i facă Mistreţului o plăcere cu gura.

— Uite, bucură-l pe prietenul meu, zise Ser Lyle împingând-o spre Ser Ilyn.

Râzând, femeia se duse să-l sărute pe Payne pe buze, apoi îi văzu ochii şi se trase înapoi.

Cărăruile dintre focurile de tabără erau năclăite de mocirlă amestecată cu balegă de cal şi frământată de copite şi cizme deopotrivă. Peste tot, Jaime vedea numai blazonul turnurilor gemene ale Casei Frey, plasat pe scuturi şi flamuri, albastru pe cenuşiu, împreună cu blazonul unor Case mai mici, jurate Crossingului: bâtlanul de Erenford, furca de Haigh, cele trei ramuri de vâsc ale Lordului Charlton. Sosirea Regicidului nu trecu neobservată. O bătrână care vindea purcei de lapte dintr-un coş se opri ca să se holbeze la el, un cavaler cu o figură oarecum familiară se lăsă într-un genunchi, iar doi oameni care urinau într-un şanţ se întoarseră şi se stropiră unul pe altul.

— Ser Jaime, strigă cineva în urma lui, însă el merse fără să se întoarcă.

132

În jurul lui zări feţele unora pentru a căror ucidere în Pădurea Şoaptelor îşi dăduse întreaga străduinţă, acolo unde Casa Frey luptase sub flamurile cu lupul străvechi ale lui Robb Stark. Mâna de aur îi atârna grea într-o parte.

Pavilionul lui Ryman Frey era cel mai mare din întreaga tabără; pereţii săi din pânză cenuşie, groasă, erau confecţionaţi din careuri cusute în aşa fel încât să dea impresia de zidărie din piatră, iar cele două vârfuri ale sale îi evocau pe Gemeni.

Departe de a fi indispus, Ser Ryman se delecta cu anumite distracţii. Sunetul râsului unei femei bete plutea afară din cort, amestecat cu notele unei harpe de lemn şi cu vocea menestrelului. *De tine mă voi ocupa mai târziu, ser,* îşi zise Jaime. Walder Rivers stătea înaintea cortului său

modest, discutând cu doi călăreţi. Scutul său avea blazonul Casei Frey, cu culorile inversate, şi o banderolă

roşie, funestă, întinsă peste turnuri. Când bastardul dădu cu ochii de Jaime, se încruntă. *Recunosc imediat o privire rece şi bănuitoare. Acesta-i mai periculos decât oricare dintre fraţii săi legitimi.*

Eşafodul fusese ridicat la trei metri înălţime deasupra solului. Doi suliţaşi erau postaţi la piciorul treptelor.

— Nu poţi urca fără permisiunea lui Ser Ryman, îi spuse lui Jaime unul dintre ei.

— Asta spune că pot. Jaime bătu cu degetul în mânerul sabiei sale. Întrebarea este dacă va trebui sau nu să păşesc peste hoitul tău.

Suliţaşii se dădură la o parte.

În vârful eşafodului, Lordul de Riverrun stătea şi se holba la trapa de sub el.

Picioarele-i erau negre şi năclăite cu noroi, avea tălpile goale. Edmure purta o tunică murdară din mătase, în dungi, în culorile Tully, roşu şi albastru, şi un laţ de frânghie de cânepă. La auzul paşilor lui Jaime îşi ridică privirile şi-şi linse buzele uscate şi crăpate.

— *Regicidule?*

La vederea lui Ser Ilyn căscă ochii.

— Mai bine o spadă decât funia. Fă-o, Payne.

— Ser Ilyn, rosti Jaime. Ai auzit ce a spus Lordul Tully. Fă-o.

Cavalerul tăcut îşi apucă sabia mare cu ambele mâini. Lungă şi grea, era ascuţită pe cât putea fi oţelul obişnuit. Buzele crăpate ale lui Edmure se mişcară

fără un sunet. Când Ser Ilyn aduse sabia peste spate, îşi închise ochii. Lovitura avea în ea întreaga forţă a lui Payne.

— *Nu! Stop! NU!*

Edwyn Frey li se arătă gâfâind din greu.

— Vine tata. Cât de repede poate. Jaime, trebuie să…

— *Lordul meu* mi s-ar potrivi mai bine, Frey, zise Jaime. Şi ai face bine să

omiţi cuvântul *trebuie* din orice adresare către mine.

Ser Ryman păşi greoi pe treptele eşafodului însoţit de o femeie şleampătă, cu părul ca paiul, la fel de beată ca şi el. Rochia ei se încheia în faţă cu şireturi, însă

cineva i le descheiase până la buric, aşa că sânii i se revărsau afară. Erau mari şi grei, cu sfârcuri maro, pe măsură. O coroană din bronz bătut îi stătea strâmbă pe cap, gravată cu rune şi înconjurată de săbii mici şi negre. Când dădu cu ochii de Jaime izbucni în râs.

— Pe cele şapte iaduri, cine mai e şi ăsta?

— Lordul Comandant al Gărzii Regale, i-o întoarse Jaime cu o politeţe rece.

Aş putea să vă întreb acelaşi lucru, doamna mea.

— Doamnă? Eu nu sunt doamnă, sunt regină.

— Sora mea ar fi cât se poate de surprinsă să audă asta.

— Lordul Ryman însuşi m-a încoronat. Îşi legănă şoldurile ample. Mi-s regina târfelor.

Nu, se gândi Jaime, *draga mea surioară deţine şi acest titlu.*

Ser Ryman îşi regăsi graiul.

— Tacă-ţi gura, târfă, Lordul Jaime nu vrea să audă prostiile tale de târâtură.

Acest Frey era un bărbat solid, cu o faţă lată, ochi mici şi un set de bărbii duble moi şi cărnoase. Răsuflarea-i duhnea a vin şi a ceapă.

— Faci regine, Ser Ryman? întrebă Jaime cu blândeţe. Ce prostie, la fel ca şi această tărăşenie cu Lordul Edmure.

— I-am dat un avertisment Peştelui Negru. I-am spus că Edmure va muri dacă

nu predă castelul. Am pus să fie ridicat acest eşafod pentru a le dovedi că Ser Ryman Frey nu face ameninţări de pomană. La Seagard, fiul meu, Walder, a făcut la fel cu Patrek Mallister, iar Lordul Jason s-a plecat, dar… Peştele Negru este un om nesimţitor. Ne-a refuzat, aşa că…

— … l-aţi spânzurat pe Lordul Edmure?

Bărbatul se înroşi.

— Lordul meu bunic… dacă-l spânzurăm pe om, nu mai avem *ostatic,* ser.

Te-ai gândit la asta?

— Numai un prost face ameninţări pe care nu le poate îndeplini. Dacă eu te-aş

ameninţa că te pocnesc dacă nu-ţi ţii gura, dar te-ai încumeta să vorbeşti, ce crezi că aş face?

— Ser, nu înţe…

Jaime îl lovi. Fu o lovitură cu dosul palmei dată cu mâna sa aurită, însă forţa ei îl trimise pe Ser Ryman, împleticindu-se, până în braţele târfei lui.

— Ai o căpăţână grăsană, Ser Ryman, şi un gât la fel de gros. Ser Ilyn, câte lovituri ar trebui să dai ca să tai acel gât?

Ser Ilyn îşi lăsă pe nas un singur deget.

Jaime râse.

— Lăudăroşenie goală. Eu zic că trei.

Ryman Frey se lăsă în genunchi.

— N-am făcut nimic…

— … decât beţii şi curvăsării. Ştiu.

— Sunt moştenitorul de la Crossing. Nu poţi…

— Te-am avertizat în privinţa vorbăriei.

Jaime îl privi cum se face alb. *Un beţivan, un prost şi un fricos. Lordul Walder ar face bine să-i supravieţuiască, altfel Freyii sunt terminaţi.*

— Eşti liber, ser.

— Liber?

— M-ai auzit. Pleacă.

— Dar… unde să mă duc?

— În iad sau acasă, unde preferi. Ai grijă să nu mai fii în tabără când apare soarele. Poţi să-ţi iei şi regina târfelor cu tine, dar nu şi coroana ei.

Jaime se răsuci dinspre Ser Ryman spre fiul lui.

— Edwyn, îţi încredinţez comanda efectivelor tatălui tău. Încearcă să nu fii la fel de prost ca bătrânul tău.

— Asta nu este foarte greu, stăpâne.

— Trimite-i vorbă lui Lord Walder. Coroana are nevoie de toţi prizonierii săi.

Jaime dădu din mâna sa aurită.

— Ser Lyle, adu-l încoace.

Edmure Tully căzu cu faţa în jos pe eşafod când sabia lui Ser Ilyn tăie funia în două. Un braţ de frânghie de cânepă încă mai atârna de laţul din jurul gâtului său.

Mistreţul apucă de capăt şi-l ridică în picioare.

— Un peşte în lesă, zise el chicotind încântat. E o privelişte pe care n-am mai văzut-o până acum.

Freyii se dădură la o parte ca să-i lase să treacă. Sub eşafod se adunase o mulţime, inclusiv o duzină de vivandiere şi de însoţitori ai trupelor, aflaţi în diferite stadii de dezmăţ. Jaime observă un bărbat cu o harpă.

— Tu, menestrelule. Vino cu mine.

Bărbatul îşi scoase pălăria.

— După cum porunceşte stăpânul meu. Nimeni nu spuse nicio vorbă în timp ce mergeau înapoi spre bac, cu menestrelul lui Ser Ryman în urma lor. Dar, după

ce se desprinseră de mal şi se îndreptară spre partea de sud a Pietrei Răsucite, Edmure Tully îl apucă pe Jaime de braţ.

— *De ce?*

Un Lannister îşi plăteşte datoriile, se gândi el, *iar tu eşti singura monedă care mi s-a lăsat.*

— Consideră asta un dar de nuntă.

Edmure se holbă la el cu ochii obosiţi.

— Un… dar de nuntă?

— Mi s-a spus că soaţa ta e drăguţă. Cred că este, dacă te culcai cu ea în vreme ce sora ta şi regele tău erau ucişi.

— N-am ştiut nicio clipă de asta. Edmure îşi linse buzele crăpate. Erau nişte scripcari în faţa uşii dormitorului vostru.

— Iar Lady Roslin îţi distrăgea atenţia.

— Ea… au obligat-o s-o facă, Lordul Walder şi ceilalţi. Roslin n-a vrut asta…

plângea, dar eu am crezut că era…

— Priveliştea bărbăţiei tale copleşitoare? Mda, asta ar face orice femeie să

plângă, sunt convins.

— Poartă în pântece copilul meu.

Nu, se gândi Jaime, *în pântecul ei creste doar moartea ta.* Odată ajuns înapoi la pavilion, le dădu liber Mistreţului şi lui Ser Ilyn, însă nu şi cântăreţului.

— S-ar putea să-mi trebuiască o cântare destul de curând, îi spuse el omului.

Lew, încălzeşte nişte apă de spălat pentru oaspetele meu. Pia, găseşte-i nişte haine curate. Nimic cu lei pe ele, dacă nu te superi. Peck, vin pentru Lordul Tully. Ţi-e foame, nobile domn?

Edmure dădu din cap, însă privirile-i erau în continuare bănuitoare.

Jaime se aşează pe un scaun în vreme ce Tully făcea baie. Mizeria se desprindea de el în straturi cenuşii.

— Odată ce-ai terminat de mâncat, oamenii mei te vor escorta la Riverrun. Ce se întâmplă după aceea e numai treaba ta.

— Ce vrei să spui?

— Unchiul tău este un om bătrân. Viteaz, da, însă cea mai mare parte a vieţii sale s-a dus. Nu are nici o nevastă care să plângă după el, nici copii de apărat. O

moarte demnă este tot ceea ce mai poate spera Peştele Negru… dar tu mai ai ani de zile înaintea ta, Edmure. Iar *tu* eşti stăpânul de drept al Casei Tully, nu el.

Unchiul tău face după cum pofteşti tu. Soarta castelului Riverrun este în mâinile tale.

Edmure căscă ochii.

— Soarta Riverrunului…

— Predă castelul şi nu moare nimeni. Oamenii de rând pot să plece în pace sau să rămână să-l slujească pe Lordul

Emmon. Lui Ser Brynden i se va îngădui să

îmbrace hainele negre, împreună cu câţi oameni din garnizoană aleg să i se alăture. Şi tu de asemenea, dacă Zidul te atrage. Sau ai putea merge la Casterly Rock, ca prizonier al meu, bucurându-te de întregul confort şi respect de care are parte un ostatic de rangul tău. O voi trimite şi pe soţia ta să ţi se alăture, dacă vrei.

Dacă pruncul ei este băiat, va sluji în Casa Lannister ca paj şi apoi ca scutier, iar când va deveni cavaler, îi vom acorda şi nişte pământuri. Dacă Roslin îţi va dărui o fiică, voi avea grijă să aibă o zestre bună când va ajunge la vârsta măritişului.

Tu însuţi ai putea beneficia de o graţiere, odată ce războiul se termină. Tot ce trebuie să faci e să predai castelul.

Edmure îşi ridică mâinile din cadă şi privi cum apa i se scurgea printre degete.

— Şi dacă nu-l predau?

Chiar trebuie să mă faci să rostesc cuvintele?

Pia stătea lângă intrarea în cort cu braţele încărcate de haine. Şi scutierii săi 136

ascultau, precum şi menestrelul. *Atunci n-au decât să audă. Nu contează.* Se forţă

să zâmbească.

— Ai văzut câţi suntem, Edmure. Ai văzut scările, turnurile, catapultele, berbecii. Dacă dau comanda, vărul meu trece peste şanţul de apărare şi-ţi sparge porţile. Vor muri sute de oameni, marea lor parte de-ai tăi. Foştii tăi stegari vor fi în primul val de atac, aşa că-ţi vei începe ziua ucigându-i pe taţii şi pe fraţii celor care-au murit pentru tine la Gemeni. Al doilea val de atac vor fi Freyii, care nu-mi lipsesc. Oamenii mei de la apus vor urma imediat ce arcaşii tăi rămân fără săgeţi, iar cavaleri tăi vor fi atât de obosiţi încât de-abia dacă-şi vor mai putea ridica săbiile. Când va cădea castelul, toţi cei dinăuntru vor fi trecuţi prin sabie. Cirezile tale vor fi măcelărite, iar pădurea ta a zeilor va fi

tăiată, fortăreţele şi turnurile tale vor arde. Îţi voi dărâma zidurile şi voi devia Piatra Răsucită să curgă peste ruine.

După ce voi fi terminat tot, nimeni nu va mai şti că aici a fost cândva un castel.

Jaime se ridică în picioare.

— Soţia ta s-ar putea să fete înainte de asta. Cred că ţi-ai vrea copilul. Ţi-l voi trimite după naştere. Cu o catapultă.

După discursul său se lăsă tăcerea. Edmure zăcea în cadă. Pia strânse hainele la sân. Menestrelul îşi făcu de lucru cu o coardă a harpei sale. Micul Lew scobi o franzelă veche pentru a face o farfurie, prefăcându-se că nu auzise. *Cu o catapultă,* îşi zise Jaime. Oare dacă mătuşa sa ar fi fost aici, ar mai fi spus că

Tyrion era fiul lui Tywin?

În cele din urmă, Edmure Tully îşi regăsi glasul.

— Aş putea să ies din cada asta şi să te ucid acolo unde eşti, Regicidule.

— Ai putea încerca. Jaime aşteptă. Când Edmure nu făcu nicio tentativă de a se ridica, spuse: Te las acum, să te ospătezi în tihnă. Menestrel, cântă-i ceva oaspetelui nostru în timp ce mănâncă. Cred că ştii cântecul.

— Cel despre ploaie? Da, stăpâne, îl ştiu.

Edmure părea că-l vede pe om pentru prima oară.

— Nu. Nu el. Luaţi-l de aici.

— De ce, este doar un cântec, făcu Jaime. Nu poate avea o voce *atât* de proastă.

CERSEI

Marele Maester Pycelle fusese bătrân de când îl cunoştea ea, însă părea să fi îmbătrânit cu încă o sută de ani în ultimele trei nopţi.

Îi luă o veşnicie până reuşi să-şi îndoaie genunchiul anchilozat înaintea ei, iar odată ce îngenunchease, nu se mai putu ridica decât după ce Ser Osmund îl smuci în sus.

Cersei îl studie nemulţumită.

137

— Lordul Qyburn ne informează că Lordul Gyles a tuşit, în sfârşit, pentru ultima oară.

— Da, Înălţimea Ta. Mi-am dat toată osteneala să-i uşurez plecarea.

— Chiar aşa? Regina se întoarse spre Lady Merryweather. Am *spus* că-l vreau pe Rosby viu şi nevătămat sau n-am spus aşa?

— Ai spus, Înălţimea Ta.

— Ser Osmund, ce-ţi aminteşti tu din conversaţie?

— I-ai poruncit Marelui Maester Pycelle să-l salveze, Înălţimea Ta. Am auzit cu toţii.

Gura lui Pycelle se deschise şi se închise.

— Înălţimea Ta trebuie să ştie, am făcut tot ce putea fi făcut pentru bietul om.

— La fel cum ai făcut şi pentru Joffrey? Şi pentru tatăl său, iubitul meu soţ?

Robert era la fel de puternic ca orice bărbat din Cele Şapte Regate şi totuşi l-ai lăsat să piară din cauza unui vier. Oh, şi să nu uităm de Jon Arryn. Nu există nicio îndoială că l-ai fi ucis şi pe Ned Stark dacă te-aş fi lăsat să-l mai ţii. Spune-mi, maester, la Citadelă ai învăţat să-ţi frângi mâinile şi să oferi tot felul de scuze?

Glasul ei îl făcu pe bătrân să tresară.

— Nimeni altcineva n-ar fi putut face mai mult, Înălţimea Ta… am… am oferit întotdeauna servicii loiale.

— Când l-ai sfătuit pe Regele Aerys să-şi deschidă porţile când s-a apropiat oştirea tatălui meu, asta a însemnat, după tine, un serviciu loial?

— Asta… am apreciat greşit…

— A fost un sfat bun?

— Înălţimea Ta trebuie să ştie în mod sigur…

— Ceea ce *ştiu* este că atunci când fiul meu a fost otrăvit, te-ai dovedit mai nefolositor decât Băiatul Lunii. Ceea ce *ştiu* este că acum Coroana are o nevoie disperată de aur, iar lordul nostru trezorier este mort.

Bătrânul smintit se repezi să fructifice ocazia.

— Am să… am să redactez o listă cu oamenii cei mai potriviţi să ia locul Lordului Gyles în consiliu.

— O listă. Cersei era amuzată de această ofertă. Îmi pot imagina foarte bine genul de listă pe care mi-ai putea-o întocmi. Babalâci şi smintiţi şi Garth cel Mare. Buzele i se strânseră. Ai zăbovit multă vreme în compania lui Lady Margaery în ultima vreme.

— Da. Da, eu… Regina Margaery a fost înnebunită de durere din cauza lui Ser Loras. I-am oferit Înălţimii Sale leacuri pentru dormit şi… alte câteva feluri de poţiuni.

— N-am nicio îndoială. Spune-mi, mica noastră regină a fost cea care ţi-a ordonat să-l ucizi pe Lordul Gyles?

— U…cid? Ochii Marelui Maester Pycelles se bulbucară, mărindu-se cât nişte ouă fierte. Înălţimea Ta, doar nu crezi… a fost tusea lui, pe toţi zeii, am…

Înălţimea Sa n-ar… ea n-avea nimic împotriva Lordului Gyles, de ce să-l fi vrut Regina Margaery…

— … mort? Păi, pentru a planta un alt trandafir în consiliul lui Tommen. Eşti orb sau corupt? Rosby îi stătea în cale, aşa că l-a băgat în mormânt. Cu complicitatea ta.

— Înălţimea Ta, îţi jur, Lordul Gyles a pierit din cauza tusei sale. Buzele îi tremurau. Am fost întotdeauna loial

Coroanei, regatului, C... Casei Lannister.

În ordinea asta? Frica lui Pycelle era palpabilă. *E destul de copt. A venit vremea să stoarcem fructul şi să gustăm din suc.*

— Dacă eşti atât de loial pe cât pretinzi, de ce mă minţi acum? Nu te deranja să negi. Ai început să-i porţi trena Fecioarei Margaery încă *dinainte* ca Ser Loras să se fi dus la Piatra Dragonului, aşa că scuteşte-mă şi de alte poveşti despre cum n-ai vrut altceva decât s-o consolezi pe buna noastră fiică aflată la necaz. Ce te aduce atât de des la Beciul Fecioarelor? În mod sigur, nu conversaţiile plicticoase cu Margaery, nu? O curtezi pe septa aia cu faţa buboasă a ei? O joci cu micuţa Lady Bulwer? O faci pe spionul pentru ea, dându-i informaţii despre mine, pentru intrigile ei?

— Eu... eu mă supun. Un maester face un jurământ...

— Un mare maester jură să servească *regatul.*

— Înălţimea Ta... ea e regina...

— *Eu* sunt regina.

— Vreau să spun... e soţia regelui şi...

— Ştiu cine-i. Ceea ce vreau să ştiu este de ce-ar avea ea nevoie de *tine?* E

bolnavă buna mea fată?

— Bolnavă? Bătrânul începu să se tragă de ceea ce s-ar fi putut numi barbă, acele rămăşiţe argintii de păr subţire, iţite pe pieile de curcan trandafirii care-i atârnau moi pe sub bărbie. N... nu-i bolnavă, Înălţimea Ta, nu asta. Jurămintele mele îmi interzic să divulg...

— Jurămintele tale nu-ţi vor ţine de urât în celula întunecată, îl avertiză ea. Ori îmi spui adevărul, ori te arunc în lanţuri.

Pycelle căzu în genunchi.

— Te implor... am fost omul de taină al tatălui tău şi un prieten în problema Lordului Arryn. Nu pot supravieţui temniţei, nu încă o dată...

— De ce-a trimis Margaery după tine?

— Doreşte... ea... ea...

— *Spune-o odată!* Maesterul se ploconi.

— Ceai de lună, şopti. Ceai de lună pentru…

— Ştiu foarte bine pentru ce-i bun ceaiul de lună. *Asta e.* Foarte bine. Ridică-te de pe genunchii ăia moi şi încearcă să-ţi aminteşti cum este să fii bărbat.

Pycelle se chinui să se ridice în picioare, dar dură atât de mult, încât Cersei trebui să-i spună lui Osmund Kettleblack să-l mai smucească o dată.

— Cât despre Lordul Gyles, fără îndoială că Tatăl nostru de Sus îl va judeca după merit. Nu avea copii?

— Nu copii din sângele lui, însă există un pupil…

— … nu din sângele lui. Cersei se debarasa de această observaţie iritantă cu un simplu gest al mâinii. Gyles ştia ce nevoie avem noi de aur. Fără îndoială că ţi-a povestit că dorinţa sa era să-i lase lui Tommen toate pământurile sale şi averea.

Aurul lui Rosby va ajuta la reumplerea cuferelor regale, iar pământurile şi castelul lui puteau fi dăruite cuiva de-al ei, ca răsplată pentru servicii loiale.

Lordul Waters, poate. Aurane dăduse de înţeles că voia o reşedinţă; „Înălţimea Sa” era doar un titlu gol. Pusese ochii pe Piatra Dragonului, Cersei ştia asta, însă

ţintea prea sus. Rosby era mult mai potrivit pentru statutul şi originile sale.

— Lordul Gyles îl iubea pe Înălţimea Sa din toată inima, spunea Pycelle, însă… pupilul său…

— … fără îndoială, va înţelege, odată ce te aude vorbindu-i de dorinţa lăsată

cu limbă de moarte de Lordul Gyles. Du-te şi fă-o.

— Dacă asta doreşte Înălţimea Ta.

Marele Maester Pycelle aproape că se împiedică în propriile sale robe în graba de a pleca.

Lady Merryweather închise uşa în urma lui.

— Ceai de lună, zise ea şi se întoarse spre regină. Cât e de proastă. De ce-ar vrea să facă aşa ceva, să rişte atât?

— Micuţa regină are pofte pe care Tommen este mult prea tânăr pentru a i le putea satisface.

Acesta era întotdeauna pericolul care apărea când o femeie matură se mărita cu un copil. *Chiar mai mult când era văduvă. Poate pretinde că Renly nici n-a atins-o vreodată, însă n-am s-o cred.* Femeile beau ceai de lună dintr-un singur motiv; fecioarele nu aveau nevoie deloc de el.

— Fiul meu a fost trădat. Margaery are un iubit. Aceasta-i înaltă trădare, pedepsită cu moartea.

Nu putea decât spera că baborniţa aia de mamă a lui Mace Tyrell, cu faţa-i stafidită, va trăi suficient de mult ca să apuce judecata. Prin insistenţa ca Tommen şi Margaery să se căsătorească de îndată, Lady Olenna îşi condamnase preţiosul ei trandafir să ajungă sub sabia gâdelui.

— Jaime a plecat cu Ser Ilyn Payne. Presupun că voi fi nevoită să găsesc o altă

Dreptate a Regelui care s-o scurteze de cap.

— Am s-o fac eu, se oferi Osmund Kettleblack cu un rânjet alunecos.

Margaery are un gât destul de firav. O sabie bine ascuţită va trece direct prin el.

— Aşa ar face, spuse Taena, dar la Capătul Furtunii se află o armată a lui Tyrell şi o alta este la Beciul Fecioarelor. Şi ei au săbii ascuţite.

Sunt năpădită de trandafiri. Era jignitor. Tot mai avea nevoie de Mace Tyrell, chiar dacă nu şi de fiica sa. *Cel puţin până când Stannis va fi înfrânt. Apoi nu-mi* 140

va mai trebui niciunul dintre ei. Însă cum ar putea scăpa de fiică fără a-l pierde pe tată?

— Trădarea rămâne tot trădare, glăsui ea, însă avem nevoie de o dovadă, de ceva mai substanţial decât ceaiul de lună. Dacă se *dovedeşte* că e infidelă, chiar şi nobilul ei tată este obligat s-o condamne, altfel ocara ei devine şi a sa.

Kettleblack îşi mesteca un vârf de mustaţă.

— Trebuie să-i prindem asupra faptului.

— Cum? Qyburn e cu ochii pe ea, zi şi noapte. Servitorii ei sunt în slujba mea, dar nu ne aduc decât nimicuri. Încă nu l-a văzut nimeni pe acest iubit. Urechile de lângă uşa ei aud cântece, râsete, bârfe, nimic de folos.

— Margaery este prea vicleană ca să fie prinsă atât de uşor, spuse Lady Merryweather. Femeile ei sunt pereţii castelului ei. Dorm cu ea, o îmbracă, se roagă împreună cu ea, citesc cu ea, cos împreună cu ea. Când nu vânează cu şoimii şi nu călăreşte, se joacă de-a „vino-n-castelul-meu" cu micuţa Alysanne Bulwer. Ori de câte ori sunt bărbaţi prin preajmă, sunt cu ea septa sau verişoarele ei.

— Trebuie să scape de curcile alea *la un moment dat,* insistă regina. Îi veni o idee. Dacă nu cumva şi doamnele ei fac parte din conspiraţie… nu toate, poate, dar unele da.

— Verişoarele?

Chiar şi Taena părea că se îndoieşte de asta.

— Toate trei sunt mai tinere decât mica regină şi mult mai nevinovate.

— Târfuliţe îmbrăcate în albul fecioarelor. Asta nu face decât ca păcatele lor să fie şi mai răsunătoare. Numele lor va fi făcut de râs. Dintr-odată, regina aproape că o putu vedea. Taena, soţul tău este judele meu. Voi doi trebuie să

cinaţi cu mine, chiar în această seară.

Voia să termine foarte repede cu toate acestea, înainte să-i treacă lui Margaery prin căpşorul ei mic ideea de a se întoarce la Highgarden, ori de a pleca pe mare, spre Piatra Dragonului, ca să fie cu fratele ei rănit, aflat în pragul morţii.

— Le voi porunci bucătarilor să ne frigă un mistreţ. Şi desigur, trebuie să ne bucurăm de puţină muzică, să ne ajute la digestie.

Taena răspunse foarte rapid.

— Muzică, da, chiar aşa.

— Du-te şi spune-i nobilului tău soţ, şi fă toate demersurile pentru un menestrel, ceru Cersei. Ser Osmund, dumneata poţi rămâne. Noi avem mult mai multe de discutat. Voi avea nevoie şi de Qyburn.

Trist, dar adevărat: se dovedi că la bucătărie nu aveau mistreţ la îndemână şi nici nu mai era timp să fie trimişi vânătorii. În loc de asta, bucătarii tăiară una dintre scroafele castelului şi le serviră jambon împănat cu usturoi şi uns cu miere şi vişine uscate. Nu era ceea ce voia Cersei, însă se mulţumi şi cu atât. Ca desert, li se serviră mere coapte cu brânză albă, picantă. Lady Taena savura fiecare 141

dumicat. Nu şi Orton Merryweather, a cărui faţă rotundă rămase congestionată şi palidă de la supă până la brânză. Bău din greu şi-i aruncă ocheade pe furiş

cântăreţului.

— Mare păcat de Lord Gyles, zise Cersei în cele din urmă. Însă îndrăznesc să

spun că niciunul dintre noi nu va duce dorul tusei lui.

— Nu. Nici eu nu cred.

— Vom avea nevoie de un nou lord trezorier. Dacă cei din Vale n-ar fi atât de tulburaţi, l-aş aduce înapoi pe Petyr Baelish, dar… nu mă deranjează să-l încerc pe Ser Harys în această funcţie. Nu poate fi mai rău decât Gyles şi, cel puţin, nu tuşeşte.

— Ser Harys este Mâna Regelui, făcu Taena.

Ser Harys este un ostatic, şi vulnerabil chiar şi aşa.

— A sosit vremea ca Tommen să dispună de o Mână ceva mai energică.

Lordul Orton îşi ridică privirea din cupa cu vin.

— Energică. Mai mult ca sigur. Ezită. Cine?

— Dumneata, lordul meu. Ai asta în sânge. Bunicul tău i-a luat locul tatălui meu ca Mână a lui Aerys.

Înlocuirea lui Tywin Lannister cu Owen Merryweather se dovedise la fel de chibzuită ca înlocuirea unui trăpaş cu un catâr, însă Owen era un bătrân deja terminat când îl înălţase Aerys în rang, afabil, dar ineficient. Nepotul lui era mai tânăr şi… *Ei bine, are şi o nevastă puternică.* Era păcat că Taena nu putea sluji ca Mână. Era de trei ori mai bărbătoasă decât soţul ei şi mult mai amuzantă. Dar era myrisheză şi, pe deasupra, femeie, aşa că Orton trebuia să fie suficient.

— Nu am nici absolut nicio îndoială că eşti mult mai capabil decât Ser Harys.

Şi conţinutul oalei mele de noapte este mai capabil decât Ser Harys. Vei accepta să slujeşti?

— Eu… da, desigur. Înălţimea Ta îmi face o foarte mare onoare.

Una mai mare decât ai merita.

— Mi-ai slujit cu pricepere în calitate de judecător, nobile domn. Şi vei continua s-o faci în aceste… vremuri grele care ne aşteaptă.

Când văzu că Merryweather prinsese înţelesul spuselor sale, regina se întoarse zâmbind spre cântăreţ.

— Iar tu trebuie să fii de asemenea răsplătit pentru toate aceste cântece dulci pe care le-ai interpretat pentru noi cât timp am mâncat. Zeii ţi-au lăsat un dar.

Cântăreţul se înclină.

— Înălţimea Ta este prea bună spunând asta.

— Nu bună, făcu Cersei, ci mai degrabă realistă. Taena mi-a povestit că ţi se spune Bardul Albastru.

— Adevărat este, Înălţimea Ta.

Cizmele menestrelului erau suple, albastre, din piele de viţel, iar pantalonii din lână albastră. Tunica pe care o purta era de mătase, de un azuriu palid, întreruptă

de fâşii din satin. Mersese atât de departe încât îşi vopsise părul în albastru, după

moda tyroshilor. Părul lung şi buclat îi cădea peste umeri şi mirosea de parcă

fusese spălat în apă de trandafiri. *Din trandafiri albaştri, fără nicio îndoială. Cel puţin, are dinţi albi.* Erau dinţi buni, deloc cariaţi.

— Nu ai şi alt nume?

O uşoară roşeaţă îi atinse obrajii.

— Când eram un băietan, mi se spunea Wat. Un nume potrivit pentru un plugar, însă mai puţin potrivit pentru un menestrel.

Ochii Bardului Albastru erau la fel ca ai lui Robert. Îl ura fie şi numai pentru asta.

— Este uşor de înţeles de ce eşti considerat favoritul lui Lady Margaery.

— Înălţimea Sa este mult prea bună. Ea spune că-i face plăcere.

— Oh, sunt sigură de asta. Pot să văd lăuta ta?

— Dacă asta pofteşte Înălţimea Ta.

Dincolo de curtoazie se strecurase o nuanţă uşoară de încordare, însă îi dădu lăuta fără nicio ezitare. Nimeni nu refuza vreo cerere de-a reginei.

Cersei ciupi o coardă şi zâmbi uşor la auzul notei muzicale.

— Dulce şi tristă precum dragostea. Spune-mi, Wat… prima oară când ai condus-o pe Margaery la pat, a fost înainte de a se mărita cu fiul meu, sau după?

Pentru un moment, el nu păru să fi înţeles. Când îşi dădu seama, făcu ochii mari.

— Înălţimea Ta a fost greşit informată. Vă jur că eu niciodată…

— *Mincinosule!*

Cersei îl lovi cu lăuta peste faţă atât de tare încât lemnul pictat explodă în fărâme şi aşchii.

— Lord Orton, dă ordin să vină gărzile mele şi să ducă această creatură în temniţă.

Orton Merryweather avea faţa năduşită de spaimă.

— Această… ăăăă, infamie… cum a îndrăznit s-o seducă pe *regină?*

— Mă tem a fost taman pe dos, însă rămâne un trădător. Pune-l să cânte pentru Lord Qyburn.

Bardul Albastru păli.

— Nu. Sângele-i picura de pe buză, acolo unde i-o sfâşiase lovitura de lăută.

Eu niciodată… Când Merryweather îl înşfacă de braţ urlă: *Mamă, ai milă, nu!*

— Nu sunt mama ta, îi răspunse Cersei.

Chiar şi în tainiţele negre tot ce scoaseră de la el fură numai negaţii, rugăciuni şi rugăminţi de iertare. Nu după multă vreme, sângele începu să-i şiroiască pe bărbie din toţi dinţii sparţi şi-şi udă de cel puţin trei ori pantalonii albaştri-închişi, şi cu toate astea omul persista în minciunile sale.

— Să fie oare posibil să fi confundat noi menestrelul? întrebă Cersei.

— Totul este posibil, Înălţimea Ta. Însă nu te teme, va mărturisi tot înainte de 143

venirea nopţii.

Jos, în beciuri, Qyburn purta haine din lână aspră şi un şorţ de fierar, din piele.

Îi spuse Bardului Albastru:

— Îmi pare rău dacă gărzile au fost mai dure cu tine. Manierele lor cam lasă de dorit. Glasul său era blând şi respectuos. Tot ce vrem de la tine este doar adevărul.

— Dar v-am spus adevărul, scânci menestrelul. Lanţurile de fier îl ţineau lipit de peretele din piatră rece.

— Ştim noi mai bine.

Qyburn avea o lamă în mână, iar tăişul ei licărea vag în lumina torţelor. Tăie veşmintele Bardului Albastru până când omul rămase gol, numai cu încălţările albastre. Părul dintre picioarele sale era castaniu, constată Cersei, amuzată.

— Spune-ne cum i-ai dăruit plăceri micuţei regine, porunci ea.

— Eu niciodată... i-am cântat, atâta tot, din voce şi cu lăuta. Doamnele ei vă

pot spune. Erau întotdeauna cu ea. Verişoarele ei.

— Pe câte dintre ele le-ai cunoscut şi trupeşte?

— Pe niciuna. Eu nu sunt decât un menestrel. Vă rog.

— Înălţimea Ta, poate că bietul om doar i-a cântat lui Margaery în vreme ce ea se întreţinea cu alţi iubiţi, spuse Qyburn.

— Nu. *Vă rog.* Niciodată ea... am *cântat.* Am *cântat doar...*

Lordul Qyburn îşi plimbă o mână în sus, pe pieptul Bardului Albastru.

— Îţi lua sfârcurile în gura ei în timpul jocurilor voastre amoroase? Apucă

unul între degetul mare şi arătător şi-l răsuci. Unor bărbaţi le place asta. Sfârcurile lor sunt la fel de sensibile ca ale femeilor.

Lama fulgeră şi menestrelul ţipă. Pe pieptul său, un ochi roşu, umed, plângea cu sânge. Lui Cersei îi veni rău. O parte din ea ar fi vrut să-şi închidă ochii, să se întoarcă cu spatele, să oprească tot. Însă era regina, iar aici era vorba de înaltă

trădare. *Lordul Tywin nu s-ar fi întors cu spatele.*

Până la urmă, Bardul Albastru le povesti întreaga sa viaţă, de la ziua botezului.

Tatăl său fusese lumânărar, iar Wat fusese educat în acest meşteşug, însă în copilărie descoperise că se pricepea mai bine la confecţionarea de lăute decât la butoaie pentru ceară. Când împlinise doisprezece ani, fugise de-acasă pentru a se alătura unei trupe de muzicanţi pe care-i ascultase cântând la un târg. Hoinărise jumătate din Reach înainte de a ajunge până la Debarcaderul Regelui în speranţa că va primi favoruri pe la curte.

— Favoruri? Qyburn chicoti. Aşa-i spun acum femeile? Mă tem că ai găsit prea multe, prietene… şi nu din partea reginei care trebuia. Cea adevărată se află

acum înaintea ta.

Da. Cersei dădea vina pe Margaery Tyrell pentru toate astea. Dacă n-ar fi fost ea, Wat ar fi putut trăi o viaţă mai lungă şi mai fructuoasă, interpretându-şi micile sale cântece şi culcându-se cu porcăriţe şi fiice de mici arendaşi. *Uneltirile ei mă*

forţează la asta. M-a mânjit şi pe mine cu trădările ei.

Până la venirea zorilor, cizmele înalte şi albastre ale bardului erau pline de sânge, iar el le mărturisise cum Margaery se dezmierda singură în vreme ce privea cum

verişoarele ei îi făceau lui plăceri cu gura. Alteori, el îi cânta în vreme ce ea îşi satisfăcea poftele cu alţi iubiţi.

— Cine erau aceştia? pretinse să i se spună regina, iar jalnicul Wat îi pomeni pe Ser Tallad cel înalt, pe Lambert Turnberry, pe Jalabhar Xho, pe gemenii Redwyne, pe Osney Kettleblack, pe Hugh Clifton şi pe Cavalerul Florilor.

Asta o deranja. Nu îndrăznea să-l defăimeze pe eroul de la Piatra Dragonului.

În afară de asta, nimeni dintre cei care-l cunoşteau pe Ser Loras n-ar fi crezut povestea nici în ruptul capului. Redwynii nu puteau face nici ei parte din tărăşenia asta. Fără Arbor şi fără flota de acolo, regatul n-ar fi putut spera niciodată să

scape de acest Euron Ochi-de-Cioară şi de blestemaţii lui de luptători feroce.

— Tot ce faci acum este să scuipi numele celor pe care i-ai văzut pe lângă

apartamentele ei. Vrem *adevărul!*

— Adevărul. Wat o privi cu singurul ochi albastru pe care i-l lăsase Qyburn.

Sângele făcea bule în găurile din locul dinţilor săi din faţă. S-ar putea… să nu-mi fi amintit bine.

— Horas şi Hobber n-au făcut parte din istoria asta, nu-i aşa?

— Nu, admise el. Ei nu.

— Cât despre Ser Loras, sunt convinsă că Margaery s-a străduit din răsputeri să ascundă de fratele său ce făcea.

— Chiar aşa. Acum îmi amintesc. Odată a trebuit să mă ascund sub pat când a trecut s-o viziteze Ser Loras. *Nu trebuie să afle niciodată,* aşa a spus ea.

— Prefer acest cântec celuilalt.

Era cel mai bine să-i excludă din tărăşenia asta pe toţi marii lorzi. Însă

ceilalţi… Ser Tallad fusese un cavaler rătăcitor, Jalabhar Xho era un exilat şi un milog, Clifton era singurul din garda micii regine. *Iar Osney este pruna care face budinca.*

— Ştiu că te simţi mai bine după ce-ai spus adevărul. Te vei învoi să-ţi aminteşti asta atunci când Margaery se va înfăţişa la judecată. Dacă te apuci din nou să minţi…

— N-am să mint. Voi spune adevărul adevărat. Iar după…

— … ţi se va îngădui să îmbraci hainele negre. Ai cuvântul meu pentru asta.

Cersei se întoarse spre Qyburn. Vezi să-i fie curăţate şi oblojite rănile şi dă-i lapte de mac pentru dureri.

— Înălţimea Ta, eşti bună la suflet. Qyburn lăsă lama însângerată să cadă

într-o găleată cu oţet. Margaery s-ar putea să se întrebe pe unde-i bardul ei.

— Menestrelii vin şi pleacă, sunt notorii pentru asta.

Urcuşul pe treptele din piatră întunecată de la celulele negre aproape că o lăsă

pe Cersei fără suflu. *Trebuie să mă odihnesc.* Ajungerea la adevăr era o muncă

istovitoare şi-i era silă de ceea ce trebuia să urmeze. *Trebuie să fiu puternică.*

Ceea ce fac e pentru Tommen şi pentru regat. Ce păcat că Maggy Broasca era moartă. *Rahat pe profeţiile tale, baborniţo. O fi mica regină mai tânără decât mine, dar n-a fost niciodată mai frumoasă şi, în curând, va muri.*

Lady Merryweather aştepta în dormitorul ei. Era în toiul nopţii, mai aproape de zori decât de apus. Jocelyn şi Dorcas dormeau amândouă, dar nu şi Taena.

— A fost îngrozitor? o întrebă ea.

— Nici nu-ţi poţi închipui. Trebuie să dorm, însă mi-e frică să visez.

Taena o mângâie pe păr.

— Totul a fost pentru Tommen.

— Da. Ştiu că a fost. Cersei se zgribuli. Mi s-a uscat gâtul. Fii bună, toarnă-mi puţin vin.

— Dacă-ţi face plăcere, asta-i tot ceea ce doresc.

Mincinoaso. Ştia ce dorea Taena. Atunci aşa să fie. Dacă femeia era înamorată

de ea, asta putea s-o asigure că ea şi soţul ei îi rămâneau loiali. Într-o lume atât de plină de trădare, asta merita câteva săruturi. *Nu-i mai rea decât majoritatea bărbaţilor. Cel puţin nu există pericolul să mă lase grea vreodată.* Vinul o ajută, însă nu foarte mult.

— Mă simt murdară, se plânse regina în timp ce stătea lângă fereastră, cu cupa în mâini.

— O baie va îţi va face numai bine, dulceaţa mea.

Lady Merryweather le trezi pe Dorcas şi pe Jocelyn şi le puse să aducă apă

fierbinte. În timp ce cada era umplută, o ajută pe regină să se dezbrace, desfăcându-i şireturile cu degetele ei pricepute şi luându-i roba pe umeri. Apoi îşi dădu jos propria sa rochie, lăsând-o să cadă pe podea.

Cele două femei împărţiră cada, Cersei stând cu spatele în braţele Taenei.

— Tommen trebuie scutit de tot ce-i mai rău, îi spuse ea femeii myrisheze.

Margaery încă-l duce la sept în fiecare zi, ca să-i poată ruga pe zei să-i vindece fratele. Ser Loras încă se crampona enervant de mult de viaţă. Este ataşat şi de verişoarele ei. Îi va fi foarte greu să-i piardă acum pe toţi.

— S-ar putea să nu fie vinovate toate trei, sugeră Lady Merryweather. Ba chiar s-ar putea ca una dintre ele să nu fi luat parte la toate astea. Şi dacă s-a ruşinat şi au dezgustat-o cele văzute…

— … ar putea fi convinsă să fie martoră împotriva celorlalte. Da, ar fi foarte bine, însă care dintre ele este nevinovată?

— Alia.

— Cea timidă?

— Aşa pare, însă este mai degrabă *şireată* decât *timidă.* Las-o în seama mea, dulceaţă.

— Bucuroasă. Numai mărturisirea Bardului Albastru n-ar fi fost niciodată de ajuns. La urma urmei, menestrelii minţeau ca să-şi câştige pâinea. Alia Tyrell va fi de mare ajutor, dacă Taena o putea manevra. Ser Osney va mărturisi şi el.

146

Ceilalţi trebuiau să fie făcuţi să priceapă că numai prin mărturisire puteau obţine iertarea din partea regelui şi Zidul. Jalabhar Xho va descoperi că adevărul este atrăgător. De restul, era mai puţin sigură, însă Qyburn era convingător.

Zorii se iţeau pe deasupra Debarcaderului Regelui când ele ieşiră din cadă.

Pielea reginei era albă şi încreţită din pricina lungii îmbăieri.

— Rămâi cu mine, îi spuse ea Taenei. Nu vreau să dorm singură.

Spuse chiar şi o rugăciune înainte de a se strecura sub plapumă, rugând-o pe Mamă să-i dea vise frumoase.

Se dovedi a fi o pierdere de vreme; ca întotdeauna, zeii erau surzi. Cersei visă

că era din nou jos, în celulele negre, numai că, de astă dată, ea era cea ţintuită de perete. Era goală, iar sângele-i şiroia din vârfurile sânilor, acolo unde Pezevenghiul îi retezase sfârcurile cu dinţii.

— Te rog, se milogea ea, te rog, nu şi copiii mei, nu-mi vătăma copiii.

Tyrion doar se uită chiorâş la ea. Şi el era gol, acoperit de păr aspru, ceea ce-l făcea să semene mai mult cu o maimuţă decât cu un om.

— Îi vei vedea încoronaţi, îi spuse, dar îi vei vedea şi murind.

Apoi îi apucă cu gura sânul însângerat şi începu să sugă, iar durerea o străbătea ca un cuţit înroşit în foc. Se trezi tremurând, în braţele Taenei.

— Am avut un vis urât, zise ea cu glas stins. Am ţipat? Îmi pare rău.

— Visele se prefac în ţărână la lumina zilei. Din nou piticul? De ce te înspăimântă atât de tare acest omuleţ smintit?

— Are de gând să mă ucidă. Această prevestire s-a făcut pe când aveam zece ani. Am vrut să ştiu cu cine mă voi mărita, însă ea mi-a zis…

— Care ea?

— *Maegi.*

Cuvintele ieşeau revărsându-se din ea. Încă o mai auzea pe Melara Hetherspoon insistând că dacă nu vor vorbi niciodată despre profeţii, ele nu se vor mai adeveri. *Cu toate astea, în puţ n-a mai fost atât de tăcută. A ţipat şi-a urlat.*

— Tyrion este un *valonqar,* spuse ea. Folosiţi acest cuvânt în Myr? Este în valyriana cultă, înseamnă *frăţior.*

O întrebase pe Septa Saranella despre semnificaţia cuvântului, după ce Melara se înecase. Taena o luă de mână şi-o mângâie.

— A fost o femeie plină de ură, bătrână, bolnavă şi urâtă. Tu erai tânără şi frumoasă, plină de viaţă şi de mândrie. Ea trăia în Lannisport, după cum ai spus, aşa că era normal să-l cunoască pe pitic şi să ştie cum a ucis-o pe nobila ta mamă.

Această creatură nu îndrăznea să te atace pentru că erai cine erai, aşa că s-a gândit să te rănească folosindu-se de limba ei de năpârcă.

Aşa să fie oare? Cersei ar fi vrut s-o creadă.

— Totuşi Melara a murit, aşa cum a prevestit ea. Nu m-am măritat niciodată

cu prinţul Rhaegar. Iar Joffrey… piticul mi-a ucis fiul sub ochii mei.

— Un fiu, zise Lady Merryweather, dar mai ai unul, drăgălaş şi puternic şi 147

care nu va păţi *nimic.*

— Niciodată, nu atât cât trăiesc eu. Să o spună cu voce tare o ajuta să creadă

că era chiar aşa. *Visele se prefac în ţărână la lumina zilei, da.* Afară, soarele dimineţii strălucea prin ceaţa unui nor.

Cersei se strecură afară dintre pături. Voi dejuna cu regele în această dimineaţă. Vreau să-mi văd fiul.

Tot ce fac este pentru el.

Tommen o ajută să-şi vină în fire. Nu-i mai fusese niciodată atât de drag ca în acea dimineaţă, flecărind despre pisoii lui în timp ce ungea cu miere o bucată de pâine neagră şi fierbinte, proaspăt scoasă din cuptor.

— Ser Gheară a prins un şoarece, îi povesti el, însă Lady Mustăţi i l-a furat.

Eu n-am fost niciodată atât de dulce şi de inocentă, îşi spuse Cersei. *Cum ar putea el spera să domnească vreodată asupra acestui târâm barbar?* Mama din ea ar fi vrut numai să-l protejeze; regina din ea ştia că trebuia să se facă mai dur, altfel Tronul de Fier îl va devora, cu siguranţă.

— Ser Gheară trebuie să înveţe să-şi apere ce-i al lui, îi zise ea. În această

lume, cei slabi sunt întotdeauna victimele celor puternici.

Regele se gândi la asta în timp ce-şi lingea mierea de pe degete.

— Când se va întoarce Ser Loras acasă, am de gând să învăţ să lupt cu lancea şi cu spada şi cu buzduganul, la fel ca el.

— Vei învăţa să lupţi, îi promise regina, dar nu de la Ser Loras. El nu se va mai întoarce, Tommen.

— Margaery spune că da. Ne rugăm pentru el. Ne rugăm pentru mila Mamei, şi de Războinic să-i dăruiască forţă. Elinor spune că asta-i cea mai grea bătălie pentru Ser Loras.

Îi dădu părul pe spate, buclele moi şi aurite care-i aminteau atât de mult de Joff.

— Ai să-ţi petreci după-amiaza cu soţia ta şi cu verişoarele ei?

— Nu şi astăzi. Trebuie să postească şi să se purifice, zice ea.

Post şi purificare... oh, pentru Ziua Fecioarei. Trecuseră ani de zile de când lui Cersei i se ceruse să respecte această

zi deosebit de sfântă. *De trei ori măritată, şi totuşi ea încă vrea să ne facă să credem că a rămas fecioară.*

Înveşmântată în alb, cu o falsă modestie, micuţa regină le va conduce pe celelalte găini la Septul lui Baelor pentru a aprinde lumânări albe, lungi, la picioarele Fecioarei, şi pentru a agăţa ghirlande din pergament la gâtul ei sfânt. *Cel puţin câteva dintre găinile ei.* De Ziua Fecioarei, văduvelor, mamelor şi târfelor deopotrivă le era interzis să calce în septuri, la fel şi bărbaţilor, pentru a nu profana cântecul sacru al inocenţei. Numai fetele virgine puteau…

— Mamă? Am spus ceva rău?

Cersei sărută fruntea fiului ei.

— Ai spus ceva foarte înţelept, scumpule. Acum du-te şi joacă-te cu pisoii tăi.

După aceea, îl chemă în salonul ei pe Ser Osney Kettleblack. I se înfăţişă

năduşit tot, venind din curte, păşind ţanţoş, iar în timp ce se lăsă într-un genunchi o dezbrăcă din priviri, la fel cum făcea întotdeauna.

— Ridică-te, ser, şi aşază-te aici, lângă mine. Mi-ai făcut un serviciu foarte curajos, cândva, însă acum va urma ceva mult mai tare.

— Da, şi eu am ceva tare pentru tine.

— Asta mai poate aştepta.

Îi urmări cicatricile, atingându-le foarte uşor cu vârful unghiilor.

— Ţi-o aminteşti pe târfa care ţi-a făcut asta? Ţi-o las ţie după ce te întorci de la Zid. Ţi-ar plăcea asta?

— Facă-se voia ta.

Acesta era răspunsul aşteptat.

— Prima dată trebuie să-ţi mărturiseşti trădarea. Păcatele unui bărbat îi pot otrăvi sufletul dacă sunt lăsate să dospească. Ştiu că trebuie să-ţi fie greu să

trăieşti cu ceea ce-ai făcut. A venit vremea să te speli de ruşine.

— Ruşine? Osney părea uluit. I-am spus lui Osmund, Margaery doar mă

stârneşte. Nu mă lasă niciodată să fac mai mult de...

— Este foarte cavaleresc din partea ta să o protejezi, îl întrerupse Cersei, însă

eşti un cavaler prea bun ca să continui să trăieşti cu păcatele tale. Nu, trebuie să te duci la Marele Sept al lui Baelor chiar în această seară şi să vorbeşti cu Marele Septon. Când păcatele unui bărbat sunt atât de negre, numai Preacucernicia Sa însuşi îl poate salva de chinurile iadului. Spune-i cum te-ai culcat cu Margaery şi cu verişoarele ei.

Osney clipi nedumerit.

— Poftim, şi verişoarele?

— Cu Megga şi Elinor, decise ea. Niciodată cu Alia. Acest mic detaliu urma să

facă povestea şi mai plauzibilă. Alia stătea şi plângea şi le implora pe celelalte să

nu mai păcătuiască.

— Numai Megga şi Elinor? Sau şi Margaery?

— Evident, şi Margaery. Ea a fost în spatele întregii tărăşenii.

Îi spuse şi lui tot ce pusese la cale. În vreme ce Osney asculta, neliniştea i se răspândi, încet, pe faţă. Când ea termină, îi spuse:

— După ce-i tai capul, vreau să fur acel sărut pe care nu mi l-a dat niciodată.

— N-ai decât să furi câte săruturi vrei.

— Şi apoi Zidul?

— Numai pentru puţin timp. Tommen este un rege iertător.

Osney îşi scarpină obrazul brăzdat.

— De obicei, când mint despre vreo femeie, atunci zic că n-am călărit-o niciodată, iar ea povesteşte că ba da, am făcut-o. Acum... n-am mai minţit niciodată un *Înalt Septon.* Cred că ajungi într-un iad pentru asta. Într-unul dintre cele rele...

Regina fu complet luată prin surprindere. Ultimul lucru la care s-ar fi aşteptat 149

era pietatea din partea lui Kettleblack.

— Refuzi să mi te supui?

— Nu. Osney îi atinse din nou părul auriu. Problema este că minciunile cele mai bune au şi un sâmbure de adevăr în ele... pentru a le da greutate, ca şi cum ar fi adevărate. Iar tu vrei să le spun cum m-am împreunat cu o regină...

Fu cât pe ce să-l cârpească peste faţă. Cât pe ce, însă mersese prea departe şi erau prea multe în joc. *Tot ce fac este pentru Tommen.* Îşi întoarse capul şi-i luă

mâna lui Ser Osney într-a ei, sărutându-i degetele. Erau aspre şi tari, bătătorite din cauza spadei. *Robert avea mâini ca astea,* îşi zise în sinea ei.

Cersei îşi împreună mâinile în jurul gâtului lui.

— N-aş vrea să se spună că te-am transformat într-un mincinos, îi şopti cu o voce îngroşată. Lasă-mi o oră şi vino în dormitorul meu.

— Am aşteptat destul. Îşi strecură degetele în corsajul rochiei şi trase, iar mătasea se desfăcu pârâind atât de tare, încât Cersei se temu că jumătate din Fortăreaţa Roşie trebuie să fi auzit. Dă-ţi jos şi restul, înainte să rup eu tot, zise el.

Poţi să-ţi ţii coroana pe cap. Îmi place cum îţi stă cu coroană.

PRINŢESA DIN TURN

Închisoarea ei era una blândă.

Arianne se consola cu asta. De ce s-ar fi preocupat tatăl ei atât de mult să-i ofere confort în captivitate dacă ar fi sortit-o unei morţi de trădătoare? *Nu se poate să mă ucidă,* îşi tot spusese de o sută de ori. *Nu poate fi atât de crud. Sunt sânge din sângele lui, singura lui fiică.* Dacă va trebui, se va arunca la roţile scaunului lui, îşi va recunoaşte greşeala şi va implora iertarea. Şi va plânge. Iar când îi vedea lacrimile rostogolindu-se pe obraji, o va ierta.

Era însă mai puţin sigură dacă ea se va ierta.

— Areo, se rugase ea de temnicerul ei, în timpul drumului de la Sângele Verde înapoi către Sunspear, n-am vrut niciodată ca fata să păţească ceva. Trebuie să mă

crezi.

Hotah nu răspunsese nimic, mormăise doar. Arianne îi putuse simţi furia.

Steaua Întunecată îi scăpase, cel mai periculos din micul ei grup de complotişti.

Îşi depăşise toţi urmăritorii şi se făcuse nevăzut în inima deşertului, cu sânge pe sabie.

— Mă cunoşti, căpitane, îi spusese Arianne, în timp ce lăsau în urmă kilometri după kilometri. Mă cunoşti de când eram mică. Întotdeauna m-ai păzit, aşa cum ai păzit-o şi pe nobila mea mamă când ai venit cu ea de la Marele Norvos, ca să-i fii pavăză într-un tărâm străin. Acum am nevoie de tine. Am nevoie de ajutorul tău.

N-am vrut niciodată…

— Ceea ce-ai vrut tu nu contează, mică prinţesă, spuse Areo Hotah, ci numai 150

ceea ce-ai făcut. Expresia lui era împietrită. Îmi pare rău. Prinţul meu porunceşte, iar Hotah se supune.

Arianne se aştepta să fie adusă înaintea jilţului înalt al tatălui ei de sub cupola cu vitralii din Turnul Soarelui. În loc de asta, Hotah o dusese la Turnul Suliţei, în custodia seneşalului tatălui ei, Ricasso, şi a lui Ser Manfrey Martell, castelanul.

— Prinţesă, rostise Ricasso, vei ierta un bătrân orb dacă nu urcă împreună cu tine. Picioarele acestea nu-s făcute pentru atâtea trepte. Ţi s-a pregătit o odaie. Ser Manfrey te va însoţi până acolo, să aştepţi spre plăcerea prinţului.

— Poate neplăcerea lui, vrei să spui. Şi prietenii mei vor fi încuiaţi aici?

Arianne fusese separată de Garin, de Drey şi de ceilalţi după capturarea lor, iar Hotah refuzase să dezvăluie ce se va întâmpla cu ei.

— Asta numai prinţul o va decide, fusese tot ceea ce spusese căpitanul despre acest subiect.

Ser Manfrey se dovedise a fi mai săritor:

— Au fost duşi în Oraşul Colibelor şi vor fi trimişi pe o corabie la Ghaston Grey, până când Prinţul Doran le va hotărî soarta.

Ghaston Grey era un vechi castel părăginit, cocoţat pe o stâncă din Marea Dornului, o închisoare sinistră şi mohorâtă, unde erau trimişi cei mai cumpliţi criminali, să putrezească acolo şi să-şi sfârşească zilele.

— Tata vrea să-i *ucidă?*

Ariannei nu-i venea să creadă.

— Tot ce-au făcut ei a fost din dragoste pentru mine. Dacă tata vrea sânge, atunci ar trebui ca acesta să fie al meu.

— După cum spui tu, prinţesă.

— Vreau să vorbesc cu el.

— S-a gândit şi el că ai vrea.

Ser Manfrey o luase de braţ şi urcase treptele împreună cu ea, tot mai sus, până

când respiraţia ei devenise tot mai întretăiată. Turnul Suliţei avea cincizeci de metri înălţime, iar celula ei era aproape de acoperiş. Arianne privise fiecare uşă pe lângă care trecuseră, întrebându-se dacă nu cumva vreuna dintre Şerpoaicele Nisipului era încuiată acolo.

După ce propria ei uşă fusese închisă şi zăvorâtă, Arianne se apucă să-şi exploreze noua casă. Celula ei era spaţioasă şi aerisită şi nu-i lipsea confortul. Pe podea se aflau covoare myrisheze, vin roşu de băut, cărţi de citit. Într-un colţ era o masă ornamentată de *cyvasse,* cu piesele sculptate în fildeş şi onix, cu toate că

n-ar fi avut cu cine să joace, chiar dacă ar fi fost înclinată s-o facă. Avea un pat cu saltea din puf şi o privată cu un scaun din marmură, înmiresmată de un coş cu ierburi. De la această înălţime, priveliştile erau minunate. Una dintre ferestre dădea spre est, astfel că putea urmări soarele răsărind deasupra mării. Celelalte-i permiteau să privească

la Turnul Soarelui şi la Zidurile Şerpuitoare şi la Poarta Triplă de dincolo.

151

Explorarea îi luă mai puţin timp decât i-ar fi luat să-şi lege o pereche de sandale, dar, cel puţin, o ajută să-şi stăpânească lacrimile o vreme. Arianne găsi un vas şi o carafă de apă rece şi-şi spălă mâinile şi faţa, însă, indiferent cât de mult s-ar fi frecat, nu-şi putu îndepărta suferinţa. *Arys,* se gândea ea, *cavalerul meu alb.* Lacrimile i se adunară în ochi şi, dintr-odată, începu să plângă, întregul trup fiindu-i scuturat de scâncete, îşi amintise cum securea ridicată a lui Hotah îi trecuse prin carne şi os, cum i se învârtise capul în aer. *De ce-ai făcut-o? De ce te-ai lepădat de viaţă? Nu ţi-am cerut-o niciodată, n-am vrut-o niciodată, eu n-am vrut decât... Am vrut... am vrut...*

În acea noapte plânse până când adormi... pentru prima oară, dacă nu şi pentru ultima. Nici chiar în vis nu-şi găsi liniştea. Îl visă pe Arys Oakheart mângâind-o, zâmbindu-i, spunându-i că o iubise... însă toate astea în timp ce săgeţile de arbaletă erau încă înfipte în el, iar rănile-i plângeau, colorându-i în roşu veşmintele albe. O parte din ea ştia că era un coşmar, chiar şi în timp ce visa. *De dimineaţă toate astea vor dispărea,* îşi spuse prinţesa, dar când veni dimineaţa, era tot în celula ei. Ser Arys era tot mort, iar Myrcella...

N-am vrut niciodată aşa ceva. Nu am vrut să-i fac niciun rău fetei. Tot ce-am vrut a fost ca ea să devină regină. Dacă n-am fi fost trădaţi...

„Cineva a vorbit”, spusese Hotah. Amintirea acestui lucru îi provoca încă

furia. Arianne se agăţa de asta, hrănindu-şi flacăra din inimă. Furia era mai bună

decât lacrimile, mai bună decât vinovăţia. Cineva a vorbit, cineva în care ea avusese încredere. Arys Oakheart murise din această cauză, ucis de şoaptele trădătorului la fel de mult ca şi de securea căpitanului. Sângele scurs pe faţa

Myrcellei, şi asta fusese lucrătura trădătorului. Cineva vorbise, cineva iubit de ea.

Asta era cea mai grea lovitură dintre toate.

La capătul patului găsi un cufăr din cedru plin cu hainele ei, aşa că se dezbrăcă

de veşmintele murdare de pe drum în care dormise, îmbrăcându-se cu cele mai sumare articole pe care le putu găsi, fire de mătase care acopereau totul şi nu ascundeau nimic. Se putea ca Prinţul Doran s-o trateze ca pe un copil, însă ea refuza să se îmbrace ca unul. Ştia că un asemenea veşmânt l-ar putea pune în încurcătură pe tatăl ei, când va veni s-o pedepsească pentru că fugise cu Myrcella.

Conta pe asta. *Dacă trebuie să mă târăsc şi să plâng, lasă-l şi pe el să se simtă*

prost.

Îl aştepta chiar în ziua aceea, însă când se deschise uşa, se dovedi că nu erau decât servitorii, cu masa de prânz.

— Când aş putea să-l văd pe tata? întrebă ea, însă niciunul nu-i răspunse. Iedul fusese fript cu lămâi şi miere. Garnitura era alcătuită din frunze de viţă umplute cu un amestec de stafide, ceapă, ciuperci şi ardei foarte iute.

— Nu mi-e foame, spuse Arianne. Prietenii ei mâncau pesmeţi marinăreşti şi carne sărată de vită în timp ce se îndreptau spre Ghaston Grey. Luaţi astea de-aici şi aduceţi-mi-l pe Prinţul Doran.

Însă ei lăsară mâncarea, iar tatăl ei tot nu veni. După o vreme, foamea-i slăbi încăpăţânarea, aşa că se aşeză să mănânce.

Odată ce termină mâncarea, Arianne nu mai găsi nimic de făcut. Se învârti prin cameră, o dată, de două ori, de trei ori. Se aşeză lângă masa de *cyvasse* şi mută

absentă un elefant. Se cuibări pe scaunul de lângă geam şi încercă să citească o carte, făcând asta până când cuvintele i se înceţoşară pe dinainte şi-şi dădu seama că plângea din nou. *Arys, dragul meu, cavalerul meu alb, de*

ce-ai făcut-o? Ar fi trebuit să cedezi. Am încercat să-ţi spun, însă cuvintele mi s-au oprit în gât.

Smintit galant, n-am vrut nicio clipă să mori, ori Myrcella... oh, zei, fiţi milostivi cu biata fetiţă...

În cele din urmă, se târî din nou în patul cu saltele din puf. Lumea se întunecase şi nu avea altceva de făcut decât să doarmă. *Cineva a vorbit,* se gândi.

Cineva a vorbit. Garin, Drey şi Sylva Pătata îi erau prieteni din copilărie, la fel de dragi ei ca şi verişoara ei Tyene. Nu putea crede că ar fi putut s-o trădeze... mai rămăsese doar Stea Întunecată, iar dacă el era trădătorul, de ce-şi aţintise spada spre biata Myrcella? *Voia s-o ucidă în loc s-o încoroneze, a spus asta la Shandystone. A spus că aşa va declanşa războiul pe care mi-l doream.* Însă nu avea nicio noimă ca Dayne să fie trădătorul. Dacă Ser Gerold fusese viermele din măr, de ce-şi întorsese sabia asupra Myrcellei?

Cineva a vorbit. Să fi fost oare Ser Arys? Să fi copleşit vinovăţia poftele cavalerului alb? O iubise pe Myrcella mai mult decât pe ea şi o trădase pe noua prinţesă ca o ispăşire pentru trădarea celeilalte? Să fi fost atât de ruşinat de ceea ce făcuse încât să-şi fi dat viaţa la Sângele Verde, în loc să trăiască în dezonoare?

Cineva a vorbit. Când tatăl ei va veni s-o vadă, va afla cine-a fost. Totuşi Prinţul Doran nu veni nici a doua zi. Nici în ziua următoare. Prinţesa fu lăsată să

măsoare încăperea în lung şi-n lat şi să plângă şi să-şi lingă rănile. În timpul orelor de lumină încerca să citească, dar cărţile pe care i le dăduseră erau ucigător de plictisitoare: vechi istorii interminabile, cărţi de geografie şi hărţi adnotate, un studiu sec al legilor din Dorn, *Steaua în Şapte Colţuri* şi *Vieţile înalţilor Septoni,* un tom uriaş despre dragoni, care era redactat în aşa fel încât îi făcea la fel de interesanţi precum şopârlele. Arianne ar fi dat orice pentru un exemplar din *Zece mii de corăbii* sau din *Iubirile Reginei Nymeria,* orice-ar fi putut să-i ocupe gândurile şi s-o ajute să

evadeze din turnul ei pentru o oră, două, însă asemenea distracţii nu-i erau permise.

De pe scaunul ei de la geam, era îndeajuns să privească afară ca să vadă cupola imensă, din aur şi cristal colorat, de jos, acolo unde tatăl ei îşi exercita funcţia.

Mă va chema cât de curând, îşi spuse ea.

Nu erau admişi niciun fel de vizitatori, în afară de servitorii ei; Bors, cu bărbia lui ţepoasă, Timoth cel Înalt, mustind de demnitate, surorile Morra şi Mellei, micuţa şi drăguţa Cedra, bătrâna Belandra, care-i fusese cameristă mamei sale. Îi aduceau mâncarea, îi schimbau aşternuturile şi-i goleau oala de noapte de sub 153

privată, însă niciunul nu vorbea cu ea. Când cerea mai mult vin, Timoth îi aducea.

Dacă dorea vreo mâncare favorită, smochine, măsline sau ardei umpluţi cu brânză, nu trebuia decât să-i spună Belandrei şi i se aduceau. Morra şi Mellei îi luau hainele murdare şi i le înapoiau curate şi parfumate. Din două în două zile era pregătită o baie pentru ea, iar sfioasa Cedra o săpunea şi o ajuta să-şi perieze părul.

Cu toate acestea, niciunul dintre ei nu rostea niciun cuvânt, nici nu binevoia să-i spună ce se întâmpla în lumea din afara cuştii ei din gresie.

— L-au capturat pe Steaua Întunecată? îl întrebă ea pe Bors, într-una dintre zile. Sau încă îl mai caută?

Bărbatul îi întoarse însă spatele şi plecă.

— Ai surzit? îl repezi Arianne. Vino înapoi şi răspunde-mi la întrebare. Îţi poruncesc.

Singurul răspuns pe care-l primi fu zgomotul uşii închise.

— Timoth! încercă ea în altă zi. Ce s-a întâmplat cu Prinţesa Myrcella? N-am vrut să-i fac niciun rău.

Ultima oară când o văzuse pe cealaltă prinţesă fusese în timpul călătoriei lor înapoi spre Sunspear. Prea slăbită ca să stea călare, Myrcella fusese dusă cu o lectică, cu bandaje de mătase în jurul capului, acolo unde-o rănise Stea Întunecată, cu ochii ei verzi strălucind de febră.

— Spune-mi că n-a murit, te implor. Ce rău poate fi dacă ştiu asta? Spune-mi cum se simte.

Dar Timoth nu răspunse.

— Belandra, zise Arianne, câteva zile mai târziu, dacă ai iubit-o vreodată pe nobila mea mamă, fie-ţi milă de biata ei fată şi spune-mi când va veni tata să mă

vadă. Te rog. Te rog.

Însă Belandra îşi înghiţise şi ea limba, la fel ca toţi ceilalţi.

Asta-i ideea de tortură a tatălui meu? Nu fier încins, nu roata, ci pur şi simplu tăcerea? Asta era atât de tipic pentru Doran Martell încât Arianne izbucni în râs.

Crede că-i subtil când nu-i decât slab. Se decise să se bucure de tăcere şi să

folosească răgazul pentru a se tămădui şi a se întări pentru ceea ce avea să

urmeze.

N-avea niciun rost să mai stăruie la nesfârşit asupra lui Ser Arys, ştia. În loc de asta, se forţă să se gândească la Şerpoaicele Nisipului, în special la Tyene.

Arianne le iubea pe toate verişoarele ei bastarde, de la irascibila şi aprinsa Obara până la micuţa Lorenza, cea mai tânără, care avea numai şase ani. Însă Tyene fusese întotdeauna cea pe care o iubise cel mai mult; sora cea drăgălaşă pe care n-o avusese niciodată. Prinţesa nu fusese niciodată prea apropiată de fraţii ei; Quentyn era plecat la Yronwood, iar Trystane era prea mic. Nu, întotdeauna fuseseră ea şi Tyene, împreună cu Garin şi Drey şi Sylva Pătata. Uneori, Nym li se alătura în jocurile lor, iar Sarella se băga întotdeauna acolo unde nu-i fierbea 154

oala, însă, în majoritatea timpului, ei cinci erau de nedespărţit. Se bălăceau în bazinele şi în fântânile din Grădinile de Apă şi se avântau în luptă călare pe spinările goale ale celorlalţi. Ea şi Tyene învăţaseră împreună să citească, să

călărească, să danseze. Pe când aveau zece ani, Arianne furase o carafă cu vin şi se îmbătaseră împreună. Împărţeau mesele şi paturile şi bijuteriile. L-ar fi împărţit la fel şi pe primul lor bărbat, însă Drey se excitase prea tare şi împroşcase tot pe degetele lui Tyene în momentul când îi dăduse pantalonii jos. *Are mâini periculoase.* Această amintire o făcu să zâmbească.

Cu cât se gândea mai mult la verişoarele ei, cu atât îi era mai dor de ele. *Din câte ştiu, s-ar putea să fie chiar sub mine.* În acea noapte, Arianne încercă să bată

în podea cu călcâiul sandalei. Când nu-i răspunse nimeni, se aplecă pe fereastră şi se uită în jos. Putea vedea celelalte ferestre, mai mici decât a ei, unele nu mai mari decât lăcaşurile pentru arcaşi.

— *Tyene!* strigă ea. *Tyene, eşti acolo? Obara, Nym? Mă puteţi auzi? Ellaria?*

Oricine! TYENE!

Prinţesa îşi petrecu jumătate din noapte aplecată peste fereastră, strigând până i se uscă gâtul, dar niciun răspuns nu ajunse la ea. Asta o înspăimânta mai mult decât ar fi putut spune. Dacă Şerpoaicele Nisipului erau închise în Turnul Suliţei, în mod sigur o auziseră strigând. De ce nu răspunseseră? *Dacă tata le-a făcut rău, n-am să-l iert niciodată, niciodată,* îşi spuse ea.

După două săptămâni, răbdarea îi era pe sfârşite.

— Am să vorbesc cu tata acum, îi spuse lui Bors, pe tonul ei cel mai poruncitor. Du-mă la el.

Nu o duse.

— Sunt gata să-l văd pe prinţ, îi spuse lui Timoth, însă el îi întoarse spatele ca şi cum n-ar fi auzit-o.

În dimineaţa următoare, Arianne aştepta lângă uşă când fu deschisă. Ţâşni pe lângă Belandra, dând de perete cu tava cu ouă condimentate, însă gărzile o prinseră înainte de a face trei paşi. Şi pe ei îi cunoştea, însă oamenii se arătară

surzi la rugăminţile ei fierbinţi. O târâră înapoi în celulă, în timp ce-i lovea şi se zbătea.

Arianne decise apoi că trebuia să fie mult mai subtilă. Cedra era speranţa ei cea mai mare; fata era tânără, naivă şi credulă. Garin se lăudase că se culcase odată cu ea, îşi aminti prinţesa. La următoarea îmbăiere, în timp ce Cedra-i săpunea umerii, începu să povestească despre totul şi despre nimic.

— Ştiu că ţi s-a poruncit să nu vorbeşti cu mine, zise ea, însă mie nu mi-a spus nimeni că nu pot vorbi cu tine.

Vorbi despre căldura zilei şi despre ce mâncase la cină în seara precedentă şi despre cât de înceată şi băţoasă devenea biata Belandra.

Prinţul Oberyn le înarmase pe fiecare dintre fiicele *sale* astfel ca ele să nu fie niciodată lipsite de apărare, însă Arianne Martell nu avea nicio armă în afară de 155

propria ei şiretenie. Aşa că zâmbi şi-şi folosi farmecul, fără a cere nimic în schimb de la Cedra, niciun cuvânt sau vreun semn.

În ziua următoare, la cină, flecari din nou cu fata, în timp ce aceasta o servea.

De data asta, izbuti să-l pomenească pe Garin. Cedra îşi ridică sfioasă privirile la auzul numelui şi aproape că vărsă vinul pe care i-l turna. *Deci aşa este, nu?* se gândi Arianne.

În timpul băii următoare, îi vorbi despre prietenii ei încarceraţi, în special despre Garin.

— El este cel pentru care mi-e cel mai frică, i se confesa ea slujnicei. Orfanii sunt spirite libere. Dacă-l închid undeva, în vreo celulă umedă, din piatră, cum va mai supravieţui oare? Nu va rezista nici măcar un an la Ghaston Grey.

Cedra nu-i răspunse, însă faţa îi era palidă când Arianne se ridică din apă şi strângea buretele atât de tare încât săpunul se scurgea pe covorul myrishez.

Cu toate astea, mai trecură încă patru zile şi alte două îmbăieri până când fetişcana fu a sa.

— Te rog, şopti Cedra în cele din urmă, după ce Arianne tocmai terminase de zugrăvit o imagine foarte vie a lui Garin aruncându-se de la fereastra celulei sale, pentru a gusta

libertatea pentru ultima dată înainte de a muri. Trebuie să-l ajuţi.

Te rog, nu-l lăsa să moară.

— Pot face foarte puţin atât timp cât sunt zăvorâtă aici, îi răspunse ea în şoaptă. Tata nu vrea să mă vadă. *Tu* eşti singura care-l poate salva pe Garin. Îl iubeşti?

— Da, şopti Cedra, înroşindu-se. Dar cum aş putea să ajut?

— Poţi scoate afară de aici o scrisoare pentru mine, zise prinţesa. Faci asta? Îţi vei asuma riscurile pentru… Garin?

Cedra căscă ochii. Dădu din cap.

Am un corb, se gândi Arianne triumfătoare, *însă unde s-o trimit?*

Singurul dintre complotişti care-i scăpase tatălui ei era Steaua Întunecată. Se putea ca de-acum Ser Gerold să fi fost deja capturat; dacă nu, în mod sigur că

fugise din Dorn. Următorul ei gând se opri asupra mamei lui Garin şi a orfanilor de la Sângele Verde. *Nu, ei nu. Trebuie să fie cineva cu putere reală, cineva care n-a făcut parte din complotul nostru şi totuşi are motive să ne simpatizeze.* Luă în considerare chiar şi posibilitatea de a apela la propria ei mamă, însă Lady Mellario era departe, la Norvos. În afară de asta, Prinţul Doran n-o mai asculta pe nobila sa soţie de ani de zile. *Nici ea. Îmi trebuie un lord, unul destul de important încât să-l intimideze pe tata atât cât să mă elibereze.*

Cel mai puternic dintre lorzii dornishieni era Anders Yronwood, Sângele Regal, Lord de Yronwood şi Păzitor al Căii de Piatră, însă Arianne ştia că era mai bine să nu caute ajutor din partea celui care-l crescuse pe fratele ei Quentyn. *Nu.*

Fratele lui Drey, Ser Deziel Dalt, aspirase cândva la mâna ei, dar era prea devotat ca să acţioneze împotriva prinţului. Pe deasupra, deşi Cavalerul de Lemonwood 156

l-ar fi putut intimida pe un lord mărunt, nu avea puterea de a-l domina pe Prinţul de Dorn. *Nu.* Acelaşi lucru era valabil şi pentru tatăl Sylvei Pătata. *Nu.* În cele din urmă,

Arianne decise că nu avea decât două speranţe reale: Harmen Uller, Lord de Hellholt, şi Franklyn Fowler, Lord de Skyreach şi Păzitor al Trecătorii Prinţului.

Jumătate din Ulleri sunt aproape nebuni, umbla vorba, *iar cealaltă jumătate sunt şi mai răi.* Ellaria Sand era fiica naturală a Lordului Harmen. Ea şi cele mici fuseseră închise împreună cu celelalte Şerpoaice ale Nisipului. Asta l-ar fi făcut pe Lordul Harmen să se înfurie, iar Ullerii erau periculoşi când se mâniau. *Poate cam prea periculoşi.* Prinţesa nu voia să mai primejduiască şi alte vieţi.

Lordul Fowler ar fi putut fi o alegere mai sigură. Bătrânul Şoim, cum i se mai spunea, nu se înţelesese niciodată cu Anders Yronwood; între cele două Case existau neînţelegeri care datau de o mie de ani, de când Casa Fowler alesese Casa Martell în locul Casei Yronwood, în timpul războiului Nymeriei. Gemenii Fowler erau notorii şi pentru prietenia lor cu Lady Nym, dar câtă greutate putea avea Bătrânul Şoim?

Timp de câteva zile, Arianne oscilă, în timp ce compunea scrisoarea ei secretă.

„Oferă celui care-ţi aduce acest mesaj o sută de cerbi de argint”, începu ea. Asta ar fi trebuit s-o asigure că mesajul era livrat. Scrise unde se afla şi se rugă să fie salvată. „Oricine mă va scoate din această celulă nu va fi uitat când mă voi căsători.” *Asta ar trebui să-i aducă pe eroi alergând încoace.* Dacă Prinţul Doran n-o repudiase, rămăsese moştenitoarea de drept la Sunspear; cel cu care se căsătorea ar domni într-o zi peste Dorn, împreună cu ea. Arianne nu putea decât să se roage ca salvatorul ei să se dovedească mai tânăr decât bătrâneii pe care-i propusese tatăl ei în decursul anilor. „Vreau un consort cu dinţii în gură”, îi spusese după ce-l refuzase pe ultimul.

Nu avu curajul să ceară pergament de teamă ca nu cumva să stârnească

suspiciunea temnicerilor săi, aşa că aşternu scrisoarea în partea de jos a unei pagini rupte din *Steaua în Şapte Colţuri,* şi o împinse în palma Cedrei în timpul îmbăierii de a doua zi.

— Există un loc lângă Poarta Triplă, acolo unde caravanele îşi fac aprovizionarea înainte de a traversa nisipurile adânci, îi spuse Arianne. Găseşte un călător care merge la Trecătoarea Prinţului şi promite-i o sută de cerbi din argint dacă

asta ajunge în mâna Lordului Fowler.

— Aşa am să fac.

Cedra ascunse mesajul în corsaj.

— Am să găsesc pe cineva înainte de apusul soarelui, prinţesă.

— Bine, zise ea. Îmi spui mâine cum a mers.

Însă fata nu mai veni a doua zi. Nici în ziua următoare. Când sosi vremea ca Arianne să se îmbăieze, Morra şi Mellei îi umplură cada şi rămaseră s-o spele pe spate şi să-i perieze părul.

— S-a îmbolnăvit Cedra? le întrebă prinţesa, însă niciuna dintre ele nu-i răspunse.

A fost prinsă era singurul lucru care-i trecea prin minte. *Ce altceva putea să*

fie? În acea noapte, de-abia dacă reuşi să adoarmă, temându-se de ceea ce avea să

se întâmple.

Când Timoth îi aduse micul dejun în dimineaţa următoare, Arianne ceru să-l vadă pe Ricasso în locul tatălui ei. Era clar că nu-l putea face pe Prinţul Doran s-o vadă, dar un castelan n-ar ignora cererile moştenitoarei de drept a Sunspearului.

Dar o făcu.

— I-ai spus lui Ricasso ce ţi-am cerut? întrebă ea data următoare când dădu cu ochii de Timoth. I-ai spus că am nevoie de el?

Când bărbatul refuză să-i răspundă, Arianne înşfacă o carafă de vin roşu şi i-o răsturnă în cap. Servitorul se retrase şiroind de vin, cu faţa o mască a demnităţii rănite. *Tata are de gând să mă lase să putrezesc aici,* constată prinţesa. *Ori*

poate că face planuri să mă mărite cu vreun smintit bătrân şi dezgustător şi intenţionează să mă ţină închisă până în noaptea nunţii.

Arianne Martell crescuse ştiind că, într-o bună zi, se va mărita cu un mare lord ales de tatăl ei. Doar pentru asta existau prinţesele, fusese ea învăţată... cu toate că unchiul ei Oberyn avea păreri diferite asupra chestiunii.

— Dacă trebuie să vă măritaţi, măritaţi-vă, le spusese Vipera Roşie propriilor lui fiice. Dacă nu, căutaţi-vă plăcerea unde vreţi. Şi aşa nu e destulă pe lumea asta. Totuşi, alegeţi cu socoteală. Dacă vă încalecă vreun prost sau vreo brută, să

nu veniţi la mine ca să vă scap de el. V-am dat uneltele să o faceţi şi singure.

Libertatea îngăduită fiicelor sale bastarde de Prinţul Oberyn nu fusese niciodată gustată de moştenitoarea de drept a Prinţului Doran. Arianne trebuia să

se mărite; acceptase deja asta. Drey o dorise, ştia, tot aşa şi fratele lui, Deziel, Cavalerul de Lemonwood. Daemon Sand mersese atât de departe încât îi ceruse şi mâna. Cu toate astea, Daemon era bastard, iar Prinţul Doran nu intenţiona s-o mărite cu un dornishean. Arianne acceptase şi asta. Într-un an, fratele Regelui Robert venise în vizită şi ea făcuse tot ce-i stătuse în putere ca să-l seducă, însă ea era o fetiţă şi Lordul Renly păruse mai degrabă amuzat decât deranjat de avansurile ei. Mai târziu, când Hoster Tully îi ceruse să vină la Riverrun şi să-l cunoască pe moştenitorul său, ea aprinsese lumânări Fecioarei, ca mulţumire, dar Prinţul Doran refuzase invitaţia. Prinţesa ar fi putut să-l ia în considerare chiar şi pe Willas Tyrell, cu piciorul lui beteag cu tot, însă tatăl ei refuzase s-o trimită la Highgarden pentru a-l cunoaşte. Încercase să plece chiar şi aşa, cu ajutorul Tyenei... însă Prinţul Oberyn le prinsese la Vaith şi le adusese înapoi. În acelaşi an, Prinţul Doran încercase s-o logodească cu Ben Beesbury, un lord mărunt, de optzeci de ani bătuţi pe muchie, orb şi fără niciun dinte-n gură.

Beesbury murise câţiva ani mai târziu. Asta-i oferea o mică uşurare în prezent; dacă era mort, nu mai putea fi forţată să se mărite cu el. Iar Lordul de Crossing se 158

căsătorise din nou, aşa că era în siguranţă şi faţă de el. *Totuşi, Elden Estermont mai trăieşte şi-i necăsătorit. Lordul Rosby şi Lordul Grandison la fel.* Grandison era poreclit Barbă Colilie, însă atunci când îl văzuse ea barba-i era albă ca zăpada.

La ospăţul de bun venit, adormise între felurile din peşte şi de carne. Drey spusese că se potrivea, din moment ce blazonul său era un leu adormit. Garin o stârnise să-i facă un nod în barbă fără să-l trezească, însă Arianne se abţinuse. Grandison i se păruse un individ plăcut, mai puţin cârcotaş decât Estermont şi mai robust decât Rosby. Totuşi nu s-ar fi măritat niciodată cu el. *Nici dacă Hotah stă cu securea în spatele meu.*

A doua zi nu veni nimeni să se căsătorească cu ea, nici în ziua următoare. Nici Cedra nu se mai întoarse. Arianne încercă să le câştige pe Morra şi Mellei în acelaşi fel, însă nu-i fu de niciun folos. Dacă ar fi reuşit să o tragă deoparte pe vreuna dintre ele, poate că ar fi existat vreo speranţă, însă împreună cele două

surori erau ca un zid. În momentele acelea, prinţesa ar fi preferat atingerea unui fier înroşit sau o seară pe roată. Singurătatea era pe cale s-o înnebunească. *Merit securea călăului pentru ceea ce-am făcut, însă nu mi-a hărăzit nici măcar asta.*

Mai degrabă m-ar ţine sub lacăt şi-ar uita că am existat vreodată. Se întreba dacă nu cumva Maesterul Caleotte nu scria o proclamaţie prin care fratele ei Quentyn era numit moştenitorul Dornului.

Zilele treceau una după alta şi erau atât de multe încât Arianne pierdu socoteala timpului de când era închisă. Se pomeni petrecând din ce în ce mai multă vreme culcată, până când ajunse la punctul când nu se mai ridica decât ca să folosească privata. Bucatele aduse de servitori se răceau,

neatinse. Arianne dormea şi se trezea şi se culca la loc, dar tot se simţea prea slăbită ca să se ridice.

Se ruga Mamei pentru milă, iar Războinicului pentru curaj, apoi dormea şi mai mult. Mâncarea proaspătă o înlocuia pe cea veche, însă nu mânca defel. O dată, când se simţi deosebit de puternică, luă toată mâncarea şi o duse la fereastră, aruncând-o în curte, ca să n-o tenteze. Efortul o istovi, astfel că după aceea se târî înapoi în pat şi dormi jumătate de zi.

Apoi veni şi ziua când o trezi o mână aspră care trăgea de umărul ei.

— Mică prinţesă, răsună un glas pe care-l cunoştea din copilărie. Scularea şi îmbrăcarea. Prinţul a trimis după tine.

Areo Hotah era aplecat asupra ei, vechiul ei prieten şi protector. Îi *vorbea.*

Arianne zâmbi adormită. Era bine să vadă faţa aceea tăbăcită şi brăzdată de cicatrici şi să audă vocea aceea răguşită, profundă, cu accentul de Norvos.

— Ce-aţi făcut cu Cedra?

— Prinţul a trimis-o la Grădinile de Apă, zise Hotah. O să-ţi povestească. Dar întâi trebuie să te speli şi să mănânci.

Trebuie că arăta ca o creatură jalnică. Arianne se târî din pat, slabă ca o mâţă.

— Spune-le Morrei şi Mellei să-mi pregătească o baie, îi zise, iar lui Timoth să-mi aducă ceva de mâncare. Nimic greu. O supă rece şi ceva pâine şi fructe.

— Am înţeles, făcu Hotah.

Arianne nu mai auzise niciodată un sunet mai dulce.

Căpitanul aşteptă până când prinţesa se îmbăie, îşi perie părul şi gustă frugal din brânză şi din fructe. Bău puţin vin, ca să-şi potolească stomacul. *Sunt speriată,* îşi dădu ea seama. *Pentru prima oară în viaţa mea mi-e frică de tatăl meu.* Asta o făcu să râdă până când îi ieşi vinul pe nas. Când veni vremea să se îmbrace, alese o rochie simplă din in ivoriu, cu viţă-de-vie şi struguri violeţi brodate în jurul

mânecilor şi pe corsaj. Nu purta bijuterii. *Trebuie să fiu castă şi umilă şi spăşită. Trebuie să mă arunc la picioarele lui şi să-i cer iertare, altfel s-ar putea să nu mai aud niciodată vreun glas omenesc.*

Când, în sfârşit, era gata, se lăsase amurgul. Arianne se gândise că Hotah o va însoţi până la Turnul Soarelui pentru a auzi verdictul dat de tatăl ei. În loc să facă

asta, o duse în salonul prinţului, unde-l găsiră pe Doran Martell aşezat în spatele unei mese de *cyvasse,* cu picioarele lui mâncate de gută sprijinite pe un taburet cu pernă. Se juca cu un elefant din onix, întorcându-l în mâinile sale înroşite şi umflate. Prinţul arăta mai rău decât îl văzuse ea vreodată. Faţa-i era palidă şi buhăită, avea încheieturile atât de inflamate încât o durea numai să se uite la ele.

Văzându-l în asemenea hal, Arianne simţi cum i se înmuia inima… însă, cumva, ceva o împiedica să îngenuncheze şi să cerşească milă, aşa cum plănuise.

— Tată, spuse ea în loc de asta.

Când el îşi ridică fruntea pentru a o privi, ochii săi întunecaţi erau împăienje-niţi de durere. *Să fie din pricina gutei?* se întrebă Arianne. *Sau e din cauza mea?*

— Ce oameni ciudaţi şi subtili, volantenii, murmură el, punând elefantul deoparte. Am văzut o dată Volantisul, în timp ce mergeam spre Norvos, unde am întâlnit-o prima oară pe Mellario. Băteau clopotele şi urşii dansau pe trepte în jos.

Areo îşi va aminti ziua asta.

— Îmi amintesc, spuse Areo Hotah cu vocea lui joasă. Dansau urşii, iar clopotele răsunau, şi prinţul purta roşu şi auriu şi portocaliu. Doamna mea m-a întrebat ce strălucea atât de puternic.

Prinţul Doran zâmbi stins.

— Lasă-ne singuri, căpitane.

Hotah lovi în podea cu capătul cozii securii sale lungi, se răsuci pe călcâie şi plecă.

— Le-am spus să pună o masă de *cyvasse* în încăperile tale, spuse tatăl ei după

ce rămaseră singuri.

— Şi cu cine-ar fi trebuit să joc?

De ce-mi vorbeşte de joc? I-a luat guta minţile?

— Cu tine însăţi. Uneori cel mai bine este să studiezi un joc înainte de a încerca să-l joci. Cât de bine-l cunoşti, Arianne?

— Destul de bine cât să-l pot juca.

— Dar nu destul cât să câştigi. Fratelui meu îi plăcea lupta numai de amorul 160

artei, însă eu joc astfel de jocuri numai dacă pot câştiga. *Cyvasse* nu-i pentru mine. Îi studie îndelung faţa înainte de a rosti: De ce? Spune-mi asta, Arianne.

Spune-mi de ce?

— Pentru onoarea Casei.

Glasul tatălui ei o enerva. Răsuna atât de trist şi de istovit, atât de *slab. Eşti un prinţ!* ar fi vrut ea să strige. *Ar trebui să urli de furie!*

— Supuşenia ta este o ruşine pentru Dorn, tată. Fratele tău s-a dus la Debarcaderul Regelui în locul tău şi *l-au ucis!*

— Şi crezi că nu ştiu asta? Oberyn este lângă mine de fiecare dată când închid ochii.

— Spunându-ţi, fără nicio îndoială, să-i deschizi.

Se aşează de partea cealaltă a mesei de *cyvasse,* vizavi de tatăl ei.

— Nu ţi-am dat permisiunea de a te aşeza.

— Atunci cheamă-l pe Hotah să mă biciuiască pentru insolenţă. Eşti Prinţul din Dorn. Poţi face asta. Atinse una dintre piesele de *cyvasse,* calul cel masiv.

L-ai prins pe Ser Gerold?

El clătină din cap.

— Am fi vrut noi. Ai fost o proastă să-l implici în asta. Steaua Întunecată este cel mai periculos om din Dorn. Voi doi ne-aţi făcut mult rău.

Ariannei aproape că-i era frică să întrebe:

— Myrcella. E cumva…

— … moartă? Nu, cu toate că Steaua Întunecată s-a străduit din greu. Toate privirile erau aţintite asupra cavalerului tău alb, aşa că nimeni nu ştie sigur ce s-a întâmplat, dar se pare că bidiviul ei s-a ferit de al lui în ultima clipă, altfel i-ar fi retezat fetei partea de sus a capului. Aşa, lovitura i-a sfâşiat obrazul până la os şi i-a tăiat urechea dreaptă. Maester Caleotte a putut să-i salveze viaţa, însă nicio cataplasmă, nicio poţiune nu mai pot să-i refacă faţa. Era *pupila* mea, Arianne.

Logodită cu propriul tău frate şi aflată sub protecţia mea. Ne-ai dezonorat pe toţi.

— N-am vrut nicio clipă să fie rănită, insistă Arianne. Dacă nu s-ar fi amestecat Hotah…

— … ai fi încoronat-o pe Myrcella drept regină, pentru a stârni o rebeliune împotriva propriului ei frate. În loc de o ureche, şi-ar fi pierdut viaţa.

— Numai dacă am fi fost înfrânţi.

— *Dacă?* Cuvântul potrivit este *când.* Dorn este cel mai puţin populat dintre cele Şapte Regate. Tânărului Dragon i-a plăcut să ne facă toate armatele mai mari atunci când a scris cartea aceea a lui, astfel încât cucerirea sa să pară mult mai glorioasă, şi nouă ne-a plăcut să udăm seminţele plantate de el şi să-i lăsăm pe duşmanii noştri să ne creadă mult mai puternici decât suntem, însă o prinţesă ar trebui să cunoască adevărul. Curajul este un înlocuitor nepotrivit pentru cantitate.

Dornul nu poate încerca să învingă într-un război împotriva Tronului de Fier, nu singur. Şi totuşi tocmai cu asta s-ar putea să ne fi blagoslovit tu. Eşti mândră de 161

asta? Prinţul nu-i lăsă răgazul de a răspunde. Ce să mă fac cu tine, Arianne?

Iartă-mă ar fi vrut să spună o parte din ea, însă vorbele lui o răniseră prea adânc.

— Cum adică? Fă ceea ce faci tu întotdeauna. Nimic.

— Îl faci pe om să-şi înghită cu greu furia.

— Cel mai bine ar fi să încetezi să mai înghiţi, pentru că s-ar putea să te îneci cu ea. Prinţul nu-i răspunse. Spune-mi, cum ai aflat de planurile mele?

— Sunt Prinţul de Dorn. Oamenii caută să-mi intre în voie.

Cineva a vorbit.

— Ştiai şi, cu toate astea, ne-ai permis să fugim cu Myrcella. De ce?

— Aceasta a fost greşeala mea, şi s-a dovedit a fi una dureroasă. Tu eşti fiica mea, Arianne. Fetiţa care obişnuia să alerge la mine când îşi julea genunchiul.

Mi-a fost greu să cred că ai putut conspira împotriva mea. A trebuit să aflu adevărul.

— Acum îl ai. Vreau să ştiu cine-a dat informaţii despre mine.

— Şi eu aş vrea asta, dacă aş fi în locul tău.

— Ai de gând să-mi spui?

— Nu mă pot gândi la niciun motiv pentru care aş face aşa ceva.

— Crezi că nu pot descoperi adevărul şi singură?

— N-ai decât să încerci. Dar, până atunci, nu mai poţi să ai încredere în nimeni… puţină neîncredere este un lucru bun pentru o prinţesă. Prinţul Doran oftă. Mă dezamăgeşti, Arianne.

— Zise cioara către corb. Tu mă dezamăgeşti de ani de zile, tată.

Nu voise să fie atât de dură cu el, însă cuvintele-i ieşiseră din gură. *Poftim, am spus-o.*

— Ştiu. Sunt mult prea blajin şi prudent, prea indulgent cu duşmanii noştri. Mi se pare doar că acum chiar ai avea nevoie de puţină indulgenţă. Ar trebui să mă

rogi să te iert, în loc să încerci să mă provoci şi mai tare.

— Cer iertare numai pentru prietenii mei.

— Ce nobil din partea ta.

— Ceea ce-au făcut a fost numai din dragoste pentru mine. Nu merită să moară

la Ghaston Grey.

— Din întâmplare, sunt de acord. În afară de Steaua Întunecată, toţi ceilalţi complotişti ai tăi nu sunt decât nişte copii proşti. Totuşi aceasta n-a fost o partidă

nevinovată de *cyvasse.* Tu şi prietenii tăi v-aţi jucat de-a trădarea. Aş fi putut să

pun să li se taie capul.

— Ai fi putut, dar n-ai făcut-o. Dayne, Dalt, Santagar… nu, n-ai îndrăzni niciodată să-ţi faci duşmani din aceste Case.

— Îndrăznesc mai mult decât crezi tu… însă, deocamdată, o las baltă. Ser Andrey a fost trimis la Norvos s-o slujească pe nobila ta mamă timp de trei ani.

Garin va petrece următorii doi ani la Tyrosh. De la ai lui, dintre orfani, am cerut 162

răscumpărare şi ostatici. Lady Sylva nu a fost pedepsită, însă a ajuns la vârsta măritişului. Tatăl ei a trimis-o la Piatra Verde, să se mărite cu Lordul Estermont.

Cât despre Arys Oakheart, el şi-a ales singur soarta şi-a înfruntat-o cu curaj. Un cavaler din Garda Regală… ce i-ai *făcut?*

— M-am culcat cu el, tată. Mi-ai poruncit să-i distrez pe oaspeţii noştri, din câte-mi amintesc.

El se înroşi la faţă.

— Doar de asta a fost nevoie?

— I-am spus că odată ce Myrcella devine regină, ne va da permisiunea de a ne căsători. Voia să mă ia de nevastă.

— Sunt convins că ai făcut tot ce ţi-a stat în putinţă pentru a-l opri să-şi încalce jurământul, zise tatăl său.

Îi veni şi ei rândul să roşească. Seducerea lui Ser Arys îi luase jumătate de an.

Cu toate că susţinea că mai cunoscuse şi alte femei înainte de a se îmbrăca în alb, ea n-ar fi zis asta, după modul în care se comportase. Mângâierile lui fuseseră

stângace, săruturile sale încordate şi, prima oară când se culcase cu el, îşi risipise sămânţa pe coapsa ei, în timp ce-l conducea în ea cu mâna. Dar, şi mai rău, fusese potopit de

ruşine. Dacă ar fi avut un dragon pentru fiecare dată când el îi şoptise

„N-ar trebui să facem asta”, ar fi fost mai bogată decât Lannisterii. *L-a atacat pe Areo Hotah în speranţa de a mă salva pe mine?* se întrebă Arianne. *Ori a făcut-o ca să scape de mine, ca să-şi spele dezonoarea cu sângele vieţii sale?*

— Mă iubea, se trezi spunând. A murit pentru mine.

— Dacă-i aşa, s-ar putea să fie primul dintre mulţi alţii. Tu şi verişorii tăi aţi vrut războiul. S-ar putea să vi se îndeplinească dorinţa. Un alt cavaler din Garda Regală se îndreaptă spre Sunspear chiar în acest moment. Ser Balon Swann îmi aduce capul Muntelui. Stegarii mei l-au întârziat, pentru a-mi lăsa puţin timp la dispoziţie. Casa Wyl l-a ţinut ocupat cu vânătoarea şi cu şoimii timp de opt zile, pe Drumul Oaselor, iar Lordul Yronwood l-a ospătat vreo două săptămâni după

ce-a coborât din munţi. În prezent, se află la Tor, unde Lady Jordayne a aranjat tot felul de jocuri în onoarea lui. Când va ajunge la Dealul Fantomei o va găsi pe Lady Toland încercând să o depăşească pe cealaltă doamnă. Oricum, mai devreme sau mai târziu, Ser Balon trebuie să-şi facă apariţia la Sunspear şi atunci când se va întâmpla asta, se va aştepta s-o vadă pe Prinţesa Myrcella... şi pe Ser Arys, Fratele său Jurat. Ce-o să-i spunem noi, Arianne? Să zic că Oakheart a pierit într-un accident la vânătoare, sau că a căzut pe treptele alunecoase? Poate că Arys s-a dus să înoate în Grădinile de Apă, a alunecat pe marmură, s-a lovit la cap şi s-a înecat?

— Nu, zise Arianne. Spune-le că a murit apărând-o pe mica lui prinţesă.

Spune-i lui Ser Balon că Stea Întunecată a încercat s-o ucidă şi că Ser Arys s-a pus între ei şi i-a salvat viaţa. Acesta era felul în care se presupunea că trebuie să

moară cavalerii albi din Garda Regală, dându-şi viaţa pentru cei pe care au jurat

să-i apere. S-ar putea ca Ser Balon să fie suspicios, cum ai fost şi tu atunci când Lannisterii ţi-au ucis sora şi pe copiii ei, însă nu va avea nicio dovadă…

— … până când va vorbi cu Myrcella. Sau trebuie ca şi copila aceasta să

sufere un accident tragic? Dacă-i aşa, va însemna război. Nicio minciună nu va salva Dornul de mânia reginei dacă fiica ei va pieri în vreme ce era în grija mea.

Are nevoie de mine, îşi dădu seama Arianne. *De asta a trimis după mine.*

— Aş putea să-i spun Myrcellei ce trebuie să zică, dar de ce-aş face-o?

Un spasm de furie se undui pe chipul tatălui ei.

— Te avertizez, Arianne. Îmi pierd răbdarea.

— Cu mine? *Este atât de tipic pentru el.* Pentru Lordul Tywin şi pentru Lannisteri ai avut întotdeauna răbdarea lui Baelor cel Binecuvântat, însă pentru ai tăi, deloc.

— Tu confunzi răbdarea cu stăpânirea de sine. Am uneltit la căderea lui Tywin Lannister încă din ziua în care mi-au spus de Elia şi de copiii ei. Am nutrit speranţa că-l voi putea lipsi de tot ce-i era mai drag înainte de a-l ucide, dar se pare că piticul său de fiu mi-a furat această plăcere. Am încercat o mică

mângâiere ştiind că a avut parte de o moarte cruntă, de mâna acelui monstru zămislit chiar de el. Aşa să fie. Lordul Tywin rage prin iad… unde i se vor alătura, în curând, alte câteva mii, dacă smintelile tale se vor transforma într-un război. Tatăl ei făcu o grimasă, de parcă fiecare cuvânt l-ar fi durut. Asta vrei?

Prinţesa refuză să se lase intimidată.

— Vreau ca verişorii mei să fie eliberaţi. Vreau ca unchiul meu să fie răzbunat. Îmi vreau drepturile.

— *Drepturile* tale?

— Dornul.

— Vei primi Dornul după moartea mea. Eşti chiar atât de nerăbdătoare să

scapi de mine?

— Ar trebui să-ţi pun aceeaşi întrebare, tată. Ai tot încercat, ani la rând, să

scapi de mine.

— Nu-i adevărat.

— Nu? Să-l întrebăm pe fratele meu?

— Trystane?

— *Quentyn.*

— Ce-i cu el?

— Unde-i?

— Este cu armata Lordului Yronwood, pe Drumul Oaselor.

— Minţi bine, tată, recunosc asta. Nici măcar n-ai clipit. Quentyn s-a dus la Lys.

— De unde-ai mai scos-o şi pe asta?

— Mi-a spus un prieten. Şi ea putea avea secrete.

— Prietenul tău a minţit. Ai cuvântul meu, fratele tău nu a plecat la Lys. Jur pe 164

soare şi pe suliţă şi pe cei Şapte.

Arianne nu putea fi prostită atât de uşor.

— Atunci la Myr? Tyrosh? Ştiu că se află pe undeva dincolo de marea îngustă, angajând mercenari pentru a-mi fura dreptul meu din naştere.

Faţa tatălui ei se întunecă.

— Această neîncredere nu te onorează, Arianne. Quentyn ar trebui să fie cel care unelteşte împotriva mea. L-am trimis de aici pe când era doar un copil, mult prea tânăr ca să priceapă nevoile din Dorn. Anders Yronwood i-a fost mai tată

decât mine, şi totuşi fratele tău rămâne credincios şi supus.

— De ce n-ar fi? Îl favorizezi, cum ai făcut-o întotdeauna. Arată ca tine, gândeşte ca tine şi intenţionezi să-i laşi lui Dornul, nu te mai obosi să negi. Ţi-am citit scrisoarea. Cuvintele încă ardeau strălucitoare ca focul în amintirile ei. *Într-o zi vei sta acolo unde stau eu şi vei stăpâni peste întreg Dornul,* aşa i-ai scris.

Spune-mi, tată, când te-ai hotărât să mă dezmoşteneşti? A fost în ziua în care s-a născut Quentyn sau în cea în care m-am născut *eu?* Ce ţi-am făcut eu vreodată ca să mă urăşti atât de mult?

Spre furia ei, în ochi avea lacrimi.

— Nu te-am urât niciodată.

Glasul Prinţului Doran era firav ca un pergament şi plin de amărăciune.

— Arianne, nu înţelegi.

— Negi că ai scris aceste cuvinte?

— Nu. Asta a fost pe vremea când Quentyn s-a dus prima dată la Yronwood.

Da, am intenţionat să-l las să-mi urmeze la tron. Pentru tine aveam alte planuri.

— Oh, da, spuse ea dispreţuitoare. Ce mai planuri. Gyles Rosby. Ben Beesbury Orbul. Grandison Barbă Colilie. Ei erau *planurile* tale. Nu-i dădu nicio şansă la replică. Ştiu că-i datoria mea să ofer un moştenitor pentru Dorn, n-am să

uit *niciodată* asta. M-aş fi căsătorit şi încă bucuroasă, însă pretendenţii aduşi de tine au fost nişte insulte. M-ai scuipat în cap cu fiecare dintre ei. Dacă ai simţit vreo urmă de iubire pentru mine, de ce m-ai oferit lui *Walder Frey?*

— Pentru că ştiam că-l vei respinge. Trebuia să fiu văzut *încercând* să-ţi găsesc un consort odată ce-ai ajuns la o anumită vârstă, altfel ar fi apărut suspiciuni, însă n-am îndrăznit să-ţi aduc vreun pretendent pe care l-ai fi putut accepta. Ai fost promisă, Arianne.

Promisă? Arianne se holbă la el, parcă nevenindu-i să creadă.

— Ce tot spui? Altă minciună? N-ai zis niciodată…

— Pactul a fost pecetluit în secret. Am vrut să-ţi spun când vei fi ajuns la o anumită vârstă… m-am gândit, dar…

— Am douăzeci şi trei de ani, de şapte ani sunt femeie matură.

— Ştiu. Dacă te-am ţinut în ignoranţă atâta vreme, a fost numai ca să te protejez. Arianne, natura ta… pentru tine, un

secret ar fi fost doar o poveste de pomină de şoptit noaptea în pat lui Garin şi lui Tyene. Garin bârfeşte aşa cum 165

numai orfanii se pricep, iar Tyene nu ascunde nimic faţă de Obara şi Lady Nym.

Iar dacă ei ar fi ştiut… Obara este prea atrasă de vin, iar Nym este prea apropiată

de gemenii Fowler. Şi cine s-ar putea încrede în gemenii Fowler? *Nu mi-am putut asuma riscul.*

Se simţea pierdută, în plină confuzie. *Promisă. Am fost promisă.*

— Şi cine este? Cu cine-am fost logodită în toţi aceşti ani?

— Nu mai contează. E mort.

Asta o lăsă mai uimită ca niciodată.

— Bătrânii sunt aşa de firavi. A fost vreun şold frânt, o răceală, guta?

— A fost un cazan cu aur topit. Noi, prinţii, ne facem cu mare grijă planurile, dar zeii le spulberă între cele patru zări.

Prinţul Doran făcu un gest de lehamite cu mâna sa roşie, iritată.

— Dornul va fi al tău. Ai cuvântul meu pentru asta, dacă mai are vreo însemnătate pentru tine. Fratele tău Quentyn are un drum mai greu de străbătut.

— Ce drum? Arianne îl privea bănuitoare. Ce mai ţii ascuns? Să mă ierte cei Şapte, dar m-am săturat de secrete. Spune-mi şi restul poveştii, tată… sau numeşte-l pe Quentyn drept moştenitorul tău şi trimite după Hotah cu securea lui şi lasă-mă să mor lângă verişoarele mele.

— Tu chiar crezi că aş putea să le vatăm pe fiicele fratelui meu? Tatăl ei făcu o strâmbătură. Lui Obara, Nym şi Tyene nu le lipseşte nimic, în afară de libertate, iar Ellaria şi fiicele sale sunt instalate foarte confortabil la Grădinile de Apă.

Dorea se distrează doborând portocalele de prin copaci cu buzduganul ei, iar Elia şi Obella au devenit spaima iazurilor. Oftă. N-a trecut multă vreme de când te jucai şi tu pe-acolo. Obişnuiai să te caţeri pe umerii altei fete… o fată înaltă, cu părul fin şi bălai…

— Jeyne Fowler, ori sora ei, Jennelyn. Trecuseră ani de zile de când Arianne nu se mai gândise la asta. Oh, şi Frynne, tatăl ei era fierar. Avea părul castaniu.

Cu toate astea, Garin era favoritul meu. Când eram călare pe umerii lui nimeni nu ne putea învinge, nici măcar Nym şi fata aceea cu părul verde, din Tyrosh.

— Fata cu părul verde era fiica Arhontelui. Era cât pe ce să te trimit la Tyrosh în locul ei. L-ai fi servit pe Arhonte ca paharnică şi te-ai fi putut întâlni în secret cu logodnicul tău, dar mama ta a ameninţat că se va vătăma singură dacă-i mai iau vreunul dintre copii, iar eu… eu n-am putut să-i fac aşa ceva.

Povestea lui devine din ce în ce mai ciudată.

— Acolo a plecat Quentyn? La Tyrosh, să o curteze pe fiica cu părul verde a Arhontelui?

Tatăl ei ridică una dintre piesele de *cyvasse.*

— Trebuie să ştiu cum ai aflat de plecarea lui Quentyn peste graniţă. Fratele tău a plecat împreună cu Cletus Yronwood, Maesterul Kedry şi trei dintre cei mai buni tineri cavaleri ai Lordului Yronwood într-o călătorie lungă şi periculoasă, cu un final nesigur. A plecat să ne aducă înapoi văpaia dorinţei inimii noastre.

166

Ea-şi miji ochii.

— Şi care-i dorinţa inimii noastre?

— Răzbunarea. Glasul îi era stins, de parcă s-ar fi temut ca nu cumva să tragă

cineva cu urechea. Dreptatea. Prinţul Doran îi împinse în palmă, cu degetele lui îngroşate de gută, un dragon de onix, şi-i şopti: *Foc şi sânge.*

ALAYNE

Răsuci inelul de fier şi crăpă uşa.

— Prigorel? strigă ea. Pot să intru?

— Ai grijă, nobilă doamnă, o preveni bătrâna Gretchel, frângându-şi mâinile.

Stăpânul a aruncat cu oala de noapte după maester.

— Atunci înseamnă că nu mai are cu ce să arunce după mine. N-ai nimic de făcut? Iar tu, Maddy… sunt toate ferestrele închise şi cu obloanele trase? Au fost acoperite toate mobilele?

— Toate, nobilă doamnă, zise Maddy.

— Mai bine asigură-te că-i aşa.

Alayne se strecură în dormitorul întunecat.

— Sunt eu, Prigorel.

Cineva pufni în întuneric.

— Eşti singură?

— Sunt, stăpâne.

— Apropie-te, atunci. Dar numai tu.

Alayne închise cu fermitate uşa în urma ei. Era din stejar masiv, de zece centimetri grosime; Maddy şi Gretchel puteau să asculte cât pofteau, dar nu vor auzi nimic. Era foarte bine. Gretchel îşi putea ţine gura, însă Maddy bârfea fără

nicio ruşine.

— Te-a trimis Maester Colemon? întrebă băiatul.

— Nu, minţi ea. Am auzit că Prigorelul meu drag e bolnav.

După întâlnirea sa cu oala de noapte, maesterul alergase la Ser Lothor, iar Brune venise la ea.

— Dacă nobila doamnă ar putea să-l convingă frumos să iasă din pat, spusese cavalerul, nu voi mai fi nevoit să-l trag eu jos.

Nu putem lăsa să se întâmple asta, îşi zise ea. Când Robert era tratat dur, putea să intre în criza lui de

tremurături.

— Eşti flămând, stăpâne? îl întrebă ea pe micul lord. S-o trimit pe Maddy jos după frişca şi mure, sau ceva pâine caldă şi unt?

Îşi aminti prea târziu că nu era niciun fel de pâine caldă; bucătăriile erau închise şi cuptoarele reci. *Dacă asta-l scoate pe Robert din pat, merită să ne complicăm cu aprinderea unui foc,* îşi spuse ea.

— Nu vreau de mâncare, zise micul lord cu o voce ascuţită şi tremurătoare.

Am de gând să stau în pat astăzi. Dacă vrei, poţi să-mi citeşti.

— Aici e prea întuneric pentru citit.

Draperiile grele trase în faţa ferestrelor lăsau dormitorul într-o beznă ca noaptea.

— A uitat Prigorelul meu ce zi este astăzi?

— Nu, spuse el, dar nu merg. Vreau să rămân în pat. Poţi să-mi citeşti despre Cavalerul Înaripat.

Cavalerul Înaripat era Ser Artys Arryn. Legenda susţinea că îi condusese pe Primii Oameni afară din Vale şi că zburase până pe vârful Lăncii Uriaşului pe un şoim imens pentru a-l ucide pe Regele Grifon. Existau sute de poveşti despre aventurile sale. Micul Robert le cunoştea pe toate atât de bine încât le putea recita din memorie, însă îi plăcea să i se citească.

— Puiule, trebuie să plecăm, îi spuse ea băiatului, însă promit că-ţi voi citi *două* poveşti despre Cavalerul înaripat atunci când ajungem la Porţile Lunii.

— Trei, spuse el imediat.

Indiferent ce-i ofereai, Robert voia întotdeauna mai mult.

— Trei, se învoi ea. Pot să las să pătrundă câteva raze de soare?

— Nu. Mă dor ochii de la lumina puternică. Vino în pat, Alayne.

Ea se duse însă la ferestre, dând ocol oalei de noapte sparte. Mai degrabă îi putea simţi mirosul decât s-o vadă.

— N-am să le deschid foarte tare. Doar atât cât să văd faţa Prigorelului meu.

El pufni.

— Dacă chiar trebuie…

Draperiile erau din catifea albastră, moale. Trase puţin de una, cât o lungime de deget, şi o legă. Particule de praf dansau în raza de lumină palidă a dimineţii.

Geamurile mici, în formă de diamant, erau acoperite de gheaţă. Alayne frecă unul dintre geamuri cu podul palmei, curăţând destul cât să poată zări cerul albastru, strălucitor, şi o văpaie albă dinspre munţi. Eyrie era învăluit într-o mantie îngheţată, Lancea Uriaşului de deasupra era îngropată în zăpezi până la şold.

Când se răsuci din nou, Robert Arryn era sprijinit de perne şi se uita la ea.

Lordul de Eyrie şi Apărătorul Văii. O pătură din lână îl acoperea de la şolduri în jos. Mai sus, era dezgolit, un băiat palid, cu păr lung ca al unei fete. Robert avea braţe şi picioare fusiforme, un piept moale şi scobit spre interior şi o burtă mică, iar ochii-i erau mereu injectaţi şi-i curgeau. *Nu are ce face. S-a născut mic şi bolnăvicios.*

— Eşti foarte puternic în această dimineaţă, stăpâne. Îi plăcea să i se spună cât e de puternic. Să le pun pe Maddy şi Gretchel să-ţi aducă apă fierbinte pentru baie? Maddy o să te frece pe spate şi o să te spele pe cap, ca să fii curat şi să arăţi ca un domn pentru călătoria ta. N-ar fi grozav aşa?

— Nu. O urăsc pe Maddy. Are un neg pe pleoapă şi mă freacă atât de tare 168

încât mă doare. Mămica mea nu făcea niciodată aşa când mă freca.

— Am să-i spun lui Maddy să nu-l mai frece aşa de tare pe Prigorelul meu. Te vei simţi mai bine când vei fi spălat şi curat.

— Fără baie, ţi-am *spus* deja, mă doare îngrozitor capul.

— Să-ţi aduc o compresă caldă pentru frunte? Sau un pocal cu vin al viselor?

Doar puţin. Mya Stone aşteaptă la Cer şi se va simţi jignită dacă te apuci să moţăi în faţa ei. Ştii cât de mult te iubeşte.

— Numai că eu n-o iubesc pe *ea.* E doar o îngrijitoare de catâri, pufni Robert.

Maesterul Colemon mi-a pus ceva infect în lapte, azi-noapte. I-am simţit gustul.

I-am spus că vreau lapte dulce, dar nu mi-a adus. Nici măcar atunci când i-am *poruncit* asta. Eu sunt stăpânul, ar trebui să facă ce-i spun eu. Dar nimeni nu face ce *spun* eu.

— Am să discut cu el, promise Alayne, dar numai dacă te scoli din pat.

Prigorel, afară-i minunat. Soarele străluceşte, este o zi perfectă să coborâm de pe munte. Catârii ne aşteaptă la Cer, cu Mya…

Gura lui începu să-i tremure.

— Îi urăsc pe catârii ăia puturoşi. Odată, unul a încercat să mă muşte! Să-i spui Myei ăleia că rămân aici. Părea gata-gata să izbucnească în plâns. Nimeni nu mă poate răni atât timp cât stau aici. Eyrie este impenetrabilă.

— Cine să dorească să-l rănească pe Prigorelul meu? Lorzii şi cavalerii tăi te adoră, iar oamenii de rând te ovaţionează.

Se teme, îşi zise ea, *şi pe bună dreptate.* De când căzuse nobila sa mamă, băiatul nici măcar nu ieşea pe balcon, iar drumul de la Eyrie până la Porţile Lunii era destul de periculos încât să intimideze pe oricine. Şi Alayne îşi simţise inima-n gât când urcase cu Lady Lysa şi Lordul Petyr, şi toată lumea căzuse de acord că să cobori era chiar şi mai înspăimântător, din moment ce erai obligat să

priveşti în jos tot timpul. Mya putea povesti despre lorzi măreţi şi cavaleri neînfricaţi care păliseră şi îşi udaseră ce aveau pe dedesubt când ajunseseră pe munte.

Şi niciunul nu avea boala tremuratului.

Dar asta nu servea la nimic. Toamna încă mai zăbovea pe fundul văii, caldă şi aurie, însă iarna încercuise vârfurile munţilor. Suportaseră trei furtuni de zăpadă şi una cu gheaţă care transformase castelul într-un cristal timp de două săptămâni.

Poate că Eyrie era impenetrabilă, dar în curând urma să fie şi inaccesibilă, iar drumul în jos devenea tot mai periculos pe zi ce trecea. Majoritatea servitorilor şi soldaţilor de la castel coborâseră deja. Numai vreo duzină mai rămăseseră sus, pentru a-l servi pe Lordul Robert.

— Prigorel, spuse ea cu blândeţe, coborârea va fi chiar o distracţie, ai să vezi.

Ser Lothor va veni cu noi, şi Mya. Catârii ei au urcat şi au coborât pe acest munte străvechi de mii de ori.

— Urăsc catârii, insistă el. Catârii sunt răi. Ţi-am mai *spus,* unul a încercat să

mă muşte când eram mic.

Robert nu învăţase niciodată să călărească aşa cum trebuia. Catâri, cai, măgari, nu era nicio diferenţă; pentru el, cu toţii erau doar nişte jivine înspăimântătoare, la fel de îngrozitoare ca dragonii sau grifonii. Fusese adus în Vale la şase ani, călărind cu capul lăsat între sânii plini de lapte ai mamei sale, şi de atunci nu mai plecase din Eyrie.

Totuşi acum trebuiau să plece, înainte ca gheaţa să se închidă cu totul în jurul castelului. Nu se putea şti cât va ţine vremea asta.

— Mya îi va împiedica pe catâri să muşte, zise Alayne, iar eu am să călăresc în urma ta. Sunt doar o fată şi nu sunt atât de puternică şi de curajoasă ca tine. Dacă

şi eu pot s-o fac, ştiu că şi tu poţi, dragule.

— Aş *putea* s-o fac, spuse Lordul Robert, dar nu vreau. Îşi şterse cu dosul mânecii nasul care-i curgea. Spune-i Myei că am de gând să rămân în pat. Poate c-am să cobor mâine, dacă mă simt mai bine. Astăzi e prea frig afară şi mă doare capul. Poţi să bei şi tu lapte dulce şi-am să-i spun lui

Gretchel să ne aducă şi nişte faguri să mâncăm. O să dormim şi o să ne pupăm şi o să ne jucăm, iar tu o să-mi citeşti despre Cavalerul Înaripat.

— Am să-ţi citesc. Trei poveşti, după cum am promis... când ajungem la Porţile Lunii.

Alayne începea să-şi piardă răbdarea. *Trebuie să plecăm,* îşi reaminti ea, *altfel vom fi tot deasupra zăpezii când va apune soarele.*

— Lordul Nestor a pregătit un ospăţ de bun venit, cu supă de ciuperci, carne de căprioară şi prăjituri. Nu vrei să-l dezamăgeşti, nu-i aşa?

— Vor fi prăjituri cu lămâie?

Lordului Robert îi plăceau la nebunie prăjiturile cu lămâie, poate şi pentru că-i plăceau şi Alaynei.

— Lămâioase, prăjituri lămâioase cu lămâie, îl asigură ea, şi poţi să iei câte vrei tu.

— Şi o sută? voi el să ştie. Aş putea să iau o *sută?*

— Dacă aşa vrei tu.

Fata se aşează pe pat şi-i netezi părul lung şi fin.

Are un păr frumos. Lady Lysa îl periase chiar ea noapte de noapte şi-l tundea când trebuia tuns. După ce căzuse, Robert suferise câte un atac îngrozitor de tremurături ori de câte ori venea cineva cu vreun tăiş, aşa că Petyr poruncise ca părul să-i fie lăsat să crească. Alayne răsuci o şuviţă în jurul degetului şi spuse:

— Cobori acum din pat ca să te putem îmbrăca?

— Vreau o sută de prăjituri cu lămâie şi *cinci* poveşti!

Mi-ar plăcea să-ţi dau o sută de bătăi la fund şi cinci palme. Nu ai mai îndrăzni să te porţi aşa dacă ar fi Petyr aici. Micul lord avea o frică foarte sănătoasă de tatăl său vitreg. Alayne se forţă să zâmbească.

— După cum doreşte stăpânul meu. Însă nu vei primi nimic înainte să te speli 170

şi te îmbraci şi să te pui în mişcare. Haide, înainte să se termine dimineaţa.

Îl apucă strâns de mână şi-l trase din pat.

Însă, înainte să apuce să cheme servitorii, Prigorel o cuprinse cu mâinile lui slăbănoage şi o sărută. Era un sărut de băieţel, stângaci. Tot ceea ce făcea Robert Arryn era stângaci. *Dacă-mi închid ochi, aş putea pretinde că este Cavalerul Florilor.* Ser Loras îi dăduse, odată, un trandafir roşu Sansei Stark, însă n-o sărutase niciodată... şi niciun Tyrell n-o va săruta vreodată pe Alayne Stone.

Drăguţă cum era, se născuse de partea greşită a păturii.

Când buzele băiatului le atinseră pe ale sale, se trezi gândindu-se la un alt sărut. Încă-şi mai putea aminti cum îl simţise, când gura lui crudă se lipise de a ei.

Venise la Sansa pe întuneric, precum focul verde care umple cerul. *A luat un cântec şi un sărut şi nu mi-a lăsat nimic, doar o mantie însângerată.*

Nu conta. Ziua aceea nu mai era, şi nici Sansa.

Alayne îl dădu la o parte pe micul stăpân.

— Ajunge. Mă poţi săruta din nou când ajungem la Porţi, dacă te ţii de cuvânt.

Maddy şi Gretchel aşteptau afară, împreună cu Maesterul Colemon. Maesterul îşi spălase zoaiele nopţii din păr şi-şi schimbase roba. Veniseră şi scutierii lui Robert. Terrance şi Gyles puteau întotdeauna să adulmece necazurile.

— Lordul Robert se simte mai în puteri, le spuse Alayne slujnicelor. Aduceţi apă fierbinte pentru baia sa, dar aveţi grijă să nu-l opăriţi. Şi nu-l trageţi de păr când îi descâlciţi şuviţele. Detestă asta.

Unul dintre scutieri chicoti până când ea anunţă:

— Terrance, pregăteşte-i Înălţimii Sale hainele de călărie şi cea mai călduroasă

dintre mantii. Gyles, tu poţi să mături resturile oalei de noapte sparte.

Gyles Grafton se bosumflă.

— Nu-s femeie de serviciu.

— Fă cum porunceşte Lady Alayne, altfel Lothor Brune va afla de asta, zise Maesterul Colemon.

O urmă pe coridor şi în jos, pe scările şerpuitoare.

— Îţi sunt recunoscător pentru intervenţie, nobila mea doamnă. Te pricepi să

vorbeşti cu el. Ezită. Ai observat vreun tremur în timp ce ai fost cu el?

— Degetele i-au tremurat puţin când i-am ţinut mâna, asta-i tot. Spune că i-ai pus ceva infect în lapte.

— Infect? Colemon clipi nedumerit, iar mărul din gât i se mişca în sus şi-n jos.

Eu de-abia dacă… i-a curs sânge din nas?

— Nu.

— Bine. Asta-i bine.

Lanţul său zdrăngăni uşor în timp ce dădu din capul cocoţat în vârful unui gât ridicol de lung şi de subţire.

— Această coborâre… nobila mea doamnă, ar putea fi mai sigură dacă am amesteca în laptele Înălţimii Sale puţin mac. Mya Stone ar putea să-l lege de 171

spatele catârului ei cu pasul cel mai sigur în timp ce doarme.

— Lordul din Eyrie nu poate coborî de pe munte legat ca un sac de orz.

Alayne era absolut sigură de asta. Să nu îndrăznească să lase ca întreaga grozăvie a fragilităţii şi laşităţii lui Robert să fie cunoscută de prea mulţi, o avertizase tatăl ei. *Aş vrea să fie aici. El ar şti ce-i de făcut.*

Petyr Baelish se afla dincolo de Vale totuşi, însoţindu-l pe Lordul Lyonel Corbray la nunta sa. Văduv, de patruzeci şi ceva de ani, Lordul Lyonel urma să se însoare cu fata bine legată, de şaisprezece ani, a unui negustor din Gulltown.

Petyr aranjase chiar el potriveala. Umbla vorba că zestrea fetei era ceva copleşitor; trebuia să fie aşa, din moment ce ea era femeie de rând, prin naştere.

Urmau să fie acolo şi vasalii lui Corbray, împreună cu lorzii Waxley, Grafton, Lynderly, câţiva mici lorzi şi cavaleri cu pământuri… precum şi Lordul Belmore, cel care se împăcase recent cu tatăl ei. Se aşteptau ca ceilalţi Lorzi Declaranţi să

evite nunta, aşa că prezenţa lui Petyr era necesară.

Alayne înţelegea toate astea foarte bine, însă însemna că povara aducerii lui Prigorel de pe munte îi revenea ei.

— Daţi-i Înălţimii Sale o ceaşcă de lapte dulce, îi spuse ea maesterului. Asta-l va scuti de tremurături pe parcursul coborâşului.

— A primit una acum nici trei zile, obiectă Colemon.

— Şi-a mai vrut una noaptea trecută, dar i-ai refuzat-o.

— Ar fi fost prea curând. Nobilă doamnă, nu înţelegi. Aşa cum i-am explicat şi Lordului Protector, o doză de somn-dulce va împiedica criza, însă nu va părăsi carnea şi cu timpul…

— Timpul nu va mai conta dacă Înălţimea Sa va avea un atac şi va cădea de pe munte. Dacă ar fi tata aici, ştiu că ţi-ar spune să-l linişteşti pe Lordul Robert cu orice preţ.

— Încerc, nobilă doamnă, însă atacurile devin tot mai violente şi sângele-i atât de subţire, nu îndrăznesc să-i mai aplic lipitori. Somn-dulce… Eşti *sigură* că nu-i curge sânge din nas?

— Îşi trăgea nasul, admise Alayne, însă n-am văzut sânge.

— Trebuie să vorbesc cu Lordul Protector. Acest ospăţ… este, oare, înţelept, după greutatea coborârii?

— Nu va fi un ospăţ mare, îl asigură ea. Nu vor fi mai mult de patruzeci de invitaţi. Lordul Nestor şi curtea sa, Cavalerul Porţii, câţiva lorzi mai puţin importanţi şi însoţitorii lor…

— Lordului Robert îi displac persoanele necunoscute, ştii asta, şi acolo se va bea, va fi gălăgie… *muzică.* Muzica îl înspăimântă.

— Muzica îl linişteşte, îl corectă ea, mai ales harpa mare. *Căutatul* este cel pe care nu-l suportă, de când Marillion i-a ucis mama.

Alayne spusese minciuna de atâtea ori încât îşi amintea întâmplarea mai degrabă aşa; cealaltă variantă i se părea mai mult un vis urât, care, uneori, îi 172

tulbura somnul.

— Lordul Nestor nu va avea cântăreţi la ospăţul său, numai flautişti şi scripcari, pentru dansuri.

Ce va face ea când va începe muzica? Era o întrebare încuietoare, căreia mintea şi inima ei îi răspundeau diferit. Sansei îi plăcea să danseze, însă Alayne…

— Dă-i o ceaşcă de lapte dulce înainte să plecăm şi o alta la ospăţ, şi atunci nu vor fi probleme.

— Prea bine. Se opriră la capătul treptelor. Însă asta trebuie să fie ultima.

Pentru cel puţin jumătate de an, dacă nu şi mai mult.

— Cel mai bine-ar fi să discuţi asta direct cu Lordul Protector.

Ea trecu de uşă şi traversă curtea. Colemon nu voia decât ce era mai bun pentru cel aflat în îngrijirea sa, Alayne ştia asta, însă ce era mai bine pentru copilul Robert nu era întotdeauna valabil şi pentru Lordul Arryn. Petyr pomenise şi de asta, şi era cât se putea de adevărat. *Maesterului Colemon îi pasă numai de băiat, însă tata şi cu mine avem griji mult mai mari.*

Zăpada veche acoperea curtea, iar ţurţurii atârnau de terase şi de turnuri precum suliţele de gheaţă. Castelul Eyrie era construit din piatră albă, bună, iar mantia iernii îl făcea să fie chiar şi mai alb. *Atât de frumos,* îşi zise Alayne, *atât de impenetrabil.* Nu putea iubi acest loc, indiferent cât de mult încercase. Înainte chiar ca străjerii şi servitorii să fi coborât, castelul părea pustiu ca un mormânt, impresie şi mai accentuată când Petyr Baelish lipsea. Nu cânta nimeni acolo, nu de la Marillion încoace. Nimeni nu râdea prea tare. Chiar şi zeii erau tăcuţi. Eyrie se făIea cu un sept, însă nu avea un septon; cu o pădure a zeilor, dar nu avea un copac al inimii. *Nicio rugăciune nu primeşte răspuns aici,* se gândea ea adesea, cu toate că în unele zile se simţea atât de singură încât trebuia să încerce. Numai vântul îi răspundea, oftând fără încetare în jurul celor şapte turnuri subţiri şi zgâlţâind Poarta Lunii de fiecare dată când bătea în rafale. *Va fi şi mai*

rău iarna, ştia ea. *Iarna, aici va fi o închisoare albă şi îngheţată.*

Cu toate astea, gândul de a pleca o înspăimânta aproape la fel de mult pe cât îl îngrozea şi pe Robert, doar că ea ascundea asta mai bine. Tatăl ei spunea că nu era nicio ruşine să te temi, doar dezvăluirea fricii era ruşinoasă. „Toţi oamenii trăiesc cu frica în sân", afirma el. Alayne nu era sigură că îl crede. Pe Petyr Baelish nu-l înspăimânta nimic. *A spus asta doar ca să-mi dea mie curaj.* Va avea nevoie de curaj, acolo, jos, unde şansele de a fi demascată erau mult mai mari. Prietenii lui Petyr de la curte îi trimiseseră vorbă că regina avea oameni care-i căutau pe Pezevenghi şi pe Sansa Stark. *Asta ar însemna să-mi pierd capul dacă voi fi găsită,* îşi reaminti ea în timp ce cobora o scară din trepte de piatră îngheţată.

Trebuie să fiu Alayne tot timpul, şi pe dinăuntru, şi pe dinafară.

Lothor Brune se afla în camera vinciurilor, ajutându-l pe Mord, temnicerul, şi pe cei doi slujitori să înghesuie cufere cu haine şi baloturi de stofă în şase ciubăre din lemn de stejar, suficient de mari încât să încapă în ele câte trei oameni.

173

Vinciurile mari, cu lanţuri, erau calea cea mai uşoară de ajuns la castelul de etapă

Cer, aflat la aproape două sute de metri sub ei; altfel, trebuia să cobori pe un coş

din piatră săpat în munte, dintr-o pivniţă. *Sau să mergi pe unde a luat-o Marillion, şi Lady Lysa înaintea lui.*

— S-a dat băiatul jos din pat? întrebă Ser Lothor.

— Acum îl îmbăiază. Va fi gata într-o oră.

— Să sperăm că va fi. Mya nu va aştepta mai mult de amiază.

Camera vinciurilor era neîncălzită, aşa că respiraţia li se aburea cu fiecare cuvânt rostit.

— Va aştepta, zise Alayne. Trebuie să aştepte.

— Nu fii atât de convinsă, domniţă. E pe jumătate catâr chiar ea. Cred că ne-ar lăsa pe toţi să flămânzim mai degrabă decât să-şi primejduiască animalele.

Zâmbi spunând asta. *Zâmbeşte de fiecare dată când vorbeşte despre Mya Stone.*

Mya era mult mai tânără decât Ser Lothor, însă când Petyr aranja căsătoria dintre Lordul Corbray şi fiica negustorului său, îi spusese că fetele tinere erau întotdeauna mai fericite cu bărbaţii mai vârstnici. „Inocenţa şi experienţa formează întotdeauna un mariaj perfect”, proclama el.

Alayne se întreba ce părere avea Mya despre Ser Lothor. Cu nasul lui borcănat, fălcile pătrate şi smocul de păr lânos, încărunţit, Brune nu putea fi socotit un bărbat arătos, însă nu era nici *pocit.*

Are o faţă comună, însă e una cinstită. Cu toate că ajunsese la rangul de cavaler, originea lui Ser Lothor era foarte modestă. Într-o noapte îi spusese că se înrudea cu familia Brune de Brownhollow, o veche familie de cavaleri din Crackclaw Point. „M-am dus la ei când a murit tata”, mărturisi el, „însă s-au răhăţit pe mine şi-au zis că nu-s din sângele lor.”

Refuza să spună ce s-a întâmplat mai departe, doar că aflase tot ceea ce ştia despre arme pe calea cea grea. Sobru, era un bărbat tăcut şi puternic. *Iar Petyr spune că este loial. Se încrede în el la fel de mult ca în toţi ceilalţi.* Brune ar fi potrivit pentru o fată bastardă, precum Mya Stone, se gândi ea. *Ar fi fost altceva dacă tatăl ei ar fi recunoscut-o, dar n-a făcut-o niciodată. Iar Maddy spune că*

nici fecioară nu-i.

Mord îşi ridică biciul şi-l pocni, iar prima pereche de boi începu să se învârtească în cerc, răsucind vinciul. Lanţul se desfăşură, zdrăngănind pe când se târa pe piatră, iar ciubărul de stejar se legăna în timp ce-şi începea lunga coborâre spre Cer. *Bieţii boi,* se gândi Alayne. Mord avea să le taie gâtul şi să-i măcelărească înainte de plecare, lăsându-

i pradă vulturilor. Ceea ce rămânea până la redeschiderea castelului Eyrie urma să fie pus la frigare la festivalul primăverii, dacă nu se va fi stricat între timp. O bună rezervă de carne îngheţată bocnă

prevestea o vară îmbelşugată, spunea bătrâna Gretchel.

— Nobilă domniţă, zise Ser Lothor, ar fi bine să ştii asta. Mya n-a urcat 174

singură. Lady Myranda este cu ea.

— Oh.

De ce-ar călări până sus, pe munte, doar pentru a coborî din nou? Myranda Royce era fiica Lordului Nestor. Singura oară când Sansa vizitase Porţile Lunii, în drum spre Eyrie, împreună cu mătuşa sa Lysa şi cu Lordul Petyr, ea lipsise, însă

Alayne auzise multe despre ea de atunci, de la soldaţii şi de slujnicele din Eyrie.

Mama ei murise demult, aşa că Lady Myranda se ocupa de întreţinerea castelului tatălui ei; acolo, curtea era mai plină de viaţă când era ea acasă decât atunci când lipsea, după cum spunea un zvon. „Mai devreme sau mai târziu, vei da de Myranda Royce”, o avertizase Petyr. „Când se va întâmpla, fii prudentă. Îi place să joace rolul proastei vesele, dar înlăuntrul ei este mai vicleană decât tatăl ei. Ai grijă ce vorbeşti prin preajma ei.”

Voi avea, îşi spuse, *însă n-am avut cum să ştiu că voi începe atât de repede.*

— Robert va fi încântat. Lui îi plăcea de Myranda Royce. Acum trebuie să mă

ierţi, ser, dar trebuie să termin de făcut bagajele.

Când rămase singură, urcă treptele înapoi spre camera ei, pentru ultima oară.

Ferestrele fuseseră izolate şi oblonite, mobilele acoperite. Câteva dintre lucrurile ei fuseseră deja luate, celelalte erau împachetate deja. Toate mătăsurile şi fineţurile lui Lady Lysa urmau să fie lăsate în urmă. Cele mai fine pânzeturi şi cele mai moi catifele, dantelele myrisheze bogat brodate; toate

rămâneau. Acolo, jos, Alayne trebuia să se îmbrace cu modestie, ca orice fată de origine umilă. *Nu contează,* îşi spuse ea. *Nici aici n-am îndrăznit să pun pe mine cele mai bune haine.*

Gretchel desfăşase patul şi întinsese restul veşmintelor ei. Alayne purta deja ciorapi lungi din lână pe sub rochie, peste stratul dublu de lenjerie. Acum îşi puse o tunică din lână de oaie şi o mantie cu glugă, din blană, prinzând-o cu o broşa lăcuită, sub forma unui mierloi, un dar din partea lui Petyr. Mai avea şi o eşarfă şi o pereche de mănuşi de piele, tivite cu blană, pentru a se potrivi cu cizmele ei de călărie. Când şi le puse pe toate, se simţi la fel de grasă şi de îmblănită ca un pui de urs. *Voi fi bucuroasă să le am pe munte,* trebui să-şi reamintească. Mai aruncă

o ultimă privire prin încăpere înainte să plece. *Am fost în siguranţă aici,* se gândi, *însă acolo jos...*

Când Alayne reveni în camera vinciurilor, o găsi pe Mya Stone aşteptând nerăbdătoare împreună cu Lothor Brune şi cu Mord. *Trebuie să fi urcat într-un ciubăr, să vadă de ce durează atât.* Subţire şi musculoasă, Mya arăta la fel de dură ca pielea vechilor costume de călărie pe care le purta pe sub cămaşa de zale argintii. Părul îi era negru ca pana corbului, atât de scurt şi de ţepos încât Alayne bănuia că şi-l tăia cu un pumnal. Ochii Myei erau cea mai spectaculoasă trăsătură

a sa, mari şi albaştri. *Ar putea fi drăguţă dacă s-ar înveşmânta ca o fată.* Alayne se trezi întrebându-se dacă Ser Lothor o plăcea cel mai mult în fier şi piele, sau o visa îmbrăcată în dantele şi mătăsuri. Myei îi plăcea să spună că tatăl ei fusese un 175

ţap, iar mama ei o bufniţă, dar Alayne aflase adevărata poveste de la Maddy. *Da,* îşi spuse ea, privind-o acum, *are şi ochii, şi părul lui, părul des şi negru pe care el îl avea la fel ca Renly.*

— Unde-i? întrebă fata bastardă.

— Înălţimea Sa este îmbăiat şi îmbrăcat.

— Trebuie să se cam grăbească. Se face tot mai rece, nu simţiţi? Trebuie să

ajungem dincolo de Zăpadă înainte să coboare soarele.

— Cât e de aprig vântul? o întrebă Alayne.

— Ar putea fi şi mai rău… şi aşa va fi, dar după lăsarea întunericului.

Mya îşi dădu de pe ochi o şuviţă de păr.

— Dacă se mai îmbăiază mult, vom rămâne aici ca într-o capcană, întreaga iarnă, fără nimic de mâncat în afară de noi înşine.

Alayne nu mai ştia ce să spună la aşa ceva. Din fericire, fu salvată de sosirea lui Robert Arryn. Micul lord purta catifea albastră precum cerul, un lanţ de aur şi safire şi o mantie albă, din blană de urs. Scutierii săi ţineau fiecare de câte-un capăt, ca să nu o târască pe podea. Maesterul Colemon îi acompania într-o mantie cenuşie jerpelită, tivită cu blană de veveriţă. Gretchel şi Maddy nu erau prea departe în urmă-i.

Când simţi vântul rece atingându-i faţa, Robert scânci, dar Terrance şi Gyles erau în spatele lui, ca să nu poată fugi.

— Stăpâne, zise Mya, vrei să călăreşti cu mine?

Prea brusc, se gândi Alayne. *Ar fi trebuit să-l întâmpine cu un zâmbet, să-i spună cât de puternic şi de curajos arată.*

— Vreau cu Alayne, zise Lordul Robert. Merg numai cu ea.

— Ciubărul ne poate duce pe toţi trei.

— Eu o vreau numai pe Alayne. Tu puţi toată, ca un catâr.

— După cum doreşti.

Chipul Myei nu trăda nicio reacţie.

Unele dintre lanţurile vinciurilor erau fixate pe coşuri de răchită, altele pe ciubăre solide de stejar. Cel mai mare dintre ele era mai înalt decât Alayne, cu doage de fier care îi încingeau şipcile de un maro-închis. Chiar şi aşa, simţea noduri în gât când îl luă pe Robert de mână şi-l ajută să intre. Odată ce trapa se închise în urma lor, lemnul îi înconjura din toate părţile. Numai sus era deschis. *E*

mai bine aşa, îşi zise ea, *nu ne putem uita în jos.* Dedesubt erau numai Cerul şi cerul. Două sute de metri de

cer. Pentru un moment, se trezi întrebându-se cât de mult îi luase mătuşii sale să cadă de la o asemenea înălţime şi care-i fusese ultimul gând când muntele se apropia în viteză de ea. *Nu, nu trebuie să gândesc în aceşti termeni. N-am voie!*

— LIBER! se auzi strigătul lui Ser Lothor. Cineva împinse ciubărul cu putere.

Se legănă şi pocni, se frecă de podea, apoi se balansa eliberat. Auzi pocnetul biciului lui Mord şi zăngănitul lanţului. Începură să coboare, smucit şi sacadat la 176

început, apoi mult mai lin. Faţa lui Robert era palidă şi avea ochii bulbucaţi, însă

mâinile-i erau nemişcate. Eyrie se micşora deasupra lor. Celulele deschise de la nivelurile inferioare făceau castelul să semene cu un fagure văzut de jos. *Un fagure făcut din gheaţă,* cugetă Alayne, *un castel făcut din zăpadă.* Putea auzi vântul fluierând în jurul ciubărului.

La treizeci de metri mai jos, îi înşfacă o pală bruscă de vânt. Ciubărul se legănă într-o parte şi-n alta, răsucindu-se în aer, apoi se izbi puternic de peretele de stâncă din spatele lor. Schije de gheaţă căzură în valuri asupra lor, iar stejarul pârâi şi se întinse. Robert scăpă un icnet şi se agăţă de ea, îngropându-şi faţa între sânii ei.

— Stăpânul meu are curaj, zise Alayne când îl simţi tremurând. Eu sunt atât de speriată încât de-abia dacă mai pot să scot o vorbă, dar tu nu.

Îl simţi dând din cap.

— Cavalerul Înaripat a fost curajos, tot aşa sunt şi eu, se împăuna el în corsajul ei. Sunt un *Arryn.*

— Vrea Prigorelul meu să mă ţină strâns? întrebă ea, cu toate că deja o îmbrăţişase atât de aprig încât de-abia dacă mai putea respira.

— Dacă vrei tu, şopti el.

Şi, ţinându-se strâns unul de celălalt, îşi continuară călătoria direct spre Cer.

Să numeşti aşa ceva „castel” e ca şi cum i-ai spune „lac” băltoacei de pe podeaua privatei, se gândi Alayne când

ciubărul fu deschis pentru ca ei să poată

ieşi. Cer nu era mai mult decât un zid de forma unei semiluni, din piatră fără

mortar, închizând o margine de piatră şi gura căscată a unei caverne. În interior erau magazii şi grajduri, o sală lungă, naturală, şi mânerele dăltuite care duceau până sus, spre Eyrie. Afară, terenul era presărat cu roci sparte şi stânci. Rampe de pământ facilitau accesul spre zid. Două sute de metri mai sus, Eyrie era atât de mic încât îl putea ascunde cu mâna ei, însă departe, jos, Valea se întindea verde şi aurie.

În castel îi aşteptau douăzeci de catâri, împreună cu doi dintre îngrijitori şi Lady Myranda Royce. Fiica Lordului Nestor se dovedi a fi o femeie scundă şi corpolentă, cam de-o seamă cu Mya Stone, însă în timp ce Mya era subţire şi musculoasă, Myranda avea un trup moale care împrăştia un miros dulceag şi coapse zdravene, era lată în şolduri şi extrem de pieptoasă. Cârlionţii ei castanii, groşi, încadrau obrajii rotunzi şi rumeni, o gură mică şi o pereche de ochi căprui, neastâmpăraţi. Când Robert se caţără cu grijă afară din ciubăr, ea îngenunche pe un petic de zăpadă pentru a-i săruta mâna şi obrajii.

— Stăpâne, zise ea, ai crescut atât de *mare!*

— Chiar aşa? spuse Robert încântat.

— În curând vei fi mai înalt ca mine, minţi femeia. Se ridică în picioare şi-şi scutură uşor zăpada de pe rochie.

— Iar tu trebuie să fii fiica Lordului Protector, adăugă ea când ciubărul se duse 177

zăngănind înapoi spre Eyrie. Am auzit eu că eşti frumoasă. Văd că este adevărat.

Alayne făcu o reverenţă.

— Domniţa este mult prea bună să spună asta.

— Bună? Fata mai în vârstă pufni în râs. Ce plictisitor ar fi aşa. Eu aspir să

devin o maşteră. Trebuie să-mi spui toate secretele tale pe drum în jos. Pot să-ţi spun Alayne?

— Dacă vrei tu, domniţă. *Însă nu vei afla niciun secret de la mine.*

— Eu sunt „domniţă” la Porţi, însă aici, pe munte, poţi să-mi spui Randa. Câţi ani ai, Alayne?

— Paisprezece, domniţă.

Decisese că Alayne Stone ar trebui să fie mai în vârstă decât Sansa Stark.

— *Randa.* Mi se pare că au trecut o sută de ani de când am avut şi eu paisprezece. Cât de inocentă eram. Tu mai eşti inocentă, Alayne?

Se înroşi.

— Poate n-ar trebui… Da, desigur.

— Te păstrezi pentru Lordul Robert? o iscodi Lady Myranda. Sau e vreun scutier nerăbdător care visează la favorurile tale?

— Nu, zise Alayne, chiar atunci când Robert spuse:

— Este prietena *mea.* Terrance şi Gyles n-o pot avea. Un al doilea ciubăr sosise deja, bufnind moale într-un morman de zăpadă îngheţată. Maesterul Colemon ieşi din el, împreună cu scutierii. La tura următoare, ajunseră Maddy şi Gretchel, care călătoriseră împreună cu Mya Stone. Fata bastardă nu mai pierdu vremea şi prelua comanda.

— Nu vrem să rămânem înzăpeziţi aici, pe munte, le spuse ea celorlalţi mânători de catâri. Eu am să-i preiau pe Lordul Robert şi pe companionii săi.

Ossy, tu îi aduci jos pe Ser Lothor şi pe ceilalţi, dar dă-mi o oră avans. Morcov, tu vei avea în grijă cuferele şi cutiile lor.

Se întoarse spre Robert Arryn, iar părul ei negru se învolbură.

— Pe care catâr vei călări astăzi, stăpâne?

— Put cu toţii. Îl vreau pe cel cenuşiu, cu urechea roasă. Vreau ca Alayne să

călărească împreună cu mine. Şi Myranda.

— Acolo unde drumul este destul de lat. Haide, stăpâne, să te punem pe catârul tău. Se simte miros de zăpadă în aer.

De-abia peste jumătate de oră fură gata de plecare. Când toţi patru erau în şa, Mya Stone dădu un ordin scurt şi doi dintre oştenii de la Cer deschiseră porţile.

Mya îi conduse afară, cu Lordul Robert imediat în spatele ei, înfofolit în mantia lui de blană de urs. Alayne şi Myranda Royce veneau după ei, urmate de Gretchel şi Maddy, apoi de Terrance Lynderly şi Gyles Grafton. Maesterul Colemon încheia coloana, ducând un al doilea catâr încărcat cu cufere cu ierburi şi poţiuni.

Vântul se înteţi imediat ce ieşiră în afara zidurilor. Aici se aflau deasupra limitei pădurii, expuşi vremii. Alayne era bucuroasă că se îmbrăcase atât de 178

călduros. Mantia îi flutura zgomotos, iar o rafală bruscă îi dădu gluga pe spate.

Râse, însă la câţiva paşi înaintea ei, Lordul Robert se vânzoli şi rosti:

— E prea frig. Ar trebui să ne întoarcem şi să aşteptăm până se face mai cald.

— Va fi mai cald în vale, stăpâne, zise Mya. Vei vedea când ajungem acolo.

— Nu *vreau* să văd, făcu Robert, însă Mya nici nu-l mai luă în seamă.

Drumul lor consta într-o serie de trepte strâmbe, din piatră, cioplite în munte, dar catârii cunoşteau fiecare centimetru al lor. Alayne era bucuroasă de asta. Ici, colo, piatra fusese sfărâmată de urgiile nenumăratelor succesiuni ale anotimpu-rilor, cu toate dezgheţurile şi îngheţurile lor. Urme de zăpadă, de un alb orbitor, se menţineau pe stâncile de pe fiecare parte a cărăruii. Soarele strălucea, cerul era albastru, iar pe sus şoimii zburau în cercuri, plutind în vânt.

Aici, unde panta era mai abruptă, treptele erau răsucite înapoi şi înainte, în loc să coboare drept. *Sansa Stark a urcat muntele, însă Alayna Stone este cea care coboară.* Era un gând straniu. Îşi aminti că la urcare Mya o avertizase să-şi ţină

privirile pe cărarea din faţa ei. „Uită-te în sus, nu în jos”, spunea ea… însă asta nu mai era posibil la coborâre. *Aş putea să-mi închid ochii. Catârul ştie drumul, n-are el nevoie de mine.* Însă asta părea ceva ce-ar fi făcut mai mult Sansa, fata aceea speriată. Alayne era o femeie mai în vârstă decât ea, o bastardă curajoasă.

La început, se deplasară într-un singur şir, dar mai jos cărarea se lăţi suficient cât să se poată călări doi câte doi, iar Myranda Royce veni lângă ea.

— Am primit o scrisoare de la tatăl tău, zise ea pe un ton senin, ca şi cum ar fi stat împreună cu septa lor, croşetând. Este în drum spre casă, spune el, şi speră

să-şi vadă scumpa fiică cât de curând. Mai scrie că Lyonel Corbray pare foarte mulţumit de mireasa lui şi chiar mai mult de zestrea ei. Eu *sper* că Lordul Lyonel îşi aminteşte de care dintre ele are nevoie în pat. Lady Waynwood a apărut la ospăţul de nuntă cu Cavalerul celor Nouă Stele, spune Lordul Petyr, spre uimirea tuturor.

— Anya Waynwood? Adevărat?

Lorzii Declaranţi se reduseseră de la şase, la trei, din câte se părea. În ziua în care plecase de pe munte, Petyr Baelish fusese pe deplin încrezător că-l va câştiga pe Symond Templeton de partea sa, însă nu şi pe Lady Waynwood. Mai e şi altceva? întrebă ea.

Eyrie era un loc atât de singuratic, încât era lacomă să afle orice fărâmă de ştire din lumea de afară, indiferent cât era de frivolă şi de insignifiantă.

— Nu de la tatăl tău, nu, însă au sosit alte două păsări. Războiul continuă, peste tot în afară de aici. Riverrun s-a predat, însă Piatra Dragonului şi Capătul Furtunii încă rezistă pentru Lordul Stannis.

— Lady Lysa a fost atât de înţeleaptă să ne ţină departe de toate astea.

Myranda îi zâmbi scurt şi cu viclenie.

— Da, a fost sufletul înţelepciunii însăşi, buna doamnă. Se foi pe locul ei.

Oare de ce trebuie să fie catârii atât de osoşi şi cu năbădăi? Mya nu-i hrăneşte 179

destul. Un catâr drăguţ şi grăsuliu ar fi mult mai confortabil la drum. Ştiai că

există un nou Înalt Septon? Oh, iar Rondul de Noapte are drept comandant un băietan, un fiu bastard al lui Eddard Stark.

— Jon Snow? izbucni ea, surprinsă.

— Snow? Da, presupun că Snow îl cheamă.

Nu se mai gândise la Jon de o grămadă de vreme. Îi era doar frate vitreg, dar, cu toate astea… acum că Robb şi Bran şi Rickon erau morţi, Jon Snow era singurul frate care-i mai rămăsese. *Acum şi eu sunt o bastardă, ca el. Oh, ar fi o binecuvântare să-l văd din nou.* Dar, desigur, asta nu se va întâmpla. Alayne nu avea fraţi, fie ei ilegitimi sau altfel.

— Verişorul nostru, Yohn Bronz, a avut şi el parte de un turnir la Runestone, continuă Myranda Royce indiferentă, unul mic, doar pentru scutieri. Se aranjase ca Harry Moştenitorul să câştige onorurile şi aşa a şi fost.

— Harry Moştenitorul?

— Pupilul lui Lady Waynwood. Harrold Hardyng. Presupun că trebuie să-i spunem *Ser* Harry acum. Yohn Bronz l-a înnobilat.

— Oh. Alayne era nedumerită. De ce trebuia ca pupilul lui Lady Waynwood să-i devină moştenitor? Avea fiii ei de sânge. Unul era Cavalerul Porţii, Ser Donnel. N-ar fi vrut să pară proastă, aşa că nu spuse decât: Mă rog să fie un cavaler vrednic.

Lady Myranda pufni.

— Iar eu mă rog să facă vărsat-de-vânt. Ştii, are o fiică din flori, făcută cu o fată din popor. Nobilul meu tată sperase să mă mărite cu Harry, însă Lady Waynwood nici n-a vrut să audă de asta. Nu ştiu dacă pe mine m-a considerat nepotrivită pentru el sau dacă a fost dota mea. Scoase un oftat. Am nevoie de un alt soţ. Am avut unul, cândva, numai că l-am omorât.

— Tu? făcu Alayne şocată.

— Oh, da. A murit deasupra mea. *În* mine, ca s-o spun pe-a dreaptă. Sper că

ştii ce se întâmplă într-un pat conjugal, nu?

Ea se gândi la Tyrion şi la Câine şi la cum o sărutase şi dădu din cap.

— Cred că a fost îngrozitor, domniţă. Să moară. *Acolo,* vreau să spun în timp… în timp ce…

— … mi-o trăgea? Dădu din umeri. Da, a fost tulburător, desigur. Şi bădăran pe deasupra. N-a avut nici măcar bunul-simţ de a-mi lăsa un copil. Bătrânii au sămânţa slabă. Aşa că iată-mă văduvă, însă doar puţin uzată. Harry ar fi putut să

se descurce mult mai rău. Aş îndrăzni să spun că aşa va fi. Lady Waynwood îl va căsători, fără doar şi poate, cu vreuna dintre nepoatele ei ori cu vreuna dintre ale lui Yohn Bronz.

— După cum spui tu, domniţă.

Alayne îşi amintise de avertismentul lui Petyr.

— *Randa.* Hai că poţi s-o spui. Ran. Da.

— Randa.

— Aşa-i mult mai bine. Mă tem că trebuie să-mi cer iertare faţă de tine. Ai să

crezi că sunt vreo târfă îngrozitoare, ştiu, dar m-am culcat şi cu băiatul acela frumuşel, Marillion. Nu ştiam că era un monstru. Cânta minunat şi putea face lucruri atât de drăguţe cu degetele lui. Nu l-aş fi acceptat în pat dacă aş fi ştiut că

avea de gând s-o împingă pe Lady Lysa prin Poarta Lunii. Ca regulă de bază, nu mă culc cu monştri. Examina faţa şi pieptul Alaynei. Eşti mai frumoasă ca mine, dar sânii mei sunt mai mari. Maesterul spune că sânii mari nu produc mai mult lapte decât cei mici, dar nu-l cred. Ai văzut vreodată o doică cu ţâţe mici? Ai tăi sunt mari pentru o fată de vârsta ta, însă cum sunt sâni de bastardă, n-am să-mi fac probleme

din cauza lor. Myranda îşi îmboldi catârul mai aproape. Ştii că Mya a noastră nu-i fecioară, nu?

Ştia. Grasa de Maddy i-o şoptise odată la ureche, după ce Mya urcase la ei cu provizii.

— Mi-a spus Maddy.

— Nici nu se putea altfel. Are o gură la fel de mare ca şoldurile ei, şi are şolduri *enorme.* Mychel Redfort a fost vinovatul. Era scutierul lui Lyn Corbray.

Un *adevărat* scutier, nu ca băiatul acela necioplit cu care l-a înlocuit Ser Lyn.

Umblă vorba că l-ar fi luat pe ăsta numai pentru parale. Mychel era cel mai bun tânăr spadasin din Vale, şi galant… sau cel puţin aşa credea biata Mya, până când s-a însurat cu una dintre fetele lui Yohn Bronz. Lordul Horton nu i-a dat de ales în această chestiune, sunt convinsă, dar a fost o cruzime să-i facă asta Myei.

— Ser Lothor este ataşat de ea. Alayne privi în jos, spre fata cu catârii, aflată

cu douăzeci de trepte mai jos. Mai mult decât ataşat.

— Lothor *Brune?* Myranda ridică o sprânceană. Iar ea ştie? Nu mai aşteptă

răspunsul. El n-are nicio speranţă, bietul de el. Tatăl meu a încercat să găsească pe unul potrivit pentru Mya, dar n-a vrut niciunul. Fata asta *este* pe jumătate catâr.

Fără să vrea, lui Alayne începuse să îi placă de fata mai în vârstă. Nu mai avusese parte de o flecăreală amicală de când cu biata Jeyne Poole.

— Crezi că lui Ser Lothor îi place de ea aşa cum este, în zale şi piele? o întrebă

ea pe fata care părea atât de înţeleaptă în ale lumii. Ori o visează drapată numai în mătăsuri şi catifele?

— E bărbat. O visează goală.

Încearcă să mă facă din nou să roşesc.

Lady Myranda trebuie că-i auzise gândurile.

— Ai o nuanţă atât de frumoasă de roz. Când roşesc eu, arăt aproape ca un măr. Mă rog, n-am mai roşit de ani de

zile. Se apropie de ea. Tatăl tău are de gând să se recăsătorească?

— Tatăl meu?

Alayne nici nu se gândise la aşa ceva. Cumva, ideea o făcu să devină agitată.

Se pomeni amintindu-şi de expresia de pe faţa Lysei Arryn, când cădea prin Uşa 181

Lunii.

— Ştim cu toţii cât de devotat i-a fost el lui Lady Lysa, zise Myranda, dar n-o poate jeli pe vecie. Are nevoie de o soţie tânără şi drăguţă care să-l scape de durere. Bănuiesc că ar putea avea la dispoziţie jumătate din fecioarele de viţă

nobilă din Vale. Cine-ar fi un soţ mai bun decât Lordul nostru Protector? Cu toate astea, aş fi preferat să aibă un alt nume decât *Degeţel.* Ştii cât e de mic?

— Degetul lui? Se înroşi din nou. Eu nu... Niciodată n-am...

Lady Myranda râse atât de tare încât Mya Stone se uită înapoi, spre ele.

— Nu contează, Alayne, sunt convinsă că-i destul de mare.

Trecură pe sub o boltă modelată de vânt, unde ţurţuri lungi erau agăţaţi de piatra albă, picurând pe ele. Pe partea cealaltă, cărarea se îngusta şi cobora abrupt pe o distanţă de cel puţin treizeci de metri. Myranda fu nevoită să treacă în spate.

Alayne îşi îmboldi catârul. Panta abruptă din această parte a coborâşului o făcea să se ţină strâns în şa. Treptele de aici fuseseră netezite de potcoavele de fier ale tuturor catârilor care străbătuseră acest drum, până când ajunseseră să semene cu şiruri de castroane puţin adânci, din piatră. Apa se acumulase pe fundul lor, strălucind auriu în soarele amiezii. *Acum este apă,* se gândi Alayne, *însă la lăsarea întunericului se va transforma în gheaţă.* Îşi dădu seama că-şi ţinea respiraţia, şi expiră. Mya Stone şi Lordul Robert aproape că ajunseseră la spirala din piatră unde

panta se repezea din nou în jos. Încercă să se uite la ei, şi numai la ei. *N-am să cad,* îşi zise ea. *Catârul Myei mă trece de asta.*

Vântul şuiera în jurul ei în timp ce se ciocnea şi-şi croia drum, treaptă cu treaptă. I se părea că durează o veşnicie.

Apoi, deodată, se pomeni jos, împreună cu Mya şi micul ei lord, adunaţi sub o stâncă întortocheată, în spirală. Înaintea lor se întindea o şa înaltă din piatră, îngustă şi îngheţată. Alayne auzea vântul urlând şi îl simţea smucindu-i mantia.

Îşi aminti acest loc din timpul urcării. O înspăimântase şi atunci şi o înspăimânta şi acum.

— E mai lată decât pare, îi spunea Mya pe un ton vesel Lordului Robert. Are un metru lăţime şi nu mai mult de opt lungime, e o nimica toată.

— Nimica, zise Robert. Mâna îi tremura.

Oh, nu, se gândi Alayne. *Te rog, nu aici, nu acum.*

— Cel mai bine ar fi să conduc catârii dincolo, spuse Mya. Dacă nu-l deranjează pe stăpânul meu, am să-l iau pe al meu primul, apoi mă întorc pentru ai voştri.

Lordul Robert nu răspunse. Se holba la şaua îngustă cu ochii înroşiţi.

— Nu va dura mult, stăpâne, promise Mya, însă Alayne se îndoia că băiatul o auzise.

Când fata bastardă conduse catârul afară din adăpostul oferit de spirală, vântul o apucă în dinţi. Mantia i se ridică, răsucindu-se şi zbătându-se în aer. Mya se clătină şi, preţ de o clipă, păru că va fi azvârlită peste margine, însă îşi recâştigă

echilibrul cumva şi continuă să meargă.

Alayne luă mâna înmănuşată a lui Robert într-a ei pentru a-i opri tremuratul.

— Prigorel, spuse ea, sunt speriată. Ţine-mă de mână şi ajută-mă să traversez dincolo. Ştiu că *ţie* nu-ţi este frică.

El o privi, cu pupilele micşorate ca nişte vârfuri de ac întunecate în ochii mari şi albi ca nişte albuşuri.

— Nu mi-e?

— Nu. Tu eşti cavalerul meu înaripat, Ser Prigorel.

— Cavalerul Înaripat putea zbura, şopti Robert.

— Mai sus de munţi. Îl strânse de mână.

Lady Myranda li se alăturase lângă spirală.

— Putea, repetă ea când văzu ce se petrecea.

— Ser Prigorel, zise Lordul Robert, iar Alayne îşi dădu seama că nu îndrăznea s-o aştepte pe Mya. Îl ajută pe băiat să descalece şi, ţinându-se de mână, păşiră pe şaua din piatră netedă, cu mantiile fluturând în urma lor. Peste tot în jur nu era decât aer curat şi cer, cu pământul zărindu-se pe ambele părţi, în prăpastie. Pe jos era gheaţă şi pietrele sparte aşteptau, parcă, să le scrântească o gleznă, iar vântul urla înspăimântător. *Parcă ar fi un lup,* îşi zise Sansa. *Un lup-fantomă, mare cât un munte.*

Şi apoi ajunseră pe partea cealaltă, iar Mya Stone râse şi-l ridică pe Robert în braţe.

— Ai grijă, îi spuse Alayne. Te-ar putea lovi tare când tremură. N-ai crede una ca asta, dar poate.

Găsiră un loc pentru el, un intrând în stâncă, pentru a-l feri de vântul rece.

Alayne se ocupă de el până când tremuratul încetă, în timp ce Mya se duse înapoi pentru a-i ajuta pe ceilalţi să treacă.

La Zăpadă îi aşteptau catâri odihniţi şi o tocană caldă de capră cu ceapă.

Alayne mancă împreună cu Mya şi Myranda.

— Aşadar, pe cât eşti de frumoasă, pe atât eşti de curajoasă, îi spuse Myranda.

— Nu. Complimentul o făcu să roşească. Nu sunt. Am fost atât de speriată. Nu cred că aş fi putut traversa fără Robert. Se întoarse spre Mya Stone. Tu aproape că

ai căzut.

— Greşeşti. Eu nu cad niciodată.

Părul Myei îi căzuse peste obraz, ascunzându-i un ochi.

— Am spus că aproape ai căzut. Te-am văzut. Nu ţi-a fost frică?

Mya clătină din cap.

— Îmi amintesc un bărbat care mă arunca în sus, pe când eram foarte mică.

Este înalt până la cer şi mă aruncă atât de sus încât simt că parcă zbor. Râdem amândoi, râdem atât de mult încât eu de-abia mai pot respira şi, în cele din urmă, râd atât de tare încât fac pe mine, însă asta-l face pe el să râdă şi mai zgomotos.

Nu mi-a fost niciodată frică atunci când mă arunca el. Ştiam că era întotdeauna acolo ca să mă prindă. Îşi dădu părul pe spate. Apoi, într-o bună zi, n-a mai fost.

183

Bărbaţii vin şi pleacă. Mint, sau mor, sau te părăsesc. Un munte nu-i ca bărbatul, iar o piatră este fiica muntelui. Eu am încredere în tatăl meu şi în catârii mei.

N-am să cad. Îşi puse mâna pe un pinten de stâncă zimţată şi se ridică în picioare.

Ar fi bine să terminaţi. Mai avem încă mult de mers şi mie-mi miroase a furtună.

Zăpada începu să cadă chiar atunci când plecau din Piatră, cel mai mare şi cel mai de jos dintre cele trei castele de etapă care apărau drumurile spre Eyrie. Se lăsa amurgul. Lady Myranda sugeră că poate ar fi mai bine să se întoarcă, să

petreacă noaptea la Piatră şi să-şi reia coborâşul când ieşea soarele, însă Mya nici nu voi să audă de asta.

— S-ar putea ca până atunci zăpada să aibă un metru şi jumătate grosime, iar treptele să devină înşelătoare chiar şi pentru catâri, zise ea. Am face mai bine să

continuăm. O vom lua mai încet.

Aşa şi făcură. Mai jos de Piatră, treptele erau mai late şi mai puţin abrupte, şerpuind printre pinii înalţi şi brazii verzi-cenuşii care acopereau pantele mai joase de pe Lancea Uriaşului. Catârii Myei păreau să cunoască fiecare rădăcină

şi fiecare piatră de pe drumul spre vale, iar dacă uitau ei ceva, îşi amintea fata bastardă. Jumătate din noapte trecuse deja când zăriră luminile Porţilor Lunii prin ninsoarea care cădea. Ultima parte a călătoriei lor fu şi cea mai liniştită. Zăpada cădea neabătută, învăluind în alb întreaga lume. Prigorel adormi în şa, legănânduse înainte şi înapoi în ritmul mişcărilor catârului său. Chiar şi Lady Myranda începu să caşte şi să se plângă de oboseală.

— Avem apartamente pregătite pentru toată lumea, îi spuse ea Alaynei, dar, dacă vrei, poţi să dormi în patul meu la noapte. Este suficient de mare ca să

încapă în el şi patru persoane.

— Aş fi onorată, domniţă.

— Randa. Consideră-te norocoasă că sunt atât de obosită. Tot ce vreau să fac este să mă cuibăresc undeva şi să dorm. De obicei, când femeile împart patul cu mine, trebuie să plătească taxa de pernă, adică să-mi povestească despre toate lucrurile rele pe care le-au făcut.

— Şi dacă n-au făcut nimic rău?

— Ei, atunci trebuie să mărturisească toate lucrurile rele *pe* care ar *vrea* să le facă. Nu-i cazul tău, desigur. Îmi dau seama cât de virtuoasă eşti doar văzându-ţi obrajii ăştia trandafirii şi ochii ăştia mari, albaştri. Căscă din nou. Nădăjduiesc că

ai picioarele calde. Urăsc să dorm cu fete cu picioarele reci.

Până când ajunseră, în cele din urmă, la castel, Lady Myranda aţipise şi ea, iar Alayne visa la patul ei. *Va fi un pat cu saltea din puf,* îşi spuse ea, *moale şi cald şi adânc, umplut cu blănuri groase. Voi avea un vis frumos, iar când mă voi trezi, voi auzi câini lătrând, femei flecărind pe lângă fântână, săbii răsunând prin curte. Iar mai târziu va fi un ospăţ, cu muzică şi dans.* După liniştea de moarte din Eyrie, tânjea după strigăte şi râsete.

În timp ce drumeţii descălecau de pe catâri, unul dintre străjerii lui Petyr ieşi 184

din fortăreaţă.

— Lady Alayne, zise el, Lordul Protector te aşteaptă.

— S-a întors? făcu ea uluită.

— Pe la apusul soarelui. Îl vei găsi în turnul de vest. Ora era mai aproape de zorii zilei decât de apus, şi majoritatea celor din castel erau adormiţi, dar nu şi Petyr Baelish. Alayne îl găsi aşezat lângă un foc zdravăn, bând vin fiert cu mirodenii în compania a trei bărbaţi pe care ea nu-i cunoştea. Se ridicară toţi când intră ea, iar Petyr zâmbi cald.

— Alayne. Vino, dă-i un pupic tatălui tău.

Ea-l îmbrăţişa cu ardoare şi-l sărută pe obraz.

— Îmi pare rău că te deranjez, tată. Nimeni nu mi-a spus că ai companie.

— Tu nu deranjezi niciodată, scumpo. Tocmai le spuneam acestor bravi cavaleri ce fiică devotată am.

— Devotată şi frumoasă, spuse un cavaler tânăr şi ferchezuit, a cărui coamă

deasă şi blondă îi trecea bine de umeri.

— Da, făcu al doilea cavaler, un bărbat robust, cu o barbă căruntă, stufoasă, un nas roşu, borcănat din cauza vinişoarelor sparte, şi mâini noduroase, mari cât nişte şunci. Ai omis partea asta din prezentare, nobile domn.

— Şi eu aş fi făcut la fel, dacă ar fi fiica mea, spuse ultimul cavaler, un bărbat scund şi vânos, cu un zâmbet ironic, un nas ascuţit şi un păr roşcat, aspru. Mai ales în preajma unor mitocani ca noi.

Alayne râse.

— Chiar sunteţi mitocani? zise ea provocându-i. Dar cum aşa? Eu vă luasem drept trei cavaleri galanţi.

— Cavaleri sunt, într-adevăr, făcu Petyr. Încă nu şi-au dovedit politeţea, dar putem spera. Dă-mi voie să ţi-i prezint pe Ser Byron, Ser Morgarth şi Ser Shadrich. Domnilor, ea este Lady Alayne, fiica mea naturală şi foarte isteaţă… cu care trebuie să mă sfătuiesc, dacă sunteţi atât de amabili încât să ne scuzaţi.

Cei trei cavaleri se înclinară şi plecară, însă cel înalt, cu părul blond, îi sărută

mâna înainte de asta.

— Cavaleri rătăcitori? zise Alayne după ce se închise uşa.

— Cavaleri flămânzi. Am considerat că este bine să mai avem câteva spade de partea noastră. Vremurile devin din ce în ce mai interesante, draga mea, iar când se întâmplă asta, niciodată nu ai prea multe spade. *Regele Merlan* s-a reîntors la Gulltown şi bătrânul Oswell are istorisiri de spus.

Ştia bine că nu trebuia să întrebe ce fel de istorisiri. Dacă Petyr ar fi vrut ca ea să ştie, i-ar fi spus.

— Nu mă aşteptam să te întorci atât de curând, spuse Alayne. Mă bucur că ai venit.

— Nu mi-aş fi dat niciodată seama judecând după sărutul pe care mi l-ai dat. O

trase mai aproape, îi luă capul în mâini şi o sărută pe buze, îndelung. Cam acesta-i 185

genul de sărut care spune *Bun venit acasă.* Ai grijă ca data viitoare să fie mai bine.

— Da, tată. Simţi cum roşeşte.

El nu îi reproşa sărutul.

— N-ai crede nici jumătate din câte se întâmplă la Debarcaderul Regelui, scumpa mea. Cersei sare dintr-o idioţenie într-alta, ajutată din greu de consiliul ei de surzi, proşti şi orbi. Am anticipat întotdeauna că va sărăci domeniul şi se va autodistruge, însă nu m-am aşteptat niciodată să se întâmple atât de *repede.* Este destul de supărător. Sperasem să am parte de vreo patru sau cinci ani de tihnă, ca să plantez nişte seminţe şi să las fructele să se pârguiască, dar acum… noroc că eu prosper în haos. Tare mă tem că bruma de pace şi ordine lăsate nouă de cei cinci regi nu va rezista în urma celor trei regine.

— Trei regine?

Nu înţelegea, iar Petyr nu se obosi să-i explice. În loc de asta, zâmbi şi spuse:

— I-am adus dragei mele fete un cadou.

Alayne era pe cât de încântată, pe atât de surprinsă.

— O rochie?

Auzise că în Gulltown erau croitorese fără seamăn şi se săturase să se îmbrace jalnic.

— Ceva şi mai bun. Ia ghiceşte din nou.

— Bijuterii?

— Niciun giuvaier n-ar putea spera măcar să se ridice la nivelul frumuseţii ochilor fiicei mele.

— Lămâi? Ai găsit ceva lămâi?

Îi promisese lui Prigorel prăjituri cu lămâie, iar pentru asta îi trebuiau lămâi.

Petyr Baelish o luă de mână şi i-o trase în poala lui.

— Am aranjat un contract de căsătorie pentru tine.

— O căsătorie… I se puseră noduri în gât. Nu mai voia încă un măritiş, nu acum, poate că niciodată. Nu pot să… nu pot să mă căsătoresc, tată, eu… Privi spre uşă, pentru a fi sigură că era închisă. *Sunt* măritată, şopti ea. Ştii asta.

Petyr îi puse un deget pe buze pentru a o face să tacă.

— Piticul s-a căsătorit cu fiica lui Ned Stark, nu cu a mea. Aşa să fie. Asta nu este decât o logodnă. Căsătoria trebuie să mai aştepte până când Cersei termină şi Sansa devine o văduvă în toată regula. Şi trebuie să-l cunoşti pe băiat şi să obţii aprobarea lui. Lady Waynwood nu-l va face să se căsătorească împotriva voinţei sale, a fost cât se poate de fermă în această privinţă.

— Lady *Waynwood?*

Lui Alayne de-abia dacă îi venea să creadă.

— De ce să-şi căsătorească unul dintre fiii ei cu… cu o…

— … bastardă? În primul rând, tu eşti bastarda *Lordului Protector,* să nu uiţi niciodată asta. Cei din Casa Waynwood sunt o familie foarte veche şi foarte 186

mândră, dar nu chiar atât de bogaţi pe cât s-ar putea crede, după cum am descoperit eu atunci când m-am apucat să le răscumpăr datoriile. Nu că Lady Anya şi-ar vinde fiul pentru aur. Un pupil însă… tânărul Harry e doar un verişor, iar dota pe care i-am oferit-o doamnei este chiar mai mare

decât cea pe care tocmai a încasat-o Lyonel Corbray. Trebuia să fie aşa, pentru ca ea să rişte să-l mânie pe Yohn Bronz. Acest lucru îi dă peste cap toate planurile. Tu eşti promisă

lui Harrold Hardyng, dragoste, cu condiţia să câştigi inima băiatului… ceea ce n-ar trebui să fie o problemă pentru tine.

— Harry Moştenitorul? Alayne încercă să-şi amintească ce-i spusese Myranda despre el, pe munte. Tocmai a fost înnobilat. Şi are o fetiţă din flori, făcută cu o fată din popor.

— Şi încă una pe drum, cu o altă femeie. Harry poate fi fermecător, fără nicio îndoială. Păr bălai, moale, ochi albaştri, adânci, şi gropiţe în obraji atunci când zâmbeşte. Şi, după cum mi s-a povestit, este *foarte* galant. O tachina aruncându-i un zâmbet. Bastardă sau nu, dulceaţă, când această logodnă va fi anunţată, vei fi invidiată de toate fecioarele de viţă nobilă din Vale şi de câteva din domeniile riverane şi din Reach.

— De ce? Alayne era nedumerită. Ser Harrold… adică, cum ar putea fi el moştenitorul lui Lady Waynwood? N-are ea fiii săi proprii?

— Trei, admise Petyr. Îi putea simţi vinul în respiraţie, cuişoarele şi nucşoara.

Are şi fiice, şi nepoţi.

— Nu trec toţi înaintea lui Harry? Nu înţeleg.

— Vei înţelege. Ascultă. Petyr îi luă mâna într-a lui şi-şi frecă uşor degetul de interiorul palmei ei. Lordul Jasper Arryn, încep cu el. Tatăl lui Jon Arryn. A zămislit trei copii, doi fii şi o fiică. Jon era cel mai mare, aşa că Eyrie şi titlul de lord i-au revenit lui. Sora lui, Alys, s-a măritat cu Ser Elys Waynwood, unchiul actualei Lady Waynwood. Zâmbi prefăcut. Elys şi Alys, nu-i adorabil? Fiul mai mic al Lordului Jasper, Ser Ronnel Arryn, s-a căsătorit cu o fată Belmore, dar n-a chemat-o decât o dată sau de două ori înainte să moară de o boală la pântece. Fiul lor, Elbert, s-a născut într-un pat tocmai când bietul Ronnel îşi dădea duhul într-altul, în josul coridorului. Mă urmăreşti cu atenţie, dulceaţă?

— Da. Au fost Jon şi Alys şi Ronnel, dar Ronnel a murit.

— Bine. Acum, Jon Arryn s-a căsătorit de trei ori, însă primele două neveste nu i-au dăruit copii, aşa că, ani la rând, nepotul său Elbert i-a fost moştenitor.

Între timp, Elys o însămânţa pe Alys cu destul devotament, iar ea făta cam o dată

pe an. I-a dăruit nouă copii, opt fete şi un singur băieţel nepreţuit, un alt Jasper, după care şi-a dat duhul, istovită. Băiatul Jasper, nepăsător la eforturile eroice depuse întru zămislirea lui, s-a lăsat lovit în cap de un cal, pe când avea doar trei ani. Vărsatul i-a luat două dintre surori curând după aceea, lăsând şase. Cea mai mare s-a măritat cu Ser Denys Arryn, un verişor îndepărtat al lorzilor de Eyrie.

Există mai multe ramuri ale Casei Arryn împrăştiate prin Vale, toate pe cât de 187

mândre, pe atât de sărace, cu excepţia familiei Arryn din Gulltown, ai cărei membri au avut nesperatul bun-simţ de a se căsători în familii de negustori. Acum sunt bogaţi, însă mai puţin manieraţi, aşa că nu discută nimeni de ei. Ser Denys s-a ridicat dintr-una dintre ramurile sărace, dar mândre… însă era şi un renumit luptător de turnir, arătos şi galant şi debordând de amabilitate. Şi mai avea şi acel magic nume Arryn, care-l făcea ideal pentru cea mai mare dintre fetele Waynwood. Copiii lor urmau să fie Arryn, şi următorii la rând ca moştenitori în Vale, dacă i se întâmpla ceva rău lui Elbert. Ei bine, după cum s-au potrivit lucrurile, lui Elbert i s-a întâmplat chiar Aerys, Regele Nebun. Cunoşti povestea?

O ştia.

— Regele Nebun l-a ucis.

— Într-adevăr, aşa a fost. Şi, curând după asta, Ser Denys şi-a părăsit nevasta Waynwood, însărcinată, pentru a se duce la război. A murit în timpul bătăliei de la Bells, din cauza excesului de galanterie şi a unei securi. Când i-au spus nevestei sale de moartea lui, ea s-a prăpădit de durere, iar nou-născutul a urmat-o imediat.

Nu contează. Jon Arryn îşi făcuse rost, în timpul războiului, de o soaţă tânără, una despre care avea motive să creadă că era fertilă. Avea speranţe foarte mari, sunt sigur, însă noi doi ştim că tot ce-a primit el vreodată de la Lysa au fost copii născuţi morţi, avorturi spontane şi bietul Prigorel. Ceea ce ne aduce înapoi la cele cinci fiice rămase ale lui Elys şi Alys. Cea mai mare a fost lăsată extrem de greu însemnată de vărsatul care i-a ucis surorile, aşa că a devenit septă. Alta a fost sedusă de un mercenar. Ser Elys a izgonit-o, iar ea s-a alăturat surorilor tăcute după ce bastardul ei a murit în scutece. Cea de-a treia s-a măritat cu Lordul din Paps, dar s-a dovedit a fi stearpă. A patra era pe drum spre domeniile riverane pentru a se mărita cu un Bracken, când Oamenii Arşi au luat-o cu ei. Cu asta, a mai rămas doar cea mai mică, iar ea s-a măritat cu un cavaler loial Casei Waynwood, i-a dăruit un fiu căruia i-a dat numele de Harrold, şi a pierit. Îi întoarse mâna şi-o sărută uşor pe încheietură. Aşadar, scumpa mea, spune-mi de ce este Harry Moştenitorul? Ochii ei se măriră.

— Nu-i moştenitorul lui Lady Waynwood. Este al lui *Robert.* Dacă Robert ar muri…

Petyr îşi arcui o sprânceană.

— *Când* Robert va muri. Bietul şi dragul nostru Prigorel este un băiat atât de bolnăvicios încât este numai o chestiune de timp. *Când* moare Robert, Harry Moştenitorul devine Lordul Harrold, Apărătorul Văii şi Lord de Eyrie. Stegarii lui Jon Arryn nu mă vor iubi niciodată, nici pe smintitul şi tremuriciul nostru de Robert, însă le va plăcea de Tânărul lor Şoim… şi când se vor aduna pentru nunta lui, iar tu îţi vei face apariţia cu părul tău lung şi castaniu, drapată în mantia fecioarelor, albă cu gri, cu lupul străvechi pe spate… ei bine, fiecare cavaler din Vale îşi va oferi spada pentru a-ţi recâştiga drepturile din naştere. Aşa că acestea sunt darurile din partea mea, scumpa mea Sansa… Harry, Eyrie şi Winterfell.

Astea merită încă un sărut, nu crezi?

BRIENNE

E doar un vis ticălos, îşi spuse ea. Dar dacă visa, de ce durea atât de tare?

Ploaia încetase, însă întreaga lume era udă. Îşi simţea mantia la fel de grea precum cămaşa de zale. Frânghiile care-i legau încheieturile mâinilor musteau de apă, însă asta le făcea să pară şi mai strânse. Indiferent cum îşi răsucea Brienne mâinile, nu se putea elibera. Nu înţelegea cine o legase sau de ce. Încercase să

întrebe umbrele, însă acestea nu-i răspunseră. Poate că nici n-o auzeau. Poate că

nu erau adevărate. Sub straturile de lână umedă şi zale ruginite, pielea îi era înroşită şi febrilă. Se întrebă dacă nu cumva toate acestea erau un vis dat de febră.

Avea un cal sub ea, cu toate că nu-şi putea aminti să-l fi încălecat. Stătea cu faţa în jos, întinsă pe crupă, ca un sac cu ovăz. Încheieturile mâinilor şi gleznele îi fuseseră legate împreună. Aerul era umed, pământul învăluit în ceţuri. Capul îi sălta la fiecare pas. Auzea voci, însă tot ce putea vedea era pământul de sub copitele calului. Îşi simţea oasele rupte în trup. Faţa-i era umflată, obrazul îi era năclăit de sânge, iar fiecare zvâcnet şi hop îi trimiteau o durere sfâşietoare prin braţ. Îl putea auzi pe Podrick strigând-o, parcă de la mare depărtare.

— Ser? continua el să spună. Ser? Domniţă? Ser? Domniţă?

Glasul era slab, greu de desluşit. În cele din urmă, se făcu linişte.

Visa că se afla la Harrenhal, din nou în groapa ursului. De data asta o încolţea Muşcătorul, uriaş şi pleşuv şi alb ca un vierme, cu băşici purulente pe obraji. I se înfăţişase gol, mângâindu-şi mădularul, încleştându-şi dinţii şlefuiţi. Brienne fugi din apropierea lui.

— Sabia mea, striga ea. Devotata. Vă rog. Temnicerii nu-i răspunseră. Era şi Renly acolo, împreună cu Dick Dibaciul şi Catelyn Stark. Shagwell, Pyg şi Timeon veniseră şi ei, la fel şi hoiturile de prin copaci, cu obrajii lor scofâlciţi, limbile umflate şi găvanele goale ale ochilor. Brienne urlă de groază la vederea lor, iar Muşcătorul o înşfacă de braţ şi o trase spre el, sfâşiindu-i o bucată din faţă.

— Jaime! se auzi strigând. *Jaime!*

Chiar şi în străfundurile visului, durerea era prezentă. Faţa-i palpita. Umărul îi sângera. Respiratul o durea. Durerea îi trosnea prin braţ, ca un fulger. Strigă să i se aducă un maester.

— Nu avem niciun maester, rosti o voce de fetişcană. Sunt numai eu.

Caut o fată, îşi aminti Brienne. *O fată de viţă nobilă, de treisprezece ani, cu ochi albaştri şi păr arămiu.*

— Domniţă? zise ea. Lady Sansa?

Un bărbat hohoti.

— Crede că eşti Sansa Stark.

— Nu poate rezista mai mult. Va muri.

— Un leu mai puţin. N-am să plâng după ea.

Brienne auzi pe cineva rugându-se. Se gândi la Septonul Meribald, însă toate cuvintele erau anapoda. *Noaptea e neagră şi plină de spaime, şi la fel sunt visele.*

Treceau printr-o pădure sumbră, un loc umed, întunecos, tăcut, unde pinii se înghesuiau. Pământul se simţea jilav pe sub copitele calului ei, iar urmele pe care le lăsa se umpleau cu sânge. Lângă ea călăreau Lordul Renly, Dick Crabb şi Vargo Hoat. Sângele curgea din rana de la gât a lui Renly. Din urechea sfâşiată a Ţapului picura puroiul.

— Unde mergem? întrebă Brienne. Unde mă duceţi?

Niciunul nu-i răspunse. *Cum ar putea răspunde? Toţi sunt morţi.* Să însemne asta că era şi ea moartă?

Lordul Renly era în faţa ei, dragul ei rege zâmbitor. Îi conducea calul printre copaci. Brienne strigă să-i spună cât

de mult îl iubea, însă când el se întoarse şi se încruntă spre ea, văzu că nu era Renly. Renly nu se încrunta niciodată. *Mereu avea un zâmbet pentru mine,* se gândi ea... doar dacă...

— Frig, zise regele ei, uimit, şi o umbră se puse în mişcare fără ca vreun om să

o arunce, iar sângele stăpânului ei drag gâlgâia, scurgându-se prin oţelul verde al apărătorii lui de gât, scăldându-i mâinile. Fusese un bărbat cald, însă sângele-i era rece ca gheaţa. *Nu-i ceva aievea,* se gândi ea. *Este încă un vis urât, şi-am să mă*

trezesc imediat.

Bidiviul ei se opri dintr-odată. Fu înşfăcată de mâini lacome. Vedea fâşii de lumină roşiatică, de amiază, strecurându-se printre crengile unui castan. Un cal căuta castane printre frunzele moarte, iar în apropiere se deplasau bărbaţi, vorbind cu glas scăzut. Zece, doisprezece, poate mai mulţi. Brienne nu le recunoscu feţele.

Era întinsă la pământ, cu capul sprijinit de trunchiul unui copac.

— Bea asta, domniţă, răsună glasul fetei. Ridică o cupă la buzele Briennei.

Simţi un gust puternic, acru. Brienne scuipă tot.

— Apă, gemu ea. Te rog, apă.

— Apa nu-ţi va uşura durerea. Asta da. Puţin. Fata duse din nou pocalul la gura Briennei.

O durea chiar şi să bea. Vinul i se scurse pe obraz şi apoi îi picură pe piept.

Când cupa i se goli, fata i-o umplu din nou, turnând dintr-un burduf. Brienne bău până când începu să bolborosească.

— Nu mai…

— Ba, mai. Ai un braţ rupt şi câteva coaste fisurate. Două, poate trei.

— Muşcătorul, zise Brienne, amintindu-şi de greutatea lui, felul în care o izbise cu genunchiul în piept.

— Da. Ăla-i un adevărat monstru.

Totul îi reveni în minte; fulgerele de deasupra şi mocirla de dedesubt, ploaia clipocind uşor pe oţelul întunecat al coifului Câinelui, forţa îngrozitoare a 190

mâinilor Muşcătorului. Deodată, nu mai putea suporta să fie legată. Încercă să se elibereze de frânghii, însă tot ce reuşi să facă fu să se julească şi mai tare.

Încheieturile-i erau strânse prea tare. Pe cânepă erau pete de sânge.

— E mort? începu să tremure. Muşcătorul. *E mort?* Îşi aminti colţii înfigânduse în carnea feţei sale.

Gândul că ar mai putea fi acolo, pe undeva, respirând, o făcu pe Brienne să-şi dorească să urle.

— E mort. Gendry i-a înfipt un vârf de lance în gât. Bea, domniţă, altfel ţi-l torn eu pe gât.

Bău.

— Caut o fată, şopti ea printre sorbituri. Aproape că spusese *pe sora mea.* O

fecioară de viţă aleasă, de treisprezece ani. Are ochi albaştri şi părul arămiu.

— Nu sunt eu.

— *Nu.* Brienne putea vedea asta. Fetişcana era într-atât de slabă încât nu-i lipsea mult să pară moartă de foame. Îşi purta părul închis la culoare împletit, iar ochii îi erau mai bătrâni decât anii. *Păr castaniu-închis, ochi căprui, simplă.*

Salcia, cu şase ani mai mare.

— Tu eşti sora. Hangiţa.

— S-ar putea să fiu, se foi fata. Şi dacă aş fi?

— Ai vreun nume? întrebă Brienne.

Îi chiorăi stomacul şi se temu că s-ar putea să vomite.

— Heddle. La fel ca Salcia. Jeyne Heddle.

— Jeyne. Dezleagă-mi mâinile. Te rog. Ai milă. Frânghiile-mi rod încheieturile. Sângerez.

— Nu-i permis. Trebuie să rămâi legată până când…

— … până când ai să ajungi înaintea Înălţimii Sale.

Renly era în spatele fetei, dându-şi la o parte de pe ochi părul negru.

Nu-i Renly. Gendry.

— Înălţimea Sa vrea ca tu să dai socoteală pentru crimele tale.

— Înălţimea Sa. Vinul făcea să i se învârtă totul în jurul capului. Îi era greu să

judece. Inimă de Piatră. La ea te referi? Lordul Randyll vorbise despre ea la Iazul Fecioarelor. Lady Inimă de Piatră.

— Unii-i spun aşa. Alţii în alte feluri. Sora Tăcută. Mama Neîndurătoare.

Femeia-Călău.

Femeia-Călău. Când Brienne îşi închise ochii, văzu hoiturile răsucindu-se cu feţele negre şi umflate dedesubtul crengilor dezgolite, maronii. Deodată, i se făcu o frică teribilă.

— Podrick. Scutierul meu. Unde-i Podrick? Şi ceilalţi… Ser Hyle, septonul Meribald. Dulău. Ce-aţi făcut cu Dulău?

Gendry şi fata schimbară o privire. Brienne se chinui să se ridice şi izbuti să-şi îndoaie un genunchi sub ea înainte ca lumea să înceapă să se rotească.

— Chiar tu ai ucis câinele, domniţă, îl auzi pe Gendry vorbind chiar înainte ca bezna s-o înghită din nou.

Se făcea că era din nou la Şoapte, stând printre ruine, înfruntându-l pe Clarence Crabb. Acesta era uriaş şi înspăimântător, călare pe un zimbru mai flocos decât el. Animalul bătea furios cu copitele în pământ, săpând brazde adânci. Dinţii lui Crabb fuseseră piliţi până ajunseseră doar nişte vârfuri. Când Brienne vru să-şi tragă sabia, găsi teaca goală.

— Nu! ţipă ea când Ser Clarence şarjă. Nu era cinstit. Nu putea lupta fără

sabia ei vrăjită. I-o dăduse Ser Jaime. Gândul că-l va dezamăgi ca şi pe Lordul Renly o făcu să vrea să plângă. Sabia mea, vă rog. Trebuie să-mi găsesc sabia.

— Târfa-şi vrea sabia înapoi, răsună o voce.

— Iar eu vreau ca Cersei Lannister să-mi sugă mătărânga. Poftim.

— Jaime o numea Devotata. *Vă rog.*

Însă n-o ascultară, iar Clarence Crabb se abătu asupra ei şi-i zbură capul.

Brienne se prăbuşi într-o beznă şi mai adâncă.

Visă că se afla întinsă într-o barcă, cu capul în poala cuiva. În jurul lor erau numai umbre, bărbaţi cu glugi, în zale şi piele, vâslind prin apa unui râu ceţos cu vâsle învelite în cârpe. Era udă de transpiraţie, arzând, dar cumva tremurând în acelaşi timp. Ceaţa era plină de chipuri.

— *Frumoasă,* şopteau sălciile de pe mal, însă păpurişul răspunse:

— *Pocită, pocită.*

Brienne tresări.

— Încetaţi, zise ea. Cineva să le facă să înceteze. Următoarea dată când se trezi, Jeyne îi ţinea la buze o ceaşcă de supă fierbinte. *Fiertură de ceapă,* îşi spuse ea. Bău cât putu de mult, până când o bucăţică de morcov îi rămase în gât şi-o făcu să se înece. Tusea i se păru un chin.

— Încet, făcu fata.

— Gendry, icni ea. Trebuie să vorbesc cu Gendry.

— S-a întors la râu, domniţă. S-a întors la foalele lui, la Salcie şi la cei mici, ca să-i apere.

Nimeni nu-i poate apăra. Începu din nou să tuşească.

— Ah, las-o să se înece. Economisim frânghie. Unul dintre bărbaţii din umbră

o dădu pe fată la o parte. Era îmbrăcat într-o cămaşă din zale ruginite şi purta o centură ţintuită. La şold îi atârnau o sabie lungă şi un pumnal. De umerii lui era lipită o mantie galbenă, mare, îmbibată cu apă şi murdară. De pe umerii i se înălţa capul din oţel al unui câine, cu dinţii dezveliţi într-un rânjet.

— *Nu,* gemu Brienne. Nu, eşti mort, eu te-am ucis.

Câinele râse.

— Ai înţeles taman pe dos. Eu am să te omor. Aş face-o chiar acum, dar stăpâna mea vrea să te vadă spânzurată.

Spânzurată. Cuvântul o străbătu ca un fior prin tot corpul. Privi spre fată, 192

Jeyne. *E prea tânără să fie atât de dură.*

— Pâine şi sare, icni Brienne. Hanul… Septonul Meribald a hrănit copiii… am frânt pâinea împreună cu sora ta…

— Dreptul oaspeţilor nu mai e ce era odată, spuse fata. Nu după ce stăpâna mea s-a întors de la nuntă. Unii dintre cei care se bălăngănesc pe lângă râu îşi închipuiau şi ei că erau oaspeţi.

— Noi ne-am închipuit altceva, vorbi Câinele. Ei voiau paturi, noi le-am dat copaci.

— Ne-au rămas o mulţime de copaci, interveni o altă umbră, un chior aflat sub un coif ruginit, cu vârful teşit. Întotdeauna ne rămân mai mulţi copaci.

Când veni vremea să încalece din nou, îi traseră peste faţă o glugă de piele. Nu avea găuri pentru ochi. Pielea înăbuşea zgomotele din jurul ei. Gustul de ceapă îi stăruia pe limbă, la fel de clar ca şi înţelegerea eşecului ei. *Vor să mă spânzure.*

Se gândi la Jaime, la Sansa, la tatăl ei, aflat în Tarth, şi fu recunoscătoare pentru glugă. O ajuta să-şi ascundă lacrimile care i se adunau în ochi. Din când în când, îi auzea pe haiduci vorbind, însă nu le putea distinge cuvintele. După o vreme, se lăsă copleşită de oboseală şi de mişcările lente şi constante ale calului ei.

De data asta, visă că era din nou acasă, la Evenfall. Prin ferestrele cu arcade înalte ale sălii castelului nobilului ei tată putea vedea soarele apunând. *Am fost la adăpost aici. Am fost la adăpost.*

Era îmbrăcată în brocart, într-o rochie lungă împărţită în patru, cu albastru şi roşu, decorată cu sori aurii şi semiluni argintii. Pe o altă fată, rochia ar fi stat bine, dar nu pe ea. Avea doisprezece ani, era mătăhăloasă şi dizgraţioasă, şi aştepta să-l cunoască pe tânărul cavaler pe care tatăl său i-l

pregătise pentru căsătorie, un băiat cu şase ani mai mare decât ea, convins că va deveni un mare campion de turniruri într-o bună zi. Se temea de venirea lui. Pieptul îi era prea mic, mâinile şi picioarele prea mari. Părul îi rămânea ridicat în sus, iar în cuta de lângă nas avea un coş.

— Îţi va aduce un trandafir, îi promise tatăl ei, însă un trandafir nu era bun, o roză nu-i putea asigura protecţia. Ea voia o sabie. *Devotata. Trebuie s-o găsesc pe fată. Trebuie să găsesc onoarea lui.*

În cele din urmă, uşile se deschiseră şi logodnicul ei păşi în sala tatălui.

Încercă să-l salute, aşa cum fusese sfătuită, dar din gură începu să îi curgă sânge, îşi muşcase limba în timp ce aştepta. O scuipă la picioarele tânărului cavaler şi îi văzu dezgustul întipărit pe faţă.

— Frumoasa Brienne, zise el pe un ton batjocoritor. Am văzut scroafe mai drăguţe decât tine.

Bărbatul îi aruncă trandafirul în faţă. În timp ce se îndepărta, grifonii de pe mantia sa se unduiră, se amestecară şi se transformară în lei.

— *Jaime!* ar fi vrut ea să strige. *Jaime, întoarce-te la mine!* Însă limba ei zăcea la podea, lângă trandafir, înecată în sânge.

193

Brienne se trezi dintr-odată, icnind.

Nu ştia unde se afla. Aerul era rece şi greu şi mirosea a pământ şi a viermi şi a mucegai. Stătea întinsă pe o poliţă, sub un morman de blănuri de oaie, cu stâncă

deasupra capului şi rădăcini pătrunzând prin pereţi. Singura lumină venea de la o lumânare din seu, arzând într-o băltoacă de ceară topită.

Împinse deoparte blănurile. Văzu că cineva îi dăduse jos armura şi hainele. Era îmbrăcată în veşminte de lână maro, subţiri, însă proaspăt spălate. Antebraţul îi fusese fixat pe aţele şi legat cu feşe. Îşi simţea o parte a feţei umedă şi rigidă.

Când se atinse, descoperi un soi de prişniţă umedă care-i acoperea obrazul, falca şi urechea. *Muşcătorul…*

Brienne se ridică în picioare. Şi le simţea moi ca apa, iar capul îi era uşor ca aerul.

— E cineva aici?

Ceva se mişcă într-una dintre nişele scufundate în umbră din spatele lumânării; un bătrân cenuşiu, îmbrăcat în zdrenţe. Păturile care-l acoperiseră alunecară pe pământ. Se ridică şi se frecă la ochi.

— Lady Brienne? M-ai speriat. Tocmai visam.

Nu, îşi spuse ea, *eu tocmai visam.*

— Ce loc este acesta? O temniţă?

— E o peşteră. Precum şobolanii, şi noi trebuie să alergăm înapoi în găurile noastre când vin câinii să ne adulmece, şi sunt tot mai mulţi câini cu fiecare zi ce trece.

Era îmbrăcat în resturile zdrenţuite ale unei robe vechi, roz cu alb. Avea părul lung şi cărunt, încâlcit, iar pielea căzută a obrajilor şi a bărbiei era acoperită cu ţepi aspri.

— Ţi-e foame? Ai putea să dai pe gât o ceaşcă de lapte? Poate puţină pâine şi miere?

— Vreau hainele mele. Sabia.

Se simţea goală fără cămaşa ei de zale şi voia Devotata lângă ea.

— Ieşirea. Arată-mi ieşirea.

Solul peşterii era mocirlos şi pietros, se simţea dur sub tălpile ei. Chiar şi acum era ameţită, parcă ar fi plutit. Lumina pâlpâitoare arunca umbre ciudate. *Spiritele celor ucişi,* se gândi ea, *dansând toate în jurul meu, ascunzându-se când mă*

întorc spre ele. Văzu peste tot găuri şi crăpături şi fisuri, însă nu exista nicio cale de a afla care pasaje duceau afară, care o afundau mai mult în peşteră şi care nu duceau niciunde. Toate erau într-o beznă adâncă.

— Pot să-ţi pun mâna pe frunte, domniţă?

Palma temnicerului era plină de cicatrici şi aspră din cauza bătăturilor, însă

ciudat de blândă.

— Nu mai ai febră, anunţă el cu o voce străbătută de accentele din Oraşele Libere. E bine aşa. Numai ieri carnea-ţi ardea ca focul, Jeyne se temea că s-ar 194

putea să te pierdem.

— Jeyne. Fata înaltă?

— Chiar ea. Cu toate că nu-i atât de înaltă ca tine, domniţă. Jeyne Lungana, aşa-i spun oamenii. Ea ţi-a oblojit braţul cu aţele, la fel de bine ca orice maester.

A făcut tot ce-a putut pentru faţa ta, a spălat rănile cu bere fiartă pentru a opri putrezirea. Dar cu toate astea... o muşcătură de om este tare spurcată. De acolo a venit febra, sunt sigur. Omul cenuşiu îi atinse faţa bandajată. A trebuit să tăiem o parte din carne. Mă tem că faţa ta nu va fi prea arătoasă.

N-a fost niciodată arătoasă.

— Vorbeşti de cicatrici?

— Domniţa mea, creatura aceea ţi-a înfulecat jumătate din obraz.

Brienne nu se putu împiedica să tresară. *Orice cavaler are urme de bătălie,* o avertizase Ser Goodwin, când îl rugase s-o înveţe să se lupte cu sabia. *Asta vrei şi tu, copilă?* Bătrânul ei maestru de arme vorbise de tăieturi de sabie, însă n-ar fi putut prevedea niciodată existenţa dinţilor ascuţiţi ai Muşcătorului.

— De ce mi se aşază oasele şi mi se spală rănile dacă nu vreţi decât să mă

spânzuraţi?

— Chiar, de ce? Bărbatul întoarse privirile spre lumânare, de parcă n-ar mai fi suportat s-o privească pe Brienne. Ai luptat cu curaj la han, mi s-a spus. Lem n-ar fi trebuit să plece niciodată de la răscruce. I s-a spus să stea pe-aproape, ascuns, să

vină imediat ce vede fum ieşind pe coş... însă când a auzit de Câinele Turbat din Saltpans care îşi croia drum spre

nord de-a lungul Furcii Verzi, a înghiţit momeala. Îi vânam de multă, multă vreme… totuşi, ar fi trebuit să ştie mai bine.

Aşa, a trecut o jumătate de zi până când şi-a dat seama că circarii se folosiseră de un pârâu ca să-şi ascundă urmele şi să cadă în spatele lui, iar apoi a pierdut şi mai mult timp ocolind o coloană de cavaleri ai Freyilor. Dacă n-ai fi fost acolo, se putea să nu mai fi rămas decât cadavre la han până când se întorceau Lem şi oamenii săi. *De asta* Jayne ţi-a îngrijit rănile, poate. Orice altceva vei fi făcut, aceste răni ţi le-ai dobândit cu onoare, pentru cea mai bună cauză.

Orice altceva vei fi făcut.

— Şi ce crezi că am făcut? întrebă ea. *Cine eşti?*

— Când am început, eram oamenii regelui, îi zise bărbatul, însă oamenii regelui trebuie să aibă un rege, iar noi nu avem. Eram şi fraţi de arme, însă acum frăţia noastră-i spulberată. Nu ştiu cine suntem, ca s-o spun pe-a dreaptă, şi nici unde mergem. Ştiu doar că drumul este întunecat. Focurile nu mi-au dezvăluit ce ne aşteaptă la capăt.

Eu ştiu unde se termină totul. Am văzut hoiturile prin copaci.

— Focuri, repetă Brienne. Înţelese dintr-odată tot. Tu eşti preotul myrishez.

Vrăjitorul roşu.

Bărbatul aruncă o privire în jos, spre robele sale zdrenţuite, şi zâmbi cu tristeţe.

— Sunt, mai degrabă, prefăcutul roz. Eu sunt Thoros din Myr, da… un preot prost şi un vrăjitor şi mai prost.

— Călătoreşti cu Dondarrion, lordul fulgerului.

— Fulgerul vine şi pleacă şi apoi nu mai e văzut. Tot aşa şi oamenii. Mă tem că focul Lordului Beric a plecat din această lume. O umbră şi mai întunecată ne-a condus în acest loc.

— Câinele?

Preotul îşi strânse buzele.

— Câinele-i mort şi îngropat.

— L-am văzut prin pădure.

— Un vis de febră, domniţă.

— Zicea că mă va spânzura.

— Chiar şi visele pot minţi. Domniţă, de când n-ai mai mâncat? În mod sigur, eşti flămândă.

Chiar era, îşi dădu seama. Îşi simţea burta goală.

— Mâncare… mâncarea ar fi bine-venită, mulţumesc.

— Atunci să punem masa. Şezi. Vom vorbi şi de altele, dar întâi mâncare.

Aşteaptă aici.

Thoros aprinse un fitil de la lumânarea care se stingea şi dispăru într-o gaură

neagră de sub un pervaz de stâncă. Brienne se trezi singură în mica peşteră.

Totuşi pentru cât timp?

Cercetă caverna, căutând o armă. Orice fel de armă ar fi fost bună: un toiag, o bâtă, un pumnal. Nu găsi decât pietre. Una i se potrivea destul de bine în pumn…

însă îşi aminti de Şoapte şi de ce se întâmplase când Shagwell încercase să pună o piatră împotriva unui cuţit. Când auzi sunetul paşilor preotului întorcându-se, lăsă

piatra să cadă pe pământul peşterii şi-şi reluă locul.

Thoros avea pâine şi brânză şi un bol cu tocană.

— Îmi pare rău, zise el. Ce-a mai rămas din lapte s-a stricat, iar mierea s-a dus toată. Nu prea mai avem mâncare. Oricum, astea te vor sătura.

Tocana era rece şi grasă, pâinea tare, iar brânza chiar şi mai tare. Brienne nu mâncase niciodată ceva atât de bun.

— Tovarăşii mei sunt şi ei aici? îl întrebă pe preot în vreme ce-şi umplea lingura cu ultimele rămăşiţe de tocană.

— Septonul a fost eliberat, lăsat să-şi vadă de drum. Nu i s-a făcut niciun rău.

Ceilalţi sunt aici, aşteptându-şi judecata.

— Judecata? Se încruntă. Podrick Payne e doar un băietan.

— Spune că-i scutier.

— Ştii cum se fălesc băieţii.

— Este scutierul Pezevenghiului. A luptat în bătălii, singur o recunoaşte. Iar dacă e să-l asculţi pe el, a şi răpus oameni.

— Un băietan, zise ea din nou. Aveţi milă.

196

— Domniţă, făcu Thoros, nu am nicio îndoială că bunătatea şi milostenia şi iertarea încă mai pot fi găsite pe undeva prin aceste Şapte Regate, însă nu le căuta pe aici. Aceasta este o peşteră, nu un templu. Când oamenii trebuie să trăiască

precum şobolanii, în întuneric, sub pământ, rămân foarte repede fără niciun pic de milă, aşa cum rămân fără lapte sau miere.

— Şi dreptatea? Poate ea fi găsită prin peşteri?

— Dreptatea. Thoros zâmbi stins. Îmi amintesc dreptatea. Are un gust plăcut.

Despre dreptate era vorba când ne-a condus Beric, sau, cel puţin, aşa ne-am spus noi. Eram oamenii regelui, cavaleri şi eroi… însă unii cavaleri sunt întunecaţi şi plini de groază, domniţa mea. Războiul ne transformă pe toţi în monştri.

— Vrei să spui că sunteţi monştri?

— Eu spun că suntem oameni. Nu eşti singura cu răni, Lady Brienne. Unii dintre fraţii mei erau oameni buni atunci când au început toate. Alţii erau… mai puţin buni, să zicem? Deşi unii spun că nu contează cum e bărbatul la început, ci cum sfârşeşte. Bănuiesc că acelaşi lucru e valabil şi pentru femei.

Preotul se ridică în picioare.

— Mă tem că timpul petrecut de noi doi împreună s-a sfârşit. Îi aud pe fraţii mei apropiindu-se. Doamna noastră a trimis după tine.

Brienne le auzi paşii şi zări lumina torţelor pâlpâind în pasaj.

— Mi-ai spus că s-a dus la Fairmarket.

— Şi-aşa a făcut. S-a întors în timp ce tu dormeai. Ea nu doarme niciodată.

Nu-mi va fi teamă, îşi spuse ea, însă era prea târziu pentru asta. *N-am să-i las să-mi vadă frica,* îşi promise ea în loc. Erau patru, bărbaţi duri, cu feţele trase, îmbrăcaţi în zale şi armuri şi piele. Îl recunoscu pe unul dintre ei; bărbatul cu un singur ochi din visele ei.

Cel mai înalt dintre cei patru purta o mantie galbenă, pătată şi zdrenţuită.

— Ţi-a plăcut mâncarea? întrebă el. Sper că da. Este ultima masă pe care ai s-o mai primeşti în viaţa ta.

Avea părul arămiu, era bărbos, zdrenţăros, cu nasul frânt, prost vindecat.

Îl ştiu pe acest bărbat, îşi zise Brienne.

— Eşti Câinele.

Rânji. Avea dinţi îngrozitori, strâmbi şi de culoare maro, din cauza cariilor.

— Cred că da, având în vedere că doamna mea l-a omorât pe ultimul. Întoarse capul şi scuipă.

Ea-şi aminti străfulgerările, noroiul de sub tălpile ei.

— Eu pe Rorge l-am ucis. A luat coiful de pe mormântul lui Clegane, iar tu l-ai furat de pe cadavrul lui.

— Nu l-am auzit bodogănind.

Thoros fornăi de uimire.

— Este adevărat? Coiful unui mort? Chiar atât de jos am decăzut?

Uriaşul se încruntă la el.

— E oţel bun.

— Nu-i nimic bun la coiful acela, nici la bărbaţii care l-au purtat, zise preotul roşu. Sandor Clegane a fost un om chinuit, iar Rorge un animal în piele de om.

— Eu nu sunt ei.

— Atunci de ce să arătăm lumii faţa lor? Sălbatică, rânjită, strâmbă… asta vrei să fii şi tu, Lem?

— Vederea ei îi va face pe duşmanii mei să se teamă.

— Vederea ei mă face şi pe mine să mă tem.

— Atunci închide-ţi ochii.

Bărbatul cu mantia galbenă făcu un gest scurt.

— Aduceţi târfa.

Brienne nu se împotrivi. Ei erau patru, iar ea era slăbită şi rănită, goală pe sub hainele de lână. Trebui să se aplece pentru a nu se lovi la cap în timp ce o împingeau prin pasajul întortocheat. Calea urca abrupt, cotind de două ori înainte de a ieşi într-o cavernă mult mai mare, plină de haiduci.

În centrul ei fusese săpată o vatră pentru foc, iar aerul era albastru din cauza fumului. Bărbaţii se adunaseră lângă flăcări, încălzindu-se ca să înfrunte frigul din peşteră. Alţii stăteau cu picioarele încrucişate pe saltele de paie. Erau şi femei şi chiar şi câţiva copii care se holbau de după fustele mamelor lor. Singura faţă pe care o ştia Brienne era cea a lui Jeyne Heddle Lungana.

O masă pe capre fusese ridicată în partea cealaltă a peşterii, într-o despicătură

din stâncă. În dosul mesei stătea o femeie înveşmântată în cenuşiu, cu mantie şi cu glugă. În mâini ţinea o coroană, un cerc de bronz ornat cu săbii de fier. O

studia, iar degetele sale mângâiau lamele de parcă ar fi vrut să le încerce ascuţimea. Ochii îi licăreau pe sub glugă.

Cenuşiul era culoarea surorilor tăcute, servitoarele Străinului. Brienne simţi cum pe spinare îi urcau fiori. *Inimă de Piatră.*

— Domniţă, zise bărbatul uriaş. Iat-o.

— Da, adăugă bărbatul care avea un singur ochi. Târfa Regicidului.

Tresări.

— De ce-mi spuneţi aşa?

— Dacă aş primi un cerb de argint pentru fiecare dată când i-ai pronunţat numele, aş fi la fel de bogat ca prietenii tăi, Lannisterii.

— Asta a fost doar… nu înţelegeţi.

— Chiar aşa, să nu pricepem noi? Uriaşul râse. Ba cred că s-ar putea să

înţelegem. Dinspre tine se simte o putoare de *leu,* doamnă.

— Nu-i aşa.

Un alt haiduc făcu pas înainte, un bărbat mai tânăr, cu o jiletcă soioasă, din blană de oaie. În mâna sa se afla Devotata.

— Asta spune că e.

Glasul său era îngheţat de accentele din Nord. Trase sabia din teaca ei şi o 198

puse dinaintea lui Lady Inimă de Piatră. În lumina focului din vatră vinişoarele roşii şi negre de pe lamă aproape păreau că se mişcă, însă femeia în cenuşiu avea ochi numai pentru măciulia de pe mâner: un cap de leu din aur, cu ochii din rubine, care luceau ca două stele roşii.

— Mai este şi asta.

Thoros din Myr scoase un pergament din mânecă şi-l puse jos, lângă sabie.

— Are sigiliul regelui-băietan şi spune că purtătorul lui îi reprezintă interesele.

Lady Inimă de Piatră dădu sabia la o parte pentru a citi scrisoarea.

— Sabia mi-a fost dată pentru un bun motiv, zise Brienne. Ser Jaime i-a făcut un jurământ lui Catelyn Stark…

— … înainte ca prietenii lui să-i taie beregata, probabil, rosti uriaşul cu mantie galbenă. Ştim cu toţii cine e Regicidul şi cum sunt jurămintele sale.

Nu-i bine, îşi dădu seama Brienne. *Nicio vorbă de-a mea nu-i va îndupleca.*

Cu toate astea, se avântă înainte.

— I-a promis lui Lady Catelyn fiicele sale, însă când a ajuns la Debarcaderul Regelui, dispăruseră. Jaime m-a trimis s-o caut pe Lady Sansa…

— … iar dacă ai fi găsit fata, ce urmai să faci cu ea? o iscodi tânărul din Nord.

— O protejam. O duceam undeva în siguranţă.

Uriaşul râse.

— Şi unde-ar fi asta? În temniţa lui Cersei?

— Nu.

— N-ai decât să negi cât vrei tu. Sabia asta spune că eşti o mincinoasă. Chiar trebuie să credem că Lannisterii dau săbii cu aur şi rubine *duşmanilor?* Că

Regicidul voia ca tu s-o ascunzi pe fată de *propria sa soră geamănă?* Presupun că

hârtia cu sigiliului regelui-băietan ţi-a fost dată doar pentru cazul în care trebuia să te ştergi la cur? Şi apoi mai sunt şi cei cu care te însoţeşti…

Uriaşul se întoarse şi făcu un semn, şirurile de haiduci se despărţiră, şi alţi doi captivi fură aduşi înainte.

— Băiatul era scutierul Pezevenghiului, domniţă, îi spuse el lui Lady Inimă de Piatră. Celălalt este unul dintre cavalerii Sângerosului Randyll Tarly.

Hyle Hunt fusese bătut atât de tare încât faţa îi era umflată, aproape de nerecunoscut. Se împiedică atunci când îl împinseră şi aproape căzu. Podrick îl prinse de braţ.

— Ser, spuse băiatul pe un ton jalnic, când dădu cu ochii de Brienne. Domniţă, vreau să spun. Îmi pare rău.

— Nu are de ce să-ţi pară rău.

Brienne se întoarse spre Lady Inimă de Piatră.

— Indiferent ce trădare crezi că aş fi săvârşit, doamnă, Podrick şi Ser Hyle nu au făcut parte din asta.

— Sunt lei, zise bărbatul cu un singur ochi. Asta-i destul. Eu zic să-i atârnăm.

Tarly a spânzurat zeci dintre-ai noştri, e vremea să spânzurăm şi noi de-ai lui.

Ser Hyle îi zâmbi uşor Briennei.

— Domniţa mea, spuse el, ar fi trebuit să te căsătoreşti cu mine când ţi-am făcut oferta. Acum, mă tem că eşti hărăzită să mori fecioară, iar eu om sărac.

— *Lăsaţi-i să plece,* se rugă Brienne.

Femeia în cenuşiu nu răspunse. Studia sabia, pergamentul, coroana de bronz şi fier. În cele din urmă, îşi

duse mâna sub bărbie şi se apucă de gât, de parcă ar fi vrut să se stranguleze singură. În loc de asta, vorbi… Avea o voce întretăiată, spartă, chinuită. Sunetul părea să vină din gât, parte croncănit, parte hârâit şi parte horcăit de moarte. *Limba blestemaţilor,* îşi spuse Brienne.

— Nu înţeleg. Ce-a spus?

— A întrebat de numele sabiei tale, zise tânărul din Nord cu jiletcă din blană

de oaie.

— Devotata, răspunse Brienne.

Femeia în cenuşiu şuieră printre degete. Ochii-i erau două găvane roşii, arzând între umbre. Vorbi din nou.

— Nu, spune ea, să-i zici Trădătoarea. A fost făcută pentru trădare şi omoruri.

Ea-i spune *Prietenă Prefăcută.* Ca tine.

— Faţă de cine am fost eu prefăcută?

— Faţă de ea, făcu nordicul. Se poate ca domnia ta să fi uitat că i-ai jurat credinţă mai întâi ei?

Era numai o singură femeie căreia Fecioara din Tarth îi jurase vreodată

credinţă.

— Asta nu poate fi adevărat, spuse ea. E moartă.

— Moartea şi drepturile oaspeţilor, murmură Jeyne Heddle Lungana. Niciuna nu mai e ce-a fost odată.

Lady Inimă de Piatră îşi dădu gluga jos şi-şi desfăşură de pe faţă voalul cenuşiu, din lână. Avea părul uscat şi firav, alb ca osul. Fruntea ei era un amestec de verde şi cenuşiu, străbătută de pustule maronii, putrede. Carnea feţei îi atârna zdrenţuită de sub ochi şi până la fălci. Unele dintre tăieturi erau acoperite de sânge închegat, însă altele erau deschise şi dedesubt se vedea craniul.

Faţa ei, se gândi Brienne. *Faţa ei era atât de puternică şi de chipeşă, cu pielea atât de netedă şi de moale.*

— Lady Catelyn. Lacrimile i se adunară în ochi. Au spus… au spus că aţi murit.

— Ea este, zise Thoros din Myr. Freyii i-au tăiat gâtul de la o ureche la alta.

Când am găsit-o lângă râu, era moartă de trei zile. Harwin m-a implorat să-i dau sărutul vieţii, dar trecuse prea mult timp. N-am vrut s-o fac, aşa că Lordul Beric şi-a lipit buzele de ale ei şi flacăra vieţii a trecut de la el la ea. Şi… s-a ridicat. Fie ca Stăpânul Luminii să ne apere pe noi toţi. S-a *ridicat.*

Oare încă visez? se întrebă Brienne. *Este vreun alt coşmar zămislit din febra Muşcătorului?*

200

— N-am trădat-o niciodată. Spune-i asta. Jur pe cele Şapte. O jur pe *sabia* mea.

Arătarea care fusese Catelyn Stark se apucă din nou de gât, cu degetele apăsând pe cicatricea oribilă a tăieturii, şi hârâi şi alte sunete.

— Cuvintele sunt ca vântul, spune ea, îi zise nordicul Briennei. Spune că

trebuie să-ţi dovedeşti loialitatea.

— Cum? întrebă Brienne.

— Cu sabia ta. *Devotata* îi spui tu? Atunci respectă-ţi jurământul faţă de ea, spune stăpâna mea.

— Ce vrea de la mine?

— Vrea ca fiul ei să trăiască sau să moară cei care l-au ucis, spuse uriaşul.

Vrea să ospăteze ciorile, aşa cum au făcut la Nunta Roşie. Freyi şi Boltoni, da. Îi vom oferi din aceştia, cât de mulţi vrea. Tot ce-ţi cere ţie este Jaime Lannister.

Jaime. Simţea numele ca un cuţit răsucindu-i-se în burtă.

— Lady Catelyn, eu… nu înţelegi, Jaime… m-a salvat de la siluire când ne-au capturat Măştile Însângerate, iar mai târziu a venit după mine, a sărit în groapa ursului cu mâinile goale… îţi jur, nu mai este cel care era. M-a trimis după Sansa, să o apăr, nu se poate să fi fost amestecat în Nunta Roşie.

Lady Catelyn îşi înfipse degetele adânc în gât, iar cuvintele ieşiră hârâind, înăbuşite, un şuvoi rece ca gheaţa. Băiatul din Nord spuse:

— Zice că trebuie să alegi. Ia sabia şi ucide-l pe Regicid, ori ai să fii spânzurată pentru trădare. Sabia sau laţul, spune ea. Alege, mai spune. *Alege.*

Brienne îşi aminti visul, cum îl aşteptase în sala tatălui ei pe băiatul cu care urma să se căsătorească, îşi muşcase limba în vis. *Gura-mi era plină de sânge.* Îşi trase sufletul hârâind şi spuse:

— N-am să fac această alegere.

Se lăsă o tăcere lungă. Apoi Lady Inimă de Piatră glăsui din nou. De data asta, Brienne pricepu ce spunea. Era un singur cuvânt: *Spânzuraţi-i,* croncăni ea.

— După cum porunceşti, stăpână, zise uriaşul.

O legară din nou pe Brienne cu frânghiile de încheieturi şi o scoaseră din cavernă pe o cărare întortocheată. Afară era dimineaţă, fu surprinsă să vadă. Fâşii din lumina palidă a zorilor se strecurau printre copaci. *Atât de mulţi copaci,* îşi spuse ea. *Nici nu va trebui să mergem departe.*

Nici nu merseră. Haiducii îi puseră laţul sub o salcie strâmbă, i-l înnodară

strâns şi aruncară capătul celălalt al funiei peste o creangă. Lui Hyle Hunt şi lui Podrick Payne li se dădură ulmi. Ser Hyle striga că îl va ucide el pe Jaime Lannister, însă Câinele îl pălmui şi-l făcu să tacă. Îşi pusese din nou coiful.

— Dacă aveţi crime de mărturisit zeilor voştri, acum e timpul să le spuneţi.

— Podrick nu v-a făcut niciodată nimic. Tatăl meu îl va răscumpăra. Tarth e numită şi insula de safir. Trimiteţi-l pe Podrick cu oasele mele la Evenfall şi veţi primi safire, argint, tot ce vreţi.

— Eu le vreau înapoi pe soţia şi pe fiica mea, zise Câinele. Poate să mi le dea tatăl tău? Dacă nu, n-are decât să se ducă dracului. Băiatul va putrezi lângă tine.

Lupii vă vor roade oasele.

— O spânzuri, Lem? întrebă bărbatul cu un singur ochi. Ori ai de gând s-o ţii de vorbă pe căţeaua asta până moare?

Câinele smulse capătul frânghiei din mâinile celui care-o ţinea.

— Ia să vedem dacă poate dansa, zise el şi trase. Brienne simţi cum funia se strângea, îngropându-se în pielea ei, smucindu-i bărbia în sus. Ser Hyle îi blestema cu mare dibăcie, dar nu şi băiatul. Podrick nu-şi ridică deloc privirile, nici măcar atunci când picioarele îi fură săltate de la pământ.

Dacă acesta-i un alt vis, este vremea să mă trezesc. Dacă este adevărat, este vremea să mor. Tot ce putea să vadă era Podrick, cu laţul strâns în jurul gâtului subţire, dând din picioare. Ea-şi deschise gura. Pod se zbătea, se sufoca, *murea.*

Brienne inspiră aerul cu disperare, chiar dacă funia o strangula. Nimic nu mai duruse atât de tare. Ţipă un cuvânt.

CERSEI

Septa Moelle era o baborniţă cu părul alb, cu o faţă ascuţită ca o secure şi cu buzele ţuguiate într-o expresie de dezaprobare perpetuă. *Asta are încă fecioria la locul ei, pun rămăşag,* îşi spuse Cersei, *deşi acum trebuie să fie tare şi ţeapănă*

ca pielea fiartă. Şase dintre cavalerii Înaltei Vrăbii o escortau, cu sabia curcubeu a ordinului lor renăscut pictată pe scuturile lor alungite.

— Septă.

Cersei stătea la picioarele Tronului de Fier, înveşmântată în mătase verde şi dantele aurii.

— Spune-i Preacucerniciei Sale că suntem supăraţi pe el. Îşi permite prea multe. Pe degetele ei şi în părul auriu licăreau smaralde. Ochii întregii curţi şi ai oraşului erau aţintiţi asupra ei şi voia ca ei s-o vadă pe fiica Lordului Tywin. Când se va termina farsa comedianţilor, vor înţelege că au o singură regină adevărată.

Dar, mai întâi, trebuie să dansăm hora şi să nu pierdem niciun pas. Lady Margaery este soaţa credincioasă şi blândă a fiului meu, ajutorul şi consoarta lui.

Preacucernicia Sa nu avea niciun motiv să pună mâna pe ea ori să le închidă pe ea şi pe tinerele ei verişoare, care ne sunt dragi tuturor. Îi cer să le elibereze.

Expresia severă a septei Moelle nu se modifică deloc.

— Am să transmit cuvintele Înălţimii Tale Preacucerniciei Sale, însă mă

întristează să spun că tânăra regină şi domnişoarele sale pot fi eliberate numai când nevinovăţia lor va fi dovedită.

— *Nevinovăţia?* De ce? Nu trebuie decât să le priviţi chipurile dulci şi tinere pentru a vedea cât sunt de nevinovate.

— Un chip plăcut ascunde adesea un suflet de păcătos.

Lordul Merrywheater luă cuvântul de la masa de consiliu:

— De ce ofense sunt acuzate aceste tinere fete şi de către cine?

Septa răspunse:

— Megga Tyrell şi Elinor Tyrell sunt acuzate de desfrânare, păcate trupeşti şi asociere pentru comiterea de înaltă trădare. Alia Tyrell a fost acuzată pentru că a asistat la destrăbălări şi le-a ajutat să le ascundă. De acestea toate a fost acuzată şi regina Margaery, precum şi de adulter şi de înaltă trădare.

Cersei îşi puse o mână pe piept.

— Spune-mi cine răspândeşte asemenea calomnii despre fiica mea bună! Nu cred o iotă din toate astea. Dragul meu fiu o iubeşte pe Lady Margaery din toată

inima, ea n-ar fi putut niciodată să fie atât de crudă încât să îl înşele.

— Acuzatorul este un cavaler din propria ta curte. Ser Osney Kettleblack a mărturisit Înaltului Septon însuşi, la altarul Tatălui, că o cunoaşte trupeşte pe regină.

Harys Swift icni la masa de consiliu, iar Marele Maester Pycelle se întoarse cu spatele. Aerul se umplu de un zumzet, ca şi cum mii de viespi fuseseră eliberate prin sala tronului. Unele dintre doamnele de la galerie începură să plece, urmate de un şuvoi de mici lorzi şi cavaleri din spatele sălii. Mantiile aurite îi lăsară să

plece, însă regina îl instruise pe Ser Osfryd să-i noteze pe toţi cei care fugeau.

Dintr-odată, trandafirul Tyrellilor nu mai miroase atât de dulce.

— Ser Osney este tânăr şi desfrânat, admit asta, zise regina, însă un cavaler credincios. Dacă spune că a luat parte la toate astea… nu, nu poate fi adevărat.

Margaery este fecioară!

— Nu-i aşa. Am examinat-o chiar eu, la porunca Preacucerniciei Sale. Fecioria ei nu mai e intactă. Septa

Aglantine şi Septa Melicent vor spune acelaşi lucru, la fel ca propria septă a Reginei Margaery, Nysterica, ce a fost închisă într-o celulă

de penitenţă pentru participarea ei la ruşinea reginei. Lady Megga şi Lady Elinor au fost şi ele cercetate. Nici ele nu mai sunt fecioare.

Viespile bâzâiau atât de tare încât regina de-abia dacă-şi mai auzea gândurile.

Sper ca mica regină şi verişoarele ei să se fi bucurat de aventurile lor.

Lordul Merryweather bătu cu pumnul în masă.

— Lady Margaery a depus jurăminte solemne privind fecioria ei, în faţa Înălţimii Sale, regina, şi a răposatului ei tată. Mulţi de aici au fost martori. Lordul Tyrell, de asemenea, a pus chezăşie pentru nevinovăţia ei, la fel şi Lady Olenna, despre care ştim cu toţii că este dincolo de orice învinovăţire. Vrei să ne faci să

credem că toţi aceşti oameni nobili ne-au *minţit?*

— Poate că şi ei au fost înşelaţi, stăpâne, zise Septa Moelle. Nu pot să discut despre asta. Nu pot decât să jur pentru adevărul celor descoperite de mine, atunci când am examinat-o pe regină.

Imaginea acestei bătrâne acrite băgându-şi degetele-i zbârcite în mica vulvă

trandafirie a lui Margaery fu atât de nostimă, încât Cersei aproape că pufni în râs.

— Insistăm ca Preacucernicia Sa să permită ca propriii noştri maesteri să o examineze pe fiica mea bună, pentru a vedea dacă există vreo urmă de adevăr în aceste calomnii. Mare Maester Pycelle, o vei însoţi pe Septa Moelle înapoi la Septul lui Baelor şi te vei întoarce la noi cu adevărul despre fecioria lui Margaery a noastră.

Pycelle se făcuse alb ca laptele. *Mizerabilul ăsta bătrân şi prost nu poate tăcea vreodată, însă acum, că am nevoie de*

câteva cuvinte de-ale lui, şi-a pierdut darul vorbirii, chibzui regina înainte ca bătrânul să zică, în sfârşit:

— Nu este nevoie ca să-i cercetez… să-i cercetez părţile intime. Glasul îi tremura. Mi-e neplăcut să spun… Regina Margaery nu este fecioară. Mi-a cerut să-i prepar ceaiul de lună, nu o dată, ci de mai multe ori.

Zarva care urmă depăşea până şi aşteptările lui Cersei Lannister.

Nici chiar bătăile în podea cu toiagul ale crainicului regal nu reuşiră să facă

mare lucru ca să potolească gălăgia. Regina lăsă ca totul să se consume preţ de câteva clipe, savurând sunetele dezonoarei micii regine. După ce rumoarea durase suficient de mult, se ridică, având chipul împietrit, şi porunci ca mantiile aurii să

evacueze sala. *Margaery Tyrell e terminată,* se gândi ea încântată. Cavalerii ei albi se adunară în jurul ei când ieşi prin uşa regelui din spatele Tronului de Fier; Boros Blount, Meryn Trant şi Osmund Kettleblack, ultimii din Garda Regală

rămaşi în oraş.

Băiatul Lunii stătea lângă uşă, ţinându-şi zornăitoarea în mână şi căscând ochii mari la întregul talmeş-balmeş. *Poate că-i un bufon, însă o recunoaşte. Maggy Broasca ar fi trebuit să se îmbrace şi ea în haine pestriţe, judecând după cât de bine a văzut viitorul.* Cersei spera că bătrâna impostoare urla acum în infern.

Regina mai tânără, despre a cărei apariţie vestise, era terminată, iar dacă acea profeţie se dovedea a fi falsă, la fel se putea întâmpla şi cu restul. *Niciun giulgiu auriu, niciun* valonquar, *sunt, în sfârşit, scăpată de croncănelile tale răutăcioase.*

Rămăşiţele micului ei consiliu o urmară afară. Harys Swyft părea buimăcit. Se împiedică la uşă şi ar fi căzut dacă Aurane Waters nu l-ar fi prins de braţ. Chiar şi Orton Merryweather părea neliniştit.

— Oamenii de rând sunt încântaţi de mica regină, zise el. Nu vor primi prea bine asta. Mă tem de ceea ce s-ar mai putea întâmpla, Înălţimea Ta.

— Lordul Merryweather are dreptate, făcu Lordul Waters. Dacă n-o deranjează pe Înălţimea Ta, voi lansa şi restul noilor noastre galere. Apariţia lor pe Apa Neagră, cu flamura Regelui Tommen fluturând pe catarge, va reaminti oraşului cine domneşte aici şi le va pune în siguranţă dacă mulţimea se hotărăşte să se răscoale din nou.

Lăsă restul nerostit; odată ajunse pe Apa Neagră, galerele sale îl vor împiedica pe Mace Tyrell să-şi aducă armata înapoi, peste râu, tot aşa cum Tyrion îl oprise cândva pe Stannis. Highgarden nu avea nicio forţă navală proprie în această parte 204

din Westeros. Se bazau pe flota lui Redwyne, în prezent pe drum înapoi, spre Arbor.

— O măsură prudentă, anunţă regina. Până când va trece această furtună, vreau ca navele tale să fie echipate şi pe apă.

Ser Harys Swyft era atât de palid şi de transpirat încât părea că era gata să

leşine.

— Când vestea va ajunge la Lordul Tyrell, furia sa nu va mai avea margini. Va curge sânge pe străzi…

Cavalerul puiului galben, cugetă Cersei. *Ar trebui să-ţi alegi ca blazon un vierme, ser. Un pui este ceva prea aprig pentru tine. Dacă Mace Tyrell nu va lua cu asalt nici măcar Capătul Furtunii, cum îţi imaginezi tu că ar îndrăzni să-i atace pe zei?*

Când termină el de îndrugat verzi şi uscate, Cersei interveni:

— Nu trebuie să se ajungă la vărsare de sânge, şi intenţionez să mă îngrijesc de asta. Am să merg la Septul lui Baelor chiar eu şi-am să vorbesc cu Regina Margaery şi cu Înaltul Septon. Tommen îi iubeşte pe amândoi, ştiu asta, şi va dori să merg şi să fac pace între ei.

— Pace? Ser Harys îşi tampona fruntea cu o mânecă din catifea. Dacă pacea este posibilă... este foarte curajos din partea ta.

— Un proces s-ar putea să fie foarte necesar, zise regina, pentru a spulbera aceste calomnii josnice şi aceste minciuni, pentru a dovedi lumii că scumpa noastră Margaery este nevinovată, după cum o ştim cu toţii.

— Da, făcu Merryweather, însă Înaltul Septon s-ar putea să vrea s-o judece chiar el pe regină, aşa cum îi judeca pe vremuri Credinţa pe oameni.

Sper şi eu, îşi spuse Cersei. Nu era de crezut că o astfel de instanţă va privi cu îngăduinţă reginele trădătoare, care-şi desfăceau picioarele pentru menestreli şi profanau riturile sacre ale Fecioarei pentru a-şi ascunde ruşinea.

— Lucrul cel mai important este găsirea adevărului, cred că suntem cu toţii de acord, spuse ea. Iar acum, lorzii mei, trebuie să mă scuzaţi. Sunt nevoită să merg la rege. Nu trebuie lăsat singur în aceste momente.

Tommen momea pisici când mama lui se întoarse la el. Dorcas îi făcuse un şoarece din fâşii de blană legate cu un fir lung de o veche undiţă. Pisoilor le plăcea să-l fugărească, iar pe băiat nu-l distra nimic mai mult decât să-l tot smucească pe jos când se repezeau după el. Păru surprins când Cersei îl luă în braţe şi-l sărută pe frunte.

— Asta pentru ce-i, mamă? De ce plângi?

Pentru că eşti în siguranţă, ar fi vrut să-i spună. *Pentru că niciun rău nu te va ajunge vreodată.*

— Greşeşti, un leu nu plânge niciodată. Va fi destul timp, mai târziu, să-i spună de Margaery şi de verişoarele ei. Sunt nişte mandate pe care am nevoie să

le semnezi.

205

De dragul regelui, regina nu trecuse şi numele pe mandatele de arestare.

Tommen le semnă în alb şi îşi înmuie fericit sigiliul în ceara caldă, aşa cum făcea întotdeauna. Apoi Cersei îl

trimise afară împreună cu Jocelyn Swyft.

Ser Osfryd Kettleblack sosi tocmai când cerneala se usca. Cersei scrisese acum şi numele cu mâna ei: Ser Tallad cel Înalt, Jalabhar Xho, Hamish Harpistul, Hugh Clifton, Mark Mullendore, Bayard Norcross, Lambert Turnberry, Horas Redwyne, Hobber Redwyne, şi un anumit mocofan pe nume Wat, care-şi zicea Bardul Albastru.

— Atât de mulţi.

Ser Osfryd răsfoi mandatele, înspăimântat de cuvinte de parcă ar fi fost gândaci care se răspândeau pe pergament. Niciunul dintre fraţii Kettleblack nu ştia să citească.

— Zece. Ai şase mii de mantii aurii. Aş crede că sunt suficiente pentru zece oameni. Unii dintre cei mai deştepţi s-ar putea să fi fugit, dacă zvonurile au ajuns la timp la urechile lor. Dacă-i aşa, nu contează, absenţa lor nu-i face decât să pară

şi mai vinovaţi. Ser Tallad este cam nerod şi s-ar putea să încerce să ţi se opună.

Ai grijă să nu moară înainte de a mărturisi tot şi nu te atinge de ceilalţi. Câţiva s-ar putea să fie nevinovaţi.

Era important să se dovedească că gemenii Redwyne fuseseră acuzaţi pe nedrept. Acest lucru va demonstra corectitudinea judecăţii celorlalţi.

— Îi înhăţăm pe toţi înainte de răsăritul soarelui, Înălţimea Ta. Apoi Ser Osfryd ezită. În faţa uşii Septului lui Baelor s-a adunat o mulţime.

— Ce fel de mulţime?

Orice lucru neaşteptat o făcea să fie circumspectă, îşi aminti ce spusese Lordul Waters despre răzmeriţe. *Nu am luat în considerare cum ar putea reacţiona la asta oamenii de rând. Margaery a fost animăluţul lor preferat.*

— Câţi sunt?

— O sută şi ceva. Strigă la Înaltul Septon s-o elibereze pe mica regină. Dacă

vrei, îi putem pune pe fugă.

— Nu. Lasă-i să strige până răguşesc, asta nu-l va mişca pe Vrabie. El nu ascultă decât de zei.

Era o anumită ironie în faptul că Preacucernicia Sa avea o mulţime furioasă

adunată în pragul uşii, din moment ce tocmai o asemenea gloată îl adusese la coroana de cristal. *Pe care a şi vândut-o repede.*

— Credinţa are propriii săi cavaleri acum. Lasă-i să apere septul. Oh, şi închide şi porţile oraşului. Nimeni nu intră şi nu pleacă din Debarcaderul Regelui fără permisiunea mea, până când se liniştesc lucrurile.

— După cum porunceşti, Înălţimea Ta.

Ser Osfryd făcu o plecăciune şi se duse să găsească pe cineva care să-i citească

mandatele.

Până când soarele se duse la culcare în acea zi, toţi trădătorii acuzaţi erau 206

arestaţi. Hamish Harpistul se prăbuşise când veniseră după el, iar Ser Tallad cel Înalt rănise trei mantii aurite înainte de a fi copleşit de ceilalţi. Cersei porunci ca gemenilor Redwyne să li se dea camere confortabile într-unul dintre turnuri.

Ceilalţi fură băgaţi în beciuri.

— Hamish respiră cu multă greutate, o informă Qyburn când veni la adunarea din acea noapte. Cere un maester.

— Spune-i că primeşte unul imediat ce mărturiseşte. Se gândi o clipă. E prea bătrân ca să fi fost unul dintre amanţi, dar, fără îndoială, a cântat cu harpa şi din voce pentru Margaery, în vreme ce ea se distra cu alţi bărbaţi. Vom avea nevoie de amănunte.

— Îl voi ajuta să şi le amintească, Înălţimea Ta.

În ziua următoare, Lady Merryweather o ajută pe Cersei să se îmbrace pentru vizita lor la mica regină.

— Nimic prea bogat sau vesel, îi zise ea. Ceva potrivit de pios şi de stins pentru un Înalt Septon. Mă va face să mă rog împreună cu el. În cele din urmă, alese o rochie moale din

lână, care o acoperea de la gât şi până la glezne, cu un corset brodat doar cu câteva nervuri şi cu mâneci ţesute în fir de aur, pentru a-i îmblânzi severitatea liniilor. Şi mai bine, maroul urma să ajute la ascunderea murdăriei, dacă trebuia să îngenuncheze. În timp ce-o consolez pe fiica mea bună, tu vei vorbi cu cele trei verişoare, îi spuse ea Taenei. Câştig-o pe Alia dacă poţi, dar ai grijă ce-i spui. S-ar putea ca zeii să nu fie singurii care ascultă.

Jaime spunea întotdeauna că partea cea mai grea din orice bătălie era cea de dinainte, aşteptarea începerii carnagiului. Când ieşi, Cersei văzu că cerul era cenuşiu şi mohorât. Nu putea risca să fie surprinsă de ploaie şi să ajungă la Septul lui Baelor udă leoarcă. Asta însemna lectica. Ca escortă, luă zece dintre gărzile Casei Lannister şi pe Boros Blount.

— S-ar putea ca gloata lui Margaery să nu aibă mintea de a-l deosebi pe un Kettleblack de celălalt, îi spuse ea lui Ser Osmund, şi nu te pot lăsa să-ţi faci singur drum printre ei. Cel mai bine e să te ţinem o vreme departe de privirile lor.

În vreme ce-şi croiau drum prin Debarcaderul Regelui, Taena avu, dintr-odată, o îndoială.

— Această judecată, zise ea cu glas şoptit. Ce se va întâmpla dacă Margaery cere ca vinovăţia sau nevinovăţia să fie hotărâtă prin duel?

Un zâmbet atinse buzele lui Cersei.

— Ca regină, onoarea ei trebuie să fie apărată de un cavaler din Garda Regală.

De fapt, orice copil din Westeros ştie cum Prinţul Aemon Cavalerul Dragon a luptat pentru sora sa, Regina Naerys, împotriva acuzaţiilor lui Ser Morghil. Dar cu Ser Loras atât de grav rănit, mă tem că rolul Prinţului Aemon trebuie să fie preluat de unul dintre Fraţii săi Juraţi. Dădu din umeri. Dar care? Ser Arys şi Ser Balon sunt departe, în Dorn, Jaime este la Riverrun, iar Ser Osmund este fratele celui care o acuză, ceea ce lasă doar posibilitatea… oh…

— Boros Blount şi Meryn Trant, râse Lady Taena.

— Da, iar Ser Meryn se simte cam rău în ultima vreme. Aminteşte-mi să-i spun asta când ne întoarcem la castel.

— Nicio grijă, scumpa mea. Taena îi luă mâna şi-o sărută. Mă rog să nu ajung să te ofensez niciodată. Eşti îngrozitoare când eşti stârnită.

— Orice mamă ar face la fel ca să-şi protejeze copiii, zise Cersei. Când vrei să-l aduci la curte pe băiatul acela al tău? Russel parcă-l cheamă, nu? S-ar putea antrena cu Tommen.

— Asta l-ar ferici pe băiat, ştiu… însă lucrurile sunt atât de nesigure acum, încât m-am gândit că ar fi mai bine să aştept să treacă primejdia.

— Va trece destul de curând, promise Cersei. Trimite vorbă la Longtable şi pune-l pe Russel să-şi ia cel mai bun pieptar şi sabia de lemn. Un nou prieten va fi numai potrivit să-l facă pe Tommen să uite de pierderea suferită după ce căpşorul lui Margaery se va rostogoli.

Coborâră din lectică la picioarele statuii lui Baelor cel Binecuvântat. Regina fu încântată să vadă că oasele şi murdăria fuseseră curăţate. Ser Osfryd spusese adevărul; mulţimea nu era nici atât de numeroasă, nici atât de nesupusă precum fuseseră vrăbiile. Stăteau adunaţi în pâlcuri mici, privind ameninţători spre porţile Marelui Sept, unde un şir de septoni novici se aliniaseră, cu toiege în mâini. *Fără*

oţel, observă Cersei. Era ori ceva foarte înţelept, ori ceva prostesc, încă nu era sigură care dintre variante.

Nimeni nu făcu nicio încercare de a le împiedica să intre. Oamenii de rând, la fel şi novicii, se dădură la o parte înaintea lor. Odată ajunse înăuntru, fură

întâmpinate în Sala Lămpilor de către trei cavaleri, îmbrăcaţi în robele Fiilor Războinicului, dungate în culorile curcubeului.

— Am venit aici doar s-o văd pe fata mea bună, le spuse Cersei.

— Preacucernicia Sa vă aşteaptă. Eu sunt Ser Theodan cel Onest, fost Ser Theodan Wells. Înălţimea Sa să binevoiască a veni cu mine.

Înalta Vrabie era în genunchi, ca întotdeauna. De data asta, se ruga înaintea altarului Tatălui. Nu-şi întrerupse rugăciunea când se apropie regina, ci o făcu să

aştepte, nerăbdătoare, până când termină. Numai atunci îşi ridică fruntea spre ea.

— Înălţimea Ta. Ce zi tristă.

— Foarte tristă. Am putea primi permisiunea ta de a vorbi cu Margaery şi cu verişoarele ei?

Alese o manieră blândă şi umilă; cu acest bărbat asta era calea care dădea cele mai bune rezultate.

— Dacă asta vă este dorinţa. Vino la mine după aceea, copila mea. Noi doi trebuie să ne rugăm împreună.

Mica regină fusese închisă în vârful unuia dintre turnurile înguste ale Marelui Sept. Celula ei avea doi metri şi jumătate lungime şi aproape doi lăţime, fără

niciun fel de mobilier în afară de o saltea umplută cu paie şi o bancă pentru 208

rugăciuni, un urcior cu gura largă plin cu apă, un exemplar din *Steaua în Şapte Colţuri* şi o lumânare pentru citit. Singura fereastră de-abia dacă era mai lată

decât o deschizătură pentru arcaşi.

Cersei o găsi pe Margaery desculţă şi tremurând, îmbrăcată în roba din lână

aspră de soră novice. Pletele îi erau încâlcite, iar picioarele murdare.

— Mi-au luat *hainele,* îi spuse mica regină îndată ce rămaseră singure. Am purtat o rochie din dantelă albă ca fildeşul, cu perle de apă dulce pe corsaj, însă

septele şi-au pus *mâinile* pe mine şi m-au dezbrăcat până la piele. La fel şi pe verişoarele mele. Megga a azvârlit-o pe una dintre septe între lumânări şi i-a dat foc robei. Mi-e frică pentru Alia, totuşi. S-a făcut albă la faţă, era prea speriată ca să plângă.

— Biata copilă. Cum nu erau scaune, Cersei se aşează lângă mica regină, pe salteaua ei. Lady Taena s-a dus să discute cu ea, să-i spună că n-a fost uitată.

— Nici măcar nu m-a lăsat să le văd, se înfurie Margaery. Ne ţine pe toate separat una de alta. Până când ai venit tu, nu mi s-a permis să primesc vizitatori, numai septe. Vine câte una o dată pe oră ca să mă întrebe dacă doresc să-mi mărturisesc păcatele trupeşti. Nu mă lasă nici măcar să dorm. Mă trezesc pentru a-mi cere mărturisiri. Noaptea trecută i-am mărturisit Septei Unella că mi-am dorit să-i scot ochii.

Ce păcat că n-ai făcut-o, se gândi Cersei. *Orbirea vreunei amărâte de septe bătrâne ar convins, cu siguranţă, Înalta Vrabie de vinovăţia ta.*

— Pe verişoarele tale le chestionează în acelaşi fel.

— Atunci fie blestemaţi, zise Margaery. Blestemaţi să fie cu toţii până în cele şapte iaduri. Alia este blândă şi sfioasă, cum pot să-i facă aşa ceva? Iar Megga…

râde la fel de tare ca o târfă din docuri, ştiu, însă înlăuntrul ei a rămas tot o copilă.

Le iubesc pe toate şi ele mă iubesc pe mine. Dacă această vrabie crede că le-ar putea face să mintă despre mine…

— Mă tem că şi ele sunt puse sub acuzare. Toate trei.

— *Verişoarele* mele? Margaery păli. Alia şi Megga de-abia dacă au ieşit din copilărie. Înălţimea Ta, asta… asta-i ceva pur şi simplu monstruos. Vrei să ne scoţi de aici?

— Aş face-o, dacă aş putea. Glasul îi era încărcat de tristeţe. Preacucernicia Sa a pus noii săi cavaleri să vă păzească. Ca să vă eliberez ar trebui să trimit mantiile aurii şi să profanez prin omoruri acest locaş sfânt. Cersei luă mâna lui Margaey într-a sa. Cu toate astea, n-am stat cu braţele încrucişate. I-am adunat pe toţi cei numiţi de Ser Osney drept iubiţii tăi. Ei îi vor vorbi Preacucerniciei Sale despre nevinovăţia ta, sunt convinsă, şi vor jura asta la judecată.

— Judecată? În vocea fetei se strecurase o nuanţă clară de teamă. Trebuie să se ţină o judecată?

— Cum altcumva îţi vei dovedi nevinovăţia? Cersei o strânse de mână, în semn de îmbărbătare. Însă fii sigură că tu decizi felul în care se va desfăşura 209

judecata. Eşti regină. Cavalerii din Garda Regală au jurat să te apere.

Margaery înţelese imediat.

— Judecată prin luptă? Loras e rănit, altfel el…

— Are şase fraţi.

Margaery căscă ochii la ea, apoi îşi trase mâna.

— Asta-i cumva o glumă? Boros este un fricos, Meryn este bătrân şi încet, fratele tău este ologit, iar ceilalţi doi sunt plecaţi la Dorn şi Osmund este un blestemat de *Kettleblack.* Loras are *doi* fraţi, nu şase. Dacă e să fie vreo judecată

prin luptă, îl vreau pe Garlan drept campion al meu.

— Ser Garlan nu este membru al Gărzii Regale, zise regina. Atunci când este la mijloc onoarea reginei, legile şi tradiţia cer ca luptătorul ei să fie numai unul dintre oamenii juraţi ai regelui. Mă tem că Înaltul Septon va insista asupra acestui lucru. *Mă voi asigura că aşa va fi.*

Margaery nu-i răspunse imediat, însă ochii ei căprui se mijiră bănuitori.

— Blount sau Trant, rosti ea în cele din urmă. Va trebui să fie unul dintre ei.

Ţi-ar plăcea asta, nu-i aşa? Osney Kettleblack l-ar tăia în bucăţi pe oricare dintre ei.

Pe cele şapte iaduri. Cersei îşi compuse o expresie rănită.

— Mă nedreptăţeşti, dragă fiică. Tot ceea ce vreau eu…

— … este să îl ai pe fiul tău numai pentru tine. Nu va avea niciodată o nevastă

pe care tu să n-o urăşti. Şi *nu* sunt fiica ta, slavă zeilor. Lasă-mă.

— Te porţi prosteşte. Am venit aici numai ca să te ajut.

— Să mă ajuţi în drumul spre mormânt. Te-am rugat să pleci. Vrei să mă faci să-mi chem temnicerii ca să te târască

afară de aici, căţea nemernică, uneltitoare şi rea?

Cersei îşi adună fustele şi demnitatea.

— Cred că situaţia asta trebuie să fie foarte înspăimântătoare pentru tine. Am să-ţi iert cuvintele. Aici, la fel ca şi la curte, nu ştiai niciodată cine putea să tragă

cu urechea. Dacă aş fi în locul tău, şi mie mi-ar fi frică. Marele Maester Pycelle a admis că ţi-a furnizat ceaiul lunii şi Bardul tău Albastru… dacă aş fi în locul tău, domniţă, m-aş ruga Babei pentru înţelepciune şi Mamei pentru milă. Mă tem că, în curând, vei avea o nevoie disperată de amândouă.

Patru septe zbârcite o escortară pe regină până jos, pe treptele turnului. Fiecare dintre băbătii părea mai plăpândă decât cealaltă. Când ajunseră la nivelul solului, îşi continuară coborârea, ajungând în inima Dealului Visenyei. Treptele se terminau mult sub pământ, într-un loc unde un şir de torţe luminau un coridor lung.

Îl găsi pe Înaltul Septon aşteptând-o într-o mică încăpere în şapte colţuri, folosită pentru audienţe, încăperea era sărăcăcioasă şi simplă, cu pereţi dezgoliţi, din piatră, o masă grosolan cioplită, trei scaune şi o bancă pentru rugăciuni.

Chipurile celor Şapte fuseseră sculptate pe pereţi. Lui Cersei, sculpturile i se 210

părură grosolane şi urâte, însă aveau o anumită forţă, mai ales în ochi, globuri de onix, malahit şi piatra lunii care făceau cumva ca feţele lor să pară vii.

— Ai vorbit cu regina, zise Înaltul Septon.

Ea rezistă tentaţiei de a spune: *Eu sunt regina.*

— Da.

— Toţi oamenii păcătuiesc, chiar şi regii şi reginele. Şi eu am păcătuit şi-am fost iertat. Însă fără mărturisire nu poate fi iertăciune. Regina nu va mărturisi.

— Poate că-i nevinovată.

— Nu este aşa. Septele sfinte au cercetat-o şi pot depune mărturie că fecioria ei este compromisă. A băut ceaiul lunii pentru a ucide în pântece fructul păcatelor ei trupeşti. Un

cavaler uns a jurat pe spada sa că le-a cunoscut trupeşte, pe ea şi pe cele trei verişoare ale ei. Şi alţii s-au împreunat cu ea, spune el, şi pomeneşte multe nume de bărbaţi, atât de vază, cât şi de origine umilă.

— Mantiile mele aurii i-au adunat pe toţi în temniţe, îl asigură Cersei. Doar unul a fost interogat până acum, un menestrel numit Bardul Albastru. Ceea ce-a spus deja este tulburător. Chiar şi aşa, mă rog ca atunci când fiica mea va fi adusă

la judecată, nevinovăţia să-i poată fi dovedită. Ezită. Tommen îşi iubeşte atât de mult mica lui regină, Sfinţia Ta, încât mă tem că va fi greu pentru el sau pentru lorzii săi s-o judece drept. Poate Credinţa ar trebui să conducă judecata?

Înalta Vrabie îşi împreună mâinile sale subţiri.

— Am avut acelaşi gând, Înălţimea Ta. Tot aşa cum Maegor cel Crud a luat cândva săbiile de la Credinţă, şi Jaehaerys Conciliatorul ne-a lipsit de balanţa judecăţii. Totuşi, cine este îndreptăţit să judece o regină, în afara celor Şapte de Sus şi a celor juraţi de jos? O instanţă sacră alcătuită din şapte judecători se va apleca asupra acestui caz. Trei vor fi de sex feminin. O fecioară, o mamă şi o babă. Cine-ar putea fi mai nimerit să judece ticăloşia femeii?

— Asta ar fi cel mai bine. Dar, să nu uităm, Margaery are dreptul de a cere ca vinovăţia sau nevinovăţia ei să fie dovedită prin confruntare în luptă. Dacă va fi aşa, reprezentantul ei trebuie să fie unul dintre cei Şapte ai lui Tommen.

— Cavalerii din Garda Regală au servit ca luptători de nădejde pentru rege şi regină încă de pe vremea lui Aegon Cuceritorul. Coroana şi Credinţa vorbesc cu acelaşi glas despre asta.

Cersei îşi acoperi faţa cu mâinile, de parcă ar fi suferit. Când îşi ridică din nou capul, o lacrimă-i sclipea într-un ochi.

— Într-adevăr, sunt zile triste, spuse ea, dar îmi face plăcere să constat că

suntem de acord în atât de multe. Dacă Tommen ar fi aici, ştiu că ne-ar mulţumi.

Împreună, noi doi trebuie să aflăm adevărul.

— Îl vom afla.

— Trebuie să mă întorc la castel. Cu permisiunea ta, am să-l iau pe Ser Osney Kettleblack cu mine. Consiliul mic va dori să-l chestioneze şi să audă şi ei acuzaţiile.

211

— Nu, răspunse Înaltul Septon.

Era doar un cuvânt, un cuvinţel doar, însă pentru Cersei era ca o găleată cu apă

rece ca gheaţa aruncată direct în faţă. Clipi şi siguranţa sa de sine tremură, dar numai puţin.

— Ser Osney va fi ţinut în siguranţă, îţi promit.

— Este ţinut în siguranţă şi aici. Vino. Am să-ţi arăt.

Cersei putea simţi privirile celor Şapte aţintite asupra ei, ochii de jad şi de malahit şi de onix, şi, dintr-odată, o străbătu un val de frică, rece ca gheaţa. *Eu sunt regina,* îşi zise ea. *Fiica Lordului Tywin.* Îl urmă fără prea multă tragere de inimă.

Ser Osney nu era departe. Încăperea era întunecată şi închisă cu o uşă grea de fier. Înaltul Septon scoase o cheie pentru a o deschide şi desprinse o torţă de pe perete pentru a lumina încăperea.

— După tine, Înălţimea Ta.

Înăuntru, Ser Osney atârna de tavan, gol, legănându-se agăţat de o pereche de lanţuri grele din fier. Fusese biciuit. Spatele şi umerii săi ajunseseră aproape carne vie, iar picioarele-i erau străbătute de tăieturi şi crestături de bici, la fel şi dosul.

Regina de-abia dacă suporta să-l privească. Se întoarse spre Înaltul Septon.

— Ce-ai *făcut?*

— Ca să fiu sincer, am căutat să aflăm adevărul.

— Ţi-a spus adevărul. A venit la tine de bună voie şi şi-a mărturisit păcatele.

— Da. A făcut-o. Am ascultat mulţi oameni mărturisind, Înălţimea Ta, însă

rareori am auzit un bărbat atât de încântat să fie vinovat.

— L-ai *biciuit!*

— Nu poate exista penitenţă fără durere. Niciun bărbat nu trebuie să se ferească de bici, după cum i-am spus lui Ser Osney. Rareori mă simt atât de aproape de Dumnezeu ca atunci când sunt biciuit pentru propriile mele ticăloşii, deşi cele mai întunecate păcate ale mele nu sunt nici pe departe atât de negre ca ale lui.

— D… dar, se bâlbâi ea, tu predici mila Mamei…

— Ser Osney va gusta dulceaţa acestui lapte în viaţa de după. În *Steaua în Şapte Colţuri* stă scris că toate păcatele pot fi iertate, însă crimele tot trebuie pedepsite. Osney Kettleblack este vinovat de trădare şi de ucidere, iar plata trădării este moartea.

Este doar un preot, nu poate face aşa ceva.

— Nu Credinţa va condamna un om la moarte, indiferent de vina lui.

— Indiferent de vina lui. Înaltul Septon repetă cuvintele încet, cântărindu-le. E

destul de ciudat, Înălţimea Ta, cu cât îl biciuiam mai tare, cu atât crimele lui Ser Osney păreau să se schimbe. Acum ar vrea să ne facă să credem că nu s-a atins niciodată de Margaery Tyrell. Nu-i aşa, Ser Osney?

Osney Kettleblack îşi deschise ochii. Când o văzu pe regină stând acolo, îşi 212

trecu limba peste buzele umflate şi zise:

— Zidul. Mi-ai promis Zidul…

— E nebun, spuse Cersei. L-aţi adus la sminteală.

— Ser Osney, rosti Înaltul Septon cu un glas ferm şi limpede, ai cunoscut-o trupeşte pe regină?

— Da. Lanţurile zornăiră încet când Osney se răsuci în fiarele lui. Pe aia de-acolo. Ea-i regina cu care m-am împreunat, cea care m-a trimis să-l ucid pe bătrânul Înalt

Septon. El n-avea niciodată gărzi. N-a trebuit decât să intru atunci când dormea şi să-i pun o pernă pe faţă.

Cersei se întoarse şi-o luă la fugă.

Înaltul Septon încercă s-o înşface, însă era un vrăbioi bătrân, în timp ce ea era leoaica de la Casterly Rock. Îl îmbrânci la o parte şi năvăli pe uşă trântind-o în urma sa cu un pocnet.

Fraţii Kettleblack, am nevoie de fraţii Kettleblack. Am să-l trimit pe Osfryd cu mantiile aurite şi pe Osmund cu Gărzile Regale, Osney va nega totul imediat ce-l eliberează, iar eu am să scap de acest Înalt Septon, tot aşa cum am făcut şi cu celălalt. Cele patru septe bătrâne i se aşezară în cale şi o apucară cu mâinile lor zbârcite. Ea o trânti la podea pe una dintre ele şi-o zgârie pe faţă pe alta şi urcă

treptele. Pe la jumătatea drumului îşi aminti de Taena Merryweather. Asta aproape că o făcu să se împiedice, gâfâind. *Cei Şapte, salvaţi-mă,* imploră ea.

Taena ştie tot. Dacă pun mâna şi pe ea şi o biciuiesc…

Alergă până la sept, însă nu mai departe. Acolo erau alte femei care o aşteptau, mai multe septe şi câteva surori tăcute, mai tinere decât cele patru cotoroanţe de jos.

— Sunt *regina!* strigă ea, ferindu-se de ele. Am să vă iau capetele pentru asta, am să vi le retez tuturor. Lăsaţi-mă să trec.

În loc de asta, încercară s-o înşface. Cersei alergă la altarul Mamei, însă o prinseră acolo, erau o mulţime, şi o traseră în sus, pe treptele turnului, în timp ce dădea din picioare. În interiorul celulei trei surori tăcute o ţintuiră jos în vreme ce o septă numită Scolera o dezbrăcă până la piele. Îi dădu jos chiar şi schimburile intime. O altă septă îi aruncă o robă aspră.

— Nu puteţi face aşa ceva, continuă regina să ţipe la ele. Sunt o Lannister, daţi-mi drumul, fratele meu vă va ucide, Jaime vă va despica de la gât până jos, *daţi-mi drumul!* Eu sunt *regina!*

— Regina ar trebui să se roage, zise septa Scolera, înainte de a o lăsa goală în celula rece şi întunecoasă.

Ea nu era blânda Margaery Tyrell, să-şi tragă pe ea roba şi să se lase în voia unei astfel de captivităţi. *Am să îi învăţ eu ce înseamnă să pui un leu în cuşcă,* îşi zise Cersei. Sfâşie roba în sute de bucăţele, găsi un urcior cu apă şi-l sparse de perete, apoi făcu acelaşi lucru cu oala de noapte. Când nu veni nimeni, începu să

bată cu pumnii în uşă. Escorta ei era jos, pe esplanadă: zece soldaţi din garda 213

Lannisterilor şi Ser Boros Blount. *Imediat ce mă aud, vor veni să mă elibereze, şi-atunci îl vom târî pe afurisitul de Înalt Vrăbioi în lanţuri înapoi la Fortăreaţa Roşie.*

Ţipă şi bătu şi urlă până când răguşi, la uşă şi la fereastră. Nimeni nu urlă la ea, nimeni nu veni s-o salveze. Celula începu să se întunece. Şi se răcea. Cersei începu să tremure. *Cum de mă pot lăsa aşa, fără un foc măcar? Sunt regina lor.*

Începu să-i pară rău că sfâşiase roba pe care i-o dăduseră. Pe salteaua din colţ era o pătură, o încropeală subţire din lână maro. Era aspră şi ţepoasă, însă era tot ce mai avea. Cersei se strecură sub ea ca să scape de tremurat şi, înainte să-şi dea bine seama, alunecă într-un somn obosit.

Următorul lucru de care fu conştientă era o mână grea, care o scutura pentru deşteptare. În celulă era întuneric beznă şi o femeie uriaşă şi pocită îngenunchease asupra ei, cu o lumânare în mână.

— Cine eşti? întrebă regina. Ai venit să mă eliberezi?

— Sunt Septa Unella. Am venit să te ascult cum mărturiseşti toate crimele şi păcatele trupeşti.

Cersei îi azvârli mâna la o parte.

— Am să-ţi iau capul. Să nu îndrăzneşti să mă atingi. Pleacă.

Femeia se ridică.

— Înălţimea Ta, am să mă întorc într-o oră. Poate că, până atunci, vei fi gata să mărturiseşti.

Trecu o oră, şi încă o oră şi încă o oră. Şi-aşa se duse cea mai lungă noapte pe care o trăise Cersei Lannister, în afară de noaptea nunţii lui Joffrey. Gâtul îi era atât de inflamat de la strigat încât de-abia dacă mai putea înghiţi. Celula se transformase într-o gheţărie. Spărsese oala de noapte, aşa că trebuise să se ghemuiască într-un colţ pentru a se uşura şi să privească urina scurgându-se pe podea. De fiecare dată când închidea ochii, Unella apărea din nou deasupra ei, scuturând-o şi întrebând-o dacă voia să-şi mărturisească păcatele.

Zorii zilei nu-i aduseră nicio uşurare. Când se înălţă soarele, Septa Moelle îi aduse un castron cu un terci cenuşiu şi apos. Cersei i-l azvârli în cap. Când îi aduseră un alt urcior cu apă, era atât de însetată încât nu putu face altceva decât să

bea. Când aduseră o altă robă, cenuşie şi subţire, mirosind a mucegai, îşi acoperi goliciunea cu ea. Şi în acea seară, când îşi făcu din nou apariţia Moelle, mancă

pâine şi peşte şi ceru vin ca să le facă să-i alunece pe gât. Nu-i aduseră vin, dar se înfăţişă septa Unella, făcându-şi vizita din oră în oră pentru a întreba dacă regina era gata să mărturisească.

Ce *se poate întâmpla?* se întrebă Cersei, pe când felia subţire de cer de la fereastra ei începuse să se întunece din nou. *De ce n-a venit nimeni să mă ia de aici?* Nu putea crede că fraţii Kettleblack puteau să-l abandoneze pe Osney. Ce făcea consiliul ei? *Laşi şi trădători. Când am să ies de aici, am să pun să fie descăpăţânaţi cu toţii şi-am să găsesc oameni mai buni care să le ia locul.*

De trei ori în acea zi auzi strigăte îndepărtate, ridicându-se spre turn de pe esplanadă, însă numele lui Margaery era cel pe care-l scanda mulţimea, nicidecum al ei.

Era aproape de zorii celei de-a doua zile şi Cersei lingea ultimele urme de terci de pe fundul castronului, când uşa celulei se deschise pe neaşteptate, lăsându-l să

intre pe Lordul Qyburn. De-abia reuşi să se abţină să nu se arunce pe el.

— Qyburn, şopti ea, oh, zeilor, sunt atât de bucuroasă să-ţi văd faţa. Du-mă

acasă.

— Acest lucru nu este permis. Vei fi judecată de o sfântă instanţă de şapte, pentru crimă, trădare şi păcate trupeşti.

Cersei era atât de istovită încât cuvintele i se părură la început lipsite de sens.

— Tommen. Vorbeşte-mi de fiul meu. Mai este rege?

— Este, Înălţimea Ta. Este bine, în siguranţă, între zidurile Fortăreţei lui Maegor, protejat de Garda Regală. Totuşi se simte singur. E frământat. Întreabă

de tine şi de mica lui regină. Încă nu i-a spus nimeni de... de ale tale...

— ... dificultăţi? sugeră ea. Ce-i cu Margaery?

— Şi ea va fi judecată, de către aceeaşi curte care conduce procesul tău. L-am predat pe Bardul Albastru Înaltului Septon, aşa cum a poruncit Înălţimea Ta. Este acum aici, undeva sub noi. Iscoadele mele mi-au şoptit că-l biciuiesc, însă, până

acum, cântă doar aceeaşi dulce melodie învăţată de la noi.

Aceeaşi dulce melodie învăţată de la noi. Simţurile ei erau copleşite de dorinţa de a dormi. *Wat, numele său adevărat este Wat.* Dacă zeii erau îngăduitori, Wat şi-ar putea da duhul sub bici, lăsând-o astfel pe Margaery fără nicio cale de a-i infirma mărturia.

— Unde-mi sunt cavalerii? Ser Osfryd... Înaltul Septon vrea să-i omoare fratele, pe Osney, mantiile lui aurii trebuie să...

— Osfryd Kettleblack nu mai este la comanda Gărzii Oraşului. Regele l-a destituit din funcţie şi l-a pus pe căpitanul Porţii Dragonului în locul său, un anume Humfrey Waters.

Cersei era atât de obosită încât nimic din toate acestea nu mai avea sens.

— De ce-ar face Tommen aşa ceva?

— Băiatul nu-i de vină. Când consiliul îi aduce un decret, el îl semnează cu numele lui şi aplică sigiliul.

— Consiliul *meu…* cine? Cine face asta? Nu tu?

— Vai mie, am fost demis din consiliu, cu toate că, pentru moment, mi se permite să-mi continui activitatea cu spionii eunucului. Regatul este condus de Ser Harys Swift şi de Marele Maester Pycelle. Ei au trimis un corb la Casterly Rock, invitându-l pe unchiul tău să revină la curte şi să preia regenţa. Dacă

intenţionează să accepte, ar face bine să se grăbească. Mace Tyrell a abandonat asediul de la Capătul Furtunii şi mărşăluieşte cu armata sa înapoi în oraş, şi se pare că şi Randyll Tarly ar fi pe drum, venind de la Iazul Fecioarelor.

215

— Şi Lordul Merryweather a fost de acord cu toate acestea?

— Merryweather a demisionat din consiliu şi a fugit înapoi la Longtable, împreună cu soţia sa, prima care ne-a adus vestea… acuzaţiilor împotriva Înălţimii Tale.

— Au lăsat-o pe Taena să plece.

Acesta era lucrul cel mai bun pe care-l auzise de când Înalta Vrabie îi spusese *nu.* Taena ar fi putut s-o nenorocească.

— Şi ce-i cu Lordul Waters? Navele sale… dacă-şi aduce echipajele pe ţărm ar avea suficienţi oameni ca să…

— Imediat ce vestea necazurilor actuale ale Înălţimii Tale au ajuns la râu, Lordul Waters a ridicat pânzele, a desfăcut vâslele şi a pornit cu flota pe mare. Ser Harys se teme că i se va alătura Lordului Stannis. Pycelle crede că se îndreaptă

spre Treptele de Piatră, pentru a deveni pirat.

— Toate dragele mele galere. Cersei aproape că izbucni în râs. Nobilul meu tată obişnuia să spună că bastarzii sunt

trădători de la natură. Dacă l-aş fi ascultat... Se înfiora. Sunt pierdută, Qyburn.

— Nu.

El îi luă palma în mână.

— Speranţa rămâne. Înălţimea Ta are dreptul de a-şi dovedi nevinovăţia prin luptă. Regina mea, campionul tău este pregătit. Nu există niciun bărbat în cele Şapte Regate care să spere să-l poată înfrunta. Nu trebuie decât să dai porunca...

De data asta chiar râse. Era caraghios, teribil de caraghios, *hidos* de caraghios.

— Zeii fac glume pe seama tuturor speranţelor şi planurilor noastre. Am un luptător pe care niciun bărbat nu-l poate înfrânge, însă mi-e interzis să mă

folosesc de el. Eu sunt *regina,* Qyburn. Onoarea mea poate fi apărată numai de un Frate Jurat din Garda Regală.

— Înţeleg. Zâmbetul pieri de pe faţa lui Qyburn. Înălţimea Ta, sunt în impas.

Nu ştiu ce sfat aş putea să-ţi dau...

Chiar şi în acea stare de epuizare şi spaimă, regina ştia că nu îndrăznea să-şi încredinţeze soarta unei curţi de vrăbii. Nu putea conta nici pe intervenţia lui Ser Kevan, după schimbul de vorbe dintre ei, de la ultima lor întâlnire. *Va trebui să*

fie o judecată prin luptă. Nu există nicio altă posibilitate.

— Qyburn, pentru dragostea ce mi-o porţi, te implor, trimite un mesaj din partea mea. Dacă se poate, printr-un corb. Dacă nu, printr-un curier. Trebuie să-l trimiţi la Riverrun, la fratele meu. Spune-i ce s-a întâmplat şi scrie... Scrie...

— Da, Înălţimea Ta?

Cersei îşi linse buzele, tremurând.

— Vino imediat. Ajută-mă. Salvează-mă. Am nevoie de tine acum, aşa cum n-am avut nevoie niciodată. Te iubesc. Te iubesc. Te iubesc. *Vino de îndată.*

— După cum porunceşti. *Te iubesc* de trei ori?

— De trei ori. Trebuia să-l impresioneze. Va veni. Ştiu că va veni. Trebuie să

vină. Jaime este singura mea speranţă.

— Regina mea, zise Qyburn, ai… uitat? Ser Jaime nu mai are mâna cu care mânuia sabia. Dacă el trebuie să te reprezinte şi pierde…

Vom părăsi această lume împreună, aşa cum, odinioară, am sosit în ea.

— Nu va pierde. Nu Jaime. Nu când viaţa mea este în joc.

JAIME

Noul Lord de Riverrun era atât de furios încât îl apucase tremuratul.

— Am fost înşelaţi, zise el. Acest om ne-a jucat un renghi! Picături de salivă

roz îşi luară zborul de pe buzele sale în timp ce-l împungea cu degetul pe Edmure Tully. Vreau să fie descăpăţânat! Domnesc la Riverrun prin decretul regelui, eu…

— Emmon, făcu soţia lui, Lordul Comandant ştie de decretul regelui. Ser Edmure ştie şi el. Băieţii de la grajd ştiu şi ei.

— *Eu sunt stăpânul şi-am să-i iau capul!*

— Pentru ce vină?

Cu toate că era slab, Edmure arăta mult mai nobil decât Emmon Frey. Purta o vestă roşie, matlasată, din lână, cu un păstrăv brodat pe piept. Avea cizme negre, iar pantalonii îi erau albaştri. Părul său arămiu fusese spălat şi tuns, barba roşcată

tunsă cu grijă.

— Am făcut tot ceea ce mi s-a cerut.

— Oh. Jaime Lannister nu mai dormise de când Riverrunul îşi deschisese porţile şi capul îi plesnea de durere. Nu-mi amintesc să-ţi fi cerut să-l laşi pe Ser Brynden să evadeze.

— Mi-ai cerut să predau castelul, nu pe unchiul meu. De ce sunt eu de vină

dacă oamenii tăi l-au lăsat să se strecoare printre liniile de asediu?

Pe Jaime nu-l distra deloc situaţia.

— *Undee?* spuse el, lăsând ca iritarea să-i fie vizibilă. Oamenii săi scotociseră

de trei ori prin Riverrun, iar Brynden Tully nu fusese de găsit.

— Nu-mi spunea niciodată unde avea de gând să se ducă.

— Iar tu nici nu l-ai întrebat. Cum a scăpat?

— Peştii înoată. Chiar şi cei negri. Edmure zâmbi.

Jaime era foarte tentat să-l pocnească peste gură cu mâna lui de aur. Vreo câţiva dinţi lipsă ar pune capăt zâmbetelor lui. Pentru un om care avea să-şi petreacă restul vieţii închis, Edmure era mult prea încântat de el.

— Pe sub Casterly Rock avem celule pe care un bărbat le-ar considera strâmte ca o armură. Nu poţi să te întorci în ele sau să şezi sau să te apleci spre picioare când şobolanii încep să-ţi roadă degetele. N-ai vrea să te gândeşti mai bine la ce răspunzi?

Zâmbetul Lordului Edmure dispăru imediat.

217

— Mi-ai dat cuvântul că voi fi tratat onorabil, conform rangului meu.

— Deci vei răspunde, zise Jaime. Cavaleri mult mai nobili decât tine au murit scâncind în temniţele acelea, şi mulţi înalţi lorzi. Chiar şi un rege sau doi, dacă-mi amintesc bine istoria noastră. Soţia ta o poate primi pe cea de lângă tine, dacă

vrei. N-aş vrea să vă despart.

— A trecut înot, zise Edmure sumbru. Avea aceiaşi ochi albaştri ca şi sora lui, Catelyn, iar Jaime văzu în ei aceeaşi ură care se cuibărise cândva într-ai ei. Am ridicat grilajul de protecţie la Poarta Apei, doar vreun metru şi ceva. Destul cât să

lase un spaţiu sub apă, deşi la suprafaţă poarta părea coborâtă. Unchiul meu este un înotător excelent. După lăsarea întunericului, s-a strecurat pe sub gratii.

Şi, fără nicio îndoială, tot aşa a trecut şi pe sub estacada noastră. O noapte fără lună, străjeri plictisiţi, un peşte negru într-un râu negru, plutind fără zgomot în aval. Dacă Ruttiger sau Yew sau oricare altul dintre oamenii lor ar fi auzit un clipocit, ar fi crezut că era o ţestoasă sau vreun păstrăv. Edmure aşteptase aproape o zi înainte de a coborî lupul

străvechi al Casei Stark, în semn de capitulare. În confuzia care urmase când castelul trecuse de la un stăpân la celălalt, de-abia în dimineaţa următoare fusese Jaime informat că Peştele Negru nu se număra printre prizonieri.

Se duse la fereastră şi privi în zare, peste râu. Era o zi senină de toamnă, iar soarele strălucea pe ape. *La ora asta, Peştele Negru ar putea fi la zece leghe în josul râului.*

— Trebuie să-l găsiţi, insistă Emmon Frey.

— Va fi găsit.

Jaime vorbea cu o siguranţă pe care nu o simţea.

— Am dulăii mei şi vânători care-i adulmecă urma chiar acum.

Ser Addam Marbrand conducea căutările pe partea dinspre sud a râului, iar Ser Dermot de Rainwood, pe cea din nord. Luase în considerare posibilitatea de a-i implica şi pe lorzii riverani, însă Vance şi Piper şi cei ca ei erau mai predispuşi să-l ajute pe Peştele Negru să scape decât să-l prindă în cătuşe. În concluzie, nu era deloc optimist.

— S-ar putea să ne scape o bucată de vreme, zise el, dar, în cele din urmă, tot trebuie să iasă la suprafaţă.

— Şi dacă încearcă să-mi ia din nou castelul?

— Ai o garnizoană de două sute de oameni.

O garnizoană prea mare, de fapt, însă Lordul Emmon era neliniştit. Cel puţin nu avea niciun fel de probleme cu hrănirea lor; Peştele Negru lăsase Riverrunul foarte bine aprovizionat, aşa cum se lăudase.

— După necazul în care ne-a lăsat Ser Brynden, mă îndoiesc că se va furişa aici, înapoi. *Doar dacă nu este în fruntea unei bande de haiduci.*

Nu se îndoia că Peştele Negru intenţiona să continue lupta.

— Este cetatea ta, îi spuse Lady Genna soţului ei. Treaba ta este s-o păstrezi.

Dacă nu poţi face asta, dă-i foc şi fugi înapoi la Stâncă.

Lordul Emmon se frecă la gură. Îşi retrase mâna înroşită şi năclăită din cauza frunzelor acrişoare.

— Să stabilim. Riverunul este al meu şi că niciun om nu mi-l va lua vreodată.

Îi oferi lui Edmure Tully o ultimă căutătură bănuitoare, în timp ce Lady Genna îl trăgea afară din salon.

— Mai este ceva ce crezi că ar trebui să-mi spui? îl întrebă Jaime pe Edmure când rămaseră singuri.

— E salonul tatălui meu, spuse Tully. A condus domeniile riverane de aici, bine şi cu înţelepciune. Îi plăcea să şadă lângă fereastra aceea. Lumina era bună

aici, şi oricând îşi lua privirile de pe ceea ce lucra, putea vedea râul. Când ochii îi oboseau, o punea pe Cat să-i citească. Degeţel şi cu mine am construit, cândva, un castel din cuburi de lemn, acolo, lângă uşă. Nu vei şti niciodată cât de rău mi se face să te văd în această încăpere, Regicidule. Nu vei şti niciodată cât de mult te dispreţuiesc.

Aici greşea.

— Am fost dispreţuit de oameni mai valoroşi decât tine, Edmure.

Jaime chemă un străjer.

— Du-l pe Înălţimea Sa înapoi în turnul său şi dă-i de mâncare.

Lordul de Riverrun plecă în tăcere. A doua zi urma să plece spre apus. Ser Forley Prester comanda escorta sa; o sută de oameni, între care douăzeci de cavaleri. *Mai bine dublez numărul. Lordul Beric ar putea încerca să-l elibereze pe Edmure înainte să ajungă la Dintele de Aur.* Jaime nu voia să fie nevoit să-l captureze pe Tully pentru a treia oară.

Se întoarse la jilţul lui Hoster Tully, întinse o hartă a Tridentului şi o netezi cu mâna sa de aur. *Unde m-aş duce, dacă aş fi Peştele Negru?*

— Lord Comandant? Un străjer stătea în pragul uşii deschise. Lady Westerling şi fiica ei aşteaptă afară, aşa cum aţi poruncit.

Jaime dădu harta la o parte.

— Pofteşte-le înăuntru.

Cel puţin, fata n-a dispărut şi ea. Jeyne Westerling fusese regina lui Robb Stark, fata care îl costase totul. Cu un lup în pântecul ei, s-ar fi putut dovedi mai periculoasă decât Peştele Negru.

Nu arăta primejdioasă. Jeyne era o fată mlădioasă, nu mai mare de cincisprezece, şaisprezece ani, mai mult stângace decât graţioasă. Avea şolduri înguste, sâni de mărimea unor mere, un smoc de plete castanii, cârlionţate, şi ochii blânzi şi căprui ai unei porumbiţe. *Destul de drăguţă pentru o copilă,* hotărî Jaime, *însă*

nu-i o fată pentru care să merite să pierzi un regat. Avea faţa umflată, iar pe frunte i se vedea o julitură, pe jumătate ascunsă de o şuviţă de păr castaniu.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă el.

Fata îşi întoarse capul.

— Nu s-a întâmplat nimic, insistă mama ei, o femeie cu o expresie severă, înveşmântată într-o rochie din catifea verde. Un colier din scoici aurite se închidea în jurul gâtului ei lung şi subţire. Nu renunţa la coroniţa pe care rebelul i-a dat-o şi când am încercat să i-o iau de pe cap, copila asta încăpăţânată s-a luptat cu mine.

— A fost a mea, scânci Jayne. Nu aveai dreptul. Robb a făcut-o pentru mine.

L-am *iubit.*

Mama ei se pregăti s-o pocnească, dar Jaime se puse între ele.

— Fără din astea, o avertiză el pe Lady Sybell. Luaţi loc, amândouă.

Fata se cuibări în scaunul ei ca un animal înspăimântat, dar mama ei se aşează

înţepată, ţinându-şi capul sus.

— Doriţi vin? le întrebă el.

Fata nu răspunse.

— Nu, mulţumesc, zise mama.

— Cum vreţi.

Jaime se întoarse spre fiică.

— Îmi pare rău de pierderea ta. Băiatul a avut curaj, recunosc asta. Am ceva să

te întreb. Ai în pântec copilul lui, domniţă?

Jeyne ţâşni de pe scaunul ei şi ar fi fugit din încăpere dacă străjerul de la uşă

n-ar fi prins-o de mână.

— Nu-l are, spuse Lady Sybell, în timp ce fiica ei se zbătea să scape. M-am asigurat eu de asta, aşa cum m-a rugat nobilul tău tată.

Jaime dădu din cap. Tywin Lannister nu era omul care să neglijeze astfel de detalii.

— Dă drumul fetei, zise el. Deocamdată, am terminat cu ea. În timp ce Jeyne fugea pe trepte în jos, se întoarse spre mamă. Casa Westerling a primit iertarea, iar fratele tău Rolph a fost înnobilat Lord de Castamere. Ce altceva mai vrei de la noi?

— Nobilul tău tată mi-a promis căsătorii vrednice pentru Jeyne şi pentru sora ei mai mică. Lorzi sau moştenitori, nu fii mai tineri şi cavaleri de la curte.

Lorzi sau moştenitori. Desigur. Westerling era o Casă veche şi mândră, însă

Lady Sybell însăşi se născuse o Spicer, dintr-o familie de negustori ajunşi. Bunica ei fusese un fel de vrăjitoare pe jumătate ţicnită de la est, îşi aminti el. Iar cei din Casa Westerling erau sărăciţi. În circumstanţe normale, fiii mai tineri ar fi fost cea mai bună partidă la care ar fi putut spera fetele lui Sybell Spicer, însă o oală

drăgălaşă şi pântecoasă cu aurul Lannisterilor făcea ca până şi văduva unui rebel mort să pară atrăgătoare pentru vreun lord.

— Vei avea căsătoriile, rosti Jaime, însă Jeyne trebuie să aştepte doi ani bătuţi pe muchie până să se poată mărita din nou.

Dacă fata îşi lua prea curând un alt soţ şi făcea un copil cu el, şuşotelile cum că

Tânărul Lup era tatăl ar fi fost inevitabile.

220

— Am şi doi fii, îi reaminti Lady Westerling. Rollam este cu mine, însă

Raynald era cavaler şi s-a dus cu rebelii la Gemeni. Dacă aş fi ştiut ce urma să se întâmple acolo, n-aş fi permis niciodată una ca asta. În vocea ei se strecurase o urmă de reproş. Raynald nu ştia nimic de nicio... înţelegere cu nobilul tău tată.

S-ar putea să fie captiv la Gemeni.

Sau s-ar putea să fie mort. Walder Frey nu ştia nici el de *înţelegere.*

— Voi face cercetări. Dacă Ser Raynald mai este captiv, vom plăti noi recompensa în locul tău.

— S-a pomenit şi de o soaţă pentru el. O mireasă de la Casterly Rock. Nobilul tău tată a spus că Raynald ar trebui să primească bucuria din partea lui, dacă totul decurgea precum am sperat.

Chiar şi din mormânt, mâna moartă a Lordului Tywin ne învârte pe toţi.

— Joy1 este fiica naturală a răposatului meu unchi Gerion. Se poate aranja o logodnă, dacă asta ţi-e voia, însă orice mariaj va trebui să aştepte. Joy avea vreo nouă-zece ani când am văzut-o ultima dată.

— Fiica sa *naturală?* Lady Sybell arăta de parcă tocmai ar fi înghiţit o lămâie.

Vrei ca un Westerling să ia o *bastardă?*

— Nu mai mult decât aş vrea ca Joy să se mărite cu fiul unei căţele uneltitoare şi trădătoare. Merită mai mult. Jaime ar fi sugrumat-o bucuros cu colierul ei de scoici. Joy era o copilă dulce, însă însingurată; tatăl ei fusese unchiul favorit al lui Jaime. Fiica ta face cât zece ca tine, doamna mea. Vei pleca mâine, împreună cu Edmure şi Ser Forley. Până atunci, ai face bine să te ţii departe de mine.

Strigă după un străjer şi Lady Sybell plecă ţinându-şi buzele strânse, afectată.

Jaime rămase să se întrebe cât de mult ştia Lord Gawen despre uneltirile soţiei sale. *Cât de mult ştim vreodată noi, bărbaţii?*

Când Edmure şi Westerlingii plecară, îi însoţeau patru sute de soldaţi. Jaime dublase escorta din nou, în ultimul moment. Călări câţiva kilometri împreună cu ei, ca să discute cu Ser Forley Prester. Cu toate că avea un cap de taur pe tunica sa şi coarne pe coif, Ser Forley n-ar fi putut fi mai puţin bovin. Era un bărbat scund, simplu, călit. Cu nasul său subţire, creştetul pleşuv şi barba castanie încărunţită, aducea mai mult a hangiu decât a cavaler.

— Nu ştim unde-i Peştele Negru, îi aminti Jaime, dar dacă-l poate elibera pe Edmure, o va face.

— Asta nu se va întâmpla, stăpâne. La fel ca majoritatea hangiilor, Ser Forley nu era prost. Iscoade şi cercetaşi vor scotoci mlaştina şi ne vom fortifica taberele noaptea. Am ales zece oameni care să stea cu Tully zi şi noapte, cei mai buni arcaşi ai mei. Dacă se abate fie şi cu un metru de marginea drumului, îl vor împăna cu atâtea săgeţi cu pene, încât propria sa mamă l-ar lua drept gâscan.

— Bine. Jaime ar fi fost bucuros ca Tully să ajungă la Casterly Rock în siguranţă, dar mai bine mort decât fugit şi el. Mai bine ţine nişte arcaşi şi prin 1 Joy – nume propriu, dar şi „bucurie”, în limba engleză (n. red.).

preajma fiicei Lordului Westerling.

Ser Forley păru surprins.

— Fata lui Gawen? Este…

— … văduva Tânărului Lup, termină Jaime pentru el, şi de două ori mai periculoasă decât Edmure dacă ne scapă vreodată.

— Cum spui tu, stăpâne. Va fi supravegheată.

Jaime trecu în galop mic pe lângă un grup de Westerlingi, în timp ce depăşea coloana în drumul său înapoi spre

Riverrun. Lordul Gawen dădu grav din cap când ajunse în apropierea lui, dar Lady Sybell privi prin el cu ochii precum ţurţurii de gheaţă. Jeyne nici nu-l văzu măcar. Văduva călărea cu privirile în jos, ghemuită sub o mantie cu glugă. Sub faldurile ei grele, avea veşminte fine, însă

sfâşiate. *Şi le-a rupt singură, în semn de doliu,* îşi dădu seama Jaime. *Asta sigur n-a prea încântat-o pe mama sa.* Se pomeni întrebându-se dacă Cersei şi-ar sfâşia rochia dacă el ar muri.

Nu se duse direct la castel, ci traversă Piatra Răsucită încă o dată, ca să-l cheme pe Edwyn Frey şi să discute transferul prizonierilor străbunicului său.

Oastea lui Frey începuse să se împrăştie la câteva ore după ce Riverrunul se predase, când stegarii Lordului Walder şi mercenarii ridicaseră corturile ca să

meargă acasă. Freyii care mai rămăseseră erau încă în bivuacuri, dar pe Edwyn îl găsi cu unchiul său bastard în pavilionul ultimului.

Cei doi erau aplecaţi deasupra unei hărţi, contrazicându-se aprins, însă încetară

imediat ce intră Jaime.

— Lord Comandant, zise Rivers cu o politeţe rece, însă Edwyn izbucni:

— Sângele tatălui meu este pe mâinile tale, ser.

Asta-l ului pe Jaime.

— Cum aşa?

— Tu ai fost cel care l-a trimis acasă, da sau nu?

Cineva trebuia s-o facă.

— L-a lovit vreo nenorocire pe Ser Ryman?

— A fost spânzurat împreună cu toţi însoţitorii lui, zise Walder Rivers.

Haiducii i-au capturat la nouă kilometri sud de Târg.

— Dondarrion?

— El sau Thoros sau femeia Inimă de Piatră.

Jaime se încruntă. Ryman Frey fusese un prost, un laş şi un beţivan şi nimeni nu avea să-i ducă dorul prea mult, nici

măcar Freyii săi. Dacă ochii neumeziţi ai lui Edwyn erau un indiciu, nici măcar propriii lui fii nu-l vor plânge prea multă

vreme. *Totuşi... aceşti haiduci sunt tot mai neobrăzaţi, dacă îndrăznesc să-l spânzure şi pe moştenitorul Lordului Walder la nici o zi de mers călare de Gemeni.*

— Câţi oameni avea cu el Ser Ryman? întrebă el.

— Trei cavaleri şi o duzină de călăreţi înarmaţi, zise Rivers. Au atacat ca şi 222

cum ar fi ştiut că se întoarce la Gemeni cu o escortă redusă.

Edwyn făcu o strâmbătură.

— Pun rămăşag că fratele meu are un amestec în asta. Le-a permis nelegiuiţilor să scape după ce i-au ucis pe Merrett şi pe Petyr, iar acum asta. Cum tatăl nostru-i mort, n-am mai rămas decât eu între Walder cel Negru şi Gemeni.

— N-ai nicio dovadă că-i aşa, spuse Walder Rivers.

— Nu am nevoie de dovadă, îmi cunosc fratele.

— Fratele tău se află la Seagard, insistă Rivers. Cum să fi putut şti el că Ser Ryman se întorcea la Gemeni?

— I-a spus cineva, spuse Edwyn pe un ton amar. Are propriii săi spioni aici, în tabără, poţi fi sigur.

Iar tu îi ai pe ai tăi la Seagard. Jaime ştia că neînţelegerile dintre Edwyn şi Walder cel Negru erau vechi, dar nu îi păsa care dintre ei va reuşi să-i succeadă

străbunicului lor ca Lord de Crossing.

— Dacă mă iertaţi pentru că intervin în durerea voastră, spuse el pe un ton sec, avem şi alte chestiuni de discutat. Când vă întoarceţi la Gemeni, vă rog să-l informaţi pe Lordul Walder că Regele Tommen cere toţi captivii luaţi de voi la Nunta Roşie.

Ser Walder se încruntă.

— Aceşti prizonieri sunt valoroşi, ser.

— Înălţimea Sa nu i-ar cere dacă ar fi fără valoare.

Frey şi Rivers schimbară o privire. Edwyn glăsui:

— Nobilul meu bunic se aştepta la o recompensă pentru aceşti prizonieri.

Şi o va primi, imediat ce îmi creşte mie o mână nouă, se gândi Jaime.

— Cu toţii avem aşteptări, zise el pe un ton blând. Spune-mi, Ser Raynald Westerling se numără printre aceşti captivi?

— Cavalerul scoicilor de mare? se strâmbă Edwyn. Pe acesta-l vei găsi hrănind peştii pe fundul Furcii Verzi.

— Se afla în curte când oamenii noştri au venit să omoare lupul străvechi, zise Walder Rivers. Whalen i-a cerut să predea sabia şi i-a dat-o destul de docil, dar când oamenii au început să-l împăneze pe lup cu săgeţi, a înşfăcat securea lui Whalen şi-a eliberat monstrul din plasa pe care o aruncaseră asupra lui. Whalen spune că a luat o săgeată în umăr şi o alta în stomac, dar tot a reuşit să ajungă pe culoarul de pe metereze şi să se arunce în râu.

— A lăsat o dâră de sânge pe trepte, spuse Edwyn.

— I-aţi găsit corpul după aceea? întrebă Jaime.

— Am găsit o mie de stârvuri după aceea. Odată ce-au rămas vreo câteva zile în râu, toate arată cam la fel.

— Am auzit că ar fi la fel şi cu spânzuraţii, zise Jaime înainte să plece.

Până dimineaţa, din tabăra Frey nu mai rămăsese mare lucru în afară de muşte, balegă de cal şi spânzurătoarea lui Ser Ryman, înălţându-se oropsită pe marginea 223

râului. Vărul său voia să ştie ce-ar trebui făcut cu ea şi cu echipamentul de asediu pe care-l construise, berbecii, jgheaburile pentru metal topit şi turnurile de asalt, catapultele. Daven propuse să le ducă pe toate la Raventree şi să le folosească

acolo. Jaime îi spuse să incendieze tot, începând cu spânzurătoarea.

— Vreau să rezolv eu însumi problema cu Lordul Tytos. Asta nu va necesita un turn de asediu.

Daven rânji prin barba sa stufoasă.

— Un duel, vere? Nu prea pare corect. Tytos este un bătrân coliliu.

Un bătrân coliliu cu două mâini.

În noaptea aceea, el şi Ser Ilyn luptară timp de trei ore. Era una dintre nopţile sale mai bune. Dacă ar fi încrucişat săbiile cu adevărat, Payne l-ar fi omorât numai de două ori. De regulă, o păţea de cel puţin şase ori, iar în unele nopţi era chiar şi mai rău.

— Dacă reuşesc s-o ţin tot aşa pentru încă o jumătate de an, am să fiu la fel de bun ca Peck, declară Jaime, iar Ser Ilyn scoase acel clămpănit care însemna că-l amuzase. Hai, vino să mai bem din vinul acela roşu şi bun al lui Hoster Tully.

Vinul devenise o parte a ritualului lor nocturn. Ser Ilyn constituia partenerul perfect la băutură. Nu te întrerupea niciodată, nu te contrazicea, nu se plângea, nu cerea favoruri şi nici nu spunea poveşti lungi şi fără niciun sens. Tot ce făcea era să bea şi să asculte.

— Ar trebui să pun să li se taie limba tuturor prietenilor mei, zise Jaime în timp ce umplea pocalele, şi familiei mele la fel. O Cersei tăcută ar fi o dulceaţă, deşi mi-ar fi dor de limba ei când ne sărutăm. Bău. Vinul era rubiniu-închis, dulce şi greu. Îi încălzea măruntaiele. Nu-mi mai pot aminti când am început să ne sărutăm. Prima dată a fost ceva nevinovat. Până când n-a mai fost. Îşi termină

vinul din cupă şi-o puse deoparte. Tyrion mi-a spus odată că majoritatea târfelor nu vor să te sărute. Ţi-o trag până nu mai poţi mişca, zicea, însă nu-şi vor lipi niciodată buzele de ale tale. Crezi că sora mea îl sărută pe Kettleblack?

Ser Ilyn nu răspunse.

— Nu cred că ar fi prea corect din partea mea să-l măcelăresc pe propriul meu Frate Jurat. Ceea ce trebuie să fac este să-l jugănesc şi să-l trimit la Zid. Asta au făcut cu Lucamore Desfrânatul. Sigur este că Ser Osmund nu va primi prea uşor vestea jugănirii. Şi mai sunt şi fraţii lui de luat la socoteală. Fraţii pot fi periculoşi.

După ce Aegon cel Netrebnic l-a dat morţii pe Ser Terrence Toyne pentru că s-a culcat cu ibovnica lui, fraţii lui Toyne şi-au dat toată silinţa să-l ucidă. Toată

silinţa lor n-a fost însă suficientă, mulţumită Cavalerului Dragon, dar asta nu înseamnă că n-au încercat. E scris în Cartea Albă. Totul, în afară de ce să fac cu Cersei.

Ser Ilyn îşi trecu un deget de-a latul gâtului.

— Nu, spuse Jaime. Tommen a pierdut un frate şi pe cel pe care-l credea tatăl său. Dacă i-aş ucide mama, m-ar urî pentru asta… iar drăguţa lui de soţioară ar 224

găsi o cale să întoarcă această ură în folosul Highgardenului.

Ser Ilyn zâmbi într-un fel care nu-i plăcu lui Jaime. *Un zâmbet pocit. Un suflet pocit.*

— Vorbeşti prea mult, îi spuse el.

În ziua următoare, Ser Dermot de Rainwood se întoarse la castel cu mâna goală. Când fu întrebat ce-a găsit, răspunse:

— Lupi. Sute de cerşetori afurisiţi. Pierduse şi două santinele. Lupii ieşiseră

din beznă ca să-i atace. Erau bărbaţi înarmaţi, îmbrăcaţi în zale şi piele fiartă şi, cu toate astea, jivinelor nu le-a fost frică de ei. Înainte să moară, Jate a spus că

haita era condusă de o lupoaică de o mărime monstruoasă. Un lup străvechi, l-am auzit spunând. Lupii au dat iama şi printre caii noştri. Ticăloşii ăia afurisiţi mi-au omorât murgul favorit.

— Un cerc de foc în jurul taberei s-ar putea să-i ţină la respect, spuse Jaime, cu toate că se îndoia de asta. Era oare posibil ca lupul străvechi al lui Ser Dermot să

fie acelaşi cu cel care-l sfâşiase pe Joffrey la răscrucea de drumuri?

Lupi sau nu, Ser Dermot luă cai odihniţi şi mai mulţi oameni şi porni din nou la drum în dimineaţa următoare, pentru a-şi relua căutarea lui Brynden Tully. În aceeaşi după-amiază, lorzii de la Trident veniră la Jaime pentru a-i cere permisiunea de a se întoarce la propriile lor moşii. Le-o dădu. Lord Piper voia, de asemenea, să ştie ce era cu fiul său, Marq.

— Toţi captivii vor fi răscumpăraţi, promise Jaime.

În timp ce lorzii riverani plecau, Lordul Karyl Vance mai zăbovi ca să spună:

— Stăpâne Jaime, trebuie să mergi la Raventree. Atâta vreme cât Jonos se află

la porţile sale, Tytos nu va capitula niciodată, dar ştiu că va îngenunchea înaintea ta.

Jaime îi mulţumi pentru sfat.

Mistreţul fu următorul care plecă. Voia să revină la Darry, aşa cum promisese, ca să poată lupta împotriva haiducilor.

— Am străbătut jumătate din afurisitul de regat şi pentru ce? Ca să-l poţi face tu pe Edmure Tully să-şi ude pantalonii? Nu-i nicio bravură aici. Am nevoie de o *luptă.* Îl vreau pe Câine, Jaime. Pe el, sau pe lordul de hotar.

— Capul Câinelui este al tău, dacă-l poţi lua, comentă Jaime, însă Beric Dondarrion trebuie prins viu, pentru a putea fi adus înapoi la Debarcaderul Regelui. O mie de oameni vor să-l vadă cum moare, altfel n-ar crede că şi-a dat duhul.

Mistreţul îşi mârâi nemulţumirea, dar, în cele din urmă, căzu de acord. În ziua următoare plecă la drum cu scutierul şi călăreţii săi, plus Jon Bettley Spânul, care se hotărâse că vânarea de nelegiuiţi era de preferat întoarcerii la soţia lui de o urâţenie celebră. Se părea că ea avea barba care-i lipsea lui Bettley.

Jaime încă mai avea de rezolvat problema cu garnizoana. Juraseră până la ultimul om că nu ştiau nimic despre planurile lui Ser Brynden şi nici despre locul 225

unde s-ar fi putut duce.

— Mint cu toţii, insistă Emmon Frey, însă Jaime nu credea asta.

— Dacă nu-ţi împărtăşeşti planurile cu nimeni, nu te poate trăda nimeni, observă el.

Lady Genna sugeră ca o parte din oameni să fie supuşi la cazne. El refuză.

— I-am dat lui Edmure cuvântul meu că dacă se predă, garnizoana poate pleca nevătămată.

— Cât de cavaleresc din partea ta, zise mătuşa lui, dar aici avem nevoie de forţă, nu de cavalerism.

Întreabă-l pe Edmure cât sunt eu de cavaler, îşi zise Jaime. *Întreabă-l despre catapultă.* Cumva, nu credea că maesterii îl vor confunda cu prinţul Aemon Cavalerul Dragon când îşi vor scrie cronicile. Totuşi, curios era că se simţea mulţumit. Războiul era aproape câştigat. Piatra Dragonului căzuse, Capătul Furtunii urma destul de curând, nu avea nicio îndoială, iar Stannis era bine-venit să ia Zidul. Nordicii nu-l vor iubi mai mult decât lorzii. Dacă Roose Bolton nu-l distrugea, urma s-o facă iarna.

Iar el îşi făcuse partea aici, la Riverrun, fără să fi ridicat sabia asupra Caselor Stark sau Tully. Odată ce-l găsea pe Peştele Negru, va fi liber să se întoarcă la Debarcaderul Regelui, unde-i era locul. *Locul meu este cu regele meu. Cu fiul meu.* Oare ar vrea Tommen să ştie asta? Adevărul îl putea costa pe băiat tronul. *Ai vrea mai degrabă să ai un tată sau un jilţ, băiete?* Jaime şi-ar fi dorit să ştie răspunsul. *Totuşi îi place să ştampileze hârtii cu sigiliul său.* Băiatul s-ar putea să

nici nu-l creadă, de fapt. Cersei ar putea spune că era o minciună. *Draga mea surioară, pungaşa.* Trebuia să găsească o cale de a-l scoate pe Tommen din ghearele ei, altfel băiatul risca să devină un nou Joffrey. Şi dacă tot începea asta, trebuia să-i găsească băiatului un nou mic consiliu. *Dacă Cersei ar putea fi dată*

la o parte, Ser Kevan ar fi de acord să slujească drept Mâna lui Tommen. Iar dacă nu, cele Şapte Regate nu erau deloc lipsite de bărbaţi capabili. Forley Prester ar putea fi o alegere bună, sau Roland Crakehall. Dacă oricine altcineva în afara unui vestic era necesar pentru a-i împăca pe Tyrelli, Mathis Rowan era întotdeauna disponibil… sau chiar Petyr Baelish. Degeţel era pe cât de amiabil, pe atât de deştept, însă de origine prea joasă pentru a-i ameninţa pe marii lorzi, fără o armată

proprie. *Mâna ideală.*

Garnizoana Tully plecă în dimineaţa următoare, fără niciun fel de arme şi armuri. Fiecărui om îi era îngăduit să ia mâncare pe trei zile şi haine în boccea, după ce jurau, fiecare în parte, să nu ridice niciodată mâinile împotriva Lordului Emmon sau a Casei Lannister.

— Dacă ai noroc, unul din zece oameni s-ar putea să-şi ţină jurământul, comentă Lady Genna.

— Foarte bine. Mai degrabă m-aş confrunta cu nouă oameni decât cu zece. Cel de-al zecelea ar putea fi cel care m-ar ucide.

— Şi ceilalţi nouă te pot ucide la fel de repede.

— Mai bine decât să mor în pat. *Ori într-o privată.*

Doi dintre oameni nu aleseră să plece împreună cu ceilalţi. Ser Desmond Greii, vechiul maestru de arme al Lordului Hoster, preferă să îmbrace straiele negre. La fel făcu şi Ser Robin Ryger, comandantul gărzilor de la Riverrun.

— Acest castel a fost casa mea timp de patruzeci de ani, spuse Greii. Spui că

sunt liber să plec, dar unde? Sunt prea bătrân şi prea corpolent ca să devin cavaler rătăcitor. Însă la Zid oamenii sunt mereu bine-veniţi.

— După cum doreşti, îi spuse Jaime, deşi era o afurisită de bătaie de cap. Le permise să-şi păstreze armele şi armurile, şi puse o duzină dintre oamenii lui Gregor Clegane să-i escorteze până la Iazul Fecioarelor. Comanda grupului i-o încredinţa lui Rafford, cel căruia îi spuneau Cel Dulce. Să ai grijă ca prizonierii să

ajungă la Iazul Fecioarelor nevătămaţi, îi spuse el omului, altfel ceea ce i-a făcut Ser Gregor Ţapului va părea o distracţie pe lângă ce-ţi voi face eu ţie.

Trecură zilele. Lordul Emmon îi adună pe toţi cei de la Riverrun în curte, oamenii Lordului Edmure şi ai săi, şi le vorbi aproape trei ore despre ce aştepta de la ei, acum că le era lord şi stăpân. Din când în când, îşi agita pergamentul, în

timp ce băieţii de la grajduri şi slujnicele şi fierarii ascultau într-o tăcere mohorâtă

şi o ploaie uşoară cădea asupra lor.

Şi menestrelul asculta, cel pe care Jaime îl luase de la Ser Ryman Frey. Jaime dăduse de el în timp ce stătea în pragul unei uşi, unde era la adăpost de ploaie.

— Înălţimea Sa ar fi trebuit să fie menestrel, spuse omul. Acest discurs este mai lung decât o baladă de marş şi nu cred că s-a oprit o clipă ca să-şi tragă

respiraţia.

Jaime trebui să râdă.

— Lordul Emmon nici nu trebuie să respire, atâta vreme cât poate mesteca. Ai să compui un cântec despre asta?

— Unul vesel. Am să-l intitulez „Vorbind cu Peştii”.

— Vezi să nu-l cânţi acolo unde-l poate auzi şi mătuşa mea.

Jaime nu-i acordase omului prea multă atenţie înainte. Era un bărbat scund, înveşmântat în pantaloni verzi, uzaţi, şi o tunică zdrenţuită, de un verde ceva mai deschis, cu petice din piele maro care acopereau găurile. Avea un nas lung şi ascuţit şi un zâmbet larg şi lejer. Pe umeri îi cădea o chică de păr subţire şi castaniu, încâlcit şi nespălat. *Cam cincizeci de ani pe muchie,* se gândi Jaime, *o harpă rătăcitoare, muncită din greu de viaţă.*

— Nu erai tu omul lui Ser Ryman atunci când te-am găsit? întrebă el.

— Doar de două săptămâni.

— M-aş fi aşteptat să pleci cu Freyii.

— Cel de acolo este un Frey, spuse menestrelul, făcând un semn spre Lordul Emmon, iar acest castel pare să fie un loc destul de drăguţ şi de confortabil, numai bun să-ţi petreci iarna. Wat Zâmbet Alb a plecat acasă cu Ser Forley, aşa că m-am 227

gândit că pot să-i iau eu locul. Wat are o voce înaltă şi melodioasă pe care cei ca mine nu pot spera s-o întreacă,

însă eu ştiu de două ori mai multe cântece deocheate decât el. Să mă ierte stăpânul meu.

— Ar trebui să te înţelegi cu mătuşa mea, spuse Jaime. Dacă speri să iernezi aici, vezi ca interpretările tale să-i placă lui Lady Genna. Ea este cea care contează.

— Nu tu?

— Locul meu este cu regele. N-am să rămân mult timp aici.

— Îmi pare rău să aud asta, stăpâne. Ştiu cântece mai bune decât *Ploile din Castamere.* Ţi-aş fi putut cânta… oh, tot felul de lucruri.

— Poate altă dată, zise Jaime. Cum te cheamă?

— Tom de Şapte Pâraie, dacă nu-i e cu supărare stăpânului meu.

Cântăreţul îşi scoase pălăria.

— Majoritatea îmi spun Tom de Şapte, e destul.

— Să cânţi frumos, Tom de Şapte.

În acea noapte visă că se afla din nou în Marele Sept al lui Baelor, încă

veghind asupra trupului tatălui său. Septul era liniştit şi întunecos, până când o femeie se desprinse dintre umbre şi păşi încet spre catafalc.

— Surioară? făcu el.

Însă nu era Cersei. Era înveşmântată în cenuşiu, o soră tăcută. O glugă şi un voal îi ascundeau trăsăturile, dar tot putea vedea lumânările arzând în umezeala verde ale ochilor ei.

— Soră, spuse el, ce vrei de la mine?

Ultimul cuvânt reverberă în sus şi-n jos prin templu, *minemineminemineminemine.*

— Nu sunt sora ta, Jaime.

Ea-şi ridică o mână palidă şi-şi dădu gluga la o parte.

— M-ai uitat?

Cum aş putea să uit pe cineva pe care nu l-am cunoscut niciodată? Cuvintele i se opriră în gât. O *cunoştea,* însă trecuse atât timp…

— L-ai uita şi pe nobilul tău tată? Mă întreb dacă l-ai cunoscut cu adevărat.

Ochii ei erau verzi, părul, auriu. N-ar fi putut spune ce vârstă avea. *Cincisprezece,* se gândi el, *sau cincizeci.* Femeia urcă pe trepte şi se opri lângă catafalc.

— N-a putut suporta niciodată să se râdă de el. Acesta era lucrul pe care-l ura cel mai mult.

— Cine eşti?

Trebuia s-o audă spunând-o.

— Întrebarea este, cine eşti tu?

— Acesta-i un vis.

— Chiar aşa? Ea zâmbi cu tristeţe. Numără-ţi mâinile, copile.

Una. O singură mână, strânsă bine pe mânerul sabiei. Numai una.

— În visele mele am întotdeauna două mâini. Ridică mâna dreaptă şi se holbă, fără să înţeleagă, la hidoşenia cioatei sale.

— Cu toţii visăm ceea nu putem avea. Tywin a visat că fiul său va fi un mare rege, că fiica lui va fi regină. A visat că vor fi atât de puternici şi de curajoşi şi de frumoşi încât nimeni de pe lume nu va râde de ei.

— Eu sunt cavaler, îi spuse el, iar Cersei e regină. O lacrimă se rostogoli pe obrazul femeii. Îşi ridică gluga din nou şi-i întoarse spatele. Jaime o strigă, dar ea se pusese deja în mişcare, iar rochia ei şoptea cântece de leagăn în timp ce aluneca pe podea.

Nu mă părăsi, ar fi vrut el să strige, dar, desigur, îl părăsise cu multă vreme în urmă.

Se trezi în întuneric, tremurând. În încăpere se lăsase un frig de gheaţă. Jaime azvârli cuverturile deoparte cu cioata. Focul din vatră murise, văzu el, iar fereastra fusese dată la perete. Traversă încăperea scufundată în beznă ca să se ocupe de obloane, însă când ajunse la fereastră tălpile sale dezgolite păşiră peste ceva ud.

Jaime se trase înapoi, uluit pentru un moment. Prima dată se gândi că era sânge, însă sângele n-ar fi putut fi atât de rece.

Era zăpadă, pătrunzând prin fereastră.

În loc să închidă obloanele, le deschise larg. Jos, curtea era acoperită cu un strat subţire şi alb, devenind tot mai gros chiar sub ochii lui. Merloanele de pe metereze aveau glugi albe. Jaime îşi putea vedea respiraţia.

Zăpadă pe domeniile riverane. Dacă ningea aici, se putea întâmpla la fel şi la Lannisport sau la Debarcaderul Regelui. *Iarna se îndreaptă spre sud, iar jumătate din grânarele noastre sunt goale.* Toate recoltele rămase încă pe câmp erau compromise. Nu va mai fi niciun semănat, nici vreo speranţă de o ultimă recoltă.

Se pomeni întrebându-se ce va face tatăl lui ca să-şi hrănească regatul, apoi îşi aminti că Tywin Lannister era mort.

Când se crăpă de ziuă, zăpada era până la glezne, şi chiar mai adâncă în pădurea zeilor, unde viscolul o adunase sub copaci. Scutierii, băieţii de la grajduri şi pajii de viţă nobilă redeveniră copii sub valul rece şi alb şi se bătură cu bulgării de zăpadă prin curţi şi de-a lungul meterezelor. Jaime îi auzi râzând. Nu cu mult timp în urmă ar fi fost şi el afară, făcând bulgări de zăpadă împreună cu cei mai buni dintre ei ca să-i arunce spre Tyrion când şontâcăia pe lângă ei sau ca să îi bage în roba lui Cersei. *Totuşi, ai nevoie de două mâini pentru a face un bulgăre acătării.* Se auzi o bătaie în uşă.

— Vezi cine e, Peck.

Era bătrânul maester de la Riverrun, cu un mesaj strâns în mâna sa ridată şi zbârcită. Faţa lui Vyman era albă, precum zăpada proaspăt căzută.

— Ştiu, spuse Jaime, a venit un corb alb de la Citadelă. A venit iarna.

— Nu, stăpâne. Pasărea a venit de la Debarcaderul Regelui. Mi-am luat libertatea… n-am ştiut… Îi întinse

scrisoarea.

229

Jaime o citi aşezat în jilţul de lângă fereastră, scăldat în acea lumină a dimineţii albe şi reci. Cuvintele lui Qyburn erau succinte şi la subiect, ale lui Cersei înfierbântate şi agitate. *Vino imediat,* spunea ea. *Ajută-mă. Salvează-mă.*

Am nevoie de tine acum, aşa cum n-am avut nevoie niciodată. Te iubesc. Te iubesc. Te iubesc. Vino de îndată.

Vyman se foia pe lângă uşă, aşteptând, iar Jaime simţi că Peck privea şi el.

— Binevoieşte stăpânul meu să răspundă? întrebă maesterul, după o tăcere îndelungată.

Un fulg de zăpadă ajunse pe scrisoare. Topindu-se, cerneala începu să se scurgă. Jaime răsuci pergamentul din nou, făcându-l sul, pe cât de tare putea cu o singură mână, şi i-l dădu lui Peck.

— Nu, spuse el. Pune-l pe foc.

SAMWELL

Cea mai periculoasă parte a călătoriei era ultima. Strâmtorile Redwyne gemeau de corăbii lungi, aşa cum fuseseră preveniţi la Tyrosh. Cu principala forţă a flotei din Arbor aflată la capătul celălalt al Westerosului, oamenii de fier distruseseră

Ryamsport şi puseseră stăpânire pe Vinetown şi pe Portul Stelei-de-Mare, folosindu-le ca bază pentru lansarea atacurilor piratereşti asupra transporturilor spre Oraşul Vechi.

Trei corăbii lungi fură zărite de către pândarii din cuiburile de cioară. Două

erau la pupa, iar *Vântul Cafeniu* se îndepărtă foarte repede de ele. A treia apăru dinspre apus, pentru a-i izola de Golful Şoaptelor. Când îi văzură vâslele ridicându-se şi coborând, trasând urme albe în apa arămie, Kojja Mo îşi trimise arcaşii la castele cu arcurile lor lungi din lemn de inimă-de-aur, care puteau trimite o săgeată mai departe şi cu mai mare precizie chiar şi decât arcurile dornishiene din tisă. Aşteptă până când corabia lungă ajunse la o distanţă de două

sute de metri înainte de a da comanda de tragere. Sam trase împreună cu ei şi, de data asta, crezu că săgeata lui atinsese nava. O salvă fu însă de ajuns. Corabia cârmi spre sud, căutându-şi o pradă mai lesnicioasă.

Se lăsa un amurg albastru-închis când intrară în Golful Şoaptelor. Gilly stătea la proră cu bebeluşul, privind spre castelul de pe stânci.

— Trei Turnuri, îi spuse Sam, este reşedinţa Casei Costayne.

Conturat pe fundalul stelelor de pe cerul de seară, cu luminile torţelor pâlpâind la ferestre, castelul oferea o

privelişte minunată, însă pe el îl întrista. Călătoria lor era aproape de sfârşit.

— Este foarte înalt, zise Gilly.

— Aşteaptă până vezi Hightower.

Bebeluşul Daliei începu să plângă. Gilly îşi deschise tunica şi-i dădu 230

băieţelului să sugă. Zâmbi în timp ce-l hrănea şi-i mângâie părul moale, castaniu.

A ajuns să-l iubească la fel de mult ca şi pe cel lăsat în urmă, îşi dădu seama Sam. Spera ca zeii să fie îngăduitori cu amândoi copiii.

Oamenii de fier pătrunseseră chiar şi în apele apărate ale Golfului Şoaptelor.

La venirea dimineţii, *Vântul Cafeniu* îşi continuă drumul spre Oraşul Vechi, iar nava începu să se lovească de cadavrele care pluteau spre mare. Unele dintre trupuri erau acoperite de grupuri de ciori, care se ridicau în aer protestând zgomotos când corabia-lebădă deranja plutele lor umflate grotesc. Pe mal apărură

lanuri arse şi sate incendiate, iar apa mică de la mal şi bancurile de nisip erau pline de nave distruse. Cele comerciale şi cele pescăreşti se întâlneau cel mai des, însă văzură şi galere lungi abandonate şi epavele a două dromoane. Una arsese până la linia de plutire, în vreme ce a doua avea o spărtură în bordaj, acolo unde fusese izbită cu berbecul.

— Lupte aici, zise Xhondo. Nu demult.

— Cine-ar putea fi atât de smintit încât să atace atât de aproape de Oraşul Vechi?

Xhondo arătă spre o corabie lungă, pe jumătate scufundată în apa puţin adâncă. Resturile unei flamuri atârnau la pupa, înnegrită de fum şi sfâşiată.

Emblema era una pe care Sam n-o mai văzuse niciodată până atunci: un ochi roşu cu o pupilă neagră, cu o coroană din fier negru dedesubt, susţinută de două ciori.

— Al cui e steagul ăsta? întrebă Sam.

Xhondo doar dădu din umeri.

Ziua următoare se dovedi a fi rece şi ceţoasă. Pe când *Vântul Cafeniu* trecea de un alt sat pescăresc ars, o galeră de război ieşi alunecând din ceaţă, manevrând încet spre ei. Purta numele de *Vânătoarea,* scris în spatele galionului de la prora, o fecioară zveltă, îmbrăcată în frunze, înarmată cu o suliţă. O clipă mai târziu, alte două galere mai mici îşi făcură apariţia, încadrând-o ca o pereche de ogari gemeni alergând pe urmele stăpânului lor. Spre uşurarea lui Sam, toate arborau flamura Regelui Tommen, cerbul şi leul deasupra turnului alb al Oraşului Vechi cu coroana în flăcări.

Căpitanul *Vânătorii* era un bărbat înalt, înveşmântat într-o mantie cenuşie-fumurie, cu un tiv din flăcări făcute din satin roşu. Îşi aduse galera de-a lungul bordajului *Vântului Cafeniu,* ridică vâslele şi strigă că urcă la bord. În timp ce arbaletrierii săi şi arcaşii Kojjei Mo se supravegheau reciproc peste fâşia îngustă

de apă, căpitanul trecu puntea împreună cu o duzină de cavaleri, dădu din cap spre Quhuru Mo şi ceru să cerceteze calele. Tatăl şi fiica se consultară repede şi apoi îşi dădură acordul.

— Îmi cer scuze, zise căpitanul după ce inspecţia se termină. Mă mâhneşte că

oamenii cinstiţi trebuie să sufere un asemenea afront, dar mai bine asta decât să

pătrundă oamenii de fier în Oraşul Vechi. Numai acum două săptămâni, unii dintre aceşti ticăloşi au capturat o navă comercială tyroshiană în strâmtori. Au 231

ucis echipajul, şi-au pus hainele lor şi au folosit culorile găsite în cală pentru a-şi vopsi perciunii în cincizeci de culori. Odată aflaţi între ziduri, voiau să incendieze portul şi să deschidă porţile în timp ce oamenii luptau cu focul. Ar fi putut reuşi, însă au dat nas în nas cu *Doamna din Turn,* iar şeful vâslaşilor are o soţie din Tyrosh. Când a văzut toate bărbile acelea verzi şi purpurii, i-a salutat în limba tyroshiană, dar niciunul dintre ei nu i-a putut răspunde.

Sam era uluit.

— Nu-şi pot permite să atace *Oraşul Vechi.*

Căpitanul *Vânătorii* îi adresă o privire curioasă.

— Ăştia nu sunt doar tâlhari. Oamenii de fier au jefuit tot ce-au putut. Lovesc brusc dinspre mare, pun mâna pe ceva aur şi pe nişte fete şi dispar, însă rareori erau mai mult de una sau două galere lungi, niciodată mai mult de şase. Acum ne atacă sute dintre navele lor, venind dinspre Insulele Scutului şi unele stânci de pe lângă Arbor. Au luat Reciful Crabul de Piatră, Insula Porcilor şi Palatul Sirenei, şi mai sunt şi alte cuiburi pe Stânca Potcoavei şi pe Leagănul Bastardului. Fără flota Lordului Redwyne, nu avem suficiente nave ca să-i încolţim.

— Şi ce face Lordul Hightower? izbucni Sam. Tata zicea întotdeauna că-i la fel de bogat ca Lannisterii şi că poate aduce de trei ori mai mulţi oşteni decât oricare stegar al Highgardenului.

— Mai mulţi, dacă măturăpietrele de pavaj, zise căpitanul, însă săbiile nu sunt bune împotriva oamenilor de fier decât dacă bărbaţii care le mânuiesc învaţă să

păşească pe apă.

— Hightower trebuie să facă *ceva.*

— Mai mult ca sigur. Lordul Leyton s-a închis în turnul său cu Fecioara Nebună, consultând cărţile cu farmece. Poate că reuşeşte să ridice o armată din adâncuri. Ori poate că nu. Baelor construieşte galere, Gunthor răspunde de port, Garth antrenează noi recruţi, iar Humfrey s-a dus la Lys, să mai închirieze nave.

Dacă poate strânge o flotă corespunzătoare de la târfa de soră-sa, am putea începe să le plătim oamenilor de fier cu propria lor monedă. Până atunci însă, tot ce putem face este să păzim golful şi să aşteptăm ca târfa de regină de la Debarcaderul Regelui să-i dea drumul din lesă Lordului Paxter.

Amărăciunea din ultimele cuvinte ale căpitanului îl şocă pe Sam la fel de mult ca lucrurile pe care le spusese. *Dacă*

Debarcaderul Regelui pierde Oraşul Vechi şi Arborul, întregul domeniu se va face bucăţi, se gândi el privind cum *Vânătoarea* şi surorile sale se îndepărtau.

Asta-l făcu să se întrebe dacă Horn Hill mai era cu adevărat în siguranţă.

Moşiile Casei Tarly se întindeau în interior, printre dealuri cu păduri dese, la peste patru sute de kilometri nord-est de Oraşul Vechi, departe de coastă. Ar fi trebuit să se afle mult dincolo de raza de acţiune a oamenilor de fier şi a corăbiilor lungi, chiar dacă nobilul său tată era departe şi lupta în domeniile riverane, iar castelul era slab apărat. Tânărul Lup crezuse, fără nicio îndoială, acelaşi lucru despre 232

Winterfell, până în noaptea când Theon Trădătorul îi escaladase zidurile. Sam nu putea suporta gândul că era posibil să-i fi adus pe Gilly şi pe copilul ei atâta cale pentru a-i feri de primejdie, numai pentru a-i abandona în plin război.

Se luptă cu îndoielile tot restul călătoriei, întrebându-se ce avea de făcut.

Presupunea că o putea ţine pe Gilly cu el, în Oraşul Vechi. Zidurile cetăţii erau mult mai impresionante decât cele ale castelului tatălui lui şi erau mii de oameni care să-i apere, spre deosebire de cei câţiva lăsaţi de Lordul Randyll la Horn Hill când plecase în marş spre Highgarden, pentru a răspunde la chemarea lordului său suzeran. Totuşi, dacă mergea acolo, trebuia s-o ascundă undeva; Citadela nu permitea novicilor ei să aibă neveste sau amante, cel puţin nu în văzul lumii. *În afară de asta, dacă mai stau mult cu Gilly, cum voi găsi forţa de a o părăsi?*

Trebuia s-o părăsească, ori să dezerteze. *Am rostit cuvintele,* îşi reaminti Sam.

Dacă dezertez, voi plăti cu capul, şi cum ar ajutat-o asta pe Gilly?

Se gândi să-i roage pe Kojja Mo şi pe tatăl ei să o ia pe fată cu ei în Insulele Verii. Însă şi această cale avea primejdiile ei. Când *Vântul Cafeniu* părăsea Oraşul Vechi,

trebuia să traverseze din nou Strâmtorile Redwyne, iar de data asta se putea să nu mai de atât de norocoasă. Dacă vântul se oprea, iar insularii se trezeau blocaţi în mijlocul mării? Dacă relatările auzite de el erau adevărate, Gilly ar putea fi luată în sclavie sau ar servi ca nevastă de sare, iar copilul ar fi, mai mult ca sigur, azvârlit în mare, pentru că ar reprezenta doar o bătaie de cap.

Trebuie să fie Horn Hill, decise Sam în cele din urmă. *Odată ce ajungem la Oraşul Vechi, am să închiriez o căruţaşi nişte cai şi am s-o duc acolo chiar eu.* În acest fel, se putea asigura de starea castelului şi a garnizoanei şi, dacă vedea ceva ce i-ar fi dat de gândit, se putea întoarce cu Gilly în Oraşul Vechi.

Ajunseră într-o dimineaţă rece şi umedă, când ceaţa era atât de deasă încât farul din Turnul Înalt era singura parte din oraş care putea fi văzută. Un lanţ se întindea de-a curmezişul portului, legat de douăzeci de nave putrezite. Chiar în spatele lui se aflau un şir de nave de război, ancorate de trei dromoane, şi nava-amiral a Lordului Hightower, *Onoarea Oraşului Vechi,* cu cele patru punţi ale sale. Din nou, *Vântul Cafeniu* trebui să se supună unei inspecţii. De data asta, fiul Lordului Leyton, Gunthor, urcă la bord într-o mantie din fir de argint şi o armură

din solzi cenuşii, smălţuiţi. Ser Gunthor studiase în citadelă timp de mai mulţi ani şi vorbea limba verii, aşa că el şi Quhuru Mo se duseră în cabina căpitanului pentru o discuţie între patru ochi.

Sam folosi acest răgaz pentru a-i explica planurile sale lui Gilly.

— Prima dată mergem la Citadelă, ca să prezentăm scrisorile lui Jon şi să le povestim de moartea Maesterului Aemon. Mă aştept ca arhimaesterii să trimită o căruţă pentru a-i aduce trupul. Apoi voi face rost de cai şi de o căruţă care să te ducă la mama mea, la Horn Hill. Mă întorc cât de repede pot, este posibil să nu fie mai devreme de ziua de mâine.

— Mâine, repetă ea, şi-i dădu un sărut care să-i poarte noroc.

233

În cele din urmă, Ser Gunthor reveni pe punte şi dădu semnalul pentru deschiderea lanţului, astfel încât *Vântul Cafeniu* să poată pătrunde dincolo de el, la docuri. Sam li se alătură Kojjei Mo şi celor trei arcaşi în timp ce nava era ancorată la ţărm, insularii strălucind în mantiile lor cu pene pe care le purtau numai pe ţărm. Pe lângă ei, se simţea ca un zdrenţăros cu pantalonii lui negri lăsaţi, mantia decolorată şi cizmele murdare de sare.

— Cât timp mai rămâneţi în port?

— Două zile, zece zile, cine-ar putea şti? Cât de mult ne ia să ne golim calele şi să le umplem din nou, rânji Kojja. Tata trebuie să-i viziteze şi pe maesterii cenuşii. Are cărţi de vânzare.

— Poate Gilly să rămână la bord până mă întorc?

— Gilly poate sta aici cât vrea ea. Îl împunse pe Sam cu degetul în burtă. Nu mănâncă atât de mult ca alţii.

— Nu mai sunt atât de gras ca înainte, se apără Sam. Călătoria spre sud avusese partea ei de vină. Toate carturile acelea, nimic altceva de mâncare decât fructe şi peşte. Insularii adorau fructele şi peştele.

Sam îi urmă pe arcaşi peste pasarelă, însă odată ajunşi pe ţărm se despărţiră şi fiecare-şi văzu de drum. Spera să-şi mai amintească drumul spre Citadelă. Oraşul Vechi era un labirint şi nu avea vreme să se mai şi rătăcească.

Ziua era umedă, aşa că pietrele de pavaj erau ude şi alunecoase sub picioare, iar aleile erau învăluite în ceaţă şi mistere. Sam le evita cât putea de mult şi rămase pe drumul care şerpuia pe lângă Mied, prin inima oraşului vechi. Era bine să simtă pământ solid sub el în locul punţii instabile, însă mersul pe jos îi dădea, în acelaşi timp, o senzaţie neplăcută. Putea simţi ochii aţintiţi asupra sa, scrutându-l din balcoane şi de la ferestre, privindu-l din coridoarele întunecate. Pe *Vântul Cafeniu* cunoştea toate feţele. Aici,

oriunde s-ar fi întors, nu vedea decât străini. Era chiar mai rău când se gândea că poate era privit de cineva cunoscut.

Lordul Randyll Tarly era cunoscut în Oraşul Vechi, însă puţin îndrăgit. Sam nu ştia ce putea fi mai rău: să fie recunoscut de unul dintre duşmanii nobilului său tată sau de unul dintre prietenii lui. Îşi puse gluga pe cap şi mări pasul.

Porţile Citadelei erau flancate de o pereche de sfincşi verzi, imenşi, cu trup de leu, aripi de vultur şi cozi de şarpe. Unul avea chip de bărbat, iar celălalt de femeie. Chiar în spatele lor se afla Căminul Scribului, unde localnicii veneau să

caute acoliţi care să le scrie testamentele şi să le citească scrisorile. Şase scribi plictisiţi stăteau la tarabe, aşteptând să le vină vreun muşteriu. La alte tarabe se cumpărau şi se vindeau cărţi. Sam se opri unde se ofereau hărţi şi privi una desenată de mână a Citadelei, pentru a descoperi calea cea mai scurtă spre Tribunalul Seneşalului.

Cărarea se bifurca la statuia ecvestră a regelui Daeron întâiul, călare pe calul său înalt, din piatră, cu spada înălţată către Dorn. Un pescăruş se căţărase pe capul Tânărului Dragon, alţi doi pe sabie. Sam o luă spre stânga, pe cărarea care ducea 234

pe lângă râu. La Docul Plângerii privi cum doi acoliţi îl ajutau pe un bătrân să

urce într-o barcă pentru o călătorie scurtă spre Insula Sângeroasă. O tânără mamă

urcă după el, ţinând în braţe un bebeluş nu mai mare decât al lui Gilly. Sub doc, băieţii vreunui bucătar înaintau prin apa puţin adâncă adunând broaşte. Un val de novici cu obrajii trandafirii trecu în grabă pe lângă el, spre septistire. *Ar fi trebuit să vin aici când eram de vârsta lor,* îşi zise Sam. *Dacă aş fi fugit şi mi-aş fi luat un nume fals, aş fi putut să mă pierd printre ceilalţi novici. Tata ar fi putut pretinde că Dickon îi era singurul său fiu. Mă îndoiesc că s-ar fi obosit să mă*

caute, dacă n-aş fi luat un catâr pentru drum. Atunci m-ar fi urmărit, dar numai pentru catâr.

Lângă Tribunalul Seneşalului, rectorii îl legau pe un novice mai în vârstă la stâlpul infamiei.

— A furat mâncare de la bucătărie, le explică cineva acoliţilor care aşteptau să

arunce în captiv cu legume putrede. Îl priviră curioşi pe Sam când trecu pe lângă

ei, cu mantia neagră fâlfâind în urma lui ca o pânză de corabie.

Dincolo de uşi descoperi o sală cu podea din marmură şi ferestre înalte şi boltite. La capătul celălalt, un bărbat cu faţa ciupită stătea pe un podium, scrijelind cu pana într-un catastif imens. Cu toate că omul era înveşmântat într-o robă de maester, nu avea niciun lanţ la gât. Sam îşi drese glasul.

— Ziua bună.

Bărbatul ridică privirile, însă nu păru să fie încântat de ceea ce văzu.

— Miroşi a novice.

— Sper să fiu unul cât de curând.

Sam scoase la iveală scrisorile pe care i le dăduse Jon Snow.

— Am venit de pe Zid împreună cu Maester Aemon, însă el a murit în timpul călătoriei. Dacă aş putea vorbi cu seneşalul…

— Cum te numeşti?

— Samwell. Samwell Tarly.

Bărbatul scrise numele în catastiful său şi arătă cu pana spre o bancă lipită de perete.

— Ia loc. Vei fi chemat când va fi necesar.

Sam se aşeză pe bancă. Unii predară mesaje şi plecară. Alţii vorbiră cu bărbatul de pe podium şi fură trimişi pe uşa din spatele lui şi în sus, pe treptele cu mica lor barieră rotitoare. Alţii i se alăturară lui Sam pe bancă, aşteptând să-şi audă numele strigat. Câţiva dintre cei convocaţi veniseră

după el, era aproape sigur. După a patra sau a cincea oară când se întâmplă asta, se ridică şi traversă

din nou sala.

— Cât mai durează?

— Seneşalul este un om important.

— Am bătut atâta cale de la Zid.

— Atunci nu vei avea probleme dacă mai mergi puţin. Îşi agită din nou pana.

235

Până la banca aceea de sub fereastră.

Sam reveni pe bancă. Mai trecu o oră. Alţii intrară, discutară cu bărbatul de pe podium, aşteptară câteva momente, apoi fură dirijaţi înainte. În tot acest timp, paznicul nu-l învrednici pe Sam nici măcar cu o privire. Ceaţa de afară se mai subţie pe măsură ce trecea ziua, iar lumina palidă a soarelui se strecura oblic prin ferestre. Se trezi privind dansul firişoarelor de praf în fâşiile de lumină. Îi scăpă

un căscat, apoi altul. Îşi piguli o băşică spartă din palmă, apoi se lăsă pe spate şi-şi închise ochii.

Probabil că aţipise. Următorul lucru de care fu conştient era că bărbatul de pe podium striga un nume. Sam se ridică brusc în picioare, apoi se aşeză când îşi dădu seama că nu era al său.

— Trebuie să-i strecori lui Lorcas o para, altfel ai să aştepţi aici şi trei zile, se auzi o voce lângă el. Ce treburi aduc Rondul de Noapte la Citadelă?

Cel care vorbea era un tânăr slab, mic de statură şi arătos, îmbrăcat în pantaloni din piele de căprioară şi o brigandină verde, comodă, cu ţinte din fier.

Avea pielea maro-deschisă şi un smoc de păr buclat, des, formând un „V”

deasupra ochilor săi mari şi negri.

— Lordul Comandant restaurează castelele abandonate, îi explică Sam. Avem nevoie de mai mulţi maesteri, pentru corbi… ai spus o para?

— O para va fi de ajuns. Pentru un cerb de argint, Lorcas te va duce în cârcă

până la seneşal. A fost acolit timp de cincizeci de ani. Îi urăşte pe novici, mai ales pe cei de viţă nobilă.

— De unde-ai ştiut că sunt de viţă nobilă?

— În acelaşi fel în care-ţi poţi da seama că sunt pe jumătate dornishean.

Explicaţia îi fu oferită cu zâmbetul pe buze, cu vorba moale şi tărăgănată

dornisheană.

Sam se scotoci prin buzunare după o para.

— Eşti novice?

— Acolit. Alleras, poreclit de unii Sfinxul.

Numele îl făcu pe Sam să tresară.

— Sfinxul este enigma, nu enigmistul, spuse. Ştii ce înseamnă?

— Nu. Este o ghicitoare?

— Aş vrea să ştiu. Eu sunt Samwell Tarly. Sam.

— Îmi pare bine. Şi ce treburi are Samwell Tarly cu Arhimaesterul Theobald?

— El este Seneşalul? zise Sam nedumerit. Maesterul Aemon spunea că-l cheamă Norren.

— Nu în ultimele două mandate. În fiecare an este altul. Sunt aleşi în funcţie din rândurile arhimaesterilor, dar majoritatea consideră asta o corvoadă fără

satisfacţie, care-i abate de la adevărata lor muncă. În acest an, piatra neagră a fost trasă de Arhimaesterul Walgrave, însă vioiciunea minţii sale nu mai e ce-a fost, aşa că Theobald i-a luat locul şi-a spus că-i va prelua el mandatul. Este un om 236

aspru, dar cumsecade. Ai spus Maesterul *Aemon?*

— Da.

— Aemon *Targaryen?*

— Cândva. Majoritatea îi spuneau doar Maester Aemon. A murit în timpul călătoriei noastre spre sud. Cum se face că ştii de el?

— Cum să nu ştiu? Era mai mult decât cel mai bătrân maester în viaţă. Era cel mai bătrân om din Westeros şi-a trăit mai multă istorie decât a învăţat vreodată

Arhimaesterul Perestan. Ne-ar fi putut spune multe despre domnia tatălui şi a unchiului său. Ce vârstă avea, ştii cumva?

— O sută doi ani.

— Ce făcea pe mare, la vârsta lui?

Sam rumegă răspunsul câteva clipe, întrebându-se cât de mult ar trebui să

spună. *Sfinxul este enigma, nu enigmistul.* Se referise Maesterul Aemon la *acest* Sfinx? Părea puţin probabil.

— Lordul Comandant Snow l-a trimis departe pentru a-i salva viaţa, începu el ezitant. Vorbi cu greutate despre Regele Stannis şi despre Melisandre din Asshai, intenţionând să se oprească acolo, însă ideile duseră una la alta şi astfel se pomeni vorbind despre Mance Rayder şi barbarii lui, despre sângele regal şi dragoni, şi, înainte de a-şi da seama ce se întâmpla, scoase tot din el; vrăjitorii de la Pumnul Primilor Oameni, Celălalt pe calul său mort, uciderea Bătrânului Urs la Fortăreaţa lui Craster, Gilly şi fuga lor, Copacul Alb şi Micul Paul, Mâini Reci şi corbii, cum devenise Jon Lord Comandant, *Mierla,* Dareon, dragonii pe care-i văzuse Xhondo în Qarth, *Vântul Cafeniu* şi toate cele şoptite de Maesterul Aemon spre sfârşit.

Păstră doar secretele pe care jurase că le va ţine, despre Bran Stark şi tovarăşii lui şi bebeluşii înlocuiţi de Jon Snow.

— Daenerys este singura speranţă, încheie el. Aemon a spus că Citadela, trebuie să trimită imediat un maester, s-o aducă înapoi la Westeros înainte de a fi prea târziu.

Alleras ascultase cu atenţie. Clipise din când în când, însă nu râsese deloc şi nici nu îl întrerupsese. Când Sam termină, îl atinse uşor pe antebraţ, cu mâna lui maronie şi subţire, zicând:

— Ţine-ţi paraua, Sam. Theobald nu va crede nici jumătate din asta, dar sunt alţii care s-ar putea să creadă.

Vrei să vii cu mine?

— Unde?

— Să vorbeşti cu un arhimaester.

Trebuie să le spui, Sam, îl povăţuise Maesterul Aemon. *Trebuie să le spui arhimaesterilor.*

— Prea bine.

Se putea întoarce la seneşal a doua zi, cu o para în mână.

— Cât de departe trebuie să mergem?

— Nu departe. Insula Corbilor.

237

Nu avură nevoie de o ambarcaţiune ca să ajungă la Insula Corbilor; un pod mobil uzat din lemn lega insula de malul estic.

— Casa Corbilor este cea mai veche clădire din Citadelă, îi spuse Alleras, în timp ce traversau peste apa molcomă a râului Mied. Se crede că în Epoca Eroilor a fost avanpostul unui şef al piraţilor care stătea acolo şi jefuia navele venite în jos, pe râu.

Sam văzu că zidurile erau acoperite de muşchi şi de iederă, iar corbii păşeau pe metereze în locul arcaşilor. Podul mobil nu mai fusese ridicat din vremuri imemoriale.

Între zidurile castelului era răcoare şi umezeală. Un străvechi copac al inimii umplea curtea, la fel ca pe vremea când aceste ziduri de-abia fuseseră ridicate.

Peste faţa sculptată în trunchiul său crescuse acelaşi muşchi violet care atârna pe crengile albicioase ale copacului. Jumătate din ele păreau moarte, dar din loc în loc încă mai foşneau frunze roşii, iar acolo le plăcea corbilor să se caţere. Copacul era plin de ei, şi erau şi mai mulţi în ferestrele boltite de deasupra lor, în jurul curţii. Pământul era presărat cu găinaţul lor. În timp ce traversau curtea, unul fâlfâi pe deasupra lor şi-i auzi pe ceilalţi croncănind unii la alţii.

— Arhimaesterul Walgrave are apartamentele în turnul de vest, sub cuibul păsărilor albe, îl lămuri Alleras. Corbii albi şi

cei negri se iau la bătaie ca dornishienii cu cei din zonele de graniţă, aşa că-i ţin separat.

— Va înţelege Arhimaesterul Walgrave ceea ce-i spun? întrebă Sam. Ziceai că

vioiciunea minţii lui nu mai e ce-a fost odată.

— Are zile bune şi zile rele, zise Alleras, dar nu cu Walgrave vei discuta.

Deschise uşa din turnul de nord şi începu să urce. Sam păşi pe trepte în urma lui. De deasupra se auzeau fâlfâituri şi mormăieli şi, din când în când, câte-un ţipăt iritat, când corbii protestau pentru că erau treziţi din somn.

La capătul treptelor, un tânăr blond şi palid, cam de vârsta lui Sam, stătea lângă o uşă din lemn de stejar şi fier, uitându-se concentrat, cu ochiul drept, în flacăra unei lumânări. Cel stâng era ascuns de o şuviţă de păr blond-cenuşiu.

— Ce vezi acolo? îl întrebă Alleras. Destinul? Moartea ta?

Tânărul blond îşi desprinse privirile de la lumânare, clipind.

— Femei goale, zise el. Ăsta cine mai e?

— Samwell. Un nou novice, a venit să-l vadă pe Mag.

— Citadela nu mai e ce-a fost, se plânse blondul. Acceptă orice acum. Câini trişti şi dornishieni, porcari, ologi, cretini, iar acum o balenă în negru. Eu credeam că leviatanii sunt gri. O pelerină scurtă în dungi verzi şi aurii îi acoperea un umăr.

Era foarte elegant, deşi ochii-i erau vicleni şi gura vădea cruzime.

Sam îl cunoştea.

— Leo Tyrell. Rostindu-i numele, se simţi de parcă încă ar fi fost un băiat de şapte ani, pe cale să-şi ude lenjeria. Eu sunt Sam, din Horn Hill. Fiul Lordului Ramdyll Tarly.

— Chiar aşa? Leo îl învrednici cu încă o privire. Cred că aşa-i. Tatăl tău ne-a spus că muriseşi. Sau poate că doar şi-a dorit asta? Rânji. Tot un laş ai rămas?

— Nu, minţi Sam. Jon îi poruncise asta. Am mers dincolo de Zid şi-am luptat în bătălii. M-au poreclit Sam Ucigaşul.

Habar n-avea de ce o spusese. Cuvintele i se rostogoliseră din gură.

Leo râse, însă înainte de a putea răspunde, uşa din spatele lui se deschise.

— Intră, Ucigaşule, mormăi bărbatul din prag. Şi tu, Sfinxule. Acum.

— Sam, spuse Alleras, el este Arhimaesterul Marwyn.

Marwyn purta la gâtul lui de taur un lanţ format din multe metale. În afară de asta, arăta mai mult ca un bătăuş de la docuri decât ca un maester. Avea un cap prea mare pentru trupul său, iar felul în care i se avânta înainte de pe umeri, împreună cu falca proeminentă, îl făcea să pară că se pregătea să smulgă capul cuiva. Cu toate că era scund şi îndesat, era lat în piept şi în umeri, cu o burtă de bere rotundă şi tare ca piatra împungând curelele vestei de piele pe care o purta în locul robelor. Fire de păr aspru şi alb îi ieşeau din urechi şi nări. Fruntea-i era teşită, nasul îi fusese spart nu o dată, iar frunzele acrişoare îi pătaseră dinţii cu roşu. Avea mâinile cele mai mari din câte văzuse Sam vreodată.

Când Sam ezită, una dintre acele mâini îl înşfacă de braţ şi-l trase pe uşă.

Încăperea de dincolo de ea era mare şi rotundă. Peste tot erau împrăştiate cărţi şi pergamente, întinse pe mese şi adunate pe podea în mormane de peste un metru înălţime. Tapiserii decolorate şi hărţi zdrenţuite acopereau pereţii din piatră. În vatră ardea focul, încălzind o oală din cupru. Orice-o fi fost înăuntru, mirosea a ars. În afară de asta, singura lumină provenea de la o lumânare înaltă, neagră, aflată în centrul încăperii.

Lumânarea era de o strălucire care deranja. Era ceva ciudat cu ea. Flacăra ei nu tremura, nici chiar când Arhimaesterul Marwyn închise uşa atât de tare încât hârtiile îşi luară zborul de pe masa alăturată. Lumina făcea lucruri

ciudate şi cu nuanţele. Albul era strălucitor precum zăpada proaspăt căzută, galbenul strălucea ca aurul, roşul se transforma în flacără, iar umbrele erau atât de întunecate încât arătau ca nişte găuri săpate în lume. Sam se pomeni holbându-se. Lumânarea însăşi avea aproape un metru înălţime şi era subţire ca o sabie, crestată şi răsucită, de un negru lucitor.

— Ăsta-i…?

— … obsidian, spuse un alt bărbat aflat în încăpere, un tânăr palid, gras şi cu o faţă păstoasă, umeri rotunzi, mâini moi, ochi apropiaţi şi veşminte pătate cu mâncare.

— Spune-i piatra dragonului. Arhimaesterul Marwyn privi un moment lumânarea. Arde, însă nu se consumă.

— Ce alimentează flacăra? întrebă Sam.

— Ce hrăneşte focul dragonului?

Marwyn se aşează pe un scaun.

239

— Întreaga societate valyriană a fost întemeiată pe sânge sau foc. Vrăjitorii din Ţinutul Liber puteau să vadă până peste munţi, mări şi deserturi cu una dintre aceste lumânări din sticlă. Puteau să pătrundă în visul oricărui bărbat şi să-i dea vedenii şi să vorbească cu altul la jumătate de lume distanţă, aşezat înaintea lumânării lui. Crezi că ar putea fi de folos, Ucigaşule?

— N-am mai avea nevoie de corbi.

— Numai după bătălii. Arhimaesterul extrase o frunză dintr-un snop, şi-o băgă

în gură şi începu s-o mestece. Repetă-mi şi mie tot ce i-ai povestit sfinxului nostru dornishean. Ştiu mare parte din asta şi încă ceva pe deasupra, dar s-ar putea să-mi fi scăpat detaliile.

Nu era un om pe care să-l fi putut refuza. Sam ezită un moment, apoi îşi depănă din nou povestea, în timp ce Marwyn, Alleras şi celălalt novice ascultau.

— Maesterul Aemon credea că Daenerys Targaryen era împlinirea profeţiei…

ea, nu Stannis, nu Prinţul Rhaegar, nu prinţişorul al cărui cap a fost zdrobit de un perete.

— Născut în sare şi fum, sub o stea sângerândă. Cunosc şi eu profeţia.

Marwyn îşi întoarse capul şi scuipă pe podea un ghemotoc de flegmă roşie. Dar asta nu înseamnă că m-aş încrede în ea. Gorghan din Vechiul Ghis a scris cândva că o profeţie este ca o femeie înşelătoare. Îţi ia mădularul în gură, iar tu gemi de plăcere, gândindu-te cât de dulce şi de plăcută e senzaţia… dar mai apoi dinţii i se închid şi gemetele tale se transformă în urlete. Asta-i natura profeţiei, spunea Gorghan. Profeţia te va muşca de mădular de fiecare dată. Mestecă puţin.

Totuşi…

Alleras se aşează lângă Sam.

— Aemon s-ar fi dus la ea dacă ar fi avut vigoarea. El voia să-i trimitem un maester, să o sfătuiască, să o protejeze şi s-o aducă acasă în siguranţă.

— Aşa voia? Arhimaesterul Marwyn ridică din umeri. Poate că-i mai bine că a murit înainte de a ajunge în Oraşul Vechi. Altfel, poate că oile cenuşii ar fi trebuit să-l omoare, iar asta i-ar fi făcut pe bieţii şi dragii bătrâni să-şi frângă mâinile lor zbârcite.

— Să-l omoare? zise Sam şocat. De ce?

— Dacă-ţi spun, s-ar putea să fie nevoiţi să te ucidă şi pe tine.

Marwyn îi oferi un zâmbet lugubru, cu zeama de frunze scurgându-i-se roşiatică printre dinţi.

— Cine crezi tu că a ucis toţi dragonii ultima dată? Ucigaşii de dragoni ferchezuiţi, înarmaţi cu săbii? Scuipă. În lumea pe care o construieşte Citadela, nu mai este loc pentru vrăjitorii, profeţii sau lumânări din sticlă, şi chiar mai puţin pentru dragoni. Întreabă-te singur de ce lui Aemon Targaryen i s-a îngăduit să-şi risipească viaţa pe Zid, când ar fi fost drept să fie ridicat la rangul de arhimaester.

Din cauza *sângelui* său. Nu se putea avea încredere în el. Nu mai mult decât în mine.

240

— Şi ce-ai să faci? întrebă Alleras Sfinxul.

— Am să merg la Golful Sclavilor în locul lui Aemon. Nava care l-a adus pe Ucigaş ar trebui să-mi satisfacă destul de bine trebuinţele. Oile cenuşii îşi vor trimite omul pe o galeră, nu am nicio îndoială. Cu un vânt bun, ar trebui să ajung eu primul la ea. Marwyn îl privi din nou pe Sam şi se încruntă. Tu… tu ar trebui să rămâi şi să-ţi pregăteşti colanul. Dacă aş fi în locul tău, aş face-o repede. Va veni o vreme când vei fi necesar pe Zid. Se întoarse spre novicele cu faţa păstoasă. Găseşte-i Ucigaşului o chilie uscată. Va dormi aici şi te va ajuta să te îngrijeşti de corbi.

— D… d… dar, se bâlbâi Sam, ceilalţi arhimaesteri… Seneşalul… ce să le spun?

— Spune-le cât de înţelepţi şi buni sunt. Spune-le că Aemon ţi-a poruncit să te încredinţezi lor. Mai spune-le că ai visat întotdeauna că într-o zi ţi se va permite să porţi colanul şi să serveşti unui scop mai nobil, că slujirea este cea mai înaltă

onoare, iar supuşenia, cea mai înaltă virtute. Însă nu povesti nimic despre profeţii sau dragoni, decât dacă îţi doreşti nişte otravă prin terci.

Marwyn înşfacă de pe un cuier de lângă uşă o mantie pătată, din piele, şi o legă strâns.

— Sfinxule, ai grijă de el.

— Voi avea, răspunse Alleras, dar arhimaesterul plecase deja. Îi auziră

cizmele bocănind pe trepte.

— Unde s-a dus? întrebă Sam nedumerit.

— La docuri. Magul au este un om care să se încreadă în pierderea de vreme.

Alleras zâmbi. Am o mărturisire de făcut. Această întâlnire nu a fost una întâmplătoare, Sam. Magul m-a trimis

să te aduc înainte să apuci să vorbeşti cu Theobald. Ştia că vei veni.

— Dar cum?

Alleras făcu un semn cu capul spre lumânarea de sticlă.

Sam se holbă un moment la ciudata flacără, apoi clipi şi privi în altă parte.

Afară, pe fereastră, se întuneca.

— Există o cămăruţă liberă pentru dormit sub a mea, în turnul de vest, cu trepte care duc direct spre încăperile lui Walgrave, zise tânărul cu faţa păstoasă.

Iar dacă nu te deranjează croncănitul corbilor, ai o privelişte frumoasă spre Mied.

E bine?

— Cred că da.

Trebuia să doarmă undeva.

— Am să-ţi aduc nişte pături de lână. Pereţii din piatră se fac foarte reci noaptea, chiar şi aici.

— Mulţumirile mele.

Era ceva ce nu-i plăcea la tânărul palid şi molatic, însă nu voia să pară

nepoliticos.

— De fapt, numele meu nu-i Ucigaşul. Eu sunt Sam. Samwell Tarly.

— Iar eu sunt Pate, zise celălalt, la fel ca porcarul.

ÎNTRE TIMP, ÎNAPOI LA ZID

„Hei, stai puţin!” s-ar putea să spuneţi unii dintre voi. „Stai puţin, stai puţin, stai puţin! Unde-s Dany şi dragonii? Unde-i Tyrion? De-abia dacă l-am văzut pe Jon Snow. Nu se poate termina aşa…”

Ei bine, nu. Se vor mai întâmpla multe. Încă o carte, la fel de groasă ca asta.

N-am uitat să scriu şi despre celelalte personaje. Departe de asta. Am scris o grămadă despre ele. Pagini şi pagini şi pagini. Capitole după capitole. Încă mai scriam, când mi-a trecut prin minte că această carte a devenit mult prea

voluminoasă pentru a fi publicată într-un singur volum... şi nici măcar nu eram aproape de final. Ca să spun toată povestea pe care voiam s-o împărtăşesc, urma să fiu nevoit să împart cartea în două.

Calea cea mai simplă de a face asta ar fi fost să iau ce aveam deja, s-o tai la mijloc şi să închei cu menţiunea „Va urma”. Dar, cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât mai mult simţeam că ar fi mai bine pentru cititori să le fie oferită o carte care dezvăluia întreaga poveste pentru o jumătate dintre personaje, decât o jumătate de poveste pentru toate personajele. Aşa că aceasta-i calea pe care-am ales-o.

Tyrion, Jon, Dany, Stannis şi Melisandre, Davos Seaworth şi toate celelalte personaje pe care le îndrăgiţi sau pe care vă place să le detestaţi vor fi laolaltă

anul viitor (sper cu toată ardoarea) în *Dans cu dragonii,* care se va concentra asupra evenimentelor de lângă Zid şi de peste mare, tot aşa cum această carte s-a axat pe Debarcaderul Regelui.

GEORGE R.R. MARTIN
iunie 2005
242

Anexă
REGII ŞI CURŢILE LOR
REGINA REGENTĂ

CERSEI LANNISTER, Prima pe Numele Său, văduva {Regelui Robert I Baratheon}, Regină-Mamă, Protectoare a Regatului, Lady de Casterly Rock şi Regină Regentă,

• copiii Reginei Cersei:

• {REGELE JOFFREY I BARATHEON}, otrăvit la propriul ospăţ de nuntă, un băiat de treisprezece ani,

• PRINŢESA MYRCELLA BARATHEON, o fată de nouă ani, pupila Prinţului Doran Martell la Sunspear,

• REGELE TOMMEN I BARATHEON, un rege-copil, în vârstă de opt ani,

• pisoii lui, SER GHEARA, LADY MUSTAŢĂ, GHETUŢE,

• fraţii Reginei Cersei:

• SER JAIME LANNISTER, fratele ei geamăn, zis REGICIDUL, Lord Comandant al Gărzii Regale,

• TYRION LANNISTER, zis PEZEVENGHIUL, un pitic, acuzat şi condamnat pentru regicid şi uciderea nepotului său,

• PODRICK PAYNE, scutierul lui Tyrion, un băiat de zece ani,

• unchii, mătuşile şi verii Reginei Cersei:

• SER KEVAN LANNISTER, unchiul ei,

• SER LANCEL, fiul lui Ser Kevan, vărul ei, fost scutier al Regelui Robert şi ibovnic al lui Cersei, proaspăt ridicat la rangul de Lord de Darry,

• {WILLEM}, fiul lui Ser Kevan, ucis la Riverrun,

• MARTYN, fratele geamăn al lui Willem, un scutier,

• JANEI, fiica lui Ser Kevan, o fată de trei ani,

• LADY GENNA LANNISTER, mătuşa lui Cersei, măritată cu Ser Emmon 243

Frey,

• {SER CLEOS FREY}, fiul Gennei, ucis de tâlhari,

• SER TYWLN FREY, zis TY, fiul lui Cleos,

• WILLEM FREY, fiul lui Cleos, un scutier,

• SER LYONEL FREY, cel de-al doilea fiu al Gennei,

• {TION FREY}, fiul Gennei, ucis la Riverrun,

• WALDER FREY, zis WALDER CEL ROŞU, mezinul Doamnei Genna, un paj la Casterly Rock,

• TYREK LANNISTER, vărul lui Cersei, fiul lui Tygett, răposatul frate al tatălui său,

• LADY ERMESANDE HAYFORD, soţia-copilă a lui Tyrek,

• JOY HILL, o fată de unsprezece ani, fiica bastardă a lui Gerion, unchiul Reginei Cersei, dat dispărut,

• CERENNA LANNISTER, verişoara lui Cersei, fiica răposatului ei unchi Stafford, fratele mamei sale

• MYRIELLE LANNISTER, verişoara lui Cersei şi sora Cerennei, fiica unchiului său Stafford,

• SER DAVEN LANNISTER, vărul ei, fiul lui Stafford,

• SER DAMION LANNISTER, un văr mai îndepărtat, însurat cu Shiera Crakehall,

• SER LUCION LANNISTER, fiul lor,

• LANNA, fiica lor, măritată cu Lordul Antario Jast,

• LADY MARGOT, o verişoară şi mai îndepărtată, măritată cu Lordul Titus Peake,

• micul consiliu al Regelui Tommen:

• {LORDUL TYWIN LANNISTER}, Mâna Regelui,

• SER JAIME LANNISTER, Lord Comandant al Gărzii Regale,

• SER KEVAN LANNISTER, maestru al legilor,

• VARYS, un eunuc, maestru al şoptitorilor,

• MARELE MAESTER PYCELLE, sfetnic şi vindecător,

• LORDUL MACE TYRELL, LORDUL MATHIS ROWAN, LORDUL

PAXTER REDWYNE, sfetnici,

• Garda Regală a lui Tommen:

• SER JAIME LANNISTER, Lord Comandant,

• SER MERYN TRANT,

• SER BOROS BLOUNT, înlăturat şi apoi repus în drepturi,

• SER BALON SWANN,

• SER OSMUND KETTLEBLACK,

• SER LORAS TYRELL, Cavalerul Florilor,

• SER ARYS OAKHEART, aflat cu Prinţesa Myrcella în Dorn,
• oamenii de casă ai lui Cersei la Debarcaderul Regelui:
• LADY JOCELYN SWYFT, doamna ei de companie,
• SENELLE şi DORCAS, cameristele şi slujitoarele ei,
• LUM, LESTER CEL ROŞU, HOKE zis PICIOR-DE-CAL, URECHE-SURDĂ şi PUCKENS, străjeri,
• REGINA MARGAERY din Casa Tyrell, o fecioară de şaisprezece ani, mireasa văduvă a Regelui Joffrey I Baratheon şi, înaintea acestuia, a Lordului Renly Baratheon,
• curtea lui Margaery la Debarcaderul Regelui:
• MACE TYRELL, Lord de Highgarden, tatăl ei
• LADY ALERIE din Casa Hightower, mama ei,
• LADY OLENNA TYRELL, bunica ei, o văduvă bătrână zisă REGINA SPINILOR,
• ARRYK şi ERRYK, străjerii Doamnei Olenna, gemeni înalţi de doi metri, zişi STÂNGUL şi DREPTUL,
• SER GARLAN TYRELL, fratele lui Margaery, GALANTUL,
• soţia lui, LADY LEONETTE din Casa Fossoway,
• SER LORAS TYRELL, fratele ei mai mic, Cavalerul Florilor, un Frate Jurat al Gărzii Regale,
• însoţitoarele lui Margaery:
• verişoarele ei, MEGGA, ALLA şi ELINOR TYRELL,
• logodnicul lui Elinor, ALYN AMBROSE, scutier,
• LADY ALYSANNE BULWER, o fată de opt ani,
• MEREDYTH CRANE, zisă MERRY VESELA,
• LADY TAENA MERRYWEATHER,
• LADY ALYCE GRACEFORD,
• SEPTA NYSTERICA, o soră a Credinţei,
• PAXTER REDWYNE, Lord de Arbor,
• fiii săi gemeni, SER HORAS şi SER HOBBER,
• MAESTER BALLABAR, vindecătorul şi sfetnicul său,
• MATHIS ROWAN, Lord de Goldengrove,
• SER WILLAM WYTHERS, căpitanul gărzilor lui Margaery,
• HUGH CLIFTON, un chipeş tânăr străjer,
• SER PORTIFERWOODWRIGHT şi fratele său, SER LUCANTINE,

• Curtea lui Cersei, la Debarcaderul Regelui:

• SER OSFRYD KETTLEBLACK şi SER OSNEY KETTLEBLACK, fraţii mai mici ai lui Ser Osmund Kettleblack,

245

• SER GREGOR CLEGANE, zis MUNTELE CARE CĂLĂREŞTE, pe moarte în chinuri din pricina unei răni otrăvite,

• SER ADDAM MARBRAND, Comandant al Gărzii Oraşului de la Debarcaderul Regelui („mantiile aurii”),

• JALABHAR XHO, Prinţ al Văii Florii Roşii, un exilat din Insulele Verii,

• GYLES ROSBY, Lord de Rosby, chinuit de tuse,

• ORTON MERRYWEATHER, Lord de Longtable,

• TAENA, soţia lui, o femeie din Myr,

• LADY TANDA STOKEWORTH,

• LADY FALYSE, fiica ei cea mare şi moştenitoarea ei,

• SER BALMAN BYRCH, soţul lui Lady Falyse,

• LADY LOLLYS, fiica ei cea mai mică, însărcinată, slabă la minte,

• SER BRONN DE LA APA NEAGRĂ, soţul lui Lollys, un fost mercenar,

• {SHAE}, o vivandieră devenită camerista lui Lollys, strangulată în patul Lordului Tywin,

• MAESTER FRENKEN, aflat în slujba Doamnei Tanda,

• SER ILYN PAYNE, Dreptatea Regelui, un călău,

• RENNIFER LONGWATERS, temnicer-şef al carcerelor Fortăreţei Roşii,

• RUGEN, temnicer al celulelor negre,

• LORDUL HALLYNE PIROMANTUL, un înţelept al Ghildei Alchimiştilor,

• NOHO DIMITTIS, un emisar al Băncii de Fier a Braavosului,

• QYBURN, un necromant, fost maester al Citadelei, mai recent unul dintre Bravii Camarazi,

• BĂIATUL LUNII, bufonul regal, un măscărici,

• PATE, un băiat de opt ani, ţapul ispăşitor al Regelui Tommen,

• ORMOND DIN ORAŞUL VECHI, harpist regal şi bard,

• SER MARK MULLENDORE, care a pierdut o maimuţă şi o jumătate de braţ în Bătălia de la Apa Neagră,

• AURANE WATERS, Bastardul de la Driftmark,

• LORDUL ALESANDER STAEDMON, zis IUBITORUL DE GOLOGANI,

• SER RONNET CONNINGTON, zis RONNET CEL ROŞU, Cavalerul de la Cuibarul Grifonului,

• SER LAMBERT TURNBERRY, SER DERMOT DE LA RAINWOOD,

SER TALLAD, zis CEL ÎNALT, SER BA YARD NORCROSS, SER

BONIFER HASTY, zis BONIFER CEL BUN, SER HUGO VANCE, cavaleri juraţi Tronului de Fier,

• SER LYLE CRAKEHALL, zis MISTREŢUL, SER ALYN

STACKSPEAR, SER JON BETTLEY, zis JON SPÂNUL, SER STEFFON

SWYFT, SER HUMFREY SWYFT, cavaleri juraţi de la Casterly Rock,

• JOSMYN PECKLEDON, un scutier, erou la Apa Neagră,

• GARRETT PAEGE şi LEW PIPER, scutieri şi ostatici,

• oamenii de la Debarcaderul Regelui:

• ÎNALTUL SEPTON, Tată al Credincioşilor, Glas al Celor Şapte pe Pământ, bătrân şi firav,

• SEPTONUL TORBERT, SEPTONUL RAYNARD, SEPTONUL LUCEON, SEPTONUL OLLIDOR, din rândul Celor Mai Cucernici, aflaţi în slujba Celor Şapte la Marele Sept al lui Baelor,

• SEPTA MOELLE, SEPTA AGLANTINE, SEPTA HELICENT, SEPTA UNELLA, din rândul Celor Mai Cucernici, aflate în slujba Celor Şapte la Marele Sept al lui Baelor,

• „vrăbiile”, cei mai umili dintre oameni, înverşunaţi în evlavia lor,

• CHATAYA, matroana unui bordel de lux,

• ALAYAYA, fiica ei,

• DANCY, MAREI, două dintre fetele Chatayei,

• BRELLA, o slujitoare aflată de curând în slujba Sansei Stark,

• TOBHO MOTT, un maestru armurier,

• HAMISH HARPISTUL, un cântăreţ bătrân,

• ALARIC DIN EYSEN, un cântăreţ umblat prin lume,

• WAT, un cântăreţ care îşi spune BARDUL ALBASTRU,

• SER THEODAN WELLS, un cavaler pios, zis mai târziu SER THEODAN CEL ONEST.

Stindardul regelui Tommen înfăţişează cerbul încoronat al Baratheonilor, negru pe auriu, şi leul Lannisterilor, auriu pe fond purpuriu, gata de luptă.

REGELE DE LA ZID

STANNIS BARATHEON, Primul pe Numele Său, cel de-al doilea fiu al Lordului Steffon Baratheon şi al lui Lady Cassana din Casa Estermont, Lord de Piatra Dragonului, autoproclamat Rege al Westerosului,

247

• REGINA SELYSE din Casa Florent, soţia lui, în prezent aflată la Eastwatch-by-the-Sea,

• PRINŢESA SHIREEN, fiica lor, o fată de unsprezece ani,

• CHIP PETICIT, bufonul slab la minte al lui Shireen,

• EDRIC STORM, nepotul său bastard, fiul Regelui Robert cu Lady Delena Florent, un băiat de doisprezece ani, care călătoreşte pe Marea îngustă pe corabia *Prendos Nebunul,*

• SER ANDREW ESTERMONT, vărul Regelui Stannis, om al regelui, la comanda escortei lui Edric,

• SER GERALD GOWER, LEWYS zis PRECUPEAŢA, SER TRISTON

DE TALLY HILL, OMER zis MURĂ, oamenii regelui, străjerii şi protectorii lui Edric,

• curtea lui Stannis la Castelul Negru:

• LADY MELISANDRE DIN ASSHAI, zisă FEMEIA ROŞIE, o preoteasă a lui R’hllor, Stăpânul Luminii,

• MANCE RAYDER, Regele-de-Dincolo-de-Zid, un ostatic condamnat la moarte,

• fiul lui Rayder cu soţia sa {DALLA}, un nou-născut încă nebotezat,

„prinţul sălbaticilor”,

• GILLY, doica pruncului, o fată sălbatică,

• fiul ei, un alt nou-născut încă nebotezat, pruncul lui Gilly cu propriul ei tată, {CRASTER},

• SER RICHARD HORPE, SER JUSTIN MASSE Y, SER CLAYTON

SUGGS, SER GODRY FARRING, zis UCIGAŞUL URIAŞILOR, LORD

HARWOOD FELL, SER CORLISS PENNY, oamenii şi cavalerii Reginei,

• DEVAN SEAWORTH şi BRYEN FARRING, scutieri regali,

• curtea lui Stannis la Eastwatch-by-the-Sea:

• SER DAVOS SEAWORTH, zis CAVALERUL CEAPĂ, Lord de Rainwood, Amiral al Mării înguste şi Mână a Regelui,

• SER AXELL FLORENT, unchiul Reginei Selyse, întâiul dintre oamenii reginei,

• SALLADHAR SAAN din Lys, pirat şi mercenar, căpitan al *Valyrianei* şi al flotei de galere,

• garnizoana lui Stannis la Piatra Dragonului:

• SER ROLLAND STORM, zis BASTARDUL DE LA CÂNTECUL

NOPŢII, un om al regelui, castelan al Pietrei Dragonului,

• MAESTER PYLOS, vindecător, preceptor şi sfetnic,

• „TERCI” şi „MREANĂ”, doi temniceri,

• lorzi juraţi ai Pietrei Dragonului:

• MONTERYS VELARYON, Lord al Valurilor şi Stăpân al Driftmarkului, un băiat de şase ani,

• DURAN BAR EMMON, Lord de Sharp Point, un băiat de cincisprezece ani,

• garnizoana lui Stannis la Capătul Furtunii:

• SER GILBERT FARRING, castelan de Capătul Furtunii,

• LORDUL ELWOOD MEADOWS, secundul lui Ser Gilbert,

• MAESTER JURNE, sfetnicul şi vindecătorul lui Ser Gilbert,

• lorzi juraţi ai Capătului Furtunii:

• ELDON ESTERMONT, Lord de Piatra Verde, unchi al Regelui Stannis şi al Regelui Tommen, un prieten prevăzător al amândurora,

• SER AEMON, fiul şi moştenitorul Lordului Eldon, aflat cu Regele Tommen la Debarcaderul Regelui,

• SER ALYN, fiul lui Ser Aemon, aflat, de asemenea, împreună cu Regele Tommen la Debarcaderul Regelui,

• SER LOMAS, frate al Lordului Eldon, unchi şi susţinător al Regelui Stannis, la Capătul Furtunii,

• SER ANDREW, fiul lui Ser Lomas, protector al lui Edric Storm pe marea îngustă,

• LESTER MORRIGEN, Lord de Cuibul Ciorii,

• LORD LUCOS CHYTTERING, zis MICUL LUCOS, un tânăr de şaisprezece ani,

• DAVOS SEAWORTH, Lord de Rainwood,

• MARYA, soţia lui, fiica unui tâmplar,

• {DALE, ALLARD, MATTHOS, MARIC}, cei patru fii mai mari ai lor, pieriţi în Bătălia de la Apa Neagră

• DEVAN, un scutier aflat cu regele Stannis la Castelul Negru,

• STANNIS, un băiat de zece ani, aflat cu Lady Marya la Capul Mâniei,

• STEFFON, un băiat de şase ani, aflat cu Lady Marya la Capul Mâniei.

Stannis a adoptat drept stindard inima înflăcărată a Stăpânului Luminii, o inimă roşie înconjurată de flăcări portocalii pe un fond galben. În interiorul inimii se află cerbul încoronat al Casei Baratheon, de culoare neagră.

REGELE INSULELOR ŞI AL NORDULUI

Casa Greyjoy din Pyke susţine că descinde din Regele Cenuşiu din Epoca Eroilor. Legenda spune că Regele Cenuşiu a stăpânit marea însăşi şi a luat o sirenă de soţie. Aegon Dragonul a încheiat şirul, fiind ultimul Rege al Insulelor de Fier, dar a îngăduit oamenilor de fier să reînvie vechiul lor obicei şi să aleagă cine dintre ei trebuie să aibă întâietate. Aceştia l-au ales pe Lordul Vickon de Pyke.

Blazonul Greyjoy este un kraken auriu pe fond negru. Deviza lor este *Noi nu secerăm.*

Prima rebeliune a lui Balon Greyjoy împotriva Tronului de Fier a fost reprimată de Regele Robert I Baratheon şi de Lordul Eddard Stark de Winterfell, dar în haosul care a urmat morţii lui Robert, Lordul Balon s-a autoproclamat din nou rege şi şi-a trimis corăbiile să atace Nordul.

{BALON GREYJOY}, Cel de-al Nouălea pe Numele Său de la Regele Cenuşiu, Rege al Insulelor de Fier şi al Nordului, Rege al Sării şi al Pietrei, Fiu al Vântului Mării şi Lord Secerător de Pyke, a murit căzând de pe un pod,

• văduva Regelui Balon, REGINA ALANNYS, din Casa Harlaw,

• copiii lor:

• {RODRIK}, ucis în timpul primei rebeliuni a lui Balon,

• {MARON}, ucis în timpul primei rebeliuni a lui Balon,

• ASHA, fiica lor, căpitan al corăbiei *Vântul Negru* şi cuceritoare a Deepwood Motte,

• THEON, autointitulat Prinţ de Winterfell, poreclit de oamenii Nordului THEON TRĂDĂTORUL,

• fraţii buni şi fraţii vitregi ai Regelui Balon:

• {HARLON}, mort de vărsat-de-vânt în tinereţe,

• {QUENTON}, mort în fragedă pruncie,

• {DONEL}, mort în fragedă pruncie,

• EURON, zis Ochi-de-Cioară, căpitan al *Tăcerii,*

• VICTARION, Lord Căpitan al Flotei de Fier, căpitan al *Victoriei Fierului,*

• {URRIGON}, mort în urma unei răni agravate,

• AERON, zis PĂRUMED, un preot al Zeului Înecat,
• RUS şi NORJEN, doi dintre discipolii săi, „oamenii înecaţi”,
• {ROBIN}, mort în fragedă pruncie,
250
• curtea Regelui Balon la Pyke:
• MAESTER WENDAMYR, vindecător şi sfetnic,
• HELYA, administratoarea castelului,
• oştenii şi fraţii juraţi ai Regelui Balon:
• DAGMER zis CLEFTJAW, căpitan al corăbiei *înghiţitoarea Valurilor,* aflat la comanda oamenilor de fier la Castelul lui Torrhen,
• DINTE-ALBASTRU, căpitanul unei corăbii lungi,
• ULLER, SKYTE, vâslaşi şi luptători,
• PRETENDENŢI LA TRONUL STÂNCA MĂRII LA PLEBISCITUL DE
LA VECHIUL WYK
GYLBERT FARWYND, Lord al Luminii Singuratice,
• susţinătorii lui Gylbert: fiii săi GYLES, YGON, YOHN,
ERIK FIERARUL, zis ERIK RUPE-NICOVALĂ ŞI ERIK CEL DREPT,
un bătrân, fost căpitan şi năvălitor renumit.
• susţinătorii lui Erik: nepoţii săi UREK, THORMOR, DAGON, DUNSTAN DRUMM, Toba, Mâna Osoasă, Lord de Vechiul Wyk,
• susţinătorii lui Dunstan: fiii săi DENYS şi DONNEL, şi ANDRIK CEL
POSOMORÂT, o namilă de om,
ASHA GREYJOY, unica fiică a lui Balon Greyjoy, căpitan al *Vântului Negru,*
• susţinătorii Ashei: QARL FECIOARA, TRISTIFER BOTLEY şi SER
HARRAS HARLAW,
• căpitanii şi partizanii Ashei: LORDUL RODRJK HARLAW, LORDUL
BAELOR BLACKTYDE, LORDUL MELDRED MERLYN,

HARMUND SHARP,

VICTARION GREYJOY, frate, al lui Balon Greyjoy, căpitan al *Victoriei Fierului* şi Lord Căpitan al Flotei de Fier,

• susţinătorii lui Victarion: RALF STONEHOUSE CEL ROŞU, RALF

ŞCHIOPUL şi NUTE BĂRBIERUL,

• căpitanii şi partizanii lui Victarion: HOTHO HARLAW, ALVYN

SHARP, FRALEGG VOINICUL, ROMNY WEAVER, WILL

HUMBLE, MICUL LENWOOD TAWNEY, RALF KENNING,

MARON VOLMARK, GOROLD GOODBROTHER,

251

• echipajul lui Victarion: WULF O-URECHE, RAGNOR PYKE,

• ţiitoarea lui Victarion, o femeie oacheşă, mută, fără limbă, primită în dar de la fratele său Euron,

EURON GREYJOY, zis OCHI-DE-CIOARĂ, frate al lui Balon Greyjoy şi căpitan al *Tăcerii,*

• susţinătorii lui Euron: GERMUND BOTLEY, LORDUL ORKWOOD

DE ORKMONT, DONNOR SALTCLIFFE

• căpitanii şi partizanii lui Euron: TORWOLD DINTE-NEGRU, JON

MYRE MUTRĂ-ACRĂ, RODRJK NĂSCUT-LIBER, VÂSLAŞUL

ROŞU, LUCAS CODD STÂNGACIUL, QUELLON HUMBLE,

HARREN HALF-HOARE, KEMMETT PYKE BASTARDUL, QARL

ROBUL, MÂNĂ DE PIATRĂ, RALF PĂSTORUL, RALF DE

LORDSPORT

• echipajul lui Euron: CRAGORN

• lorzii stegari ai lui Balon, Lorzii Insulelor de Fier:

LA PYKE

• {SAWANE BOTLEY}, Lord de Lordsport, înecat de Euron Ochi-de-Cioară,

• {HARREN}, fiul său cel mare, ucis la Moat Cailin,

• TRISTIFER, cel de-al doilea fiu şi moştenitor de drept, deposedat de unchiul său,

• SYMOND, HARLON, VICKON şi BENNARION, fiii săi mai mici, de asemenea deposedaţi,
• GERMUND, fratele său, făcut Lord de Lordsport
• fiii lui Germund, BALON şi QUELLON,
• SARGON şi LUCIMORE, fraţii vitregi ai lui Sawane,
• WEX, un băiat mut, în vârstă de doisprezece ani, fiu bastard al lui Sargon, scutier al lui Theon Greyjoy,
• WALDON WYNCH, Lord de Crângul de Fier,
LA HARLAW
• RODRIK HARLAW, zis CITITORUL, Lord de Harlaw, Lord de Zece Turnuri, Harlaw de Harlaw,
• LADY GWYNESSE, sora sa mai mare,
• LADY ALANNYS, sora sa mai mică, văduva Regelui Balon Greyjoy
• SIGFRYD HARLAW, zis SIGFRYD PĂR ARGINTIU, unchiul său, stăpân peste Castelul Harlaw,
• HOTHO HARLAW, zis HOTHO COCOŞATUL, de la Turnul Sclipirii, un văr,
252
• SER HARRAS HARLAW, zis CAVALERUL, Cavalerul Grădinii Cenuşii, un văr,
• BOREMUND HARLAW, zis BOREMUND CEL ALBASTRU, stăpân al
Colinei Baborniţei, un văr,
• lorzii stegari şi supuşii Lordului Rodrik:
• MARON VOLMARK, Lord de Volmark,
• MYRE, STONETREE, şi KENNING,
• curtea Lordului Rodrik:
• TREI-DINŢI, administratoarea lui, o baborniţă,
LA BLACKTYDE
• BAELOR BLACKTYDE, Lord de Blacktyde, căpitan al *Zburătorului Nopţii,*
• BEN BLACKTYDE ORBUL, un preot al Zeului Înecat,
ÎN VECHIUL WYK
• DUNSTAN DRUMM, Toba, căpitan al *Tunetului,*
• NORNE GOODBROTHER, de Shatterstone,

• STONEHOUSE,
• TARLE, zis TARLE CEL-DE-TREI-ORI-ÎNECAT, un preot al Zeului Înecat,
LA MARELE WYK
• GOROLD GOODBROTHER, Lord de Hammerhorn,
• fiii săi, GREYDON, GRAN şi GORMOND, tripleţi,
• fiicele sale, GYSELLA şi GWIN,
• MAESTER MURENMURE, preceptor, tămăduitor şi sfetnic,
• TRISTON FARWYND, Lord de Sealskin Point,
• SPARR,
• fiul şi moştenitorul său, STEFFARION,
• MELDRED MERLYN, Lord de Pebbleton,
LA ORKMONT
• ORKWOOD DE ORKMONT,
• LORD TAWNEY,
LA SALTCLIFFE
• LORD DONNOR SALTCLIFFE,
• LORD SUNDERLY,
PE INSULELE ŞI STÂNCILE MAI MICI
253

• GYLBERT FARWYND, Lord de Lumina Solitară,
• BĂTRÂNUL PESCĂRUŞ CENUŞIU, un preot al Zeului Înecat.

ALTE CASE MARI ŞI MICI

CASA ARRYN

Arrynii sunt descendenţi ai Regilor din Munte şi Vale. Blazonul lor este luna-şi-şoimul, alb pe un fond azuriu. Casa Arryn a luat parte la Războiul Celor Cinci Regi. Deviza Casei Arryn: *La înălţimea onoarei.*

ROBERT ARRYN, Lord de Eyrie, Apărător al Văii, numit de mama sa Adevărat Păzitor al Estului, un băiat bolnăvicios de opt ani, zis uneori PRIGOREL.

• mama lui, {LADY LYSA, din Casa Tully}, văduva Lordului Jon Arryn, care şi-a găsit moartea împinsă pe Poarta Lunii,

• tatăl său vitreg, PETYR BAELISH, zis DEGEŢEL, Lord de Harrenhal, Lord Suprem al Tridentului şi Lord Protector al Văii,

• ALAYNE STONE, fiica naturală a Lordului Petyr, o fecioară de treisprezece ani, în realitate Sansa Stark,

• SER LOTHOR BRUNE, un mercenar în slujba Lordului Petyr, căpitan al gărzilor,

• OSWELL, un oştean în slujba Lordului Petyr, numit uneori KETTLEBLACK,

• curtea Lordului Robert la Eyrie:

• MARILLION, un tânăr şi chipeş cântăreţ, aflat în graţiile lui Lady Lysa, acuzat de uciderea ei,

• MAESTER COLEMON, sfetnic, vindecător şi preceptor,

• MORD, un temnicer brutal cu dinţi de aur,

• GRETCHEL, MADDY şi MELA, slujitoare,

• lorzii stegari ai Lordului Robert, Lorzi ai Văii:

• LORD NESTOR ROYCE, înalt Administrator al Văii şi castelan al Porţilor Lunii,

• SER ALBAR, fiul şi moştenitorul Lordului Nestor,

• MYRANDA, zisă RANDA, fiica Lordului Nestor, o văduvă, încă tânără,

• curtea Lordului Nestor

• SER MARWYN BELMORE, căpitan al gărzilor,
• MYA STONE, îngrijitoare de catâri şi călăuză, fiica nelegitimă a Regelui Robert I Baratheon,
• OSSY şi MORCOV, îngrijitori de catâri,
• LYONEL CORBRAY, Lord de Casa Inimii,
• SER LYN CORBRAY, fratele şi moştenitorul său, care mânuieşte renumita sabie Doamna Deznădejdii,
• SER LUCAS CORBRAY, fratele său mai mic,
• JON LYNDERLY, Lord de Snakewood,
• TERRANCE, fiul şi moştenitorul său, un tânăr scutier,
• EDMUND WAXLEY, Cavalerul de Wickenden,
• GEROLD GRAFTON, Lord de Gulltown,
• GYLES, mezinul său, un scutier,
• TRISTON SUNDERLAND, Lord de Trei Surori,
• GODRIC BORRELL, Lord de Sora Dulce,
• ROLLAND LONGTHORPE, Lord de Sora Lungă,
• ALESANDOR TORRENT, Lord de Sora Mică,
• Lorzii Declaranţi, stegari ai Casei Arryn, care şi-au unit forţele în apărarea tânărului Lord Robert:
• YOHN ROYCE, zis YOHN BRONZ, Lord de Runestone, din ramura veche a Casei Royce,
• SER ANDAR, unicul fiu supravieţuitor al lui Yohn Bronz şi moştenitor al Runestone,
• curtea lui Yohn Bronz:
• MAESTER HELLIWEG, preceptor, vindecător şi sfetnic,
• SEPTONUL LUCOS,
• SER SAMWELL STONE, numit SAM STONE VÂNJOSUL, maestru
de arme,
• lorzii stegari şi supuşii lui Yohn Bronz:
• ROYCE COLDWATER, Lord de Coldwater Burn,
• SER DAMON SHETT, Cavaler de Gull Tower,
• UTHOR TOLLETT, Lord de Grey Glen,
• ANYA WAYNWOOD, Lady de Ironoaks,
• SER MORTON, fiul ei cel mai mare şi moştenitorul ei,

• SER DONNEL, cel de-al doilea fiu al ei, Cavalerul Porţii,
• WALLACE, fiul ei cel mai mic,
• HARROLD HARDYNG, pupilul ei, un scutier zis HARRY MOŞTENITORUL,
• BENEDAR BELMORE, Lord de Strongsong,
• SER SYMOND TEMPLETON, Cavaler de Ninestars
• {EON HUNTER}, Lord de Castelul Longbow, decedat de curând,
• SER GILWOOD, fiul cel mai mare al Lordului Eon, supranumit acum TÂNĂRUL LORD HUNTER,
• SER EUSTACE, cel de-al doilea fiu al Lordului Eon,
• SER HARLAN, fiul cel mai mic al Lordului Eon,
• curtea Tânărului Lord Hunter:
• MAESTER WILLAMEN, sfetnic, vindecător şi preceptor,
• HORTON REDFORT, Lord de Redfort, de trei ori căsătorit,
• SER JASPER, SER CREIGHTON, SER JON, fiii săi,
• SER MYCHEL, fiul său cel mai mic, proaspăt numit cavaler, însurat cu Ysilla Royce de Runestone,
• căpetenii de clanuri din Munţii Lunii,
• SHAGGA FIUL LUI DOLF, DINTRE CIORILE DE PIATRĂ, în prezent căpetenia unei cete în pădurea regelui,
• TIMETT FIUL LUI TIMETT, DINTRE OAMENII ARŞI,
• CHELLA FIICA LUI CHEYK, DINTRE URECHILE NEGRE,
• CRAWN FIUL LUI CALOR, DINTRE FRAŢII LUNII.

CASA FLORENT

Cei din Casa Florent de la Cetatea Brightwater sunt lorzi stegari ai Highgardenului. La izbucnirea Războiului Celor Cinci Regi, Lordul Alester Florent i-a urmat pe Tyrelli, declarându-se de partea Regelui Renly, în timp ce fratele său, Ser Axell, l-a preferat pe Regele Stannis, soţul nepoatei sale Selyse.

După moartea lui Renly, Lordul Alester i s-a alăturat şi el lui Stannis, cu toate oştirile de la Brightwater. Stannis l-a făcut pe Lordul Alester Mâna lui, iar lui Ser Imry Florent, fratele soţiei sale, i-a încredinţat comanda flotei sale. Atât flota, cât 256

şi Ser Imry au pierit în Bătălia de la Apa Neagră, iar eforturile Lordului Alester de a negocia o pace după înfrângere au fost privite drept trădare de către Stannis. A fost dat pe mâna preotesei roşii Melisandre, care l-a ars ca jertfă adusă lui R’hllor.

În acelaşi timp, Tronul de Fier i-a numit pe cei din Casa Florent trădători pentru sprijinul acordat lui Stannis în timpul rebeliunii. Au căzut în dizgraţie, iar Cetatea Brightwater şi pământurile sale i-au fost încredinţate lui Ser Garlan Tyrell.

Blazonul Casei Florent înfăţişează un cap de vulpe într-un cerc de flori.

{ALESTER FLORENT}, Lord de Brightwater, ars ca trădător,

- soţia sa, LADY MELARA, de Casa Crane,
- copiii lor:
- ALEKYNE, dizgraţiat Lord de Brightwater, fugit în Oraşul Vechi, să caute refugiu la Turnul Înalt,
- LADY MELESSA, măritată cu Lordul Randyll Tarly,
- LADY RHEA, măritată cu Lordul Leyton Hightower,
- fraţii şi surorile lui:

• SER AXELL, un om al reginei, în slujba nepoatei sale, Regina Selyse, la Eastwatch-by-the-Sea,

• {SER RYAM}, mort în urma unei căzături de pe cal,

• SELYSE, fiica lui, soţia şi regina Regelui Stannis I Baratheon,

• SHIREEN BARATHEON, unicul lor copil,

• {SER IMRY}, fiul lui cel mai mare, ucis în Bătălia de la Apa Neagră,

• SER ERREN, cel de-al doilea fiu al său, prizonier la Highgarden,

• SER COLIN, castelan la Cetatea Brightwater,

• DELENA, fiica lui, măritată cu SER HOSMAN NORCROSS,

• fiul ei natural, EDRIC STORM, al cărui tată este Regele Robert I Baratheon,

• ALESTER NORCROSS, cel mai în vârstă fiu legitim al ei, un băiat de nouă ani,

• RENLY NORCROSS, cel de-al doilea fiu legitim al ei, un băiat de trei ani,

• MAESTER OMER, fiul cel mai mare al lui Ser Colin, în serviciu la Old Oak,

• MERRELL, mezinul lui Ser Colin, un scutier la Arbor,

• RYLENE, sora Lordului Alester, măritată cu Ser Rycherd Crane.

CASA FREY

Freyii sunt stegari ai Casei Tully, dar nu au fost întotdeauna zeloşi în a-şi face datoria. La începutul Războiului Celor Cinci Regi, Robb Stark a câştigat sprijinul Lordului Walder promiţând să se însoare cu una dintre fiicele sau nepoatele sale.

Când, în schimb, s-a căsătorit cu Lady Jeyne Westerling, Freyii au uneltit cu Roose Bolton şi l-au omorât pe Tânărul Lup împreună cu suita sa la ospăţul care mai apoi a devenit cunoscut ca Nunta Roşie.

WALDER FREY, Lord de Crossing,

• după prima lui soţie, {LADY PERRA, din Casa Royce}:

• {SER STEVRON}, mort după Bătălia de la Oxcross,

• căsătorit cu {Corenna Swann}, moartă de pe urma unei epidemii,

• fiul cel mare al lui Stevron, SER RYMAN, moştenitor la Gemeni,

• fiul lui Ryman, EDWYN, căsătorit cu Janyce Hunter,

• fiica lui Edwyn, WALDA, o fată de nouă ani,

• fiul lui Ryman, WALDER, zis WALDER CEL NEGRU,

• fiul lui Ryman, numit PETYR BUBULIŢĂ, căsătorit cu Mylenda Caron, spânzurat la Pietrele vechi,

• fiica lui Petyr, PERRA, o fată de cinci ani,

• căsătorit cu {Jeyne Lydden}, moartă căzând de pe cal,

• fiul lui Stevron, {AEGON}, numit CLOPOŢEL, ucis la Nunta Roşie de către Catelyn Stark,

• fiica lui Stevron, {MAEGELLE}, moartă pe patul lăuziei, căsătorită cu Ser Dafyn Vance,

• fiica lui Maegelle, MARIANNE VANCE, o fecioară,

• fiul lui Maegelle, WALDER VANCE, un scutier,

• fiul lui Maegelle, PATREK VANCE,

• căsătorit cu {Marsella Waynwood}, moartă pe patul lăuziei,

• fiul lui Stevron, WALTON, căsătorit cu Deana Hardyng,
• fiul lui Walton, STEFFON, numit CEL DULCE,
• fiica lui Walton, WALDA, numită FRUMOASA WALDA,
• fiul lui Walton, BRYAN, un scutier,
• SER EMMON, cel de-al doilea fiu al Lordului Walder, căsătorit cu Genna Lannister,
258
• fiul lui Emmon, {SER CLEOS}, ucis lângă Iazul Fecioarelor, căsătorit cu Jeyne Darry,
• fiul lui Cleos, TYWIN, un scutier de doisprezece ani,
• fiul lui Cleos, WILLEM, un paj la Ashemark, în vârstă de zece ani,
• fiul lui Emmon, SER LYONEL, căsătorit cu Melesa Crakehall,
• fiul lui Emmon, {TION}, un scutier, ucis de Rickard Karstark în timp ce era prizonier la Riverrun,
• fiul lui Emmon, WALDER, numit WALDER CEL ROŞU, un paj la Casterly Rock, în vârstă de paisprezece ani,
• SER AENYS, căsătorit cu {Tyana Wylde}, moartă pe patul lăuziei,
• fiul lui Aenys, AEGON BLOODBORN, un proscris,
• fiul lui Aenys, RHAEGAR, căsătorit cu {Jeyne Beesbury}, moartă în timpul unei epidemii,
• fiul lui Rhaegar, ROBERT, un băiat de treisprezece ani,
• fiica lui Rhaegar, WALDA, o fată de unsprezece ani, numită
WALDA CEA ALBA,
• fiul lui Rhaegar, JONOS, un băiat de opt ani,
• PERRIANE, fiica Lordului Walder, căsătorită cu Ser Leslyn Haigh,
• fiul Perrianei, SER HARYS HAIGH,
• fiul lui Harys, WALDER HAIGH, un băiat de cinci ani,
• fiul Perrianei, SER DONNEL HAIGH,
• fiul Perrianei, ALYN HAIGH, un scutier,
• după cea de-a doua soţie, {LADY CYRENNA, din Casa Swann}:

• SER JARED, fiul cel mare, căsătorit cu {Alys Frey},
• fiul lui Jared, {SER TYTOS}, ucis de Sandor Clegane în timpul Nunţii Roşii, căsătorit cu Zhoe Blanetree,
• fiica lui Tytos, ZIA, o fecioară de paisprezece ani,
• fiul lui Tytos, ZACHERY, un băiat de doisprezece ani, jurat Credinţei, educat în Septul din Oraşul Vechi,
• fiica lui Jared, KYRA, măritată cu {Ser Garse Goodbrook}, ucis în timpul Nunţii Roşii,
• fiul Kyrei, WALDER GOODBROOK, un băiat de nouă ani,
• fiica Kyrei, JEYNE GOODBROOK, şase ani,
• SEPTONUL LUCEON, în slujba Marelui Sept al lui Baelor.
• după cea de-a treia soţie, {LADY AMAREI din Casa Crakehall}:
• SER HOSTEEN, căsătorit cu Bellena Hawick,
• fiul lui Hosteen, SER ARWOOD, căsătorit cu Ryella Royce,
• fiica lui Arwood, RYELLA, o fată de cinci ani,
• fiii gemeni ai lui Arwood, ANDROW şi ALYN, de patru ani, 259
• fiica lui Arwood, HOSTELLA, nou-născută,
• LYENTHE, fiica Lordului Walder, căsătorită cu Lordul Lucias Vypren,
• fiica lui Lythene, ELYANA, căsătorită cu Ser Jon Wylde,
• fiul Elyanei, RICKARD WYLDE, patru ani,
• fiul Lythenei, SER DAMON VYPREN, SYMOND, căsătorit cu Betharios din Braavos,
• fiul lui Symond, ALESANDER, un cântăreţ,
• fiica lui Symond, ALYX, o fată de şaptesprezece ani,
• fiul lui Symond, BRAD AMAR, un băiat de zece ani, pupil al lui Oro Tendyris, un negustor din Braavos,
• SER DANWELL, fiul de opt ani al Lordului Walder, căsătorit cu Wynafrei Whent,
• (mulţi copii născuţi morţi şi multe sarcini pierdute),
• {MERRETT}, spânzurat la Pietrele Vechi, căsătorit cu Mariya Darry,

• fiica lui Merrett, AMEREI, numită AMI, căsătorită cu {Ser Pate de Furca Albastră, ucis de Sandor Clegane},

• fiica lui Merrett, WALDA, numită GRASA WALDA, măritată cu Roose Bolton, Lord de Dreadfort,

• fiica lui Merrett, MARISSA, o fecioară de treisprezece ani,

• fiul lui Merrett, WALDER, numit WALDER CEL MIC, un băiat de opt ani, scutier în serviciul lui Ramsay Bolton,

• {SER GEREMY}, înecat, căsătorit cu Carolei Waynwood,

• fiul lui Geremy, SANDOR, un băiat de doisprezece ani, scutier,

• fiica lui Geremy, CYNTHEA, o fată de nouă ani, pupila lui Lady Anya Waynwood,

• SER RAYMUND, căsătorit cu Beony Beesbury,

• fiul lui Raymund, ROBERT, un acolit al Citadelei,

• fiul lui Raymund, MALWYN, ucenic al unui alchimist din Lys,

• fiicele gemene ale lui Raymund, SERRA şi SARRA,

• fiica lui Raymund, CERSEI, zisă ALBINUŢA,

• gemenii lui Raymund, JAIME şi TYWIN, nou-născuţi,

• după cea de-a patra soţie, {LADY ALYSSA din Casa Blackwood}:

• LOTHAR, cel de-al doisprezecelea fiu al Lordului Walder, numit LOTHAR ŞCHIOPUL, căsătorit cu Leonella Lefford,

• fiica lui Lothar, TYSANE, o fată de şapte ani,

• fiica lui Lothar, WALDA, o fată de cinci ani,

• fiica lui Lothar, EMBERLEI, o fată de cinci ani,

• fiica lui Lothar, LEANA, nou-născută,

• SER JAMMOS, cel de-al treisprezecelea fiu al Lordului Walder, căsătorit cu Sallei Paege,

• fiul lui Jammos, WALDER, numit WALDER CEL MARE, de opt ani, un scutier în serviciul lui Roose Bolton,

• fiii gemeni ai lui Jammos, DICKON şi MATHIS, cinci ani,

• SER WHALEN, cel de-al paisprezecelea fiu al lui Ser Walder, căsătorit cu Sylwa Paege,

• fiul lui Whalen, HOSTER, un scutier de doisprezece ani, în serviciul lui Ser Damon Paege,

• fiica lui Whalen, MERIANNE, numită MERRY, o fată de unsprezece ani,

• MORYA, fiica Lordului Walder, căsătorită cu Ser Flement Brax,

• fiul Moryei, ROBERT BRAX, de nouă ani, crescut la Casterly Rock ca paj,

• fiul Moryei, WALDER BRAX, un băiat de şase ani,

• fiul Moryei, JON BRAX, un băieţel de trei ani,

• TYTA, fiica Lordului Walder, numită TYTA FECIOARA,

• după cea de-a cincea soţie, {LADY SARYA din Casa Whent}:

• fără urmaşi,

• după cea de-a şasea soţie, {LADY BETHANY din Casa Rosby}:

• SER PERWYN, cel de-al cincisprezecelea fiu al Lordului Walder,

• {SER BENFREY}, cel de-al şaisprezecelea fiu al Lordului Walder, mort după ce a fost rănit la Nunta Roşie, căsătorit cu Jyanna Frey, o verişoară,

• fiica lui Benfrey, DELLA, numită DELLA SURDA, o fată de trei ani,

• fiul lui Benfrey, OSMUND, un băiat de doi ani,

• MAESTER WILLAMEN, cel de-al şaptesprezecelea fiu al Lordului Walder, în serviciu la Castelul Longbow,

• OLYVAR, cel de-al optsprezecelea fiu al Lordului Walder, fost scutier în serviciul lui Robb Stark,

• ROSLIN, şaisprezece ani, măritată cu Lordul Edmure Tully la Nunta Roşie,

• după cea de-a şaptea soţie, {LADY ANNARA din Casa Farring}:

• ARWYN, o fată de paisprezece ani,

• WENDEL, cel de-al nouăsprezecelea fiu al Lordului Walder, un băiat de treisprezece ani, paj la Seagard

• COLMAR, cel de-al douăzecilea fiu al Lordului Walder, promis Credinţei, unsprezece ani,
• WALTYR, zis TYR, cel de-al douăzeci şi unulea fiu al Lordului Walder, zece ani,
• ELMAR, ultimul fiu al Lordului Walder, un băiat de nouă ani, cândva 261

logodit pentru scurt timp cu Arya Stark,
• SHIREI, mezina Lordului Walder, o fată de şapte ani,
• cea de-a opta soţie, LADY JOYEUSE din Casa Erenford,
• în prezent însărcinată,
• copiii nelegitimi ai Lordului Walder, cu diverse mame,
• WALDER RIVERS, zis WALDER BASTARDUL,
• fiul lui Walder Bastardul, SER AEMON RIVERS,
• fiica lui Walder Bastardul, WALDA RIVERS,
• MAESTER MELWYS, în serviciu la Rosby,
• JEYNE RIVERS, MARTYN RIVERS, RYGER RIVERS, RONEL RIVERS, MELLARA RIVERS, alţii.

CASA HIGHTOWER

Casa Hightower din Oraşul Vechi se numără printre cele mai vechi şi mai respectabile dintre Casele Mari ale Westerosului, descendentă a Primilor Oameni.

Cândva regi, Hightowerii au domnit peste Oraşul Vechi şi împrejurimile acestuia încă de la începutul Vremurilor, preferând să-i întâmpine cu braţele deschise pe andali decât să li se opună şi, mai târziu, plecând genunchiul în faţa Regilor Reachului şi renunţând la coroane însă păstrându-şi toate vechile privilegii. Deşi puternici şi nespus de bogaţi, Lorzii Turnului Înalt au preferat bătăliei învoiala şi arareori au jucat un rol major în războaiele din Westeros. Hightowerii au avut o contribuţie esenţială la întemeierea Citadelei şi continuă să o apere până în prezent. Subtili şi sofisticaţi, au fost întotdeauna mari protectori ai învăţăturii şi ai Credinţei şi se spune că unii dintre ei s-au ocupat, printre altele, şi de alchimie, necromanţie şi alte arte vrăjitoreşti.

Blazonul Casei Hightower înfăţişează un turn alb în trepte, încoronat cu foc, pe un fond gri-fumuriu. Deviza Casei este *Noi Luminăm Calea.*

LEYTON HIGHTOWER, Glas al Oraşului Vechi, Lord al Portului, Lord al Turnului Înalt, Apărător al Citadelei, Făclie a Sudului, zis BĂTRÂNUL DIN

262

ORAŞUL VECHI,

• LADY RHEA de Casa Hightower, cea de-a patra soţie a sa,

• cel mai mare fiu al Lordului Leyton şi moştenitorul acestuia, SER BAELOR, zis BAELOR BRIGHTSMILE, însurat cu Rhonda Rowan,

• fiica Lordului Leyton, MALORA, numită FECIOARA NEBUNĂ,

• fiica Lordului Leyton, ALERIE, măritată cu Lordul Mace Tyrell,
• fiul Lordului Leyton, SER GARTH, zis OŢELUL GRI,
• fiica Lordului Leyton, DENYSE, căsătorită cu Ser Desmond Redwyne,
• fiul ei, DENYS, un scutier,
• fiica Lordului Leyton, LEYLA, căsătorită cu Ser Jon Cupps,
• fiica Lordului Leyton, ALYSANNE, căsătorită cu Lordul Arthur Ambrose,
• fiica Lordului Leyton, LYNESSE, căsătorită cu Lordul Jorah Mormont, în prezent concubina principală a lui Tregar Ormollen din Lys,
• fiul Lordului Leyton, SER GUNTHOR, căsătorit cu Jeyne Fossoway, dintre merele verzi Fossoway,
• mezinul Lordului Leyton, SER HUMFREY,
• lorzii stegari ai Lordului Leyton:
• TOMMEN COSTAYNE, Lord de Trei Turnuri,
• ALYSANNE BULWER, Lady de Blackcrown, o fată de opt ani,
• MARTYN MULLENDORE, Lord de Uplands,
• WARRYN BEESBURY, Lord de Honeyholt,
• BRANSTON CUY, Lord de Sunflower Hali,
• oamenii din Oraşul Vechi:
• EMMA, o slujitoare de la Pana şi Stacana, unde femeile sunt dornice şi cidrul teribil de tare,
• ROSEY, fiica ei, o fată de cincisprezece ani, a cărei feciorie costă un dragon de aur,
• Arhimaesterii Citadelei:
• ARHIMAESTER NORREN, Seneşal pentru anul în curs, care poartă un inel, un sceptru şi o mască din electrum,
• ARHIMAESTER THEOBALD, Seneşal pentru anul următor, care poartă
un inel, un sceptru şi o mască din plumb,
• ARHIMAESTER EBROSE, vindecătorul, care poartă un inel, un sceptru şi o mască din argint,

• ARHIMAESTER MARWYN, zis MARWYN MAGUL, care poartă un inel, un sceptru şi o mască din oţel valyrian,

• ARHIMAESTER PERESTAN, istoricul, care poartă un inel, un sceptru şi o mască din cupru,

• ARHIMAESTER VAELLYN, poreclit VAELLYN ACRITURA, cititorul în stele, care poartă un inel, un sceptru şi o mască din bronz,

• ARHIMAESTER RYAM, care poartă un inel, un sceptru şi o mască din aur galben,

• ARHIMAESTER WALGRAVE, un bătrân cu minţile rătăcite, care poartă

un inel, un sceptru şi o mască din fier negru,

• GALLARD, CASTOS, ZARABELO, BENEDICT, GARIZON, NYMOS,

CETHERES, WILLIFER, MOLLOS, HARODON, GUYNE, AGRIVANE,

OCLEY, toţi arhimaesteri,

• maesteri, acoliţi şi novice ai Citadelei

• MAESTER GORMON, care slujeşte adesea în locul lui Walgrave,

• ARMEN, un acolit cu patru zale, zis ACOLITUL,

• ALLERAS, zis SFINXUL, un acolit de trei zale, un arcaş devotat,

• ROBERT FREY, şaisprezece ani, un acolit de două zale,
• LORCAS, un discipol de nouă zale, în serviciul Seneşalului,
• LEO TYRELL, poreclit LEO LENEŞUL, un novice de obârşie nobilă,
• MOLLANDER, un novice, născut cu un picior strâmb,
• PATE, care îngrijeşte corbii Arhimaesterului Walgrave, un novice nu prea promiţător,
• ROONE, un tânăr novice.

CASA LANNISTER

Lannisterii de la Casterly Rock rămân principalii susţinători ai pretenţiei Regelui Tommen la Tronul de Fier. Se laudă că sunt urmaşii lui Lann cel Iscusit, legendarul şarlatan din Epoca Eroilor. Aurul de la Casterly Rock şi Dintele de Aur a făcut Casa Lannister cea mai bogată dintre Marile Case. Blazonul lor este un leu pe fond purpuriu. Deviza lor este *Ascultă-mi Răgetul!*

{TYWIN LANNISTER}, Lord de Casterly Rock, Scut al Lannisportului, Păzitor al Apusului şi Mână a Regelui, ucis de fiul său pitic în privata sa,

• copiii Lordului Tywin:

• CERSEI, sora geamănă a lui Jaime, acum Lady de Casterly Rock, 264

• SER JAIME, fratele geamăn al lui Cersei, zis REGICIDUL,

• TYRION, zis PEZEVENGHIUL, pitic şi regicid,

• fraţii şi surorile Lordului Tywin şi copiii lor:

• SER KEVAN LANNISTER, însurat cu Dorna de Casa Swyft,

• LADY GENNA, măritată cu Ser Emmon Frey, acum Lord de Riverrun,

• fiul cel mare al Gennei, {SER CLEOS FREY}, căsătorit cu Jeyne din Casa Darry, ucis de haiduci,

• fiul cel mai mare al lui Cleos, SER TYWIN FREY, zis TY, acum moştenitor la Riverrun,

• cel de-al doilea fiu al lui Cleos, WILLEM FREY, un scutier,

• cel de-al doilea fiu al Gennei, SER LYONEL FREY,

• cel de-al treilea fiu al Gennei, {TION FREY}, un scutier, ucis în timp ce era ostatic la Riverrun,

• mezinul Gennei, WALDER FREY, zis WALDER CEL ROŞU, un paj la Casterly Rock,

• WAT ZÂMBET ALB, un cântăreţ în slujba Doamnei Genna,
• {SER TYGETT LANNISTER}, mort de vărsat-de-vânt,
• TYREK, fiul lui Tygett, dat dispărut şi considerat mort,
• LADY ERMESANDE HAYFORD, soţia-copilă a lui Tyrek,
• {GERION LANNISTER}, pierdut pe mare
• JOY HILL, fiica bastardă a lui Gerion, unsprezece ani,
• alte rude apropiate ale Lordului Tywin:
• {SER STAFFORD LANNISTER}, un văr şi frate al soţiei Lordului Tywin, ucis în bătălia de la Oxcross,
• CERENNA şi MYRIELLE, fiicele lui Stafford,
• SER DAVEN LANNISTER, fiul lui Stafford,
• SER DAMION LANNISTER, un văr, căsătorit cu Lady Shiera Crakehall,
• fiul lor, SER LUCION,
• fiica lor, LANNA, măritată cu Lordul Antario Jast,
• LADY MARGOT, o verişoară, măritată cu Lordul Titus Peake,
• curtea de la Casterly Rock:
• MAESTER CREYLEN, vindecător, preceptor şi sfetnic,
• VYLARR, căpitan al gărzilor,
• SER BENEDICT BROOM, maestru de arme,
• WAT ZÂMBET ALB, un cântăreţ,
• lorzi stegari şi supuşi, Lorzi ai Apusului:
• DAMON MARBRAND, Lord de Ashemark,

• SER ADDAM MARBRAND, fiul şi moştenitorul lui, Comandant al Gărzii Oraşului de la Debarcaderul Regelui,
• ROLAND CRAKEHALL, Lord de Crakehall,
• fratele lui Roland, {SER BURTON}, ucis de haiduci,
• fiul şi moştenitorul lui Roland, SER TYBOLT,
• fiul lui Roland, SER LYLE, zis MISTREŢUL,
• fiul cel mai tânăr al lui Roland, SER MERLON,
• SEBASTON FARMAN, Lord de Insula Frumoasă,
• JEYNE, sora lui, măritată cu SER GARETH CLIFTON,
• TYTOS BRAX, Lord de Hornvale,

• SER FLEMENT BRAX, fratele şi moştenitorul lui,
• QUENTEN BANEFORT, Lord de Banefort,
• SER HARYS SWYFT, socrul lui Ser Kevan Lannister,
• fiul lui Ser Harys, SER STEFFON SWYFT,
• fiica lui Ser Steffon, JOANNA,
• fiica lui Ser Harys, SHIERLE, căsătorită cu Ser Melwyn Sarsfield,
• REGENARD ESTREN, Lord de Wyndhall,
• GAWEN WESTERLING, Lord de Crag,
• soţia sa, LADY SYBELL, din Casa Spicer,
• fratele său, SER ROLPH SPICER, proaspăt ridicat la rangul de Lord de Castamere,
• vărul ei, SER SAMWELL SPICER,
• copiii lor:
• SER RAYNALD WESTERLING,
• JEYNE, soţia văduvă a lui Robb Stark,
• ELEYNA, o fată de doisprezece ani,
• ROLLAM, un băiat de nouă ani,
• LORD SELMOND STACKSPEAR,
• fiul lui, SER STEFFON STACKSPEAR,
• fiul lui cel mai mic, SER ALYN STACKSPEAR,
• TERRENCE KENNING, Lord de Kayce,
• SER KENNOS DE KAYCE, un cavaler în serviciul lui,
• LORDUL ANTARIO JAST,
• LORDUL ROBIN MORELAND,
• LADY ALYSANNE LEFFORD,
• LEWYS LYDDEN, Lord de Grota Adâncă,
• LORDUL PHILIP PLUMM,
• fiii săi, SER DENNIS PLUMM, SER PETER PLUMM şi SER HARWYN PLUMM, zis STÂNCA,
• LORDUL GARRISON PRESTER,
• SER FORLEY PRESTER, vărul său,

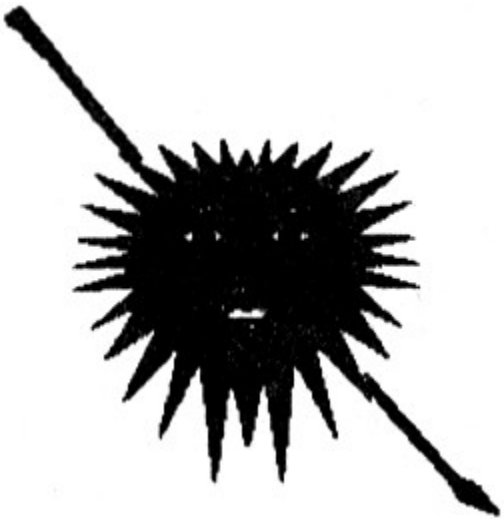

• SER GREGOR CLEGANE, zis MUNTELE CARE CĂLĂREŞTE,
• SANDOR CLEGANE, fratele său,
• SER LORENT LORCH, un cavaler împroprietărit,
• SER GARTH GREENFIELD, un cavaler împroprietărit,
• SER LYMOND VTKARY, un cavaler împroprietărit,
• SER RAYNARD RUTTIGER, un cavaler împroprietărit,
• SER MANFRYD YEW, un cavaler împroprietărit,
• SER TYBOLT HETHERSPOON, un cavaler împroprietărit,
• {MELARA HETHERSPOON}, fiica lui, înecată într-o fântână pe când se afla ca pupilă la Casterly Rock.

CASA MARTELL

Dornul a fost ultimul dintre Cele Şapte Regate care a jurat credinţă Tronului de Fier. Sângele, obiceiurile, geografia şi istoria au contribuit toate pentru a-i deosebi pe dornisheni de celelalte regate. La izbucnirea Războiului Celor Cinci Regi, Dornul a stat deoparte, dar prin logodna Myrcellei Baratheon cu Prinţul Trystane, Sunspearul şi-a declarat sprijinul pentru regele Joffrey Baratheon.

Blazonul Casei Martell este un soare roşu străpuns de o suliţă de aur. Deviza lor este *Neplecat, Neînfrânt, Nesfărâmat.*

DORAN NYMEROS MARTELL, Lord de Sunspear, Prinţ de Dorn,

• soţia sa, MELLARIO, din Oraşul Liber Norvos,

• copiii lor:

• PRINŢESA ARIANNE, moştenitoare la Sunspear,

• GARIN, fratele de lapte al Ariannei şi tovarăşul ei, dintre orfanii Sângelui Verde

• PRINŢUL QUENTYN, un proaspăt cavaler, crescut vreme îndelungată de Lordul Yronwood de Yronwood,

• PRINCE TRYSTANE, logodit cu Myrcella Baratheon,

• fraţii şi surorile Prinţului Doran:

• {PRINŢESA ELIA}, siluită şi ucisă în timpul Jafului de la Debarcaderul Regelui,

• {RHAENYS TARGARYEN}, fiica lor cea mică, ucisă în timpul Jafului de la Debarcaderul Regelui,

• {AEGON TARGARYEN}, un prunc în faşă, ucis în timpul Jafului de la Debarcaderul Regelui,

• {PRINŢUL OBERYN}, zis VIPERA ROŞIE, ucis de Ser Gregor Clegane în timpul unui duel judiciar,

• ELLARIA SAND, ţiitoarea Prinţului Oberyn, fiica naturală a Lordului Harmen Uller,

• ŞERPOAICELE NISIPULUI, fiicele bastarde ale lui Oberyn:
• OBARA, în vârstă de douăzeci şi opt de ani, fiica lui Oberyn cu o târfă
din Oraşul Vechi,
• NYMERIA, zisă LADY NYM, în vârstă de douăzeci şi cinci de ani, fiica lui cu o femeie nobilă din Volantis,
• TYENE, douăzeci şi trei de ani, fiica lui Oberyn cu o septă,
• SARELLA, nouăsprezece ani, fiica lui cu o neguţătoare, căpitan al *Sărutului înaripat,*
• ELIA, paisprezece ani, fiica lui cu Ellaria Sand,
• OBELLA, doisprezece ani, fiica lui cu Ellaria Sand,
• DOREA, opt, fiica lui cu Ellaria Sand,
• LOREZA, şase, fiica lui cu Ellaria Sand,
• curtea Prinţului Doran, la Grădinile de Apă:
• AREO HOTAH, de la Norvos, căpitan al gărzilor,
• MAESTER CALEOTTE, sfetnic, vindecător şi preceptor,
• şaizeci de copii, unii de obârşie înaltă, alţii de obârşie şi origine comună, fii şi fiice de lorzi, cavaleri, orfani, negustori, meşteşugari şi ţărani, pupilii lui,
• curtea Prinţului Doran la Sunspear:
• PRINŢESA MYRCELLA BARATHEON, pupila sa, logodită cu Prinţul Trystane,
• SER ARYS OAKHEART, scutul jurat al Myrcellei,
• ROSAMUND LANNISTER, camerista şi însoţitoarea Myrcellei, o verişoara îndepărtată,
• SEPTA EGLANTINE, duhovnica Myrcellei,
• MAESTER MYLES, sfetnic, vindecător şi preceptor,
• RICASSO, Seneşal la Sunspear, bătrân şi orb,
• SER MANFREY MARTELL, castelan la Sunspear
• LADY ALYSE LADYBRIGHT, o femeie vistiernic,
• SER GASCOYNE de la Sângele Verde, scutul jurat al Prinţului Trystane,
• BORS şi TIMOTH, slujitori la Sunspear,
• BELANDRA, CEDRA, surorile MORRA şi MELLEI, slujitoare la Sunspear,

• lorzii stegari ai Prinţului Doran, Lorzii Dornului:

• ANDERS YRONWOOD, Lord de Yronwood, Păzitor al Căii de Piatră, Sângele Regal,

• SER CLETUS, fiul său, cunoscut ca fiind saşiu,

• MAESTER KEDRY, vindecător, preceptor şi sfetnic,

• HARMEN ULLER, Lord de Hellholt,

• ELLARIA SAND, fiica sa naturală,

• SER ULWYCK ULLER, fratele său,

• DELONNE ALLYRION, Lady de Graţia Zeilor,

• SER RYON, fiul şi moştenitorul ei,

• SER DAEMON SAND, fiul natural al lui Ryon, Bastardul de Graţia Zeilor,

• DAGOS MANWOODY, Lord de Kingsgrave,

• MORS şi DICKON, fiii săi,

• SER MYLES, fratele său,

• LARRA BLACKMONT, Lady de Blackmont,

• JYNESSA, fiica şi moştenitoarea lor,

• PERROS, fiul său, un scutier,

• NYMELLA TOLAND, Lady de Dealul Fantomei,

• QUENTYN QORGYLE, Lord de Sandstone,

• SER GULIAN, fiul cel mare şi moştenitorul său

• SER ARRON, cel de-al doilea fiu al său,

• SER DEZIEL DALT, Cavalerul de Lemonwood,

• SER ANDREY, fratele şi moştenitorul său, zis DREY,

• FRANKLYN FOWLER, Lord de Skyreach, zis BĂTRÂNUL ŞOIM, Păzitor al Trecătorii Prinţului,

• JEYNE şi JENNELYN, gemenele sale,

• SER SYMON SANTAGAR, Cavalerul de Pădurea Pătată,

• SYLVA, fiica şi moştenitoarea lui, zisă SYLVA PĂTATA din cauza pistruilor,

• EDRIC DAYNE, Lord de Starfall, un scutier,

• SER GEROLD DAYNE, zis STEAUA ÎNTUNECATĂ, Cavalerul Înaltului Ermitaj, vărul şi lordul lui stegar,

• TREBOR JORDAYNE, Lord al Torului,

• MYRIA, fiica şi moştenitoarea lui,

• TREMOND GARGALEN, Lord de Ţărmul de Sare,
• DAERON VAITH, Lord de Dunele Roşii.

CASA STARK

Casa Stark se trage din Brandon Constructorul şi din vechii Regi ai Iernii.

Vreme de mii de ani, ei au domnit la Winterfell ca Regi ai Nordului, până când Torrhen Stark, Regele care a îngenuncheat, a preferat să-i jure credinţă lui Aegon Dragonul decât să lupte. Când Lordul Eddard Stark a fost executat de către Regele Joffrey, oamenii Nordului şi-au lepădat jurământul faţă de Tronul de Fier şi l-au proclamat pe Robb, fiul Lordului Eddard, Rege al Nordului. În timpul Războiului Celor Cinci Regi, acesta a câştigat fiecare bătălie, dar a fost trădat şi ucis de către Freyi şi Boltoni, la Gemeni, în timpul nunţii unchiului său.

{ROBB STARK}, Rege al Nordului, Rege al Tridentului, Lord de Winterfell, fiul cel mare al Lordului Eddard Stark şi al Doamnei Catelyn din Casa Tully, un tânăr de şaisprezece ani numit TÂNĂRUL LUP, ucis la Nunta Roşie,

• {VÂNT CENUŞIU}, lupul său străvechi, omorât la Nunta Roşie,

• fraţii şi surorile sale:

• SANSA, sora lui, măritată cu Tyrion din Casa Lannister,

• {LADY}, lupoaica sa străveche, omorâtă la Castelul Darry,

• ARYA, o fată de unsprezece ani, dispărută şi socotită moartă,

• NYMERIA, lupoaica sa străveche, care hoinăreşte prin ţinuturile riverane,

• BRANDON, zis BRAN, un băiat infirm de nouă ani, moştenitor la Winterfell, considerat mort,

• VARĂ, lupul său străvechi

• tovarăşii şi protectorii lui Bran:

• MEERA REED, o fecioară de şaisprezece ani, fiica Lordului Howland Reed de la Garda Apei Cenuşii,

• JOJEN REED, fratele ei, treisprezece ani,
• HODOR, un băiat sărac cu duhul, înalt de doi metri,
• RICKON, un băiat de patru ani crezut mort,
• CÂINELE-LĂŢOS, lupul său străvechi, negru şi sălbatic,
• tovarăşa lui Rickon, OSHA, o fată sălbatică, fostă ostatică la Winterfell,
• fratele său vitreg, bastardul JON SNOW, din Rondul de Noapte,
• NĂLUCĂ, lupul străvechi al lui Jon, alb şi liniştit,
• supuşii lui Robb:
270
• {DONNEL LOCKE, OWEN NORREY, DACEY MORMONT, SER
WENDEL MANDERLY, ROBIN FLINT}, ucişi la Nunta Roşie,
• HALLIS MOLLEN, căpitan al gărzilor, care escortează osemintele lui Eddard Stark înapoi la Winterfell,
• JACKS, QUENT, SHADD, străjeri,
• unchii şi verii lui Robb:
• BENJEN STARK, fratele mai mic al tatălui său, dispărut dincolo de Zid, considerat mort,
• {LYSA ARRYN}, sora mamei sale, Lady de Eyrie, căsătorită cu Lordul Jon Arryn, ucisă cu un brânci,
• fiul lor, ROBERT ARRYN, Lord de Eyrie şi Apărător al Văii, un băiat bolnăvicios,
• EDMURE TULLY, Lord de Riverrun, fratele mamei sale, luat ostatic la Nunta Roşie,
• LADY ROSLIN, din Casa Frey, mireasa lui Edmure,
• SER BRYNDEN TULLY, zis PEŞTELE NEGRU, unchiul mamei sale, castelan de Riverrun,
• lorzii stegari ai Tânărului Lup, lorzii Nordului:
• ROOSE BOLTON, Lord de Dreadfort, trădătorul,
• {DOMERIC}, fiul său legitim şi moştenitorul său, mort de o boală a pântecelui,
• RAMSAY BOLTON (mai înainte RAMSAY SNOW), fiul natural al lui Roose, zis BASTARDUL LUI BOLTON, castelan al Dreadfortului,

• WALDER FREY şi WALDER FREY, zişi WALDER CEL MARE şi
MICUL WALDER, scutierii lui Ramsay,
• {DUHOARE}, un oştean cu prost renume pentru duhoarea sa, ucis în timp ce se dădea drept Ramsay,
• „ARYA STARK”, prizoniera Lordului Roose, o fată care se dă drept Arya, logodită cu Ramsay,
• WALTON zis PICIOARE-DE-OŢEL, căpitanul lui Roose,
• BETH CASSELL, KYRA, NAP, PALLA, BANDY, SHYRA, PALLA
şi BĂTRÂNA NAN, femei de la Winterfell ţinute prizoniere la Dreadfort,
• JON UMBER, zis MARELEJON, Lord de Ultima Vatră, un prizonier la Gemeni,
• {JON}, zis MICULJON, fiul cel mai mare şi moştenitorul MARELUIJON, ucis la Nunta Roşie,
• MORS zis CROWFOOD, unchiul Mareluijon, castelan la Ultima Vatră, 271
• HOTHER zis WHORESBANE, unchiul Mareluijon, castelan la Ultima Vatră,
• {RICKARD KARSTARK}, Lord de Karhold, decapitat pentru trădare şi uciderea unor prizonieri,
• {EDDARD}, fiul său, ucis la Pădurea Şoaptelor,
• {TORRHEN}, fiul său, ucis la Pădurea Şoaptelor,
• HARRION, fiul său, prizonier la Iazul Fecioarelor,
• ALYS, fiica Lordului Rickard, o fecioară de cincisprezece ani,
• unchiul lui Rickard, ARNOLF, castelan la Karhold,
• GALBART GLOVER, Stăpân al Deepwood Motte, necăsătorit,
• ROBETT GLOVER, fratele şi moştenitorul său,
• soţia lui Robert, SYBELLE de Casa Locke,
• copiii lor:
• GAWEN, un băiat de trei ani,
• ERENA, o fată în leagăn,

• pupilul lui Galbart, LARENCE SNOW, fiul natural al {Lordului Halys Hornwood}, un băiat de treisprezece ani,
• HOWLAND REED, Lord de Garda Apei Cenuşii, un om al mlaştinilor,
• soţia sa, JYANA, dintre oamenii mlaştinilor,
• copiii lor:
• MEERA, o tânără vânătorească,
• JONJEN, un băiat dăruit cu viziunea verde,
• WYMAN MANDERLY, Lord de Portul Alb, enorm de gras,
• SER WYLIS MANDERLY, fiul său cel mai mare şi moştenitorul său, foarte gras, prizonier la Harrenhal,
• soţia lui Wylis, LEONA de Casa Woolfield,
• WYNAFRYD, fiica lor, o fecioară de nouăsprezece ani,
• WYLLA, fiica lor, o fecioară de cincisprezece ani,
• {SER WENDEL MANDERLY}, cel de-al doilea fiu al său, ucis la Nunta Roşie,
• SER MARLON MANDERLY, vărul său, comandant al garnizoanei Portului Alb,
• MAESTER THEOMORE, sfetnic, preceptor şi vindecător,
• MAEGE MORMONT, Lady de Insula Ursului,
• {DACEY}, fiica ei cea mai mare şi moştenitoarea ei, ucisă la Nunta Roşie,

• ALYSANE, LYRA, JORELLE, LYANNA, fiicele lor,
• {JEOR MORMONT}, fratele ei, Lord Comandant al Rondului de Noapte, ucis de propriii lui oameni,
• SER JORAH MORMONT, fiul Lordului Jeor, cândva Lord cu drepturi depline la Insula Ursului, un cavaler condamnat şi exilat,
• {SER HELMAN TALLHART}, Stăpân al Castelului lui Torrhen, ucis la Duskendale,
• {BENFRED}, fiul şi moştenitorul lui, ucis de oamenii de fier la Ţărmul de Piatră,
• EDDARA, fiica sa, prizonieră la Castelul lui Torrhen,
• {LEOBALD}, fratele său, ucis la Winterfell,

• soţia lui Leobald, BERENA de Casa Hornwood, prizonieră la Castelul lui Torrhen,

• fiii lor, BRANDON şi BEREN, de asemenea prizonieri la Castelul lui Torrhen,

• RODRIK RYSWELL, Lord de Rills,

• BARBREY DUSTIN, fiica lui, Lady de Barrowton, văduvă a {Lordului Willam Dustin},

• HARWOOD STOUT, vasalul ei, un lord mărunt la Barrowton,

• {BETHANY BOLTON}, fiica lui, cea de-a doua soţie a Lordului Roose Bolton, moartă de friguri,

• ROGER RYSWELL, RICKARD RYSWELL, ROOSE RYSWELL, verii şi lorzii săi stegari puşi pe harţă,

• {CLEY CERWYN}, Lord de Cerwyn, ucis la Winterfell,

• JONELLE, sora lui, o fecioară de treizeci şi doi,

• LYESSA FLINT, Lady de Garda Văduvei,

• ONDREW LOCKE, Lord de Castelul Vechi, un bătrân,

• HUGO WULL, zis CĂLDARE, căpetenia clanului său,

• BRANDON NORREY, zis NORREY, căpetenia clanului său,

• TORREN LIDDLE, zis LIDDLE, căpetenia clanului său.

Blazonul Casei Stark înfăţişează un lup străvechi cenuşiu alergând pe un câmp alb ca gheaţa. Deviza lor este *Vine Iarna.*

CASA TULLY

Lordul Edwyn Tully de Riverrun a fost unul dintre primii lorzi riverani care i-au jurat credinţă lui Aegon Cuceritorul. Victoriosul Aegon l-a răsplătit ridicând Casa Tully la rang de stăpână peste toate ţinuturile Tridentului. Blazonul Tully este un păstrăv sărind, argintiu, pe un fond unduit albastru cu roşu. Deviza Tully este *Familie, Datorie, Onoare.*

EDMURE TULLY, Lord de Riverrun, luat prizonier la nunta sa şi ţinut ostatic de către Freyi.

• LADY ROSLIN din Casa Frey, tânăra mireasă a lui Edmure,

• {LADY CATELYN STARK}, sora lui, văduva Lordului Eddard Stark de Winterfell, ucisă la Nunta Roşie,

• {LADY LYSA ARRYN}, sora lui, văduva Lordului Jon Arryn din Vale, a murit împinsă de pe Eyrie,

• SER BRYNDEN TULLY, zis PEŞTELE NEGRU, unchiul lui Edmure, castelan de Riverrun,

• casa Lordului Edmure la Riverrun:

• MAESTER VYMAN, sfetnic, vindecător şi preceptor,

• SER DESMOND GRELL, maestru de arme,

• SER ROBIN RYGER, căpitan al gărzii,

• LONG LEW, ELWOOD, DELP, străjeri,

• UTHERYDES WAYN, administrator la Riverrun,

• lorzii stegari ai lui Edmure, Lorzii Tridentului:

• TYTOS BLACKWOOD, Lord de Castelul Raventree,

• {LUCAS}, fiul său, ucis la Nunta Roşie

• JONOS BRACKEN, Lord de Stone Hedge,

• JASON MALLISTER, Lord de Seagard, un prizonier în propriul său castel,

• PATREK, fiul său, întemniţat împreună cu tatăl său,

• SER DENYS MALLISTER, unchiul Lordului Jason, un om al Rondului de Noapte,

• CLEMENT PIPER, Lord de Castelul Pinkmaiden,

• fiul şi moştenitorul său, SER MARQ PIPER, luat prizonier la Nunta Roşie,
• KARYL VANCE, Lord de Popasul Călătorului,

• fiica mai mare şi moştenitoarea lui, LIANE,
• fiicele sale mai mici, RHIALTA şi EMPHYRIA,
• NORBERT VANCE, Lordul orb de Atranta,
• fiul lui cel mai mare şi moştenitorul lui, SER RONALD VANCE, zis CEL RĂU,
• fiii lui mai mici, SER HUGO, SER ELLERY, SER KIRTH, şi MAESTER JON,
• THEOMAR SMALLWOOD, Lord de Castelul Ghindei,
• soţia sa, LADY RAVELLA, de Casa Swann,
• fiica lor, CARELLEN,
• WILLIAM MOOTON, Lord de Iazul Fecioarelor,
• SHELLA WHENT, deposedata Lady de Harrenhal,
• SER WILLIS WODE, un cavaler în serviciul ei,
• SER HALMON PAEGE,
• LORDUL LYMOND GOODBROOK.

CASA TYRELL

Tyrellii s-au ridicat la putere ca administratori ai Regilor de Reach, deşi susţin că descind din Garth Greenhand, regele grădinar al Primilor Oameni. Când ultimul rege din Casa Gardner a fost ucis pe Câmpia de Foc, administratorul său, Harlen Tyrell, i-a cedat Highgardenul lui Aegon Cuceritorul. Mace Tyrell şi-a declarat sprijinul pentru Renly Baratheon încă de la începutul Războiului Celor Cinci Regi, dându-i mâna fiicei sale Margaery. După moartea lui Renly, Highgardenul s-a aliat cu Lannisterii, iar Margaery a fost logodită cu Regele Joffrey.

MACE TYRELL, Lord de Highgarden, Păzitor al Sudului, Apărător al Hotarelor, înalt Mareşal de Reach şi Mână a Regelui,

• soţia lui, LADY ALERIE, din Casa Hightower din Oraşul Vechi,

• copiii lor:

• WILLAS, fiul lor cel mare, moştenitor al Highgardenului,

• SER GARLAN, numit GALANTUL, cel de-al doilea fiu al lor, ridicat de curând la rangul de Lord de Brightwater,

• soţia lui Garlan, LADY LEONETTE din Casa Fossoway,

275

• SER LORAS, Cavalerul Florilor, fiul lor cel mai mic, un Frate Jurat al Gărzii Regale,

• MARGAERY, fiica lor, de două ori măritată şi de două ori văduvă,

• însoţitoarele şi doamnele de onoare ale lui Margaery:

• verişoarele ei, MEGGA, ALLA şi ELINOR TYRELL,

• logodnicul lui Elinor, ALYN AMBROSE, un scutier,

• LADY ALYSANNE BULWER, LADY ALYCE GRACEFORD, LADY

TAENA MERRYWEATHER, MEREDYTH CRANE zisă MERRY,

SEPTA NYSTERICA, însoţitoarele ei,

• mama văduvă a lui Mace, LADY OLENNA din Casa Redwyne, numită
REGINA SPINILOR,
• ARRYK şi ERRYK, străjerii ei, gemeni înalţi de doi metri, zişi STÂNGUL şi DREPTUL,
• surorile lui Mace:
• LADY MINA, măritată cu Paxter Redwyne, Lord de Arbor,
• copiii lor:
• SER HORAS REDWYNE, fratele geamăn al lui Hobber, poreclit OROAREA
• SER HOBBER REDWYNE, fratele geamăn al lui Horas, poreclit BĂLOSUL,
• DESMERA REDWYNE, o fecioară de şaisprezece ani,
• LADY JANNA, măritată cu Ser Jon Fossoway,
• unchii şi verii lui Mace:
• unchiul lui Mace, GARTH, zis CEL MARE, Lord Seneşal de Highgarden,
• fiii bastarzi ai lui Garth, GARSE şi GARRETT FLOWERS,
• unchiul lui Mace, SER MORYN, Lord Comandant al Gărzii Oraşului din Oraşul Vechi,
• fiul lui Moryn, {SER LUTHOR}, însurat cu Lady Elyn Norridge,
• fiul lui Luthor, SER THEODORE, însurat cu Lady Lia Serry,
• fiica lui Theodore, ELINOR,
• fiul lui Theodore, LUTHOR, un scutier,
• fiul lui Luthor, MAESTER MEDWICK,
• fiica lui Luthor, OLENE, măritată cu Ser Leo Blackbar,
• fiul lui Moryn, LEO, zis LEO LENEŞUL, un novice al Citadelei din Oraşul Vechi,
• unchiul lui Mace, MAESTER GORMON, care slujeşte la Citadelă,
• vărul lui Mace, {SER QUENTIN}, mort la Ashford,
• fiul lui Quentin, SER OLYMER, căsătorit cu Lady Lysa Meadows,
• fiii lui Olymer, RAYMUND şi RICKARD,

• fiica lui Olymer, MEGGA,
• vărul lui Mace, MAESTER NORMUND, care slujeşte la Coroana Neagră, 276
• vărul lui Mace, {SER VICTOR}, ucis de Cavalerul Zâmbitor al Frăţiei Pădurii Regelui,
• fiica lui Victor, VICTARIA, căsătorită cu {Lord Jon Bulwer}, ucisă de febra verii,
• fiica lor, LADY ALYSANNE BULWER, opt ani,
• fiul lui Victor, SER LEO, căsătorit cu Lady Alys Beesbury,
• fiicele lui Leo, ALLA şi LEONA,
• fiii lui Leo, LYONEL, LUCAS, şi LORENT,
• casa lui Mace Highgarden:
• MAESTER LOMYS, sfetnic, vindecător şi preceptor,
• IGON VYRWEL, căpitan al gărzii,
• SER VORTIMER CRANE, maestru de arme,
• BUTTERBUMPS, bufon şi farsor, enorm de gras,
• stegarii săi, Lorzii de Reach:
• RANDYLL TARLY, Lord de Horn Hill,
• PAXTER REDWYNE, Lord de Arbor,
• SER HORAS şi SER HOBBER, fiii săi gemeni,
• vindecătorul Lordului Paxter, MAESTER BALLABAR,
• ARWYN OAKHEART, Lady de Old Oak,
• fiul cel mai mic al Doamnei Arwyn, SER ARYS, un Frate Jurat al Gărzii Regale,
• MATHIS ROWAN, Lord de Goldengrove, căsătorit cu Bethany din Casa Redwyne,
• LAYTON HIGHTOWER, Glas al Oraşului Vechi, Lord al Portului,
• HUMFREY HEWETT, Lord de Scutul de Stejar,
• FALIA FLOWERS, fiica sa nelegitimă,
• OSBERT SERRY, Lord de Scutul Sudului,
• SER TALBERT, fiul şi moştenitorul său,
• GUTHOR GRIMM, Lord de Scutul Cenuşiu,
• MORIBALD CHESTER, Lord de Scutul Verde,
• ORTON MERRYWEATHER, Lord de Longtable,
• LADY TAENA, soţia sa, o femeie din Myr,

• RUSSELL, fiul ei, un băiat de opt ani,
• LORDUL ARTHUR AMBROSE, căsătorit cu Lady Alysanne Hightower,
• cavalerii şi supuşii săi:
• SER JON FOSSOWAY, dintre merele verzi Fossoway,
• SER TANTON FOSSOWAY, dintre merele roşii Fossoway.

277

Blazonul Tyrellilor este un trandafir de aur pe un fond de iarbă verde. Deviza lor este *Devenind Puternici.*

REBELI, TÂLHARI OAMENI DIN POPOR ŞI FRAŢI JURAŢI

LORZI MĂRUNŢI ŞI OAMENI OBIŞNUIŢI

• SER CREIGHTON LONGBOUGH şi SER ILLIFER LEFTERUL, cavaleri rătăcitori şi camarazi,
• HIBALD, un negustor fricos şi avar,
• SER SHADRICH DE VIROAGA UMBROASĂ, zis ŞOARECELE
SMINTIT, un cavaler rătăcitor în serviciul lui Hibald,
• BRIENNE, FECIOARA DIN TARTH, zisă şi FRUMOASA BRIENNE, o fată aflată într-o misiune de căutare,
• LORDUL SELWYN, LUCEAFĂRUL DE SEARĂ, Lord de Tarth, tatăl ei,
• {VOINICUL BEN PĂROSUL}, SER HYLE HUNT, SER MARK MULLENDORE, SER EDMUND AMBROSE, {SER RICHARD FARROW}, {WILL COCOSTÂRCUL}, SER HUGH BEESBURY, SER
RAYMOND NAYLAND, HARRY SAWYER, SER OWEN INCHFIELD,
ROBIN POTTER, peţitorii ei de odinioară,
• RENFRED RYKKER, Lord de Duskendale,
• SER RUFUS LEEK, un cavaler olog în serviciul lui, castelan de Fortul Mohorât la Duskendale,
• WILLIAM MOOTON, Lord de Iazul Fecioarelor,
• ELEANOR, fiica sa cea mai în vârstă şi moştenitoarea sa, de treisprezece ani,

• RANDYLL TARLY, Lord de Horn Hill, la comanda forţelor Regelui Tommen de-a lungul Tridentului,
• DICKON, fiul şi moştenitorul său, un tânăr scutier,
• SER HYLE HUNT, supus jurat al Casei Tarly,
• SER ALYN HUNT, vărul lui Ser Hyle, de asemenea în serviciul Lordului Randyll,
• DICK CRABB, zis DICK DIBACIUL, un Crabb de la Capul Cleştilor,
• EUSTACE BRUNE, Lord de Dyre Den,
• BENNARD BRUNE, Cavalerul de Brownhollow, vărul său,
• SER ROGER HOGG, Cavalerul de Sow’s Horn,
• SEPTON MERIBALD, un septon desculţ,
• câinele său, DULĂU,
• FRATELE MAI MARE, de pe Insula Tăcerii,
• FRATELE NARBERT, FRATELE GILLAM, FRATELE RAWNEY, fraţi

penitenţi ai Insulei Tăcerii,
• SER QUINCY COX, Cavalerul de Saltpans, un bătrân decrepit,
• la vechiul han de la răscruce:
• JEYNE HEDDLE, zisă JEYNE LUNGANA, hangiţă, o fetişcană înaltă de optsprezece ani,
• WILLOW, sora sa, o fată severă, înarmată cu o lingură,
• TANSY, PATE, JON PENNY, BEN, orfani de la han,
• GENDRY, un ucenic fierar, fiu bastard al Regelui Robert I Baratheon, care nu-şi cunoaşte originea,
• la Harrenhal,
• RAFFORD zis RAFF CEL DULCE, GURĂ-SPURCATĂ, DUNSEN, oameni ai garnizoanei,
• BEN DEGET-NEGRU, fierar şi armurier,
• PIA, o servitoare, cândva frumoasă,
• MAESTER GULIAN, vindecător, preceptor şi sfetnic,
• la Darry,
• LADY AMEREI FREY, zisă AMI CASA-PORŢII, o tânără văduvă

drăgăstoasă logodită cu Lordul Lancel Lannister,

• mama lui Amerei, LADY MARIYA din Casa Darry, văduva lui Merrett Frey,

• sora lui Amerei, MARISSA, o fecioară de treisprezece ani,

• SER HARWYN PLUMM, zis STÂNCA, comandant al garnizoanei,

• MAESTER OTTOMORE, vindecător, preceptor şi sfetnic,

• la hanul Omului Îngenuncheat:

• SHARNA, hangiţa, bucătăreasă şi moaşă,

• soţul ei, zis HUSBAND,

• BĂIAT, un orfan de război,

• PLĂCINTĂ-FIERBINTE, băiat de brutărie, acum orfan.

HAIDUCI ŞI RĂTĂCIŢI

{BERIC DONDARRION}, cândva Lord de Blackhaven, omorât de şase ori,

• EDRIC DAYNE, Lord de Starfall, un băiat de doisprezece ani, scutierul Lordului Beric,

• HĂITAŞUL FURIOS, de la Septul de Piatră, fostul său aliat,

• BARBĂ-VERDE, un mercenar tyroshi, prietenul său îndoielnic,

• ANGUY ARCAŞUL, un arcaş de la hotarele dornishene,

• MERRIT DE ORAŞUL LUNII, WATTY MORARUL, MEG MLAŞTINĂ, JON O’NUTTEN, haiduci,

DOAMNA INIMĂ DE PIATRĂ, o femeie cu capul acoperit de glugă, numită

uneori MAMA NEMILOASĂ, SORA TĂCUTĂ şi FEMEIA-CĂLĂU,

• LEM, zis MANTIE-DE-LĂMÂIE, fost soldat,

• THOROS DIN MYR, un preot roşu,

• HARWIN, fiul lui Hullen, un om al Nordului, cândva în serviciul Lordului Eddard Stark de Winterfell,

• JACK NOROCOSUL, un om urmărit, fără un ochi,

• TOM DE ŞAPTE PÂRAIE, un cântăreţ cu o reputaţie îndoielnică, zis TOM

ŞAPTE-COARDE şi TOM DE ŞAPTE,

• LUKE PASĂMITE, NOTCH, MUDGE, DICK SPÂNUL, haiduci,

SANDOR CLEGANE, zis CÂINELE, cândva scutul jurat al Regelui Joffrey, mai târziu Frate Jurat al Gărzii Regale, văzut ultima oară febril, pe moarte, lângă

Trident, {VARGO HOAT} din oraşul Liber al Qohorului, zis ŢAPUL, un căpitan mercenar, cu vorbirea îngălată, ucis la Harrenhal de Gregor Clegane,

• bravii lui Camarazi, numiţi şi Măştile însângerate:

• URSWYCK zis CREDINCIOSUL, secundul lui,

• {SEPTONUL UTT}, spânzurat de Lordul Beric Dondarrion,

• TIMEON DIN DORN, GRASUL ZOLLO, RORGE, MUŞCĂTORUL, PYG, SHAGWELL BUFONUL, TOGG JOTH de la Ibben, TREI-DEGETE, risipiţi, pe fugă,

• la Piersică, un bordel din Septul de Piatră:

• TANSY, matroana roşcovană,

• ALYCE, CASS, LANNA, JYZENE, HELLY, BELLA, câteva dintre piersicile ei,

• la Castelul Ghindei, reşedinţa Casei Smallwood:

• LADY RAVELLA, cândva din Casa Swann, soţia Lordului Theomar Smallwood,

• ici, colo şi prin alte părţi:

• LORDUL LYMOND LYCHESTER, un bătrân cu minţile rătăcite, care l-a ţinut cândva pe Ser Maynard la pod,

• tânărul său îngrijitor, MAESTER ROONE,

• năluca de la Inima Avântată,

• Doamna Frunzelor,

• septonul de la Sallydance.

FRAŢII JURAŢI AI RONDULUI DE NOAPTE

JON SNOW, Bastardul de la Winterfell, cel de-al nouă sute nouăzeci şi optulea Lord Comandant al Rondului de Noapte,

• NĂLUCĂ, lupul său străvechi,
• administratorul său, EDDISON TOLLETT, zis EDD CEL TRIST, OAMENII DE LA CASTELUL NEGRU
• BENJEN STARK, Prim Cercetaş, de mult dispărut, socotit mort,
• SER WYNTON STOUT, un cercetaş bătrân, slab de minte,
• KEDGE ALBEAŢĂ, BEDWYCK, zis URIAŞUL, MATTHAR, DYWEN,
GARTH PANĂ-CENUŞIE, ULMER DIN PĂDUREA REGELUI,
ELRON, PYPAR, zis PYP, GRENN, zis ZIMBRUL, BERNARR, zis BERNARR CEL NEGRU, GOADY, TIM STONE, JACK BULWER CEL
NEGRU, GEOFF, zis VEVERIŢA, BEN BĂRBOSUL, cercetaşi,
• BOWEN MARSH, Lord Administrator,
• HOBB TREI-DEGETE, administrator şi bucătar-şef,
• {DON AL NOYE}, un armurier şi fierar ciung, ucis la poartă de Mag cel Puternic,
• OWEN, zis TOLOMACUL, TIM BÂLBÂITUL, MULLY, CUGEN, DONNEL HILL, zis CEL DULCE, LEW STÂNGACIUL, JEREN, WICK
BĂŢ-CIOPLIT, administratori,
• OTHELL YARWYCK, Prim Constructor,
• GHEATĂ-DESPERECHEATĂ, HALDER, ALBETT, KEGS,
constructori,
• CONWY, GUEREN, recrutori peregrini,
• SEPTONUL CELLADOR, un beţiv evlavios,
• SER ALLISER THORNE, fost maestru de arme,
• LORDUL JANOS SLYNT, fost Comandant al Gărzii Oraşului de la Debarcaderul Regelui, pentru scurtă vreme Lord de Harrenhal,
• MAESTER AEMON (TARGARYEN), vindecător şi sfetnic, un orb în vârstă
de o sută doi ani,
• administratorul lui Aemon, CLYDAS,

• administratorul lui Aemon, SAMWELL TARLY, gras şi studios,

• IRON EMMETT, fost cercetaş la Eastwatch, maestru de arme,

• HARETH, zis CALUL, gemenii ARRON şi EMRICK, SATIN, ROBIN-HOP, recruţi în perioada de instrucţie.

OAMENII TURNULUI UMBREI

SER DENYS MALLISTER, Comandant al Turnului Umbrei,

• administratorul şi scutierul său, WALLACE MASSEY,

281

• MAESTER MULLIN, vindecător şi sfetnic,

• {QHORIN HALFHAND}, comandant al cercetaşilor, ucis de Jon Snow dincolo de Zid,

• fraţi ai Turnului Umbrei:

• {SCUTIERII DALBRIDGE, EGGEN}, cercetaşi, ucişi în Trecătoarea Ţipătului,

• ŞARPELE STÂNCILOR, un cercetaş, pierdut în timp ce străbătea pe jos Trecătoarea Ţipătului.

OAMENII DE LA EASTWATCH-BY-THE-SEA

COTTER PYKE, Comandant,

• MAESTER HARMUNE, vindecător şi sfetnic,

• BĂTRÂNUL TATTERSALT, căpitan al *Mierlei,*

• SER GLENDON HEWETT, maestru de arme,

• fraţi ai Eastwatch:

• DAREON, administrator şi cântăreţ.

LA FORTĂREAŢA LUI CRASTER (TRĂDĂTORII)

• JUNGHER, care l-a ucis pe Craster, gazda sa,

• OLLO CIUNGUL, care l-a ucis pe lordul său comandant, Jeor Mormont,

• GARTH DE GREENAWAY, MAWNEY, GRUBBS, ALAN DE ROSBY,

foşti cercetaşi,

• KARL PICIOR-STRÂMB, OSS ORFANUL, BILL MORMĂITUL, foşti administratori.

SĂLBATICII SAU OAMENII LIBERI

MANCE RAYDER, Regele-de-Dincolo-de-Zid, un prizonier la Castelul Negru,

• soţia sa, {DALLA}, moartă pe patul naşterii,

• pruncul lor, născut în bătălie, încă nebotezat,

• VAL, sora mai tânără a Daliei, „prinţesa sălbatică”, o prizonieră la Castelul Negru,

• căpeteniile şi conducătorii sălbaticilor:

• {HARMA}, zis CAP-DE-CÂINE, ucis la poalele Zidului,

• HALLECK, fratele ei

• LORDUL OASELOR, poreclit în batjocură RATTLE-SHIRT, un năvălitor, căpetenie a unei cete de războinici, prizonier la Castelul Negru,

• {YGRITTE}, o tânără suliţaşă, iubita lui Jon Snow, ucisă în timpul atacului asupra Castelului Negru,

• RYK, zis LANCE-LUNGĂ, un membru al cetei sale,

• RAGWYLE, LENYL, membri ai cetei sale,

• {STYR}, Magnarul Thennilor, ucis în timpul atacului asupra Castelului Negru,

• SIGORN, fiul lui Styr, Magnarul Thennilor,

• TORMUND, Regele-Mied de la Castelul Arămiu, zis NĂPASTA URIAŞILOR, MARE ORATOR, SUFLĂTORUL CORNULUI şi
SPĂRGĂTORUL DE GHEAŢĂ, precum şi PUMN DE FIER, CONSORTUL URSOAICELOR, VORBITORUL CU ZEII şi TATĂL
OŞTIRILOR,

• fiii săi, TOREGG CEL ÎNALT, TORWYRD BLEGUL, DORMUND şi
DRYN, fiica sa MUNDA,

• PLÂNGĂTORUL, un năvălitor, căpetenie a unei cete de război,

• {ALFYN CROWKILLER}, un năvălitor, ucis de Qhorin Halfhand de la Rondul de Noapte,

• {ORELL}, zis ORELL VULTURUL, un om-fiară ucis de Jon Snow la Trecătoarea Ţipătului,

• {MAG MAR TUN DOH WEG}, zis MAG CEL PUTERNIC, un uriaş,

ucis de Donai Noye la poarta Castelului Negru,

• VARMYR zis ŞASEPIEI, un om-fiară, care are în stăpânire trei lupi, o pisică-nălucă şi un urs alb,

• {JARL}, un tânăr năvălitor, iubitul lui Val, a murit căzând de pe Zid,

• GRIGG ŢAPUL, ERROK, BODGER, DEL, BUBOI, DAN CÂNEPĂ,

HENK COIFUL, LENN, DEGETE-DE-PIATRĂ, sălbatici şi năvălitori, CRASTER, stăpân al Fortăreţei lui Craster, ucis de Jungher de la Rondul de Noapte, un oaspete sub acoperişul său,

• GILLY, fiica şi soţia lui,

• fiul nou-născut al lui Gilly, încă nebotezat,

• DYAH, FERNY, NELLA, trei dintre cele nouăsprezece soţii ale sale.

283

DINCOLO DE MAREA ÎNGUSTĂ

REGINA DE DINCOLO DE APĂ

DAENERYS TARGARYEN, Prima pe Numele Ei, Regină a Meereenului, Regină a Andalilor şi a Rhoynarilor şi a Primilor

Oameni, Stăpâna Celor Şapte Regate, Protectoare a Ţinutului, *Khaleesi* a Imensei Mări de Iarbă, zisă

DAENERYS NĂSCUTĂ DIN FURTUNĂ, Cea NEARSĂ, MAMA DRAGONILOR,

• dragonii ei, DROGON, VISERION, RHAEGAL,

• fratele ei, {RHAEGAR}, Prinţ de Piatra Dragonului, ucis pe Trident de Robert Baratheon,

• fiica lui Rhaegar, {RHAENYS}, ucisă în timpul Jafului de la Debarcaderul Regelui,

• fiul lui Rhaegar, {AEGON}, un prunc în faşă, ucis în timpul Jafului de la Debarcaderul Regelui,

• fratele ei {VISERYS}, Cel de-al Treilea pe Numele Său, zis REGELE

CERŞETOR, încoronat cu aur topit,

• soţul ei, {DROGO}, un *khal* al Dothrakilor, mort din cauza unei răni agravate,

• fiul ei cu Drogo, născut mort, {RHAEGO}, ucis în pântece de către *maegi* Mirri Maz Duur,

• Garda ei Regală:

• SER BARRISTAN SELMY, zis BARRISTAN CEL VITEAZ, cândva Lord Comandant al Gărzii regale a Lordului Robert,

• JHOGO, *ko* şi călăreţ de sânge, biciul,

• AGGO, *ko* şi călăreţ de sânge, arcul,

• RAKHARO, *ko* şi călăreţ de sânge, *arakhul,*

• VÂNJOSUL BELWAS, eunuc şi fost sclav luptător,

• căpitanii şi comandanţii ei:

• DAARIO NAHARIS, un tyroshi extravagant, mercenar, căpitan al Ciorilor 284

Furtunii,

• BEN PLUMM, zis OACHEŞUL BEN, un mercenar metis, la comanda companiei Fiilor Secunzi,

• VIERMELE CENUŞIU, un eunuc, la comanda Celor Nepătaţi, o companie de eunuci infanterişti,

• GROLEO de Pentos, fost căpitan al marii *Saduleon,* acum amiral fără flotă,

• slujnicele ei:

• IRRI şi JHIQUI, două fete Dothraki, în vârstă de şaisprezece ani,
• MISSANDEI, o scribă şi traducătoare din Naath,
• duşmanii ei cunoscuţi şi bănuiţi:
• GRAZDAN MO ERAZ, un nobil din Yunkai,
• KHAL PONO, odinioară *ko* al lui Khal Drogo,
• KHAL JHAQO, odinioară *ko* lui Khal Drogo,
• MAGGO, călăreţul lui de sânge,
• CEI NEMURITORI DIN QARTH, un grup de vrăjitori,
• PYAT PREE, un vrăjitor din Qarth,
• OAMENII MÂHNIŢI, o ghildă de asasini din Qarth,
• SER JORAH MORMONT, fost Lord de Insula Ursului,
• {MIRRI MAZ DUUR}, vrăjitoare şi *maegi,* o slujitoare a Marelui Păstor din Lhazar
• aliaţii ei incerţi, din trecut şi din prezent:
• XARO XHOAN DAXOS, un prinţ al negoţului din Qarth,
• QUAITHE, o prezicătoare mascată din Asshai,
• ILLYRIO MOPATIS, un magister din Oraşul Liber Pentos, care a aranjat căsătoria lui Daenerys cu Khal Drogo,
• CLEON CEL MARE, regele măcelar al Astaporului
• KHAL MORO, aliatul de odinioară al lui Khal Drogo,
• RHOGORO, fiul său şi *khalakka,*
• KHAL JOMMO, cândva aliat al lui Khal Drogo.

Targaryenii sunt sângele dragonilor, descendenţi din înalţii lorzi ai Regatului Liber al Valyriei, fapt dovedit de ochii lor liliachii, indigo sau violeţi şi de părul argintiu-auriu. Pentru a-şi păstra sângele regal şi pentru a-i conserva puritatea, Casa Targayen a căsătorit adesea frate cu soră, văr cu verişoară, unchi cu nepoată.

Întemeietorul dinastiei, Aegon Cuceritorul, şi-a luat de soţii ambele surori şi a zămislit copii cu fiecare. Blazonul Targaryen este un dragon cu trei capete, roşu pe fond negru, iar cele trei capete îi reprezintă pe Aegon şi pe surorile sale.

Deviza Targaryen este *Foc si Sânge.*

ÎN BRAAVOS

FERREGO ANTARYON, Lord al Mării din Braavos,

• QARRO VOLENTIN, Prima Sabie din Braavos, apărătorul lui,

• BELLEGERE OTHERYS numită PERLA NEAGRĂ, o curtezană descendentă din regina-pirat cu acelaşi nume,

• DOAMNA cu VĂL, REGINA MERLAN, UMBRA LUNU, FIICA AMURGULUI, PRIVIGHETOAREA, POETA, curtezane renumite,

• TERNESIO TERYS, căpitan-negustor al *Fiicei Titanului,*

• YORKO şi DENYO, doi dintre fiii săi,

• MOREDO PRESTAYN, căpitan-negustor al *Vulpoaicei,*

• LOTHO LORNEL, un negustor de cărţi şi pergamente vechi,

• EZZELYNO, un preot roşu, adesea beat,

• SEPTONUL EUSTACE, dizgraţiat şi caterisit,

• TERRO şi ORBELO, doi braavosi,

• BEQQO ORBUL, un negustor de peşte

• BRUSCO, un negustor de peşte,

• fiicele sale, TALEA şi BREA,

• MERALYN, zisă MERRY VESELA, matroana Portului Vesel, un bordel de lângă Portul Peticarului,

• NEVASTA MARINARULUI, o târfă de la Portul Vesel,

• LANNA, fiica sa, o târfă tânără,

• BETHANY ÎMBUJORATA, YNA CHIOARA, ASSADORA DIN IBBEN, târfe de la Portul Vesel,

• ROGGO CEL ROŞU, GYLORO DOTHARE, GYLENO DOTHARE, un scrib zis PANA, COSSOMO SCAMATORUL, clienţi ai Portului Vesel,

• TAGGANARO, hoţ de buzunare şi tâlhar în port,

• CASSO, REGELE FOCILOR, foca lui dresată,

• MICUL NARBO, partenerul lui de odinioară,

• MYRMELLO, JOSS CEL MÂHNIT, QUENCE, AL-LAQUO, SLOEY, comedianţi care îşi joacă spectacolele pe Corabie,

• S’VRONE, o târfă din port cu porniri criminale,

• FIICA BEŢIVĂ, o târfă capricioasă din fire,

• JEYNE CANGRENĂ, o târfă de sex ambiguu,

• OMUL BLAJIN şi ORFELINA, slujitori ai Zeului cu Multe Chipuri de la Casa în Alb şi Negru,

• UMMA, bucătăreasa templului,

• CHIPEŞUL, GRĂSANUL, LORDUL, CHIPUL ÎNCRUNTAT, SAŞIUL

şi ÎNFOMETATUL, slujitori în secret ai Zeului cu Multe Chipuri,

• ARYA din Casa Stark, o fată cu o monedă de fier, cunoscută şi ca ARRY, NAN, NEVĂSTUICĂ, PORUMBIŢA, SALTY şi CAT

• QUHURU MO, din oraşul Copacilor înalţi din Insulele Verii, comandant al corăbiei de negoţ *Vântul Cafeniu,*

• KOJJA MO, fiica lui, arcaşa roşie,

• XHONDO DHORU, un ofiţer pe *Vântul Cafeniu.*

MULŢUMIRI

Mulţumirile şi recunoştinţa mea se îndreaptă din nou către acele fiinţe tenace, editorii mei, Nita Taublib, Joy Chamberlain, Jane Johnson şi mai cu seamă către Anne Lesley Groell, pentru sfaturile, optimismul şi îngăduinţa ei.

Le mulţumesc, de asemenea, cititorilor mei, pentru toate e-mailurile lor amabile şi încurajatoare şi pentru răbdarea de care au dat dovadă. Îmi ridic coiful în mod special în faţa lui Lodey de Trei-Pumni, Pod Iepuraşul-Diavol, Trebla şi Daj, Regii Triviali, dulcea Mângâiere a Zidului, Lannister Ucigaşul de Veveriţe şi în faţa celorlalţi membri ai Frăţiei Fără Stindarde, beţiva frăţie nebunatică de bravi cavaleri şi încântătoare domniţe care organizează cele mai reuşite petreceri la *Worldcon,* an după an. Şi îngăduiţi-mi să sun goarna pentru Elio şi Linda, care par să cunoască mai bine decât mine Cele Şapte Regate şi care mă ajută să nu-mi pierd şirul. Pagina lor web şi enciclopedia lor despre Westeros sunt o încântare şi o minune.

Şi îi mulţumesc lui Walter Jon Williams pentru că m-a călăuzit peste noi mări sărate, lui Sage Walker pentru lipitori şi friguri şi oase rupte, lui Pati Nagle pentru HTML şi scuturi care se rotesc şi pentru că-mi urcă repede toate veştile, Melindei Snodgrass şi lui Daniel Abraham pentru munca lor care a fost cu adevărat mult peste îndatoririle lor. Reuşesc să merg înainte cu puţin ajutor din partea prietenilor mei.

Toate cuvintele n-ar fi de-ajuns pentru Parris, care a fost alături de mine la bine şi la rău, pentru fiecare afurisită de pagină. Nu pot spune decât că, fără ea, n-aş fi putut cânta acest Cântec.

Dans cu dragonii

A CINCEA PARTE DIN

SERIA CÂNTEC DE GHEAŢĂ ŞI FOC

289

DAENERYS

Auzea omul mort apropiindu-se pe scări în sus. Sunetul domol, măsurat, al paşilor venea înaintea lui, răsunând printre stâlpii purpurii ai castelului. Daenerys Targaryen îl aştepta pe bancheta de abanos pe care şi-o făcuse tron. Ochii i se închideau de somn, păru-i auriu-argintiu era răvăşit.

— Înălţimea Ta, grăi Ser Barristan Selmy, Lordul Comandant al Gărzii Reginei. Nu e nevoie să vezi asta.

— A murit pentru mine. Dany îşi strânse blana de leu la piept. Pe dedesubt, o tunică albă, imaculată, o acoperea până la mijlocul coapsei. Visa o casă cu o uşă

roşie când o trezise Missandei. Nu avusese timp să se îmbrace.

— *Khaleesi,* şopti Irri, nu ai voie să atingi trupul celui mort. Aduce ghinion să

atingi morţii.

— În afară de cazul în care i-ai omorât cu mâna ta. Jhiqui era mai osoasă decât Irri, cu şolduri late şi sâni grei. Asta se ştie.

— Se ştie, o aprobă Irri.

Dany nu le luă în seamă. Dothraki erau ştiutori când venea vorba de cai, dar puteau fi complet ignoranţi în multe alte privinţe. *În plus, sunt doar nişte copile.*

Slujnicele erau de-o vârstă cu ea; după înfăţişare, femei în toată firea, cu părul lor negru, pielea arămie şi ochii migdalaţi, dar, cu toate astea, copile. Le primise de la Khal

Drogo, care fusese lumina ochilor ei. Tot de la Drogo avea şi pielea – capul şi blana unui *hrakkar,* leul alb al mării Dothraki. Era prea mare pentru ea şi avea un miros stătut, dar o făcea să se simtă de parcă Drogo s-ar fi aflat acolo.

Viermele Cenuşiu se ivi primul în capul scărilor, cu o torţă în mână. Coiful lui avea o creastă cu trei ţepuşe. În urmă veneau patru dintre Nepătaţii lui, purtând trupul bărbatului mort pe umeri. Coifurile lor aveau o singură ţepuşă, iar chipurile li se vedeau atât de puţin încât ar fi putut să fie şi ele turnate din bronz. Aşezară

trupul la picioarele ei. Ser Barristan dădu la o parte un giulgiu pătat de sânge.

Viermele Cenuşiu coborî torţa, ca Daenerys să poată vedea.

Faţa mortului era netedă şi spână, dar obrajii îi fuseseră despicaţi aproape de la o ureche la alta. Fusese un bărbat înalt, cu ochi albaştri şi faţa albă. *Vreun copil din Lys sau din vechiul Volantis, înhăţat de corsari de pe vreo corabie şi apoi vândut ca sclav în roşul Astapor.* Deşi avea ochii deschişi, rănile erau cele care lăcrimau. Erau mai multe răni decât putea ea număra.

— Înălţimea Ta, spuse Ser Barristan, pe cărămizile de pe uliţa unde a fost găsit era o harpie…

— … desenată cu propriul lui sânge. Daenerys ştia de-acum felul în care decurgeau lucrurile. Fiii Harpiei îşi săvârşeau măcelurile noaptea şi îşi lăsau de fiecare dată urma. Vierme Cenuşiu, de ce era singur omul acesta? Nu avea niciun 290

partener?

Când patrulau noaptea pe străzile Meereenului, Nepătaţii erau întotdeauna câte doi.

— Regina mea, răspunse căpitanul, slujitorul tău, Scut Neclintit, nu era în misiune noaptea trecută. Plecase într-un… anumit loc… să bea şi să aibă

tovărăşie.

— Un anumit loc? Ce vrei să spui?

— O casă a plăcerilor, Înălţimea Ta. Sub coiful de bronz cu ţepuşe, chipul Viermelui Cenuşiu era ca de piatră.

Un bordel. Jumătate din oamenii ei eliberaţi erau din Yunkai, unde înţelepţii Stăpâni erau cunoscuţi pentru instruirea sclavilor pentru plăceri. *Calea celor şapte suspine.* Bordelurile se înmulţiseră precum ciupercile pe tot cuprinsul Meereenului. *E tot ce ştiu. Trebuie să supravieţuiască.* Mâncarea era, pe zi ce trecea, tot mai scumpă, în vreme ce plăcerile cărnii se ieftineau. În cartierele mai sărace dintre piramidele în trepte ale aristocraţiei stăpânilor de sclavi din Meereen se găseau bordeluri care satisfăceau cele mai neînchipuite gusturi erotice. *Chiar şi aşa…*

— Ce poate spera un eunuc să găsească într-un bordel? întrebă ea.

— Chiar şi cei cărora le lipsesc părţile bărbăteşti mai au încă o inimă de bărbat, Înălţimea Ta, răspunse Viermele Cenuşiu. Omul ăsta a aflat că servitorul tău Scut Neclintit dădea uneori bani femeilor din bordeluri ca să se culce lângă el şi să-l ţină în braţe.

Sângele dragonilor nu plânge.

— Scut Neclintit, spuse ea, cu ochii uscaţi. Aşa îl chema?

— Dacă nu ţi-e cu supărare, Înălţimea Ta.

— E un nume frumos. Bunii Stăpâni ai Astaporului nu le îngăduiseră

soldaţilor sclavi nici măcar să poarte nume. Unii dintre Nepătaţii ei îşi revendicaseră numele din naştere după ce îi eliberase, alţii îşi aleseseră singuri nume. Se ştie câţi atacatori s-au năpustit asupra lui Scut Neclintit?

— Omul ăsta nu ştie. Mulţi.

— Şase sau mai mulţi, zise Ser Barristan. După cum îi arată rănile, l-au înconjurat din toate părţile. A fost găsit cu teaca goală. S-ar putea să fi rănit câţiva dintre atacatorii lui.

Dany se rugă în gând ca, pe undeva, unul dintre ei să moară tocmai acum, strângându-se de pântece şi zvârcolindu-se de durere.

— De ce i-au despicat obrajii aşa?

— Milostivă regină, zise Viermele Cenuşiu, ucigaşii au vârât pe gâtul slujitorului tău Scut Neclintit organele genitale ale unui ţap. Omul ăsta le-a scos înainte de a-l aduce aici.

N-au putut să-i dea să mănânce propriile organe. Astaporii nu i-au lăsat nici rădăcina, nici tulpina.

291

— Fiii au prins curaj, remarcă Dany. Până atunci, îşi limitaseră atacurile la foştii sclavi neînarmaţi, spintecându-i pe străzi şi pătrunzându-le în case, la adăpostul întunericului, ca să-i omoare în paturile lor. Acesta e primul dintre soldaţii mei pe care l-au omorât.

— Primul, o preveni Ser Barristan, dar nu şi ultimul. *Sunt încă în război,* îşi dădu seama Dany, *numai că acum mă lupt cu umbre.* Sperase să aibă parte de un răstimp fără omoruri, o perioadă în care să clădească şi să vindece. Scuturându-şi de pe umeri blana de leu, îngenunche lângă trupul neînsufleţit şi închise ochii celui mort, ignorând icnetul lui Jhiqui.

— Scut Neclintit nu va fi uitat. Să fie spălat şi îmbrăcat ca pentru bătălie şi îngropat cu coiful, scutul şi suliţele lui.

— Va fi aşa cum porunceşte Înălţimea Ta, zise Viermele Cenuşiu.

Daenerys se ridică în picioare.

— Trimite o duzină de oameni la Templul Graţiilor şi întreabă Graţia Albastră

dacă a venit cineva la ele căutând tămăduire pentru o rană de sabie. Şi răspândeşte vorba că vom plăti aur bun pentru sabia scurtă a lui Scut Neclintit. Întreabă

măcelarii, păstorii şi află cine a castrat ţapi în ultimul timp. Se gândea că poate vor avea noroc şi vreun căprar speriat avea să mărturisească. De acum înainte, vezi ca niciun om de-al meu să nu mai umble singur după lăsarea întunericului, fie că sunt trimişi cu treabă, fie că nu.

— Omul ăsta va face întocmai.

Daenerys îşi dădu părul pe spate.

— Găseşte-mi-i pe aceşti laşi, spuse ea cu înverşunare. Găseşte-i, ca să-i pot învăţa pe Fiii Harpiei ce înseamnă să stârneşti dragonul.

Viermele Cenuşiu o salută. Nepătaţii lui coborâră giulgiul, ridicară cadavrul pe umeri şi îl scoaseră afară din sală. Ser Barristan Selmy rămase în urmă. Avea părul alb, iar în colţurile ochilor albaştri, palizi i se încreţea laba-găştii. Însă avea şi acum spatele drept şi anii nu-i răpiseră dibăcia în mânuitul armelor.

— Înălţimea Ta, spuse el, mă tem că eunucii tăi nu sunt potriviţi pentru misiunile încredinţate.

Dany se aşeză pe bancă şi îşi înfăşură blana de leu pe după umeri.

— Cei Nepătaţi sunt cei mai buni luptători ai mei.

— Oşteni, nu luptători, dacă nu ţi-e cu supărare, Înălţimea Ta. Au fost făcuţi pentru câmpul de luptă, să stea umăr lângă umăr în spatele scuturilor lor, cu suliţele ţâşnind în faţă. Instrucţia lor îi învaţă să se supună, fără teamă, fără cusur, fără şovăire... să nu dezvăluie secrete şi să nu pună întrebări.

— Oare cavalerii m-ar sluji mai bine?

Selmy instruia cavaleri pentru ea, învăţând fiii sclavilor să lupte cu lancea şi sabia lungă, după maniera din Westeros... dar la ce puteau sluji lăncile împotriva unor laşi care omorau din umbră?

— Nu în cazul de faţă, recunoscu bătrânul. Înălţimea Ta nu are niciun cavaler, 292

în afară de mine. Vor trece ani până când băieţii vor fi pregătiţi.

— Atunci cine, dacă nu Cei Nepătaţi? Dothrakii ar fi fost şi mai nepotriviţi.

Khalasarul ei era mic şi format în cea mai mare parte din novici şi bătrâni. Iar Dothrakii luptau de pe cal. Călăreţii erau mai folositori pe câmpuri şi dealuri decât pe străzile şi ulicioarele înguste ale oraşului. Dincolo de zidurile din cărămizi multicolore ale Meereenului, influenţa ei era

restrânsă, în cel mai bun caz. Mii de sclavi continuau să trudească pe vastele proprietăţi de pe dealuri, cultivând grâu şi măsline, crescând oi şi capre şi săpând în minele de sare şi aramă. Hambarele Meereenului aveau încă provizii îndestulătoare de grâne, ulei, măsline, fructe uscate şi carne sărată, dar rezervele se împuţinau. Aşadar, Dany îşi trimisese *khalasarul* să cucerească ţinuturile învecinate, sub comanda călăreţilor ei de sânge, în timp ce Oacheşul Ben Plumm îşi ducea Fiii Secunzi la sud, să stea de strajă împotriva incursiunilor yunkailor.

Sarcina cea mai importantă dintre toate i-o încredinţase lui Daario Naharis, volubilul Daario, cu dintele lui de aur şi barba în furculiţă, afişându-şi zâmbetul păcătos prin mustăţile purpurii. Dincolo de dealurile estice se afla un şir de munţi de gresie, cu crestele rotunjite, Trecătoarea Khyzai şi Lhazarul. Dacă Daario ar reuşi să-i convingă pe lhazareni să redeschidă rutele de negoţ pe uscat, grânele ar putea fi aduse pe râu sau peste dealuri, la nevoie... dar Oamenii Miei nu aveau niciun motiv să iubească Meereenul.

— Când Ciorile Furtunii se vor întoarce din Lhazar, le-aş putea folosi pe străzi, îi spuse lui Ser Barristan, dar, până atunci, îmi rămân doar Nepătaţii. Dany se întreba dacă Daario ajunsese în Lhazar. *Daario nu mă va dezamăgi... dar, dacă o face, voi găsi altă cale. Aşa fac reginele. Găsesc o cale, o cale care nu înseamnă să traverseze râul.* Până şi foametea ar fi de preferat, decât să treacă

Skahazadhanul. Era un lucru cunoscut. Trebuie să mă scuzi, ser, spuse ea.

Petiţionarii vor fi în curând la porţile mele. Trebuie să-mi pun urechile pleoştite şi să redevin regina lor. Cheamă-i pe Reznak şi pe Ţeastă-Rasă. Am să-i primesc după ce mă îmbrac.

— Cum porunceşte Înălţimea Ta. Selmy se înclină.

Marea Piramidă se înălţa două sute cincizeci de metri spre cer, de la imensa-i bază pătrată până la vârful semeţ unde regina îşi avea camerele private, înconjurate de

verdeaţă şi de iazuri înmiresmate. În timp ce zorile se iveau albastre şi răcoroase peste oraş, Dany ieşi pe terasă. Către apus, lumina soarelui sclipea pe cupolele aurii ale Templului Graţiilor şi grava umbre adânci în spatele piramidelor în trepte ale celor puternici. *În unele dintre acele piramide, Fiii Harpiei pun la cale noi crime, chiar acum,* gândi ea, *iar eu n-am puterea să-i opresc.* Viserion îi simţi neliniştea. Dragonul alb zăcea încolăcit în jurul unui păr, odihnindu-şi capul pe coadă. Când Dany trecu, ochii dragonului se deschiseră, două iazuri de aur topit. Coarnele îi erau tot aurii, la fel ca solzii înşiraţi pe spate, de la cap la coadă.

293

— Eşti leneş, îi spuse ea, scărpinându-l sub bărbie. Solzii erau fierbinţi la atingere, ca o armură lăsată prea mult la soare. *Dragonii sunt foc preschimbat în carne.* Citise asta într-una dintre cărţile pe care Ser Jorah i le dăduse ca dar de nuntă. Ar trebui să vânezi cu fraţii tăi. Iar te-ai bătut cu Drogon?

Dragonii se sălbăticiseră în ultimul timp. Rhaegal se năpustise la Irri, iar Viserion pârjolise *tokarul* lui Reznak, ultima oară când Seneşalul o vizitase. *I-am lăsat prea mult de capul lor, dar când să-mi găsesc timp pentru ei?*

Coada lui Viserion plesni într-o parte, izbind trunchiul pomului atât de tare încât o pară căzu rostogolindu-se la picioarele lui Dany. Dragonul îşi deschise aripile şi, pe jumătate zburând, pe jumătate săltând, ajunse pe balustradă. *Creşte,* gândi ea, în timp ce dragonul se avânta în înaltul cerului. *Cresc toţi trei. În curând vor fi destul de mari încât să-mi poarte povara.* Atunci avea să zboare, aşa cum făcuse şi Aegon Cuceritorul, sus, tot mai sus, până când Meereenul va fi atât de mic, încât îl va putea acoperi cu vârful degetului.

Îl urmări pe Viserion înălţându-se în cercuri tot mai largi, până când dispăru din raza privirii ei în spatele apelor mocirloase ale Skahazadhanului. Abia apoi Dany se întoarse

în piramidă, unde Irri şi Jhiqui o aşteptau, ca să-i descâlcească

părul şi s-o îmbrace, aşa cum se cuvenea Reginei Meereenului, într-un *tokar* ghiscari.

Veşmântul era incomod, o fâşie lungă şi informă, care trebuia înfăşurată în jurul şoldurilor, pe sub un braţ şi peste umăr, cu franjurii aranjaţi şi etalaţi cu grijă. Înfăşurat prea larg, putea să cadă, înfăşurat prea strâns, se răsucea, o împiedica şi o strângea. Chiar şi aranjat cum trebuie, *tokarul* îl obliga pe cel care-l purta să-l ţină cu mâna stângă. Ca să umbli înveşmântat într-un *tokar,* era nevoie de paşi mărunţi şi de un echilibru perfect, ca să nu calci pe acei franjuri care atârnau greu. Nu era un veşmânt făcut pentru un om care trebuia să muncească.

Tokarul era veşmântul stăpânilor, un semn al bogăţiei şi al puterii.

Când ocupase Meereenul, Dany intenţionase să interzică *tokarul,* dar consiliul ei o lămurise să n-o facă.

— Mama Dragonilor trebuie să îmbrace *tokarul,* altfel va fi mereu privită cu ură, o prevenise Graţia Verde, Galazza Galare. În straiele de lână ale Westerosului sau într-o rochie de dantelă myrisheză, Luminăţia Ta va rămâne pe veci o străină

printre noi, o necunoscută grotescă, o cuceritoare barbară. Regina Meereenului trebuie să fie o doamnă a Vechiului Ghis.

Oacheşul Ben Plumm, căpitanul Fiilor Secunzi, fusese nevoit să-i explice mai succint:

— Cine vrea să fie regele iepurilor ar face bine să-şi pună o pereche de urechi pleoştite.

Urechile pleoştite pe care le alese astăzi erau din pânză albă, diafană, cu un şir de ciucuri aurii. Cu ajutorul lui Jhiqui, îşi înfăşură *tokarul* corect peste trup, la a treia încercare. Irri îi aduse coroana, făurită în forma dragonului cu trei capete al 294

Casei sale. Trupul era din aur, aripile din argint, cele trei capete din fildeş, onix şi jais. Din pricina poverii sale, gâtul şi umerii aveau să-i amorţească şi s-o doară, înainte de sfârşitul zilei. O *coroană nu trebuie să fie purtată cu uşurinţă.* Unul dintre strămoşii ei regali spusese asta cândva. *Un Aegon, dar care?*

Cinci Aegoni domniseră peste Cele Şapte Regate ale Westerosului şi ar fi putut exista un al şaselea, dacă fiul fratelui ei n-ar fi fost ucis de câinii Uzurpatorului, când era doar un prunc la sân. *Dacă ar fi trăit, poate că m-aş fi, măritat cu el. Aegon ar fi, fost mai apropiat de vârsta mea decât Viserys.* Dany nici nu venise pe lume când Aegon şi sora lui fuseseră ucişi. Tatăl lor pierise şi mai devreme, omorât de Uzurpator la Trident. Celălalt frate al ei, Viserys, murise urlând în Vaes Dothrak, cu o coroană de aur topit pe cap. *Mă vor omorî şi pe mine, dacă le îngădui. Cuţitele care mi l-au răpus pe Scut Neclintit îmi erau destinate mie.*

Nu uitase copiii sclavi pe care Marii Stăpâni îi ţintuiseră de-a lungul drumului de la Yunkai. Număraseră o sută şaizeci şi trei, câte un copil la fiecare kilometru, bătuţi în cuie de stâlpi, cu un braţ întins, arătând calea. După căderea Meereenului, Dany ţintuise acelaşi număr din rândul Marilor Stăpâni. Roiuri de muşte le însoţiseră moartea lentă, iar duhoarea stăruise în piaţă multă vreme. Cu toate acestea, se temea uneori că nu mersese destul de departe. Meereenii erau oameni vicleni şi îndărătnici, care i se împotriveau la fiecare mişcare. Îşi eliberaseră

sclavii, da... însă numai pentru a-i angaja înapoi ca servitori, pentru o plată atât de meschină încât cei mai mulţi abia dacă-şi permiteau să mănânce. Sclavii eliberaţi care erau prea bătrâni ca să fie de folos fuseseră aruncaţi în stradă, împreună cu infirmii şi schilozii. Şi Marii Stăpâni tot se adunau în vârful piramidelor înalte, ca să se plângă cum regina dragon le umpluse nobilul oraş de cete de cerşetori nespălaţi, hoţi şi târfe.

Ca să stăpânesc Meereenul, trebuie să-i câştig pe meereeni, oricât de mult i-aş dispreţul.

— Sunt gata, îi spuse lui Irri.

Reznak şi Skahaz o aşteptau în capul impunătoarei scări de marmură.

— Măreaţă regină, declară Reznak mo Reznak, eşti atât de strălucitoare astăzi, încât mi-e frică să te privesc. Seneşalul purta un *tokar* din mătase castanie, cu franjuri de aur. Scund, cu pielea umedă, mirosea de parcă s-ar fi îmbăiat în parfum şi vorbea o formă stricată a valyrienei culte, stâlcită şi condimentată cu mârâitul gros al ghiscarilor.

— Eşti amabil că spui asta, răspunse Dany, într-o formă mai curată a aceleiaşi limbi.

— Regina mea, mormăi Skahaz mo Kandaq, cel cu capul ras. Ghiscarii aveau părul des şi sârmos; multă vreme dăinuise obiceiul ca bărbaţii din Oraşele Stăpânilor de Sclavi să-l aranjeze în coarne, ţepuşe sau aripi. Răzându-l, Skahaz lăsase în urmă vechiul Meereen pentru a-l accepta pe cel nou. Rudele lui Kandaq 295

făcuseră la fel, după exemplul lui. Urmaseră şi alţii, dar Dany nu ştia dacă de teamă, de dragul modei sau din ambiţie. Li se spunea ţeste-rase. Skahaz era *Ţeasta-Rasă...* şi cel mai netrebnic trădător pentru Fiii Harpiei şi tagma lor.

— Am aflat despre eunuc.

— Îl chema Scut Neclintit.

— Vor muri şi alţii, dacă criminalii nu sunt pedepsiţi. Chiar şi cu ţeasta rasă, Skahaz avea o faţă respingătoare: o frunte încruntată, ochi mici, cu pungi grele dedesubt, un nas mare, întunecat de puncte negre, o piele unsuroasă care părea mai galbenă decât obişnuita nuanţă de chihlimbar a ghiscarilor. Era o faţă grosolană, agresivă, furioasă. Dany nu putea decât să se roage să fie şi una cinstită.

— Cum pot să-i pedepsesc când nu ştiu cine sunt? îl întrebă Dany. Spune-mi, viteazule Skahaz.

— Nu duci lipsă de duşmani, Înălţimea Ta. Poţi să le vezi piramidele de pe terasa ta. Zhak, Hazkar, Ghazeen, Merreq,

Loraq, toate familiile vechilor stăpâni de sclavi. Pahl. Mai cu seamă Pahl. O casă de femei, acum. Femei bătrâne şi înverşunate, însetate de sânge. Femeile nu uită. Femeile nu iartă.

Nu, gândi Dany, *iar câinii Uzurpatorului vor afla asta, când se vor întoarce în Westeros.* Era adevărat că între ea şi casa Pahl se afla sânge. Oznak zo Pahl fusese eroul Meereenului până când îl omorâse Vânjosul Belwas. Tatăl lui, comandantul gărzii oraşului, murise apărând porţile când Mădularul lui Joso le făcuse fărâme.

Unchiul lui fusese unul dintre cei o sută şaizeci şi trei din piaţă.

— Cât aur am oferit pentru informaţii privind Fiii Harpiei? îl întrebă Dany pe Reznak.

— O sută de galbeni, dacă ţi-e pe plac, Luminăţia Ta.

— O mie de galbeni mi-ar fi mai pe plac. Fă să fie aşa.

— Înălţimea Ta nu mi-a cerut sfatul, spuse Skahaz Ţeastă-Rasă, dar eu zic că

sângele trebuie plătit cu sânge. Ia câte un om din fiecare dintre familiile pe care le-am enumerat şi omoară-l. Data viitoare când unul de-al tău va fi ucis, ia câte doi din fiecare casă mare şi omoară-i. Nu va mai fi o a treia crimă.

Reznak scânci nefericit.

— Nuuuu... bună regină, o asemenea cruzime ar atrage mânia zeilor. Îi vom găsi pe ucigaşi, îţi promit, şi atunci se va dovedi că sunt nişte ticăloşi de rând, vei vedea.

Seneşalul era la fel de pleşuv ca Skahaz, însă, în cazul lui, răspunzători erau zeii.

— Dacă vreun fir de păr va fi atât de obraznic încât să răsară, frizerul meu aşteaptă cu briciul pregătit, spusese el când Dany îl ridicase în rang.

Erau momente când Dany se întreba dacă briciul acela nu şi-ar găsi o întrebuinţare mai bună la beregata lui Reznak. Era un om folositor, dar Dany nu-l agrea mai deloc şi se încredea în el şi mai puţin. Nu uitase de *maegi* Mirri Maz

Duur, care îi răsplătise bunătatea omorându-i lumina ochilor şi pruncul nenăscut.

296

Cei Nemuritori îi spuseseră că va fi trădată de trei ori. *Maegi* fusese prima. Ser Jorah al doilea. *Oare Reznak va fi al treilea sau Ţeasta-Rasă sau Daario? Sau va fi cineva pe care nu l-aş bănui niciodată. Ser Barristan, Viermele Cenuşiu sau Missandei?*

— Skahaz, îi spuse ea lui Ţeastă-Rasă, îţi mulţumesc pentru sfat. Reznak, vezi ce pot aduce o mie de galbeni.

Strângându-şi *tokarul* la piept, Dany trecu pe lângă ei, coborând scara largă de marmură. Făcea câte un pas mic, ca să nu se împiedice de franjuri şi să se prăbuşească în faţa întregii curţi.

Missandei o anunţă. Micuţa scribă avea un glas dulce şi răsunător.

— Îngenuncheaţi cu toţii în faţa lui Daenerys Născută din Furtună, Cea Nearsă, Regina Meereenului, Regina Andalilor, a Rhoynarilor şi a Primilor Oameni, Khaleesi a întinsei Mări de Iarbă, Cea Care a Zdrobit Lanţurile şi Mamă a Dragonilor, strigă ea, în timp ce Dany cobora încet.

Sala se umpluse. Nepătaţii stăteau cu spatele la stâlpi, cu scuturile şi suliţele în mâini, cu ţepuşele coifurilor înălţându-se ca un şir de cuţite. Meereenii se adunaseră sub ferestrele dinspre răsărit, într-o îmbulzeală de ţeste rase, coarne, mâini şi spirale păroase. Sclavii ei eliberaţi stăteau la distanţă de foştii lor stăpâni.

Până când nu stau alături, Meereenul nu va cunoaşte pacea.

— Ridicaţi-vă.

Dany se aşează pe banchetă. Sala se ridică. *Asta, cel puţin, fac ca unul.*

Reznak mo Reznak avea o listă. Obiceiul cerea ca regina să înceapă cu solul astaporilor, un fost sclav care-şi zicea Lordul Ghael, deşi nimeni nu părea să ştie al cui lord era.

Lordul Ghael avea o gură plină de dinţi maro şi stricaţi şi faţa alungită a unei nevăstuici. Avea şi un dar:

— Cleon cel Mare îţi trimite aceşti papuci ca semn al dragostei pentru Daenerys Născută din Furtună, Mama Dragonilor, vesti el.

Irri îi aduse papucii şi îi încălţă picioarele. Erau din piele aurită, împodobiţi cu perle verzi de apă dulce.

Crede oare regele-măcelar că-mi câştigă mâna cu o pereche de papuci frumoşi?

— Regele Cleon e nespus de generos, zise ea. Poţi să-i mulţumeşti pentru darul încântător. *Încântător, dar făcut pentru un copil.* Dany avea picioare mici, însă papucii îi striveau degetele.

— Marele Cleon va fi încântat să afle că ţi-au plăcut, zise Lordul Ghael.

Luminăţia sa mă roagă să-ţi spun că e pregătit s-o apere pe Mama Dragonilor de toţi vrăjmaşii ei.

Dacă îmi propune iarăşi să mă mărit cu el, am să-i arunc un papuc în cap, gândi Dany, dar, de data aceasta, solul din Astapor nu pomeni nimic despre căsătorie. În schimb, spuse:

297

— A venit vremea ca Astaporul şi Meereenul să pună capăt crudei domnii a înţelepţilor Stăpâni din Yunkai, duşmani de moarte ai tuturor celor care trăiesc în libertate. Marele Cleon mă roagă să-ţi spun că el şi noii săi Nepătaţi vor mărşălui curând.

Noii săi Nepătaţi sunt o glumă grosolană.

— Regele Cleos ar fi înţelept să se îngrijească de treburile lui şi să-i lase pe yunkai să-şi vadă de-ale lor.

Nu că Daenerys ar fi nutrit vreun sentiment de dragoste pentru yunkai. Începea să regrete din ce în ce mai mult că nu ocupase Oraşul Galben după ce-i învinsese armata pe câmp. Înţelepţii Stăpâni reinstauraseră sclavia de îndată ce o văzuseră

plecată şi se ocupau de mobilizarea recruţilor, tocmitul mercenarilor şi legarea alianţelor împotriva ei. Cleon, cel

care îşi spunea cel Mare, era ceva mai bun însă.

Regele Măcelar reinstaurase sclavia în Astapor, singura schimbare fiind aceea că

foştii sclavi erau acum stăpânii şi foştii stăpâni, sclavii. *Tot măcelar a rămas, iar mâinile îi sunt pătate de sânge.*

— Eu sunt doar o fetişcană şi ştiu puţine despre căile războiului, continuă ea, dar se spune că Astaporul suferă de foamete. Regele Cleos să-şi hrănească

oamenii înainte să-i conducă în bătălie. La un gest al reginei, Ghael se retrase.

— Luminăţia Ta, interveni Reznak mo Reznak, binevoieşti să-l asculţi pe nobilul Hizdahr zo Loraq?

Iarăşi? Dany încuviinţă, iar Hizdahr se apropie cu paşi mari, un bărbat înalt, foarte zvelt, cu pielea nepătată, de culoarea chihlimbarului. Făcu o plecăciune, în acelaşi loc unde Scut Neclintit zăcuse mort, nu cu multă vreme în urmă. *Am nevoie de omul acesta,* îşi reaminti Dany. Hizdahr era un neguţător bogat, cu mulţi prieteni în Meereen şi încă şi mai mulţi peste mări. Vizitase Volantisul, Lysul şi Qarthul, avea rubedenii în Tolos şi Elyria şi chiar se spunea că avea o anumită influenţă în Noul Ghis, unde yunkaii încercau să stârnească duşmănie împotriva lui Dany şi a stăpânirii ei.

Şi era bogat. Straşnic şi fabulos de bogat…

Şi pe cale să devină şi mai bogat, dacă îi aprob cererea. Când Dany închisese arenele de luptă ale oraşului, valoarea cotelor acestora scăzuse dramatic. Hizdahr zo Loraq le înhăţase cu ambele mâini, iar acum deţinea cele mai multe arene din Meereen.

Din tâmplele nobilului se înălţau aripi de păr, de parcă ţeasta lui ar fi fost gata să-şi ia zborul. Faţa prelungă îi era alungită şi mai mult de o barbă din fire sârmoase, negre cu nuanţe roşcate, legate cu inele de aur. *Tokaru*-ul purpuriu era tivit cu ametiste şi perle.

— Luminăţia Ta ştie, cu siguranţă, pentru ce motiv mă aflu aici.

— Păi, spuse ea, pesemne fiindcă nu ai altceva de făcut decât să mă baţi la cap.

De câte ori te-am refuzat?

— De cinci ori, Luminăţia Ta.

— Şase, cu asta. N-am să îngădui redeschiderea arenelor de luptă.

— Dacă Majestatea Ta mi-ar asculta argumentele…

— Le-am ascultat. De cinci ori. Ai venit cu argumente noi?

— Argumente vechi, recunoscu Hizdahr, vorbe noi. Vorbe încântătoare şi curtenitoare, mai nimerite să impresioneze o regină.

— Cauza pe care o susţii găsesc că lasă de dorit, nu amabilităţile tale. Ţi-am ascultat argumentele atât de des încât aş putea să-ţi susţin pledoaria chiar eu. S-o fac? Se aplecă: Arenele de luptă au făcut parte din Meereen încă de la întemeierea oraşului. Luptele au o natură profund religioasă, sunt sacrificii de sânge aduse zeilor Ghisului. *Arta mortală* a Ghisului nu e un simplu măcel, ci un spectacol al curajului, al măiestriei şi al puterii, foarte plăcut zeilor. Învingătorii sunt ospătaţi, răsfăţaţi şi aclamaţi, iar cei ce mor eroic sunt onoraţi şi pomeniţi. Prin deschiderea arenelor le voi arăta oamenilor Meereenului că le respect legile şi obiceiurile.

Arenele sunt vestite în lumea întreagă. Atrag negoţul către Meereen şi umplu cuferele oraşului cu monede din toate colţurile lumii. Toţi oamenii se simt atraşi de sânge, o tendinţă pe care arenele o pot domoli. În felul acesta, Meereen va fi un oraş mai liniştit. Pentru criminalii condamnaţi să moară pe nisipuri, arenele reprezintă un duel judiciar, o ultimă şansă a unui bărbat de a-şi dovedi nevinovăţia. Dany îşi scutură părul. Ce zici? Cum m-am descurcat?

— Luminăţia Ta a prezentat cazul mult mai bine decât aş fi putut spera s-o fac eu însumi. Văd că eşti pe cât de frumoasă, pe atât de elocventă. Eu mă declar convins.

Dany nu-şi putu stăpâni râsul.

— Foarte bine… eu nu.

— Luminăţia Ta, îi şopti Reznak mo Reznak la ureche, dacă-mi îngădui să-ţi amintesc, se obişnuieşte ca oraşul să revendice o zecime din toate profiturile arenelor de luptă, ca taxă, după ce se scad cheltuielile. Acei bani ar putea fi puşi în slujba multor cauze nobile.

— Ar putea, îl aprobă ea, dar, *dacă ar fi să* redeschidem arenele, ar trebui să

ne luăm zeciuiala înainte de scăderea cheltuielilor. Eu sunt doar o fetişcană şi ştiu puţine despre negoţ, dar am stat lângă Illyrio Mopatis şi Xaro Xhoan Daxos destul ca să învăţ măcar atâta lucru. Nu contează. Hizdahr, dacă ai putea să stăpâneşti oştiri aşa cum ştii să stăpâneşti argumente, ai putea cuceri lumea… dar răspunsul meu este tot *nu.* A şasea oară.

Omul se înclină din nou, la fel de adânc ca mai înainte. Perlele şi ametistele zornăiră încetişor pe podeaua de marmură. Un om foarte flexibil era Hizdahr zo Loraq.

— Regina a vorbit.

Ar putea fi chipeş, dacă n-ar fi părul ăla ridicol. Reznak şi Graţia Verde o îndemnau pe Dany să ia de soţ un nobil din Meereen, ca oraşul să se resemneze cu domnia ei. Dacă s-ar ajunge la asta, Hizdahr zo Loraq ar merita să fie luat în 299

seamă. Mai degrabă decât *Skahaz.* Ţeasta-Rasă se oferise să-şi lase nevasta pentru ea, dar ideea o făcea să se înfioare. Hizdahr ştia măcar să zâmbească, deşi, când Dany încercă să-şi închipuie cum ar fi să împartă patul cu el, aproape că izbucni în râs.

— Luminăţia Ta, zise Reznak, consultându-şi lista, nobilul Grazdan zo Galare doreşte să ţi se adreseze. Îi dai ascultare?

— Plăcerea va fi de partea mea, răspunse Dany, admirând strălucirea aurului şi lucirea perlelor verzi de pe papucii primiţi de la Cleon, în timp ce se străduia să

ignore strânsoarea care-i chinuia degetele. Grazdan, fusese prevenită, era un văr de-al Graţiei Verzi, al cărei

sprijin îl socotea de nepreţuit. Preoteasa era un glas al păcii, al acceptării şi al supunerii la autoritatea legitimă. *Pot să-l ascult cu respect pe vărul ei, indiferent ce doreşte.*

Dorea aur. Dany refuzase să despăgubească pe oricare dintre Marii Stăpâni pentru sclavii pe care îi eliberase, dar meereenii continuau să născocească alte căi de a stoarce bani de la ea. Nobilul Grazdan era un asemenea om. Îi spuse că

avusese cândva o sclavă care era o foarte pricepută ţesătoare, a cărei măiestrie era preţuită dincolo de hotarele Meereenului, în Noul Ghis, în Astapor şi în Qarth.

Când această femeie îmbătrânise, Grazdan cumpărase o duzină de fete tinere şi poruncise bătrânei să le iniţieze în tainele meşteşugului ei. Acum, ţesătoarea era moartă. Cele tinere, eliberate, deschiseseră o prăvălie lângă zidul portului ca să-şi vândă ţesăturile. Grazdan zo Galare voia să ştie dacă poate să primească o parte din câştigurile lor.

— Mie îmi datorează măiestria lor, pretinse el. Le-am smuls dintre sclavii scoşi la mezat şi le-am dat războiului de ţesut.

Dany îl ascultă în tăcere, cu chipul neclintit. Când omul isprăvi, întrebă:

— Care era numele bătrânei ţesătoare?

— Sclava? Grazdan se mută de pe un picior pe altul, încruntându-se. Era…

poate că Elza. Sau Ella. A murit acum şase ani. Am avut atâţia sclavi, Înălţimea Ta.

— Să-i zicem Elza. Dany ridică o mână. Iată hotărârea mea: De la fete, nu vei primi nimic. Cea care le-a învăţat meşteşugul a fost Elza, nu tu. De la tine, fetele vor primi un nou război de ţesut, cel mai bun pe care banii îl pot cumpăra. Asta pentru că ai uitat numele bătrânei. Poţi pleca.

Reznak ar mai fi poftit încă un *tokar,* însă Dany stărui să cheme, în locul lui, pe unul dintre sclavii eliberaţi. Din acel moment, alternă foştii stăpâni şi foştii sclavi. O sumedenie dintre chestiunile aduse în faţa ei cereau corectarea

nedreptăţilor. Meereenul fusese prădat cu sălbăticie după ce fusese cucerit.

Piramidele în trepte ale celor puternici fuseseră cruţate de ce era mai rău, dar zonele mai modeste ale oraşului căzuseră pradă unui adevărat dezmăţ al jafului şi al măcelului, când sclavii se ridicaseră şi hoardele înfometate care o urmaseră de la Yunkai şi Astapor năvăliseră pe porţile sfărâmate. Nepătaţii ei restauraseră, în 300

cele din urmă, ordinea, însă atacul lăsase în urma lui o grămadă de necazuri, şi nimeni nu era chiar sigur ce legi erau încă în vigoare. Şi astfel, oamenii veneau la regină.

Se înfăţişă o femeie bogată, căreia îi muriseră soţul şi fiii apărând zidurile oraşului. În timpul atacului, ea fugise la fratele ei, înspăimântată. La întoarcere, îşi găsise casa transformată în bordel. Târfele erau gătite cu giuvaierele şi veşmintele ei. Îşi voia casa înapoi, la fel şi bijuteriile.

— Pot să păstreze hainele, zise ea cu îngăduinţă.

Dany îi acordă dreptul de a-şi recupera bijuteriile, dar hotărî că locuinţa a fost pierdută în clipa când o părăsise.

Veni apoi un fost sclav, ca să acuze un anume nobil din Casa Zhak. Omul luase de curând de nevastă o sclavă eliberată, care fusese ţiitoarea stăpânului înainte de căderea oraşului. Nobilul îi luase fecioria, se folosise de ea pentru propria-i plăcere şi îi făcuse un prunc. Noul ei soţ voia ca nobilul să fie castrat pentru delictul de viol şi mai voia şi o pungă de galbeni, să-l plătească pentru că-l creştea pe bastardul lui ca pe propriul copil. Dany hotărî că poate primi aurul, dar nu acceptă castrarea.

— Când s-a culcat cu ea, soţia ta a fost proprietatea lui, cu care putea să facă

după cum poftea. După lege, n-a fost viol.

Dany îşi dădu seama că hotărârea ei nu-l mulţumea, dar, dacă ar fi castrat fiecare bărbat care siluise vreodată o sclavă, ar fi domnit în curând peste un oraş

de eunuci.

Se înfăţişă un băiat, mai tânăr decât Dany, plăpând şi cu o cicatrice pe faţă, înveşmântat într-un *tokar* gri, ponosit, cu franjuri argintii. Glasul i se frânse când povesti cum doi dintre sclavii de casă ai tatălui său se răzvrătiseră în noaptea când poarta fusese spartă. Unul îi omorâse tatăl, celălalt fratele mai mare. Amândoi îi siluiseră mama înainte de a o omorî şi pe ea. Băiatul scăpase doar cu cicatricea de pe faţă, dar unul dintre criminali locuia şi acum în casa tatălui său, iar celălalt intrase în rândul soldaţilor reginei, ca unul dintre Oamenii Mamei. Îi voia spânzuraţi pe amândoi.

Sunt regină peste un oraş clădit pe pulbere şi moarte. Dany nu avu încotro şi îl refuză. Declarase o amnistie generală pentru toate nelegiuirile înfăptuite în timpul atacului. Nici nu avea de gând să pedepsească sclavii pentru că se ridicaseră

împotriva stăpânilor lor.

Când îi spuse, băiatul se repezi la ea, dar piciorul i se încurcă în *tokar* şi căzu răşchirându-se pe marmura purpurie. Vânjosul Belwas se năpusti asupra lui, cât ai clipi. Voinicul eunuc oacheş îl ridică într-o singură mână şi îl scutură aşa cum ar fi făcut un mastif cu un şobolan.

— Ajunge, Belwas, strigă Dany. Lasă-l. Iar băiatului îi spuse: Preţuieşte acel *tokar,* căci ţi-a salvat viaţa. Dacă ai fi pus mâna pe mine la furie, ţi-ai fi pierdut-o.

Eşti doar un băieţandru, aşa că vom uita ce s-a petrecut aici. Ar trebui să faci şi tu 301

la fel. Dar, plecând, băiatul aruncă o privire peste umăr, iar Dany, văzându-i ochii, gândi: *Harpia mai are un fiu.*

Şi astfel ziua se scurse, când anostă, când înfricoşătoare. Spre prânz, Daenerys simţea povara coroanei pe cap şi rigiditatea băncii sub ea. Cu atât de mulţi aşteptând să-i asculte, nu se opri să mănânce, dar o trimise pe Jhiqui la bucătării după un talger cu lipie, măsline, smochine şi brânză. Ciugulea în timp ce asculta şi sorbea dintr-o cupă de vin îndoit cu apă. Smochinele erau bune, măslinele şi mai bune, dar vinul îi lăsa un gust aspru, metalic în gură.

Strugurii mici, gălbui care creşteau în aceste regiuni produceau un vin de o calitate foarte proastă. *Nu vom face negoţ cu vin,* îşi dădu seama Dany, sorbind. În plus, Marii Stăpâni pârjoliseră cele mai bune vii, împreună cu măslinii.

După-amiază veni un sculptor, propunând să schimbe capul imensei harpii de bronz din Piaţa Purificării cu unul făcut după înfăţişarea lui Dany. Ea îl refuză cu toată amabilitatea de care era în stare, străduindu-se să nu se cutremure. O ştiucă

de o mărime fără precedent fusese prinsă în Skahazadhan şi pescarul voia să i-o dea reginei. Ea primi peştele cu profundă recunoştinţă, răsplăti pescarul cu o pungă dolofană cu arginţi şi trimise ştiuca la bucătării. Un arămar îi făurise un costum din inele lustruite, pe care să-l poarte la război. Ea îl primi, copleşindu-l cu mulţumiri. Era încântător de privit şi toată acea aramă lustruită ar fi sclipit frumos în soare, dar, dacă s-ar fi anunţat o bătălie adevărată, Dany ar fi preferat să

fie îmbrăcată în oţel. Până şi o fetişcană care nu ştia nimic despre căile războiului ştia *asta.*

Papucii pe care i-i trimisese Regele Măcelar o strângeau prea tare. Dany şi-i scoase cu picioarele şi se aşeză cu un picior sub ea şi celălalt legănându-se înainte şi înapoi. Nu era o poziţie foarte protocolară, dar obosise să fie regală. Coroana îi provocase dureri de cap, iar şezutul îi amorţise.

— Ser Barristan, strigă ea. Ştiu de ce calitate are nevoie cel mai mult un rege.

— Curaj, Înălţimea Ta.

— Nu, îl tachina. Un fund de fier. Nu fac decât să şed.

— Înălţimea Ta îşi ia prea multe responsabilităţi. Ar trebui să le îngădui sfetnicilor tăi să-ţi ia mai multe poveri de pe umeri.

— Am prea mulţi sfetnici. Eu de perne am nevoie. Dany i se adresă lui Reznak: Câţi mai sunt?

— Douăzeci şi trei, dacă nu ţi-e cu supărare, Luminăţia Ta. Cu tot atâtea reclamaţii. Seneşalul cercetă câteva hârtii. Un

viţel şi trei capre. Restul vor fi oi sau miei, fără îndoială.

— Douăzeci şi trei, suspină Dany. Dragonii mei se dau în vânt după carnea de oaie de când am început să-i plătim pe oieri pentru pierderile lor. Pretenţiile lor au fost dovedite?

— Unii au adus oase carbonizate.

— Oamenii fac focuri. Oamenii frig carne de oaie. Oasele arse nu dovedesc 302

nimic. Oacheşul Ben zice că pe dealurile de dincolo de oraş sunt lupi roşii, câini sălbatici şi şacali. Trebuie să plătim argint bun pentru fiecare oaie care se rătăceşte între Yunkai şi Skahazadhan?

— Nu, Luminăţia Ta. Reznak se înclină. Să-i alung pe aceşti pungaşi sau îi vrei pedepsiţi?

Daenerys se foi pe bancă. Abanosul era tare sub ea.

— Nimeni nu trebuie să se teamă să vină în faţa mea. Plăteşte-i. Unele pretenţii erau false, nu se îndoia de asta, dar cele mai multe erau adevărate.

Dragonii ei crescuseră prea mari ca să se mulţumească doar cu şobolani, pisici şi câini, ca mai înainte. *Cu cât mănâncă mai mult, cu atât vor creşte mai mari,* o avertizase Ser Barristan, *şi cu cât cresc mai mari, cu atât vor mânca mai mult.*

Drogon, mai cu seamă, hoinărea departe, pe câmp, şi putea devora cu uşurinţă o oaie pe zi. Plăteşte-le valoarea animalelor, îi spuse lui Reznak, dar, de acum înainte, reclamanţii trebuie să se prezinte la Templul Graţiilor şi să facă un sfânt jurământ în faţa zeilor Ghisului.

— Va fi precum spui. Reznal se întoarse către reclamanţi: Luminăţia Sa Regina a consimţit să vă despăgubească pe fiecare pentru animalele pe care le-aţi pierdut, le spuse el, în limba ghiscari. Prezentaţi-vă mâine la misiţii mei şi veţi fi plătiţi în bani sau în natură, după cum preferaţi.

Hotărârea fu primită cu o tăcere posomorâtă. *Ai fi crezut că ar putea fi mai bucuroşi,* gândi Dany, supărată. *Au primit ce-au vrut. Oare cum pot fii mulţumiţi aceşti oameni?*

Un bărbat rămase în urmă, în timp ce toţi ceilalţi ieşeau pe rând; un bărbat îndesat, cu faţa arsă de vânt, în straie ponosite. Părul lui era o calotă aspră de păr sârmos, negru-roşcat, tuns în jurul urechilor, iar într-o mână ţinea un sac jerpelit de pânză. Stătea cu capul plecat, privind ţintă podeaua de marmură, de parcă ar fi uitat unde se afla. *Şi ăsta ce mai vrea?* se întrebă Dany, încruntându-se.

— *Îngenuncheaţi cu toţii, în faţa lui Daenerys Născută din Furtună, cea Nearsă, Regină a Meereenului, Regină a Andalilor, a Rhoynarilor şi a Primilor Oameni, Khaleesi a Imensei Mări de Iarbă, Cea Care a Sfărâmat Lanţurile şi Mamă a Dragonilor!* strigă Missandei, cu glasul ei subţire şi dulce.

Când Dany se ridică, *tokarul* începu să-i alunece. Îl prinse şi-l trase la loc.

— Tu, cel cu sacul, strigă ea, ai vrut să mi te adresezi? Poţi să te apropii.

Când ridică fruntea, ochii bărbatului erau roşii şi aspri, ca nişte răni deschise.

Dany îl zări pe Ser Barristan strecurându-se mai aproape, o umbră albă lângă ea.

Omul se apropie, împleticindu-se, un pas, pe urmă altul, strângând în mână sacul.

E beat sau bolnav? Avea noroi sub unghiile-i galbene şi crăpate.

— Ce-i? întrebă Daenerys. Ai vreo plângere să ne înfăţişezi, vreo jalbă? Ce doreşti de la noi?

Limba bărbatului trecu iute peste buzele-i crăpate.

— Eu… eu am adus…

— Oase? zise ea nerăbdătoare. Oase arse?

Bărbatul ridică sacul şi apoi îl deşertă pe podeaua de marmură.

Erau, într-adevăr, oase. Oase rupte, înnegrite. Cele mai lungi fuseseră despicate, pentru măduvă.

— A fost cel negru, spuse omul, în mormăita limbă ghiscari, umbra înaripată.

A coborât din cer şi… şi…

Nu. Dany tremura. *Nu, nu, o, nu!*

— Eşti surd, nătărăule? îl întrebă Reznak mo Reznak. Nu mi-ai auzit anunţul?

Du-te mâine la misiţi şi vei fi despăgubit pentru oaie.

— Reznak, grăi Ser Barristan cu glas scăzut, închide gura şi deschide ochii.

Acelea nu sunt oase de oaie.

Nu, gândi Dany, *acelea sunt oasele unui copil.*